VÁLKA NĚMECKA

VZNIK, NÁSLEDKY A KRUTOSTI DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLKY

JOHN WEAR

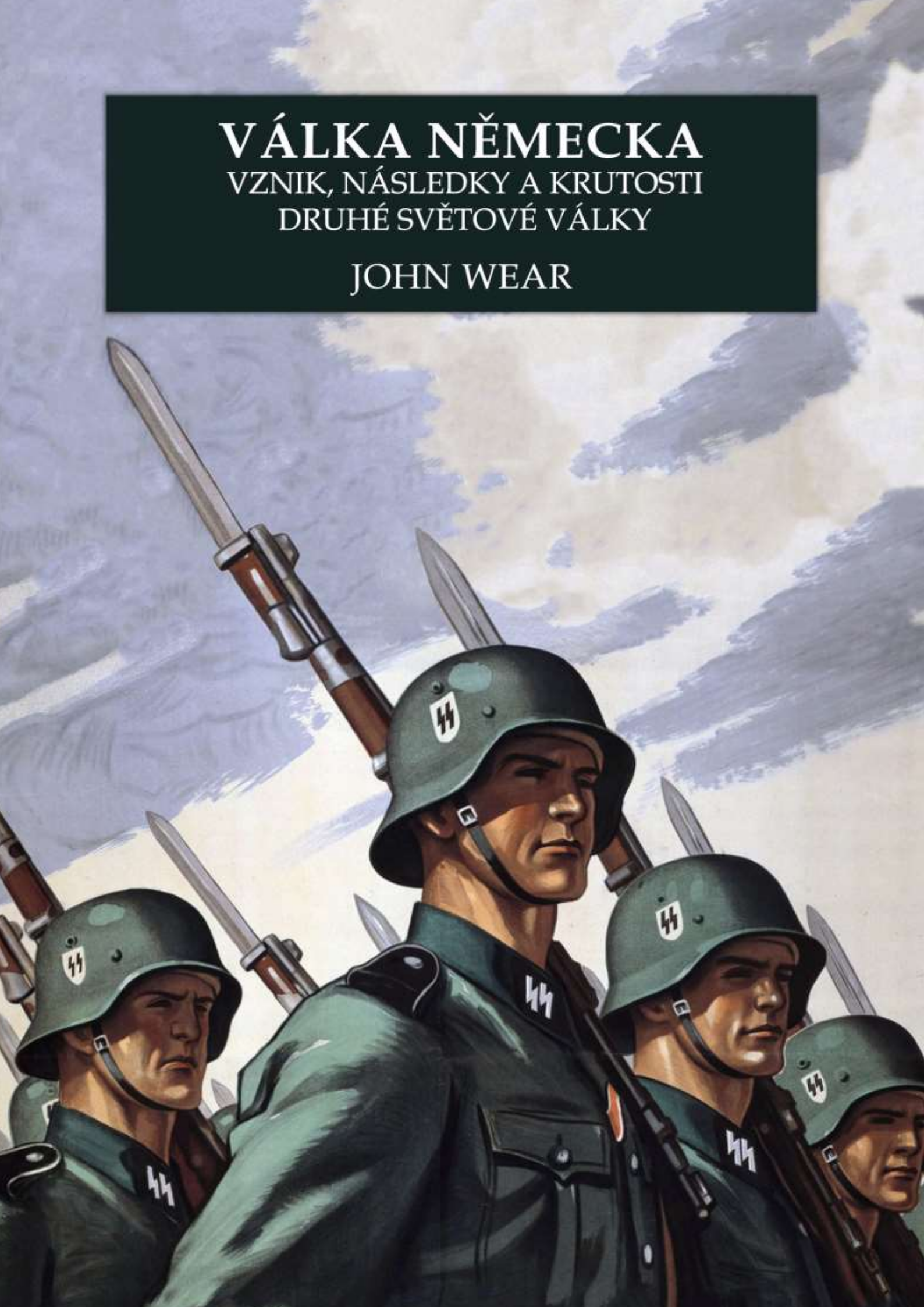

John Wear – Válka Německa

Vznik, následky a krutosti druhé světové války

Vydavatel: AMERICAN FREE PRESS, 2014

PŘELOŽENO Z ONLINE VERZE ORIGINÁLNÍ PUBLIKACE

DOSTUPNÉ Z: https://archive.org/details/john-wear-germanys-war-2014/

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Věnování

Tato kniha je věnována téměř zapomenuté památce milionů Němců zavražděných Spojenci po skončení druhé světové války.

Obsah

Předmluva 5

5 Válka je peklo

Část I - Spojenecké intriky s cílem vyvolat druhou světovou válku 9

9 Kapitola první - Hlavní viník: Josef Stalin a SSSR

50 Kapitola druhá - Franklin D. Roosevelt a druhá americká křížová výprava

91 Kapitola třetí - Vynucená válka: jak vznikla druhá světová válka

133 Kapitola čtvrtá - Spojenecké spiknutí s cílem vyvolat a prodloužit druhou světovou válku

Část II - Poválečné zločiny Spojenců vůči Němcům 173

173 Kapitola pátá - Spojenecké tábory pro válečné zajatce

218 Kapitola šestá - Němečtí vyhnanci

255 Kapitola sedmá - Nejděsivější mír v dějinách

Část III - Skutečná a údajná německá zvěrstva 297

297 Kapitola osmá - Údajná genocida evropského židovstva

344 Kapitola devátá - Zločiny spáchané v německých koncentračních táborech

384 Kapitola desátá - Zločiny spáchané Německem během druhé světové války

Epilog - Uspořádání moderního světa 430

Bibliografie 442

Předmluva

Válka je peklo

Můj otec byl za druhé světové války pilotem 50 bombardovacích misí osmé letecké armády USA. Když jsem byl malý, zeptal jsem se ho, jestli za války někoho zabil. Odpověděl: „Doufám, že jsem nikoho nezabil.“ O své účasti na invazi v Normandii řekl: „Nedokážeš si představit, jak velká operace to byla. Lidé na zemi umírali!“ Můj otec opakovaně prohlašoval, že nenávidí válku a že „válka je peklo“. Vyjádřil také názor, že Němci za války bojovali mimořádně usilovně.

Vždycky jsem se divil, jak je možné, že války v dějinách neustále existují, když prakticky všichni souhlasí s mým otcem, že „válka je peklo“. Co se týče vzniku druhé světové války, došlo během norimberského procesu k fascinující diskusi mezi americkým psychologem Dr. Gustavem Gilbertem a bývalým německým říšským maršálem Hermannem Göringem. Večer 18. dubna 1946 v Göringově vězeňské cele Dr. Gilbert vyjádřil přesvědčení, že prostý lid není příliš vděčný za vůdce, kteří mu přinášejí válku a zkázu. Göring odpověděl: ***„Lidé samozřejmě nechtějí válku. Proč by měl nějaký chudák na farmě riskovat život ve válce, když to nejlepší, co z ní může mít, je vrátit se v pořádku? Obyčejní lidé samozřejmě válku nechtějí; ani v Rusku, ani v Anglii, ani v Americe, a když na to přijde, tak ani v Německu. To je pochopitelné. Ale koneckonců jsou to vůdci země, kdo určuje politiku, a táhnout lidi za jeden provaz je vždycky jednoduché, ať už jde o demokracii, fašistickou diktaturu, parlament nebo komunistickou diktaturu.“***[1]

Dr. Gilbert Göringovi řekl, že je tu jeden rozdíl. Gilbert říkal: ***„V demokracii má lid prostřednictvím svých volených zástupců určité slovo, ve Spojených státech může válku vyhlásit pouze Kongres.“*** Göring odpověděl: ***„To je sice všechno hezké, ale ať už je to hlas nebo ne, lid se vždycky může podřídit vůdcům. To je snadné. Stačí jim říct, že jsou napadeni, a pacifisty odsoudit za nedostatek vlastenectví a vystavit zemi nebezpečí. Stejně to funguje v každé zemi.“***[2]

Hermann Göring říkal doktoru Gilbertovi pravdu. Prostý lid Sovětského svazu, Velké Británie, Spojených států, Německa, Japonska a všech ostatních zemí světa byl rozhodně proti válce. Druhá světová válka byla vyvolána jen proto, že vůdci některých zemí si válku přáli a přiměli k tomu lid. Otázka zní: Které země měly vůdce, kteří chtěli vyvolat druhou světovou válku?

Dr. Gilbert uvedl, že válku chtěli vůdci Německa.[3] Göring důrazně popřel, že by on a Adolf Hitler chtěli válku. Většina historiků by s tvrzením doktora Gilberta souhlasila a odmítla by Göringovo popírání jako samoúčelné, absurdní a nezodpovědné. Nicméně, jak si povíme v první části této knihy, historické záznamy jasně ukazují, že Göring měl pravdu. Hitler chtěl osvobodit Německo od Versailleské smlouvy, ale nikdy nechtěl uvrhnout Německo do druhé světové války.

Tato kniha pojednává o počátcích, následcích a krutostech druhé světové války z německého úhlu pohledu. Cílem této knihy je čelit jednostranné zaujatosti historiků establishmentu vůči Německu, pokud jde o druhou světovou válku, a představit nevyslechnutou německou stranu příběhu. Většina historiků establishmentu například tvrdí, že je samozřejmé, že druhou světovou válku začal Adolf Hitler a Německo. Objektivní přehled počátků druhé světové války však ukazuje, že za její rozpoutání a prodloužení jsou zodpovědní především spojenečtí vůdci Sovětského svazu, Spojených států a Velké Británie.

První část této knihy to dokumentuje: 1) Adolf Hitler byl nucen napadnout Sovětský svaz, aby zabránil sovětskému převzetí moci v Evropě; 2) americký prezident Franklin D. Roosevelt opakovaně tvrdil americké veřejnosti, že je odhodlán k míru, a přitom vyvíjel veškeré úsilí, aby Spojené státy zapojil do války; a 3) Německo bylo nuceno bojovat s Velkou Británií, přestože Hitler si vždy přál mír s Británií a považoval obě země za přirozené spojence. Vůdci Sovětského svazu, Spojených států a Velké Británie byli odhodláni Německo zcela zničit. Vůdci Spojenců záměrně obětovali životy desítek milionů lidí a praktikovali necivilizované válečné postupy, aby dosáhli svého cíle.

Spojenci také záměrně umožnili Sovětskému svazu získat kontrolu nad východní Evropou. Válka, která se údajně vedla za svobodu a demokracii, se tak pro obyvatele východoevropských zemí změnila v totalitní noční můru.

Druhá část této knihy informuje o spojeneckém masovém vyvražďování německého lidu po skončení druhé světové války. Ačkoli to téměř všichni historici popírají, západní spojenci zavraždili přibližně 1 milion německých válečných zajatců záměrným vyhladověním a vystavením přírodním živlům. Spojenci rovněž provedli největší nucený přesun obyvatelstva v dějinách, když po skončení války vyhnali z domovů přibližně 16 milionů etnických Němců. Pravděpodobně minimálně 2,1 milionu z těchto vyhnaných Němců zemřelo při

odsunu, který měl být „spořádaný a humánní“. A konečně, Spojenci po skončení druhé světové války zavraždili další miliony Němců hladem.

Spojenečtí vojáci během druhé světové války a po ní znásilnili přibližně 2 miliony německých žen. To představuje větší počet znásilnění poraženého nepřítele než v jakékoli jiné válce v dějinách. Spojenci prováděli brutální denacifikační program, jehož cílem bylo vyvolat v Němcích pocit viny za jejich válečné úsilí. Vítězové také donutili stovky německých vědců k emigraci a Spojenci zabavili německé patenty, technologický pokrok a další majetek. Miliony Němců byly také poslány do Sovětského svazu a dalších spojeneckých zemí, kde byli využíváni jako otrocká pracovní síla. Velký počet těchto německých otroků zajetí nepřežil. Poválečné zacházení Spojenců s Německem patří bezesporu k nejzločinnějším, nejvražednějším a nejméně uváděným zvěrstvům ve světových dějinách.

O skutečných i údajných zvěrstvech spáchaných Německem během druhé světové války pojednává třetí část této knihy. Německo během války vyvíjelo krutou protipartyzánskou činnost a provádělo rozsáhlý program eutanazie vůči vlastním lidem. Nezákonných lékařských pokusů a poprav se Německo dopouštělo také ve svých koncentračních táborech. Nacionálněsocialistické Německo však za války neprovádělo politiku genocidy vůči židovskému národu. Přestože v německých koncentračních táborech zemřely statisíce Židů na nemoci a jiné přirozené příčiny, Německo nevyvraždilo miliony Židů, jak tvrdí většina historiků. Rovněž, ačkoli o tom historici establishmentu téměř nikdy neinformují, spojenci po skončení druhé světové války zavraždili v bývalých německých koncentračních táborech desítky tisíc Němců.

Tato kniha si nečiní nárok na to, aby byla definitivní nebo komplexní historií vzniku, následků a krutostí druhé světové války. Téma je příliš obsáhlé na jednu knihu. Místo toho je napsána tak, aby objektivním způsobem shrnula velmi úspěšný plán Spojenců na ovládnutí, kontrolu a masové vyvražďování německého národa. Tato kniha také odhaluje spojenecké falšování a zveličování německých zvěrstev během druhé světové války. Doufám, že tato kniha otevře diskusi týkající se těchto historických událostí a možná podnítí další zájemce k hlubšímu zkoumání těchto dlouho potlačovaných témat.

Poznámky

[1] Gilbert, Gustave M., Nuremberg Diary, New York: Farrar, Straus and Company, 1947, s. 278.

[2] Tamtéž, s. 278-279.

[3] Tamtéž, s. 282, 364.

Část I - Spojenecké intriky s cílem vyvolat druhou světovou válku

Kapitola první - Hlavní viník: Josef Stalin a SSSR

Napadení Sovětského svazu Německem 22. června 1941 je historiky všeobecně interpretováno jako nevyprovokovaný akt agrese ze strany Německa. Adolf Hitler je obvykle popisován jako nedůvěryhodný lhář, který zlovolně porušil pakt Molotov-Ribbentrop, který podepsal se Sovětským svazem. Josifa Stalina historici obvykle líčí jako nepřipravenou oběť Hitlerovy agrese, která byla hloupá, když Hitlerovi důvěřovala. Mnoho historiků se domnívá, že Sovětský svaz měl štěstí, že útok Německa přežil.

Tato standardní verze historie nezahrnuje informace získané ze sovětských archivů. Sovětské archivy ukazují, že Sovětský svaz shromáždil největší, nejsilnější a nejlépe vybavenou armádu v dějinách. Jak uvidíme v následující části analýzy, Sovětský svaz byl na pokraji zahájení masivní vojenské ofenzívy proti celé Evropě. Invaze Německa do Sovětského svazu byla zoufalým preventivním útokem, který zabránil Sovětskému svazu dobýt celou Evropu. Německo bylo naprosto nepřipraveno na dlouhodobou válku proti tak silnému protivníkovi, jakým byl Sovětský svaz.

Viktor Suvorov je bývalý agent sovětské vojenské rozvědky, který v roce 1978 přeběhl do Spojeného království. Suvorov vstoupil do sovětské armády jako mladík a následujících sedm let navštěvoval mimořádně tvrdou vojenskou internátní školu. Po jejím absolvování byl Suvorov vybrán do Vrchní velitelské armádní školy v Kyjevě, kterou absolvoval za tři roky s vyznamenáním. Suvorovova práce jako zpravodajského agenta byla zpozorována. Byl poslán na Akademii sovětské armády, což byla nejtajnější vojenská akademie Sovětského svazu. Učební program na Akademii sovětské armády byl nesmírně intenzivní a byl koncipován jako zkouška; ti, kteří vynikali, dostávali nejzajímavější zpravodajské úkoly.

Suvorov byl naučen všímat si zvláštních událostí, anomálií a výjimek z pravidel. Suvorov si všiml, že ať se v Sovětském svazu stalo cokoli, vláda a média se vždy snažily zamlčet negativní aspekty a ukázat ty pozitivní. O Sovětském svazu jste nemohli najít žádnou negativní zprávu. Vše bylo vždy v pořádku, kultura vzkvétala, kvalita života byla stále lepší a lepší, Sovětský svaz brzy předčí Spojené státy. O zemětřesení o síle 7,3 stupně Richterovy škály, které srovnalo se zemí město Ašchabad, se neinformovalo; ti, kdo o

zemětřesení mluvili, byli zatčeni a uvězněni za šíření falešných zpráv. Dokonce ani katastrofy, jako byla černobylská havárie, nebyly hlášeny. Poté, co mezinárodní vyšetřování odhalilo černobylskou katastrofu, Sověti tvrdili, že černobylská havárie byla zcela bezvýznamná a nikdo by jí neměl věnovat pozornost.[1]

Suvorov si všiml jedné výjimky z těchto pravidel: 22. června 1941, v den, kdy Německo zaútočilo na Sovětský svaz. Všechny sovětské prameny hovoří o zjevné nepřipravenosti Rudé armády na vojenskou akci. Sovětské zdroje uváděly, že sovětská armáda neměla dobré velitele, že sovětské tanky a letadla byly zastaralé, že Sovětský svaz byl na válku naprosto nepřipraven a že Stalin byl hloupý, když Hitlerovi důvěřoval. Suvorova jeho zpravodajské školení naučilo hledat nesrovnalosti. Ptal se: Proč Sověti, kteří by všechny ostatní chyby, nehody a katastrofy zatajili, vynakládají tak obrovské úsilí, aby zdůraznili chyby Sovětského svazu v červnu 1941?

Suvorov si brzy uvědomil, že komunističtí historici a mistři propagandy si dali záležet na tom, aby skryli všechny detaily, které by nezasvěcenému člověku umožnily vytvořit si představu o tom, co se v Sovětském svazu dělo na počátku německé invaze. Suvorov našel způsob, jak tuto realitu rekonstruovat. Během studia na Akademii Suvorov napsal samostatnou výzkumnou práci s názvem „Útok Německa na Sovětský svaz 22. června 1941“. Svůj zájem o toto téma Suvorov vysvětlil profesorům tím, že chtěl studovat, jak se Německo na útok připravovalo, aby se podobná strašlivá tragédie už nikdy neopakovala. Téma Suvorovova výzkumu bylo schváleno a byl mu umožněn přístup do uzavřených archivů. Suvorov byl mimořádně opatrný, aby neprozradil skutečný zájem svého výzkumu.[2]

Suvorov zjistil, že sovětská verze dějin druhé světové války je lež a že zamlčuje odpovědnost Sovětského svazu za plánování začátku války. Rudá armáda byla v červnu 1941 největší a nejlépe vybavenou armádou v dějinách světa. Koncentrace sovětských vojsk na německých hranicích byla děsivá. Kdyby Hitler 22. června 1941 nenapadl Sovětský svaz, Sovětský svaz by snadno ovládl celou Evropu. Německá rozvědka správně viděla masivní koncentraci sovětských vojsk na německých hranicích, ale neviděla celou sovětskou vojenskou připravenost. Skutečný obraz byl mnohem vážnější, než si Německo uvědomovalo.

Suvorov poprvé publikoval své poznatky v angličtině v roce 1990 v knize *Icebreaker*: *Who Started Second World War?* Kniha se rychle vyprodala, ale

nakladatel odmítl tisknout další vydání. Brzy se ukázalo, že západní akademická obec se k Suvorovově nové interpretaci druhé světové války staví stejně odmítavě jako komunisté. Po pádu komunismu a Sovětského svazu se však Icebreaker i Suvorovovy pozdější knihy prodávaly ve velkém. Od roku 1990 začal Suvorov dostávat příval dopisů z celého světa. Lidé poskytovali Suvorovovi své jedinečné poznatky a posílali mu kopie dokumentů na podporu jeho teorie. Mnohé z těchto poznatků, stejně jako důkazy z nově zveřejněných materiálů, jsou zahrnuty v Suvorovově poslední knize *The Chief Culprit: Stalin's Grand Design to Start World War II*.

Dříve než shrneme důkazy v Suvorovově knize, chceme zmínit, že Suvorov nevěří, že k pochopení Sovětského svazu jsou zapotřebí tradiční metody historické vědy. Suvorov považuje Sovětský svaz za zločinecký konglomerát. Sovětští vůdci se dopustili nesčetných krutostí vůči vlastnímu lidu i lidem jiných zemí. Proto by se pro Suvorova měly dějiny Sovětského svazu studovat spíše metodami kriminalistiky a zpravodajství než klasickým historickým výzkumem. První pravidlo výzvědné činnosti zní: nevěř tomu, co je ti předvedeno, hledej to, co je skryto. Suvorov uvádí, že sovětští představitelé předváděli nepřipravenost Sovětského svazu na válku. To, co sovětští vůdci skrývali, byla masivní vojenská ofenziva, jejímž cílem bylo ovládnout celou Evropu.[3]

Industrializace, kolektivizace sovětské ekonomiky

Sovětský svaz přijal v roce 1927 pětiletý plán rozvoje průmyslu. Hlavní náplní první pětiletky nebyla výroba zbraní, ale spíše vytvoření průmyslové základny, která byla později využita k výrobě výzbroje. Důraz na armádu nebyl v této první pětiletce tak patrný. Na začátku prvního plánu měla Rudá armáda 79 tanků zahraniční výroby, na konci prvního plánu měla 4538 tanků.[4]

Druhá pětiletka, která v Sovětském svazu začala v roce 1932, byla pokračováním rozvoje průmyslové základny. To znamenalo vytvoření a nákup pecí, obřích elektráren, uhelných dolů, továren a strojů a zařízení. Počátkem 30. let 20. století odjeli američtí inženýři do Sovětského svazu a vybudovali největší a nejvýkonnější podnik na celém světě - Uralvagonzavod (Uralská továrna na železniční vagony). Uralvagonzavod byl postaven tak, že mohl kdykoli přejít z výroby železničních vagónů na výrobu tanků. V roce 1941 byla vydána objednávka na výrobu tanků a Uralvagonzavod bez jakýchkoli průtahů

zahájil sériovou výrobu tanků. Během druhé světové války vyrobil Uralvagonzavod 35 000 tanků T-34 a dalších zbraní.[5]

Cílem třetí pětiletky, která začala v roce 1937, byla výroba vojenských zbraní velmi vysoké kvality v obrovském množství. Sovětský svaz pod Stalinovým vedením byl v dosahování svých cílů velmi úspěšný a vyráběl špičkové vojenské zbraně v obrovském měřítku. Na Urale byla například dokončena Čeljabinská továrna na traktory, která byla podobně jako Uralvagonzavod postavena tak, že mohla kdykoli začít vyrábět tanky. Čeljabinská továrna na traktory se v průběhu války nazývala Tankograd. Vyráběla nejen střední tanky T-34, ale také těžké tanky tříd IS a KV.[6]

Třetí obří továrna, Uralmaš, byla postavena nedaleko Sverdlovska. Tato továrna patří mezi deset největších strojírenských závodů na světě. Sovětská síť ocelářských závodů byla značně rozšířena, aby mohla zásobovat tyto tři obří továrny na Urale. Magnitogorsk, město hutníků, byl postaven navíc k obrovskému závodu, jehož hlavním produktem byly ocelové pancíře. Ve Stalingradu byla postavena také továrna na traktory, která ve skutečnosti sloužila především k výrobě tanků. Ve stejné době byly postaveny také automobilové, motorové, letecké a dělostřelecké továrny.[7]

Na ruském Dálném východě byla postavena nejvýkonnější letecká továrna na světě. Pro obsluhu této továrny bylo postaveno město Komsomolsk-na-Amure. Továrna i město byly postaveny podle amerických projektů a vybaveny nejmodernějším americkým zařízením. Američtí inženýři vyslaní do Komsomolsku, aby instalovali zařízení, byli ohromeni rozsahem stavby.[8]

Jedním z tajemství sovětského úspěchu při budování armády bylo používání teroru k ovládání sovětského obyvatelstva. Komunisté uzavřeli hranice Sovětského svazu a znemožnili opuštění země. Tajná policie také rozpoutala boj proti „sabotérům“. Jakákoli nehoda, porucha nebo neúspěch na výrobní lince byly prohlášeny za důsledek ďábelského spiknutí. Viníci i nevinní byli odsuzováni k dlouhým trestům vězení. Ti, kteří byli označeni za „zlovolné sabotéry“, byli popraveni.

Teror zlepšil dělnickou disciplínu a odstranil nutnost obávat se stávek a požadavků na vyšší mzdy ze strany dělníků.Teror také způsobil, že miliony lidí byly poslány do koncentračních táborů. Vězni koncentračních táborů představovali otrockou pracovní sílu, která mohla být poslána kamkoli v zemi, aniž by za to musela dostat zaplaceno. Rozvoj odlehlých oblastí Sibiře a

Dálného východu by nebyl možný bez milionů vězňů deportovaných na práci do těchto oblastí. Sověti předem plánovali počet vězňů, které budou potřebovat na příští rok, a předem zadávali lidovému komisariátu vnitra (NKVD) objednávku na získání potřebných pracovníků.[9]

Druhým tajemstvím Stalinova úspěchu v industrializaci byly obrovské zdroje, které měl Sovětský svaz k dispozici. Cennosti nashromážděné během staletí, jako jsou obrazy, sochy, ikony, medaile, vzácné knihy, starožitný nábytek, kožešiny, šperky, zlato, platina a diamanty, byly nemilosrdně zabaveny a prodány do zahraničí. Také Sovětský svaz disponoval všemi druhy surovin v téměř nevyčerpatelném množství. Vývoz dřeva, těžba zlata, uhlí, niklu, manganu, ropy, kaviáru a kožešin, to vše bylo použito na zaplacení sovětské industrializace. Hlavním klíčem k úspěchu byla západní technologie. Sovětský svaz se na počátku 30. let 20. století stal největším světovým dovozcem strojů a zařízení.[10]

Stalin také poslal do vězení velké množství významných tankových, leteckých a dělostřeleckých inženýrů, které obvinil ze špionáže. Úkol zadaný inženýrům byl jednoduchý: vytvořte nejlepší bombardér, tank, dělo, motor nebo ponorku na světě a dostanete svobodu. Neuspějete a budete pracovat ve zlatém dole, kde vězni nežili příliš dlouho. Inženýři nemuseli být placeni, ale přesto byli vysoce motivováni vytvořit nejlepší zbraně na světě, aby získali svobodu. Stalinovi špióni také těmto talentovaným inženýrům dodávali nejlepší americké, německé, britské a další konstrukce v daném oboru. Inženýr si mohl vybrat nejlepší návrh a na jeho základě vytvořit něco ještě lepšího.[11]

Život lidí v Sovětském svazu se sovětskou industrializací nezlepšil. Základní potřeby, jako jsou hrnce a pánve, gumové boty, talíře, nábytek, levné oblečení, hřebíky, domácí spotřebiče, zápalky a další zboží, se staly nedostatkovým zbožím. Lidé museli čekat v dlouhých frontách před obchody, aby tyto věci získali. Stalin nechal životní úroveň svého lidu extrémně klesnout, aby mohl prakticky veškerou průmyslovou výrobu Sovětského svazu zaměřit na vojenskou expanzi.[12]

Stalin také zahájil krvavou válku proti rolníkům, která se nazývala kolektivizace. Jednotky Rudé armády naháněly rolníky a jejich rodiny do železničních dobytčích vagónů a převážely je na Sibiř, Ural nebo do Kazachstánu, kde je vyhazovaly na mráz do holých stepí. Tuto operaci nařídil Stalin a provedl jeho zástupce Molotov. Když se Molotova o mnoho let později

ptali, kolik lidí bylo během kolektivizace přemístěno, Molotov odpověděl: ***„Stalin řekl, že jsme přesídlili 10 milionů. Ve skutečnosti jsme přemístili 20 milionů.“***[13] Odhaduje se, že sovětská kolektivizace v letech 1932-1933 měla za následek 3,5 až 5 milionů mrtvých hladem a další 3 až 4 miliony mrtvých v důsledku nesnesitelných podmínek v místech vyhnanství.[14]

Stalinovy přípravy na válku: tanky

Tanky měly být hrotem sovětské ofenzivy proti Evropě. Stalin při budování sovětského průmyslu postavil a masově vyráběl nejlepší tanky na světě. Rudá armáda vyrobila tank T-28 v roce 1933. Žádný německý, britský, americký, francouzský ani japonský tank z 30. let se nemohl T-28 vyrovnat, pokud jde o výzbroj, pancéřování, výkon motoru nebo schopnost překonávat vodní překážky pod vodou.[15]

Němci začali koncem roku 1937 vyrábět Pz-IVA, nejvýkonnější německý tank první poloviny druhé světové války. Tank T-28 byl nad německým tankem lepší ve všech ohledech kromě jednoho: T28 střílel střely s počáteční rychlostí 381 m/s, zatímco německý tank PzIVA střílel střely s počáteční rychlostí 385 m/s. V reakci na to byly od roku 1938 sovětské tanky T-28 vyráběny s novým kanónem L-10, který střílel střely s počáteční rychlostí 555 m/s. Sovětský tankový kanón L-10 neměl v Německu ani nikde jinde na světě konkurenci. Přestože byl vynikající ve srovnání se všemi zahraničními tanky, po válce sovětští historici a generálové označili tank T-28 za zastaralý.

Dne 19. prosince 1939 představila Rudá armáda tank T-34. O tanku T-34 byly vydány celé svazky nadšených recenzí; jeho premiéra způsobila na začátku války senzaci. T-34 překonával všechny německé tanky ve všech parametrech: rychlost, schopnost akcelerace, průchodnost terénem, tankový kanón, ideální tvar korby, výkonný dieselový motor a široké pásy pásového podvozku. Na rozdíl od ostatních tanků se navíc T-34 dal snadno vyrábět sériově. Na výrobu tohoto tanku bylo možné přestavět jakoukoli velkou automobilku. Výroba tanku T-34 také nevyžadovala vysoce kvalifikovanou pracovní sílu.[16]

Komunističtí historici uznávají pozoruhodné vlastnosti T-34, ale snaží se ukázat nepřipravenost Sovětského svazu tím, že v červnu 1941 v době německé invaze existovalo pouze 967 T-34. Suvorov však ukazuje, že Sovětský svaz měl v době invaze 1 400 T-34. Během druhé poloviny roku

1941 sovětský průmysl vyrobil dalších 1 789 tanků T-34. Důležitější je, že v roce 1942 Sovětský svaz vyrobil 12 520 tanků T-34, zatímco v Německu výroba obdobného tanku ještě nezačala. Masová výroba tanku T-34 poskytla Sovětskému svazu v průběhu druhé světové války významné výhody oproti Německu v tankové válce.

Německým ekvivalentem tanku T-34 byl tank Panther, který se poprvé objevil v létě 1943 během tankové bitvy u Kurska. Panther měl ve srovnání s T-34 konstrukční nedostatky. Za prvé, T-34 měl dieselový motor, zatímco Panther měl motor karburátorový. Vznětový motor je úspornější a méně náchylný k požáru. Za druhé, Panther neměl motor a převodovku umístěné v zadní části tanku. V důsledku toho byl Panther příliš velký a vážil 44,8 tuny, zatímco měl vážit 30 tun. Díky svým rozměrům a hmotnosti byl Panther snáze zasažitelný, měl slabší pancéřovou ochranu a nemohl konkurovat tanku T-34 v ničem, co se týkalo mobility. T-34 překonával Panther v manévrovatelnosti, zrychlení a pohyblivosti v terénu, což jsou parametry potřebné pro útok.[17]

Hlavním nedostatkem Pantheru však byla jeho složitá konstrukce, která jej znemožňovala sériovou výrobu. Během války bylo vyrobeno pouze 5 976 tanků tohoto modelu. Sovětský svaz vyrobil devět tanků T-34 na každý německý Panther. Ve skutečnosti Sovětský svaz během druhé světové války vyrobil více tanků T34, než kolik tanků všech typů bylo vyrobeno ve Velké Británii, Německu a Japonsku dohromady.[18]

Sovětský svaz byl první zemí na světě, která vyrobila těžký tank. První sovětský těžký tank T-35 byl vyráběn sériově a do řad vojsk vstoupil v roce 1933. V roce 1941 se žádný jiný tank mimo Sovětský svaz nemohl s těžkým T-35 ani přibližně srovnávat. T-35 překonával všechny ostatní tanky mimo Sovětský svaz, pokud jde o výzbroj, pancéřování a výkon motoru. T-35 navíc vyvíjel mnohem menší tlak na půdu než německé tanky, což znamenalo, že měl větší pohyblivost a nepropadal se ve sněhu, blátě ani v měkkém terénu. Přestože byl tank T-35 ve srovnání se všemi ostatními zahraničními tanky třídou sám o sobě, západní a sovětští historici jej prohlásili za zastaralý a ve statistikách se o něm nezmiňovali.[19]

Tank T-35 byl nahrazen těžkými tanky KV-1 a KV-2, které vážily 47 a 52 tun. KV byl prvním tankem na světě s opravdovým protistřepinovým pancířem. Široké pásy KV umožňovaly bojovat téměř v jakémkoli terénu za jakýchkoli povětrnostních podmínek a jeho dieselový motor o výkonu 600 koní překonával všechny zahraniční tanky výkonem, spolehlivostí a úsporností.

Tankové kanóny KV dalece převyšovaly výkon jakéhokoli jiného tanku vyrobeného mimo Sovětský svaz. Z KV později vznikl IS-1 a poté IS-2, nejvýkonnější tank druhé světové války.

Konstruktérům sovětských těžkých tanků se podařil technologický úspěch: téměř zdvojnásobili tloušťku pancíře a instalovali třikrát výkonnější dělo, přičemž zůstali ve stejné hmotnostní třídě těžkého tanku. Stalin měl k dispozici pozoruhodnou dvojici tanků: zdaleka nejsilnější těžký tank na světě a vynikající sériově vyráběný střední tank T-34. Dostupnost desítek tisíc tanků T-34 umožňovala jejich použití kdekoli. Dostupnost těžkých tanků podporovala bojové schopnosti středních tanků T-34. Posádky tanků T-34 mohly bojovat s jistotou, protože věděly, že mají za sebou podporu výkonného tanku KV nebo IS.[20]

Neschopnost Německa navrhnout dobrý tank pro sériovou výrobu nevyhnutelně vedla k porážce ve druhé světové válce. Generál Heinz Guderian po válce napsal: ***„Rusové by válku vyhráli i bez pomoci svých západních spojenců a obsadili by celou Evropu. Žádná mocnost na světě by je nedokázala zastavit.“***[21]

Německá invaze do Sovětského svazu v červnu 1941 měla za následek zničení nebo opuštění tisíců sovětských tanků. Komunističtí historici tuto katastrofu vysvětlovali velmi jednoduše: tanky byly zastaralé, a tudíž nepoužitelné. Suvorov uvádí, že toto vysvětlení je nesmysl. „Zastaralé“ sovětské střední tanky T-28 a těžké tanky T-35 daleko předčily všechny ostatní tanky mimo Sovětský svaz. Sovětský tank T-34 je všeobecně považován za jeden z nejlepších tanků všech dob. Sovětský tank KV byl v první polovině druhé světové války nejvýkonnějším tankem na světě.[22] Jak mohou být tanky zastaralé, když nikde jinde na světě neexistuje nic srovnatelně kvalitního?

Sovětský svaz také vyrobil celou řadu tanků BT - BT-2, BT-5, BT-7, BT-7A a BT-7M. BT je zkratka pro *bystrochodnyj* (rychlý) tank. Na začátku druhé světové války měla Rudá armáda 6 456 tanků BT, což bylo stejně jako všechny ostatní operační tanky ve zbytku světa. Tanky BT byly dobře navržené, na svou dobu silně vyzbrojené, měly standardní neprůstřelný pancíř a používaly dieselový motor, díky němuž byly tanky mnohem méně náchylné k požárům. První tanky BT dosahovaly rychlosti 69 km/h; většina tanků by jim takovou rychlost mohla závidět i dnes. Přesto sovětští historici zařadili tyto tanky mezi

zastaralé modely, tak zastaralé, že až do roku 1991 byly zahrnuty do statistik.[23]

Nevýhodou tanků BT bylo, že je bylo možné použít v agresivní válce pouze na dobrých silnicích, jako je například německá dálnice. Nejdůležitější vlastnost tanku BT - jeho rychlost - byla dosažena použitím jeho kol. Kola tanku BT znemožňovala úspěšné použití tanku BT mimo silnice nebo na špatných silnicích Sovětského svazu. V bojích na sovětském území byly tisíce tanků BT vyřazeny. Historici tvrdí, že Stalinovy tanky BT nebyly připraveny na válku. Toto tvrzení není pravdivé. Tanky BT byly připraveny na útočnou válku na německém území, ale ne na obrannou válku vedenou na vlastním území.[24]

Sovětský svaz také vytvořil vynikající rodinu obojživelných tanků: T-37A, T-38 a T-40. K 22. červnu 1941 měl Sovětský svaz ve svém arzenálu více než 4 000 obojživelných tanků. Pro srovnání: Německo dodnes nevyrobilo žádný obojživelný tank. Obojživelné tanky jsou užitečné při útočných operacích k překonávání řek a obsazování mostů dříve, než nepřítel stihne mosty vyhodit do povětří, když mu hrozí obsazení. Pokud nezbývají žádné nepřátelské mosty, obojživelné tanky umožňují armádě překročit řeku a vytvořit předmostí na druhé straně řeky. Obojživelné tanky jsou užitečné v útočných operacích; v obranné válce jsou málo užitečné.

Když Německo 22. června 1941 napadlo Sovětský svaz, mělo na východní frontě celkem 3 350 tanků, všechny byly horší než sovětské tanky a žádný z nich nebyl obojživelný. Přesto historici označili sovětské obojživelné tanky za zastaralé.[25]

Sovětské obojživelné tanky se v roce 1941 staly nepotřebnými a ve válce nehrály žádnou roli. Otázka však zůstává: Proč byly obojživelné tanky vyvíjeny a stavěny? Proč Stalin potřeboval 4 000 obojživelných tanků, které nemohly být použity v obranné válce? Zřejmá odpověď zní, že Stalin plánoval obojživelné tanky použít při masivní vojenské invazi do Evropy.

Sovětské letectvo a výsadkové jednotky

Stalin mohl odvrátit druhou světovou válku vývojem velkého množství těžkého rychlého bombardéru TB-7 pro velké výšky. Tento bombardér měl silný obranný systém sestávající z 20mm kanónů a 12,7mm těžkých kulometů. TB-7 byl nejvýkonnějším bombardérem na světě; do jeho velkého nákladového prostoru se vešly bomby největšího kalibru. Nejpozoruhodnější

vlastností TB-7 však bylo, že mohl létat ve výškách mezi 10 000 a 12 000 metry, kde byl nedotknutelný protiletadlovým dělostřelectvem a nedosáhla na něj většina stávajících stíhaček. Sovětská delegace v čele s Molotovem byla na jaře [1942] schopna přeletět Německo v TB-7, aniž by ji německá protiletadlová obrana odhalila.[26]

Stalinovi stačilo vyrobit 1000 bombardérů TB-7 a oznámit vybraným zemím, že Sovětský svaz použije tyto nedotknutelné bombardéry TB-7 ke zničení každé země, která na něj zaútočí. Suvorov uvádí, že Stalin čtyřikrát podepsal příkaz k výrobě TB-7 a čtyřikrát příkaz zrušil. Stalinovi bylo doporučeno, aby veškeré úsilí Rudé armády nesměřovalo k podkopání vojenských a ekonomických možností nepřítele, ale k jeho ovládnutí. Cílem Rudé armády bylo zničit armády protivníka. Sovětské letectvo mělo za úkol otevřít sovětským armádám cestu a podpořit jejich rychlý postup.[27]

Pokud se Stalin připravoval na obrannou válku, měl svým konstruktérům letadel nařídit, aby vytvořili nejlepší stíhačky na světě, schopné bránit nebe nad Sovětským svazem. Stíhačky však Stalina nezajímaly. Stalin nařídil svým konstruktérům stíhaček, aby zanechali veškeré práce na tvorbě stíhačky a začali vyvíjet lehký bombardér, pojmenovaný původně Ivanov a později Su-2 na počest svého tvůrce P. O. Suchoje.

Ideálním bojovým letadlem, které Stalin vyvinul, byl lehký bombardér určený k operacím bez nepřátelského odporu. Nebyly požadovány rekordní vlastnosti; Stalin požadoval pouze jednoduchost, odolnost a palebnou sílu. Stalin plánoval vytvořit letadlo, jehož počet vyrobených kusů by převyšoval všechny bojové letouny všech typů všech zemí světa. Stalin doslova plánoval postavit tolik lehkých bombardérů, kolik bylo malých, ale pohyblivých jezdců v Čingischánových hordách.

Německo provedlo preventivní úder na sovětské letecké základny, když 22. června 1941 napadlo Sovětský svaz. Hitlerův preventivní úder nedovolil letounu Su-2 vykonávat práci, k níž byl primárně určen. Su-2 byl neefektivní a v obranné válce nebyl potřebný. Výroba 100 000 až 150 000 letounů Su-2 byla plánována pro podmínky, kdy by první útok provedla Rudá armáda a nikdo by výrobě letounu nebránil. Hitlerova invaze Stalinův plán zhatila. Výroba Su-2 byla zastavena, ale Sovětský svaz později za války vyrobil desítky tisíc letadel, která byla z hlediska výroby mnohem složitější než Su-2.[28]

Když Německo napadlo Sovětský svaz, mohlo vyslat pouze 2 510 letadel, včetně mnoha zastaralých letadel a různých letadel používaných pro

dopravní, komunikační a zdravotnické účely. Sovětský svaz měl k dispozici 2 769 nejnovějších modelů Il-2, Pe-2, MiG-3, Jak-1 a LaGG-3. Sovětský svaz měl také sedm dalších nových typů letadel: Ar-2, Er-2, Su-2, Pe-8, Jak-2, Jak-4 a Il-4. Kromě 12 nejnovějších modelů měl Sovětský svaz také „zastaralé“ bombardéry TB-3 a SB a stíhačky I-16 a I-153.

Sovětské letectvo na začátku války převyšovalo letectvo německé jak v množství letadel, tak v jejich kvalitě. Suvorov se ptá: Proč tedy v první fázi války sovětské letectvo ztratilo vzdušnou nadvládu hned od prvního dne? Odpověď zní, že většina sovětských pilotů, včetně stíhacích, nebyla vyučena v leteckém boji. Sovětské letectvo bylo koncipováno tak, aby provedlo jednu grandiózní, náhlou, agresivní operaci, která by při jednom náletu rozdrtila nepřátelské letectvo na zemi a získala vzdušnou nadvládu. Hitlerův preventivní úder zabránil sovětskému letectvu uskutečnit plánované agresivní operace neslýchaných rozměrů.[29]

Součástí Stalinových plánů byly také výsadkové jednotky. Podle oficiálních novin komunistické strany Pravda z 18. srpna 1940 měl Sovětský svaz na začátku války více než 1 milion vycvičených parašutistů. Výsadkové jednotky mohly být použity pouze v průběhu útočných operací a pouze ve spojení s pravidelnými jednotkami postupujícími proti nepříteli. Ve světle odtajněných dokumentů je zřejmé, že Pravda snížila počet ruských výsadkářů na 1 milion, aby uklidnila obavy ze sovětské agrese. Skutečný počet vycvičených parašutistů v Sovětském svazu na začátku války se pravděpodobně blížil 2 milionům. Nikdy předtím svět neviděl tak rozsáhlé přípravy na útočnou válku.[30]

Rudá armáda potřebovala leteckou armádu transportních letadel a kluzáků, aby mohla vysadit statisíce parašutistů. Sovětské továrny zahájily masovou výrobu nákladních kluzáků na jaře 1941. Dne 23. dubna 1941 podepsali Stalin a Molotov příkaz k urychlení výroby jedenáctimístného kluzáku s termínem do 15. května 1941 a dvacetimístného kluzáku s termínem do 1. července 1941. Kluzáky, které byly vyrobeny na jaře 1941, musely být použity nejpozději na začátku podzimu 1941. Kluzáky měly lehká a křehká těla a křídla a nemohly být zaparkovány venku. Ponechání obrovského nákladního kluzáku venku během podzimních větrů a dešťů by ho nenávratně poškodilo. Vzhledem k tomu, že všechny dostupné hangáry byly již plné dříve vyrobených kluzáků, znamenala masová výroba kluzáků na jaře

1941, že musely být použity buď v létě 1941, nebo nejpozději začátkem podzimu.[31]

Nákladní letouny se používají k dopravě útočných jednotek s parašutisty do týlu nepřítele. Sovětské válečné dopravní letectvo používalo jako hlavní nákladní letoun americký Douglas DC- 3, který byl na začátku druhé světové války považován za nejlepší nákladní letoun na světě. V roce 1938 prodala americká vláda Stalinovi licenci na výrobu a potřebné množství nejsložitějšího vybavení pro výrobu DC-3. Sovětský svaz také před válkou od Spojených států zakoupil 20 letounů DC-3. V roce 1939 vyrobil Sovětský svaz šest stejných letounů DC-3, v roce 1940 vyrobil 51 letounů DC-3 a v roce 1941 vyrobil 237 letounů DC-3. Během celé války bylo v sovětských továrnách vyrobeno 2419 letounů DC-3 nebo jejich ekvivalentů.[32]

Sovětské kluzáky a dopravní letouny by byly snadnou kořistí pro nepřátelské stíhače, pokud by si Sovětský svaz nezajistil úplnou vzdušnou převahu. Rudá armáda musela zahájit válku masivním leteckým útokem a invazí proti leteckým základnám nepřítele. Poté mohly být vysazeny desítky tisíc výsadkářů, kteří by se zmocnili klíčových základen a strategických míst a ovládli je. Jakýkoli jiný scénář nebyl realizovatelný. Místo toho to byl Hitler, kdo provedl preventivní úder, a Stalinova strategie zasadit první úder byla zmařena. Pečlivě vypracovaný plán Sovětského svazu na masivní leteckou ofenzívu následovanou útokem výsadkových vojsk musel být v zoufalém spěchu vést obrannou válku opuštěn.[33]

Suvorov se zabývá tím, co se stalo se sovětskými výsadkovými silami, které již nemohly být použity v útočné válce. Deset leteckých útočných sborů, přibližně 100 000 až 150 000 mužů, bylo původně vysláno do zákopů, aby pomohly zastavit německá vojska. Zbytek z více než 1 milionu výsadkářů byl ponechán v záloze a podle potřeby použit jako řadoví vojáci pěchoty. Tyto rezervy byly použity na pomoc při zastavení německého postupu směrem na Kavkaz, u Stalingradu, v prudké bitvě u Kurska a v dalších krizových situacích během války.[34]

Sovětské přípravy na útočnou válku

V letech 1937-1941 se sovětská armáda rozrostla pětinásobně, z 1,1 milionu na 5,5 milionu.[35] Během jednoho týdne od začátku války vstoupilo

do řad Rudé armády dalších 5,3 milionu lidí. Během války Rudá armáda využila minimálně 34,5 milionu lidí.[36]

Tento obrovský nárůst velikosti sovětské armády byl dosažen především ratifikací všeobecného vojenského odvodu v Sovětském svazu 1. září 1939. Podle nového zákona byl odvodní věk snížen z 21 na 19 let a v některých kategoriích na 18 let. Tento nový zákon také umožnil přípravu 18 milionů záložníků, takže Sovětský svaz v průběhu války nadále plnil řady Rudé armády mnoha miliony vojáků.[37]

Do Rudé armády bylo povoláno několik věkových skupin najednou; v podstatě všichni mladí muži v zemi. Délka vojenské služby pro většinu odvedenců byla dva roky, takže Sovětský svaz musel do dvou let vstoupit do velké války. Pokud by válka do té doby nezačala, museli by všichni mladí lidé 1. září 1941 odejít domů a pak by už nebylo téměř koho povolávat. Udržet tak velkou armádu bez války je nesmírně obtížné; armáda nic nevyrábí a spotřebovává vše, co země vyrobí. Když Stalin zaváděl odvody, věděl, že za dva roky, v létě 1941, musí Sovětský svaz vstoupit do velké války.[38]

11. ledna 1939 Sovětský svaz v rámci příprav na válku vytvořil čtyři nové lidové komisariáty: jeden pro lodní průmysl, jeden pro zbraně, jeden pro letecký průmysl a jeden pro munici. Lidový komisariát pro stavbu lodí se od svého založení zabýval výhradně vojenskými projekty. Také 25. května 1940 byly armádě předány následující počty civilních lodí: V roce 1940 bylo vojenskému námořnictvu přiděleno 74 vojenských lodí Baltské flotile, 76 vojenských lodí Černomořské flotile, 65 vojenských lodí Severní flotile a 101 vojenských lodí Tichomořské flotile. K 22. červnu 1941 měl Sovětský svaz ve svých řadách také 218 ponorek a v loděnicích dalších 91, které se vyrovnaly nejlepším světovým standardům.[39]

Více než 200 Stalinových ponorek a zbytek jeho námořnictva byly na začátku války neefektivní, protože se jednalo o útočné loďstvo. Stalinovo námořnictvo bylo postaveno pro agresivní válku a nemohlo být efektivně využito v obranné válce. Pro obranu jsou zapotřebí zcela jiné lodě se zcela odlišnými vlastnostmi: lovci ponorek, hlídkové čluny, minolovky a čluny pro kladení sítí. Také výzbroj sovětských lodí byla určena výhradně pro účast v útočné válce. Sovětské lodě byly sice vyzbrojeny výkonným dělostřeleckým, minovým a torpédovým vybavením, ale měly poměrně slabou protiletadlovou výzbroj a obranu.

Sovětští generálové plánovali zahájit válku drtivým překvapivým útokem na letecké základny nepřítele, který by zničil jeho letectvo. Když Německo zaútočilo jako první, nedostatek protiletadlové obrany sovětského námořnictva byl velkou překážkou. Sovětskému válečnému úsilí uškodila také skutečnost, že veškeré zásoby nábojů, min, torpéd a lodního paliva námořnictva byly dopraveny k německým hranicím a Němci se jich při napadení Sovětského svazu rychle zmocnili.[40]

Jako samostatné ministerstvo byl vytvořen Komisariát pro munici, který se staral výhradně o výrobu munice. Toto ministerstvo muselo určit, kde budou umístěny všechny nové továrny, které budou vyrábět náboje, střelný prach, nábojnice, střely a další zbraně. Pokud by Stalin plánoval vést obrannou válku, nové muniční továrny by byly postaveny buď za řekou Volhou, nebo ještě dále ve vnitrozemí na Urale. O žádných obranných možnostech se však nikdy nehovořilo. Protože Stalin plánoval vést útočnou operaci do válkou zničené a oslabené Evropy, byly všechny nové muniční továrny postaveny v blízkosti západních pohraničních oblastí Sovětského svazu.

Sovětský svaz ztratil na začátku války téměř veškerý průmysl schopný vyrábět novou munici. Od srpna do listopadu 1941 zabrala německá vojska 303 sovětských muničních továren a také mobilizační zásoby cenných surovin, které se v těchto továrnách nacházely. Tyto továrny vyráběly 85 % veškeré produkce komisariátu pro munici. Všechny tyto suroviny putovaly do Německa a byly použity proti Rudé armádě. Rudá armáda také na začátku války ztratila nepředstavitelné množství dělostřeleckých granátů v pohraničních oblastech Sovětského svazu. Stalinův předválečný potenciál byl však tak velký, že dokázal obnovit své muniční továrny za Volhou a na Urale a vyrobit veškerou munici potřebnou k porážce německé armády.[41]

Převzetí Stalinových zásob bylo pro Německo obrovským přínosem, ale Hitler potřeboval převést vlastní německý průmysl na válečné podmínky. Hitler čekal až do ledna 1942, než se rozhodl postupně zahájit přechod průmyslu z mírového na válečný režim. Naproti tomu Stalin začal sovětský průmysl převádět na válečný režim již v lednu 1939. Přestože muniční komisariát ztratil 85 % munice, Rudá armáda během války použila 427 milionů nábojů a dělostřeleckých min a 17 miliard nábojů. K tomu lze připočítat nespočet ručních granátů, nášlapných min a leteckých pum. Představte si, jak by druhá světová válka dopadla, kdyby Stalin dokázal využít 100 % svého muničního arzenálu.[42]

V létě 1940 Stalin připojil Estonsko, Lotyšsko a Litvu k Sovětskému svazu a soustředil v této oblasti na hranicích Východního Pruska své síly. Obsazení těchto pobaltských zemí Rudou armádou mělo smysl pouze v případě, že by existovaly plány na agresivní válku proti Německu. Rudá armáda přenesla své letecké základny na samý přední okraj německých hranic. Z leteckých základen v Litvě mohlo sovětské letectvo podporovat postup sovětských vojsk na Berlín. Sovětské námořnictvo rovněž přesunulo základní síly a zálohy na námořní základny zřízené v Tallinnu, Rize a Liepaji. Protože z Liepaje to bylo jen kousek k trasám, po kterých jezdily německé lodě převážející do Německa rudu, nikl a dřevo, mohl být úder z této oblasti náhlý a ničivý.[43]

Sovětský svaz anektoval Besarábii a severní Bukovinu v roce 1940. Z Besarábie mohlo sovětské letectvo neustále ohrožovat rumunský ropný průmysl, který byl hlavním dodavatelem ropy do Německa. Severní Bukovina byla potřebná, protože se zde nacházela železnice strategického významu, která měla úzkorozchodnou trať, což umožňovalo, aby po ní jezdily železniční vozy z celé Evropy. Sovětský svaz používal trať se širokým rozchodem. Sovětské lokomotivy a vlaky proto nemohly být používány na úzkorozchodných tratích střední a západní Evropy. Při sovětské invazi do Evropy by Stalin potřeboval mnoho lokomotiv a vlaků s úzkým rozchodem, aby mohl zásobovat svá vojska, která rychle postupovala na západ.

Během kampaně v Besarábii Sovětský svaz ukořistil 141 lokomotiv, 1 866 krytých vagonů, 325 polokrytých vagonů, 45 plošin, 19 cisteren, 31 osobních a dva zavazadlové vozy. To však Stalinovi nestačilo. Na sovětsko-rumunských jednáních v červenci 1940 sovětští představitelé požadovali, aby Rumunsko vrátilo všechny získané mobilní železniční jednotky.

Dne 31. července 1940 Rumunsko souhlasilo s tím, že do 25. srpna 1940 předá Sovětskému svazu 175 lokomotiv a 4 375 vagonů. Žádný z těchto vlaků by v obranné válce nebyl potřeba. Stalin tyto vlaky zabavené v Besarábii a severní Bukovině potřeboval v útočné válce, jejímž cílem bylo ovládnout celou Evropu.[44]

V létě 1941 začala Rudá armáda používat nové raketové zbraně BM-8 a BM-13. Těmto neobvyklým zbraním se říkalo „Stalinovy varhany“ nebo „kaťuše“. V srpnu 1941 přidala Rudá armáda vícenásobný raketový dělostřelecký systém BM-8-36 a v létě 1942 přibyl raketový dělostřelecký systém BM-8-48. Salva z jednoho BM-13 představovala 16 raketových střel

ráže 132 mm, zatímco salva z BM-8 36 raketových střel ráže 82 mm. Jedna baterie se skládala ze čtyř až šesti BM-8 nebo BM-13. Na jeden cíl obvykle střílela skupina baterií nebo pluků. Stovky nebo dokonce tisíce střel pokrývaly obrovské území téměř současně a vytvářely lavinu palby doprovázenou divokým hukotem a hlukem. Ničivý psychologický dopad těchto strašlivých zbraní byl pro každého německého vojáka, který se nacházel na východní frontě, velmi nepříjemnou vzpomínkou.[45]

Navzdory ztrátám, které utrpěla při německé invazi do Sovětského svazu, Rudá armáda během války nadále rozšiřovala používání raketových zbraní BM-8 a BM-13. K 1. červnu 1941 měla Rudá armáda sedm raketometů BM-13. K 1. září 1941 měla Rudá armáda 49 těchto zbraní. K 1. říjnu 1941 měla Rudá armáda 406 vozidel BM-8 a BM-13. Jejich počet se nakonec vyšplhal na tisíce a tato zbraň se stala zbraní hromadného ničení. Sovětskému svazu se podařilo rychle zásobit svou armádu novým systémem vícenásobných raketových zbraní navzdory těžkým ztrátám v průmyslové a surovinové základně.[46]

Sovětský svaz se v roce 1941 připravoval na útočnou válku proti Evropě. V první polovině června 1941 byla sovětská 9. armáda nejsilnější armádou na světě. Dne 14. června 1941 se 9. armáda objevila na rumunských hranicích, přesně na místě, kde před rokem „osvobodila“ Besarábii. Kdyby sovětská 9. armáda dostala povolení zaútočit na Rumunsko, Německo by přišlo o hlavní zdroj ropy a bylo by poraženo. Hitlerův útok na Sovětský svaz tomu zabránil. Neopodstatněná koncentrace sovětských vojsk na rumunských hranicích představovala pro Německo jasné nebezpečí a byla hlavním důvodem německé invaze do Sovětského svazu.[47]

5. května 1941 dal Stalin svým generálům jasně najevo, že Sovětský svaz bude ve válce s Německem agresorem. Na hostině jeden sovětský generál vyčítal Stalinovu mírovou zahraniční politiku. Stalin zasáhl: ***„Dovolte mi opravu. Mírová zahraniční politika zajistila naší zemi mír. Mírová zahraniční politika je dobrá věc. Na nějakou dobu jsme vytyčili obrannou linii, dokud jsme naši armádu nevyzbrojili a nedodali jí moderní bojové prostředky. Nyní, když byla naše armáda přestavěna, naše technologie modernizována, nyní, když jsme dostatečně silní pro boj, musíme přejít od obrany k útoku. Při provádění obrany naší země jsme nuceni jednat agresivně. Od obrany musíme přejít k útočné vojenské politice. Je nezbytně nutné, abychom reformovali náš výcvik, naši propagandu a náš tisk směrem k útočnému smýšlení. Rudá armáda je***

moderní armáda a moderní armáda je armáda útoku.“ Generál, který pronesl výčitku na Stalinovu mírovou zahraniční politiku, byl několik dní po hostině propuštěn.[48]

13. června 1941 TASS vysílal, že *„Německo dodržuje podmínky sovětsko-německého paktu stejně bezchybně jako Sovětský svaz“* a že zvěsti o chystaném německém útoku na SSSR *„jsou neobratně vykonstruovanou propagandou nepřátel Německa a SSSR, kteří mají zájem na rozšíření a prodloužení války“*. Ve sdělení TASS se rovněž uvádělo: *„Pověsti o tom, že se SSSR připravuje na válku proti Německu, jsou falešné a provokační…“* Skutečnost je však taková, že sovětská vojska již cestovala k západní hranici. Dne 13. června 1941 začal největší organizovaný přesun vojsk, zbraní, munice a dalších vojenských zásob v historii. Například První strategický ešelon Rudé armády měl 170 tankových, motorizovaných, jezdeckých a střeleckých divizí. Padesát šest z nich se již nacházelo přímo na hranicích a nemohly se přesunout dále. Všech zbývajících 114 divizí se začalo přesouvat k hranicím ve stejnou dobu, co 13. června 1941 přišlo uklidňující oznámení TASS. Tento masivní přesun vojsk nemohl být obranný. Vojska připravující se na obranu se zakopávají do země, uzavírají cesty, zřizují zátarasy z ostnatého drátu, kopou protitankové zákopy a připravují krytí za barikádami. Rudá armáda nic z toho neudělala. Místo toho se další sovětské divize začaly ukrývat v pohraničních lesích stejně jako německé jednotky za hranicemi připravující se na invazi. Oznámení TASS bylo učiněno pouze ve snaze falešně rozptýlit německé obavy z chystané sovětské invaze do Evropy.[49]

Suvorov také odmítá tvrzení, že Sovětský svaz neměl v roce 1941 dostatek kvalifikovaných vojenských velitelů. Stalin sice v letech 1937-1938 prováděl čistky v armádě, ale zprávy o tom, že bylo popraveno 40 000 vojenských velitelů, jsou přehnané. Sovětské dokumenty ukazují, že v letech 1937-1938 bylo popraveno nebo zemřelo ve vězení při čekání na soud 1 654 vojenských velitelů. Vzhledem k tomu, že důstojnický sbor Rudé armády v únoru 1937 čítal 206 000 osob, bylo při Stalinově čistce odstraněno méně než 1 % důstojníků Sovětského svazu. Sovětských vojenských velitelů bylo v roce 1941 poměrně dost na to, aby mohli vést Stalinovu útočnou válku proti Evropě.[50]

Suvorov také zmiňuje, že sovětští vojáci a důstojníci dostali v rámci příprav na invazi do Evropy rusko-německé a rusko-rumunské fráze. Tisíce sovětských vojáků se těchto kompromitujících důkazů nezbavily, když byly

zajaty při německé invazi do Sovětského svazu. Rusko-německé frázové sešity byly sestaveny velmi jednoduše: otázka v ruštině, následovaná stejnou otázkou v němčině psanou ruskými písmeny, poté v němčině latinkou. Pokud sovětský voják nevěděl, jak vyslovit potřebnou německou frázi, mohl ukázat na příslušné řádky v knize a Němci si je mohli sami přečíst. Fráze naznačovaly, že Sověti plánují vést v Evropě útočnou válku. Některé fráze například žádaly: *„Kde je Bürgermeister [starosta]? Je zde pozorovací stanoviště?".* V Sovětském svazu nebyli žádní Bürgermeistři ani stanoviště. Tyto otázky jsou relevantní pouze v případě, že sovětští vojáci se nacházeli v Německu. Zde jsou další příklady: *„Kde je palivo? Kde je garáž? Kde jsou obchody? Kde je voda? Shromážděte a přiveďte sem [tolik a tolik] koní [nebo hospodářských zvířat], zaplatíme!".* Tyto otázky a fráze by na sovětské půdě nebyly relevantní. Další prozrazující fráze jsou následující: *„Nemusíte se bát. Rudá armáda brzy přijde!"* Tyto fráze rovněž nejsou relevantní pro válku vedenou na sovětské půdě.[51]

Sovětské vojenské operace před 22. červnem 1941

Sovětský svaz se před invazí Německa 22. června 1941 zapojil do řady vojenských operací. Všechny tyto operace ukázaly značnou vojenskou sílu, kterou se Sovětskému svazu podařilo před většinou světa utajit. Na začátku května 1939 došlo k ozbrojenému konfliktu mezi sovětskými a japonskými jednotkami na hranici mezi Mongolském a Čínou poblíž řeky Chalchin-Gol. Sovětský svaz kontroloval Mongolsko. Japonsko obsadilo přilehlé čínské území. Nikdo nevyhlásil válku, ale konflikt přerostl v bitvy vedené za použití letadel, dělostřelectva a tanků. Dne 1. června 1939 Sovětský svaz oficiálně prohlásil: **„Budeme bránit hranice Mongolské lidové republiky, jako bráníme své vlastní“**. Následujícího dne odletěl z Moskvy do Mongolská generál Žukov, aby převzal velení nad sovětskými a mongolskými jednotkami.[52]

Stalin vyzbrojil sovětské jednotky v Mongolsku nejmodernějšími zbraněmi, včetně tanků BT-5 a BT-7, které byly vyzbrojeny nejsilnějším tankovým kanónem té doby. Stejně výkonným kanónem byla vyzbrojena i sovětská obrněná vozidla. Do Mongolská byli vysláni jedni z nej lepších sovětských pilotů, kteří nad místem operací získali leteckou převahu. Rudá armáda používala dálkové bombardéry a stíhačky 1-16 poprvé úspěšně použily raketové střely RS-82. Rudá armáda měla také nejnovější a nejlepší dělostřelectvo, houfnice a minomety na světě.[53]

V průběhu mnoha bezvýsledných bitev se Žukov rozhodl ukončit konflikt náhlou a drtivou porážkou japonské armády. Dne 20. srpna 1939 v 5:45 ráno provedlo 153 sovětských bombardérů doprovázených odpovídajícím počtem stíhaček překvapivý nálet na japonské letecké základny a velitelská stanoviště. Okamžitě se přidala mimořádně intenzivní a silná dělostřelecká palba, která trvala téměř tři hodiny. V průběhu dělostřelecké akce provedly sovětské letouny druhý nálet a v 9:00 ráno prolomily sovětské tankové jednotky japonskou obranu. Žukov provedl klasickou obkličovací operaci. Čtvrtého dne útoku se kruh vytyčený kolem japonských vojsk sevřel a nastala porážka japonské armády. V celé japonské vojenské historii ještě nikdy nedošlo k tak drtivé porážce.[54]

Sovětská operace v Chalchin-Golu, která je někdy označována jako Nomonhanský incident, byla skvěle naplánovaná a provedená. Naprosto překvapila Japonce - během první hodiny a půl útoku japonské dělostřelectvo nevystřelilo jediný výstřel a do vzduchu se nezvedlo jediné japonské letadlo. Chalchin-Gol byl první bleskovou válkou v dějinách. Bylo to poprvé v historii, kdy byly velké masy tanků účinně použity k úderu do hloubky, a byl to ukázkový příklad využití skryté koncentrace dělostřelectva v těsných oblastech fronty. Porážka japonské armády na Chalchin-Golu zastavila japonskou agresi směrem na Mongolsko a Sovětský svaz. Na podzim 1941, v měsících kritických pro Sovětský svaz, si Japonci vzpomněli na Chalchin-Gol a neriskovali útok na Sovětský svaz.[55]

Z pochopitelných důvodů Japonci o své porážce v Mongolsku neinformovali svět. Protože v Mongolsku nebyli žádní mezinárodní pozorovatelé ani novináři, o operaci tehdy věděl jen málokdo. Stalin také nařídil mlčet o působivé sovětské porážce japonské armády. Stalin nařídil mlčení, protože připravoval stejný druh porážky v mnohem větším měřítku pro celou Evropu. Stalinův zájem spočíval v utajení síly Rudé armády a v tom, aby svět uvěřil, že sovětská armáda není schopna vést technologicky vyspělou válku. Stalin chtěl Hitlera a zbytek Evropy zaskočit a nezalarmovat je.[56] Dne 23. srpna 1939 podepsaly Německo a Sovětský svaz dohodu o neútočení nazvanou pakt Molotov-Ribbentrop. Tato dohoda zaručovala, že Hitler nebude muset bojovat se Sovětským svazem, pokud Německo napadne Polsko. Tajný kodicil také stanovil rozdělení Polska mezi Německo a Sovětský svaz v případě války.[57]

Hitler zaútočil na Polsko 1. září 1939 a Velká Británie a Francie vyhlásily Německu válku 3. září 1939. Sovětský svaz čekal s útokem na Polsko ze své strany (z východu) až do 17. září 1939. Stalinova vojska se v Polsku dopouštěla obdobných nebo horších zvěrstev než Německo, ale Velká Británie a Francie nikdy nevyhlásily Sovětskému svazu válku za napadení jejich záruky, tedy Polska. Vina za rozpoutání války byla připsána Německu a světové veřejné mínění předpokládalo, že Sovětský svaz je ve vyvolání války nevinně. Suvorov uvádí, že i německá blesková válka v Polsku ochabla. Dne 15. září 1939, dva týdny po německém útoku, výrazně poklesla úroveň aktivity Luftwaffe a německé armádě téměř úplně došly pohonné hmoty. Vpadnutí sovětské armády do Polska 17. září 1939 zachránilo německou bleskovou válku a umožnilo rozdělení Polska mezi Německo a Sovětský svaz.[58]

Dalším důvodem, proč Sověti čekali s invazí do Polska až do 17. září 1939, je skutečnost, že příměří s Japonskem, které ukončilo incident v Nomonhanu, bylo podepsáno až 15. září 1939. Sověti se chtěli před napadením Polska ujistit, že již nejsou s Japonskem ve válečném stavu.[59] V říjnu 1939 Stalinovi diplomaté pokračovali v územní rozpínavosti Sovětského svazu tím, že požadovali postoupení Karelského průlivu od Finska výměnou za území na jiném místě, které bylo shodou okolností dvakrát větší než průliv. Finsko Stalinovy požadavky odmítlo, protože Karelský průsmyk je přímou branou do hlavního města Finska. Geografická poloha Finska je taková, že jakákoli agrese proti Finsku ze strany Sovětského svazu by mohla přijít pouze přes Karelský průliv. Z tohoto důvodu začalo Finsko od roku 1918 budovat na Karelském průlivu rozsáhlé obranné opevnění a překážky známé jako Mannerheimova linie. Finsko na výstavbu Mannerheimovy linie vynaložilo prakticky celý svůj vojenský rozpočet za období 10 let předcházejících válce. Stalinovi diplomaté v podstatě požadovali, aby Finsko předalo Rudé armádě veškerou svou silně opevněnou obranu výměnou za bažiny a bažinaté lesy, které nikdo nepotřeboval ani nechtěl.[60]

Stalin vydal rozkaz k rozdrcení Finska, když byly Stalinovy požadavky odmítnuty. Po krátkém, ale intenzivním dělostřeleckém oslabení překročila Rudá armáda 30. listopadu 1939 finské hranice. Rudá armáda nejprve narazila na bezpečnostní val plný nástrah, zátarasů, překážek a minových polí. Celý prostor byl vyplněn žulovými balvany, betonovými bloky, lesními zátarasy, eskarpami a kontreskarpami, protitankovými zákopy a mosty zadrátovanými výbušninami připravenými k odpálení finskou pohraniční hlídkou. Finští odstřelovači a lehké mobilní oddíly byli vysoce aktivní a pracovali na plný

výkon. Rudé armádě trvalo dva týdny a utrpěla těžké ztráty, než prošla bezpečnostním válem.

Po překonání bezpečnostní linie dosáhla Rudá armáda hlavní obranné linie Finska - Mannerheimovy linie. Tato linie byla skvěle maskovanou obrannou strukturou, dobře začleněnou do okolí a táhnoucí se do hloubky až 30 kilometrů. Kromě nesčetných minových polí a protitankových zákopů obsahovala Mannerheimova linie 2 311 betonových, železobetonových a dřevěných obranných staveb, stejně jako žulové balvany a stovky řad silného ostnatého drátu na kovových kůlech napojených na miny. Boje na Mannerheimově linii byly obzvláště houževnaté. Rudá armáda nakonec Mannerheimovu linii prolomila 12. března 1940 poté, co utrpěla kolosální ztráty: Z toho 126 875 vojáků a důstojníků padlo, 188 671 bylo zraněno, 58 370 onemocnělo a 17 867 omrzlo.[61]

Všichni vojenští odborníci před obranou Finska proti Sovětskému svazu prohlašovali, že prolomení Mannerheimovy linie nemůže provést žádná armáda. Rudá armáda dokázala nemožné. Rudá armáda navíc Mannerheimovu linii prolomila improvizovaně v zimě, aniž by se na takto omezující podmínky jakkoli připravovala. Vojenští experti Západu měli rozpoznat mohutné útočné schopnosti Rudé armády. Pokud Rudá armáda dokázala prolomit Mannerheimovu linii v zimě, pak byla schopna rozdrtit Evropu a kohokoli dalšího, kdo se jí postavil do cesty. Místo toho vojenští experti Západu prohlásili Rudou armádu za neschopnou a nepřipravenou na válku.[62]

Pouhé tři měsíce poté, co Sovětský svaz ukončil vojenské operace ve Finsku, se tři pobaltské národy, Estonsko, Litva a Lotyšsko, vzdaly Stalinovi a staly se sovětskými republikami Sovětského svazu. Vlády a vojenské vedení těchto tří pobaltských zemí pečlivě sledovaly válku ve Finsku. Správně usoudili, že Rudou armádu nelze zastavit žádným počtem obětí a že odpor proti Sovětskému svazu je marný. Proto se tyto tři pobaltské země vzdaly bez jediného výstřelu. Připojením těchto tří neutrálních zemí Sovětský svaz posunul své hranice na západ, což mu usnadnilo invazi do Evropy.[63] Stalin také vydal rumunské vládě ultimátum, aby se vzdala Besarábie. Rumunsko si uvědomilo, že odpor je marný, a tak předalo Sovětskému svazu Besarábii i Severní Bukovinu, aniž by vůbec organizovalo dlouhá jednání.[64] Během necelého roku tak Sovětský svaz zničil japonskou armádu v Mongolsku, vojenskou silou ovládl východní část Polska, provedl nesmírně obtížnou, ale

úspěšnou invazi do Finska, přinutil pobaltské národy Estonsko, Litvu a Lotyšsko, aby se proti své vůli připojily k Sovětskému svazu, a převzal od Rumunska Besarábii a Severní Bukovinu.

Tyto sovětské výboje a ultimáta rozšířily území Sovětského svazu o 426 000 km^2, což je plocha přibližně rovnající se rozloze Německé říše v roce 1919.[65] Tyto sovětské vojenské operace dokazují, že Sovětský svaz byl mimořádně silný a agresivní. Sovětský svaz měl po těchto výbojích dobrou pozici k zahájení masivní ofenzívy proti zbytku Evropy.

Stalin ruší obranné bariéry; plánuje útočnou válku

Po rozdělení Polska Sovětským svazem a Německem mohla sovětská vojska vytvořit na nové sovětsko-německé hranici silnou bariéru. V roce 1939 byly podmínky pro obranu podél sovětsko-německé hranice velmi příznivé: lesy, řeky, bažiny, málo silnic a spousta času. Avšak místo toho, aby se oblast stala neprůchodnou, byla rychle učiněna průchodnější. Rudá armáda strhla dříve existující opevnění. Sovětský svaz také přestal vyrábět protitankové a protiletadlové kanóny. Sovětský svaz měl obrovskou produkci pozemních min, které mohly být použity k obraně, ale po stanovení nových hranic s Německem byla tato produkce omezena.[66]

Rudá armáda také zrušila bezpečnostní valy vytvořené dříve na starých západních hranicích a nepodařilo se jí vytvořit nový bezpečnostní val na polském území připojeném k Sovětskému svazu. Rudá armáda ve Finsku tvrdě poznala, že bezpečnostní val může usnadnit pozici obrany a zkomplikovat pozici agresora. Všichni sovětští velitelé vyjadřovali nad finskou obrannou linií údiv. Sovětský svaz musel vynaložit obrovské množství času, sil, prostředků a krve, aby překročil finskou bezpečnostní linii. V roce 1940 však Sovětský svaz bezpečnostní linii zrušil, protože neměl zájem vést obrannou válku.[67]

Sovětský svaz také vybudoval nové železnice a železniční mosty v západních pohraničních oblastech. Téměř všechna železniční vojska byla soustředěna v západních pohraničních oblastech. Železniční vojska intenzivně pracovala na modernizaci starých a výstavbě nových železnic až k hranicím. Současně s výstavbou železnic byly v západních oblastech budovány automobilové silnice. Rudá armáda budovala železnice a silnice od východu na západ, což se obvykle dělá při přípravě postupu, pro rychlý přesun záloh a

pro další zásobování vojsk po překročení hranic. Všechny tyto práce byly určeny pro útok a škodily Sovětskému svazu v obranné válce. Když Německo zaútočilo na Sovětský svaz, německá vojska využila silnice, mosty, zásoby, koleje a úsekové mosty postavené Sověty v západních oblastech, aby si pomohla při postupu na sovětské území.[68]

Sovětský svaz také zničil své partyzánské hnutí na konci 30. let. Sovětští představitelé věděli, že partyzánská taktika může vyhrát válku proti jakémukoli agresorovi. Sovětské území, které mělo největší rozlohu ze všech zemí světa, přirozeně usnadňovalo vedení partyzánské války. Ve 20. letech 20. století Stalin vytvořil lehké mobilní jednotky a rozmístil je v lesích pro případ německého útoku. Tyto partyzánské jednotky se skládaly pouze z velitelů, organizátorů a specialistů, kteří působili jako jádro. Na samém počátku války se každá partyzánská jednotka rozrostla v mohutnou formaci čítající tisíce lidí.[69]

Sovětské partyzánské skupiny měly za mírových let tajné základny vytvořené v neprostupných lesích a na ostrůvcích uprostřed bažin. V případě ohrožení mohli partyzáni snadno zmizet před případnými útočníky do zaminovaných lesů a bažin, které byly pro nepřítele neprůchodné. Sovětské partyzánské jednotky se formovaly v sovětském bezpečnostním valu, kde by při ústupu sovětských vojsk byly vyhozeny do povětří všechny mosty, zasypány tunely a zničeny železnice a komunikační kanály. Partyzánské skupiny byly vycvičeny tak, aby zabránily nepříteli obnovit zničenou infrastrukturu. Kromě toho byli někteří partyzáni vycvičeni pro tajnou činnost. Tito partyzáni se nestáhli do lesů, ale zůstali ve městech a obcích s úkolem „získat si důvěru nepřítele“ a „nabídnout mu pomoc“. Při invazi Sovětského svazu do Finska se Rudá armáda setkala s Mannerheimovou linií, před níž byl bezpečnostní val s lehkými oddíly partyzánských bojovníků uvnitř. Lehké lyžařské oddíly finských partyzánů prováděly náhlé údery a pak okamžitě mizely v lesích. Rudá armáda utrpěla v důsledku těchto úderů obrovské ztráty. Veškerá moderní technika Rudé armády byla v boji proti nepříteli, který se vyhýbal otevřenému boji, k ničemu.

Po kruté lekci ve Finsku si to však Stalin nerozmyslel a nevytvořil partyzánské jednotky v západních oblastech Sovětského svazu. Jak rostla průmyslová a vojenská síla Sovětského svazu, Stalin plánoval bojovat s nepřáteli na jejich půdě, nikoli na sovětské půdě. Ve druhé polovině 30. let se obranné systémy a partyzánské jednotky staly pro Sovětský svaz

zbytečnými.[70] Stalin obnovil partyzánské jednotky až poté, co Německo napadlo Sovětský svaz.

V letech 1926-1937 Sovětský svaz vybudoval podél svých západních hranic 13 opevněných oblastí, neoficiálně známých jako „Stalinova linie“. Mezi sovětskou Stalinovou linií a francouzskou Maginotovou linií bylo mnoho rozdílů. Na rozdíl od francouzské Maginotovy linie byla Stalinova linie budována v utajení a nebyla nijak zveřejňována. Stalinova linie byla mnohem hlubší a byla vybudována nejen k zastavení pěchoty, ale hlavně k zastavení tanků. Sověti kromě betonu použili také obrovské množství oceli a žulových balvanů. Stalinova linie byla vybudována od Baltského moře na severu po Černé moře na jihu a nebylo možné ji obejít. A konečně, na rozdíl od Maginotovy linie nebyla Stalinova linie postavena na samé hranici, ale hlouběji v sovětském území.[71]

13 opevněných oblastí na Stalinově linii bylo vybudováno za účelem obrany a stálo to obrovské úsilí a peníze. Každý opevněný region byl zároveň vojenským útvarem, který mohl samostatně vést vojenské operace po dlouhou dobu a v izolovaných podmínkách. V roce 1938 bylo rozhodnuto posílit všech 13 regionů tím, že se v nich vybudují těžká dělostřelecká zařízení. Sovětský svaz také zahájil výstavbu dalších osmi opevněných oblastí. Když pak pakt Molotov-Ribbentrop vytvořil společnou hranici mezi Německem a Sovětským svazem, Stalin nařídil další výstavbu opevněných oblastí zastavit. Stávající opevněné oblasti byly odzbrojeny a vše, co souviselo s obranou, bylo rozebráno a zničeno.[72]

V létě 1940 byla na nové sovětsko-německé hranici zahájena výstavba nové linie opevněných oblastí. Tyto nové oblasti byly neoficiálně označovány jako Molotovova linie, ale nikdy nebyly dokončeny. Budování obrany na nových hranicích probíhalo velmi pomalu, zatímco likvidace Stalinovy linie byla překvapivě rychlá. Když Německo 22. června 1941 zaútočilo na Sovětský svaz, Molotovova linie ještě nebyla vybudována. Sovětští generálové a maršálové po Stalinově smrti jednomyslně vyjadřovali svůj hněv. Ptali se: Jak mohl Stalin zrušit a odzbrojit opevněné oblasti na starých hranicích, aniž by vybudoval potřebnou obranu na nových západních hranicích? Odpověď zní: Stalin neplánoval boj na svém území, Stalin plánoval útočnou válku proti celé Evropě.[73]

Dalším obranným systémem Sovětského svazu byla vojenská flotila Dněpr. Všechny mosty na řece Dněpr byly před rokem 1939 zaminovány a

mohly být důkladně rozebrány, aby nezbylo nic k obnově. Vojenská flotila Dněpr byla vytvořena na počátku 30. let 20. století, aby zabránila zřizování a přechodu provizorních mostů přes řeku. Flotila zahrnovala 120 válečných lodí a motorových člunů a také vlastní letectvo s pobřežními a protivzdušnými bateriemi. Dněperská flotila mohla bezpečně uzavřít cesty do průmyslových oblastí na jihu Ukrajiny a k černomořským základnám sovětského námořnictva. Německý útok by mohl být na linii Dněpru zastaven nebo alespoň zadržen na několik měsíců. Když však Hitler zaútočil na Francii, Stalin nařídil odstranit miny z mostů na Dněpru a rozpustil vojenskou flotilu. Dněperskou flotilu bylo možné použít pouze v obranné válce na sovětském území a Stalin se domníval, že ji nepotřebuje.[74]

Stalin rozdělil obrannou Dněperskou flotilu na dvě flotily: Dunajskou a Pinskou. Dunajská flotila by byla v obranné válce zbytečná. V útočné válce by však Dunajská flotila mohla být pro Německo smrtelně nebezpečná. Stačilo jí plout 300 nebo 400 kilometrů proti proudu řeky ke strategicky důležitému mostu u Černavody, kde by mohla narušit dodávky ropy z Ploješti do přístavu v Kostnici. Celá německá válečná mašinérie by mohla být zastavena jednoduše proto, že by německým tankům, letadlům a válečným lodím došlo palivo. Když však Německo zaútočilo na Sovětský svaz, ocitla se dunajská flotila odříznutá od sovětských vojsk bez možnosti ústupu. Většina jejích lodí musela být potopena, zatímco gigantické zásoby byly buď zničeny, nebo ponechány na místě.[75]

Pinskou flotilu by bylo rovněž obtížné využít k obraně. Pinská flotila měla 66 říčních válečných lodí a kutrů, letku letadel, rotu námořní pěchoty a další jednotky. V obranné válce v roce 1941 museli Sověti vyhodit do povětří a opustit všechny lodě Pinské flotily. V útočné válce však Pinská flotila mohla využít nově vybudovaný průplav z Pinsku do Kobrinu, který by pak jejím lodím umožnil dosáhnout povodí Visly a zamířit dále na západ k německým řekám. V roce 1945 dosáhl sovětský admirál se svou flotilou Berlína.[76]

Záznamy z konference sovětského vrchního velení, která se konala v Moskvě od 23. prosince 1940 do večera 31. prosince 1940, rovněž naznačují, že Sovětský svaz plánoval masivní ofenzivu proti Evropě. Této mimořádně tajné porady se zúčastnilo 274 nejvýše postavených představitelů Rudé armády. Většina řečníků diskutovala o významu nové taktiky náhlého překvapivého útoku. S obranou na primárních místech útoku se nepočítalo ani teoreticky. Sovětští vojenští představitelé dali na konferenci jasně najevo,

že nemají žádnou zavedenou soudobou teorii obrany. Sovětští vojenští představitelé se otázkami obrany nezabývali ani po konferenci. Cílem Rudé armády bylo vést grandiózní, náhlé, útočné operace, které by přemohly nepřítele na jeho vlastním území.[77]

Během německé invaze do Sovětského svazu v červnu 1941 byl Stalinův syn Jakov Josifovič Džugašvili zajat Němci. Stalinův syn byl prohledán a vyslýchán. V jeho kapsách byl nalezen dopis od jiného důstojníka datovaný 11. června 1941, ve kterém stálo: ***„Jsem ve výcvikovém táboře. Chtěl bych být do podzimu doma, ale plánovaný pochod do Berlína by tomu mohl zabránit.“*** Němečtí zpravodajští důstojníci požádali Džugašviliho, aby vysvětlil prohlášení o „plánované procházce do Berlína“. Stalinův syn si dopis přečetl a tiše zamumlal: ***„Zatraceně!"*** *Z* dopisu zjevně vyplývá, že sovětská vojska plánovala invazi do Německa ještě téhož roku.[78]

Němečtí zpravodajští důstojníci se také ptali Stalinova syna, proč sovětské dělostřelectvo, které mělo nej lepší děla a houf nice na světě, míří tak nepřesně. Stalinův syn odpověděl pravdivě: ***„Mapy zklamaly Rudou armádu, protože boj se oproti očekávání odehrával na východ od státní hranice.“*** Sovětské mapy zobrazovaly oblasti, které Rudá armáda plánovala obsadit, ale pro obranu vlastní země byly nepoužitelné. V roce 1941 Rudá armáda bojovala bez (příslušných) map, a tak sovětské dělostřelectvo nemohlo najít své cíle.[79]

Každý sovětský velitel, počínaje plukem a výše, měl ve svém trezoru takzvaný „Rudý balíček“, který obsahoval válečné plány. Když Německo zaútočilo, velitelé své „Rudé balíčky“ otevřeli, ale nenašli v nich nic užitečného pro obranu. Rudá armáda se na obranu nepřipravovala ani neprováděla žádný výcvik v obranných operacích. Obranné operace Rudé armády v létě 1941 byly čistou improvizací.[80]

O sovětských záměrech vést útočnou válku nejlépe vypovídají akce Rudé armády v prvních dnech války. Až do 30. června 1941 trval generál Žukov na postupu a požadoval, aby velitelé sovětských sil zaměřených na Rumunsko a Maďarsko výhradně útočili. Žukov útok zastavil teprve tehdy, když se svými kolegy dospěl k závěru, že jeho armády již nemohou dále postupovat. Dne 22. června 1941 se několik dalších sovětských velitelů rovněž řídilo předválečnými plány, aniž by čekali na rozkazy z Moskvy, a zaútočilo na tyto oblasti: Rava-Ruska, Tilzit ve Východním Prusku a polské město Suvalky.

Akce sovětského loďstva v prvních dnech války také dostatečně jasně ukazují jeho útočné plány. Dne 22. června 1941 vypluly ponorky Baltského loďstva k břehům Německa s cílem potopit všechny nepřátelské lodě a plavidla podle pravidel neomezené války. Žádné výjimky nebyly učiněny, a to ani pro zdravotnická plavidla plující pod vlajkou Červeného kříže. Sovětské ponorky z Černomořské flotily okamžitě vypluly na moře k břehům Rumunska, Bulharska a Turecka. Ve dnech 25. a 26. června 1941 provedly křižníky Černomořské flotily intenzivní dělostřelecký nájezd v okolí rumunského přístavu Konstanta. Také posádka sovětské námořní základny Hanko provedla na začátku války intenzivní útočné operace a během několika dnů obsadila 19 finských ostrovů.[81]

Sovětské letectvo se na začátku války rovněž chovalo agresivně. Dne 25. června 1941 sovětské letectvo navzdory ztrátám utrpěným během prvních dnů války bombardovalo všechna známá letiště v jižní části Finska. Dne 23. června 1941, jednajíc podle plánů, provedlo sovětské dálkové bombardovací letectvo masivní útok proti vojenským cílům v Königsbergu a Gdaňsku. Sovětské dálkové bombardéry začaly 26. června 1941 bombardovat také ropná pole v rumunské Ploješti. Po několika dnech náletů se množství ropy, které Německo v Rumunsku získalo, snížilo téměř na polovinu. Kdyby Hitler nezaútočil jako první, sovětské letectvo by bylo mnohem nebezpečnější a svými údery na oblasti těžby ropy by mohlo zcela ochromit celé německé válečné úsilí.[82]

Další důkaz o tom, že Sovětský svaz plánoval útok na Německo, poskytuje Andrej Vlasov, sovětský generál, který byl zajat Němci. Během rozhovoru s generálem SS Richardem Hildebrandtem v roce 1942 byl Vlasov dotázán, zda a kdy Stalin zamýšlel zaútočit na Německo. Hildebrandt později prohlásil: ***„Vlasov odpověděl, že útok byl plánován na srpen až září 1941. Rusové útok připravovali od začátku roku, což kvůli špatné ruské železniční síti trvalo poměrně dlouho. Hitler odhadl situaci naprosto správně a udeřil přímo do ruských nahromaděných sil. To je podle Vlasova důvodem obrovských počátečních německých úspěchů.“***[83]

Stalinova úloha při upevňování Hitlerovy moci a vyvolávání války

Suvorov tvrdí, že Stalin připravil půdu pro nástup Adolfa Hitlera k moci. Stalin si přečetl Mein Kampf a pochopil, že Hitlerovým hlavním cílem je osvobodit Německo z okovů Versailleské smlouvy. Stalin si uvědomoval, že pokud by se Hitler pokusil osvobodit Německo z okovů Versailleské smlouvy,

zasáhla by Francie i Velká Británie, protože Francie smlouvu vnutila ve spojenectví s Velkou Británií. Stalinova taktika spočívala v odstranění jednoho nepřítele rukou druhého. Pokud by Německo vstoupilo do války s Velkou Británií a Francií, byly by do války vtaženy další země a následovala by velká zkáza. Sovětský svaz by pak mohl vtrhnout do Evropy a snadno ovládnout celý kontinent.[84]

V roce 1925 Stalin prohlásil, že druhá světová válka je nevyhnutelná. Stalinovým cílem nebylo válku zahájit nebo se jí účastnit na jejím začátku, ale vstoupit do války jako poslední a naklonit misky vah ve prospěch Sovětského svazu. Stalin se domníval, že Hitler, který si znepřátelil Francouze a Židy, bude ideálním prostředkem k zahájení války v Evropě. V německých parlamentních volbách 6. listopadu 1932 nezískala většinu hlasů ani Hitlerova strana (NSDAP), ani sociální demokraté, ani komunistická strana. Na konci roku 1932 NSDAP došly peníze a hrozil jí bankrot. Zdálo se, že Hitlerův čas vyprší a že jako politik skončí. Stalin však nařídil německé komunistické straně, aby se postavila proti sociálním demokratům a otevřela Hitlerovi cestu k převzetí moci v Německu.[85]

Suvorov souhlasí s Hitlerem, že Versailleská smlouva byla vůči Německu extrémně nespravedlivá a ponižující. Versailleská smlouva požadovala po Německu prakticky úplné odzbrojení. Počet ozbrojených sil byl stanoven na 100 000, v Německu byly zrušeny všechny vojenské odvody, generální štáb a všechny akademie byly rozpuštěny a vytvoření nového generálního štábu a akademií smlouva nepovolovala. Německo ztratilo právo vlastnit těžké dělostřelectvo, tanky a letectvo (včetně vzducholodí). Ponorkové loďstvo bylo zcela zrušeno a hladinové námořní loďstvo bylo drasticky omezeno. Německu bylo zakázáno mít chemické zbraně a zásoby jedovatého plynu. Většina německých opevnění byla vyhozena do povětří a smlouva zakazovala veškerý dovoz jakýchkoli zbraní a válečného materiálu do Německa. Smlouva vyžadovala, aby zbrojní výroba byla pod mezinárodní kontrolou.[86]

Střední a západní Evropa byla po první světové válce v tak oslabeném stavu, že nemohla vzniknout velká válka, protože žádný národ nebyl schopen ji rozpoutat. K odvrácení války v Evropě stačilo kremelským vůdcům zajistit, aby nebyla porušena Versailleská smlouva, aby Německo zůstalo odzbrojené a vojensky slabé. Kremelští vůdci však udělali pravý opak. Sovětský svaz pomáhal Německu tajně reorganizovat jeho armádu. Německé vládě bylo

umožněno vytvořit na sovětském území tajné konstrukční kanceláře a výcviková střediska. Německu byl umožněn přístup do sovětských továren, které vyráběly tanky a letadla, aby si Němci mohli prohlédnout, zapamatovat a okopírovat návrhy. Sovětská vláda nakonec poskytla německým velitelům vše, co bylo zakázáno Versailleskou smlouvou, například tanky, těžké dělostřelectvo, válečná letadla, výcvikové kurzy a zkušební a střelecké střelnice.

Dne 15. dubna 1925 byla podepsána dohoda o vytvoření tajného leteckého střediska pro výcvik německých vojenských pilotů v ruském městě Lipeck. Němci, kteří nastoupili do německé letecké školy v Lipecku, si změnili jména a byli formálně propuštěni z Reichswehru. Letadla určená k výcviku a testování tajně přilétala do Lipecka nepřetržitými lety ve velkých výškách. Do konce roku 1933 škola v Lipecku vycvičila 450 německých pilotů a příslušníků letectva, z nichž mnozí později vstoupili do jádra velitelského štábu Luftwaffe. V průběhu let byly v Sovětském svazu také tajně vyvíjeny a testovány četné modely německých letadel pro Německo. Luftwaffe vzešla ze sovětského Lipecka jako součást Stalinova plánu připravit Německo na novou světovou válku.

V roce 1926 Stalin také vytvořil tankovou školu pro Reichswehr poblíž sovětského města Kazaň. V Kazani si budoucí němečtí generálové osvojovali umění moderní tankové války. Stalin také dbal na to, aby němečtí inženýři a konstruktéři nezaostávali za ostatními evropskými národy v technologickém a vědeckém pokroku. Stalin zajistil, aby všechny nashromážděné vědecké a technologické poznatky a zkušenosti byly k dispozici nově začínajícím německým tvůrcům vojenských zbraní. Ve dvacátých letech 20. století byla také vypracována dohoda o vytvoření výrobních zařízení v Sovětském svazu pro německý válečný průmysl, maskovaných jako sovětsko-německé podniky. Německo by se bez Stalinovy pomoci nemohlo vyzbrojit pro druhou světovou válku.[87]

K prvnímu Stalinovu pokusu o rozpoutání velké války v Evropě došlo v červenci 1936, kdy generál Francisco Franco vedl bojové povstání proti Španělské republice. Vojenskou pomoc generálu Francovi poskytli diktátoři Německa, Itálie a Portugalska - Hitler, Benito Mussolini a Antonio Salazar. Stalin poslal Španělské republice 2 065 vojenských velitelů různých hodností a také 648 válečných letadel, 347 tanků, 60 obrněných automobilů, 1 186 dělostřeleckých zbraní, 20 486 kulometů, 497 813 pušek a četné zásoby. Po

téměř třech letech bojů generál Franco válku vyhrál a sovětští vojenští poradci byli evakuováni.

Suvorov uvádí, že Stalin s vítězstvím ve španělské válce nepočítal. Stalinovým cílem bylo rozpoutat velkou válku v Evropě tím, že do války ve Španělsku proti Německu, Itálii a Portugalsku zatáhne Velkou Británii a Francii. Sovětská propaganda rozhořčeně křičela, že ve Španělsku umírají děti, zatímco Velká Británie a Francie nic nedělají. Stalinovi agenti se ptali: Jak mohou Velká Británie a Francie projevovat takovou bezcitnou lhostejnost ke smrti a utrpení tolika španělských dětí? Stalinovi političtí agenti, diplomaté a špioni však nebyli schopni rozšířit válku ve Španělsku za jeho hranice. Stalin mnoho svých špionů a diplomatů za jejich selhání popravil. Koncem roku 1938 Stalin upustil od veškeré protihitlerovské propagandy, aby si Hitlera usmířil a povzbudil ho k útoku na Polsko.[88]

11. srpna 1939 přijela do Moskvy britská a francouzská delegace, aby projednala společný postup proti Německu. V průběhu jednání britští a francouzští delegáti sdělili Sovětům, že své záruky Polsku myslí velmi vážně. Pokud Německo napadne Polsko, Velká Británie a Francie vyhlásí Německu válku. To byla informace, kterou Stalin potřeboval vědět. Dne 19. srpna 1939 Stalin jednání s Velkou Británií a Francií přerušil a německému velvyslanci v Moskvě sdělil, že chce dosáhnout dohody s Německem.[89]

Téhož dne, 19. srpna 1939, se konalo tajné zasedání politbyra. Následují úryvky ze Stalinova projevu:

„Pokud přijmeme návrh Německa o uzavření paktu ohledně invaze, zaútočí samozřejmě na Polsko a zapojení Francie a Anglie do této války bude nevyhnutelné. Západní Evropa bude vystavena vážným rozbrojům a nepokojům. Za těchto podmínek budeme mít mnoho šancí zůstat stranou konfliktu a budeme moci počítat s naším výhodným vstupem do války. Je v zájmu SSSR - vlasti dělníků - aby vypukla válka mezi Říší a kapitalistickým anglo-francouzským blokem. Je třeba udělat všechno pro to, aby se protáhla co nejdéle s cílem oslabit obě strany. Právě proto musíme souhlasit s podpisem paktu, který navrhuje Německo, a pracovat na tom, aby tato válka, jakmile bude vyhlášena, trvala co nejdéle.“[90]

23. srpna 1939 podepsaly Německo a Sovětský svaz dohodu mezi Molotovem a Ribbentropem, která vedla ke zničení a rozdělení Polska a k zahájení druhé světové války. Dohoda Molotov-Ribbentrop podnítila válku v Evropě, kterou Stalin dlouho plánoval a připravoval. Národy západní Evropy se

ocitly v ničivé válce, zatímco Sovětský svaz zůstal neutrální. Stalinova role při rozpoutání druhé světové války byla rychle a důkladně zapomenuta. Po napadení Sovětského svazu Německem v roce 1941 se Stalinovi dokonce dostalo značné pomoci od Spojených států a Velké Británie. Polsko nakonec na konci války nezískalo nezávislost, ale bylo spolu s celou střední Evropou a částí Německa předáno Sovětskému svazu.[91]

Pakt Molotov-Ribbentrop se začal rozpadat, když 12. listopadu 1940 přijel do Berlína sovětský ministr zahraničí Molotov. Molotov předložil Hitlerovi jménem Sovětského svazu dlouhý seznam směšných územních nároků. Molotov požadoval opěrné body v Jugoslávii, v Jaderském moři, v Řecku, na Bosporu a Dardanelách, v Perském zálivu; požadoval, aby země jižně od linie Baku-Batumi směrem k Perskému zálivu byly předány sovětské kontrole, včetně východního Turecka, severního Íránu a Iráku.[92]

Tyto územní nároky byly zopakovány 25. listopadu 1940, kdy Sovětský svaz navrhl mírový pakt mezi Německem, Itálií, Japonskem a Sovětským svazem. Molotov také požadoval námořní základny na dánské straně úžin Kattegat a Skagerrak a od Japonska zřeknutí se ropných koncesí v provincii Severní Sachalin. Německému velvyslanci v Moskvě bylo 25. listopadu 1940 sděleno, že Německo musí okamžitě stáhnout své jednotky z finského území. Molotov Hitlerovi opakovaně připomínal, že bez sovětských surovin by německá vítězství v Evropě nebyla možná. Hitler a jeho úředníci byli takovými mimořádnými požadavky zaskočeni a nereagovali na ně.

Hitler při rozhovorech s Molotovem prohlásil, že zábor Severní Bukoviny Sovětským svazem porušuje jejich dohodu o rozdělení sfér vlivu. Molotov odpověděl, že Sovětský svaz skutečně porušil dříve dosaženou dohodu s Německem, ale že se nevzdá toho, co získal od Rumunska. Stalin navíc chtěl jižní Bukovinu a Bulharsko. Hitler Molotovovi znovu připomněl, že se na rozdělení Evropy dohodli již v srpnu 1939. Molotov odpověděl, že nyní je čas na nové rozdělení Evropy, které by poskytlo výhodu Sovětskému svazu. Hitler nadnesl otázku bezpečnosti před sovětskou invazí do německých zásob ropy v Rumunsku a na dalších pro Německo klíčových územích. Molotov neposkytl uspokojivou odpověď a další jednání se nesla ve stejném tónu.[93]

Hitler se připravoval na invazi do Velké Británie, když vtom Stalin požadoval nová území v Evropě - území, na nichž zcela záviselo německé hospodářství a ozbrojené síly. Po Molotovově odchodu Hitler shromáždil své nejdůvěryhodnější podřízené a dal jim jasně najevo, že plánuje napadnout

Sovětský svaz. Dne 21. června 1941 napsal Hitler dopis Mussolinimu: ***„Rusko se snaží zničit ropné pole v Rumunsku....Úkolem pro naše armády je tuto hrozbu co nejdříve eliminovat.“*** Sovětská hrozba pro rumunská ropná pole je hlavním důvodem, proč Hitler napadl Sovětský svaz. Hitlerova invaze do Sovětského svazu vůbec nebyla bojem o Lebensraum (životní prostor).[94]

Proč Hitlerova invaze do Sovětského svazu zaskočila Stalina?

Stalin měl tři samostatné nezávislé špionážní agentury. Celková síla těchto agentur byla obrovská a svědectví o síle Stalinovy špionáže se jen hromadí. Tyto sovětské špionážní služby pronikly do předních německých vojenských a politických kruhů. Sovětské vojenské rozvědce se v Německu podařilo získat přístup k nejtajnějším informacím z nejvyšších mocenských kruhů. Vzhledem k těmto skutečnostem se nabízí otázka: „Jak mohl Hitler překvapit Stalina svým vpádem do Sovětského svazu 22. června 1941?“

Suvorov tvrdí, že Hitler věděl, že je nemožné utajit jeho přípravy na napadení Sovětského svazu. Proto Hitler pronesl tajně, tak, aby to Stalin zastihl: ***„Ano, chci zaútočit na Stalina poté, co skončím válku na západě.“*** Hlavní zpravodajská správa Generálního štábu sovětských ozbrojených sil (GRU) rovněž provedla rozsáhlé studie všech ekonomických, politických a vojenských aspektů situace a dospěla k závěru, že Německo nemůže vyhrát válku na dvou frontách. GRU dospěla k závěru, že Hitler nezačne válku na východě, aniž by nejprve ukončil válku na západě. Šéf GRU předložil 20. března 1941 Stalinovi podrobnou zprávu, v níž dospěl k závěru, že ***„nejbližší možný termín, kdy mohou být zahájeny operace proti SSSR, je okamžik po vítězství nad Anglií nebo po dosažení úctyhodného míru pro Německo.“***[95]

Sovětská rozvědka věděla o obrovské koncentraci německých vojsk na sovětských hranicích, o umístění všech německých divizí, o obrovských zásobách munice, o pohybech německého letectva a o mnoha dalších věcech. Agenti sovětské GRU znali mnoho důležitých tajemství, včetně názvu operace Barbarossa a doby jejího zahájení. Přesto v předvečer německé invaze sovětská rozvědka hlásila, že přípravy na invazi ještě nezačaly a bez těchto příprav je nemožné, aby Německo zahájilo válku.[96]

Sovětská rozvědka se oprávněně domnívala, že země potřebuje vážné přípravy na boj se Sovětským svazem. Jednou z nezbytných věcí, které by Německo pro boj se Sovětským svazem potřebovalo, byly ovčí kožichy, aby

jeho vojáci mohli přežít ruskou zimu. Všichni agenti GRU v Evropě shromažďovali a analyzovali informace o ovcích v Evropě a o hlavních centrech chovu ovcí a jatkách. Jakmile se Hitler rozhodne zaútočit na Sovětský svaz, sovětská rozvědka se domnívala, že Německo nařídí průmyslu, aby začal vyrábět miliony ovčích kožichů. To by se odrazilo v růstu cen ovčích kůží a ovčí kožichy by byly dodávány německým divizím. Ovčí kožichy však nikdy nebyly dodány žádné divizi německé armády.

Sovětská rozvědka také uvažovala o tom, že německá armáda bude muset používat nový typ mazacího oleje pro své zbraně a motorové palivo pro svá vozidla pro extrémně chladné ruské zimy. Mazací olej, který Německo obvykle používalo, by v mrazech ztuhl, součástky by přimrzly k sobě a zbraně by nefungovaly. Normální německé motorové palivo se v silných mrazech rozkládalo na nespalitelné složky. Množství a druh kapalných paliv, které Německo vlastnilo, nestačily k vedení hlubokých útočných operací v Sovětském svazu. Německo ani neprovádělo výzkum v oblasti vytváření paliv a olejů odolných proti mrazu.

GRU pečlivě sledovala mnoho dalších ukazatelů, které varovaly před německou invazí. Němečtí vojáci potřebovali boty, teplé prádlo, svetry, speciální stany, čepice, ohřívače, lyže, lyžařský vosk, maskovací pláště, zařízení na ohřev vody a mrazuvzdorné baterie. Německá armáda také potřebovala tanky se širokými pásy, tisíce automobilů, které mohly jezdit na špatných silnicích, a tak dále. Nic z toho německá armáda neměla. Kromě velkého shromažďování německých vojsk na sovětských hranicích Německo neprovádělo žádné přípravy na válku proti Sovětskému svazu. Protože německá armáda nepodnikla rozumné kroky k přípravě na válku, Stalin a jeho agenti nevěřili, že Německo napadne Sovětský svaz.[97]

Hitler však zahájil invazi do Sovětského svazu, aniž by se na ni řádně připravil. Hitler si uvědomil, že nemá jinou možnost než Sovětský svaz napadnout. Kdyby Hitler čekal, až Stalin zaútočí, celá Evropa by byla ztracena. Suvorov v knize *The Chief Culprit* uvádí, že německá i sovětská vojska byla 22. června 1941 připravena k útoku. Postavení divizí Rudé armády a německé armády na hranicích se navzájem zrcadlilo. Letiště obou armád byla přesunuta až k hranicím. Z obranného hlediska bylo takové rozmístění vojsk a letišť obou armád hloupé a sebevražedné. Kterákoli armáda by zaútočila jako první, mohla by snadno obklíčit vojska druhé armády. Hitler zaútočil jako

první, aby umožnil německým jednotkám polapit a obklíčit nejlepší jednotky Rudé armády.[98]

Hitlerovo rozhodnutí napadnout SSSR a další poznámky

Suvorovova kniha *The Chief Culprit* se nezmiňuje o projevu Adolfa Hitlera z 11. prosince 1941, v němž vyhlásil válku Spojeným státům. Tento projev poskytuje důležitý potvrzující důkaz, proč Hitler zaútočil na Sovětský svaz. Hitler v tomto projevu prohlašuje:

„Když jsem se v roce 1940 díky zprávám z britské Dolní sněmovny a pozorováním pohybu sovětských ruských vojsk na našich hranicích dozvěděl o možnosti ohrožení východní ěásti Říše, okamžitě jsem nařídil vytvoření mnoha nových obrněných, motorizovaných a pěších divizí. Lidské a materiální zdroje pro ně byly bohatě k dispozici. [...]

Jasně jsme si uvědomovali, že za žádných okolností nemůžeme nepříteli dovolit, aby nám jako první udeřil do srdce. Přesto bylo rozhodnutí v tomto případě velmi obtížné. Když nyní pisatelé demokratických novin prohlašují, že kdybych znal sílu bolševických protivníků, dvakrát bych si rozmyslel, než bych zaútočil, ukazují, že nerozumějí ani situaci, ani mně.

Já jsem o válku neusiloval. Naopak, dělal jsem vše pro to, abych se konfliktu vyhnul. Zapomněl bych však na svou povinnost a na své svědomí, kdybych neudělal nic navzdory poznání, že konflikt se stal nevyhnutelným. Protože jsem sovětské Rusko považoval za nebezpečí nejen pro Německou říši, ale pro celou Evropu, rozhodl jsem se, pokud to bude možné, sám vydat rozkaz k útoku několik dní před vypuknutím tohoto konfliktu.

Nyní je k dispozici skutečně impozantní množství autentických materiálů, které potvrzují, že se chystal útok sovětského Ruska. Jsme si jisti i tím, kdy se měl tento útok uskutečnit. Vzhledem k tomuto nebezpečí, jehož rozsah si snad teprve nyní skutečně uvědomujeme, mohu jen děkovat Pánu Bohu, že mě včas osvítil a dal mi sílu udělat to, co je třeba udělat. Miliony německých vojáků mu mohou děkovat za své životy a celá Evropa za svou existenci.

Dnes mohu říci toto: Kdyby tato vlna více než 20 000 tanků, stovek divizí, desítek tisíc dělostřeleckých zbraní spolu s více než 10 000 letadel nebyla zabráněna v tom, aby se dala do pohybu proti Říši, Evropa by byla ztracena. Několika národům bylo souzeno, aby tomuto úderu zabránily nebo jej odvrátily

obětí své krve. Kdyby se Finsko nerozhodlo okamžitě, podruhé, chopit se zbraní, pak by pohodlný buržoazní život ostatních severských zemí rychle skončil.

Kdyby se Německá říše se svými vojáky a zbraněmi nepostavila tomuto protivníkovi, vzplanula by nad Evropou bouře, která by jednou provždy zlikvidovala směšnou britskou představu o evropské rovnováze sil v celé její intelektuální ubohosti a tradiční hlouposti. Kdyby Slováci, Maďaři a Rumuni rovněž nezakročili na obranu tohoto evropského světa, pak by se bolševické hordy přelily přes podunajské země stejně jako kdysi roje Attilových Hunů a sovětští Tataři a Mongolové by si pak vynutili revizi smlouvy z Montreux v prostoru otevřené země u Jónského moře.

Kdyby Itálie, Španělsko a Chorvatsko nevyslaly své divize, pak by nevznikla evropská obranná fronta, která hlásá koncepci nové Evropy a tím účinně inspiruje i všechny ostatní národy. Kvůli tomuto vědomí nebezpečí přišli dobrovolníci ze severní a západní Evropy: Norové, Dánové, Holanďané, Vlámové, Belgičané a dokonce i Francouzi. Ti všichni dali boji spojeneckých sil Osy charakter evropské křížové výpravy v pravém slova smyslu.“[99]

Hitlerův projev potvrzuje Suvorovovu tezi, že německá invaze do Sovětského svazu měla preventivní charakter. Hitlerův útok nebyl veden z důvodu Lebensraumu ani z jiného zlovolného důvodu. Hitlerův projev také zmiňuje důležitý bod, o němž se v knize *The Chief Culprit* nehovoří: řada statečných mužů ze severní a západní Evropy se dobrovolně připojila k Německu v jeho boji proti Sovětskému svazu. Do německých ozbrojených sil se během druhé světové války přihlásili dobrovolníci ze 30 národů.[100] Tito dobrovolníci věděli, že Sovětskému svazu, který Suvorov nazývá *„nejzločinnější a nejkrvavější říší v dějinách lidstva“*[101], nelze dovolit, aby si podmanil celou Evropu.

Suvorov v knize *The Chief Culprit* uvádí, že odhalením Stalinových agresivních snah se nesnaží očistit Hitlera. Pro Suvorova Hitler stále zůstává *„ohavným zločincem“*[102], nicméně Suvorov dává jasně najevo, že Hitlerův preventivní útok na Sovětský svaz zabránil Stalinovi dobýt celou Evropu.[103] Suvorov také jasně ukazuje, že to byl Stalin, a nikoli Hitler, kdo porušil dohodu Molotov-Ribbentrop. Jak kdysi prohlásil pruský král Fridrich Veliký: *„Agresorem je ten, kdo donutí svého soupeře k útoku."*[104]

Jakkoli Suvorov brilantně odhaluje historické lži zkorumpovaných sovětských režimů, jeho kniha obsahuje zásadní rozpor. V celé knize *The Chief*

Culprit Suvorov tvrdí, že Německo nemělo strategické zdroje potřebné k úspěšnému vedení trvalého vojenského konfliktu. Navíc mnoho německých strategických zdrojů pocházelo z vojensky zranitelných zdrojů. Německá železná ruda pocházela převážně ze severního Švédska, dřevo z Finska a Švédska a zásoby niklu z Finska.[105] Hlavní zdroj ropy pro Německo pocházel z Rumunska a tyto rumunské dodávky ropy nikdy nestačily k tomu, aby Německo mohlo efektivně vést trvalé vojenské tažení.[106] všechny tyto suroviny byly zranitelné vůči útoku ze strany Sovětského svazu. Suvorov uvádí, že nedostatek surovin Německu nejenže bránil vést válku na dvou frontách, ale také vést dlouhotrvající válku na jedné frontě. Jedinou nadějí Německa na vítězství byla blesková válka - rychlá porážka nepřítele.[107]

Navzdory neschopnosti Německa úspěšně vést delší válku Suvorov ve své knize uvádí výroky, jako by se Německo pokoušelo dobýt svět. Suvorov uvádí: *„V témže roce 1939 zahájil Hitler válku za ovládnutí světa“*[108] a *„Hitler se vydal za ovládnutím světa v září 1939 s pouhými šesti tankovými divizemi.“*[109] Hitler nikdy neměl prostředky ani armádu k získání světové nadvlády. Hitler si ani nebyl vědom toho, že by se jeho útok na Polsko 1. září 1939 změnil v něco víc než lokální konflikt. Kdyby Hitler věděl, že jeho napadení Polska vyústí ve velkou světovou válku, nikdy by Polsko nenapadl.

Suvorov také naznačuje, že Hitler zaútočil na Polsko, protože Polsko odmítlo splnit Hitlerovy agresivní požadavky. Suvorov uvádí: *„Hitler požadoval revizi Versailleské smlouvy. V souladu s touto smlouvou bylo Východní Prusko odděleno od hlavní části Německa a město Gdaňsk bylo prohlášeno za svobodné město. Hitler požadoval, aby mu byl poskytnut koridor přes polské území pro výstavbu dálnice a železnice mezi Východním Pruskem a vnitrozemím Německa. Kromě toho se mělo město Gdaňsk stát součástí Německa. Polská vláda odmítla Hitlerovy požadavky splnit.“*[110] Tato analýza je zjednodušující a zavádějící. Jak bude uvedeno ve třetí kapitole, přesnější by bylo konstatovat, že Polsko s podporou Velké Británie odmítlo vyjednávat s Německem a přijalo politiku, která si vynutila válku mezi Německem a Polskem.

Poznámky

[1] Suvorov, Viktor, The Chief Culprit: Stalin's Grand Design to Start World War II, Annapolis, MD: Naval Institute Press, 2008, Introduction, str. xv-xvii.

[2] Tamtéž, str. xviii-xix.

[3] Tamtéž, str. xxi-xxii.

[4] Tamtéž, s. 23.

[5] Tamtéž, s. 25.

[6] Tamtéž, str. 25-26.

[7] Tamtéž, s. 26.

[8] Tamtéž, s. 26.

[9] Tamtéž, str. 23-24.

[10] Tamtéž, str. 23-25.

[11] Tamtéž, s. 26.

[12] Tamtéž, str. 26-27.

[13] Chuev, Felix, Molotov: Master of Half a Domain, Moscow: Olma-Press, 2002, s. 458.

[14] Suvorov, Viktor, The Chief Culprit: Stalin’s Grand Design to Start World War II, Annapolis, MD: Naval Institute Press, 2008, s. 27.

[15] Tamtéž, s. 41.

[16] Tamtéž, str. 42-44.

[17] Tamtéž, str. 44-45.

[18] Tamtéž, s. 45.

[19] Tamtéž, str. 46-47.

[20] Tamtéž, str. 48-49.

[21] Guderian, Heinz, Panzer Leader, New York: E. S. Dutton & Co., Inc., 1952, s. 283.

[22] Suvorov, Viktor, The Chief Culprit: Stalin's Grand Design to Start World War II, Annapolis, MD: Naval Institute Press, 2008, str. 50, 56.

[23] Tamtéž, str. 51-52.

[24] Tamtéž, str. 52-53.

[25] Tamtéž, str. 55-57.

[26] Tamtéž, str. 32-33.

[27] Tamtéž, str. 34, 38, 40.

[28] Tamtéž, str. 64-65.

[29] Tamtéž, str. 69-72.

[30] Tamtéž, s. 73.

[31] Tamtéž, s. 76.

[32] Tamtéž, s. 77.

[33] Tamtéž, str. 77-78.

[34] Tamtéž, str. 79-80.

[35] Tamtéž, s. 94.

[36] Tamtéž, s. 239.

[37] Tamtéž, str. 125-126.

[38] Tamtéž, str. 123-126.

[39] Tamtéž, str. 127-128.

[40] Tamtéž, str. 128-129.

[41] Tamtéž, str. 131-132.

[42] Tamtéž, str. 133-135.

[43] Tamtéž, str. 150-152.

[44] Tamtéž, str. 156-157.

[45] Tamtéž, str. 58-59.

[46] Tamtéž, s. 59.

[47] Tamtéž, str. 196-197.

[48] Tamtéž, s. 205.

[49] Tamtéž, str. 207-217.

[50] Tamtéž, str. 92-97.

[51] Tamtéž, str. 257-258.

[52] Tamtéž, s. 105.

[53] Tamtéž, str. 105, 116-117.

[54] Tamtéž, str. 114-115.

[55] Ibid.

[56] Tamtéž, s. 116.

[57] Tamtéž, str. 282-284.

[58] Tamtéž, s. 118.

[59] Koster, John, Operation Snow, Washington, D.C.: Regnery Publishing, Inc., 2012, str. 34-35.

[60] Suvorov, Viktor, The Chief Culprit: Stalin's Grand Design to Start World War II, Annapolis, MD: Naval Institute Press, 2008, str. 136-137.

[61] Tamtéž, str. 137-140.

[62] Tamtéž, s. 144.

[63] Tamtéž, str. 144-145.

[64] Tamtéž, s. 145.

[65] Hoffmann, Joachim, Stalin's War of Extermination, 1941-1945: Planning, Realization, and Documentation, Capshaw, AL: Theses & Dissertations Press, 2001, s. 31.

[66] Suvorov, Viktor, The Chief Culprit: Stalin's Grand Design to Start World War II, Annapolis, MD: Naval Institute Press, 2008, s. 162.

[67] Tamtéž, s. 165.

[68] Tamtéž, str. 166-167.

[69] Tamtéž, s. 168.

[70] Tamtéž, str. 168-169.

[71] Tamtéž, str. 171-172.

[72] Tamtéž, str. 171-173.

[73] Tamtéž, str. 173-176.

[74] Tamtéž, str. 190-191.

[75] Tamtéž, str. 191-192.

[76] Tamtéž, str. 193-194.

[77] Tamtéž, str. 184-186.

[78] Tamtéž, s. 258.

[79] Tamtéž, str. 258-259.

[80] Tamtéž, str. 252-253.

[81] Tamtéž, str. 253-256.

[82] Tamtéž, s. 254.

[83] Michaels, Daniel W., "New Evidence on the 1941 'Barbarossa' Attack: Why Hitler Attacked Soviet Russia When He Did," The Journal of Historical Review, Vol. 18, No. 3, May/June 1999, s. 41.

[84] Suvorov, Viktor, The Chief Culprit: Stalin's Grand Design to Start World War II, Annapolis, MD: Naval Institute Press, 2008, str. 20-22.

[85] Tamtéž, str. 29-31.

[86] Tamtéž, s. 7.

[87] Tamtéž, str. 17-18.

[88] Tamtéž, str. 98-104.

[89] Tamtéž, str. 106-108.

[90] Tamtéž, s. 109.

[91] Tamtéž, str. 111-112.

[92] Tamtéž, s. 278.

[93] Tamtéž, str. 181-183.

[94] Tamtéž, str. 159, 183.

[95] Tamtéž, str. 244-247.

[96] Tamtéž, s. 248.

[97] Tamtéž, str. 248-250.

[98] Tamtéž, s. xx.

[99] "The Reichstag Speech of 11 December 1941: Hitler's Declaration of War Against the United States," The Journal of Historical Review, Vol. 8, No. 4, Winter 1988-1989, str. 395-396.

[100] Tedor, Richard, Hitler's Revolution, Chicago: 2013, s. 7.

[101] Suvorov, Viktor, The Chief Culprit: Stalins Grand Design to Start World War II, Annapolis, MD: Naval Institute Press, 2008, s. 58.

[102] Tamtéž, s. xi.

[103] Tamtéž, s. 159.

[104] Franz-Willing, Georg, "The Origins of the Second World War," The Journal of Historical Review, Torrance, CA: Vol. 7, No. 1, Spring 1986, s. 108.

[105] Suvorov, Viktor, The Chief Culprit: Stalin's Grand Design to Start World War II, Annapolis, MD: Naval Institute Press, 2008, str. 146-149.

[106] Tamtéž, str. 158-159.

[107] Tamtéž, s. 112.

[108] Tamtéž, s. 65.

[109] Tamtéž, s. 87.

[110] Tamtéž, s. 106.

Kapitola druhá - Franklin D. Roosevelt a druhá americká křížová výprava

Většina historiků líčí prezidenta Franklina D. Roosevelta jako milovníka míru a demokracie, který musel zapojit Spojené státy do druhé světové války, aby zastavil fašistickou agresi. Jak však uvidíme v následující části pojednání, Franklin Roosevelt a jeho administrativa se tajně snažili válku v Evropě vyvolat. Roosevelt a jeho administrativa pak tajně přijímali politiku a manipulovali světovými událostmi tak, aby uvrhli Spojené státy do války proti Německu. Všechny tyto tajné politiky a akce probíhaly, zatímco Roosevelt americké veřejnosti opakovaně tvrdil, že je odhodlán udržet Spojené státy mimo válku.

Roosevelt velebí Stalina a nesnáší Hitlera

Josef Stalin je všeobecně považován za jednoho z nejkrutějších diktátorů na světě a za jednoho z největších masových vrahů v dějinách. Navzdory Stalinově zločinecké minulosti byl Franklin D. Roosevelt Stalinovým dobrým přítelem. Roosevelt si liboval v provokativních nadávkách na adresu hlav totalitních států, jako bylo Německo, Itálie a Japonsko, ale nikdy ne na adresu Stalina nebo Sovětského svazu.[1] Roosevelt se o Stalinovi vždy vyjadřoval příznivě a americká válečná propaganda Stalina láskyplně označovala jako „strýčka Joea“.

Rooseveltův postoj ke Stalinovi je pozoruhodný vzhledem k tomu, že jím poprvé jmenovaný velvyslanec v Sovětském svazu varoval Roosevelta před nebezpečím podpory Stalina. William Bullitt působil jako první americký velvyslanec v Sovětském svazu od listopadu 1933 do roku 1936. Bullitt odjížděl ze Sovětského svazu s několika iluzemi a na konci svého působení byl vůči sovětské vládě otevřeně nepřátelský.

Bullitt ve své závěrečné zprávě z Moskvy 20. dubna 1936 uvedl, že životní úroveň v Rusku je možná nižší než v kterékoli jiné zemi na světě. Bullitt informoval, že bulharský vůdce Kominterny Dimitrov přiznal, že sovětská lidová fronta a taktika kolektivní bezpečnosti jsou zaměřeny na podkopání zahraničních kapitalistických systémů. Bullitt dospěl k závěru, že vztahy upřímného přátelství mezi Sovětským svazem a Spojenými státy jsou nemožné.[2] V závěrečné zprávě pro ministerstvo zahraničí Bullitt uvedl: ***„Problém vztahů s vládou Sovětského svazu je… podružnou součástí***

problému, který představuje komunismus jako militantní víra odhodlaná vyvolat světovou revoluci a „likvidaci“ (tj. vyvraždění) všech nevěřících. Není vůbec pochyb o tom, že všechny ortodoxní komunistické strany ve všech zemích, včetně Spojených států, věří v masové vraždění....Závěrečným argumentem věřícího komunisty je vždy to, že všechny boje, vraždy a náhlá smrt, všichni špioni, vyhnanci a popravčí čety jsou ospravedlnitelné.“[3]

Joseph E. Davies vystřídal Williama Bullitta ve funkci velvyslance v Sovětském svazu. Davies 1. dubna 1938 oznámil prezidentu Rooseveltovi, že teror v Rusku je „děsivou skutečností“. Davies si stěžoval na gigantické sovětské výdaje na obranu, které v roce 1937 činily přibližně 25 % celkových příjmů Sovětského svazu. Davies informoval, že Stalin v dopise *Pravdě* ze 14. února 1938 potvrdil svůj záměr rozšířit komunismus po celém světě. Stalin v dopise také slíbil, že Sovětský svaz bude na dosažení tohoto cíle spolupracovat se zahraničními komunisty. Stalin v závěru svého dopisu uvedl: *„Velmi bych si přál..., aby na zemi již neexistovaly takové nepříjemné věci, jako je kapitalistické prostředí, nebezpečí vojenského útoku, nebezpečí obnovy kapitalismu a tak dále.“* Davies ve své zprávě uvedl, že Sovětský svaz lze nejlépe popsat jako *„strašlivou tyranii“*.[4]

Roosevelt si byl plně vědom otrokářského systému práce, likvidace kulaků, uměle vyvolaného hladomoru, extrémní chudoby a zaostalosti a rozsáhlého systému špionáže a teroru, který v Sovětském svazu existoval. Roosevelt však od samého počátku své vlády pěl chválu na režim, který neuznával žádné občanské svobody. Ve snaze získat rychlý souhlas Kongresu s pomocí Sovětskému svazu v rámci programu Lend-Lease Roosevelt dokonce prohlásil, že Stalinův režim stojí v čele „míru a demokracie ve světě“. Na tiskové konferenci v Bílém domě Roosevelt také prohlásil, že v Sovětském svazu existuje svoboda náboženského vyznání.[5]

Henry A. Wallace, viceprezident Spojených států během Rooseveltova třetího funkčního období, se připojil k chóru oslavujícímu Sovětský svaz jako statečného spojence, o jehož dobré víře a dobrých úmyslech nelze pochybovat. Viceprezident Wallace hlásal, že Sovětský svaz se nemůže dopustit ničeho špatného a že jakákoli kritika Stalinovy diktatury se rovná vlastizradě.[6] Wallace dokonce v jednom projevu prohlásil, že *„na světě neexistují podobnější země než Sovětský svaz a Spojené státy americké.“*[7]

Podporu Rooseveltovy administrativy Sovětskému svazu ocenil i bývalý velvyslanec Joseph Davies ve své knize *Mission to Moscow*, v níž vyzdvihl

Stalinovu tvrdou mysl a schopnost chránit se před vnitřním ohrožením. Kniha *Mission to Moscow*, vydaná v roce 1941, poskytla americké veřejnosti vítané ujištění, že jejich demokracie je ve spojenectví s čestným a důvěryhodným sovětským vůdcem. Kniha se stala mezinárodně úspěšnou, jen ve Spojených státech se jí prodalo 700 000 výtisků a ve 13 jazycích, do nichž byla přeložena, se dostala na první místa žebříčků bestsellerů.[8]

Davies v knize mimo jiné uvedl, že Sověti chtějí ***„podporovat bratrství člověka a zlepšit úděl obyčejných lidí. Chtějí vytvořit společnost, v níž by lidé žili jako sobě rovní a řídili se etickými idejemi. Jsou oddáni míru.“***[9] V roce 1943, v době, kdy americká média oslavovala sovětské vojenské triumfy, byl podle *Mission to Moscow* natočen hollywoodský film. Experti ministerstva zahraničí na Sovětský svaz označili film za ***„jeden z nejzjevněji propagandistických snímků, jaké kdy byly k vidění“***. Stalin v květnu 1945 udělil Josephu Daviesovi Leninův řád za jeho přínos k „přátelským sovětsko-americkým vztahům“.[10]

Sovětský svaz byl od roku 1920 totalitním režimem. V době, kdy se v roce 1933 dostala k moci Hitlerova nacionálněsocialistická strana, zavraždila sovětská vláda již miliony svých vlastních občanů. Koncem 30. let 20. století se sovětská kampaň teroru zintenzivnila a vedla k zavraždění mnoha dalších milionů sovětských občanů a také tisíců amerických občanů pracujících v Sovětském svazu. Mnoho Američanů přišlo při sovětských čistkách na konci 30. let o celé rodiny. Navzdory těmto dobře zdokumentovaným skutečnostem Rooseveltova administrativa Sovětský svaz vždy plně podporovala.[11]

Naproti tomu vztahy Rooseveltovy administrativy s Německem se neustále zhoršovaly kvůli Rooseveltově jízlivému nepřátelství vůči Hitlerovu režimu. Roosevelt a jeho administrativa se ze všech sil snažili přesvědčit americkou veřejnost, aby podpořila válku proti Německu, přestože Hitler nikdy nechtěl válku ani se Spojenými státy, ani s Velkou Británií.

Tajné polské dokumenty

Když Němci koncem září 1939 obsadili Varšavu, zabavili na polském ministerstvu zahraničí velké množství dokumentů. Dokumenty byly zabaveny, když německá brigáda SS vedená Freiherrem von Kuensbergem obsadila centrum Varšavy dříve než pravidelná německá armáda. Von Kuensbergovi muži ovládli polské ministerstvo zahraničí právě ve chvíli, kdy úředníci

ministerstva právě pálili usvědčující dokumenty. Tyto dokumenty jasně dokládají Rooseveltovu klíčovou roli při plánování a vyvolání druhé světové války. Odhalují také síly, které stály za prezidentem Rooseveltem a které válku podněcovaly.[12]

Některé z tajných polských dokumentů byly poprvé zveřejněny ve Spojených státech pod názvem Německá bílá kniha. Pravděpodobně nejobjevnějším dokumentem ve sbírce je tajná zpráva Jerzyho Potockého, polského velvyslance ve Spojených státech, z 12. ledna 1939. Tato zpráva pojednává o vnitřní situaci ve Spojených státech. Zprávu velvyslance Potockého cituji v plném znění:

„Ve Spojených státech nyní převládá nenávist k fašismu a především ke kancléři Hitlerovi a všemu, co souvisí s nacionálním socialismem. Propaganda je převážně v rukou Židů, kteří téměř stoprocentně ovládají rozhlas, film, denní a periodický tisk. Tato propaganda je sice nesmírně hrubá a představuje Německo co nejčerněji - především je zde využíváno náboženské pronásledování a koncentrační tábory -, nicméně je nesmírně účinná, protože zdejší veřejnost je naprosto neinformovaná a o situaci v Evropě nic neví.

V současné době většina Američanů považuje kancléře Hitlera a nacionální socialismus za největší zlo a největší nebezpečí, které hrozí světu. Zdejší situace poskytuje vynikající platformu pro řečníky všeho druhu, pro emigranty z Německa a Československa, kteří mnoha slovy a nejrůznějšími pomluvami podněcují veřejnost. Chválí americkou svobodu, kterou staví do kontrastu s totalitními státy.

Je zajímavé, že v této mimořádně dobře naplánované kampani, která je vedena především proti nacionálnímu socialismu, je sovětské Rusko téměř zcela vyřazeno. Sovětské Rusko, pokud je vůbec zmíněno, je zmíněno přátelsky a věci jsou prezentovány tak, aby se zdálo, že Sovětský svaz spolupracuje s blokem demokratických států. Díky chytré propagandě jsou sympatie americké veřejnosti zcela na straně Rudé bolesti.

Tato propaganda, tato válečná psychóza je uměle vytvářena. Američanům se namlouvá, že mír v Evropě visí jen na vlásku a že válka je nevyhnutelná. Současně je americkému lidu jednoznačně sdělováno, že v případě světové války se musí Amerika také aktivně zapojit, aby ve světě hájila hesla svobody a demokracie. Prezident Roosevelt byl prvním, kdo vyjádřil nenávist vůči fašismu. Sloužil tím dvojímu účelu; za prvé chtěl odvést pozornost amerického lidu od těžkých a složitých domácích problémů, zejména od problému boje

mezi kapitálem a prací. Za druhé chtěl vyvoláním válečné psychózy a šířením zvěstí o nebezpečí hrozícím Evropě přimět americký lid k přijetí obrovského programu zbrojení, který daleko přesahuje obranné požadavky Spojených států.

K prvnímu bodu je třeba říci, že vnitřní situace na trhu práce se neustále zhoršuje. Nezaměstnaných je dnes již 12 milionů. Federální a státní výdaje se denně zvyšují. Jistý klid v zemi udržují pouze obrovské částky jdoucí do miliard, které státní pokladna vynakládá na nouzové projekty v oblasti pracovních sil. Zatím dochází pouze k obvyklým stávkám a místním nepokojům. Jak dlouho se však tato vládní podpora udrží, lze dnes jen těžko předvídat. Vzrušení a rozhořčení veřejného mínění a vážný konflikt mezi soukromými podniky a obrovskými trusty na jedné straně a s dělníky na straně druhé udělaly Rooseveltovi mnoho nepřátel a způsobují mu mnoho bezesných nocí.

K druhému bodu mohu jen říci, že prezident Roosevelt jako chytrý politický hráč a znalec americké mentality rychle odvedl pozornost veřejnosti od domácí situace, aby ji upoutal na zahraniční politiku. Způsob, jak toho dosáhnout, byl jednoduchý. Bylo třeba na jedné straně vystupňovat hrozbu války, která visela nad světem kvůli kancléři Hitlerovi, a na druhé straně vytvářet strašidlo tím, že se mluvilo o útoku totalitních států na Spojené státy. Mnichovský pakt přišel prezidentu Rooseveltovi jako dar z nebes. Označil jej za kapitulaci Francie a Anglie před válečnickým německým militarismem. Jak zde bylo řečeno: Hitler donutil Chamberlaina pod výhružkou použití zbraně. Proto Francie a Anglie neměly na výběr a musely uzavřít potupný mír.

Převládající nenávist vůči všemu, co jakkoli souvisí s německým nacionálním socialismem, je dále podněcována brutálním postojem vůči Židům v Německu a problémem emigrace. Na této akci se podíleli židovští intelektuálové; například Bernard Baruch, guvernér státu New York Lehman, nově jmenovaný soudce Nejvyššího soudu Felix Frankfurter, ministr financí Morgenthau a další, kteří jsou osobními přáteli Roosevelta. Chtějí, aby se prezident stal zastáncem lidských práv, svobody vyznání a slova a mužem, který bude v budoucnu trestat potížisty. Tyto skupiny, lidé, kteří se chtějí vydávat za představitele „amerikanismu“ a „obránce demokracie“, jsou v posledku spojeni nepřerušitelnými vazbami s mezinárodním židovstvem.

Pro tuto židovskou internacionálu, která se stará především o zájmy své rasy, bylo umístění prezidenta Spojených států na tento „ideální“ post ochránce lidských práv chytrým tahem. Tímto způsobem vytvořili na této polokouli

nebezpečné ohnisko nenávisti a nepřátelství a rozdělili svět na dva nepřátelské tábory. Celá záležitost je vypracována tajemným způsobem.

Roosevelt si vynucuje základy pro vitalizaci americké zahraniční politiky a současně si obstarává obrovské rezervy pro nadcházející válku, o kterou Židé vědomě usilují. Pokud jde o domácí politiku, je nesmírně výhodné odvádět pozornost veřejnosti od antisemitismu, který ve Spojených státech stále sílí, a mluvit o nutnosti bránit víru a svobodu jednotlivce před náporem fašismu.“[13]

16. ledna 1939 Potocki informoval varšavské ministerstvo zahraničí o rozhovoru s americkým velvyslancem Williamem Bullittem. Bullitt byl ve Washingtonu na krátké dovolené z Paříže. Potocki sdělil, že Bullitt prohlásil, že hlavními cíli Rooseveltovy administrativy jsou: *„1) vitální zahraniční politika pod vedením prezidenta Roosevelta tvrdě a jednoznačně odsuzuje totalitní země. 2) Příprava Spojených států na válku na moři, na zemi i ve vzduchu, která bude probíhat zrychleným tempem a spotřebuje kolosální částku 1 250 milionů dolarů. 3) Rozhodné stanovisko prezidenta, že Francie a Velká Británie musí skoncovat s jakýmkoli kompromisem s totalitními zeměmi. Nesmí se pouštět do žádných diskusí směřujících k jakýmkoli územním změnám. 4) Mají morální záruku, že Spojené státy opustí politiku izolace a budou připraveny v případě války aktivně zasáhnout na straně Británie a Francie. Amerika je připravena dát jim k dispozici celé své peněžní a surovinové bohatství.“*[14]

Juliusz (Jules) Lukasiewicz, polský velvyslanec ve Francii, zaslal počátkem února 1939 polskému ministerstvu zahraničí přísně tajnou zprávu z Paříže. V této zprávě byla nastíněna politika USA vůči Evropě, jak mu ji vysvětlil William Bullitt:

„Před týdnem se do Paříže vrátil velvyslanec Spojených států W. Bullitt, který strávil tři měsíce na dovolené v Americe. Mezitím jsem s ním vedl dva rozhovory, které mi umožňují informovat pana ministra o jeho názorech na situaci v Evropě a podat přehled o politice Washingtonu.....

Mezinárodní situace je oficiálními kruhy považována za mimořádně vážnou a hrozící ozbrojeným konfliktem. Kompetentní kruhy jsou toho názoru, že pokud by vypukla válka mezi Británií a Francií na jedné straně a Německem a Itálií na straně druhé a Británie a Francie by byly poraženy, Němci by se stali nebezpečnými pro reálné zájmy Spojených států na americkém kontinentu. Z tohoto důvodu lze hned od počátku předpokládat účast Spojených států ve

válce na straně Francie a Británie, samozřejmě až po uplynutí určité doby od začátku války. Velvyslanec Bullitt to vyjádřil následovně: ‚Pokud by válka vypukla, určitě se jí nezúčastníme hned na začátku, ale ukončíme ji.‘“[15]

7. března 1939 zaslal velvyslanec Potocki polské vládě další pozoruhodně pronikavou zprávu o Rooseveltově zahraniční politice. Potockiho tajnou zprávu cituji v plném znění:

„Zahraniční politika Spojených států se v současnosti týká nejen vlády, ale i celé americké veřejnosti. Nejdůležitějšími prvky jsou veřejná prohlášení prezidenta Roosevelta. Téměř v každém svém veřejném projevu více či méně explicitně poukazuje na nutnost aktivizace zahraniční politiky proti chaosu názorů a ideologií v Evropě. Tato prohlášení jsou přebírána tiskem a následně chytře filtrována do myslí průměrných Američanů tak, aby posílila jejich již vytvořené názory. Neustále se opakuje stejné téma, totiž nebezpečí války v Evropě a záchrana demokracií před zaplavením nepřátelským fašismem. Ve všech těchto veřejných prohlášeních se obvykle objevuje pouze jediné téma, a to nebezpečí ze strany nacismu a nacistického Německa pro světový mír.

V důsledku těchto projevů je veřejnost vyzývána, aby podpořila zbrojení a vynakládání obrovských částek na námořnictvo a letectvo. Nepochybná myšlenka, která za tím stojí, je, že v případě ozbrojeného konfliktu nemohou Spojené státy zůstat stranou, ale musí se aktivně účastnit plánovaných manévrů. V důsledku účinných projevů prezidenta Roosevelta, které jsou podporovány tiskem, je dnes americká veřejnost svědomitě manipulována k nenávisti ke všemu, co zavání totalitou a fašismem. Je však zajímavé, že do toho všeho není zahrnut SSSR. Americká veřejnost považuje Rusko spíše za součást tábora demokratických států. Tak tomu bylo i v době španělské občanské války, kdy byli tzv. loajalisté považováni za obránce demokratické myšlenky.

Ministerstvo zahraničí funguje bez větší pozornosti, i když je známo, že ministr zahraničí [Cordell] Hull a prezident Roosevelt přísahají věrnost stejným myšlenkám. Hull však projevuje větší rezervovanost než Roosevelt a rád rozlišuje mezi nacismem a kancléřem Hitlerem na jedné straně a německým národem na straně druhé. Tuto formu diktátorské vlády považuje za dočasné „nutné zlo“. Naproti tomu ministerstvo zahraničí se neuvěřitelně zajímá o SSSR a jeho vnitřní situaci a otevřeně se znepokojuje jeho slabostmi a úpadkem. Hlavním důvodem zájmu Spojených států o Rusy je situace na Dálném východě. Současná vláda by byla ráda, kdyby z konfliktu s Japonskem

vyšla jako vítěz Rudá armáda. Proto jsou sympatie vlády jednoznačně na straně Číny, která nedávno obdržela značnou finanční pomoc ve výši 25 milionů dolarů.

Veškeré informace z diplomatických úřadů i od zvláštních vyslanců prezidenta, kteří působí jako velvyslanci Spojených států, jsou pečlivě sledovány. Prezident často povolává své zahraniční zástupce do Washingtonu, aby si s nimi osobně vyměnil názory a předal jim zvláštní informace a pokyny. Příjezd vyslanců a velvyslanců je vždy zahalen tajemstvím a o výsledcích jejich návštěv se v tisku objevuje jen velmi málo informací. Také ministerstvo zahraničí dbá na to, aby o průběhu těchto rozhovorů neposkytovalo žádné informace.

Praktický způsob, jakým prezident provádí zahraniční politiku, je nejúčinnější. Dává osobní pokyny svým zástupcům v zahraničí, z nichž většina jsou jeho osobní přátelé. Tímto způsobem jsou Spojené státy vedeny nebezpečnou cestou ve světové politice s jasným záměrem opustit pohodlnou politiku izolace. Prezident považuje zahraniční politiku své země za prostředek k uspokojení svých osobních ambicí. Pozorně a rád naslouchá své ozvěně v ostatních hlavních městech světa. Ve vnitřní i zahraniční politice je Kongres Spojených států jediným objektem, který stojí prezidentovi a jeho vládě v cestě k rychlému a ambicióznímu provedení jeho rozhodnutí. Před sto padesáti lety dala Ústava Spojených států amerických nejvyšší výsady americkému parlamentu, který může kritizovat nebo odmítnout zákon Bílého domu.

Zahraniční politika prezidenta Roosevelta se v poslední době stala předmětem intenzivních diskusí v dolní komoře parlamentu a v Senátu, což vyvolalo vzrušení. Takzvaní izolacionisté, jichž je v obou komorách mnoho, vystoupili ostře proti prezidentovi. Poslanci a senátoři se rozčilovali zejména nad prezidentovými výroky, které byly zveřejněny v tisku a v nichž řekl, že hranice Spojených států leží na Rýně. Prezident Roosevelt je však vynikající politický hráč a zcela chápe sílu amerického parlamentu. Má tam své lidi a ví, jak v pravou chvíli z nepříjemné situace vycouvat.

Velmi inteligentně a chytře spojuje otázku zahraniční politiky s otázkami amerického zbrojení. Zdůrazňuje zejména nutnost vydávat obrovské částky na udržení obranného míru. Výslovně říká, že Spojené státy nezbrojí proto, aby v případě války zasáhly nebo šly na pomoc Anglii či Francii, ale kvůli potřebě ukázat sílu a vojenskou připravenost v případě ozbrojeného konfliktu

v Evropě. Podle jeho názoru se tento konflikt stále více vyostřuje a je zcela nevyhnutelný.

Vzhledem k tomu, že tato záležitost je předložena tímto způsobem, nemají komory Kongresu důvod k námitkám. Naopak, sněmovny přijaly zbrojní program v hodnotě více než 1 miliardy dolarů. USD (běžný rozpočet činí 550 mil. USD, mimořádný 552 mil. USD). Pod pláštíkem politiky vyzbrojování však FDR nadále prosazuje svou zahraniční politiku, která neoficiálně ukazuje světu, že v případě války Spojené státy nastoupí na stranu demokratických států s veškerou vojenskou a finanční silou.

Závěrem lze říci, že technická a morální příprava Američanů na účast ve válce - pokud by v Evropě vypukla - rychle pokračuje. Zdá se, že Spojené státy přijdou Francii a Velké Británii na pomoc se všemi svými zdroji hned od počátku. Znám však americkou veřejnost a zástupce a senátory, kteří všichni mají rozhodující slovo, a jsem toho názoru, že možnost, že Amerika vstoupí do války jako v roce 1917, není velká. Je to proto, že většina států na Středozápadě a Západě, kde převažuje venkovský živel, se chce za každou cenu vyhnout zapojení do evropských sporů. Pamatují si vyhlášení Versailleské smlouvy a známou frázi, že válka měla zachránit svět pro demokracii. Ani Versailleská smlouva, ani toto heslo však Spojené státy s touto válkou nesmiřují. Pro miliony lidí zůstala jen hořká pachuť kvůli nezaplaceným miliardám, které evropské státy Americe stále dluží.“[16]

Tyto tajné polské zprávy psali polští velvyslanci na nejvyšší úrovni, kteří nebyli nutně přátelsky nakloněni Německu. Realitě evropské politiky však rozuměli mnohem lépe než lidé, kteří dělali zahraniční politiku ve Spojených státech. Polští velvyslanci si uvědomovali, že za veškerou rétorikou o demokracii a lidských právech stojí židovští představitelé ve Spojených státech, kteří agitovali za válku proti Německu a klamně prosazovali své vlastní zájmy. Není pochyb o tom, že tajné dokumenty převzaté z polského ministerstva zahraničí ve Varšavě jsou autentické. Charles C. Tansill je považoval za pravé a prohlásil: *„Před několika měsíci jsem měl dlouhý rozhovor s M. Lipským, polským velvyslancem v Berlíně v předválečných letech, a ten mě ujistil, že dokumenty v Německé bílé knize jsou pravé.“*[17]

William H. Chamberlain napsal: *„Byl jsem soukromě informován velmi spolehlivým zdrojem, že Potocki, který nyní pobývá v Jižní Americe, potvrdil přesnost dokumentů, pokud jde o něj.“*[18] Historik Harry Elmer Barnes také

uvedl: ***„Profesor Tansill i já jsme nezávisle na sobě zjistili důkladnou pravost těchto dokumentů.“***[19]

Edward Raczynski, polský velvyslanec v Londýně v letech 1934-1945, ve svém deníku potvrdil pravost polských dokumentů. Ve svém zápise z 20. června 1940 si zapsal: ***„Němci v dubnu vydali Bílou knihu obsahující dokumenty z archivu našeho ministerstva zahraničí, které se skládají ze zpráv Potockého z Washingtonu, Lukasiewicze z Paříže a mých. Nevím, kde je našli, protože nám bylo řečeno, že archivy byly zničeny. Dokumenty jsou jistě pravé a faksimile ukazují, že se Němcům z velké části dostaly do rukou originály, a ne pouhé kopie.“***[20]

Oficiální dokumenty a vzpomínky Juliusze Lukasiewicze publikované v roce 1970 v časopise *Diplomat in Paris 1936-1939* pravost polských dokumentů znovu potvrdily. Lukasiewicz byl polským velvyslancem v Paříži, který byl autorem několika tajných polských dokumentů. Sbírku redigoval Waclaw Jedrzejewicz, bývalý polský diplomat a člen vlády. Jedrzejewicz považoval dokumenty zveřejněné Němci za naprosto pravé a z několika z nich citoval.

Tyler G. Kent, který v letech 1939 a 1940 pracoval na americkém velvyslanectví v Londýně, rovněž potvrdil pravost tajných polských dokumentů. Kent tvrdí, že ve spisech viděl kopie amerických diplomatických zpráv, které odpovídaly polským dokumentům.[21]

Německé ministerstvo zahraničí zveřejnilo polské dokumenty 29. března 1940. Říšské ministerstvo propagandy dokumenty zveřejnilo, aby posílilo pozici amerických izolacionistů a prokázalo míru odpovědnosti Ameriky za vypuknutí války. V Berlíně bylo novinářům z celého světa umožněno, aby si originály dokumentů spolu s velkým množstvím dalších dokumentů polského ministerstva zahraničí sami prohlédli. Zveřejnění dokumentů vyvolalo mezinárodní mediální senzaci. Americké noviny uveřejnily dlouhé výňatky z dokumentů a věnovaly příběhu rozsáhlé titulní strany[22], avšak dopad zveřejněných dokumentů byl mnohem menší, než německá vláda doufala. Přední američtí vládní činitelé dokumenty důrazně odsoudili jako neautentické. William Bullitt, americký velvyslanec, kterého dokumenty obzvláště usvědčovaly, prohlásil: ***„Nikdy jsem nikomu nepřednesl prohlášení, která jsou mi připisována.“*** Ministr zahraničí Cordell Hull dokumenty odsoudil prohlášením: ***„Mohu co nejdůrazněji prohlásit, že ani já, ani nikdo z mých spolupracovníků na ministerstvu zahraničí nikdy neslyšel o takových***

rozhovorech, jako jsou ty údajné, ani jim nepřikládáme sebemenší důvěru. Údajné výroky v žádném případě nikdy nepředstavovaly myšlenky nebo politiku americké vlády.“[23] Americké noviny při informování o zveřejnění polských dokumentů zdůrazňovaly tato popření.

Tato kategorická popření ze strany vysokých amerických vládních představitelů téměř zcela eliminovala účinek tajných polských dokumentů. Naprostá většina Američanů v roce 1940 důvěřovala svým zvoleným politickým představitelům, že říkají pravdu. Pokud by se přiznalo, že polské dokumenty byly ve skutečnosti pravé a autentické, znamenalo by to, že prezident Roosevelt a jeho představitelé americké veřejnosti lhali, zatímco německá vláda říkala pravdu. V roce 1940 to bylo příliš šokující na to, aby to důvěřivá americká veřejnost mohla akceptovat.

Další důkazy, že Roosevelt pomohl rozpoutat druhou světovou válku

Zatímco samotné tajné polské dokumenty naznačují, že Roosevelt připravoval americkou veřejnost na válku proti Německu, velké množství doplňujících důkazů potvrzuje spiknutí, o němž informovali polští velvyslanci. Deník Jamese V. Forrestala, prvního amerického ministra obrany, rovněž odhaluje, že Roosevelt a jeho administrativa pomáhali rozpoutat druhou světovou válku. Forrestalův zápis z 27. prosince 1945 uvádí:

„Dnes jsem hrál golf s Joem Kennedym [Rooseveltův velvyslanec ve Velké Británii v letech těsně před válkou]. Ptal jsem se ho na jeho rozhovory s Rooseveltem a Nevillem Chamberlainem od roku 1938. Řekl, že Chamberlainovo stanovisko v roce 1938 bylo, že Anglie nemá s čím bojovat a že nemůže riskovat válku s Hitlerem. Kennedyho názor: že Hitler by bojoval s Ruskem bez pozdějšího konfliktu s Anglií, nebýt Bullittova naléhání na Roosevelta v létě 1939, že Němcům je třeba čelit v otázce Polska; ani Francouzi, ani Britové by Polsko neučinili příčinou války, nebýt neustálého popichování z Washingtonu. Bullitt prý Rooseveltovi neustále opakoval, že Němci nebudou bojovat; Kennedy opáčil, že budou a že Evropu ovládnou. Chamberlain prý prohlásil, že Amerika a světoví Židé donutili Anglii vstoupit do války.

V telefonických rozhovorech s Rooseveltem v létě 1939 mu prezident neustále opakoval, aby Chamberlaina přiměl jednat odhodlaně. Kennedy vždy

odpovídal, že dodávat Chamberlainovi odvahu nemá smysl, pokud Britové nemají nějaké prostředky, s nimiž by mohli bojovat, a to neměli.

To, co mi Kennedy v tomto rozhovoru řekl, se v podstatě shoduje s poznámkami, které mi již dříve řekl Clarence Dillon, že ho Roosevelt nějakým způsobem požádal, aby soukromě komunikoval s Brity s cílem, aby byl Chamberlain v jednání s Německem pevnější. Dillon mi řekl, že na Rooseveltovu žádost hovořil s lordem Lothianem ve stejném obecném smyslu, jak Kennedy uvedl, že ho Roosevelt naléhavě žádal, aby tak učinil s Chamberlainem. Lothian měl pravděpodobně Chamberlainovi sdělit podstatu svého rozhovoru s Dillonem. Při zpětném pohledu je nepochybně opodstatněné Kennedyho přesvědčení, že Hitlerův útok mohl být odvrácen na Rusko.“[24]

Joseph Kennedy měl dobrou paměť a je velmi pravděpodobné, že Kennedyho výpovědi Jamesi Forrestalovi jsou přesné. Forrestal zemřel 22. května 1949 za záhadných okolností, když vypadl z okna své nemocnice.

Sir Ronald Lindsay, britský velvyslanec ve Washingtonu, po válce zveřejněním důvěrné diplomatické zprávy potvrdil Rooseveltovu tajnou politiku vyvolání války proti Německu. Zpráva popisuje tajnou schůzku mezi Rooseveltem a velvyslancem Lindsayem z 18. září 1938. Roosevelt prohlásil, že pokud budou Británie a Francie donuceny k válce proti Německu, Spojené státy se nakonec k válce připojí. Rooseveltův nápad na zahájení války spočíval v tom, že Británie a Francie zavedou proti Německu blokádu, aniž by skutečně vyhlásily válku. Důležité bylo nazvat ji obrannou válkou založenou na vznešených humanitárních důvodech a na přání vést válečné akce s minimem utrpení a co nejmenšími ztrátami na životech a majetku. Blokáda by vyvolala určitou německou vojenskou reakci, ale osvobodila by Británii a Francii od nutnosti vyhlásit válku. Roosevelt věřil, že pak dokáže přesvědčit americkou veřejnost, aby podpořila válku proti Německu, včetně dodávek zbraní do Británie a Francie, tím, že bude trvat na tom, že Spojené státy jsou v nevyhlášeném konfliktu stále neutrální.[25]

Prezident Roosevelt řekl velvyslanci Lindsayovi, že pokud by se zpráva o jejich rozhovoru dostala na veřejnost, mohlo by to znamenat Rooseveltovo odvolání z funkce. To, co Roosevelt Lindsaymu navrhl, byl ve skutečnosti plán na porušení americké ústavy nezákonným rozpoutáním války. Z tohoto a dalších důvodů velvyslanec Lindsay prohlásil, že během tří let služby ve Washingtonu si amerických vůdců příliš nevážil.[26]

Velvyslanec Lindsay v řadě závěrečných zpráv rovněž naznačil, že Roosevelt je nadšen vyhlídkou na novou světovou válku. Roosevelt Lindsaymu slíbil, že pod falešnou záminkou zdrží německé lodě při předstíraném hledání zbraní. To by umožnilo snadné zadržení německých lodí Brity za okolností přesně dohodnutých mezi americkými a britskými úřady. Lindsay hlásil, že Roosevelt ***„mluvil tónem téměř bezelstného veselí, a i když se možná mýlím, celá záležitost na mě působila dojmem, jako by připomínala klukovský žert.“*** Velvyslanec Lindsay byl osobně znepokojen tím, že prezident Spojených států může být veselý a radostný z očekávané tragédie, která se zdála být tak zničující pro naděje celého lidstva. Bylo nešťastné, že v této důležité chvíli měly Spojené státy prezidenta, jehož emoce a myšlenky považoval spřátelený britský velvyslanec za dětinské.[27]

O Rooseveltově přání podpořit Francii a Anglii ve válce proti Německu pojednává dopis Vernea Marshalla, bývalého redaktora listu *Cedar Rapids Gazette*, Charlesi C. Tansillovi. V dopise se píše:

„Prezident Roosevelt napsal [v létě 1939] Williamu Bullittovi, tehdejšímu velvyslanci ve Francii, nótu, v níž mu nařídil, aby francouzské vládě doporučil, že pokud v případě nacistického útoku na Polsko Francie a Anglie nepůjdou Polsku na pomoc, nemohou tyto země očekávat žádnou pomoc od Ameriky, pokud by došlo k všeobecné válce. Na druhou stranu, pokud by Francie a Anglie okamžitě vyhlásily válku Německu, mohly by očekávat „veškerou pomoc“ od Spojených států.

FDR dal Bullittovi pokyn, aby tuto informaci předal „Joeovi“ a „Tonymu“, tedy velvyslancům Kennedymu v Londýně a Biddleovi ve Varšavě. FDR chtěl, aby o těchto instrukcích Bullittovi věděli Daladier, Chamberlain a Josef Beck. Bullitt pouze poslal svou nótu od FDR Kennedymu v diplomatické zásilce z Paříže. Kennedy se Bullittovým nápadem řídil a předal jej Biddleovi. Když nacisté obsadili Varšavu a Beck zmizel, musela se jim dostat do rukou nóta FDR. Muž, který napsal zprávu, kterou jsem vám poslal, ji viděl v Berlíně v říjnu 1939.“[28]

William Phillips, americký velvyslanec v Itálii, ve svých poválečných pamětech rovněž uvedl, že Rooseveltova administrativa byla koncem roku 1938 odhodlána jít do války na straně Británie a Francie. Phillips napsal: „***Při této a mnoha dalších příležitostech bych mu [hraběti Cianovi, italskému ministru zahraničí] rád upřímně řekl, že v případě evropské války se Spojené státy nepochybně zapojí na straně spojenců. Ale vzhledem ke svému***

oficiálnímu postavení jsem takové prohlášení nemohl řádně učinit bez pokynů z Washingtonu, a ty jsem nikdy nedostal.“[29]

Když se Anthony Eden v prosinci 1938 vracel do Anglie, vezl s sebou ujištění od prezidenta Roosevelta, že Spojené státy vstoupí co nejdříve do evropské války proti Hitlerovi, pokud se naskytne příležitost. Tuto informaci získal senátor William Borah z Idaha, který zrovna debatoval o tom, jak a kdy tuto informaci předat, když vtom ve své koupelně padl mrtev k zemi. Historikovi Harrymu Elmeru Barnesovi tuto historku potvrdili někteří z tehdejších nejbližších kolegů senátora Boraha.[30]

Americký velvyslanec v Polsku Anthony Drexel Biddle byl ideovým kolegou prezidenta Roosevelta a dobrým přítelem Williama Bullitta. Roosevelt využil Biddlea k tomu, aby ovlivnil polskou vládu, aby nezačala vyjednávat s Německem. Carl J. Burckhardt, vysoký komisař Společnosti národů v Gdaňsku, ve svých poválečných pamětech popsal památný rozhovor s Biddlem. Dne 2. prosince 1938 Biddle Burckhardtovi s pozoruhodným uspokojením sdělil, že Poláci jsou připraveni vést válku o Gdaňsk. Biddle předpověděl, že v dubnu dojde k nové krizi a že umírnění britští a francouzští představitelé budou veřejným míněním smeteni ze stolu. Biddle předpověděl, že vypukne svatá válka proti Německu.[31]

Bernard Baruch, který byl Rooseveltovým hlavním poradcem, se posmíval prohlášení Nevilla Chamberlaina z 10. března 1939, že „vyhlídky v mezinárodních záležitostech jsou klidné“. Baruch vášnivě souhlasil s Winstonem Churchillem, který mu řekl: *„Válka přijde velmi brzy. My v ní budeme a vy [Spojené státy] v ní budete.“*[32]

Georges Bonnet, francouzský ministr zahraničí v roce 1939, rovněž potvrdil roli Williama Bullitta jako Rooseveltova velvyslance při tlačení Francie do války. V dopise Hamiltonu Fishovi z 26. března 1971 Bonnet napsal: *„Jedno je jisté, Bullitt v roce 1939 udělal vše, co mohl, aby Francie vstoupila do války.“*[33]

Dr. Edvard Beneš, bývalý československý prezident, ve svých pamětech napsal, že 28. května 1939 vedl v Hyde Parku dlouhý tajný rozhovor s prezidentem Rooseveltem. Roosevelt Dr. Beneše ujistil, že Spojené státy budou v očekávané evropské válce aktivně zasahovat na straně Velké Británie a Francie proti Německu.[34]

Americký novinový publicista Karl von Wiegand, který byl hlavním evropským novinovým publicistou *International News Service*, se 25. dubna 1939 setkal na americkém velvyslanectví v Paříži s velvyslancem Williamem Bullittem. Více než čtyři měsíce před vypuknutím války Bullitt Wiegandovi řekl: ***„O válce v Evropě je rozhodnuto. Polsko má jistotu podpory Velké Británie a Francie a neustoupí žádným požadavkům Německa. Amerika se zapojí do války brzy poté, co do ní vstoupí Británie a Francie.“***[35] Když Wiegand řekl, že Německo bude nakonec zahnáno do náruče sovětského Ruska a bolševismu, velvyslanec Bullitt odpověděl: ***„A co z toho? Až válka skončí, nezůstane dost Němců, kteří by stáli za to bolševizovat.“***[36]

Dne 14. března 1939 Slovensko rozpustilo československý stát a vyhlásilo samostatnou republiku. Československý prezident Emil Hácha následujícího dne podepsal s Hitlerem formální dohodu o zřízení německého protektorátu nad Čechami a Moravou, které tvořily českou část státu. Britská vláda novou situaci zpočátku akceptovala s odůvodněním, že britská záruka za Československo poskytnutá po Mnichovu pozbyla platnosti v důsledku vnitřního rozpadu českého státu. Po vyhlášení Protektorátu Čechy a Morava se brzy ukázalo, že nový režim se mezi Čechy těší značné oblibě. Také nebezpečí války mezi Čechy a Slováky bylo zažehnáno.[37]

Bullitova reakce na vytvoření německého protektorátu nad Čechami a Moravou však byla velmi nepříznivá. Bullitt zatelefonoval Rooseveltovi a „téměř hysterickým“ hlasem ho vyzval, aby dramaticky odsoudil Německo a okamžitě požádal Kongres o zrušení zákona o neutralitě.[38]

Washingtonští novináři Drew Pearson a Robert S. Allen ve svém celonárodním komentáři uvedli, že 16. března 1939 prezident Roosevelt „poslal Chamberlainovi prakticky ultimátum“, v němž požadoval, aby se britská vláda důrazně postavila Německu. Pearson a Allen uvedli, že ***„prezident varoval, že pokud bude mnichovská politika pokračovat, nemůže Británie očekávat žádnou další podporu, morální ani materiální, prostřednictvím prodeje letadel.“***[39] V reakci na Rooseveltův nátlak Chamberlain následujícího dne ukončil britskou politiku spolupráce s Německem, když v Birminghamu pronesl projev, v němž Hitlera rozhořčeně odsoudil. Chamberlain také oznámil konec britské politiky „appeasementu“ a prohlásil, že od nynějška se Británie postaví proti jakýmkoli dalším územním zásahům Hitlera. O dva týdny později se britská vláda formálně zavázala k válce v případě německo-polského nepřátelství.

Roosevelt se také snažil vyzbrojit Polsko, aby bylo ochotnější jít do války proti Německu. Velvyslanec Bullitt v důvěrném telegramu z Paříže do Washingtonu 9. dubna 1939 informoval o svém rozhovoru s polským velvyslancem Lukasiewiczem. Bullitt Lukasiewiczovi sdělil, že ačkoli americké zákony zakazují přímou finanční pomoc Polsku, Rooseveltova administrativa by mohla Polsku dodávat válečná letadla nepřímo prostřednictvím Velké Británie. Bullitt prohlásil: ***„Polský velvyslanec se mě zeptal, zda by nebylo možné, aby Polsko získalo finanční pomoc a letadla od Spojených států. Odpověděl jsem, že se domnívám, že Johnsonův zákon zakazuje jakékoli půjčky ze Spojených států Polsku, ale dodal jsem, že by mohlo být možné, aby Anglie nakoupila letadla za hotovost ve Spojených státech a předala je Polsku.“***[40]

Bullitt se také pokusil obejít zákon o neutralitě a dodat Francii letadla. Na tajné konferenci velvyslance Bullitta s francouzským premiérem Daladierem a francouzským ministrem letectví Guyem La Chambrem se jednalo o nákupu letadel z Ameriky pro Francii. Bullitt, který byl v častém telefonickém styku s Rooseveltem, navrhl způsob, jak by se dal v případě války obejít zákon o neutralitě. Bullittův návrh spočíval ve zřízení montážních závodů v Kanadě, zřejmě za předpokladu, že Kanada nebude ve válce formálně válčící stranou. Bullitt také zařídil, aby v zimě 1938-1939 přijela do Spojených států tajná francouzská mise a nakoupila letadla. Tajný nákup amerických letadel Francouzi pronikl na veřejnost, když jeden francouzský letec havaroval na západním pobřeží.[41]

23. srpna 1939 se Sir Horace Wilson, Chamberlainův nejbližší poradce, vydal za americkým velvyslancem Josephem Kennedym s naléhavou Chamberlainovou výzvou prezidentu Rooseveltovi. S lítostí nad tím, že se Británie jednoznačně zavázala Polsku v případě války, se Chamberlain nyní obrátil na Roosevelta jako na poslední naději na mír. Kennedy zatelefonoval na ministerstvo zahraničí a prohlásil: ***„Britové od nás chtějí jedinou věc, a sice abychom vyvíjeli nátlak na Poláky. Domnívali se, že vzhledem ke svým závazkům nemohou nic takového udělat, ale že my bychom mohli.“*** Prezident Roosevelt, jemuž byla předložena možnost zachránit mír v Evropě, Chamberlainovu zoufalou prosbu rázně odmítl. Po Rooseveltově odmítnutí, jak uvedl Kennedy, ztratil britský premiér Chamberlain veškerou naději. Chamberlain prohlásil: ***„Děsivá je především marnost toho všeho. Koneckonců Poláky zachránit nemůžeme. Můžeme pouze pokračovat ve válce pomsty, která bude znamenat zničení celé Evropy.“***[42]

Roosevelt chce válku USA s Německem

Po vypuknutí války se Joseph Kennedy obrátil na Roosevelta a doporučil mu, aby se odvážně zasadil o mír. Kennedy 11. září 1939 poslal Rooseveltovi z Londýna telegram: ***„Zdá se mi, že situace může vykrystalizovat do bodu, kdy prezident může být zachráncem světa. Britská vláda jako taková jistě nemůže přijmout žádnou dohodu s Hitlerem, ale může nastat okamžik, kdy prezident sám může vypracovat plány na světový mír. Nyní se tato příležitost nemusí nikdy naskytnout, ale jako člověk, který je celý život poměrně praktický, věřím, že je zcela myslitelné, že se prezident může dostat do situace, kdy bude moci zachránit světy.“*** Prezident Roosevelt odmítl Kennedyho návrh na zachování míru v Evropě. Roosevelt prohlásil Henrymu Morgenthauovi: ***„Joe byl vždy zastáncem appeasementu a vždy jím bude... Kdyby Německo a Itálie zítra přišly s dobrým mírovým návrhem, Joe by začal pracovat na králi a jeho příteli, královně, a pak by přesvědčoval všechny ostatní, aby to přijali.“***[43]

Roosevelt poslal Kennedymu 11. září 1939 přísně důvěrný telegram, v němž uvedl, že jakékoli americké mírové úsilí je zcela vyloučeno. Roosevelt napsal, že ***„nevidí žádnou příležitost ani důvod, aby prezident Spojených států zahájil jakoukoli mírovou iniciativu. Obyvatelé Spojených států by nepodpořili žádnou mírovou akci zahájenou touto vládou, která by konsolidovala nebo umožnila přežití režimu síly a agrese.“***[44]

Prezident Roosevelt rovněž odmítl všechny pokusy o zprostředkování s německou vládou. Dne 3. října 1939 Hermann Göring řekl americkému vyjednavači Williamu R. Davisovi: ***„Můžete ujistit pana Roosevelta, že pokud převezme zprostředkování, Německo souhlasí s dohodou, podle níž by vznikl nový polský stát a nová nezávislá československá vláda. Souhlasím, že by konference měla proběhnout ve Washingtonu.“***[45] Göring svou nabídku zopakoval v polovině října 1939 a znovu na začátku roku 1940. Davis ani říšská vláda však nikdy nedostali odpověď.

Návrhy učiněné bývalým prezidentem Říšské banky Hjalmarem Schachtem byly rovněž odmítnuty. Kontakty, které navázal říšský tiskový šéf Dr. Otto Dietrich s zahraničním korespondentem a vedoucím berlínské kanceláře *Associated Press* L.P. Lochnerem, byly stejně neúspěšné. Roosevelt svůj odmítavý postoj k zprostředkování odůvodnil tím, že ***„nemohl vystoupit jako prostředník bez souhlasu obou západních mocností.“***[46]

Začátek války v Evropě poskytl Rooseveltově administrativě příležitost pokusit se zrušit nežádoucí embargo na zbraně. Roosevelt svolal mimořádné

zasedání Kongresu dne 21. září 1939 a tvrdil, že zrušení ustanovení o embargu v Neutrality Act (Zákon o neutralitě) je prostředkem, jak udržet Spojené státy v míru. Roosevelt doslova řekl: ***„Ať si žádná skupina neosvojuje výhradní označení ‚mírový blok.‘ Všichni do něj patříme… Vyjadřuji své hluboké a neměnné přesvědčení, založené na letech zkušeností jako pracovníka v oblasti mezinárodního míru, že zrušením embarga Spojené státy pravděpodobněji zůstanou v míru, než kdyby zákon zůstal takový, jaký je dnes. Naše činy musí být vedeny jedinou, racionální myšlenkou – udržet Ameriku mimo válku.“***[47]

Mnoho členů Kongresu s Rooseveltovým názorem nesouhlasilo. Senátor William E. Borah připomněl, že ministr zahraničí Hull kdysi řekl, že účelem zákona o neutralitě bylo udržet nás mimo válku. Borah komentoval: ***„Jestliže účelem Embargo Actu tehdy bylo udržet nás mimo válku, jaký je účel jeho zrušení: dostat nás do války?“*** Senátor Robert M. LaFollette Jr. argumentoval: ***„Zrušení může být doma i v zahraničí chápáno pouze jako oficiální krok naší vlády směřující k částečné účasti na evropské válce.“***[48]

Novelizovaný Neutrality Act z roku 1939, který zahrnoval nová ustanovení o prodeji za hotovost a vlastní odvoz (*cash-and-carry*), byl Kongresem schválen 3. listopadu 1939 a následujícího dne podepsán zákonem. Tento upravený zákon umožnil Rooseveltovi jednostranný přesun zbraní protivníkům Německa. Americká plavidla byla okamžitě po přijetí této nové legislativy převedena na zahraniční registry, především na panamský, aby nebyla omezena jeho ustanoveními. Tento postup byl sice „hladký,“ ale legální, ačkoli Roosevelt v jiných případech kritizoval porušování „ducha“ zákonů, tento zřejmý rozpor se záměrem Neutrality Actu schválil. Britští a francouzští agenti začali díky této nové legislativě nakupovat americká plavidla.[49]

Roosevelt rovněž nejpozději 22. září 1939 zahájil klamně pojmenovanou „neutralitní hlídku“ v amerických vodách. V rozporu s pravidly mezinárodního práva byla tzv. „neutrální zóna“ rozšířena na moři na vzdálenost 300 až 1 000 mil, což mělo prospět Británii proti Německu. Brzy začala americká námořní plavidla navádět a doprovázet britské válečné lodě, aby mohly zajímat německá plavidla. Například 19. prosince 1939 americká loď *U.S.S. Tuscaloosa* navedla a doprovodila britskou loď *Hyperion* k německému obchodnímu plavidlu *Columbus* v pásmu této „neutrální zóny.“[50]

Dne 18. října 1939 Roosevelt oznámil, že pouze ponorky Sovětského svazu mají povolen vstup do amerických přístavů. Všichni ostatní válečníci měli vstup do amerických přístavů zakázán, s výjimkou případů *force majeure*.[51]

Do 19. března 1940 Roosevelt umožňoval, aby byly naše pokročilé typy letadel prodávány Británii a dalším zemím, zatímco americká armáda a námořnictvo na ně musely čekat ještě mnoho měsíců. Tento problém se stal natolik akutním, že ministr námořnictva Frank Knox napsal Rooseveltovi po útoku na Pearl Harbor ve své zprávě: ***„Samozřejmě nejlepší obranou proti leteckému útoku jsou stíhací letadla. Nedostatek dostatečného počtu tohoto typu letadel, která by byla k dispozici armádě na obranu ostrova, je způsoben odklonem tohoto typu před vypuknutím války k Britům, Číňanům, Nizozemcům a Rusům.“***[52]

Dne 15. května 1940 Churchill odeslal Rooseveltovi telegram s žádostí o dlouhý seznam válečného materiálu a opuštění americké neutrality. Následujícího dne Roosevelt poprvé ze série žádostí požádal Kongres o další rozpočtové prostředky „na národní obranu“. Dne 17. května 1940 Roosevelt nařídil zařazení zbývajících starších amerických torpédoborců do služby. To vedlo k dohodě *Destroyers for Bases* ze dne 2. září 1940 mezi Spojenými státy a Velkou Británií. Tato dohoda převedla 50 starých torpédoborců z amerického námořnictva výměnou za práva na pozemky na britských územích.[53]

Dne 19. července 1940 Hitler apeloval na Velkou Británii, aby uzavřela mír. Hitlerova nabídka byla velmi vážná a mnoho kompetentních pozorovatelů věřilo, že Británie by tuto nabídku přijala, nebýt Rooseveltova zásahu.[54] Místo toho byla Hitlerova mírová nabídka odmítnuta a Churchill nadále vznášel na Roosevelta stále náročnější požadavky na pomoc proti Německu.

Do 12. prosince 1940 byly v Londýně, Manile a Washingtonu tajně zahájeny společné štábní konference mezi USA a Británií. Americkému lidu ani Kongresu nebyla o těchto konferencích sdělena pravda. Admirál Stark napsal svým velitelům flotil na závěr těchto konferencí: ***„Otázkou našeho vstupu do války nyní není zda, ale kdy.“***[55]

Roosevelt začal připravovat americkou veřejnost na přijetí zákona o *Lend-Lease*. Ve svém projevu k americké veřejnosti dne 29. prosince 1940 varoval před vážným nebezpečím, které údajně ohrožovalo západní polokouli: ***„Nikdy od dob Jamestownu a Plymouth Rock nebyla americká civilizace v takovém nebezpečí jako nyní… Pokud Velká Británie padne, mocnosti Osy***

ovládnou kontinenty Evropy, Asie, Afriky, Austrálie a světové oceány—a budou schopny přinést obrovské vojenské a námořní zdroje proti této polokouli. Není přehnané říci, že bychom všichni v Americe žili na muškách—na muškách nabitých výbušnými střelami, ekonomickými i vojenskými.“[56]

Ve svém poselství o stavu Unie Kongresu dne 6. ledna 1941 Roosevelt představil svůj plán na poskytování pomoci mocnostem bojující proti Ose formou programu *Lend-Lease*. Mezinárodní právo dlouho uznává, že poskytnutí zbraní, munice a válečných prostředků válčící straně je aktem války ze strany neutrální vlády. Roosevelt však námitky založené na mezinárodním právu odmítl. Roosevelt prohlásil: ***„Taková pomoc není aktem války, i kdyby to nějaký diktátor jednostranně prohlásil.“*** Ve stejném projevu Roosevelt odmítl návrhy na vyjednaný mír: ***„Jsme přesvědčeni, že principy morálky a ohledy na naši vlastní bezpečnost nám neumožňují smířit se s mírem diktovaným agresory a podporovaným appeasery.“***[57]

Prezident Roosevelt podepsal zákon o *Lend-Lease* dne 11. března 1941. Tento zákon znamenal konec jakéhokoliv předstírání neutrality ze strany Spojených států. Navzdory uklidňujícímu ujišťování Roosevelta, že se Spojené státy nezapojí do války, přijetí zákona o *Lend-Lease* bylo rozhodujícím krokem, který postavil Ameriku do nevyhlášené války v Atlantiku. Tento zákon okamžitě vyvolal potřebu námořních akcí, aby byla zajištěna přeprava munice a zásob získaných podle tohoto zákona do Velké Británie.[58]

V období před válkou Roosevelt ukazoval dvě tváře. Pro americký lid, Kongres a veřejné záznamy to byla tvář klidného ujišťování, že udělá vše, co je v jeho silách, aby udržel Spojené státy mimo válku. Typickým příkladem je projev, který Roosevelt přednesl publiku v Bostonu: ***„Zatímco k vám hovořím, matky a otcové, dávám vám ještě jedno ujištění. Řekl jsem to již dříve, ale budu to říkat znovu a znovu a znovu. Vaši synové nebudou posláni do žádné zahraniční války.“*** Roosevelt později v jiném projevu dodal: ***„Prvním účelem naší zahraniční politiky je udržet naši zemi mimo válku.“***[59]

V intimnějším prostředí Roosevelt ukazoval svou druhou tvář. Roosevelt v soukromých rozhovorech mluvil, jako by Spojené státy již byly ve válce. Dr. Constantin Fotitch, jugoslávský velvyslanec ve Washingtonu, po rozhovoru s Rooseveltem dne 3. dubna 1941 uvedl: ***„Spojené státy byly stále neutrální, přesto se mnou prezident hovořil o organizaci míru po vítězství; o ‚společných cílech, společném úsilí a společném nepříteli‘; zkrátka, jako by Spojené státy***

už byly ve válce proti Ose. Když mě pan Roosevelt přijal, přivítal mě téměř jako nového spojence, který se právě připojil ke koalici proti nepříteli.“[60]

Dalším příkladem, že se Roosevelt rozhodl vstoupit do války na straně Velké Británie, byl oběd dne 11. ledna 1941, kde Harry Hopkins řekl Winstonu Churchillovi: *„Prezident je odhodlaný, abychom válku vyhráli společně. O tom nepochybujte. Poslal mě sem, abych vám řekl, že za každou cenu a všemi prostředky vás podpoří, bez ohledu na to, co se stane s ním - neexistuje nic, co by neudělal, pokud to bude v jeho silách.“*[61]

Dne 9. dubna 1941 Spojené státy uzavřely dohodu s dánským úředníkem o obraně Grónska. Současně Roosevelt nelegálně vyslal americkou námořní pěchotu, aby Grónsko obsadila.[62] V červnu 1941 se Roosevelt také dohodl s Churchillem na výměně britských jednotek na Islandu za americké, což bylo uskutečněno dne 7. července 1941 s nasazením americké námořní pěchoty.[63] Také v červnu 1941 nařídil Roosevelt uzavření všech německých a italských konzulátů ve Spojených státech.[64]

Dalším krokem směrem k válce v Atlantiku bylo přijetí námořního hlídkového systému Spojenými státy dne 24. dubna 1941, aby bylo zajištěno doručení munice a zásob do Velké Británie. Americkému námořnictvu v rámci tohoto systému připadla odpovědnost za hlídkování v Atlantiku západně od poledníku na 25° zeměpisné délky. Americké válečné lodě a letadla v této oblasti vyhledávaly německá plavidla a ponorky a vysílaly jejich polohu britskému námořnictvu. Roosevelt se snažil tento námořní hlídkový systém prezentovat jako pouhé obranné opatření, ale bylo zřejmé, že šlo o nepřátelský čin vůči Německu, navržený k podpoře britského válečného úsilí.[65]

Konec června a červenec 1941 byly z velké části ovlivněny německou invazí do Sovětského svazu. První válečné setkání Roosevelta a Churchilla začalo 9. srpna 1941 na konferenci v přístavu Argentia v Newfoundlandu. Hlavním výsledkem této konference bylo podepsání Atlantické charty dne 14. srpna 1941. Během této konference Roosevelt Churchillovi zopakoval svou náklonnost k nevyhlášené válce a prohlásil: *„Nikdy nevyhlásím válku; válku vyvolám. Kdybych požádal Kongres, aby válku vyhlásil, diskutovali by o tom tři měsíce.“*

Atlantická charta byla ve skutečnosti společným prohlášením válečných cílů, přestože Kongres nehlasoval pro účast Spojených států ve válce. Atlantická charta, která stanovila anglo-americkou spolupráci při udržování pořádku ve světě po druhé světové válce, představovala tichý, ale

nevyhnutelný předpoklad, že Spojené státy se brzy zapojí do války. Tento předpoklad posilovala přítomnost velkého počtu nejvyšších vojenských a námořních důstojníků na konferenci.[66]

Dalším Rooseveltovým krokem směrem k válce v Atlantiku bylo vydání tajných rozkazů dne 25. srpna 1941 Atlantické flotile, aby napadla a zničila německé a italské „nepřátelské síly“. Tyto tajné rozkazy vedly 4. září 1941 k incidentu mezi americkým torpédoborcem *Greer* a německou ponorkou.[67]

Roosevelt ve svém dalším projevu dne 11. září 1941, takzvaném „*fireside chat*“, americké veřejnosti nepravdivě tvrdil, že německá ponorka vystřelila jako první. Ve skutečnosti *Greer* sledoval německou ponorku po dobu tří hodin a vysílal její polohu, aby z toho mohly benefitovat jakékoli britské letouny a torpédoborce v okolí. Německá ponorka vystřelila na *Greer* až poté, co britský letoun svrhl čtyři hlubinné nálože, které minuly svůj cíl. Během tohoto projevu Roosevelt nakonec přiznal, že bez konzultace s Kongresem nebo získání jeho schválení nařídil kampaň „střílet na potkání“ proti ponorkám Osy.[68]

Dne 13. září 1941 Roosevelt nařídil Atlantické flotile doprovázet konvoje, v nichž nebyla žádná americká plavidla.[69] Tato politika zvyšovala pravděpodobnost budoucích incidentů mezi americkými a německými plavidly. Přibližně ve stejné době Roosevelt také souhlasil s poskytnutím Británii „našich nejlepších transportních lodí.“ Tyto lodě zahrnovaly 12 parníků a 20 nákladních plavidel s americkými posádkami, které měly přepravit dvě britské divize na Blízký východ.[70]

V Atlantiku následovaly vážnější incidenty. Dne 17. října 1941 americký torpédoborec *Kearny* svrhl hlubinné nálože na německou ponorku. Německá ponorka odpověděla torpédem, které zasáhlo *Kearny*, což vedlo ke ztrátě 11 životů. Dne 30. října 1941 byl starší americký torpédoborec *Reuben James* potopen, přičemž zahynulo 115 členů jeho posádky.[71] Někteří z námořníků byli přesvědčeni, že *Reuben James* již předtím potopil jednu nebo dvě ponorky, než byl torpédován německou ponorkou.[72]

Dne 27. října 1941 Roosevelt vystoupil v celonárodním rozhlase se svým projevem ke Dni námořnictva. Roosevelt začal svůj projev tvrzením, že německé ponorky torpédovaly americké torpédoborce *Greer* a *Kearny*. Roosevelt tyto incidenty označil za nevyprovokované agresivní činy namířené proti všem Američanům a prohlásil: ***„Dějiny zaznamenají, kdo vystřelil první ránu.“***

Co Roosevelt ve svém projevu neuvedl, bylo to, že v obou případech byly americké torpédoborce zapojeny do útočných operací proti německým ponorkám, které palbu opětovaly v sebeobraně a pouze jako poslední možnost. Hitler se chtěl za každou cenu vyhnout válce se Spojenými státy a výslovně nařídil německým ponorkám vyhýbat se konfliktům s americkými válečnými loděmi, pokud by nebylo nutné bránit se před bezprostředním zničením. Rooseveltovy rozkazy „střílet na potkání" americkým námořním plavidlům byly záměrně navrženy tak, aby incidenty, které Roosevelt odsuzoval, byly nevyhnutelné.[73]

Ve snaze přesvědčit své posluchače ve svém projevu ke Dni námořnictva, že Německo představuje skutečnou hrozbu pro americkou bezpečnost, Roosevelt učinil následující prohlášení: ***„Hitler často protestoval, že jeho plány na dobytí se nešíří přes Atlantský oceán. Mám ve svém držení tajnou mapu, vytvořenou v Německu Hitlerovou vládou – plánovači nového světového řádu. Je to mapa Jižní Ameriky a části Střední Ameriky, jak je Hitler navrhuje organizovat."*** Roosevelt vysvětlil, že mapa ukazuje Jižní Ameriku a také ***„naši velkou životní linii, Panamský průplav,"*** rozdělenou na pět vazalských států pod německou kontrolou. Roosevelt uzavřel: ***„Tato mapa, moji přátelé, jasně ukazuje nacistický plán nejen proti Jižní Americe, ale i proti Spojeným státům."***[74]

Italská vláda prohlásila, že pokud Roosevelt nezveřejní svou mapu ***„do 24 hodin, získá pověst padělatele sahající až do nebes."*** Reportér na tiskové konferenci následující den požádal Roosevelta o kopii tajné mapy. Roosevelt to odmítl s tím, že pochází ***„z bezpochyby důvěryhodného zdroje."*** Pravda o mapě vyšla najevo po válce: šlo o padělek vytvořený britskou zpravodajskou službou. William Stephenson, šéf britských zpravodajských operací v Severní Americe, ji předal šéfovi americké zpravodajské služby Williamu Donovanovi, který ji dal Rooseveltovi. Britský válečný agent Ivar Bryce si ve svých memoárech, publikovaných koncem roku 1984, připsal zásluhy za vytvoření této tajné mapy.[75]

Roosevelt pokračoval ve svém projevu ke Dni námořnictva tvrzením, že má ve svém držení ***„další dokument, vytvořený v Německu Hitlerovou vládou. Je to podrobný plán na zrušení všech existujících náboženství – katolického, protestantského, mohamedánského, hinduistického, buddhistického i židovského,"*** který Německo vnucuje ***„ovládanému světu, pokud Hitler zvítězí."*** Roosevelt pokračoval: ***„Majetek všech církví bude zabaven Říší a***

jejími loutkami. Kříž a všechny ostatní symboly náboženství budou zakázány. Duchovní budou systematicky likvidováni... Na místo církví naší civilizace má být zřízena mezinárodní nacistická církev, kterou budou řídit kazatelé vyslaní nacistickou vládou. A na místo Bible budou slova Mein Kampf vnucena a prosazena jako svaté Písmo. A na místo Kristova kříže budou umístěny dva symboly: svastika a obnažený meč.“[76]

Stejně jako v případě tajné mapy německá vláda správně odsoudila Rooseveltův náboženský dokument jako absurdní podvrh. Rooseveltův projev ke Dni námořnictva byl plný drzých nepravd, jejichž cílem bylo přesvědčit americkou veřejnost, aby vstoupila do války proti Německu. Navzdory Rooseveltovým lžím a provokacím byla americká veřejnost stále proti vstupu do války. Do konce října 1941 Roosevelt už neměl žádné nápady, jak vstoupit do formální a vyhlášené války: ***„...Řekl vše, co mohl říct 'krátce před válkou'. Už neměl žádné triky v rukávu. Klobouk, ze kterého vytáhl tolik králíků, byl prázdný.“***[77]

Ani celostránkové inzeráty s názvem *„Zastavte Hitlera nyní“*, vložené do hlavních amerických novin Rooseveltovými příznivci, nedokázaly ovlivnit americkou veřejnost. Tyto inzeráty varovaly americký lid, že Evropa ovládaná Hitlerem představuje hrozbu pro americkou demokracii a západní polokouli. Inzeráty se ptaly: ***„Budou nacisté ohleduplně čekat, až budeme připraveni bojovat? Kdokoli tvrdí, že budou čekat, je buď imbecil, nebo zrádce.“*** Roosevelt tento inzerát podpořil slovy, že je to ***„skvělý kus odvedené práce.“***[78]

Přesto byli Američané stále silně proti válce. Německo a Itálie se pevně rozhodly neudělat nic, co by urychlilo nebo způsobilo vstup Ameriky do války. Hlavní cesta do války v Evropě byla zcela uzavřena. Roosevelt byl nucen použít „zadní vrátka“, aby dosáhl vyhlášené války proti Německu.

Roosevelt využívá Japonsko jako zadní vrátka k válce

Impulz k válce, která začala útokem na Pearl Harbor 7. prosince 1941, měl svůj počátek o deset let dříve. V září 1931 obsadilo Japonsko Mukden, hlavní město polonezávislého čínského režimu v Mandžusku. Obsazení Mukdenu zahájilo proces, který nakonec vedl k tomu, že celé Mandžusko bylo pod japonskou kontrolou. Vznikl nový stát, Mančukuo, který byl formálně pod vládou císaře, ale skutečnou moc zde měli japonští důstojníci a civilní úředníci.

Spojené státy odmítly Mančukuo uznat, což však nemělo žádné vážné negativní důsledky.[79]

Nová krize nastala, když Japonsko a Čína v létě 1937 zahájily rozsáhlou válku. V projevu v Chicagu 5. října 1937 Roosevelt navrhl, aby byly agresorské státy podrobeny „karanténě".[80] Tento projev byl prvním veřejným pokusem Roosevelta vzdát se doktríny neutrality Spojených států v souladu s tím, co se později stalo známým jako politika „mírumilovných národů", mezi něž měl patřit i Sovětský svaz. Roosevelt však nedokázal získat podporu americké veřejnosti pro návrh „karantény", protože Američané nechtěli, aby jim jejich volení zástupci vnutili válku.[81] Není pochyb o tom, že Roosevelt byl zklamán neúspěchem svého projevu v očích americké veřejnosti.[82]

Nejvážnější incident, který ovlivnil vztahy Ameriky s Japonskem před Pearl Harborem, bylo potopení americké dělové lodě *Panay* japonskými bombardéry 12. prosince 1937. Při bombardování přišli o život čtyři lidé. K potopení *Panay* došlo krátce po dobytí čínského hlavního města Nankingu, kdy japonští vojenští vůdci byli v nadšené, impulsivní náladě. Japonská vláda se za incident rychle omluvila a zaplatila odškodnění ve výši dvou a čtvrt milionu dolarů, aby kompenzovala ztráty Spojených států. Naštěstí potopení *Panay* nevyvolalo ve Spojených státech touhu po válce.[83]

Spojené státy zahájily proti Japonsku kampaň ekonomického tlaku. Dne 26. července 1939 Spojené státy oznámily Japonsku svůj záměr vypovědět s účinností za šest měsíců smlouvu o obchodu a navigaci z roku 1911. Dne 2. července 1940 Roosevelt podepsal zákon o kontrole vývozu (*Export Control Act*), který zmocňoval prezidenta k licencování nebo zákazu vývozu základních obranných materiálů. Roosevelt okamžitě začal tyto pravomoci využívat.[84] Americký velvyslanec v Japonsku, Joseph C. Grew, poznamenal: ***„Upozornil jsem, že jakmile začneme politiku sankcí, musíme ji dotáhnout do konce, a že taková politika může eventuálně vést k válce."***[85]

Dne 26. července 1940 Roosevelt oznámil zákaz japonského získávání amerického vysokooktanového leteckého benzínu, určitých druhů oceli a šrotu a některých maziv. Dne 26. září 1940 Roosevelt uvalil zákaz vývozu veškerého šrotu do Japonska. Jelikož byl japonský ocelářský průmysl vysoce závislý na dovozu šrotu ze Spojených států, byl tento zákaz důvodem, proč Japonsko muselo sáhnout do svých zásob a provozovat svůj ocelářský průmysl pod kapacitní úrovní. Embargo bylo v prosinci 1940 rozšířeno na železnou rudu, ocel a ocelové produkty. Následující měsíc bylo embargo rozšířeno i na

měď, mosaz, bronz, zinek, nikl a potaš. Na seznam byly neustále přidávány další položky, které byly nezbytné pro japonskou průmyslovou výrobu.[86]

Provokace Japonska k otevřenému válečnému aktu byla hlavním principem, který vedl Rooseveltovy kroky vůči Japonsku po celý rok 1941. Poručík Arthur H. McCollum, vedoucí oddělení Dálného východu na Úřadu námořní rozvědky, napsal 7. října 1940 memorandum s osmi body, jak vyprovokovat japonský útok na Spojené státy. McCollum, který strávil mládí v různých japonských městech a mluvil japonsky dříve než anglicky, byl odborníkem na japonské aktivity, kulturu a záměry a měl přístup k zachyceným a rozluštěným japonským vojenským a diplomatickým zprávám. Následují McCollumovy návrhy osmi kroků, které podle něj vyprovokují japonský útok na Spojené státy:

- Uzavřít dohodu s Británií o využívání britských základen v Tichomoří, zejména v Singapuru.
- Uzavřít dohodu s Nizozemskem o využívání základen a zajištění dodávek v Nizozemské východní Indii.
- Poskytnout veškerou možnou pomoc čínské vládě Čankajška.
- Poslat divizi dálkových těžkých křižníků na Dálný východ, na Filipíny nebo do Singapuru.
- Poslat dvě divize ponorek na Dálný východ.
- Udržet hlavní sílu amerického loďstva, nyní v Tichomoří, v blízkosti Havajských ostrovů.
- Trvat na tom, aby Nizozemci odmítli japonské požadavky na nepřiměřené ekonomické ústupky, zejména ropu.
- Kompletně uvalit embargo na veškerý obchod s Japonskem, ve spolupráci s podobným embargem uvaleným Britským impériem.[87]

McCollumovo memorandum bylo schváleno Rooseveltovými nejdůvěryhodnějšími vojenskými poradci. Rooseveltovy „otisky prstů“ lze nalézt na každé z provokací uvedených v memorandu. Například Roosevelt osobně převzal kontrolu nad čtvrtým bodem, který zahrnoval záměrné rozmístění amerických válečných lodí do nebo v blízkosti teritoriálních vod Japonska. Roosevelt nazýval tyto provokace *„pop-up“ plavby*. Roosevelt prohlásil: ***„Chci jen, aby se objevovali tu a tam a nechali Japonce hádat.***

Nevadí mi ztratit jeden nebo dva křižníky, ale nehazardujte se ztrátou pěti nebo šesti.“ Záznamy Bílého domu ukazují, že od března do července 1941 Roosevelt ignoroval mezinárodní právo a vyslal námořní plavidla do japonských vod na tři takové *„pop-up“* plavby.[88]

Roosevelt rovněž přijal další opatření v souladu s třetím bodem McCollumova memoranda, které předpokládalo poskytování pomoci čínské vládě Čankajška. Spojené státy půjčily Číně 25 milionů dolarů na stabilizaci měny 25. září 1940. Další půjčku ve výši 100 milionů dolarů Čína obdržela 30. listopadu 1940. Dne 11. března 1941 se Čína stala způsobilou k získání pomoci v rámci zákona *Lend-Lease*. Spojené státy také 26. dubna 1941 uzavřely s Čínou dohodu o měnové stabilizaci.[89] Nakonec byla Čankajškovi poskytnuta zvýšená vojenská pomoc a v říjnu 1941 byla do Číny vyslána armádní komise USA.[90]

Vrchol Rooseveltových opatření, zaměřených na vyvolání války v Tichomoří, nastal 25. července 1941, kdy Roosevelt zmrazil veškerá japonská aktiva ve Spojených státech. Tím došlo k faktickému ukončení obchodních vztahů mezi oběma státy, včetně ukončení vývozu ropy do Japonska. Již 7. srpna 1941 japonský premiér princ Konoe požádal o setkání s Rooseveltem, aby vyřešil neshody mezi Spojenými státy a Japonskem. Americký velvyslanec Grew poslal do Washingtonu sérii telegramů, ve kterých důrazně doporučoval, aby k takovému setkání došlo. Roosevelt však neústupně odmítal se s japonským premiérem setkat.[91]

Ministr zahraničí Toyoda zaslal 31. července 1941 zprávu japonskému velvyslanci Nomurovi. Jelikož americká rozvědka rozšifrovala japonskou diplomatickou šifru, Roosevelt a jeho spolupracovníci byli schopni tuto zprávu přečíst: *„Obchodní a ekonomické vztahy mezi Japonskem a třetími zeměmi, vedenými Anglií a Spojenými státy, se postupně stávají tak hrozně napjatými, že to už nemůžeme vydržet mnohem déle. Náš císařský stát, aby zachránil svůj život, musí přijmout opatření k zajištění surovin v jižních mořích… Vím, že Němci nejsou s našimi jednáními se Spojenými státy zcela spokojeni, ale my jsme za každou cenu chtěli zabránit tomu, aby Spojené státy vstoupily do války, a chtěli jsme vyřešit čínskou záležitost.“*[92]

Tato zřejmá touha Japonska o mír se Spojenými státy nezměnila Rooseveltovu politiku vůči Japonsku. Roosevelt odmítl zrušit ropné embargo proti Japonsku. Administrativa Roosevelta dobře věděla, že Japonsko dováží přibližně 90 % své ropy a že 75 % až 80 % jejího ropného importu pocházelo

ze Spojených států. Roosevelt rovněž věděl, že Nizozemské východní Indie, které produkují 3 % světové ropy, byly jediným dalším vhodným producentem ropy, který mohl uspokojit potřeby Japonska.[93]

Dne 31. října 1941 vypršela ropná dohoda mezi Japonskem a Nizozemskými východními Indiemi. Nizozemské východní Indie slíbily Japonsku dodat přibližně 11,4 milionu barelů ropy, ale skutečně dodaly pouze polovinu této částky. Japonské námořnictvo již spotřebovalo přibližně 22 % svých ropných zásob, když vypukla válka.[94]

Napětí způsobené ekonomickým tlakem, který Spojené státy a další země vyvíjely na Japonsko, začalo v Japonsku narůstat. Americký velvyslanec Grew opakovaně varoval Roosevelta a jeho administrativu, že ekonomický tlak Japonsko nezlomí. Velvyslanec Grew varoval, že japonská odpověď ***„může přijít s nebezpečnou a dramatickou náhlostí."***[95] Jak Grew později napsal ve své deníku: ***„Moje varování nezískala žádnou odpověď; nikdy nebyla ani zmíněna, a zprávy o nich byly jako házení kamínků do jezera v noci; nikdy jsme ani neviděli vlny."***[96]

Rooseveltovo odmítnutí setkat se s Konoyem a ekonomický bojkot Japonska byly skutečným ultimátem pro Japonsko. Dne 5. listopadu 1941 Japonsko poslalo instrukce velvyslanci Nomurovi, že 25. listopad 1941 bude termín pro uzavření jednání se Spojenými státy. Napětí mezi Japonskem a Spojenými státy i nadále rostlo, ale Roosevelt a jeho administrativa nejevili žádný zájem o jednání s Japonskem. Deset dní před útokem na Pearl Harbor napsal ministr obrany Henry Stimson do svého deníku: ***„[Roosevelt] zmínil událost, že bychom mohli být napadeni snad už příští pondělí, protože Japonci jsou proslulí tím, že útočí bez varování, a otázka byla, co bychom měli dělat. Otázka byla, jak je přimět, aby vystřelili první, aniž bychom se dostali do přílišného nebezpečí."***[97]

Roosevelt a jeho poradci krátce diskutovali o *modus vivendi* neboli příměří s Japonskem. Vlastně, dne 21. listopadu 1941 vojenská divize plánu války informovala ministra zahraničí Cordella Hulla, že je to otázka ***„velmi závažného významu... abychom dosáhli modus vivendi s Japonskem."***[98] Hull povolil mírovým silám v Rooseveltově administrativě, aby připravili návrh, který měl reálný potenciál. Tento návrh nabízel Japonsku praktický důkaz amerického přátelství v podobě půjčky ve výši 2 miliardy dolarů pod podmínkou, že Japonsko ukončí válku s Čínou na rozumných podmínkách. Návrh také sliboval obnovení dodávek ropy, kovů a dalších minerálů, které

Japonsko potřebovalo pro své továrny. Návrh mohl alespoň přinést dočasné příměří s Japonskem. Ale myšlenka na *modus vivendi* byla rychle odmítnuta *intervenčníky* v ministerstvu zahraničí a ministerstvu války a finální verze byla nepřijatelným stínem původního návrhu.[99]

Místo *modus vivendi* předal ministr zahraničí Hull 26. listopadu 1941 japonským diplomatickým zástupcům 10bodový návrh, který představoval tvrdé ultimátum. Návrh, který předložením schválil Roosevelt, požadoval úplné stažení Japonska z Číny a Indočíny. Návrh rovněž požadoval, aby Japonsko podporovalo pouze nacionalistickou čínskou vládu, se kterou bylo Japonsko v konfliktu po čtyři roky, a aby Japonsko interpretovalo své závazky podle Tripartitního paktu tak, že bude vázáno k míru v Tichomoří a k nevměšování se do Evropy. Spojené státy by mezitím byly volné, aby se vměšovaly do Evropy.[100]

Roosevelt věděl, že japonská vláda nemůže takový návrh přijmout: návrh byl v podstatě pozvánkou k válce. Japonské vedení bylo z takových tvrdých podmínek šokováno a návrh označilo za *„ponižující."*[101] Ve výpovědi o obraně při tokijských válečných procesech ministr zahraničí Togo řekl o Hullově návrhu: ***„Reakce nás všech na to byla, myslím, stejná. Ignorujíc veškerý předchozí pokrok a oblasti shody v jednáních, Spojené státy nám předložily to, co jsme vnímali jako ultimátum, obsahující požadavky daleko přesahující nejsilnější pozice, které byly dosud přijaty."***[102]

Japonsko zaútočilo na Pearl Harbor 7. prosince 1941 jako důsledek Rooseveltových provokací. Ministru války Henrymu Stimsonu se ulevilo, že k útoku došlo. Stimson prohlásil: ***„My tři [Hull, Knox, Stimson] jsme všichni mysleli, že musíme bojovat, pokud budou Britové bojovat. Ale teď Japonci celou věc vyřešili tím, že nás přímo napadli na Havaji… Když jsme se dozvěděli, že nás Japonci napadli, první pocit, který jsem měl, byla úleva, že nejistota skončila a že krize přišla způsobem, který sjednotí celý náš národ. Toto zůstávalo mým dominantním pocitem, navzdory zprávám o katastrofách, které se rychle vyvinuly. Protože cítím, že tato země sjednocená nemá prakticky nic, čeho by se bála; zatímco apatie a rozdělení, které byly vyvolány nepatriotickými lidmi, byly dosud velmi demoralizující."***[103]

Roosevelt a jeho administrativa nakonec přinutili Japonsko, aby napadlo Spojené státy. Americká veřejnost nyní nadšeně podpořila úplnou válku s Japonskem. Dalším krokem bylo přimět Hitlera a Německo, aby vyhlásili válku Spojeným státům.

Německo vyhlašuje válku Spojeným státům

Dne 8. prosince 1941 pronesl prezident Roosevelt projev před Kongresem, ve kterém vyzval k vyhlášení války Japonsku. Odsoudil útok na Pearl Harbor jako ***„datum, které bude žít v nelibosti,“*** ale ani jednou nezmínil Německo. Hitlerova politika minimalizace incidentů mezi Spojenými státy a Německem se zdála být úspěšná. Hitler ignoroval nebo bagatelizoval četné provokace, kterých se Roosevelt vůči Německu dopustil. Dokonce i poté, co Roosevelt vydal rozkaz střílet na německé ponorky na potkání, Hitler nařídil svým námořním velitelům a letectvu, aby se vyhýbali incidentům, které by Roosevelt mohl využít k tomu, aby přivedl Ameriku do války. Navíc Tripartitní pakt nezavazoval Německo k tomu, aby se připojilo k válce zahájené Japonskem, takže se zdálo nepravděpodobné, že by Hitler vyhlásil Spojeným státům válku.[104]

Japonský útok na Pearl Harbor Hitlera překvapil. Hitler nikdy nechtěl, aby Japonsko napadlo Spojené státy. Německo opakovaně vyzývalo Japonsko, aby zaútočilo na Singapur a zbytek britského východoasijského impéria, ale Japonsko to odmítalo. Po válce generálplukovník Alfred Jodl uvedl, že Hitler chtěl, aby Japonsko zaútočilo na Velkou Británii a Sovětský svaz na Dálném východě, což by vedlo k dvoufrontové válce. Hitler si myslel, že Roosevelt pravděpodobně nebude schopen přesvědčit americkou veřejnost, aby šla do války na obranu britských asijských kolonií. Jodl řekl, že Hitler chtěl v Japonsku ***„silného nového spojence bez silného nového nepřítele.“***[105]

Hitlerovo rozhodnutí vyhnout se válce se Spojenými státy bylo ztíženo 4. prosince 1941, kdy deník *Chicago Tribune* otiskl obrovský černý titulek: *„F.D.R.'s WAR PLANS!“* Největší noviny v hlavním městě, *Washington Times Herald,* zveřejnily podobný titulek. Chesly Manly, washingtonský zpravodaj *Tribune*, odhalil ve své zprávě to, co Roosevelt opakovaně popíral: že Roosevelt plánuje vést Spojené státy do války proti Německu. Zdroj Manlyho informací nebyl nikdo menší než doslovná kopie *Rainbow Five*, přísně tajného válečného plánu vypracovaného na Rooseveltovu žádost společným výborem armády a námořnictva Spojených států. Manlyho článek dokonce obsahoval kopii Rooseveltova dopisu nařizujícího přípravu tohoto plánu.[106]

Rainbow Five předpokládal vytvoření armády o 10 milionech mužů, včetně expedičního sboru o 5 milionech mužů, který by v roce 1943 provedl invazi do Evropy s cílem porazit Německo. Dne 5. prosince 1941 německé

velvyslanectví ve Washingtonu, D.C., poslalo celý přepis novinového článku do Berlína. Článek byl v Berlíně přezkoumán a analyzován jako *„Rooseveltův válečný plán."* Dne 6. prosince 1941 předložil admirál Erich Raeder Hitlerovi zprávu připravenou jeho štábem, která analyzovala plán *Rainbow Five*. Raeder dospěl k závěru, že nejdůležitějším bodem plánu *Rainbow Five* bylo to, že Spojené státy nebudou připraveny zahájit vojenskou ofenzivu proti Německu před červencem 1943.[107]

Dne 9. prosince 1941 se Hitler vrátil z ruské fronty do Berlína a pustil se do dvoudenní série konferencí s Raederem, polním maršálem Wilhelmem Keitelem a říšským maršálem Hermannem Göringem. Tito tři poradci zdůraznili, že plán *Rainbow Five* ukazuje, že Spojené státy jsou odhodlány porazit Německo. Poukázali na to, že *Rainbow Five* uvádí, že Spojené státy povedou válku proti Německu samostatně, i kdyby se Sovětský svaz zhroutil a Británie by se vzdala Německu. Tito tři poradci se přikláněli k názoru admirála Raedera, že letecká a ponorková ofenziva proti britským a americkým lodím by mohla být riskantní, ale že Spojené státy jsou již nepochybně nepřítelem.[108]

Dne 9. prosince 1941 pronesl Roosevelt rozhlasový projev k národu, který se v dějepisných knihách zmiňuje jen zřídka. Kromě mnoha nelichotivých poznámek o Hitlerovi a nacismu Roosevelt obvinil Hitlera, že vyzval Japonsko k útoku na Spojené státy. Roosevelt prohlásil: ***„Víme, že Německo a Japonsko provádějí své vojenské a námořní operace podle společného plánu. Německo a Itálie se považují za ve válce se Spojenými státy, aniž by se obtěžovaly s formálním vyhlášením… Vaše vláda ví, že Německo říká Japonsku, že pokud by Japonsko zaútočilo na Spojené státy, Japonsko by si po skončení války rozdělilo kořist. Německo Japonsku slíbilo, že pokud se připojí, získá kontrolu nad celým Pacifikem, což znamená nejen Dálný východ, ale také všechny tichomořské ostrovy a dále i smrtící sevření západního pobřeží Severní, Střední a Jižní Ameriky. Víme také, že Německo a Japonsko provádějí své námořní operace v souladu se společným plánem."***[109]

Všechna výše uvedená tvrzení jsou zjevně nepravdivá. Německo a Japonsko před Pearl Harborem společný námořní plán neměly a nikdy během války žádný takový plán nevytvořily. Německo o útoku na Spojené státy předem nevědělo a Japonsko k němu rozhodně nepovzbuzovalo. Japonsko nikdy nemělo ambice zaútočit na západní pobřeží Severní, Střední ani Jižní

Ameriky. Německo také nikdy neslíbilo Japonsku nic ohledně Dálného východu. Moc Německa v Dálném východě byla zanedbatelná.[110]

Dne 10. prosince 1941, když Hitler pokračoval v konferenci s Raederem, Keitelem a Göringem, uvedl, že Rooseveltův projev potvrdil vše, co bylo uvedeno v článku *Tribune*. Hitler považoval Rooseveltův projev za faktické vyhlášení války. Protože válka se Spojenými státy byla nevyhnutelná, Hitler cítil, že nemá jinou možnost než vyhlásit Spojeným státům válku. Hitler vyhlásil válku Spojeným státům ve svém projevu v Říšském sněmu dne 11. prosince 1941, mimo jiné prohlásil: ***„Od začátku války americký prezident Roosevelt stále více páchá závažné zločiny proti mezinárodnímu právu. Kromě nezákonných útoků na lodě a další majetek německých a italských občanů došlo k výhrůžkám a dokonce i svévolným zbavením osobní svobody prostřednictvím internace a podobně. Stále nepřátelštější útoky amerického prezidenta Roosevelta dosáhly bodu, kdy nařídil americkému námořnictvu okamžitě napadat, střílet na a potápět všechny německé a italské lodě, což je naprostým porušením mezinárodního práva. Američtí úředníci se dokonce chlubili tím, že tímto zločinným způsobem ničí německé ponorky. Americké křižníky napadly a zajaly německé a italské obchodní lodě a jejich mírumilovné posádky byly odvlečeny do zajetí. Kromě toho byl ve Spojených státech zveřejněn Rooseveltův plán zaútočit na Německo a Itálii vojenskými silami v Evropě nejpozději do roku 1943, a americká vláda se nijak nesnažila jej popřít. Navzdory letům nesnesitelných provokací ze strany prezidenta Roosevelta se Německo a Itálie upřímně a velmi trpělivě snažily zabránit rozšíření této války a udržet vztahy se Spojenými státy. Výsledkem jeho kampaně však bylo, že tyto snahy selhaly.“***[111]

Hitler tento projev zakončil vyhlášením války Spojeným státům. Roosevelt nakonec dosáhl vyhlášené války s Německem tím, že využil Japonsko jako zadní vrátka do války.

Úvahy na závěr

Žádný národ nebyl nikdy zatažen do války s tolika konejšivými sliby míru, jako tomu bylo u americké veřejnosti od prezidenta Roosevelta. Většina americké veřejnosti měla pocit, že Spojené státy vstoupily do první světové války pod falešnou záminkou. Průzkumy důsledně ukazovaly, že američtí občané nepodporovali vstup do druhé války v Evropě. Roosevelt tyto obavy tišil výroky, jako například: ***„Strávil jsem a budu trávit nespočet hodin***

přemýšlením a plánováním, jak zabránit válce, aby zasáhla tento národ.“[112]

Pravdou však je, že Roosevelt udělal vše, co bylo v jeho silách, aby Spojené státy zatáhl do války proti Německu. Roosevelt dokonce zašel tak daleko, že nařídil americkým plavidlům, aby střílela na německé a italské lodě na potkání - flagrantní akt války. Hitler však chtěl za každou cenu vyhnout válce se Spojenými státy. Výslovně nařídil německým ponorkám, aby se vyhýbaly konfliktům s americkými válečnými loděmi, s výjimkou situací, kdy by hrozilo jejich bezprostřední zničení. Zdálo se, že Hitlerovy snahy by mohly být úspěšné a Spojené státy by zůstaly mimo válku proti Německu.

Prezident Roosevelt nakonec využil Japonsko jako zadní vrátka k vyprovokování války proti Německu. Roosevelt postupoval podle osmibodového plánu, jehož cílem bylo přimět Japonsko k útoku na Spojené státy. Úplné embargo na veškerý obchod s Japonskem bylo pro Japonsko obzvláště ochromující, protože bylo závislé na dovozu ropy a dalších přírodních zdrojů nezbytných pro svou existenci.

Když Spojené státy odmítly s Japonskem vyjednávat o uvolnění embarga, Japonsko zaútočilo na Pearl Harbor a další místa na Dálném východě. Německo vyhlásilo válku Spojeným státům čtyři dny po útoku Japonska na Pearl Harbor. Únik informací o plánu *Rainbow Five*, který naznačoval, že Spojené státy plánují do července 1943 invazi do Německa, donutil Německo vyhlásit Spojeným státům válku.

Obhájci Rooseveltovy politiky tvrdí, že nacionálněsocialistické Německo bylo tak jedinečně zlé, že ho bylo nutné zastavit za každou cenu. Německo již ovládlo většinu Evropy a mnoho lidí věřilo, že Spojené státy musí vstoupit do války, aby chránily demokracii a svobodu po celém světě. V další kapitole se budeme zabývat tím, jak válka v Evropě začala. Také prozkoumáme, zda Spojené státy musely vstoupit do války, aby zastavily německou agresi v Evropě a Asii.

Poznámky

[1] Fish, Hamilton, FDR The Other Side of the Coin: How We Were Tricked into World War II, New York: Vantage Press, 1976, str. 8, 16.

[2] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, s. 423.

[3] Tzouliadis, Tim, The Forsaken: An American Tragedy in Stalin's Russia, New York: The Penguin Press, 2008, s. 73.

[4] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, s. 423.

[5] Tzouliadis, Tim, The Forsaken: An American Tragedy in Stalin's Russia, New York: The Penguin Press, 2008, s. 204.

[6] Chamberlain, William Henry, America's Second Crusade, Chicago: Regnery, 1950, str. 242-244.

[7] Tzouliadis, Tim, The Forsaken: An American Tragedy in Stalin's Russia, New York: The Penguin Press, 2008, s. 224.

[8] Tamtéž, s. 147.

[9] Davies, Joseph E., Mission to Moscow, New York: Simon and Schuster, 1941, s. 511.

[10] Dobbs, Michael, Six Months in 145, New York: Alfred A. Knopf, 2012, s. 215.

[11] Tzouliadis, Tim, The Forsaken: An American Tragedy in Stalin's Russia, New York: The Penguin Press, 2008, str. 100-102, 105, 127.

[12] "President Roosevelt's Campaign to Incite War in Europe: The Secret Polish Documents," The Journal of Historical Review, Vol. 4, No. 2, Summer 1983, str. 136-137, 140.

[13] Count Jerzy Potocki to Polish Foreign Minister in Warsaw, The German White Paper: Full Text of the Polish Documents Issued by the Berlin Foreign Office; with a foreword by C. Hartley Grattan, New York: Howell, Soskin & Company, 1940, str. 29-31.

[14] Tamtéž, str. 32-33.

[15] Juliusz Lukasiewicz to Polish Foreign Minister in Warsaw, The German White Paper: Full Text of the Polish Documents Issued by the Berlin Foreign Office; with a foreword by C. Hartley Grattan, New York: Howell, Soskin & Company, 1940, str. 43-44.

[16] Germany. Foreign Office Archive Commission. Roosevelts Weg in den Krieg: Geheimdokumente zur Kriegspolitik des Praesidenten der Vereinigten Staaten. Berlin: Deutscher Verlag, 1943. Translated into English by the IHR, "President Roosevelt's Campaign to Incite War in Europe: The Secret Polish Documents," The Journal of Historical Review, Summer 1983, Vol. 4, No. 2, str. 150-152.

[17] Tansill, Charles C., "The United States and the Road to War in Europe," in Barnes, Harry Elmer (ed.), Perpetual War for Perpetual Peace, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993, p.[18 4] (footnote 292).

[18] Chamberlain, William Henry, America's Second Crusade, Chicago: Regnery, 1950, s. 60 (footnote 14).

[19] Barnes, Harry Elmer, The Court Historians versus Revisionism, N.p.: privately printed, 1952, s. 10.

[20] Raczynski, Edward, In Allied London, London: Weidenfeld and Nicolson, 1963, s. 51.

[21] "President Roosevelt's Campaign to Incite War in Europe: The Secret Polish Documents," The Journal of Historical Review, Summer 1983, Vol. 4, No. 2, s. 142.

[22] Tamtéž, str. 137-139.

[23] New York Times, March 30, 1940, s. 1.

[24] Forrestal, James V., The Forrestal Diaries, edited by Walter Millis and E.S. Duffield, New York: Vanguard Press, 1951, str. 121-122.

[25] Dispatch No. 349 of Sept. 30, 1938, by Sir Ronald Lindsay, Documents on British Foreign Policy, (ed.). Ernest L. Woodard, Third Series, Vol. VII, London, 1954, str. 627-629. See also Lash, Joseph P., Roosevelt and Churchill 1939-1941, New York: Norton, 1976, str. 25-27.

[26] Dallek, Robert, Franklin D. Roosevelt and American Foreign Policy 1932-1945, New York: Oxford University Press, 1979, str. 31, 164-165.

[27] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, str. 518-519.

[28] Tansill, Charles C., "The United States and the Road to War in Europe," in Barnes, Harry Elmer (ed.), Perpetual War for Perpetual Peace, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993, s. 168.

[29] Phillips, William, Ventures in Diplomacy, North Beverly, MA: privately published, 1952, str. 220-221.

[30] Barnes, Harry Elmer, Barnes Against the Blackout, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1991, s. 208.

[31] Burckhardt, Carl, Meine Danziger Mission 1937-1939, Munich: Callwey, 1960, s. 225.

[32] Sherwood, Robert E., Roosevelt and Hopkins, an Intimate History, New York: Harper & Brothers, 1948, s. 113.

[33] Fish, Hamilton, FDR The Other Side of the Coin: How We Were Tricked into World War II, New York: Vantage Press, 1976, s. 62.

[34] Benes, Edvard, Memoirs of Dr. Edvard Benes, London: George Allen & Unwin, 1954, str. 79-80.

[35] "Von Wiegand Says-," Chicago-Herald American, Oct. 8, 1944, s. 2.

[36] Chicago-Herald American, April 23, 1944, s. 18.

[37] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, s. 250.

[38] Moffat, Jay P., The Moffat Papers 19/9-1943, Cambridge, MA: Harvard University Press, 1956, s. 232.

[39] Pearson, Drew and Allen, Robert S., "Washington Daily Merry-Go-Round," Washington Times-Herald, April 14, 1939, s. 16.

[40] U.S. Department of State, Foreign Relations of the United States (Diplomatic Papers), 1939, General, Vol. I, Washington: 1956, s. 122.

[41] Chamberlain, William Henry, America's Second Crusade, Chicago: Regnery, 1950, str. 101-102.

[42] Koskoff, David E., Joseph S. Kennedy: A Life and Times, Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall, 1974, s. 207; see also Taylor, A.J.P., The Origins of the Second World War, New York: Simon & Schuster, 2005, s. 272.

[43] Beschloss, Michael R., Kennedy and Roosevelt, New York: Norton, 1980, str. 190-191.

[44] Hull to Kennedy (No. 905), U.S., Department of State, Foreign Relations of the United States, 1939, General, Vol. I, Washington: 1956, s. 424.

[45] Tansill, Charles, Back Door to War—The Roosevelt Foreign Policy 1933-1941, Chicago: Regnery, 1952, str. 560-561.

[46] Walendy, Udo, Truth for Germany: The Guilt Question of the Second World War, Washington, D.C.: THE BARNES REVIEW, 2013, str. 365—366.

[47] Chamberlain, William Henry, America's Second Crusade, Chicago: Regnery, 1950, s. 103.

[48] Tamtéž, str. 103-104.

[49] Sanborn, Frederic R., Design For War: A Study of Secret Power Politics, 1937-1941, New York: The Devin-Adair Company, 1951, str. 96-97.

[50] Tamtéž, s. 90.

[51] The Public Papers and Addresses of Franklin D. Roosevelt; edited by Samuel I. Rosenman, 13 Vols., New York: The Macmillan Company, 1941, VIII, str. 552-554.

[52] Hearings Before the Joint Committee on the Investigation of the Pearl Harbor Attack, 79 Cong., 2 sess., 39 parts; Washington, D.C.: Government Printing Office, 1946, Part XXIV, s. 1753.

[53] Sanborn, Frederic R., "Roosevelt is Frustrated in Europe," in Barnes, Harry Elmer (ed.), Perpetual War for Perpetual Peace, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993, str. 210-211.

[54] Tamtéž, s. 212.

[55] Tamtéž, str. 213-214.

[56] Chamberlain, William Henry, America's Second Crusade, Chicago: Regnery, 1950, s. 128.

[57] Tamtéž, str. 129-130.

[58] Tamtéž, s. 130.

[59] Tamtéž, str. 124-125.

[60] Fotitch, Constantin, The War We Lost: Yugoslavia's Tragedy and the Failure of the West, New York: Viking Press, 1948, s. 86.

[61] Barnes, Harry Elmer, "Summary and Conclusions," in Barnes, Harry Elmer (ed.), Perpetual War for Perpetual Peace, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993, str. 678-679. See also Fleming, Thomas, The New Dealers' War: FDR and the War Within World War II, New York: Basic Books, 2001, str. 83-84, and Churchill, Winston S., The Grand Alliance, Boston: Houghton Mifflin, 1950, s. 23.

[62] Sanborn, Frederic R., Design For War: A Study of Secret Power Politics, 1937-1941, New York: The Devin-Adair Company, 19 51, s. 258.

[63] Churchill, Winston S., The Grand Alliance, Boston: Houghton Mifflin, 1950, str. 149-150.

[64] Sanborn, Frederic R., "Roosevelt is Frustrated in Europe," in Barnes, Harry Elmer (ed.), Perpetual War for Perpetual Peace, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993, s. 216.

[65] Chamberlain, William Henry, America's Second Crusade, Chicago: Regnery, 1950, str. 136-137.

[66] Sanborn, Frederic R., "Roosevelt is Frustrated in Europe," in Barnes, Harry Elmer (ed.), Perpetual War for Perpetual Peace, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993, str. 217-218.

[67] Tamtéž, s. 218.

[68] Chamberlain, William Henry, Americas Second Crusade, Chicago: Regnery, 1950, str. 147-148.

[69] Hearings Before the Joint Committee on the Investigation of the Pearl Harbor Attack, 79 Cong., 2 sess., 39 parts; Washington, D.C.: Government Printing Office, 1946, Part V, s. 2295.

[70] Churchill, Winston S., The Grand Alliance, Boston: Houghton Mifflin, 1950, str. 492-493.

[71] Chamberlain, William Henry, America's Second Crusade, Chicago: Regnery, 1950, str. 148-149.

[72] Newsweek, Nov. 10, 1941, s. 35.

[73] "Roosevelt's 'Secret Map' Speech," The Journal of Historical Review, Vol. 6, No. 1, spring 1985, str. 125-126.

[74] Tamtéž, s. 126.

[75] Tamtéž, str. 126-127.

[76] Tamtéž, s. 126.

[77] Sherwood, Robert E., Roosevelt and Hopkins, an Intimate History, New York: Harper & Brothers, 1948, s. 438; see also Churchill, Winston S., The Grand Alliance, Boston: Houghton Mifflin, 1950, s. 539.

[78] Johnson, Walter, The Battle against Isolation, Chicago: University of Chicago Press, 1944, str. 8587.

[79] Chamberlain, William Henry, America's Second Crusade, Chicago: Regnery, 1950, str. 153—154.

[80] Public Papers and Addresses of Franklin D. Roosevelt; edited by Samuel I. Rosenman, New York: The Macmillan Company, 1941, VI, s. 408.

[81] Morgenstern, George, "The Actual Road to Pearl Harbor," in Barnes, Harry Elmer (ed.), Perpetual War for Perpetual Peace, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993, s. 318.

[82] Byrnes, James F., Speaking Frankly, New York: Harper & Brothers, 1947, s. 6.

[83] Chamberlain, William Henry, Americas Second Crusade, Chicago: Regnery, 1950, s. 156.

[84] Morgenstern, George, "The Actual Road to Pearl Harbor," in Barnes, Harry Elmer (ed.), Perpetual War for Perpetual Peace, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993, s. 322.

[85] Grew, Joseph C., Ten Years In Japan, New York: Simon & Schuster, 1944, s. 281.

[86] Miller, Edward S., Bankrupting the Enemy: The U.S. Financial Siege of Japan Before Pearl Harbor, Annapolis, MD: Naval Institute Press, 2007, str. 88123.

[87] Stinnett, Robert B., Day of Deceit: the Truth about FDR and Pearl Harbor, New York: The Free Press, 2000, str. 6, 8.

[88] Tamtéž, str. 9-10.

[89] Chamberlain, William Henry, Americas Second Crusade, Chicago: Regnery, 1950, s. 158.

[90] Stinnett, Robert B., Day of Deceit: the Truth about FDR and Pearl Harbor, New York: The Free Press, 2000, s. 156.

[91] Morgenstern, George, "The Actual Road to Pearl Harbor," in Barnes, Harry Elmer (ed.), Perpetual War for Perpetual Peace, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993, str. 327-331.

[92] Hearings Before the Joint Committee on the Investigation of the Pearl Harbor Attack, 79 Cong., 2 sess., 39 parts; Washington, D.C.: Government Printing Office, 1946, Part XII, s. 9.

[93] Miller, Edward S., Bankrupting the Enemy: The U.S. Financial Siege of Japan Before Pearl Harbor, Annapolis, MD: Naval Institute Press, 2007, s. 162.

[94] Sanborn, Frederic R., Design for War: A Study of Secret Power Politics, 1937-1941, New York: The DevinAdair Company, 1951, s. 424.

[95] Papers Relating to the Foreign Relations of the United States: Japan, 1931-1941, Department of State Publication 2016, Washington, D.C.: Government Printing Office, 1943, II, str. 701-704.

[96] Feis, Herbert, The Road to Pearl Harbor, Princeton, NJ: Princeton University Press, 1950, s. 298.

[97] Hearings Before the Joint Committee on the Investigation of the Pearl Harbor Attack, 79 Cong., 2 sess., 39 parts; Washington, D.C.: Government Printing Office, 1946, Part XI, s. 5433.

[98] Heinrichs, Waldo, Threshold of War: Franklin D. Roosevelt and American Entry into World War II, New York: 1988, s. 213

[99] Fleming, Thomas, The New Dealers' War: FDR and the War within World War II, New York: Basic Books, 2001, s. 21.

[100] Morgenstern, George, “The Actual Road to Pearl Harbor,” in Barnes, Harry Elmer (ed.), Perpetual War for Perpetual Peace, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993, str. 344-346.

[101] Hearings Before the Joint Committee on the Investigation of the Pearl Harbor Attack, 79 Cong., 2 sess., 39 parts; Washington, D.C.: Government Printing Office, 1946, Part XII, s. 195.

[102] Record of the International Military Tribunal for the Far East, Washington, D.C.: Department of State, 1946, Exhibit No. 3646.

[103] Hearings Before the Joint Committee on the Investigation of the Pearl Harbor Attack, 79 Cong., 2 sess., 39 parts; Washington, D.C.: Government Printing Office, 1946, Part XI, s. 5438.

[104] Meskill, Johanna Menzel, Hitler and Japan: The Hollow Alliance, New York: 1955, s. 40.

[105] Fleming, Thomas, The New Dealers’ War: FDR and the War within World War II, New York: Basic Books, 2001, str. 31-32.

[106] Tamtéž, s. 1.

[107] Tamtéž, str. 1-2, 33.

[108] Tamtéž, str. 33-34.

[109] Tamtéž, str. 34-35.

[110] Meskill, Johanna Menzel, Hitler and Japan: The Hollow Alliance, New York: 1955, str. 1-47.

[111] “The Reichstag Speech of 11 December 1941: Hitler’s Declaration of War Against the United States,” The Journal of Historical Review, Vol. 8, No. 4, Winter 1988-1989, s. 412.

[112] Chamberlain, William Henry, Americas Second Crusade, Chicago: Regnery, 1950, s. 98.

Kapitola třetí - Vynucená válka: jak vznikla druhá světová válka

Invaze Německa do Sovětského svazu 22. června 1941 byla preventivním úderem, který zabránil Sovětskému svazu dobýt celou Evropu. Hitler byl později nucen vyhlásit válku Spojeným státům kvůli četným provokacím Franklina D. Roosevelta, včetně politiky střelby na potkání proti německé lodní dopravě a úniku plánů na invazi Spojených států do Německa do roku 1943. V obou případech byla válka Německu vnucena proti jeho vůli. Nyní se budeme zabývat událostmi, které vedly k napadení Polska Německem a k zahájení druhé světové války.

Versailleská smlouva

Versailleská smlouva je někdy označována za počátek druhé světové války. Tato smlouva uvrhla Německo pod břímě hanby a reparací, připravila ho o klíčová území a učinila ho bezbranným vůči nepřátelům zevnitř i zvenčí. Britský politik David Lloyd George varoval tvůrce smlouvy ve Versailles: ***„Pokud bude mír uzavřen za těchto podmínek, stane se zdrojem nové války.“***[1] V této části se zaměříme na některá ustanovení Versailleské smlouvy, která činila smlouvu pro Německo tak nespravedlivou.

Prezident Woodrow Wilson představil 8. ledna 1918 v projevu ke Kongresu svůj program Čtrnácti bodů jako plán na mírové ukončení první světové války. Hlavními principy tohoto programu byly nevýbojné uspořádání míru, právo národů na sebeurčení, vláda na základě souhlasu občanů, konec tajných dohod a vytvoření sdružení národů dostatečně silného, aby omezilo agresi a zajistilo budoucí mír. S přibývajícími americkými posilami vojáků a zásob a pod tlakem hladové blokády, kterou uvalili spojenci, se Německo rozhodlo ukončit první světovou válku podpisem příměří 11. listopadu 1918. Strany se dohodly na předběžné smlouvě, která zavazovala spojence, aby konečná mírová smlouva odpovídala Wilsonovým Čtrnácti bodům.[2]

Versailleská smlouva však byla vědomým porušením předběžné smlouvy. Článek 231 Versailleské smlouvy připsal Německu výhradní odpovědnost za *„způsobení všech ztrát a škod, které utrpěly spojenecké a přidružené vlády a jejich občané v důsledku války jim vnucené agresí Německa a jeho spojenců.“* Tento tzv. *„článek o vině za válku“* byl zásadně nespravedlivý a vyvolal mezi Němci širokou nenávist. Spojoval německou

povinnost platit reparace s plošným přiznáním viny, s nímž téměř žádný Němec nemohl souhlasit.[3]

Spojenci podle Versailleské smlouvy mohli stanovit reparace v libovolné výši. V roce 1920 určili konečný účet na neuvěřitelných 269 miliard zlatých marek.[4] Reparace byly v roce 1921 sníženy na 132 miliard zlatých marek, což odpovídalo přibližně 33 miliardám dolarů, avšak i tato částka byla nerealistickým požadavkem.[5]

Spojenečtí představitelé na Pařížské mírové konferenci rozhodli, že Německo přijde o všechny své kolonie. Veškerý soukromý majetek německých občanů v těchto koloniích byl také zabaven. Toto rozhodnutí bylo ospravedlňováno pokryteckými humanitárními důvody, které tvrdily, že Německo naprosto selhalo v pochopení povinností koloniálního správcovství. Německo bylo extrémně rozhořčené, že spojenci odmítli započítat ztrátu jeho kolonií jako kredit při stanovování reparací. Někteří Němci odhadovali hodnotu německých kolonií na 9 miliard dolarů. Tato částka by výrazně snížila německou finanční zátěž na placení reparací podle *článku o vině za válku*.[6]

Versailleská smlouva přinutila Německo postoupit 73 485 čtverečních kilometrů svého území, na němž žilo 7 325 000 lidí, sousedním státům. Německo přišlo o 75 % své roční produkce zinkové rudy, 74,8 % železné rudy, 7,7 % olověné rudy, 28,7 % uhlí a 4 % potaše. Z roční zemědělské produkce ztratilo Německo 19,7 % v bramborách, 18,2 % v žitě, 17,2 % v ječmeni, 12,6 % v pšenici a 9,6 % v ovsu. Porýní a další oblasti západně od Rýna byly okupovány cizími vojsky a měly zůstat okupovány 15 let, než bude uspořádáno referendum. Náklady na okupaci Porýní, které činily 3,64 miliardy zlatých marek, muselo zaplatit Německo.[7]

Versailleská smlouva donutila Německo téměř úplně se odzbrojit. Smlouva zrušila všeobecnou brannou povinnost, zakázala veškeré dělostřelectvo a tanky, povolila pouze dobrovolnickou armádu čítající 100 000 vojáků a důstojníků a zrušila letectvo. Námořnictvo bylo omezeno na šest bitevních lodí, šest lehkých křižníků, 12 torpédoborců, 12 torpédových člunů, 15 000 mužů a 500 důstojníků. Po odevzdání zbytku své flotily muselo Německo předat spojencům i své obchodní lodě s několika málo výjimkami. Všechny německé řeky musely být internacionalizovány a zámořské kabely předány vítězům. Mezinárodní vojenský výbor dohlížel na proces odzbrojení až do roku 1927.[8]

Německá delegace v Paříži byla formálně seznámena s podmínkami Versailleské smlouvy 7. května 1919. Nejprve německá delegace odmítla smlouvu podepsat. Poté, co německý delegát Johann Giesberts přečetl dlouhý seznam ponižujících ustanovení smlouvy, prohlásil s rozhořčením: *„Tato hanebná smlouva mě zlomila, protože jsem až do dneška věřil Wilsonovi. Věřil jsem, že je čestným mužem, a teď nám ten ničema přináší takovou smlouvu.“*[9]

Německý ministr zahraničí Ulrich von Brockdorff-Rantzau odpověděl: *„Je po nás požadováno, abychom přiznali, že jsme jediní viníci války. Takové přiznání by v mých ústech bylo lží. Jsme daleko od toho, abychom odmítali jakoukoli odpovědnost za tuto velkou světovou válku...ale důrazně popíráme, že Německo a jeho lidé, kteří byli přesvědčeni, že vedou obrannou válku, byli jedinými viníky.“*[10]

Německo nakonec podepsalo Versailleskou smlouvu 28. června 1919, protože by v případě odmítnutí čelilo hladomoru a invazi. S námořní blokádou stále v platnosti a zabavenými obchodními loděmi i baltskými rybářskými čluny nemohlo Německo nakrmit svůj lid. Žádost Německa o nákup 2,5 milionu tun potravin byla spojenci zamítnuta. Blokádu nyní podporovaly i americké válečné lodě. S německými rodinami hladovějícími, bolševickými povstáními v několika německých městech, Trockého Rudou armádou postupující do Evropy, Čechy a Poláky připravenými zaútočit z východu a spojeneckými silami připravenými k pochodu na Berlín, bylo Německo nuceno kapitulovat.[11]

Francesco Nitti, předseda italské vlády, řekl o Versailleské smlouvě: *„Zůstane navždy hrozným precedentem v moderních dějinách, že proti všem slibům, všem precedentům a všem tradicím nebyli zástupci Německa ani vyslechnuti; nezbylo jim nic jiného než podepsat smlouvu v okamžiku, kdy hladomor, vyčerpání a hrozba revoluce učinily nemožným ji nepodepsat.“*[12]

Odhaduje se, že v důsledku spojenecké námořní blokády zahynulo přibližně 800 000 Němců.[13] Architektem a hlavním zastáncem blokády byl první lord admirality Winston Churchill. Jeho přiznaným cílem bylo vyhladovět celé německé obyvatelstvo k podrobení.[14] Jeden komentátor poznamenal o důsledcích blokády: *„Národy dokážou filozoficky přijmout útrapy války. Ale když složí zbraně a vzdají se v přesvědčení, že jejich ženám a dětem bude zajištěno jídlo, a pak zjistí, že tento nejhorší prostředek útoku na ně je udržován—pak nenávist nikdy nezmizí.“*[15]

Herbert Hoover prohlásil o spojenecké blokádě v Německu: *„Blokáda by měla být zrušena…tito lidé by měli mít možnost vrátit se k produkci nejen proto, aby se zachránili před hladověním a bídou, ale aby se v nich probudilo nějaké odhodlání pro pokračující národní život. Tito lidé jsou jednoduše ve stavu morálního zhroucení…My jsme poslední měsíc tvrdili, že nyní už je příliš pozdě situaci zachránit.“*[16] Když byl Hoover v Bruselu v roce 1919, jeden britský admirál mu arogantně řekl: *„Mladý muži, nechápu, proč vy Američané chcete krmit tyto Němce.“* Hoover mu drze odpověděl: *„Starý muži, nechápu, proč vy Britové chcete vyhladovět ženy a děti poté, co byly poraženy.“*[17]

George E. R. Gedye byl v únoru 1919 vyslán do Německa na inspekční cestu. Gedye popsal dopad blokády na německé obyvatelstvo: *„Podmínky v nemocnicích byly otřesné. Během válečných let stabilně umíralo v průměru 10 % pacientů kvůli nedostatku tuků, mléka a kvalitní mouky. Kafr, glycerin a rybí tuk byly nedostupné. To vedlo k vysoké kojenecké úmrtnosti…Viděli jsme strašné scény v dětské nemocnici, například „hladové děti“ s ošklivě oteklými hlavami…Takové byly podmínky v neobsazeném území. Naše zpráva samozřejmě naléhala na okamžité otevření hranic pro tuky, mléko a mouku…ale strašná blokáda byla na základě francouzského naléhání udržována až do podepsání Versailleské smlouvy v červnu 1919…Žádná přísnost trestu nedokázala zabránit angloamerickým jednotkám u Rýna, aby nesdílely své příděly s hladovějícími německými spoluobčany.“*[18]

Málokterý historik v poválečných letech věřil, že za vypuknutí první světové války nese odpovědnost výhradně Německo. Názory na míru odpovědnosti Německa, Velké Británie, Francie, Ruska a dalších válčících zemí se lišily, ale žádná odpovědná osoba nemohla považovat Německo za zcela odpovědné za válku. Reprezentativní pro nestranné bádání na toto téma je názor Dr. Sidneyho B. Faye z Harvardovy univerzity. Fay po rozsáhlém studiu příčin první světové války dospěl k závěru: *„Německo neplánovalo evropskou válku, nechtělo ji a podniklo upřímné, byť příliš opožděné kroky, aby jí zabránilo…Byla to především všeobecná mobilizace Ruska, provedená v době, kdy se Německo snažilo přimět Rakousko k dohodě, která vyvolala konečnou katastrofu, přičemž Německo muselo mobilizovat a přivést válku…Verdikt Versailleské smlouvy, že za válku neslo odpovědnost Německo a jeho spojenci, je s ohledem na nyní dostupné důkazy historicky nepodložený.“*[19]

Mezi další historiky, kteří prokázali, že Německo nebylo primárně odpovědné za vypuknutí první světové války, patří profesoři Harry Elmer Barnes, Michael H. Cochran, Max Montgelas a Georges Demartial. Angličan Arthur Ponsonby také přesvědčivě dokázal, že obvinění z německých zvěrstev byla vytvořena spojeneckými propagandisty.[20] Většina amerických liberálů, kteří původně podporovali americké zapojení do první světové války, nakonec zavrhla tezi o jedinečné německé odpovědnosti za válku. Logicky odsoudili neúspěch při revizi Versailleské smlouvy s jejím absurdním pokusem vymáhat astronomické reparace od Německa.[21]

Navzdory nespravedlnosti Versailleské smlouvy zůstala její ustanovení v platnosti a byla formálně potvrzena Kellogg-Briandovým paktem z roku 1928. Němci považovali ustanovení Versailleské smlouvy za okovy otroctví, které je třeba zlomit. Jeden Němec se ohledně Versailleské smlouvy vyjádřil: ***„Vůle zlomit řetězy otroctví bude vštěpována již od dětství.“***[22] Adolf Hitler označil Versailleskou smlouvu ve své knize *Mein Kampf* za ***„...skandál a ostudu...tento diktát představoval akt loupeže na našem lidu.“***[23] Hitler byl odhodlán zlomit okovy Versailles, když se v roce 1933 dostal k moci v Německu.

Cesta k rozbití versailleských okovů

Hitlerova první úspěšná snaha o prolomení okovů Versailleské smlouvy byla právním vítězstvím v plebiscitu v Sársku 13. ledna 1935. Tato vysoce industrializovaná oblast byla Versailleskou smlouvou oddělena od Německa a podřízena správě Společnosti národů. Podmínky Versailleské smlouvy vyžadovaly plebiscit po 15 letech s možností tří voleb: návrat k Německu, připojení k Francii, nebo pokračování vlády Společnosti národů.[24] V jednoznačně svobodných volbách hlasovalo 477 119 lidí pro připojení k Německu a pouze 46 613 pro zachování stávajícího režimu.[25] Navzdory nabídce několika daňových a celních výhod, pokud by se obyvatelé Sárska rozhodli stát se součástí Francie, hlasovalo pro připojení k Francii jen 0,40 % voličů; 8,85 % hlasovalo pro nezávislost Sárska a 90,75 % pro spojení s Německem.[26]

Obyvatelé Sárska, kteří v drtivé většině hlasovali pro návrat k Německu, byli převážně průmysloví dělníci - sociální demokraté nebo římští katolíci. Věděli, co je v Německu čeká: diktatura, zničení odborů a omezení svobody projevu.[27] Věděli o zřízení koncentračního tábora Dachau i o popravách

desítek členů SA při čistce Röhma 30. června 1934. Německá ekonomika v lednu 1935 nebyla také podstatně lepší než ekonomika Francie nebo jiných zemí v Evropě. Volby v Sársku byly důkazem, že kouzlo německého nacionalismu mohlo být neodolatelné.

Hitler zahájil útok na ustanovení Versailleské smlouvy vytvořením německého letectva 9. března 1935. Dne 16. března 1935 Hitler oznámil obnovení povinné vojenské služby. Německo považovalo armádu Sovětského svazu čítající 960 000 mužů za nadměrně velkou a Francie nedávno zvýšila délku služby ve své armádě. Hitler chtěl zvýšit vojenskou sílu Německa na 550 000 vojáků kvůli této francouzsko-ruské hrozbě.[28]

Německo pokračovalo v modifikaci Versailleských ustanovení podpisem anglo-německé námořní dohody 18. června 1935. Tato smlouva stanovila velikost německé flotily na 35 % celkového tonáže flotily Britského společenství národů. Německo mohlo také vybudovat ponorkovou flotilu rovnající se velikosti britské flotily. Hitler byl touto dohodou nadšen. O anglo-německé alianci snil od chvíle, kdy bojoval proti Británii v první světové válce. Britská námořní dohoda s Německem rovněž fakticky podkopala Streskou frontu, kterou Británie v roce 1935 vytvořila s Francií a Itálií.[29]

Versailleská smlouva zakazovala Německu budovat opevnění nebo udržovat vojska v širokém demilitarizovaném pásmu podél jeho západní hranice. Toto uspořádání činilo klíčový průmysl v Porúří a Porýní zranitelným vůči rychlému útoku Francie. Locarnská smlouva, jejíž garanty byly Británie a Itálie, rovněž potvrdila demilitarizaci Porýní. Hitler toto omezení zpochybnil, když 7. března 1936 poslal vojska do Porýní. Přestože to bylo od Hitlera velké riziko, Francie nebyla ochotná postavit se Hitlerovi bez britské podpory. Británie nechtěla nic, co by připomínalo válku, protože v Británii panoval obecný názor, že Německo pouze prosazuje své právo na suverenitu v rámci vlastních hranic.[30]

Německo nyní mohlo chránit své západní hranice výstavbou Siegfriedovy linie. Lloyd George, bývalý britský premiér, Hitlera v Dolní sněmovně pochválil za znovuobsazení Porýní na ochranu své země: ***„Francie vybudovala největší opevnění, jaké kdy byla k vidění, kde, téměř sto stop pod zemí, můžete udržovat armádu o více než 100 000 mužích a kde máte děla, která mohou pálit přímo do Německa. A přesto se očekává, že Němci zůstanou bez posádky, bez zákopů…Kdyby Herr Hitler dovolil, aby to pokračovalo, aniž by svou zemi ochránil, byl by zrádcem vlasti.“***[31]

Při pozdějším setkání s Hitlerem byl Lloyd George **„uchvácen Hitlerovou ohromující osobností a vystupováním“** a označil Hitlera za „**skutečně velkého muže. Führer je pro něj správné jméno, protože je rozeným vůdcem - ano, státníkem.“**[32] I další britští státníci byli Hitlerem ohromeni. V knize vydané v roce 1937 Churchill vyjadřuje **své *„uznání za odvahu, vytrvalost a životní sílu, která [Hitlerovi] umožnila čelit, vzdorovat, usmiřovat nebo překonávat všechny autority a překážky, které mu stály v cestě.“***[33] Hitler a jeho nacisté ukázali ***„své vlastenecké nadšení a lásku k vlasti.“***[34] Churchill také napsal: ***„Ti, kdo se s Herr Hitlerem setkali tváří v tvář, nalezli vysoce schopného, klidného, dobře informovaného funkcionáře s příjemným vystupováním, odzbrojujícím úsměvem a jen málo lidí zůstalo nedotčeno jeho jemným osobním magnetismem. A tento dojem není jen oslnivá síla. Působil tak na své společníky v každé fázi svého boje, dokonce i když byla jeho situace nejhorší.“***[35]

Do března 1936 učinilo Německo důležité kroky k překonání ustanovení Versailleské smlouvy. Hitler nepodnikl žádné další kroky v Evropě po následující dva roky. Do roku 1938 byly Hitlerovy kroky v zahraniční politice odvážné, ale ne bezohledné. Z pohledu západních mocností jeho metody představovaly nekonvenční diplomacii, jejíž cíle byly zjevně v souladu s tradičními německými nacionalistickými požadavky.[36]

Anšlus

Na Pařížské mírové konferenci usilovali státníci o rozdělení, nikoliv sjednocení Rakouska a Německa. Rakousko požádalo spojence během konference o povolení vytvořit s Německem zónu volného obchodu, avšak žádost byla zamítnuta. Již v dubnu a květnu 1921 proběhly v Tyrolsku a Salcburku plebiscity o spojení s Německem. V Tyrolsku hlasovalo více než 140 000 lidí pro anšlus a pouze 1 794 proti. V Salcburku bylo přes 100 000 hlasů pro spojení s Německem a jen 800 proti.[37] Přestože drtivá většina Rakušanů toužila po spojení s Německem, Smlouva ze Saint-Germain, kterou Rakousko po první světové válce podepsalo, tuto unii znemožnila.

Podle Versailleské a Saint-Germainské smlouvy nesměly Německo a Rakousko ani uzavřít celní unii bez souhlasu Společnosti národů. V roce 1931, tvrdě zasaženo Velkou hospodářskou krizí, Německo znovu požádalo o povolení vytvořit rakousko-německou celní unii, ale Společnost národů tuto žádost zamítla. Německo později požádalo o zrušení své povinnosti platit

válečné reparace stanovené Versailleskou smlouvou z důvodu ekonomické krize způsobené Velkou depresí. Tato žádost byla opět zamítnuta. Mnoho historiků věří, že ekonomické utrpení, které z toho vyplývalo, přispělo k rychlému vzestupu nacionálních socialistů k moci v Německu.[38] Spojenecká odmítnutí také zvýšila touhu německých a rakouských nacionalistů vykonat své právo na sebeurčení.

Hitler získal povzbuzení pro mírové připojení Rakouska k Německu během setkání s Edwardem Frederickem Lindley Woodem (lordem Halifaxem) v Berchtesgadenu 19. listopadu 1937. Lord Halifax zmínil otázky Danzigu, Rakouska a Československa z vlastní iniciativy, aniž by ho k tomu Hitler vedl. Halifax řekl Hitlerovi, že Velká Británie si uvědomuje, že Pařížské smlouvy z roku 1919 obsahují chyby, které je třeba napravit.*[39]* Halifax prohlásil, že Británie nepůjde do války, aby zabránila anšlusu Rakouska, převodu Sudet na Německo nebo návratu Danzigu k Říši. Británie by dokonce mohla sloužit jako čestný zprostředkovatel při navracení toho, co právoplatně patří Německu, pokud by to vše probíhalo „gentlemanským způsobem“.[40]

Lord Halifax dal Hitlerovi najevo svůj souhlas s mírovým začleněním Němců v Rakousku, Československu a Danzigu do Německa, pokud by se to uskutečnilo „bez rozsáhlých nepokojů“. Britský historik A.J.P. Taylor píše: *„To bylo přesně to, co Hitler chtěl. Halifaxovy poznatky, pokud měly nějaký praktický smysl, byly pozváním pro Hitlera k prosazování německé nacionalistické agitace v Danzigu, Československu a Rakousku; také ujištěním, že jeho agitaci nebude zvnějšku čelit odpor.“ Halifaxovy postoje nebyly jedinečné. V Londýně ministr zahraničí Eden řekl Ribbentropovi, že „lidé v Evropě uznávají, že užší spojení mezi Německem a Rakouskem se musí jednoho dne uskutečnit“. Podobné zprávy přicházely z Francie. Papen při návštěvě Paříže „s údivem konstatoval“, že premiér Chautemps a tehdejší ministr financí Bonnet „považují změnu orientace francouzské politiky ve střední Evropě za zcela otevřenou diskusi....“. Neměli „žádné námitky proti výraznému rozšíření německého vlivu v Rakousku dosaženému evolučními prostředky“; ani v Československu „na základě reorganizace v národností stát“.“*[41]

Lord Halifaxův vzkaz Hitlerovi zdůrazňuje klíčový bod dějin tohoto období: Hitlerova agenda nebyla pro evropské státníky překvapením. Jakýkoliv německý nacionalista by požadoval úpravy hranic stanovených Versailleskou smlouvou. S britským souhlasem k mírovému připojení Rakouska k Německu

se otázkou stalo, jak přimět Rakušany, aby s touto unifikací dobrovolně souhlasili. Rakouský kancléř Kurt von Schuschnigg se brzy tuto otázku vynutí.[42]

Od léta 1934 bylo Rakousko řízeno konzervativní diktaturou vedenou dr. Kurtem von Schuschniggem. Schuschnigg pronásledoval Rakušany, kteří podporovali unifikaci s Německem. Političtí disidenti končili v koncentračních táborech a režim upíral právo vykonávat povolání osobám označeným za *„nedostatečně občansky spolehlivé“*.[43]

V lednu 1938 rakouská policie objevila plány některých rakouských nacionálních socialistů na svržení Schuschnigga v rozporu s „Gentlemanskou dohodou“, kterou Rakousko uzavřelo s Německem dne 11. července 1936. Schuschnigg se setkal s Hitlerem v Berchtesgadenu dne 12. února 1938 a stěžoval si na pokus o svržení své vlády rakouskými nacionálními socialisty. Hitler a Schuschnigg toho dne dosáhli dohody, ale Schuschnigg tvrdil, že Hitler byl během prvních dvou hodin rozhovoru útočný.[44] Některé popisy jejich setkání tvrdí, že Schuschnigg byl Hitlerem šikanován a vystaven dlouhému seznamu ponížení.[45]

Schuschnigg začal zvažovat způsoby, jak se distancovat od dohody, kterou s Hitlerem uzavřel během jejich setkání 12. února 1938. Schuschniggovým řešením bylo uspořádat zmanipulovaný plebiscit. Dne 9. března 1938 Schuschnigg oznámil, že plebiscit se uskuteční o čtyři dny později, 13. března 1938, aby se konečně a navždy rozhodlo, zda Rakousko zůstane nezávislým národem.

Plánovaný plebiscit byl naprosto nespravedlivý. Byla pouze jedna otázka, která se voliče ptala: **„Jste pro svobodné a německé, nezávislé a sociální, křesťanské a sjednocené Rakousko, pro mír a práci, pro rovnost všech těch, kdo se za národ a vlast prohlašují?“** Nebyly žádné seznamy voličů; pouze lístky se slovem „ano“ byly poskytovány vládou; každý, kdo chtěl hlasovat „ne“, musel si přinést svůj vlastní lístek, o stejné velikosti jako lístky „ano“, na kterém nebylo nic jiného než slovo „ne“.[46] Během příprav na volby vládní tisk v Rakousku oznámil, že každý, kdo bude hlasovat „ne“, se dopustí zrady.[47]

Rakouská vláda podnikla další kroky, aby zajistila, že hlasování bude probíhat ve její prospěch. Volební věk pro hlasování byl zvýšen na 24 let, což znemožnilo mladým nacionálním socialistům vyjádřit své názory. Schuschnigg a jeho lidé také rozdali obrovské množství letáků, některé z nich rozptýlili

letadly v nejodlehlejších a zasněžených koutech Rakouska. Nákladní automobily jezdily po celé zemi a přenášely poselství rakouské nezávislosti pomocí megafonů. Všude byl zdůrazňován německý motiv: Být dobrým Rakušanem znamenalo být dobrým Němcem; být Němcem znamenalo být svobodný. Rakušané byli lepšími Němci než nacionální socialisté.[48]

Hitler byl Schuschniggovým návrhem plebiscitu šokován. Hitler doufal, že v Rakousku bude uplatňována evoluční strategie, která povede k postupnému začlenění Rakouska do Říše. Hitler se však cítil Schuschniggem ponížen a zrazen a nemohl falešný plebiscit nechat uskutečnit. Poté, co 11. března 1938 obdržel zprávu, že Mussolini přijal anšlus, rozhodl se Hitler 12. března 1938 vpochodovat se svými vojsky do Rakouska. Hitler byl radostně a nadšeně přivítán masami rakouského lidu.[49] Z Hitlerovy armády nepadl ani výstřel.

Hitler si byl vědom špatné publicity v zahraničí, kterou by takový zjevný mocenský akt vyvolal. Schuschnigg a celý jeho kabinet však odstoupili z funkce poté, co Británie, Francie a Itálie falešný plebiscit odsoudily. Hitler se obával, že by rakouští marxisté mohli využít momentálního politického vakua v Rakousku a uspořádat povstání. Göring také varoval před možností, že by sousedé Rakouska mohli využít jeho dočasné slabosti a obsadit rakouské území. Hitler se rozhodl vojensky obsadit Rakousko, aby zabránil jedné z těchto možností.[50]

Dne 10. dubna 1938 se v Německu a Rakousku konaly společné plebiscity o schválení anšlusu. Hlasovat mohli všichni Němci a Rakušané starší 20 let s výjimkou Židů a zločinců. Výsledkem hlasování bylo 99,08 % hlasů pro anšlus. Plebiscit mohl být do jisté míry zmanipulovaný, jak mohl ukázat téměř jednomyslný souhlas z koncentračního tábora Dachau. Hlasování také nebylo anonymní, protože na zadní straně každého hlasovacího lístku bylo vytištěno jméno a adresa voliče. Není však pochyb o tom, že naprostá většina obyvatel Německa a Rakouska anšlus schvalovala. Hitlerovy cíle se trefily do národních aspirací Němců a plebiscit odrážel Hitlerovu popularitu mezi německým lidem.[51]

Invaze do Rakouska poškodila obraz Německa u veřejnosti. Jak uvádí historik A. J. P. Taylor: ***„Hitler vyhrál. Dosáhl prvního cíle svých ambicí. Ne však způsobem, který zamýšlel. Plánoval vstřebat Rakousko nenápadně, aby nikdo nepoznal, kdy přestalo být nezávislé; ke zničení rakouské nezávislosti by použil demokratické metody, stejně jako zničil německou demokracii. Místo***

toho byl nucen povolat německou armádu. Poprvé tak ztratil výhodu ukřivděné morálky a projevil se jako uchvatitel, spoléhající na sílu. Brzy se prosadilo přesvědčení, že Hitlerův zábor Rakouska byl promyšleným, dlouho dopředu připravovaným spiknutím a prvním krokem k ovládnutí Evropy. Toto přesvědčení bylo mýtem. Krizi v březnu 1938 vyprovokoval Schuschnigg, nikoli Hitler. Neexistovaly žádné německé přípravy, vojenské ani diplomatické. Vše bylo improvizováno během několika dní - politika, sliby, ozbrojená síla....Ale následky nebylo možné odčinit....Nepokojná rovnováha se vychýlila, i když jen mírně, od míru k válce. Hitlerovy cíle se mohly stále zdát ospravedlnitelné, jeho metody byly odsouzeny. Anšlusem - nebo spíše způsobem, jakým byl proveden - učinil Hitler první krok v politice, která ho měla označit za největšího válečného zločince. Tento krok však učinil neúmyslně. Ve skutečnosti ani nevěděl, že ho učinil.“[52]

Krátce po anšlusu pronesl Winston Churchill v Dolní sněmovně následující prohlášení: *„Veřejná mysl se soustředila na morální a sentimentální aspekty nacistického dobytí Rakouska - malá země brutálně zničená, její vláda rozprášená, útlak doktríny nacistické strany uvalený na katolické obyvatelstvo a na dělnické třídy Rakouska a Vídně, tvrdé neblahé pronásledování, které skutečně bude následovat - což se pravděpodobně právě děje - ty, jenž minulý týden touto dobou uplatňovali svá nepochybná politická práva a plnili své povinnosti vůči své vlastní zemi...“*[53]

Churchillův výrok je zkreslením pravdy. Drtivá většina Rakušanů si přála spojení s Německem. Anšlus byl v Rakousku nesmírně populární. Churchill svým projevem zahájil válečné štvaní, které vedlo k druhé světové válce.

Československá krize a Mnichovská dohoda

Na Pařížské mírové konferenci v roce 1919 bylo 3,25 milionu německých obyvatel Čech a Moravy převedeno do nově vzniklé Československé republiky v naprostém ignorování ideálu sebeurčení Woodrowa Wilsona. Nové Československo bylo mnohonárodnostním, vícejazyčným, katolicko-protestantským konglomerátem, který nikdy předtím neexistoval. Od roku 1920 do roku 1938 byly Společnosti národů opakovaně zasílány petice utlačovaných menšin v Československu. Do roku 1938 byli sudetští Němci dychtiví zbavit se české nadvlády a stát se součástí Německa. Při spravedlivém plebiscitu by minimálně 80 % sudetských Němců hlasovalo pro začlenění do nové Říše.[54]

Českým vůdcům bylo jasné, že nadšení mezi sudetskými Němci po připojení Rakouska brzy vynutí řešení sudetské otázky. Československý kabinet a vojenští vůdci se 20. května 1938 rozhodli nařídit částečnou mobilizaci československých ozbrojených sil. Tato částečná mobilizace byla založena na falešném obvinění, že německé jednotky se soustřeďují na českých hranicích. Čeští vůdci doufali, že vzniklý zmatek přiměje Brity a Francouze postavit se na českou stranu dříve, než bude možné přijmout politiku směřující ke kompromisu se sudetskými Němci. Ačkoliv tento plán selhal, čeští vůdci poskytovali rozhovory, v nichž tvrdili, že Československo dosáhlo velkého vítězství nad Německem. Mezinárodní tisková kampaň, která prezentovala Československo jako toho, kdo přinutil Hitlera ustoupit od plánované agrese, se šířila po celém světě.[55]

Britský velvyslanec v Německu Nevile Henderson věřil, že československá mobilizace armády a posměch, který na Hitlera chrlil světový tisk, vedly přímo k Mnichovské dohodě: *„Odvážné gesto Čechů, kteří mobilizovali přibližně 170 000 vojáků a pak světu prohlásili, že to byla jejich akce, která odvrátila Hitlerovy plány, bylo... politováníhodné. Ale co Hitler nemohl snést, bylo nadšení tisku. Každé noviny v Americe a Evropě se přidaly k chóru. Bylo řečeno „ne“ a Hitler byl přinucen ustoupit. Demokratické mocnosti přivedly totalitní státy k poslušnosti atd. Především to bylo právě toto jásání, co dalo Hitlerovi záminku k jeho nejhoršímu záchvatu zuřivosti v tomto roce, a co ho jednoznačně převedlo od mírového vyjednávání k použití síly. Od 23. května do 28. května trval jeho záchvat mrzutosti a zuřivosti a posledně jmenovaného dne vydal rozkaz k postupné mobilizaci armády, která měla být připravena na všechny eventuality na podzim.“*[56]

Ve 30. letech většina britského obyvatelstva věřila, že s Německem bylo ve Versailles naloženo nespravedlivě. Britové nyní obecně podporovali usmiřování Německa při získávání jeho ztracených území. Pokud usmiřování znamenalo přiznání práva na sebeurčení sudetským Němcům, Britové s tím souhlasili.[57]

Lord Halifax informoval francouzské vůdce 20. července 1938, že do Československa bude vyslána zvláštní vyšetřovací mise vedená lordem Runcimanem. Československý prezident Beneš byl touto zprávou znepokojen. Šlo o jasný signál, že Britové by mohli v krizi zaujmout kompromisní postoj vůči Německu. Britská mise dokončila svou práci v září 1938 a oznámila, že hlavním problémem v sudetské oblasti byla neochota Čechů přiznat reformy.

Tuto britskou zprávu doprovodilo definitivní přerušení jednání mezi sudetskými Němci a českými vůdci. Česká krize se blížila ke svému vrcholu.[58]

Britský premiér Neville Chamberlain odletěl do Hitlerova horského sídla v Berchtesgadenu, aby přímo projednal československou otázku. Na jejich schůzce Hitler souhlasil, že se zdrží vojenské akce, zatímco Chamberlain projedná s britským kabinetem způsoby, jak uplatnit princip sebeurčení na sudetské Němce. Výsledkem bylo rozhodnutí převést do Německa oblasti, v nichž Sudetští Němci tvořili více než 50 % obyvatelstva. Československý prezident Beneš tento návrh neochotně přijal.[59]

Při dalších jednáních vznikl problém, když se Chamberlain setkal s Hitlerem podruhé. Hitler trval na okamžité vojenské okupaci regionů, kde Sudetští Němci tvořili více než polovinu populace. Hitler také požadoval, aby nároky polských a maďarských menšin byly uspokojeny ještě před účastí Německa na navrhované mezinárodní garanci nové československé hranice. Následovalo několik dní extrémního napětí. Chamberlain 28. září 1938 oznámil Dolní sněmovně, že Hitler ho pozval spolu s Daladierem a Mussolinim na konferenci v Mnichově, která se měla konat následujícího odpoledne. Dolní sněmovna propukla v nadšené ovace.[60]

Strany podepsaly Mnichovskou dohodu v brzkých ranních hodinách 30. září 1938. Hitler dosáhl prakticky všeho, co požadoval. Sudetští Němci se stali součástí Německa. Chamberlain a Hitler podepsali společné prohlášení, že Mnichovská dohoda a anglo-německá námořní dohoda symbolizují ***„touhu našich dvou národů nikdy proti sobě znovu neválčit“***. Chamberlain řekl davu, který ho po návratu do Londýna nadšeně vítal: ***„Věřím, že toto je mír pro naši dobu.“***[61] Válka byla v Evropě odvrácena.

Britští váleční štváči však neztráceli čas a ihned začali kazit oslavy Mnichovské dohody. 1. října 1938 oznámil lord první admirality Alfred Duff Cooper, že odstupuje z britské vlády. Ve svém projevu, který přednesl 3. října 1938, Cooper kritizoval britskou vládu za to, že během české krize nezaujala jasné stanovisko. Tvrdil, že Velká Británie by nebojovala za Čechy, ale za rovnováhu sil, která byla drahá některým britským srdcím. Duff Cooper věřil, že je jeho posláním a posláním jeho země zabránit Německu v dosažení dominantní pozice na kontinentu.[62]

Clement Attlee, nový vůdce Labouristické strany, označil Mnichovskou dohodu za obrovské vítězství pro Hitlera a „zdrcující porážku pro demokracii“.

Ve svém projevu samozřejmě zařadil Sovětský svaz mezi demokracie. Anthony Eden přednesl projev, v němž kritizoval Chamberlaina v detailech a vyjádřil pochybnost, zda Británie splní svůj slíbený závazek vůči československému státu. Eden vyzval Dolní sněmovnu, aby současnou situaci považovala za pouhou přestávku před další krizí. Tvrdil, že britský zbrojní program postupuje příliš pomalu.[63]

Ve svém projevu z 5. října 1938 Winston Churchill uvedl, že Hitler si vynutil britské ústupky pod hrozbou zbraní, a rád používal obraz Hitlera jako zločince. Churchill používal květnatou rétoriku a elegantní fráze, aby popsal údajně truchlící Čechy, kteří upadají do temnoty. Churchill chtěl přesvědčit své krajany, že nacionálněsocialistické Německo je řízeno neukojitelnou touhou po světovládě. Jednoduchým a jasným cílem jeho projevu bylo přesvědčit britský lid, aby nakonec přijal válku na zničení Německa. Churchill byl užitečným nástrojem při budování britských předsudků vůči Německu.[64]

Debata o Mnichovské dohodě překonala všechny ostatní parlamentní debaty o britské zahraniční politice od první světové války. Mezi další konzervativce, kteří odmítli přijmout Mnichovskou dohodu, patřili Harold Macmillan, Duncan Sandys, Leopold Amery, Harold Nicolson, Roger Keyes, Sidney Herbert a generál Edward Spears. Tito muži se spojili se skóre méně významných osobností v Dolní sněmovně a byli podporováni takovými prominentními lidmi, jako byli lord Cranborne a lord Wolmer v Horní sněmovně. Chamberlain vyhrál hlasování o důvěře, ale neměl plnou důvěru britské Konzervativní strany.[65]

Válečné štvaní, které vedlo ke druhé světové válce, v Británii sílilo. Hitler byl znechucen neustálým proudem nenávistné propagandy směřující proti Německu. Ve svém projevu v Saarbrückenu 9. října 1938 Hitler řekl: ***„Vše, co by stačilo, by bylo, aby se v Anglii místo Chamberlaina dostal k moci pan Duff Cooper, pan Eden nebo pan Churchill, a víme velmi dobře, že cílem těchto mužů by bylo okamžitě zahájit novou světovou válku. Ani se nepokoušejí své úmysly skrývat, říkají je otevřeně.“***[66]

Rozhodnutí Německa o obsazení Prahy

Mnichovská dohoda měla znamenat začátek nové epochy v evropských záležitostech. Versaillská smlouva byla nyní oficiálně mrtvá a pohřbená. Versaillský systém, namířený proti Německu, byl úspěšně demontován bez

války. Nová epocha založená na rovnosti a vzájemné důvěře mezi čtyřmi velkými evropskými mocnostmi měla tuto éru nahradit.[67]

Veřejné mínění v západních demokraciích se brzy obrátilo proti Německu. V noci z 9. na 10. listopadu 1938, nacionálněsocialistické úderné oddíly SA vyrabovaly židovské obchody, rozbíjely výlohy, vypalovaly synagogy a bili Židy. Stovky lidí byly napadeny a desítky jich zahynuly během události, která vešla ve známost jako Křišťálová noc. Spojené státy v reakci na tuto událost brzy stáhly svého velvyslance z Německa. Tato událost vymazala mnoho dobré vůle, kterou si Německo získalo Berlínskými olympijskými hrami v roce 1936 a Mnichovskou dohodou, jež byla stále vnímána jako nástroj odvrácení války.[68]

Ve Velké Británii začala sílit válečná propaganda. Britský tisk koncem listopadu 1938 přinášel zvěsti o tom, že Německo shromažďuje svá vojska a připravuje se na invazi do Československa. Tyto fámy měly svůj původ v Londýně. V prosinci 1938 poslal lord Halifax Anthonyho Edena do Spojených států, aby šířil zvěsti o údajně zlověstných plánech Německa. Prezident Roosevelt na to reagoval provokativním a urážlivým varováním Německu, které přednesl ve svém poselství Kongresu 4. ledna 1939.[69]

Halifax tajně šířil fámy doma i v zahraničí, které prezentovaly Hitlerovu zahraniční politiku v tom nejhorším světle. 24. ledna 1939 poslal Halifax zprávu Rooseveltovi, v níž tvrdil, že obdržel ***„velké množství zpráv od různých důvěryhodných zdrojů, které vrhají velmi znepokojivé světlo na Hitlerovu náladu a úmysly“***. Halifax tvrdil, že Hitler před nedávnem plánoval vytvoření nezávislé Ukrajiny a že Hitler hodlal zničit západní národy překvapivým útokem, než se přesune na Východ. Halifax dále tvrdil, že důkazy o tomto ďábelském spiknutí poskytla nejen britská rozvědka, ale i ***„vysoce postavení Němci, kteří chtějí tomuto zločinu zabránit“***. Všechna tato tvrzení byla lživá. Hitler neměl v té době ani v nejmenším v úmyslu zaútočit na Ukrajinu nebo na jakoukoli západní zemi.[70]

Po Mnichovské dohodě došlo v Československu ke krizi. Německá, polská a maďarská menšina byly úspěšně odděleny od české vlády. Slováci a Rusíni však také toužili vymanit se z české nadvlády a dostávalo se jim podpory z Polska a Maďarska. Asi čtyři měsíce po Mnichovu Hitler zvažoval možnost ochrany zbytků českého státu. Hitler postupně dospěl k závěru, že česká věc je na Slovensku ztracena a že na českou spolupráci s Německem

nelze spoléhat. Hitler se nakonec rozhodl přenést německou podporu z Čechů na Slováky.[71]

Český stát čelil stále vážnějším vnitřním potížím a počátkem roku 1939 se český problém se Slovenskem rychle zhoršoval. K vyvrcholení slovenské krize došlo 9. března 1939, kdy česká vláda odvolala čtyři hlavní slovenské ministry z místní vlády v Bratislavě. Josef Tiso, slovenský vůdce, přijel 13. března 1939 do Berlína a sešel se s Hitlerem na spěšné konferenci. Hitler Tisovi přiznal, že si až donedávna nebyl vědom síly hnutí za nezávislost na Slovensku. Hitler Tisovi slíbil, že Slovensko podpoří, pokud bude i nadále projevovat vůli k nezávislosti. Slovenská vláda přistoupila k odhlasování vyhlášení nezávislosti na Československu 14. března 1939.[72] nezávislost rychle vyhlásilo také Rusínsko, které se stalo součástí Maďarska a rozpustilo zbytky českého státu.[73]

Český prezident Emil Hácha z vlastní iniciativy požádal o schůzku s Hitlerem v naději, že se podaří najít řešení beznadějné krize. Prezident Hácha byl v Berlíně řádně přijat s veškerými vojenskými poctami, které náleží hostujícímu šéfovi státu. Hitler přivítal Háchův vlak a Háchově dceři, která svého otce doprovázela, předal květiny a čokoládu. Po druhé světové válce Háchova dcera spojeneckým vyšetřovatelům popřela, že by její otec byl během návštěvy Berlína vystaven jakémukoli neobvyklému nátlaku. Tato informace je důležitá, protože Hácha, kterého trápily srdeční potíže, dostal během návštěvy u německých představitelů lehký infarkt. Hácha souhlasil s přijetím německé lékařské pomoci a zotavil se dostatečně rychle na to, aby mohl s Německem a českým státem vyjednat nástin dohody. Podrobnosti byly dojednány mezi Čechy a Němci v Praze 15. a 16. března.[74]

Okupace Prahy německými vojsky byla legalizována dohodami podepsanými s českými a slovenskými představiteli. Období přímé německé vojenské vlády trvalo něco málo přes jeden měsíc. Nový režim, který 16. března 1939 vytvořil Protektorát Čechy a Morava, se mezi Čechy těšil značné oblibě. Dne 31. července 1939 Hitler souhlasil s tím, aby česká vláda disponovala vojenskou silou o síle 7 000 vojáků, která zahrnovala 280 důstojníků.[75]

Prezident Hácha dobrovolně svěřil osud českého státu do rukou Německa. Hácha a jeho nový kabinet se ujali vlády 27. dubna 1939.[76] Hácha měl Hitlerovi věrně sloužit po celou dobu války. Britský historik Donald Cameron Watt píše: ***„[Hitler] byl k českému kabinetu po tažení na Prahu***

pozoruhodně laskavý..., ponechal jeho členy po určitou dobu ve funkci a vyplácel jim penze.“[77]

Motivy Hitlerova jednání v české krizi v březnu 1939 zůstávají sporné. Britský historik A. P. Taylor hodnotí Hitlerovy motivy: *„Celý svět v tom viděl vyvrcholení dlouho plánovaného tažení. Ve skutečnosti šlo o nepředvídaný vedlejší produkt vývoje na Slovensku; a Hitler jednal spíše proti Maďarům než proti Čechům. Ani v protektorátu nad Čechami nebylo nic zlověstného nebo promyšleného. Hitler, domnělý revolucionář, se prostě vracel tím nejkonzervativnějším způsobem ke vzoru předchozích staletí. Čechy byly vždy součástí Svaté říše římské, v letech 1815-1866 byly součástí Německého spolku, poté byly až do roku 1918 připojeny k Německému Rakousku. Novinkou v českých dějinách byla nezávislost, nikoliv podřízenost. Hitlerův protektorát samozřejmě přinesl do Čech tyranii - tajnou policii, SS, koncentrační tábory; ale ne větší než v samotném Německu. Hitlerovo vnitropolitické chování, nikoli jeho zahraniční politika, bylo skutečným zločinem, který nakonec přivedl jeho - a Německo - k zániku. Tehdy to tak nevypadalo. Hitler učinil rozhodující krok ve své kariéře, když obsadil Prahu. Udělal to bez záměru; přineslo mu to nepatrné výhody. Jednal až ve chvíli, kdy události již zničily mnichovské vyrovnání. Ale všichni mimo Německo, a zejména ostatní tvůrci tohoto vyrovnání, se domnívali, že je sám úmyslně zničil.“*[78]

Americký historik David Hoggan píše: *„Hitlerovo rozhodnutí podpořit Slováky a obsadit Prahu vycházelo ze zjevného nezájmu britských vůdců o českou situaci. Měli dostatek příležitostí Čechy nějakým způsobem povzbudit, ale opakovaně to odmítali. Pravdou bylo, že britským vůdcům na Češích nezáleželo. Využívali Hitlerovu politiku jako záminku k pobuřování vůči Němcům.“*[79]

Premiér Neville Chamberlain původně 15. března 1939 v Dolní sněmovně vysvětlil, že Německo nemá povinnost konzultovat s Velkou Británií řešení česko-slovenské krize. Britská vláda také nikdy nesplnila svůj slib, že se po Mnichovské dohodě zaručí za český stát. Chamberlain prohlásil, že vyhlášením slovenské nezávislosti 14. března 1939 byl ukončen český stát vnitřním rozvratem, a proto britská záruka na zachování celistvosti Československa již nebyla závazná.[80] Chamberlain uzavřel: *„Nezapomínejme, že touha všech národů světa zůstává stále soustředěna na naději v mír.“*[81]

Lord Halifax nyní začal řídit britskou politiku vůči Německu. Halifax informoval Chamberlaina, že jeho projev z 15. března 1939 je nepřijatelný. Velmi kriticky se k Chamberlainovu projevu vyjádřil také prezident Spojených států Roosevelt. O dva dny později, 17. března 1939, Chamberlain vyjádřil první náznak zásadní změny politiky vůči Německu. Ve svém projevu v domovském Birminghamu obvinil Chamberlain Hitlera z „hrubého porušení osobní víry". Chamberlain se představil jako oběť německé dvojsmyslnosti a prohlásil, že Hitlerovi už nikdy nebude moci věřit. Chamberlain se řečnicky zeptal, zda se nejedná o pokus Hitlera ovládnout svět silou krůček po krůčku.[82]

Halifax vyjádřil 15. března 1939 německému velvyslanci Herbertu von Dirksenovi své nepřátelské stanovisko k německé okupaci Prahy. Halifax tvrdil, že Hitler se demaskoval jako nečestný člověk a že německá politika znamená odmítnutí dobrých vztahů s Velkou Británií. Halifax trval na tom, že Německo ***„usiluje o vytvoření pozice, v níž by mohlo silou ovládnout Evropu, a pokud možno i svět"***. Halifax prohlásil, že chápe Hitlerovu zálibu v nekrvavých vítězstvích, ale slíbil německému diplomatovi, že příště bude Hitler nucen prolít krev.[83]

Zprávy, které velvyslanec Dirksen během několika následujících dnů zaslal do Berlína, naznačují, že byl prudkou britskou reakcí na poslední českou krizi značně otřesen. Celý personál německého velvyslanectví byl událostmi z března 1939 zděšen. Velvyslanec Dirksen si uvědomoval důležitost anglo-německého porozumění, a když byl konfrontován s krachem svého diplomatického úsilí, byl téměř žalem zoufalý. Britové vyvolali dojem, že budoucnost Čech je jim zcela lhostejná. Pak Britové pokrytecky otočili a prohlásili, že události v Čechách je přesvědčily, že Hitler usiluje o dobytí světa. Není divu, že němečtí diplomaté v Londýně propadli zoufalství.[84]

Halifax dále hledal širší základ pro ospravedlnění britské válečné síly vůči Německu, než je česká krize. Virgil Tilea, rumunský ministr ve Velké Británii, byl Halifaxem naverbován, aby vznesl falešná obvinění proti Německu. Tilea byl pro svou roli pečlivě připraven sirem Robertem Vansittartem, ostře protiněmecky naladěným hlavním diplomatickým poradcem Velké Británie. Dne 17. března 1939 vydal Tilea pečlivě připravené veřejné prohlášení, v němž obvinil Německo, že se snaží získat kontrolu nad celým rumunským hospodářstvím. Tilea dále tvrdil, že Německo vydalo ultimátum, které vyděsilo rumunské představitele. Tato falešná obvinění

zveřejnily hlavní britské noviny. Miliony čtenářů britských novin byly zděšeny Hitlerovou zjevně neomezenou dobyvačnou chutí. Tileova falešná obvinění vyvolala v britské veřejnosti znepokojení a otevřený odpor vůči Německu.[85]

Britský ministr pro Rumunsko Reginald Hoare kontaktoval Halifaxe a podrobně mu vysvětlil směšnost Tileových obvinění. Hoare prohlásil, že je ***„tak naprosto nepravděpodobné, že by mě ministr zahraničních věcí neinformoval o tom, že by zde vznikla bezprostředně ohrožující situace natolik, že jsem mu zavolal, jakmile byly rozluštěny vaše telegramy do Varšavy a Moskvy. Řekl mi, že je zavalen dotazy ohledně zprávy o německém ultimátu, která se dnes objevila v The Times a Daily Telegraph. Nebylo na ní ani slovo pravdy.“***[86]

Hoare přirozeně předpokládal, že jeho podrobná zpráva přiměje Halifaxe, aby se od falešných obvinění Tilea distancoval. Nic takového se však nestalo. Hoare byl překvapen, když Halifax i po odhalení nepravdivosti Tileovy historky nadále vyjadřoval svou víru v její pravost. Podvod s Tileou měl zásadní význam pro rozvoj Halifaxovy politiky podněcování nenávisti britské veřejnosti vůči Německu. Halifax se nezabýval žádnými nepříznivými důsledky Tileova podvodu v Rumunsku.[87]

Halifax lhal britské veřejnosti o německé politice vůči Československu po Mnichovské dohodě a lhal jí i o údajné krizi v Rumunsku. Jen díky těmto zjevným lžím byla britská veřejnost vyburcována k válečné náladě. Právě těmito prostředky se Halifaxovi podařilo přesvědčit britskou veřejnost, aby přijala zahraniční politiku, která byla nebezpečná a postrádala logiku.[88]

Britský bianko šek Polsku

Dne 21. března 1939, když hostil francouzského premiéra Daladiera, Chamberlain diskutoval o vytvoření společné fronty s Francií, Ruskem a Polskem, která by společně čelila německé agresi. Francie souhlasila okamžitě a Rusové souhlasili pod podmínkou, že nejprve podepíší jak Francie, tak Polsko. Nicméně polský ministr zahraničí Józef Beck vetoval dohodu 24. března 1939.[89] Polští státníci se obávali Ruska více než Německa. Polský maršál Edward Śmigły-Rydz řekl francouzskému velvyslanci: ***„S Němci riskujeme ztrátu naší svobody; s Rusy ztratíme naši duši.“***[90]

Další komplikace v evropské diplomacii vznikla, když obyvatelé Memelu v Litvě chtěli připojení k Německu. Spojenci vítězové ve Versailleské smlouvě oddělili Memel od Východního Pruska a umístili jej pod ochranu Společnosti

národů. Litva pak Memel zabrala od Společnosti národů krátce po první světové válce. Memel byl německé město, které se za svých sedm století historie nikdy neoddělilo od svého východopruského domova. Německo bylo po první světové válce tak slabé, že nemohlo zabránit malé nově vzniklé Litvě, aby zabrala starobylé pruské město Memel.[91]

Německá okupace Prahy vyvolala nekontrolovatelné nadšení mezi převážně německým obyvatelstvem Memelu. Obyvatelé Memelu toužili vrátit se k Německu a již je nebylo možné zadržet. Litevský ministr zahraničí odcestoval 22. března 1939 do Berlína, kde souhlasil s okamžitým převodem Memelu na Německo. Anexe Memelu do Německa byla dokončena následující den. Zdá se, že otázka Memelu vybuchla sama o sobě, bez jakéhokoli úmyslného německého plánu na anexi.[92] Polští vůdci se shodli, že návrat Memelu z Litvy do Německa nepředstavuje problém konfliktu mezi Německem a Polskem.[93]

Co však konflikt mezi Německem a Polskem způsobilo, bylo takzvané Svobodné město Gdaňsk. Gdaňsk byl založen na počátku 14. století a historicky byl klíčovým přístavem při ústí velké řeky Visly. Od počátku byl Gdaňsk obýván téměř výhradně Němci, přičemž polská menšina v roce 1922 tvořila méně než 3 % z 365 000 obyvatel města. Versailleská smlouva přeměnila Gdaňsk z německého provinčního hlavního města na protektorát Společnosti národů podléhající četným závazkům ve prospěch Polska. Obyvatelé Gdaňsku nikdy nechtěli opustit Německo a v roce 1939 dychtili po návratu k Německu. Jejich touha připojit se k Německu byla zesílena tím, že německá ekonomika byla zdravá, zatímco polská ekonomika byla stále v krizi.[94]

Obyvatelé Gdaňsku neustále projevovali svou neochvějnou věrnost národnímu socialismu a jeho principům. Dokonce zvolili parlamentní většinu nacionálních socialistů ještě předtím, než tohoto výsledku bylo dosaženo v Německu. Bylo všeobecně známo, že Polsko se neustále snažilo zvýšit svou kontrolu nad Gdaňskem navzdory přáním jeho obyvatel. Hitler nebyl proti dalším ekonomickým aspiracím Polska v Gdaňsku, ale byl rozhodnut nikdy nepřipustit zřízení polského politického režimu v Gdaňsku. Takové zřeknutí se Gdaňsku ze strany Hitlera by bylo popřením věrnosti obyvatel Gdaňsku Třetí říši a jejich ducha sebeurčení.[95]

Německo předložilo návrh na komplexní vyřešení otázky Gdaňsku s Polskem 24. října 1938. Hitlerův plán by umožnil Německu anexi Gdaňsku a

výstavbu dálnice a železnice do Východního Pruska. Na oplátku by Polsku byl zaručen stálý svobodný přístav v Gdaňsku a právo vybudovat vlastní dálnici a železnici k přístavu. Celá oblast Gdaňsku by se také stala trvalým svobodným trhem pro polské zboží, na které by nebyla uvalena německá cla. Německo by učinilo bezprecedentní krok, když by uznalo a garantovalo existující německo-polskou hranici, včetně hranice v Horním Slezsku stanovené v roce 1922. Toto ustanovení bylo nesmírně důležité, protože Versailleská smlouva poskytla Polsku mnoho dalších území, kterých se Německo navrhovalo vzdát. Hitlerova nabídka garantovat polské hranice s sebou nesla i stupeň vojenské bezpečnosti, jaký žádný jiný nekomunistický stát nemohl nabídnout.[96]

Německý návrh dohody s Polskem byl pro Německo mnohem méně výhodný než Třináctý bod Wilsonova programu ve Versailles. Versailleská smlouva poskytla Polsku velké části území v regionech, jako bylo Západní Prusko a Západní Poznaň, které byly převážně německé. Nejbohatší průmyslová část Horního Slezska byla také později přidělena Polsku, přestože Poláci tam prohráli plebiscit. Německo bylo ochotno vzdát se těchto území v zájmu německo-polské spolupráce. Tento Hitlerův ústupek byl více než dostatečnou kompenzací za německou anexi Gdaňsku a výstavbu dálnice a železnice v koridoru. Polští diplomaté sami věřili, že německý návrh byl upřímným a realistickým základem pro trvalou dohodu.[97]

Dne 26. března 1939 polský velvyslanec v Berlíně Joseph Lipski formálně odmítl německé návrhy na řešení. Poláci čekali více než pět měsíců, než německé návrhy odmítli, a odmítli připustit jakoukoli změnu současného stavu. Lipski sdělil německému ministru zahraničí Joachimovi von Ribbentropovi, že ***„je jeho bolestnou povinností upozornit na skutečnost, že jakékoli další prosazování těchto německých plánů, zejména pokud jde o návrat Gdaňsku do Říše, znamená válku s Polskem.“***[98]

Józef Beck přijal **30. března 1939** nabídku Velké Británie, která poskytla bezpodmínečnou jednostrannou záruku nezávislosti Polska. Britské impérium souhlasilo, že půjde do války jako spojenec Polska, pokud by Poláci rozhodli, že válka je nutná. Slovy sepsanými Halifaxem prohlásil Chamberlain **31. března 1939** v Dolní sněmovně: ***„Nyní musím informovat sněmovnu… že v případě jakéhokoli kroku, který by zjevně ohrozil polskou nezávislost a který by polská vláda proto považovala za zásadní čelit svými národními silami, by se vláda Jeho Veličenstva cítila být okamžitě povinna poskytnout polské vládě veškerou podporu, která je v jejich silách. Polské vládě daly toto ujištění.“***[99]

Velká Británie poprvé v historii nechala rozhodnutí, zda jít do války, na jiné zemi. Britská záruka Polsku byla závazná, aniž by vyžadovala závazky od polské strany. Britská veřejnost byla tímto krokem ohromena. Navzdory jeho bezprecedentní povaze narazil Halifax na malý odpor při přesvědčování britských konzervativců, liberálů a labouristů, aby přijali jednostrannou záruku Velké Británie vůči Polsku.[100]

Četní britští historici a diplomaté kritizovali britskou jednostrannou záruku Polsku. Například britský diplomat Roy Denman označil válečnou záruku Polsku za ***„nejneuváženější závazek, jaký kdy britská vláda přijala. Položila rozhodnutí o míru nebo válce v Evropě do rukou nezodpovědné, neústupné, okázalé vojenské diktatury.“***[101] Britský historik Niall Ferguson uvedl, že válečná záruka Polsku spojila ***„osud Británie s režimem, který byl stejně nedemokratický a antisemitský jako ten německý.“***[102] Anglický vojenský historik Liddell Hart prohlásil, že ***„polská záruka vložila osud Británie do rukou polských vůdců, mužů velmi pochybných a nestabilních úsudků. Navíc byla záruka neuskutečnitelná bez pomoci Ruska.“***[103]

Americký historik Richard M. Watt píše o britské jednostranné záruce Polsku: ***„Tato nesmírně široká záruka v podstatě ponechala Polákům rozhodnutí, zda Británie půjde do války. Aby Británie dala takový bianco šek středoevropské zemi, zejména Polsku — zemi, kterou Británie obecně považovala za nezodpovědnou a chamtivou — bylo ohromující.“***[104]

Když belgický ministr v Německu, vikomt Jacques Davignon, obdržel text britské záruky Polsku, zvolal, že *„bianco šek“* byl jediný možný popis britského závazku. Davignon byl krajně znepokojen vzhledem k pověstné bezohlednosti Poláků. Německý státní tajemník Ernst von Weizsäcker se pokusil Davignona uklidnit tvrzením, že situace mezi Německem a Polskem není tragická. Davignon však správně tušil, že britský krok v krátké době povede k válce.[105] Weizsäcker později pohrdavě prohlásil, že ***„britská záruka Polsku byla jako nabídnout cukr nevychovanému dítěti dříve, než se naučilo naslouchat rozumu!“***[106]

Zhoršení německo-polských vztahů

Německo-polské vztahy se vyostřily kvůli rostoucí tvrdosti, s jakou polské úřady zacházely s německou menšinou. Polská vláda ve 30. letech 20. století začala vyvlastňovat půdu německé menšiny za nízké ceny

prostřednictvím veřejného vyvlastnění. Německá vláda nesla nelibě, že němečtí vlastníci půdy obdrželi od polské vlády pouze jednu osminu hodnoty svých pozemků. Protože si polská veřejnost byla vědoma situace Němců a chtěla ji využít, německá menšina v Polsku nemohla půdu prodat před vyvlastněním. Navíc polské právo zakazovalo Němcům soukromě prodávat velké plochy půdy.

Němečtí diplomaté trvali na tom, aby byl v roce 1939 dodržován listopadový Pakt o menšinách z roku 1937 mezi Polskem a Německem, který zajišťoval rovné zacházení s německými i polskými vlastníky půdy. Navzdory polským ujištěním o spravedlnosti a rovnosti se němečtí diplomaté 15. února 1939 dozvěděli, že poslední vyvlastňování půdy v Polsku se týkalo převážně německých majetků. Tato vyvlastnění prakticky dokončila likvidaci významných německých pozemkových držeb v Polsku v době, kdy většina větších polských majetků zůstávala nedotčena. Ukázalo se, že diplomaticky nelze nic udělat, aby byla německá menšina v Polsku chráněna.[107]

Polsko 23. března 1939 pohrozilo Německu částečnou mobilizací svých sil. Byly zmobilizovány statisíce polských záložníků a Hitler byl varován, že Polsko bude bojovat, aby zabránilo návratu Gdaňsku k Německu. Poláci byli překvapeni, že Německo tuto výzvu nebralo vážně. Hitler, který si hluboce přál přátelství s Polskem, se zdržel odpovědi na polskou hrozbu války. Německo Polsku nehrozilo a nepřijalo žádná preventivní vojenská opatření v reakci na polskou částečnou mobilizaci.[108]

Hitler považoval německo-polskou dohodu za velmi vítanou alternativu k německo-polské válce. Po britské záruce Polsku však k žádným dalším jednáním o německo-polské dohodě nedošlo z prostého důvodu, že Józef Beck odmítal jednat. Beck ignoroval opakované německé návrhy na další jednání. Beck velmi dobře věděl, že Halifax usiloval o úplné zničení Německa. Halifax považoval anglo-německou válku za nevyhnutelnou od roku 1936 a britská protiněmecká politika byla zveřejněna Chamberlainovým projevem 17. března 1939. Halifax odrazoval od německo-polských jednání, protože počítal s tím, že Polsko poskytne záminku pro britskou preventivní válku proti Německu.[109]

Situace mezi Německem a Polskem se rychle zhoršila během krátkých šesti týdnů od polské částečné mobilizace 23. března 1939 po projev, který Beck přednesl 5. května 1939. Beckovým hlavním cílem při projevu před Sejmem, dolní komorou polského parlamentu, bylo přesvědčit polskou

veřejnost a svět, že je schopen a ochoten postavit se Hitlerovi. Beck věděl, že Halifax uspěl ve vytvoření válečné atmosféry ve Velké Británii, a mohl zajít, jak daleko chtěl, aniž by Britové projevili nesouhlas. Beck zaujal nekompromisní postoj, který účinně uzavřel dveře dalším jednáním s Německem. Beck ve svém projevu učinil řadu nepravdivých a pokryteckých tvrzení. Jedním z nejohromnějších tvrzení jeho projevu bylo, že na britské záruce Polsku nebylo nic mimořádného. Popsal ji jako normální krok v rámci snahy o přátelské vztahy se sousední zemí. To bylo v ostrém kontrastu s tvrzením britského diplomata sira Alexandra Cadogana Josephu Kennedymu, že britská záruka Polsku neměla obdoby v celé historii britské zahraniční politiky.[110]

Beck zakončil svůj projev strhujícím vrcholem, který vyvolal divoké nadšení v polském Sejmu. Někdo v publiku hlasitě zakřičel: ***„Nepotřebujeme mír!“*** a následoval chaos. Beck mnohé Poláky v publiku rozhodl bojovat proti Německu. Tento pocit vycházel z jejich nevědomosti, která jim znemožnila kriticky zhodnotit četné nepravdy a mylná tvrzení v Beckově projevu. Beck přiměl publikum cítit, že Hitler urazil čest Polska svými ve skutečnosti velmi rozumnými mírovými návrhy. Polský ministr zahraničí účinně uzavřel dveře dalším jednáním s Německem. Beck udělal z Německa smrtelného nepřítele Polska.[111]

V době Beckova projevu žilo v Polsku více než milion etnických Němců, a právě tito Němci se stali hlavními oběťmi německo-polské krize v následujících týdnech. Němci v Polsku byli vystaveni rostoucímu násilí ze strany Poláků. Britské veřejnosti bylo opakovaně sdělováno, že stížnosti německé menšiny v Polsku jsou většinou smyšlené. Průměrný britský občan neměl ani tušení o teroru a strachu ze smrti, které tyto Němce v Polsku pronásledovaly. Nakonec tisíce Němců v Polsku zaplatily za krizi svými životy. Byli mezi prvními oběťmi Halifaxovy válečné politiky vůči Německu.[112]

Bezprostřední odpovědnost za bezpečnostní opatření týkající se německé menšiny v Polsku nesl ministerský ředitel oddělení vnitra Waclaw Zyborski. Zyborski souhlasil s tím, že 23. června 1939 projedná situaci s Waltherem Kohnertem, jedním z vůdců německé menšiny v Brombergu. Zyborski přiznal Kohnertovi, že Němci v Polsku se nacházeli v nezáviděníhodné situaci, ale neprojevoval žádný soucit s jejich osudem. Zyborski ukončil jejich dlouhý rozhovor tím, že otevřeně prohlásil, že jeho politika vyžaduje tvrdé zacházení s německou menšinou v Polsku. Jasně

uvedl, že pro Němce v Polsku bylo nemožné zmírnit svůj těžký úděl. Němci v Polsku byli bezmocnými rukojmími polské společnosti a polského státu.[113]

Další vůdci německé menšiny v Polsku opakovaně žádali v této době polskou vládu o pomoc. Senátor Hans Hasbach, vůdce konzervativní frakce německé menšiny, a Dr. Rudolf Wiesner, vůdce Mladoněmecké strany, podali každý několik žádostí polské vládě o ukončení násilí. Ve zbytečné žádosti 6. července 1939 předsedovi vlády Slawoji-Składkowskému, vedoucímu polského ministerstva vnitra, Wiesner odkázal na vlny veřejného násilí proti Němcům v Tomaszówě u Lodže 13.–15. května, v Konstantynowě 21.–22. května a v Pabianicích 22.–23. června 1939. Wiesnerova žádost nepřinesla žádné výsledky. Vůdci německých politických skupin si nakonec uvědomili, že nemají žádný vliv na polské úřady navzdory svému loajálnímu postoji k Polsku. Bylo „otevřené období“ na Němce v Polsku s podporou polské vlády.[114]

Polské protiněmecké incidenty této doby se také objevily vůči německé většině ve Svobodném městě Gdaňsk. 21. května 1939 Zygmunt Morawski, bývalý polský voják, zavraždil Němce v Kalthofu na gdaňském území. Samotný incident by nebyl tak neobvyklý, kdyby nebylo skutečnosti, že polští úředníci jednali, jako by Polsko a nikoli Společnost národů mělo svrchovanou moc nad Gdaňskem. Polští úředníci odmítli za incident omluvu a pohrdali snahou gdaňských úřadů postavit Morawského před soud. Bylo zřejmé, že Poláci v Gdaňsku se považovali za nadřazené zákonu.[115]

Napětí v Gdaňsku po vraždě v Kalthofu neustále rostlo. Obyvatelé Gdaňsku byli přesvědčeni, že Polsko jim neprojeví žádné slitování, pokud by Polsko získalo převahu. Poláci byli rozzuřeni, když zjistili, že Gdaňsk vzdoruje Polsku tím, že organizuje vlastní milici pro obranu domova. Poláci obviňovali Hitlera z této situace. Polská vláda protestovala u německého velvyslance Hanse von Moltkeho 1. července 1939 proti aktuálním obranným vojenským opatřením gdaňské vlády. Jozef Beck řekl francouzskému velvyslanci Léonu Noëlovi 6. července 1939, že polská vláda se rozhodla přijmout další opatření k řešení údajné hrozby z Gdaňska.[116]

29. července 1939 gdaňská vláda předložila Polákům dvě protestní nóty týkající se nelegálních aktivit polských celních inspektorů a pohraničních úředníků. Polská vláda odpověděla ukončením exportu bezcelních sleďů a margarínu z Gdaňsku do Polska. Polští úředníci poté oznámili v časných hodinách 5. srpna 1939, že hranice Gdaňsku budou uzavřeny pro dovoz všech zahraničních potravinářských výrobků, pokud gdaňská vláda do konce dne

neslíbí, že nikdy nebude zasahovat do aktivit polských celních inspektorů. Tato hrozba byla vážná, protože Gdaňsk produkoval pouze relativně malou část svých vlastních potravin. Všichni polští celní inspektoři by navíc po 5. srpnu 1939 nosili při výkonu svých povinností zbraně. Polské ultimátum jasně ukázalo, že Polsko má v úmyslu nahradit Společnost národů jako svrchovanou moc v Gdaňsku.[117]

Hitler dospěl k závěru, že Polsko se snaží vyprovokovat okamžitý konflikt s Německem. Gdaňská vláda se podřídila polskému ultimátu na základě Hitlerova doporučení. Beck vysvětlil britskému velvyslanci Kennardovi, že polská vláda byla připravena přijmout vojenská opatření proti Gdaňsku, pokud by gdaňská vláda nepřijala polské podmínky. Obyvatelé Gdaňsku byli přesvědčeni, že Polsko by provedlo plnou vojenskou okupaci Gdaňsku, kdyby bylo polské ultimátum odmítnuto. Bylo zřejmé německé vládě, že Britové a Francouzi buď nemohli, nebo nechtěli omezit polskou vládu od svévolných kroků, které mohly vyvolat výbuch.[118]

7. srpna 1939 polští cenzoři dovolili, aby deník *Illustrowany Kuryer Codzienny* v Krakově přinesl článek bezprecedentní lehkomyslnosti. Článek uvedl, že polské jednotky neustále překračovaly německou hranici, aby ničily německé vojenské instalace a odnášely zabavené německé vojenské vybavení do Polska. Polská vláda nezabránila novinám s největším nákladem v Polsku, aby světu oznámily, že Polsko vyvolává sérii porušení své hranice s Německem. Polský velvyslanec Jerzy Potocki se neúspěšně pokoušel přesvědčit Becka, aby usiloval o dohodu s Němci. Potocki později stručně vysvětlil situaci slovy, že ***„Polsko dává přednost Gdaňsku před mírem.“***[119]

Prezident Roosevelt věděl, že Polsko způsobilo krizi, která začala v Gdaňsku, a měl obavy, že by se americká veřejnost mohla dozvědět pravdu o situaci. To by mohlo být rozhodujícím faktorem v odrazení Rooseveltova plánu na americkou vojenskou intervenci v Evropě. Roosevelt nařídil americkému velvyslanci Biddleovi, aby naléhal na Poláky, aby byli opatrnější a aby to vypadalo, že německé kroky jsou odpovědné za jakýkoli nevyhnutelný výbuch v Gdaňsku. Biddle informoval Roosevelta 11. srpna 1939, že Beck neprojevil zájem o zapojení do série komplikovaných, ale prázdných manévrů zaměřených na oklamání americké veřejnosti. Beck uvedl, že v tuto chvíli je spokojen s plnou britskou podporou své politiky.[120]

Roosevelt se také obával, že by američtí politici mohli zjistit fakta o beznadějné situaci, kterou Polsko svou provokativní politikou vytvořilo pro

Německo. Když v této době navštívil Berlín manažer kampaně americké Demokratické strany a generální poštmistr James Farley, Roosevelt nařídil americkému velvyslanectví v Berlíně, aby zabránilo nekontrolovanému kontaktu mezi Farleym a německými vůdci. Německé ministerstvo zahraničí 10. srpna 1939 dospělo k závěru, že bylo nemožné proniknout skrz zeď cenzury kolem Farleyho. Němci věděli, že prezident Roosevelt byl odhodlán zabránit jim v tom, aby volně komunikovali s návštěvními americkými představiteli.[121]

Polská zvěrstva nutí k válce

14. srpna 1939 polské úřady ve východním Horním Slezsku zahájily kampaň hromadného zatýkání proti německé menšině. Poláci následně uzavřeli a zabavili zbývající německé podniky, kluby a sociální zařízení. Zatčení Němci byli nuceni pochodovat do vnitrozemí Polska v kolonách vězňů. Různé německé skupiny v Polsku byly v té době zoufalé a obávaly se, že se Poláci v případě války pokusí o úplné vyhlazení německé menšiny. Tisíce Němců se pokoušely vyhnout zatčení útěkem přes hranice do Německa. Mezi některými z nejhorších nedávných polských krutostí patřilo zmrzačení několika Němců. Poláci byli varováni, aby nepovažovali svou německou menšinu za bezmocná rukojmí, která mohou beztrestně masakrovat. [122]

Rudolf Wiesner, který byl nejvýznamnějším z vůdců německé menšiny v Polsku, hovořil od počátku roku 1939 o katastrofě *„nepředstavitelných rozměrů“*. Wiesner tvrdil, že poslední Němci byli propuštěni ze svých zaměstnání bez možnosti podpory v nezaměstnanosti a že hlad a nouze byly vyryty do tváří Němců v Polsku. Německé sociální agentury, družstva a obchodní sdružení byly uzavřeny polskými úřady. Výjimečné podmínky stanného práva v původní pohraniční zóně byly rozšířeny na více než jednu třetinu území Polska. Hromadná zatýkání, deportace, mrzačení a bití během posledních týdnů v Polsku překonaly vše, co se dosud stalo. Wiesner trval na tom, že vůdci německé menšiny pouze žádají obnovu míru, vyhnání strašáka války a právo žít a pracovat v míru. Wiesner byl zatčen Poláky 16. srpna 1939 s podezřením, že provádí špionáž pro Německo v Polsku.[123]

Německý tisk věnoval stále více prostoru podrobným zprávám o krutostech páchaných na Němcích v Polsku. *Völkischer Beobachter* uvedl, že více než 80 000 německých uprchlíků z Polska se podařilo dosáhnout německého území do 20. srpna 1939. Německé ministerstvo zahraničí

obdrželo obrovský spis konkrétních zpráv o excesech proti národním a etnickým Němcům v Polsku. Od března 1939 bylo obdrženo více než 1 500 dokumentovaných zpráv a každý den přicházelo na německé ministerstvo zahraničí více než 10 podrobných zpráv. Tyto zprávy podávaly zdrcující obraz brutality a lidského utrpení.[124]

W. L. White, americký novinář, později vzpomínal, že mezi dobře informovanými lidmi v té době nebylo pochyb, že na Němcích v Polsku byly každý den páchány hrozné zločiny.[125] Donald Day, korespondent *Chicago Tribune*, podal zprávu o strašlivém zacházení, které Poláci udělovali etnickým Němcům v Polsku: ***„Cestoval jsem do polského koridoru, kde mi německé úřady umožnily vyslechnout německé uprchlíky z mnoha polských měst a vesnic. Příběh byl stále stejný. Hromadná zatýkání a dlouhé pochody po silnicích do vnitrozemí Polska. Železnice byly přeplněné vojenskými přesuny. Ti, kteří padli na cestě, byli zastřeleni. Polské úřady se zdály být šílené. Vyslýchám lidi celý život a myslím, že vím, jak dělat závěry z přehnaných příběhů vyprávěných lidmi, kteří prošli hrůznými osobními zkušenostmi. Ale i při velkorysé toleranci byla situace dost zlá. Pro mě byla válka jen otázkou hodin.“***[126]

Britský velvyslanec Nevile Henderson v Berlíně se soustředil na získání uznání od Halifaxe pro krutý osud německé menšiny v Polsku. Henderson důrazně varoval Halifaxe 24. srpna 1939, že německé stížnosti na zacházení s německou menšinou v Polsku byly plně podpořeny fakty. Henderson věděl, že Němci byli připraveni jednat, a sdělil Halifaxovi, že válka mezi Polskem a Německem je nevyhnutelná, pokud nebudou obnovena jednání mezi oběma zeměmi. Henderson prosil Halifaxe, že by bylo v rozporu s polskými zájmy pokusit se o plnou vojenskou okupaci Gdaňsku, a přidal drtivě účinnou kritiku polské politiky. Co Henderson nepochopil, bylo to, že Halifax sledoval válku sama o sobě jako nástroj politiky. Halifax si přál úplné zničení Německa.[127]

25. srpna 1939 Henderson informoval Halifaxe o nejnovějším polském zvěrstvu v Bielitz, Horní Slezsko. Henderson se nikdy nespoléhal na oficiální německá prohlášení ohledně těchto incidentů, ale své zprávy zakládal na informacích, které obdržel z neutrálních zdrojů. Poláci pokračovali v násilném deportování Němců z této oblasti a nutili je pochodovat do vnitrozemí Polska. Během jedné z těchto akcí bylo zavražděno osm Němců a mnoho dalších bylo zraněno. Hitler čelil hroznému dilematu. Pokud by Hitler nic nepodnikl, byli by Němci v Polsku a Gdaňsku ponecháni napospas krutosti a násilí

nepřátelského Polska. Pokud by Hitler podnikl účinné kroky proti Polákům, mohli by Britové a Francouzi vyhlásit válku Německu. Henderson se obával, že zvěrstvo v Bielitz bude poslední kapkou, která přiměje Hitlera k invazi do Polska. Henderson, jenž si silně přál mír s Německem, litoval selhání britské vlády v ovlivnění polských úřadů.[128]

23. srpna 1939 uzavřely Německo a Sovětský svaz dohodu Molotov-Ribbentrop. Tento pakt o neútočení obsahoval tajný protokol, který uznával ruskou sféru vlivu ve východní Evropě. Německé uznání této sovětské sféry vlivu by se nevztahovalo na případ diplomatického urovnání německo-polského sporu. Hitler doufal, že prostřednictvím paktu o neútočení Molotov-Ribbentrop znovu získá diplomatickou iniciativu. Chamberlain však Hitlera ve svém dopise datovaném 23. srpna 1939 varoval, že Velká Británie podpoří Polsko vojenskou silou bez ohledu na dohodu Molotov-Ribbentrop. Beck rovněž nadále odmítal jednat o mírovém urovnání s Německem.[129]

Německo učinilo 29. srpna 1939 Polsku novou nabídku jako poslední diplomatickou iniciativu k urovnání německo-polského sporu. Podmínky nového německého plánu, takzvané návrhy z Marienwerderu, nebyly tak důležité jako samotná nabídka k jednání. Podmínky návrhů z Marienwerderu byly zamýšleny pouze jako předběžný německý plán možného urovnání. Německá vláda zdůraznila, že tyto podmínky byly formulovány tak, aby poskytly základ pro neomezená jednání mezi rovnými, nikoliv jako řada požadavků, které by Polsko bylo nuceno přijmout. Nic nebránilo Polákům v předložení zcela nové sady vlastních návrhů. Tím, že Němci nabídli jednání s Polskem, dávali najevo, že upřednostňují diplomatické urovnání před válkou s Polskem. Ochota Poláků jednat by v žádném případě neimplikovala polský ústup ani jejich připravenost uznat německou anexi Gdaňsku. Poláci mohli ospravedlnit své přijetí jednání oznámením, že to bylo Německo, a ne Polsko, kdo považoval za nutné požádat o nová jednání. Tím, že odmítli jednat, Poláci oznamovali, že upřednostňují válku. Odmítnutí britského ministra zahraničí Halifaxe povzbuzovat Poláky k jednání také naznačovalo, že upřednostňuje válku.[130]

Francouzský premiér Edouard Daladier a britský premiér Neville Chamberlain oba soukromě kritizovali polskou vládu. Daladier v soukromí odsoudil *„kriminální pošetilost“* Poláků. Chamberlain přiznal velvyslanci Josephu Kennedymu, že to byli Poláci, a nikoliv Němci, kdo byl nerozumný. Kennedy informoval prezidenta Roosevelta: ***„Upřímně řečeno, [Chamberlain]***

má větší starost přimět Poláky, aby byli rozumní, než Němce.“ Nicméně ani Daladier, ani Chamberlain nepodnikli žádné kroky k ovlivnění Poláků, aby jednali s Němci.[131]

29. srpna 1939 polská vláda rozhodla o všeobecné mobilizaci své armády. Polské vojenské plány stanovily, že všeobecná mobilizace bude nařízena pouze v případě, že Polsko se rozhodne pro válku. Henderson informoval Halifaxe o některých ověřených polských porušeních před válkou. Poláci vyhodili do povětří most Dirschau (Tczew) přes řeku Vislu, přestože východní přístup k mostu byl na německém území. Poláci také obsadili řadu dánských zařízení a ve stejný den se zapojili do bojů s občany Gdaňsku. Henderson podal zprávu, že Hitler netrval na úplné vojenské porážce Polska. Hitler byl připraven ukončit nepřátelské akce, pokud by Poláci naznačili, že jsou ochotni jednat o uspokojivém urovnání.[132]

Německo se rozhodlo napadnout Polsko 1. září 1939. Všichni britští lídři tvrdili, že celou odpovědnost za zahájení války nese Hitler. Premiér Chamberlain toho večera v britském rozhlase prohlásil, že *„odpovědnost za tuto strašlivou katastrofu (válku v Polsku) leží na bedrech jednoho člověka, německého kancléře.“* Chamberlain tvrdil, že Hitler nařídil Polsku, aby přišlo do Berlína s bezpodmínečnou povinností přijmout německé podmínky bez diskuse. Chamberlain popřel, že Německo pozvalo Poláky k normálním jednáním. Chamberlainova prohlášení byla nepokrytá lži, ale polská věc byla tak slabá, že ji bylo nemožné bránit pravdou.

Halifax také pronesl mazaný pokrytecký projev ve Sněmovně lordů večer 1. září 1939. Halifax tvrdil, že nejlepším důkazem britské vůle k míru je, že Chamberlain, velký lídr appeasementu, přivedl Velkou Británii do války. Halifax skrýval skutečnost, že v říjnu 1938 převzal řízení britské zahraniční politiky od Chamberlaina a že Velká Británie by pravděpodobně do války nevstoupila, kdyby k tomu nedošlo. Ujistil své posluchače, že Hitler bude muset před soudem dějin převzít plnou odpovědnost za zahájení války. Halifax trval na tom, že anglické svědomí je čisté, a že pokud se ohlíží zpět, nepřeje si změnit vůbec nic ohledně britské politiky.[133]

2. září 1939 se Itálie a Německo dohodly na uspořádání mediátorské konference mezi sebou a Velkou Británií, Francií a Polskem. Halifax se pokusil zničit plán konference tím, že trval na tom, že Německo stáhne své síly z Polska a Gdaňska, než Velká Británie a Francie zváží účast na mediátorské konferenci. Francouzský ministr zahraničí Bonnet věděl, že žádná země

nepřijme takové zacházení a že postoj Halifaxe byl nerozumný a nerealistický. Nakonec mediace selhala a jak Velká Británie, tak Francie vyhlásily 3. září 1939 válku Německu. Když Hitler přečetl britskou výzvu k válce proti Německu, na chvíli se zastavil a zeptal se, bez toho, aby se obrátil na někoho konkrétního: *„Co teď?“*[134] Německo se nyní nacházelo ve zbytečné válce se třemi evropskými národy.

Podobně jako ostatní britští vůdci, i Nevile Henderson, britský velvyslanec v Německu, později tvrdil, že celou odpovědnost za zahájení války nese Hitler. Henderson napsal ve svých pamětech v roce 1940: ***„Pokud Hitler chtěl mír, věděl, jak ho zajistit; pokud chtěl válku, stejně dobře věděl, co ji způsobí. Volba byla na něm a nakonec celou odpovědnost za válku nesl on.“*** Henderson v tomto úryvku zapomíná, že opakovaně varoval Halifaxe, že polská zvěrstva proti německé menšině v Polsku byla extrémní. Hitler napadl Polsko, aby tato zvěrstva ukončil.[135]

Polská zvěrstva proti německé menšině pokračují

Němci v Polsku pokračovali v prožívání atmosféry teroru na počátku září 1939. Po celé zemi byli Němci informováni: *„Pokud válka přijde do Polska, všichni budete pověšeni.“* Tato proroctví byla později v mnoha případech naplněna. Slavná krvavá neděle v Toruni 3. září 1939 byla doprovázena podobnými masakry i na jiných místech v Polsku. Tyto masakry přivedly k tragickému konci dlouhé utrpení mnoha etnických Němců. Tato katastrofa byla Němci očekávána před vypuknutím války, což se odráželo v útěku, nebo pokusu o útěk, velkého množství Němců z Polska. Pocity těchto Němců byly vyjádřeny zoufalým sloganem: ***„Pryč z tohoto pekla, a zpět do Říše!“***[136]

Dr. Alfred-Maurice de Zayas píše o etnických Němcích v Polsku: ***„Prvními oběťmi války byli Volksdeutsche, etničtí němečtí civilisté, kteří byli obyvateli a občany Polska. Pomocí seznamů připravených již několik let dříve, zčásti nižšími administrativními úřady, Polsko okamžitě deportovalo 15 000 Němců do východního Polska. Strach a vztek z rychlých německých vítězství vedl k hysterii. Němečtí „špehové“ byli viděni všude, podezříváni, že tvoří pátou kolonu. Více než 5 000 německých civilistů bylo zabito v prvních dnech války. Byli to rukojmí a obětní beránci současně. Krvavé scény se odehrály v Brombergu 3. září, stejně jako na několika dalších místech v provincii Poznaň, v Pommerellen, kde žili německé menšiny.“***[137]

Polská zvěrstva proti etnickým Němcům byla zdokumentována v knize *Polish Acts of Atrocity Against the German Minority in Poland*. Většina ze světa tuto knihu odmítla jako nic jiného než propagandu, která měla ospravedlnit Hitlerovu invazi do Polska. Skeptici si však nevšimli, že forenzní patologové z Mezinárodního Červeného kříže a lékařští a právní pozorovatelé ze Spojených států ověřili zjištění těchto polských vyšetřování válečných zločinů. Tato vyšetřování byla rovněž prováděna německou policií a civilními administrativami, a ne nacionálněsocialistickou stranou nebo německou armádou. Navíc i anti-němečtí a jiní univerzitně školení výzkumníci uznali, že obvinění v knize jsou založena zcela na faktických důkazech.[138]

Kniha *Polish Acts of Atrocity Against the German Minority in Poland* uvádí: „Když první vydání této sbírky dokumentů šlo do tisku 17. listopadu 1939, bylo definitivně zjištěno 5 437 případů vražd spáchaných polskými vojáky a polskými civilisty proti mužům, ženám a dětem německé menšiny. Bylo známo, že celkový počet, jakmile bude plně zjištěn, bude mnohem vyšší. Mezi tímto datem a 1. únorem 1940 počet identifikovaných obětí vzrostl na 12 857. V současné fázi vyšetřování se ukazuje, že kromě těchto 12 857 je stále více než 45 000 osob nezvěstných. Protože není po nich žádná stopa, musí být rovněž považováni za oběti polského teroru. Dokonce i číslo 58 000 není konečné. Není pochyb o tom, že vyšetřování, která jsou nyní prováděna, povedou k odhalení dalších tisíců mrtvých a nezvěstných.“[139]

Lékařské prohlídky polských obětí vražd ukázaly, že Němci všech věkových kategorií, od čtyř měsíců až po 82 let, byli zavražděni. Zpráva uzavírá: *„Bylo prokázáno, že vraždy byly spáchány s největší brutalitou a že v mnoha případech šlo o čistě sadistické činy – prokázalo se, že byla vyjímaná oka, a že jiné formy znetvoření, jak to podporují výpovědi svědků, mohou být považovány za pravdivé. Metoda, jakou byly jednotlivé vraždy spáchány v mnoha případech, odhaluje promyšlenou fyzickou a psychickou mučivost; v této souvislosti bylo nutné zmínit několik případů zabíjení, které trvalo mnoho hodin, a pomalou smrt z zanedbání. Ze všeho nejdůležitější zjištění se zdá být důkaz, že vraždy takovými náhodnými zbraněmi, jako jsou klacky nebo nože, byly výjimkou, a že v pravidelných případech byly vrahům k dispozici moderní, vysoce účinné armádní pušky a pistole. Musí být dále zdůrazněno, že bylo možné prokázat, až do nejmenších detailů, že nebylo možné, že docházelo k popravám [podle vojenského práva].“*[140]

Polská zvěrstva nebyla činy osobní pomsty, profesionální žárlivosti nebo třídní nenávisti; místo toho šlo o koordinovanou politickou akci. Byly to organizované masové vraždy způsobené psychózou politické nenávisti. Nenávistně motivovaná touha zničit vše německé byla podporována polským tiskem, rádiem, školami a vládní propagandou. Britský blanko šek podpory povzbudil Polsko k páchání nehumánních zvěrstev proti své německé menšině.[141]

Kniha *Polish Acts of Atrocity Against the German Minority in Poland* odpovídá na otázku, proč polská vláda umožnila, aby k těmto zvěrstvům došlo: *„Záruka pomoci, kterou Polsku poskytla britská vláda, byla agentem, který dal impuls britské politice obklíčení. Byla navržena tak, aby využila problém Gdaňska a koridoru k zahájení války, kterou si Anglie přála a dlouho připravovala, za účelem zničení Velkého Německa. Ve Varšavě již nebyla považována za nutnou umírněnost, a názor byl takový, že situace může být bezpečně vyhrocená. Anglie podporovala tuto ďábelskou hru, když zaručila „integritu“ polského státu. Britské ujištění o pomoci znamenalo, že Polsko mělo být beranidlem německých nepřátel. Od této chvíle Polsko nezanedbalo žádnou formu provokace Německa a ve své zaslepenosti snilo o „vítězné bitvě u bran Berlína“. Kdyby to nebylo pro povzbuzení anglické válečné kliky, která vyztužovala polský postoj vůči Říši a jejíž sliby vedly Varšavu k tomu, že se cítila v bezpečí, polská vláda by těžko dovolila, aby se věci vyvinuly do bodu, kdy polští vojáci a civilisté nakonec interpretovali slogan k vyhlazení veškerého německého vlivu jako podnět k vraždám a bestiálnímu znetvoření lidských bytostí.“*[142]

Poznámky

[1] Degrelle, Leon, Hitler: Born at Versailles, Torrance, CA: Institute for Historical Review, 1992, Author's Preface, s. x.

[2] Chamberlain, William Henry, America's Second Crusade, Chicago: Regnery, 1950, str. 13-15, 20-22.

[3] Tansill, Charles C., "The United States and the Road to War in Europe," in Barnes, Harry Elmer (ed.), Perpetual War for Perpetual Peace, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993, str. 81, 84.

[4] Franz-Willing, "The Origins of the Second World War," The Journal of Historical Review, Torrance, CA: Vol. 7, No. 1, Spring 1986, s. 103.

[5] Ibid., see also Tansill, Charles C., "The United States and the Road to War in Europe," in Barnes, Harry Elmer (ed.), Perpetual War for Perpetual Peace, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993, s. 85.

[6] Tansill, Charles C., "The United States and the Road to War in Europe," in Barnes, Harry Elmer (ed.), Perpetual War for Perpetual Peace, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993, str. 86-87.

[7] Franz-Willing, "The Origins of the Second World War," The Journal of Historical Review, Vol. 7, No. 1, Spring 1986, s. 103.

[8] Ibid.

[9] Luckau, Alma, The German Delegation at the Paris Peace Conference, New York: Columbia University Press, 1941, s. 124.

[10] Denman, Roy, Missed Chances: Britain and Europe in the Twentieth Century, London: Indigo, 1997, s. 48; see also Mee, Charles L., The End of Order: Versailles 1919, New York: E. S. Dutton, 1980, str. 215-216.

[11] Buchanan, Patrick J., Churchill Hitler, and the Unnecessary War, New York: Crown Publishers, 2008, str. 77, 83.

[12] Hoover, Herbert, Memoirs, Vol. 1, Years of Adventure, New York: MacMillan, 1951-1952, s. 341.

[13] Tansill, Charles C., "The United States and the Road to War in Europe," in Barnes, Harry Elmer (ed.), Perpetual War for Perpetual Peace, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993, s. 96.

[14] Buchanan, Patrick J., Churchill, Hitler, and the Unnecessary War, New York: Crown Publishers, 2008, s. 79.

[15] Tansill, Charles C., Back Door to War: The Roosevelt Foreign Policy 1933-1941, Chicago: Regnery, 1952, s. 24.

[16] O'Brien, Francis William (ed.), Two Peacemakers in Paris: The Hoover-Wilson Post-Armistice Letters, 1918-1920, College Station, TX: Texas A&M University Press, 1978, s. 129.

[17] Hoover, Herbert, Memoirs, Vol. 1, Years of Adventure, New York: MacMillan, 1951-1952, s. 345.

[18] Gedye, George E. R., The Revolver Republic; Frances Bid for the Rhine, London: J. W. Arrowsmith, Ltd., 1930, str. 29-31.

[19] Fay, Sidney B., The Origins of the World War, New York: Macmillan, 1930, str. 552, 554-555.

[20] Ponsonby, Arthur, Falsehood in Wartime, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1991.

[21] Barnes, Harry Elmer, Barnes Against the Blackout, Costa Mesa, CA: The Institute for Historical Review, 1991, s. 159.

[22] Luckau, Alma, The German Delegation at the Paris Peace Conference, New York: Columbia University Press, 1941, str. 98-100.

[23] Hitler, Adolf, Mein Kampf, translated by James Murphy, London: Hurst and Blackett Ltd., 1942, s. 260.

[24] Chamberlain, William Henry, Americas Second Crusade, Chicago: Regnery, 1950, s. 45.

[25] Tansill, Charles C., "The United States and the Road to War in Europe," in Barnes, Harry Elmer (ed.), Perpetual War for Perpetual Peace, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993, s. 118.

[26] Bochaca, Joaquin, "Reversing Versailles," THE BARNES REVIEW, Nov./Dec. 2012, Vol. XVIII, No. 6, s. 61.

[27] Taylor, A.J.P., The Origins of the Second World War, New York: Simon & Schuster, 1961, s. 86.

[28] Tansill, Charles C., “The United States and the Road to War in Europe,” in Barnes, Harry Elmer (ed.), Perpetual War for Perpetual Peace, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993, s. 119.

[29] Buchanan, Patrick J., Churchill Hitler, and the Unnecessary War, New York: Crown Publishers, 2008, str. 145-147.

[30] Chamberlain, William Henry, Americas Second Crusade, Chicago: Regnery, 1950, s. 46.

[31] Rowland, Peter, David Lloyd George: A Biography, New York: Macmillan Publishing Co., Inc., 1975, s. 728.

[32] Tamtéž, s. 733.

[33] Churchill, Winston, Great Contemporaries, New York: G. S. Putnam’s Sons, 1937, s. 228.

[34] Tamtéž.

[35] Tamtéž., s. 232.

[36] Kershaw, Ian, Hitler 1936-1945: Nemesis, New York: W. W. Norton, 2000, s. 91.

[37] Neilson, Francis, The Makers of War, New Orleans, LA: Flanders Hall Publishers, 1950, s. 171.

[38] Buchanan, Patrick J., Churchill Hitler, and the Unnecessary War, New York: Crown Publishers, 2008, str. 183-184.

[39] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, s. 76.

[40] Buchanan, Patrick J., Churchill Hitler, and the Unnecessary War, New York: Crown Publishers, 2008, str. 183-187.

[41] Taylor, A.J.P., The Origins of the Second World War, New York: Simon & Schuster, 1961, str. 137-138.

[42] Buchanan, Patrick J., Churchill Hitler, and the Unnecessary War, New York: Crown Publishers, 2008, str. 188-189.

[43] Tedor, Richard, Hitler’s Revolution, Chicago: 2013, s. 98.

[44] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, s. 91.

[45] Tansill, Charles C., “The United States and the Road to War in Europe,” in Barnes, Harry Elmer (ed.), Perpetual War for Perpetual Peace, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993, s. 141.

[46] Quigley, Carroll, Tragedy and Hope, New York: The Macmillan Company, 1966, s. 624.

[47] Tedor, Richard, Hitler’s Revolution, Chicago: 2013, s. 102.

[48] MacDonogh, Giles, Hitler’s Gamble, New York: Basic Books, 2009, s. 35.

[49] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, s. 93.

[50] Tedor, Richard, Hitler’s Revolution, Chicago: 2013, s. 104.

[51] MacDonogh, Giles, Hitler’s Gamble, New York: Basic Books, 2009, str. 104-106.

[52] Taylor, A.J.P., The Origins of the Second World War, New York: Simon & Schuster, 1961, str. 149-150.

[53] Neilson, Francis, The Makers of War, New Orleans, LA: Flanders Hall Publishers, 1950, str. 176-177.

[54] Buchanan, Patrick J., Churchill Hitler, and the Unnecessary War, New York: Crown Publishers, 2008, str. 213-215.

[55] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, str. 106-107.

[56] Henderson, Sir Nevile, Failure of a Mission, New York: G. S. Putnam’s Sons, 1940, str. 142-143.

[57] Buchanan, Patrick J., Churchill, Hitler, and the Unnecessary War, New York: Crown Publishers, 2008, str. 213-227.

[58] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, s. 108.

[59] Chamberlain, William Henry, Americas Second Crusade, Chicago: Regnery, 1950, str. 53-54.

[60] Tamtéž, s. 54.

[61] Tamtéž., s. 55.

[62] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, str. 180-181.

[63] Tamtéž., s. 188.

[64] Tamtéž., s. 190.

[65] Tamtéž., s. 191.

[66] Bradberry, Benton L., The Myth of German Villainy, Bloomington, IN: AuthorHouse, 2012, s. 324.

[67] Taylor, A.J.P., The Origins of the Second World War, New York: Simon & Schuster, 1961, s. 187.

[68] Buchanan, Patrick J., Churchill Hitler, and the Unnecessary War, New York: Crown Publishers, 2008, s. 241.

[69] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, str. 235, 241.

[70] Tamtéž., s. 240.

[71] Tamtéž., s. 227.

[72] Tamtéž., str. 245-247.

[73] Buchanan, Patrick J., Churchill Hitler, and the Unnecessary War, New York: Crown Publishers, 2008, s. 246.

[74] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, s. 248.

[75] Tamtéž., str. 250-251.

[76] Tedor, Richard, Hitler's Revolution, Chicago: 2013, str. 117, 119.

[77] Watt, David Cameron, How War Came: The Immediate Origins of the Second World War, 19381939, New York: Pantheon, 1989, s. 145.

[78] Taylor, A.J.P., The Origins of the Second World War, New York: Simon & Schuster, 1961, str. 202-203.

[79] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, s. 228.

[80] Tamtéž., s. 252.

[81] Smith, Gene, The Dark Summer: An Intimate History of the Events That Led to World War II, New York: Macmillan, 1987, s. 132.

[82] Buchanan, Patrick J., Churchill Hitler, and the Unnecessary War, New York: Crown Publishers, 2008, str. 252-253.

[83] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, str. 252, 297.

[84] Tamtéž., s. 297.

[85] Tamtéž., str. 299-301.

[86] Tamtéž., s. 301.

[87] Tamtéž.

[88] Tamtéž., s. 341.

[89] Taylor, A.J.P., The Origins of the Second World War, New York: Simon & Schuster, 1961, s. 207.

[90] DeConde, Alexander, A History of American Foreign Policy, New York: Charles Scribner's Sons, 1971, s. 576.

[91] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, str. 25, 312.

[92] Taylor, A.J.P., The Origins of the Second World War, New York: Simon & chuster, 1961, s. 209.

[93] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, s. 50.

[94] Tamtéž., str. 49-60.

[95] Tamtéž., str. 328-329.

[96] Tamtéž., str. 145-146.

[97] Tamtéž., str. 21, 256-257.

[98] Tamtéž., s. 323.

[99] Barnett, Correlli, The Collapse of British Power, New York: William Morrow, 1972, s. 560; see also Taylor, A.J.P., The Origins of the Second World War, New York: Simon & Schuster, 1961, s. 211.

[100] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, str. 333, 340.

[101] Denman, Roy, Missed Chances: Britain and Europe in the Twentieth Century, London: Indigo, 1997, s. 121.

[102] Ferguson, Niall, The War of the World: Twentieth Century Conflict and the Descent of the West, New York: Penguin Press, 2006, s. 377.

[103] Hart, B. H. Liddell, History of the Second World War, New York: G. S. Putnam's Sons, 1970, s. 11.

[104] Watt, Richard M., Bitter Glory: Poland and Its Fate 1918 to 1939, New York: Simon and Schuster, 1979, s. 379.

[105] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, s. 342.

[106] Tamtéž., s. 391.

[107] Tamtéž., str. 260-262.

[108] Tamtéž., str. 311-312.

[109] Tamtéž., str. 355, 357.

[110] Tamtéž., str. 381, 383.

[111] Tamtéž., str. 384, 387.

[112] Tamtéž., s. 387.

[113] Tamtéž-, str. 388-389.

[114] Tamtéž.

[115] Tamtéž., str. 392-393.

[116] Tamtéž., str. 405-406.

[117] Tamtéž., s. 412.

[118] Tamtéž., str. 413-415.

[119] Tamtéž., s. 419.

[120] Tamtéž., s. 414.

[121] Tamtéž., s. 417.

[122] Tamtéž., str. 452-453.

[123] Tamtéž., s. 463.

[124] Tamtéž., s. 479.

[125] Tamtéž., s. 554.

[126] Day, Donald, Onward Christian Soldiers, Newport Beach, CA: The Noontide Press, 2002, s. 56.

[127] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, str. 500-501, 550.

[128] Tamtéž., s. 509

[129] Tamtéž., str. 470, 483, 538.

[130] Tamtéž., str. 513-514.

[131] Tamtéž., str. 441, 549.

[132] Tamtéž., str. 537, 577.

[133] Tamtéž., str. 578-579.

[134] Tamtéž., str. 586, 593, 598.

[135] Henderson, Sir Nevile, Failure of a Mission, New York: G.S. Putnam's Sons, 1940, s. 227.

[136] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, s. 390.

[137] De Zayas, Alfred-Maurice, A Terrible Revenge: The Ethnic Cleansing of the East European Germans, 2nd edition, New York: Palgrave Macmillan, 2006, s. 27.

[138] Roland, Marc, "Poland's Censored Holocaust," The Barnes Review in Review: 2008-2010, str. 132-133.

[139] Shadewalt, Hans, Polish Acts of Atrocity Against the German Minority in Poland, Berlin and New York: German Library of Information, 2nd edition, 1940, s. 19.

[140] Tamtéž., str. 257-258.

[141] Tamtéž., str. 88-89.

[142] Tamtéž., str. 75-76.

Kapitola čtvrtá - Spojenecké spiknutí s cílem vyvolat a prodloužit druhou světovou válku

Prezident Franklin D. Roosevelt dal najevo své nepřátelství vůči Německu, když 26. srpna 1944 napsal ministru války Henrymu Stimsonovi: ***„Příliš mnoho lidí zde i v Anglii zastává názor, že německý národ jako celek není odpovědný za to, co se stalo - že za to může jen několik nacistických vůdců. To se bohužel nezakládá na pravdě. Německému lidu jako celku musí být vnuceno, že celý národ byl zapojen do bezprávného spiknutí proti slušnosti moderní civilizace.“***[1]

Prezident Roosevelt v tomto sdělení ignoruje existenci německé opozice vůči nacionálnímu socialismu, která se během jeho vlády často projevovala a která vyvrcholila neúspěšným spiknutím s cílem zavraždit Adolfa Hitlera 20. července 1944. Co je však důležitější, Roosevelt se snažil svalit veškerou vinu za rozpoutání druhé světové války na německý národ jako celek. Jak jsme viděli, Německo a jeho obyvatelé nebyli primárně zodpovědní za zahájení druhé světové války. V této kapitole ukážeme, že ve skutečnosti to byl prezident Roosevelt a ostatní spojenečtí vůdci, kdo se podílel na nezákonném spiknutí proti slušnosti moderní civilizace.

Spiknutí FDR, jehož cílem bylo umožnit „překvapující“ útok na Pearl Harbor

Do konce roku 1941 Spojené státy zachycovaly a během několika hodin dešifrovaly téměř každý kód vytvořený Japonskem.[2] Armádní signální sbor prolomil nejvyšší japonský diplomatický kód známý jako PURPLE v srpnu 1940. Spojené státy tak mohly dešifrovat a číst všechny diplomatické zprávy posílané mezi Tokiem a japonskými úředníky po celém světě. Kopie těchto a dalších zachycených zpráv byly rozesílány všem klíčovým administrativním činitelům ve Washingtonu, D.C. Tyto zprávy, známé jako MAGIC, odhalovaly příjemcům mnoho důležitých informací.

Spojené státy zaslaly duplicitní šifrovací stroje do Londýna, Singapuru a na Filipíny, aby udržovaly Brity a naše síly na Dálném východě informované. Havaj však nikdy neobdržela duplicitní šifrovací stroj. Proto měla naše vláda ve Washingtonu, D.C. mnohem větší než obvyklou odpovědnost zajistit, že Havaj bude řádně informována a varována.[3] Dva velitelé Spojených států v Pearl Harboru, zadní admirál Husband Kimmel a generálmajor Walter Short, však nikdy nebyli informováni o zachycených japonských zprávách.

Rooseveltova administrativa tyto zachycené japonské zprávy Kimmelovi a Shortovi nezveřejnila, protože chtěla, aby Japonci provedli překvapivý útok na Pearl Harbor.

V posledním listopadovém týdnu roku 1941 Roosevelt věděl, že útok Japonců v Tichomoří je nevyhnutelný. Roosevelt varoval Williama Bullitta před cestováním přes Tichomoří: ***„Očekávám, že Japonci zaútočí kdykoliv teď, pravděpodobně během následujících tří nebo čtyř dnů.“***[4] Roosevelt a jeho administrativa to věděli na základě zachycených japonských zpráv. Tyto informace měly být poskytnuty velitelům v Pearl Harboru, aby jim umožnily připravit se na japonský útok a překazit ho.

Válka trvala jen 10 dní, než se někteří členové Kongresu začali ptát, proč američtí vojenské velitelé v Pearl Harboru nebyli na japonský útok připraveni. Roosevelt, obávající se, že kongresové vyšetřování poškodí jak jeho politickou budoucnost, tak válečné úsilí, jmenoval pětičlennou vyšetřovací komisi vedenou přidruženým soudcem Owenem J. Robertsem z Nejvyššího soudu Spojených států. Aby byla zachována vojenská tajemství, Robertsova komise nezkoumala ani neprobírala žádné z japonských námořních zachycených zpráv. Zpráva Robertsovy komise dospěla k závěru, že útok na Pearl Harbor byl úspěšný kvůli selháním a chybným úsudkům admirála Kimmela a generála Shorta. Oba byli obviněni z nedbalosti povinností. Prezident Roosevelt schválil zprávu Robertsovy komise 24. ledna 1942.[5]

Po zprávě Robertsovy komise následovalo několik vyšetřování útoku na Pearl Harbor. Většina z těchto vyšetřování se pokusila potlačit, uvést v omyl nebo zmást ty, kteří hledají pravdu. Fakta a spisy byly zadrženy, aby se odhalily pouze ty informace, které byly prospěšné Rooseveltově administrativě.[6]

Vyšetřování provedená armádními a námořními komisemi nakonec osvobodila admirála Kimmela a generála Shorta od obvinění z nedbalosti povinností a selhání, která byla „účinnými příčinami“ katastrofy v Pearl Harboru. Ve své zprávě zveřejněné 29. srpna 1945 námořní soudní komise uvedla, že admirál Harold Stark ***„neprokázal obezřetný úsudek, jaký se od něj očekával,“*** když v roce 1941 nepředal admirálovi Kimmelovi důležité informace. Tyto důležité informace zahrnovaly varování Kimmela, ***„že lze očekávat útok v havajské oblasti brzy.“***[7]

Jeden komentátor poznamenal, že ti, kdo udržovali tajemství, zapomněli, nebo svědčili ve prospěch administrativy během vyšetřování Pearl

Harboru, stoupali velmi rychle do vysokých pozic. Tito lidé zahrnovali generála George Marshalla, který se stal trvalým pětihvězdičkovým generálem, plukovníka Waltera Bedella Smithe, který se stal tříhvězdičkovým generálem, Albena Barkleyho, který se stal viceprezidentem pod Harrym Trumanem, senátora Scotta Lucase, který se stal vůdcem většiny v Senátu, a Johna W. Murphyho a Samuela H. Kaufmana, kteří byli oba jmenováni na doživotní federální soudcovství. Na druhé straně téměř nikdo, kdo během různých slyšení svědčil o faktech, která byla škodlivá pro Rooseveltovu administrativu a jejich nadřízené, nebyl kdy povýšen nebo odměněn.[8]

Žádné z vyšetřování Pearl Harboru nebylo schopno jednoznačně prokázat, že Rooseveltova administrativa věděla předem o japonském útoku na Pearl Harbor. To proto, že klíčové důkazy začaly být skrývány již 11. prosince 1941. Toho dne zadní admirál Leigh Noyes, ředitel námořní komunikace, odevzdal předválečné japonské vojenské a diplomatické zachycené zprávy a příslušné směrnice do námořních trezorů. V srpnu 1945 námořnictvo zablokovalo veřejný přístup k předválečným zachyceným zprávám klasifikací dokumentů jako PŘÍSNĚ TAJNÉ. Když kongresové vyšetřování útoku na Pearl Harbor začalo 15. listopadu 1945, byly zveřejněny pouze diplomatické zprávy. Žádné podrobnosti o zachycení, dešifrování nebo šíření předválečných námořních zpráv nebyly zařazeny do důkazů.[9]

Zákon o svobodě informací byl od té doby použit Robertem Stinnettem k uvolnění informací, které nebyly dostupné během předchozích vyšetřování Pearl Harboru. Stinnett, veterán tichomořské války, provedl 17 let výzkumu zahrnujícího více než 200 000 dokumentů a rozhovorů. Stinnett dospívá k závěru, že: *„1) Spojené státy vyprovokovaly japonský útok na Pearl Harbor; 2) americká rozvědka věděla, že japonský útok na Pearl Harbor přichází; a 3) admirál Kimmel a generál Walter Short byli o tyto informace připraveni.“*[10]

Stinnett uvádí: *„Sedm japonských námořních vysílání zachycených mezi 28. listopadem a 6. prosincem [1941] potvrdilo, že Japonsko zamýšlelo zahájit válku a že začne v Pearl Harboru. Důkazy, které proudily na americké zpravodajské stanice, jsou drtivé. Všechna vysílání mají jedno společné: žádné z nich se nikdy nedostalo k admirálovi Kimmelovi.“*[11]

Admirál Robert A. Theobald, který byl v přístavu Pearl Harbor, když Japonci zaútočili, prováděl mnoho let rozsáhlý výzkum útoku na Pearl Harbor. Theobald dospívá k závěru, že prezident Roosevelt přinutil Japonsko k válce neustálým diplomaticko-ekonomickým tlakem. Dále Theobald tvrdí, že

Roosevelt přiměl Japonsko zahájit nepřátelské akce překvapivým útokem na tichomořskou flotilu ve vodách Havaje. Tím, že zadržel informace před admirálem Kimmelem, které by Kimmelovi umožnily útok znemožnit, podle Theobalda prezident Roosevelt přivedl válku do Spojených států 7. prosince 1941. K útoku na Pearl Harbor by nedošlo, pokud by MAGIC byl zpřístupněn havajským velitelům.[12]

Admirál Theobald uvádí následující fakta, aby ukázal, že útok na Pearl Harbor byl v souladu s plány prezidenta Roosevelta:

1. *Prezident Roosevelt a jeho vojenští a námořní poradci si byli dobře vědomi, že Japonsko vždy zahajuje své války překvapivým útokem, který je úzce synchronizován s doručením vyhlášení války;*
2. *V říjnu 1940 prezident uvedl, že pokud v Tichomoří vypukne válka, Japonsko provede otevřený akt, který přivede Spojené státy do války;*
3. *Tichomořská flotila byla navzdory opačným námořním radám ponechána na Havaji na příkaz prezidenta z údajného důvodu, že flotila, umístěná na tomto místě, bude mít omezující účinek na japonskou agresi na Dálném východě;*
4. *Flotila na Havaji nebyla ani dostatečně silná, ani v nezbytné strategické pozici, aby ovlivnila japonská diplomatická rozhodnutí, což by bylo možné pouze umístěním adekvátní námořní síly v oblasti Dálného východu;*
5. *Než by flotila mohla operovat na jakoukoli vzdálenost od Pearl Harboru, její zásobovací kapacita (tankery, zásobovací a opravárenské lodě) by musela být výrazně posílena—fakta, která by neunikla pozornosti zkušených japonských špionů na Havaji;*
6. *Prezident Roosevelt dal v březnu 1941 nezaměnitelně najevo, že ho příliš nezajímá vliv tichomořské flotily na japonská diplomatická rozhodnutí, když povolil oslabení této flotily, která byla již tehdy slabší než japonská, odvelením tří bitevních lodí, jedné letadlové lodě, čtyř lehkých křižníků a 18 torpédoborců do Atlantiku—pohyb, který by okamžitě zaznamenala japonská špionáž na Havaji a v oblasti Panamského průplavu;*
7. *Úspěšné ochromení tichomořské flotily bylo jedinou překvapivou operací, která japonskému námořnictvu slibovala dostatečně velké výsledky k ospravedlnění rizika velkých ztrát z leteckých útoků ze země, pokud by překvapení selhalo;*

8. *Taková operace proti flotile na Havaji měla mnohem větší šance na úspěch, zejména z hlediska překvapení, a mnohem menší riziko velkých ztrát než podobný útok proti flotile umístěné v přístavech na západním pobřeží USA;*

9. *Ponechání flotily na Havaji, zejména po jejím oslabení v březnu 1941, mohlo sloužit pouze jednomu možnému účelu—pozvánce k překvapivému japonskému útoku;*

10. *Odepření veškerých informací o MAGIC havajským velitelům bylo klíčové pro plán přimět Japonsko k provedení překvapivého útoku na flotilu v Pearl Harboru, protože ještě v sobotu 6. prosince admirál Kimmel mohl útok znemožnit tím, že by odvedl flotilu na moře a zmizel z dosahu lidského zraku na pevnině.*[13]

Adm. Kimmel byl ohromen tím, že mu zprávy MAGIC nikdy nebyly sděleny. Kimmel uvádí, že kdyby měl k dispozici všechny důležité informace, které byly tehdy dostupné ministerstvu námořnictva, vyplul by se svou flotilou na moře a byl by v dobré pozici k zachycení japonského útoku.[15] Kimmel ohledně útoků na Pearl Harbor dospěl k následujícímu závěru: ***„Znovu a znovu jsem si v duchu přehrával události, které předcházely japonskému útoku, a snažil jsem se určit, zda jsem neměl oprávnění vyvodit z rozkazů, směrnic a informací, které mi byly zaslány, závěry, které jsem udělal. Skutečnost, že jsem tehdy myslel a nyní si myslím, že mé závěry byly správné na základě informací, které jsem obdržel, mě držela během let, které uplynuly od chvíle, kdy první japonská bomba dopadla na Pearl Harbor. Když mi byly odhaleny informace dostupné ve Washingtonu, byl jsem zděšen. Nic v mé téměř 42leté službě v námořnictvu mě nepřipravilo na jednání nejvyšších činitelů naší vlády, kteří odmítli poskytnout tyto životně důležité informace velitelům v Pearl Harboru. Pokud chtěli ti, kdo byli u moci, hrát mocenskou politiku, tím nejmenším, co měli udělat, bylo informovat své námořní a vojenské velitele o tom, co se snaží dosáhnout. Využít tichomořskou flotilu a armádní síly v Pearl Harboru jako návnadu pro japonský útok, aniž by o tom informovali vrchního velitele flotily a velitele armádní základny na Havaji, je něco, co nejsem schopen vůbec pochopit.“***[16]

Adm. James O. Richardson souhlasí s Kimmelovým hodnocením. Richardson po válce napsal: ***„Domnívám se, že po Pearl Harboru dostal admirál Kimmel od Franklina D. Roosevelta ten nejnespravedlivější z nespravedlivých verdiktů. Považuji [Harolda] ‚Bettyho‘ Starka za značně***

profesně nedbalého při plnění svých povinností jako náčelníka námořních operací, protože nezajistil, aby Kimmelovi byly poskytnuty všechny informace dostupné z dešifrování japonských depeší. Tento přečin byl ještě znásoben tím, že písemně dvakrát ujistil vrchního velitele flotily Spojených států (mě i Kimmela), že vrchní velitel je ‚informován o všech záležitostech, které jsou v jeho [Starkově] znalosti' a ‚můžete si být jisti, že jakmile se dozvím cokoli určitého zájmu, ihned vám to předám.'"[17]

Americká vláda a armáda měly před 7. prosincem 1941 pevné zpravodajské informace o japonských plánech na útok na Spojené státy. Podle Armádní komise pro Pearl Harbor: *„Informace od informátorů a jiných zdrojů o aktivitách našeho potenciálního nepřítele a jeho záměrech v jednáních mezi Spojenými státy a Japonskem byly v držení ministerstva zahraničí, války a námořnictva v listopadu a prosinci 1941. Tyto instituce měly poměrně úplné informace o japonských plánech a záměrech a byly schopny vědět, jaké potenciální kroky Japonsko plánovalo proti Spojeným státům. Proto měl Washington k dispozici zásadní fakta o záměrech nepřítele... Tyto informace jasně ukazovaly, že válka je nevyhnutelná, a koncem listopadu zcela bezprostřední. Jasně prokázaly nutnost přistoupit ke všem možným ústupným krokům, aby se oddálil den přerušení vztahů a armádě a námořnictvu se dal čas na přípravu na eventuality války."*[18]

Japonský útok na Pearl Harbor nebyl pro Rooseveltovu administrativu žádným překvapením. Adm. Kimmel a gen. Short byli připraveni o klíčové informace o plánovaném japonském útoku na Pearl Harbor, protože Roosevelt chtěl záminku k zapojení Spojených států do války. Roosevelt učinil z Kimmela a Shorta obětní beránky za tragédii Pearl Harboru. To odpovídá složité a záludné povaze Franklina Roosevelta. Roosevelt se ministru financí Morgenthaovi šest měsíců po Pearl Harboru přiznal: *„Víš, že jsem kejklíř a nikdy nedovolím, aby má pravá ruka věděla, co dělá levá... a navíc jsem ochoten klamat a říkat nepravdy, pokud to pomůže vyhrát válku."*[19]

Spiknutí FDR s cílem podnítit USA ke vstupu do druhé světové války

Mnoho historiků a politických vůdců dospělo k závěru, že Roosevelt se spiknul, aby Spojené státy zatáhl do války. Historik Harry Elmer Barnes shrnuje úsilí prezidenta Roosevelta zapojit Spojené státy do druhé světové války: *„Roosevelt ‚zatáhl Spojené státy do války lží.' Šel tak daleko, jak si troufl, při nelegálních aktivitách, jako bylo doprovázení plavidel přepravujících munici,*

aby vyprovokoval Německo a Itálii k válce proti Spojeným státům. Když to selhalo, obrátil se k úspěšnému pokusu vstoupit do války přes zadní vrátka Japonska. Odmítl opakované a upřímné japonské návrhy, které dokonce Hull přiznal, že chrání všechny životní zájmy Spojených států na Dálném východě. Svým ekonomickým škrcením v létě 1941 donutil Japonce k útoku na Pearl Harbor, podnikl kroky k tomu, aby velitelé v Pearl Harboru, generál Short a admirál Kimmel, neměli vlastní dekódovací zařízení k odhalení japonského útoku, zabránil Shortovi a Kimmelovi v obdržení dešifrovaných japonských odposlechů, které Washington zachytil a které naznačovaly, že válka může začít kdykoli, a nařídil generálu Marshallovi a admirálovi Starkovi, aby neposílali žádné varování Shortovi a Kimmelovi před polednem 7. prosince, kdy Roosevelt věděl, že jakékoli varování bude příliš pozdě na to, aby odvrátilo japonský útok ve 13:00 washingtonského času.“[20]

William Henry Chamberlain rovněž dospívá k závěru, že Roosevelt vedl Ameriku do války. Chamberlain píše: *„Válka s Německem byla také do značné míry výsledkem iniciativy Rooseveltovy administrativy. Dohoda o torpédoborcích, zákon Lend-Lease, zmrazení majetku Osy, zapojení amerického námořnictva, s velkým utajením a dvojsmyslností, až po bitvu o Atlantik: tyto a mnoho podobných akcí byly zjevnými odchylkami od neutrality, i když Zákon o neutralitě, který prezident přísahal dodržovat, byl stále v platnosti.“*[21]

Chamberlain pokračuje tvrzením, že vstup Ameriky do druhé světové války byl založen na iluzích: *„Druhá křížová výprava Ameriky byla produktem iluzí, které jsou již ztroskotalé. Bylo iluzí, že Spojené státy byly kdykoli ohroženy invazí nacistického Německa. Bylo iluzí, že Hitler měl v úmyslu zničit Britské impérium. Bylo iluzí, že Čína je schopná stát se silnou, přátelskou a na Západ orientovanou mocností na Dálném východě. Bylo iluzí, že mocný Sovětský svaz v oslabené a zchudlé Eurasii bude silou pro mír, usmíření, stabilitu a mezinárodní spolupráci. Bylo iluzí, že zla a nebezpečí spojená s totalitarismem lze odstranit tím, že se poskytne bezpodmínečná podpora jedné formě totalitarismu proti druhé. Bylo iluzí, že kombinací appeasementu a osobního šarmu lze rozptýlit dobyvatelské záměry a plány o nadvládu hluboce zakořeněné v ruské historii a komunistické filozofii.“*[22]

Historik Klaus Fischer píše, že Roosevelt realizoval v roce 1941 řadu kroků, které připravily Spojené státy na vstup do druhé světové války: *„Rooseveltovy kroky proti Německu i Japonsku byly jednoznačně provokativní,*

včetně již zmíněných programů cash-and-carry, Lend-Lease, zón neutrality, obnovení povinné vojenské služby, zvýšení obranných rozpočtů a tajných válečných plánů. V březnu 1941 Roosevelt informoval Brity, že mohou nechat své lodě opravovat v amerických docích, a tentýž měsíc prezident nařídil zabavení všech plavidel Osy v amerických přístavech. Dne 10. dubna Roosevelt rozšířil bezpečnostní zónu až k východnímu pobřeží Grónska, kde vyjednával využívání vojenských základen na ostrově s dánským úředníkem, který k tomu neměl souhlas své domácí vlády. Připočteme-li k tomu různé ekonomické sankce, které prezident uvalil na Japonsko, je těžké uniknout závěru, že Roosevelt připravoval zemi na válku.“[23]

Clare Boothe Luce překvapila mnoho lidí na republikánském sjezdu v roce 1944 svým prohlášením, že Roosevelt *„vlákal americký lid do války lží, protože jej nemohl do ní přimět.“* Jakmile se toto tvrzení ukázalo jako pravdivé, příznivci Roosevelta to přestali popírat. Namísto toho tvrdili, že Roosevelt byl nucen lhát, aby zachránil svou zemi a zbytek světa. Sir Oliver Lyttelton, britský ministr produkce v Churchillově kabinetu, potvrzuje, že Spojené státy nebyly donuceny vstoupit do války. Ve svém projevu před Americkou obchodní komorou v Londýně v roce 1944 Lyttelton uvedl: *„Japonsko bylo vyprovokováno k útoku na Američany v Pearl Harboru.... Je to parodie historie tvrdit, že Amerika byla donucena k válce.“*[24]

Dne 8. prosince 1941 přednesl poslanec Hamilton Fish první projev v Kongresu žádající o vyhlášení války proti Japonsku. Fish později řekl, že kdyby věděl, co Roosevelt dělal, aby vyprovokoval Japonsko k útoku, nikdy by o vyhlášení války nepožádal. Fish uvádí: *„FDR záměrně podněcoval Japonsko k válce. Roosevelt byl hlavním podněcovatelem a roznětkou k zažehnutí válečné jiskry, podporován pěti členy svého válečného kabinetu. Všichni byli přesvědčeni, že Japonci zahájí válku neohlášeným strategickým útokem. Roosevelt se svými četnými volebními sliby a také prostřednictvím bodu demokratické národní platformy proti intervenci se uvázal neporušitelnými mírovými uzly. Jediná cesta ven byla vyprovokovat Německo nebo Japonsko, aby nás napadli. Zkoušel všemi možnými způsoby vyprovokovat Němce k útoku, ale marně. Doprovod lodí a příkaz ke střelbě na potkání byly otevřenými a drzými pokusy prezidenta zatáhnout zemi do války proti Německu, ale Hitler se vyhnul nástraze. Zdržování a faktické odmítnutí informovat našeho velitele na Havaji je nepochopitelné, pokud není součástí podvodného a koordinovaného plánu mlčení.... Tragédie Pearl Harboru jde na svědomí FDR, nejen kvůli nechvalně známému válečnému ultimátu, ale také proto, že*

nezajistil, aby byli Kimmel a Short informováni o japonské odpovědi na ultimátum.“[25]

Pokud by Rooseveltovy tajné politiky byly známé, veřejná poptávka po jeho obžalobě by pravděpodobně byla nezastavitelná. Fish uvádí: ***„Kdyby americký lid věděl, že byl záměrně podveden, aby se zapojil do zahraniční války Rooseveltem v rozporu se všemi jeho sliby a závazky, po celých Spojených státech by explodovaly politické bomby, včetně požadavků na jeho rezignaci nebo obžalobu.“***[26] Fish uzavírá: ***„Roosevelt měl příležitost být velkým mírotvůrcem. Místo toho se rozhodl být katastrofálním válečníkem.“***[27]

Dokonce i životopisci naklonění Rooseveltovi připouštějí, že až do posledního roku, kdy byl fyzicky oslaben nemocí, nebyl Roosevelt nikdy šťastnější než během druhé světové války. Po konferenci v Casablance Roosevelt napsal dopis Jiřímu VI.: ***„Skutečně velkolepé setkání… Co se týče pana Churchilla a mě, nemusím Vám říkat, že jsme dokonale sladěný tým v postroji i mimo něj—a mimochodem, spolu se vždy dobře bavíme.“***[28]

Úmysl SSSR rozpoutat druhou světovou válku a infiltrovat vládu USA

Stalin přijal tři pětileté plány počínaje rokem 1927, které měly za cíl učinit ze Sovětského svazu zdaleka největší vojenskou mocnost na světě. Stalin také spiklenecky usiloval o rozpoutání velké války v Evropě tím, že do konfliktu proti Německu a dalším zemím zatáhne Velkou Británii a Francii. Stalinovým plánem bylo eliminovat jednoho nepřítele rukama druhého. Pokud by Německo vstoupilo do války s Velkou Británií a Francií, do války by se zapojily další země a následovala by velká destrukce. Sovětský svaz by pak mohl vpadnout do Evropy a snadno ovládnout celý kontinent.

Stalin se poprvé pokusil rozpoutat velkou válku v Evropě v roce 1936 během občanské války ve Španělsku. Stalinovi političtí agenti, propagandisté, diplomaté a špioni ve Španělsku všichni křičeli rozhořčením, že děti umírají ve Španělsku, zatímco Velká Británie a Francie nic nedělají. Stalinovým agentům se však nepodařilo rozšířit válku za hranice Španělska. Koncem roku 1938 Stalin zastavil veškerou proti-hitlerovskou propagandu, aby Hitlera uklidnil a povzbudil ho k útoku na Polsko.

Stalin nakonec přinutil Evropu k válce podpisem paktu Molotov-Ribbentrop. Britské a francouzské delegace dorazily do Moskvy 19. srpna

1939, aby projednaly společnou akci proti Německu. Během jednání sdělili britští a francouzští delegáti Sovětům, že pokud Německo zaútočí na Polsko, Velká Británie a Francie vyhlásí Německu válku. To byla informace, kterou Stalin potřeboval vědět. 19. srpna 1939 Stalin zastavil jednání s Velkou Británií a Francií a řekl německému velvyslanci v Moskvě, že chce uzavřít dohodu s Německem. Německo a Sovětský svaz poté podepsaly pakt Molotov-Ribbentrop, který vedl ke zničení a rozdělení Polska.[29]

Pakt Molotov-Ribbentrop je pozoruhodný v tom, že Hitler opakovaně tvrdil, že nenávidí komunismus a nedůvěřuje vůdcům Sovětského svazu. Hitler píše v *Mein Kampf*: ***„Nesmí se nikdy zapomenout, že současní vládci Ruska jsou zločinci potřísnění krví, že zde máme spodinu lidstva, která díky okolnostem tragického okamžiku přemohla velký stát, degradovala a vyhladila miliony vzdělaných lidí z čiré krvežíznivosti, a že nyní téměř 10 let vládnou takovou divokou tyranií, jaká nebyla nikdy dříve známa. Nesmí se zapomenout, že tito vládci patří k lidem, v nichž se nejbestiálnější krutost pojí se schopností lživé lstivosti a kteří dnes více než kdy jindy věří, že jsou povoláni uvalit svůj krvavý despotismus na zbytek světa. Nesmí se zapomenout, že mezinárodní Žid, který je dnes absolutním pánem Ruska, nepovažuje Německo za spojence, ale za stát odsouzený ke stejnému osudu jako Rusko. Jeden neuzavírá spojenectví s partnerem, jehož jediným cílem je zničení jeho spolupartnera. Především se neuzavírají spojenectví s lidmi, pro které není žádná smlouva posvátná; protože se nepohybují po této zemi jako lidé cti a upřímnosti, ale jako představitelé lží a klamů, zlodějství, plenění a loupeží. Člověk, který si myslí, že se může zavázat smlouvou s parazity, je jako strom, který věří, že může uzavřít výhodný obchod s břečťanem, který ho obepíná.“***[30]

Hitler také uvádí v *Mein Kampf*: ***„Proto by skutečnost uzavření spojenectví s Ruskem byla signálem pro novou válku. A výsledkem by byl konec Německa.“***[31]

Hitler opakoval svou nedůvěru k Sovětskému svazu v rozhovoru ze 3. března 1938 s britským velvyslancem Nevilem Hendersonem. Hitler v tomto rozhovoru uvedl, že jakákoli omezení zbrojení závisí na Sovětském svazu. Hitler poznamenal, že problém je obzvlášť obtížný ***„kvůli skutečnosti, že člověk může důvěřovat ve věrnost smlouvám barbarské bytosti, jako je Sovětský svaz, asi stejně jako porozumění matematickým vzorcům divochem. Jakákoli***

dohoda se SSSR byla naprosto bezcenná.“ Hitler dodal, že například není možné důvěřovat jakékoli sovětské dohodě o nepoužití otravných plynů.[32]

Tato Hitlerova prohlášení v *Mein Kampf* a Hendersonovi byla prorocká. Stalin plánoval ovládnutí celé Evropy už od 20. let 20. století. Stalinovi a Sovětskému svazu se nedalo věřit, že dodrží jakoukoli mírovou dohodu. Hitler se však rozhodl vstoupit do paktu Molotov-Ribbentrop, protože zoufale chtěl ukončit zvěrstva páchaná na etnických Němcích v Polsku. Hitler doufal, že pakt Molotov-Ribbentrop zabrání Velké Británii a Francii ve vyhlášení války Německu.[33]

Hitler podepsal také pakt Molotov-Ribbentrop, protože jednání probíhající mezi Velkou Británií, Francií a Sovětským svazem nabyla pro Německo hrozivého charakteru. Hitler stál před alternativou být obklíčen touto masivní aliancí, nebo to ukončit diplomatickými kanály. Pakt o neútočení Molotov-Ribbentrop zabránil, aby bylo Německo obklíčeno těmito třemi mocnostmi.[34]

Stalin se neúčastnil války v Evropě, kterou spiklenecky podnítil. Stalin udržoval válku v Evropě tím, že Německu dodával tolik potřebné zásoby. Hitlerovo rychlé vítězství nad Francií však zabránilo masivní destrukci v Evropě, v jakou Stalin doufal. Molotov byl v listopadu 1940 vyslán do Německa, aby oznámil nové územní požadavky Sovětského svazu v Evropě. Tyto nové územní požadavky fakticky ukončily pakt Molotov-Ribbentrop. Hitler byl nucen zahájit preventivní útok 22. června 1941, aby zabránil Sovětskému svazu ovládnout celou Evropu.

Válečné úsilí Sovětského svazu na evropském bojišti druhé světové války bylo obrovské. Většina historiků podceňuje neuvěřitelnou sílu sovětské armády. Jak uvádí historik Norman Davies: *„...sovětské válečné úsilí bylo tak ohromující, že nestranní historici v budoucnu pravděpodobně nebudou hodnotit britský a americký příspěvek k evropskému bojišti jako něco více než podpůrnou roli. Poměry nebyly ‚padesát na padesát‘, jak mnozí naznačují, když mluví o konečném útoku na nacistické Německo z východu a západu. Dříve nebo později se lidé budou muset smířit s faktem, že sovětská role byla obrovská a západní role byla slušná, ale skromná.“*[35]

Klíčovým faktorem, který zabránil sovětskému ovládnutí Evropy, bylo více než 400 000 ne-německých Evropanů, kteří se dobrovolně přihlásili k boji na východní frontě. Spolu s 600 000 německými vojáky představovala milionová Waffen-SS první skutečně panevropskou armádu, jaká kdy

existovala. Hrdinství těchto ne-německých dobrovolníků, kteří se připojili k Waffen-SS, zabránilo plánovanému sovětskému ovládnutí Evropy. V této souvislosti uvádí generál Waffen-SS Leon Degrelle: ***„Kdyby Waffen-SS neexistovala, Sověti by zcela ovládli Evropu do roku 1944. Dostali by se do Paříže dávno před Američany. Hrdinství Waffen-SS zastavilo sovětský kolos u Moskvy, Charkova, Čerkassy a Tarnopolu. Sověti ztratili více než 12 měsíců. Bez odporu SS by Sověti byli v Normandii před Eisenhowerem. Lidé projevovali hlubokou vděčnost mladým mužům, kteří obětovali své životy.“***[36]

Sovětský svaz také stál za spiknutím podněcující k Japonskému útoku na Spojené státy. Harry Dexter White, později prokázaný jako sovětský agent, vykonal misi, jejímž cílem bylo vyprovokovat Japonsko k válce se Spojenými státy. Když ministr zahraničí Cordell Hull umožnil mírotvůrcům v Rooseveltově administrativě sestavit *modus vivendi*, který měl reálný potenciál, White vypracoval desetibodový návrh, který Japonci jistě odmítnou. White předal kopii svého návrhu Hullovi a tato konečná americká nabídka—tzv. „Hullova nóta“—byla Japoncům předložena 26. listopadu 1941.[37]

Hullova nóta, založená na dvou memorandech od Whitea, byla podle Japonců vyhlášením války. Hullova nóta zničila jakoukoli možnou mírovou dohodu s Japonci a vedla k japonskému útoku na Pearl Harbor. V této souvislosti historik John Koster píše: ***„Harry Dexter White, jednající na rozkazy sovětské rozvědky, tahal za nitky, kterými Cordell Hull a [odborník ministerstva zahraničí na záležitosti Dálného východu] Stanley Hornbeck předali Japoncům ultimátum, které bylo ekvivalentní vyhlášení války—v době, kdy jak japonský kabinet, tak americká armáda zoufale toužily po míru....Harry Dexter White přesně věděl, co dělá. Sám člověk zůstává záhadou, ale dokumenty mluví samy za sebe. Harry Dexter White nám dal Pearl Harbor.“***[38]

Sověti také nasadili řadu dalších agentů do Rooseveltovy administrativy. Například Harold Glasser, člen Morgenthauova týmu na ministerstvu financí, poskytoval Sovětům zpravodajské informace z ministerstva války a Bílého domu. Glasserovy zprávy byly NKVD považovány za tak důležité, že 74 zpráv založených na jeho materiálech šlo přímo ke Stalinovi. Jeden historik píše o sovětské infiltraci americké vlády a jejím vlivu na Roosevelta: ***„Tito špioni, spolu se stovkami dalších v jiných amerických agenturách té doby, včetně armády a OSS, pronikli do administrativy ve Washingtonu a nakonec do Bílého domu, obklopili FDR. Byl v podstatě v sovětské kapse. Obdivoval Stalina,***

usiloval o jeho přízeň. Ať už správně, nebo špatně, považoval Sovětský svaz za nepostradatelný ve válce, klíčový k dosažení světového míru po ní, a chtěl, aby se zacházelo se Sověty s jemností. FDR byl ohromen. Rusové stěží mohli udělat více, kdyby byl on sám sovětským špionem.“[39]

Otevření sovětských archivů v roce 1995 odhalilo, že více než 300 komunistických členů nebo sympatizantů infiltrovalo americkou vládu. Tito špioni, působící v programu Lend-Lease, ministerstvu financí, ministerstvu zahraničí, v kanceláři prezidenta, kanceláři viceprezidenta, a dokonce i v amerických zpravodajských operacích, neustále usilovali o posun americké politiky ve prospěch Sovětů. Během druhé světové války bylo několik těchto sovětských špionů dobře postaveno k ovlivnění americké politiky. Zejména na konferencích v Teheránu a Jaltě ke konci druhé světové války byli sovětští špioni schopni ovlivnit Roosevelta, aby učinil obrovské ústupky Sovětskému svazu.[40]

Intriky Churchilla s cílem prodloužit druhou světovou válku a zničit Německo

Hitler nikdy nechtěl válku s Velkou Británií. Pro Hitlera byla Velká Británie přirozeným spojencem Německa a národem, který nejvíce obdivoval. Hitler neměl žádné ambice proti Británii nebo jejímu impériu a všechny zachycené záznamy to solidně potvrzují.[41]

Hitler také nikdy neplánoval světovou válku. Britský historik A. J. P. Taylor boří mýtus o velkém německém vojenském zbrojení: *„V letech 1938-39, tedy v posledním mírovém roce, vydalo Německo na zbrojení asi 15 % svého hrubého národního produktu. Britský podíl byl téměř přesně stejný. Německé výdaje na zbrojení byly po Mnichovu skutečně sníženy a zůstaly na této nižší úrovni, takže například britská výroba letadel byla v roce 1940 daleko před německou. Když v roce 1939 vypukla válka, mělo Německo 1 450 moderních stíhacích letadel a 800 bombardérů; Velká Británie a Francie měly 950 stíhaček a 1 300 bombardérů. Němci měli 3 500 tanků; Velká Británie a Francie jich měly 3 850. V každém případě spojenecké zpravodajské služby odhadovaly německou sílu na více než dvojnásobek skutečného počtu. Jako obvykle se mělo za to, že Hitler plánoval a připravoval velkou válku. Ve skutečnosti tomu tak nebylo.“*[42]

Taylor dále uvádí, že Hitler neměl v úmyslu rozpoutat velkou válku ani ji nepředpokládal: *„Proto nezáleželo na tom, že Německo nebylo na válku*

vyzbrojeno. Hitler záměrně vyloučil „hloubkové přezbrojení“, na které ho tlačili jeho techničtí poradci. Neměl zájem připravovat se na dlouhou válku proti velmocem. Místo toho se rozhodl pro „přezbrojení do šířky“ - frontovou armádu bez záloh, vhodnou pouze pro rychlý úder. Pod Hitlerovým vedením bylo Německo vybaveno k vítězství ve válce nervů - jediné válce, které rozuměl a kterou měl rád; nebylo vybaveno k dobytí Evropy....Při úvahách o německém zbrojení unikáme z mystických oblastí Hitlerovy psychologie a nacházíme odpověď v oblasti faktů. Odpověď je jasná. Stav německé výzbroje v roce 1939 podává rozhodující důkaz, že Hitler neuvažoval o všeobecné válce a pravděpodobně ji vůbec nezamýšlel.“[43]

Hitler byl ochoten uzavřít mír, když Velká Británie a Francie vyhlásily Německu válku. Hitler se svěřil svému nejbližšímu okolí: *„Pokud se na naší straně vyhneme všem válečným aktům, celá záležitost se vypaří. Jakmile potopíme nějakou loď a oni budou mít značné ztráty, tamní válečná strana nabere na síle.“*[44] Hitler učinil 6. října 1939 mírovou nabídku, která byla rychle odmítnuta. Vedoucí představitelé Sovětského svazu, kteří si přáli všeobecnou evropskou válku, si nepochybně oddechli, když Hitlerovu nabídku rychle odmítli.

Hitler snil o anglo-německém spojenectví i v době, kdy bylo Německo ve válce s Velkou Británií. Hitlerův životopisec Alan Bullock uvádí: *„I během války Hitler vytrvale věřil, že spojenectví s Německem... je v zájmu Velké Británie, neustále vyjadřoval lítost nad tím, že Britové byli tak hloupí, že to neviděli, a nikdy se nevzdal naděje, že se jim podaří překonat jejich tvrdohlavost a přesvědčit je, aby jeho pohled přijali.“*[45]

Německá ofenziva proti Dunkirku byla zastavena na Hitlerův rozkaz 24. května 1940. Německý polní maršál Gerd von Rundstedt trvá na tom, že měl Hitlerovými pokyny svázané ruce. Hitler hovořil s von Rundstedtem a dvěma klíčovými muži svého štábu, gen. Georgem von Sodensternem a Guentherem Blumentrittem. Jak vypráví generál Blumentritt: *„Pak nás [Hitler] ohromil tím, že mluvil s obdivem o britském impériu, o nutnosti jeho existence a o civilizaci, kterou Británie přinesla světu....Řekl, že jediné, co od Británie chce, je, aby uznala postavení Německa na kontinentu. Návrat ztracených německých kolonií by byl žádoucí, ale ne nezbytný, a dokonce by nabídl, že Británii podpoří vojensky, pokud by se někde dostala do potíží.“*[46]

Hitler řekl své přítelkyni Frau Troost: *„Krev každého jednotlivého Angličana je příliš cenná na to, aby byla prolita. Naše dva národy patří rasově*

a tradičně k sobě - to je a vždy bylo mým cílem, i když to naši generálové nedokážou pochopit.“[47]

Hitler ve svém politickém testamentu z 26. února 1945 uvádí: *„Churchill zcela nedokázal ocenit sportovního ducha, jehož důkaz jsem podal tím, že jsem se zdržel vytvoření nenapravitelné trhliny mezi námi a Brity. Skutečně jsme se zdrželi jejich vyhlazení u Dunkirku. Měli jsme je přimět, aby si uvědomili, že přijetí jimi nastolené německé hegemonie v Evropě, tedy stavu, proti jehož uskutečnění se vždy stavěli, ale který jsem bez jakýchkoli potíží realizoval, jim přinese neocenitelné výhody.“*[48]

Poté, co mu Hitler věnoval Dunkirk, Churchill to odmítl uznat. Místo toho Churchill označil evakuaci britských vojáků z pláží Dunkirku za hrdinský zázrak, kterého dosáhlo britské námořnictvo. Churchill byl ještě bojovnější ve svém odhodlání pokračovat ve válce.[49] Hitlerova touha zachovat britské impérium se projevila i při další příležitosti, kdy se vojenské štěstí spojenců ocitlo na dně. Když Francie apelovala na příměří, von Ribbentrop v přísně soukromém rozhovoru s italským ministrem zahraničí hrabětem Galeazzem Cianem shrnul Hitlerův postoj k Velké Británii takto: *„[Ribbentrop] řekl, že podle Vůdcova názoru je existence britského impéria jako prvku stability a sociálního řádu ve světě velmi užitečná. Za současného stavu věcí by bylo nemožné nahradit ji jinou, podobnou organizací. Proto si Vůdce - jak také nedávno veřejně prohlásil - nepřeje zničení Britského impéria. Žádá, aby se Anglie vzdala některých svých statků a uznala fait accompli. Za těchto podmínek by byl Hitler ochoten přistoupit na dohodu.“*[50]

Po Dunkirku Ribbentrop napsal, že Hitler byl nadšen z možnosti rychle uzavřít mír s Anglií. Hitler nastínil mírové podmínky, které byl připraven Britům nabídnout: *„Bude to jen několik bodů a prvním bodem je, že mezi Anglií a Německem nesmí být učiněno nic, co by jakkoli narušilo prestiž Velké Británie. Za druhé, Velká Británie nám musí vrátit jednu nebo dvě naše staré kolonie. To je jediná věc, kterou chceme.“*[51]

Dne 25. června 1940 Hitler telefonoval Josephu Goebbelsovi, aby mu vyložil podmínky dohody s Velkou Británií. Goebbels si zapsal do svého deníku: *„Vůdce... se domnívá, že [britské impérium] musí být zachováno, pokud je to možné. Pokud se totiž zhroutí, nezdědíme ji my, ale převezmou ji cizí, a dokonce nepřátelské mocnosti. Pokud si to však Anglie nepřeje jinak, pak musí být sražena na kolena. Vůdce by však souhlasil s mírem na následujícím*

základě: Anglie odejde z Evropy, kolonie a mandáty se vrátí. Reparace za to, co nám bylo po [první světové válce] ukradeno.“[52]

Po pádu Francie v červnu 1940 převzal Hitler iniciativu k ukončení války. Ve vítězném projevu 19. července 1940 Hitler prohlásil, že nikdy neměl v úmyslu zničit nebo dokonce poškodit britské impérium. Hitler učinil obecnou mírovou nabídku následujícími slovy: ***„V této hodině považuji za svou povinnost před svým svědomím znovu apelovat na rozvahu a zdravý rozum ve Velké Británii stejně jako kdekoli jinde. Domnívám se, že jsem v pozici, kdy mohu tento apel učinit, neboť nejsem poražený, který prosí o laskavost, ale vítěz, který mluví ve jménu rozumu. Nevidím žádný důvod, proč by tato válka měla pokračovat.“***[53]

Po tomto projevu následovala soukromá diplomatická nabídka Velké Británii prostřednictvím Švédska, Spojených států a Vatikánu. Není pochyb o tom, že Hitler toužil válku ukončit. Ale Churchill byl ve válce s cílem zničit Německo. Churchillovi nešlo o záchranu britského impéria před zničením. Britský ministr zahraničí lord Halifax si také přál pokračování války a smetl ze stolu to, co nazval Hitlerovou „výzvou ke kapitulaci podle jeho vůle“.[54] Hitlerova mírová nabídka byla oficiálně odmítnuta 22. července 1940.[55]

Alan Clarke, poradce Margaret Thatcherové pro obranu, se domnívá, že pouze Churchillova posedlost Hitlerem a „cílevědomé odhodlání udržet válku“ mu zabránily přijmout německou nabídku na ukončení války v roce 1940: ***„Bylo několik příležitostí, kdy rozumný vůdce mohl od Německa získat nejprve rozumné, pak vynikající podmínky. Hitler skutečně nabídl mír v červenci 1940 před zahájením bitvy o Británii. Po vítězství RAF byly německé podmínky stále k dispozici, nyní převážily více ve prospěch Británie.“***[56]

Dne 14. srpna 1940, během bitvy o Británii, si Hitler zavolal své polní maršály do říšského kancléřství, aby na ně zapůsobil, že vítězství nad Británií nesmí vést ke zhroucení britského impéria: ***„Německo neusiluje o rozbití Británie, protože z toho nebude mít prospěch Německo, ale Japonsko na východě, Rusko v Indii, Itálie ve Středomoří a Amerika ve světovém obchodu. Proto je mír s Británií možný - ale ne, dokud je Churchill premiérem. Musíme tedy zjistit, co dokáže Luftwaffe, a počkat na případné všeobecné volby.“***[57]

Hitler pokračoval v hledání způsobu, jak ukončit válku, kterou nikdy nechtěl. Dne 10. května 1941 odletěl zástupce Vůdce Rudolf Hess v letounu Messerschmitt 110 do Skotska, aby se pokusil vyjednat mírové urovnání s Velkou Británií. Dne 11. května 1941 sdělil Rudolf Hess vévodovi z Hamiltonu,

proč odletěl do Skotska: ***„Jsem na humanitární misi. Vůdce nechce porazit Anglii a chce zastavit boje.“***[58]

Ačkoli nelze prokázat, že Hess odletěl do Skotska s Hitlerovým vědomím a souhlasem, dostupné důkazy naznačují, že tomu tak bylo. Vztah mezi Hessem a Hitlerem byl natolik blízký, že lze logicky předpokládat, že by Hess nepodnikl tak důležitý krok, aniž by o tom nejprve informoval Hitlera. Hess měl také po celou dobu 40 let věznění ve věznici Spandau zakázáno o své misi otevřeně hovořit. Tento „příkaz mlčení“ byl zjevně vydán proto, že Hess věděl věci, které by v případě, že by byly veřejně známy, byly pro spojenecké vlády velmi nepříjemné.[59]

Po vyhlášení spojenecké politiky bezpodmínečné kapitulace na tiskové konferenci v Casablance 23. ledna 1943 bylo mírové urovnání války nemožné. Spojenecká politika bezpodmínečné kapitulace zajistila, že válka bude vedena až do svého hořkého konce. Maurice Hankey, zkušený britský státník, shrnul účinek politiky bezpodmínečné kapitulace takto: ***„Rozhořčila válku, učinila nevyhnutelným boj až do konce, zabouchla dveře možnosti, že by některá ze stran nabídla podmínky nebo zahájila jednání, dodala Němcům a Japoncům odvahu v beznaději, posílila Hitlerovu pozici ‚jediné naděje‘ Německa, napomohla Goebbelsově propagandě a učinila nevyhnutelným vylodění v Normandii a následný strašlivě vyčerpávající a ničivý postup severní Francií, Belgií, Lucemburskem, Holandskem a Německem. Prodloužení války umožnilo Stalinovi obsadit celou východní Evropu, spustit železnou oponu, a tak jedním tahem uskutečnit velkou část svých proklamovaných cílů proti takzvanému kapitalismu, do něhož zahrnuje i sociální demokracii….Nejen nepřátelské země, ale téměř všechny země byly touto politikou, která nás všechny, s výjimkou Spojených států amerických, nechala zbídačit a dostat do zoufalé situace, vykrvácet. Bohužel také tato politika, tolik odporující duchu Kázání na hoře, nijak neposílila morální pozici spojenců.“***[60]

Řada dalších historiků a politických představitelů uvedla, že Velká Británie a Spojené státy znemožnily Německu dosáhnout mírového řešení války. Všeobecně se uznává, že Hitler nechtěl válku ani s Velkou Británií, ani se Spojenými státy.[61] Místo toho Velká Británie a Spojené státy chtěly válku s Německem. V této souvislosti uvádí republikán Hamilton Fish: ***„Pokud si Roosevelt a Churchill skutečně přáli zbavit svět hrozby totalitarismu, měli 22. června 1941 Bohem danou příležitost. Anglie mohla vystoupit z války a uzavřít s Hitlerem mír za těch nejpříznivějších podmínek. Hitler neměl žádné úmysly***

vůči Spojeným státům, takže by nás tento obrat událostí neohrozil. Hitler a Stalin by pak proti sobě bojovali do vyčerpání. Přesně s tím původně počítala Baldwinova-Chamberlainova zahraniční politika. Pan Truman, tehdy senátor, tuto politiku rozhodně podporoval, stejně jako senátor Vandenberg a mnozí další. Ponechala by Spojeným státům a Anglii dominantní postavení ve světě a mohly by jej udržet jako převážně svobodný svět.“[62]

Německý ministr zahraničí Joachim von Ribbentrop řekl poslanci Hamiltonu Fishovi, že spolupráce mezi Anglií a Německem je pro zachování míru nezbytná. Hitler dokonce „nabídl, že dá britské vládě k dispozici 15 německých armádních divizí a celé loďstvo, aby v případě války kdekoli na světě podpořily její impérium“. Fish tomuto von Ribbentropovu prohlášení tehdy nevěřil, ale po letech bylo doloženo.[63]

Hitler vyjádřil švédskému průzkumníkovi Svenu Hedinovi své podivení nad tím, že Velká Británie odmítá přijmout jeho mírové nabídky. Hitler měl pocit, že Britům opakovaně podal ruku k míru a přátelství a oni mu pokaždé jako odpověď zatemnili zrak. Hitler prohlásil: *„Přežití britského impéria je i v zájmu Německa, protože pokud Británie ztratí Indii, my tím nic nezískáme.“*[64]

Dokonce i diplomat z Churchillovy vlastní Konzervativní strany přiznal: *„Celému světu se Churchill jevil jako ztělesnění válečné politiky. Přivést ho do vlády v době, kdy se rovnováha mezi mírem a válkou ještě chvěla, mohlo definitivně vychýlit misky vah na stranu války.“*[65]

Churchillovo odmítnutí vyjednávat o míru s Německem je pozoruhodné tím, že Churchill mluvil o zlu komunismu. Churchill jednou o komunismu řekl: *„Není to jen víra, je to plán tažení. Komunista není jen nositelem určitých názorů, je zástavním adeptem promyšlených prostředků jejich prosazování. Anatomie nespokojenosti a revoluce je prostudována ve všech fázích a aspektech a ve vědeckém duchu je připravena skutečná cvičebnice sabotáže všech stávajících institucí. U nekomunistů není třeba zachovávat žádnou víru. Každý projev dobré vůle, tolerance, smířlivosti, milosrdenství nebo velkorysosti ze strany vlád nebo státníků má být využit k jejich zkáze. Pak, až nastane vhodný čas a vhodná chvíle, je třeba bez váhání a bez výčitek použít všechny formy smrtícího násilí, od vzpoury až po soukromou vraždu. Pod prapory svobody a demokracie se vtrhne do citadely, a jakmile bude mocenský aparát v rukou bratrstva, musí být veškerá opozice, všechny opačné názory vyhlazeny smrtí. Demokracie je jen nástroj, který je třeba*

použít a potom zlomit.“[66] Navzdory své averzi vůči komunismu Churchill ignoroval veškeré německé mírové snahy a připojil se k Sovětskému svazu ve válce proti Německu.

20. ledna 1943 Joseph E. Davies prozradil, že Hitler nabídl odchod z úřadu, pokud tím Velká Británie uzavře mír s Německem. Churchill a další britští představitelé Hitlerovu nabídku odmítli.[67] Churchill se o uzavření míru s Německem ani jednou nepokusil. V dopise Stalinovi z 1. ledna 1944 Churchill uvedl: *„Nikdy jsme nepomysleli na mír, ani v tom roce, kdy jsme byli zcela izolováni a mohli jsme uzavřít mír bez vážné újmy pro britské impérium, a to rozsáhle na Váš úkor. Proč bychom na to měli myslet nyní, když se blíží vítězství nás tří?“*[68]

Je dobře známo, že Churchill válku miloval. Anglický publicista F. S. Oliver o Churchillovi napsal: *„Od svého mládí miloval pan Churchill celým svým srdcem, celou svou myslí, celou svou duší a ze všech svých sil tři věci: válku, politiku a sám sebe. Válku miloval pro její nebezpečí, politiku miloval ze stejného důvodu a sebe vždy miloval pro vědomí, že jeho mysl je nebezpečná....“*[69] Churchill vždy chtěl pokračovat ve válce proti Německu, místo aby vyjednával o mírovém urovnání.

Dokonce i vůdci německého hnutí odporu zjistili, že spojenecká politika bezpodmínečné kapitulace se po Hitlerově smrti nezmění. Dne 18. července 1944 se Otto John vrátil z bezvýsledných jednání se spojeneckými představiteli v Madridu a informoval své spolustraníky, že bezpodmínečná kapitulace bude platit, i kdyby se jim podařilo Hitlera zabít. Dr. Eugen Gerstenmaier, bývalý spiklenec a po válce předseda západoněmeckého parlamentu, v jednom rozhovoru z roku 1975 prohlásil: *„To, co jsme my v německém odboji za války nechtěli vidět, jsme se dozvěděli v plné míře až po válce: že tato válka nakonec nebyla vedena proti Hitlerovi, ale proti Německu.“*[70]

Velká Británie vede necivilizovanou válku

Kromě toho, že Churchill a další představitelé Velké Británie ignorovali veškeré německé snahy o uzavření míru, začali vést válku bezprecedentního násilí. Dne 3. července 1940 britská flotila napadla a zničila velkou část francouzského loďstva v Oranu v jihozápadním Alžírsku, aby zabránila jeho přechodu do německých rukou. Francouzské námořnictvo šlo ke dnu a s ním

i 1297 francouzských námořníků. Churchillovi a britské vládě zřejmě nevadilo, že při útoku zahynulo 1 297 námořníků jejich francouzského spojence. Tento útok na francouzské loďstvo ilustruje Churchillovo odhodlání pokračovat v boji proti Hitlerovi „bez ohledu na cenu“.[71]

Překvapivým aspektem britského útoku na francouzské loďstvo je, že nízko letící britská letadla opakovaně kulometně ostřelovala masy francouzských námořníků, kteří se potáceli ve vodě. Na tuto událost se ve Francii dodnes vzpomíná s velkou hořkostí. Po tomto úmyslném britském válečném zločinu brzy následoval atentát na francouzského admirála Darlana, který provedli britští agenti v Alžíru.[72]

Velká Británie také začala porušovat základní pravidlo civilizované války, že nepřátelské akce musí být omezeny na bojující síly. Dne 11. května 1940 začaly britské bombardéry útočit na průmyslové oblasti Německa. Britská vláda přijala novou definici vojenských cílů, takže tento pojem zahrnoval jakoukoli budovu, která jakýmkoli způsobem přímo či nepřímo přispívala k válečnému úsilí nepřítele. Dne 16. prosince 1940 se uskutečnil nálet 134 britských letadel za měsíčního světla na Mannheim, jehož cílem bylo „soustředit maximální škody v centru města“. Velká Británie tímto náletem upustila od jakéhokoli předstírání útoku na vojenské, průmyslové či jiné konkrétní cíle.[73]

Po kapitulaci Francie 22. června 1940 se Hitler asi měsíc upínal k naději, že válku bude možné ukončit vyjednáním míru. Jakmile si Hitler uvědomil, že vyjednaný mír není možný, zahájil masivní letecký útok na Británii, aby získal kontrolu nad vzdušným prostorem. Německé letecké útoky byly čistě vojenskou operací, prováděnou převážně za denního světla, proti letištím, dokům a lodní dopravě. Teprve 6. září 1940 dostala německá Luftwaffe rozkaz zahájit odvetnou leteckou ofenzívu proti Velké Británii. Tyto německé odvetné útoky se přesně podobaly britským leteckým útokům proti Německu, které probíhaly již od 11. května 1940.

Obě letecké ofenzívy pokračovaly souběžně až do jara 1941, kdy byla Luftwaffe stažena, aby se zúčastnila invaze do Sovětského svazu. Německá letecká ofenziva byla naprostým neúspěchem, neboť nedosáhla svého jediného cíle - přimět britskou vládu k ukončení letecké ofenzivy proti Německu. Britská letecká ofenziva byla neúspěšná do té míry, že nijak nepřispěla k ochromení německé válečné výroby. Byla však obrovským úspěchem do té míry, že ve Velké Británii vyvolala šílenou válečnou psychózu

a zabránila stagnaci války. Britská veřejnost se mylně domnívala, že britská letecká ofenziva proti Německu je pouze oprávněnou odvetou za útoky Luftwaffe na Velkou Británii. Britská veřejnost si neuvědomovala, že to byla Velká Británie, kdo inicioval letecké útoky.[74]

Dne 28. března 1942 zahájila britská letecká ofenziva proti Německu bombardovací plán Fredericka Lindemanna. Lindemannův plán, který s nezmenšenou zuřivostí pokračoval až do konce války, se soustředil na bombardování německých dělnických domů. Britské bombardování v tomto období bylo prostým terorem, jehož cílem bylo podlomit morálku německého civilního obyvatelstva a vyvolat tak v něm sklon ke kapitulaci. Bombardování se zaměřovalo na domy dělnické třídy postavené blízko sebe, protože na jednu tunu shozené výbušniny bylo možné očekávat vyšší procento krveprolití, na rozdíl od bombardování domů vyšší třídy obklopených velkými dvory a zahradami.[75]

Vrcholu britské bombardovací ofenzívy v rámci Lindemannova plánu bylo dosaženo v noci na 13. února 1945, kdy byl na Drážďany podniknut masivní nálet. Obyvatelstvo Drážďan zaplavily hordy vyděšených německých žen a dětí, které utíkaly před postupující sovětskou armádou. Nikdo se nikdy přesně nedozví, kolik lidí při bombardování Drážďan zahynulo, ale odhady 250 000 a více mrtvých civilistů se zdají být opodstatněné. Bombardování Drážďan nesloužilo žádnému vojenskému účelu; jeho cílem bylo pouze vyděsit německé civilní obyvatelstvo a zlomit jeho vůli pokračovat ve válce.[76] K děsivému aspektu bombardování Drážďan došlo za denního světla 14. února 1945. Toho dne nízko letící americké stíhačky kulometně ostřelovaly bezmocné Němce, kteří se v zoufalé snaze uniknout peklu hnali k Labi. Protože Drážďany neměly žádnou protivzdušnou obranu, byli němečtí civilisté snadným cílem.[77]

Když se informace o brutálním bombardování nevinných německých civilistů začaly šířit do světa, britská vláda zpočátku masakr popírala. Britští představitelé prohlašovali, že cíle britské letecké ofenzívy byly vždy vojenského charakteru. Navzdory vytrvalému vládnímu popírání se pravdu o britském masovém bombardování civilních cílů nepodařilo potlačit navždy. Kritici civilního bombardování se začali obávat morálního úpadku Velké Británie. Například britský historik Basil Liddell Hart prohlásil: ***„Bude ironické, pokud obránci civilizace budou spoléhat na vítězství na nejbarbarštějším a nejneobratnějším způsobu vítězství ve válce, jaký moderní svět zažil… Nyní***

spoléháme na vítězství na úspěch ve způsobu degradace na novou úroveň - jakou představuje plošné (noční) bombardování.“[78]

Důkazy o bezohledném masovém bombardování přeplněných německých měst poskytly mnohé posádky britských bombardérů. Téměř naprostá absence německého odporu proti britskému bombardování ke konci války způsobila, že se bombardování měst nepodobalo válce, ale spíše masovému vraždění. Otevřená kritika vládní politiky sice nebyla povolena, ale vina mladých britských letců občas vyplouvala na povrch. Jeden člen britské posádky se přiznal: ***„Tam dole se lidé smažili v roztaveném asfaltu na silnicích, hořeli a my jsme do toho holocaustu míchali zápalné bomby. Bylo mi strašně líto lidí v ohni, který jsem pomáhal rozdmýchávat.“***[79]

Po zničení Drážďan se rozhořčení obrátilo na Arthura Harrise, britského šéfa *Bomber Command*. Kdysi byl svými muži láskyplně nazýván „Bomber“ Harris, po Drážďanech mu mnoho jeho mužů přezdívalo „Řezník“ Harris. Jeden rozzlobený člen britské posádky později vysvětlil: ***„Na brífinku nám řekli, že v ulicích [Drážďan] je mnoho tisíc tankových vojáků, kteří jdou na ruskou frontu nebo se z ní vracejí. Můj osobní pocit je, že kdyby nám na brífinku řekli pravdu, někteří z nás by tam ani neletěli.“***[80]

Winston Churchill, muž přímo zodpovědný za holocaust v Drážďanech, se začal veřejně distancovat od teroristických útoků. Churchill 28. března 1945 prohlásil siru Charlesi Portalovi, náčelníkovi britského leteckého štábu: ***„Zdá se mi, že nadešel okamžik, kdy by měla být otázka bombardování německých měst pouze za účelem zvýšení teroru, byť pod jinými záminkami, přehodnocena. Zničení Drážďan zůstává vážným otazníkem proti postupu spojeneckého bombardování.... cítím potřebu přesnějšího soustředění na vojenské cíle, jako je ropa a komunikace za bezprostřední bojovou zónou, než na pouhé akty teroru a bezohledného ničení, jakkoli působivé.“***[81]

Navzdory Churchillovým námitkám pokračovalo britské teroristické bombardování v nezmenšené míře až do konce války. Dne 3. května 1945 zaútočilo britské královské letectvo na německé osobní lodě *Cap Arcona* a *Thielbek*. Na obou těchto lodích vlálo mnoho velkých bílých vlajek s obrovskými emblémy Červeného kříže namalovanými na bocích lodí. Britské útoky, které byly porušením mezinárodního práva, měly za následek smrt přibližně 7 000 vězňů přepravovaných z koncentračního tábora Neuengamme do Stockholmu. Když o několik dní později vyplavilo německé pobřeží velké množství mrtvol oblečených do oděvů z koncentračních táborů, Britové tvrdili,

že Němci vězně úmyslně utopili v Baltském moři. Trvalo roky, než se pravda o nezákonných britských útocích dostala na veřejnost.[82]

Po Drážďanech Joseph Goebbels rozzlobeně vyzval Hitlera k odvetě zrušením Ženevské úmluvy. Hitler a jeho vojenský štáb však Ženevskou úmluvu dodržovali po celou dobu války. Výsledkem bylo, že téměř 99 % spojeneckých válečných zajatců válku přežilo a vrátilo se domů.[83]

Stejně jako Winston Churchill se i další britští představitelé odpovědní za teroristické útoky začali od svých činů distancovat, když se na veřejnost dostaly podrobnosti o zvěrstvech v Drážďanech a na dalších místech. Britský velitel sir Arthur Harris trval na tom, že pouze plnil rozkazy „shora". Harris a další spojenečtí velitelé se ve skutečnosti neměli příliš čeho obávat. Spojenci koneckonců válku vyhráli. Díky armádě novinářů, filmařů a historiků, kteří za nimi zametali stopy, nikdo ze spojeneckých válečných zločinců neriskoval, že bude za své zločiny pohnán k odpovědnosti.[84]

Spojenecké spiknutí s cílem umožnit Stalinovi ovládnout východní Evropu

Kromě toho, že spojenečtí vůdci nevyjednali s Německem mír a vedli necivilizovanou válku, záměrně umožnili Sovětskému svazu ovládnout Berlín a východní Evropu. Vrchní spojenecký velitel na Západě, generál Dwight D. Eisenhower, neměl v úmyslu Berlín obsadit. Podle pamětí Nikity Chruščova „Stalin řekl, že nebýt Eisenhowera, nepodařilo by se nám Berlín obsadit".[85]

Stalin chtěl, aby se jeho vojska dostala co nejdále do Evropy a umožnila Sovětskému svazu po skončení války kontrolovat větší část Evropy. Stalin věděl, že jakmile se sovětská vojska ve východní Evropě opevní, bude téměř nemožné je vytlačit. Sovětskou hegemonii by nebylo možné vytlačit, pokud by Roosevelt nechtěl po boji s Německem napadnout Sovětský svaz. Stalin to řekl v soukromí: ***„Kdo okupuje nějaké území, vnucuje mu svůj vlastní společenský systém. Každý vnucuje svůj vlastní systém, kam až dosáhne jeho armáda."***[86]

Spojené státy mohly snadno zabránit Sovětskému svazu, aby táhl tak daleko na západ do Evropy. Po porážce Německa v severní Africe se Američané a Britové vydali na Sicílii a poté do Itálie. Churchill upřednostňoval postup po italském nebo balkánském poloostrově do střední Evropy. Takový pochod by byl rychlejší při dosažení Berlína, ale Roosevelt a Stalin se na konferenci v Teheránu v listopadu 1943 postavili proti této strategii. Na

všeobecných zasedáních v Teheránu za přítomnosti Churchilla se Roosevelt postavil proti posílení italského tažení. Místo toho Roosevelt chtěl, aby jednotky v Itálii přešly do Francie pro větší útok přes kanál La Manche plánovaný na rok 1944.[87]

Generál Mark Clark, americký velitel v Itálii, později Rooseveltovo rozhodnutí komentoval: *„Oslabení kampaně v Itálii za účelem invaze do jižní Francie namísto postupu na Balkán bylo jednou z největších chyb války…“*[88]

Spojenečtí vojenští velitelé také záměrně zabránili generálu Georgi Pattonovi rychle porazit Německo v západní Evropě. V srpnu 1944 se Pattonově třetí armádě naskytla příležitost obklíčit Němce u Falaise ve Francii. Nicméně gen. Omar Bradley a Dwight Eisenhower nařídili Pattonovi, aby se zastavil u Argentanu a nedokončil obklíčení Němců, což většina historiků souhlasí, že Patton mohl udělat. Výsledkem bylo, že pravděpodobně 100 000 nebo více německých vojáků uniklo, aby později bojovali proti americkým jednotkám v prosinci 1944 v posledním protiútoku známém jako bitva v Ardenách.[89] Patton si o zastavení, které zabránilo obklíčení Němců u Falaise, zapsal do svého deníku: *„Toto zastavení [bylo] velkou chybou. Zdá se, že [Bradleyho] motto zní: 'V případě pochybností zastavit'. Přál bych si být vrchním velitelem.“*[90]

Generálmajor Richard Rohmer, který byl v té době kanadským stíhacím pilotem, napsal, že kdyby se mezera uzavřela, *„mohlo to přinést kapitulaci Třetí říše, jejíž vysocí generálové se nyní zoufale obávali zlověstného stínu velkého ruského medvěda, který se zvedal na východním obzoru vlasti.“* Dokonce i plukovník Ralph Ingersoll, vlastní historik generála Bradleyho, napsal: *„Neúspěch v uzavření mezery Argentan-Falaise znamenal ztrátu největší příležitosti války.“*[91]

Do 31. srpna 1944 nechal Patton Falaise za sebou a rychle postoupil se svými tanky k řece Meuse, pouhých 63 mil od německých hranic a 140 mil od Rýna. Německá armáda, kterou Patton pronásledoval, byla dezorganizovaná a v rozkladu; nic nemohlo Pattonovi zabránit v tom, aby vpadl do Německa. Avšak 31. srpna byl třetí armádě náhle snížen příděl benzinu o 140 000 galonů denně.To byla obrovská část z 350 000 až 400 000 galonů denně, které Třetí armáda spotřebovávala. Pattonův postup byl zastaven, přestože cesta vpřed byla otevřená a z velké části nechráněná ustupující německou armádou.

Siegfried Westphal, náčelník štábu generála von Rundstedta, později popsal stav německé armády v den, kdy byl Patton zastaven: ***„Celková situace na západě [Němců] byla krajně vážná. Spojenci mohli snadno prorazit na kterémkoli místě.“*** Zastavení bleskové války třetí armády umožnilo Němcům změnit pozice a obnovit síly. S vědomím, že brání svou domácí půdu, našli Němci nový smysl boje. Nevedli jen válku, ale bránili své rodiny před tím, co považovali za hordy toužící po pomstě.[92]

Německo využilo celkového zpomalení spojeneckých sil a reorganizovalo svá vojska ve významnou bojovou sílu. Německý protiútok v bitvě o Ardeny spojenecké síly zcela zaskočil. Němci vytvořili „bouli“ v ochablé americké linii a Spojenci riskovali, že budou odříznuti a případně zničeni nebo vrženi zpět do moře. Patton musel stáhnout svou Třetí armádu na východě a zahájit další plnohodnotný útok na jižní křídlo německých sil. Pattonovy jednotky dorazily během několika dní a byly rozhodujícím faktorem při zatlačování německou bouli zpět do Německa.[93]

Patton byl po bitvě v Ardenách nadšený a chtěl se svou třetí armádou rychle proniknout do srdce Německa. Německá armáda už neměla žádné rezervy a byla definitivně na pokraji sil. Pattona však opět brzdil generál Eisenhower a sbor náčelníků štábů vedený generálem Marshallem. Patton byl ohromen. Patton napsal: ***„Ať se propadnu, když vím, proč máme divize, když je ale nepoužíváme. Člověk by si myslel, že lidé chtějí válku vyhrát… Historie nás bude kritizovat, a to právem, za to, že jsme tak dlouho posedávali na místě.“***[94]

Západní spojenci byli stále schopni snadno dobýt Berlín. Eisenhower však nařídil zastavit americké jednotky na Labi, čímž vlastně daroval Sovětskému svazu střední Německo a velkou část Evropy. Jeden americký štábní důstojník to hořce komentoval: ***„Žádné německé síly by nás nezastavily. Jediná věc, která stála mezi Devátou armádou a Berlínem, byl Eisenhower.“***[95]

8. května 1945, v den, kdy válka v Evropě oficiálně skončila, se Patton vyjádřil na tiskovém brífinku „mimo záznam“. Se slzami v očích Patton vzpomínal na ty, „kteří položili své životy v boji, o němž věřili, že je posledním bojem za svobodu“. Patton pokračoval: ***„Zajímalo by mě, jak budou mluvit dnes, až budou vědět, že jsme poprvé po staletích otevřeli střední a západní Evropu Čingischánovým vojskům. Zajímalo by mě, jak se cítí nyní, když vědí, že v naší době nebude mír a že Američané, z nichž někteří se ještě nenarodili,***

budou muset zítra nebo za deset, patnáct či dvacet let bojovat s Rusy. Poslední měsíce od bitvy v Ardenách a překročení Rýna jsme strávili otálením; čekáním, až se Montgomery připraví k útoku na severu; zabíráním zbytečných nemovitostí a zabíjením několika mizerných Hunů, zatímco jsme měli být v Berlíně a v Praze. A to Třetí armáda mohla být. Dnes bychom měli poslat Rusy k čertu, místo abychom od nich slyšeli, že se máme stáhnout. Měli bychom je poslat k čertu, když se jim to nelíbí, a vyzvat je k boji. Porazili jsme jednoho agresora proti lidstvu a vytvořili jsme druhého, mnohem horšího, zlejšího a oddanějšího, než byl ten první.“[96]

O několik dní později Patton všechny šokoval na setkání v pařížském hotelu, když řekl v podstatě totéž. Na pozdějším shromáždění v Berlíně, když byl požádán, aby si připil se sovětským generálem, řekl Patton svému překladateli: *„Řekněte tomu ruskému zkurvysynovi, že podle toho, jak se tady chovají, je považuji za nepřátele a raději si podříznu krk, než abych si dal skleničku s jedním ze svých nepřátel!“*[97]

Patton se stal mezi americkými a sovětskými vůdci známým jako skutečná hrozba a nebezpečí pro světový mír. Kromě toho byl Patton považován za neukázněného, nezvladatelného a v očích některých i za vlastizrádce. Douglas Bazata tvrdí, že příkaz k atentátu na Pattona dostal od Úřadu strategických služeb, americké vojenské špionážní skupiny. Bazata tvrdí, že Pattona postřelil během plánované autohavárie Pattonova vozidla 9. prosince 1945. Patton později zemřel v nemocnici 21. prosince 1945 za velmi podezřelých okolností.[98]

Spiklo se Německo, aby rozpoutalo druhou světovou válku?

V německých archivech nebylo nikdy nalezeno žádné potvrzení, že Německo zosnovalo druhou světovou válku. Mocnosti Osy také nikdy neměly jasný plán, jak dosáhnout světové nadvlády. Generál George Marshall ve zprávě nazvané *The Winning of the War in Europe and the Pacific* (Vítězství ve válce v Evropě a Tichomoří) poukazuje na to, že mezi mocnostmi Osy nikdy neexistovala úzká spolupráce. Marshallova zpráva, která byla zveřejněna po válce, vycházela ze zpráv americké rozvědky a rozhovorů se zajatými německými veliteli. Marshallova zpráva obsahuje následující tvrzení: *„Zatím nebyly nalezeny žádné důkazy o tom, že by německé vrchní velení mělo nějaký nadřazený strategický plán…*

Když Itálie vstoupila do války, Mussoliniho strategické cíle počítaly s rozšířením jeho říše pod pláštíkem německého vojenského úspěchu. Polní maršál Keitel odhaluje, že vyhlášení války Itálií bylo v rozporu s její dohodou s Německem. Keitel i Jodl se shodují, že to bylo nežádoucí.....

Neexistují ani důkazy o úzké strategické koordinaci mezi Německem a Japonskem. Německý generální štáb uznával, že Japonsko je vázáno paktem o neutralitě s Ruskem, ale doufal, že Japonci budou poutat silné britské a americké pozemní, námořní a letecké síly na Dálném východě.

Vzhledem k tomu, že zatím nic nenasvědčovalo opaku, se předpokládá, že Japonsko také jednalo jednostranně a nikoliv v souladu s jednotným strategickým plánem. Nejenže evropští partneři Osy nebyli schopni koordinovat své plány a zdroje a dohodnout se uvnitř svých národů, jak nejlépe postupovat, ale východní partner, Japonsko, pracoval v ještě větším nesouladu. Osa ve skutečnosti existovala pouze na papíře.“[99]

Hitler ve své závěti potvrzuje nedostatek vojenské koordinace mezi Německem a Itálií. Hitler uvádí: *„I když se ukázalo, že Italové nejsou schopni udržet své pozice v Habeši a Kyrenaice, měli tu drzost vrhnout se, aniž by nás požádali o radu a aniž by nás předem upozornili na své záměry, do nesmyslného tažení v Řecku. Ostudné porážky, které utrpěli, způsobily, že některé balkánské státy na nás pohlížely s opovržením a despektem. Zde a nikde jinde je třeba hledat příčiny zatvrzelosti Jugoslávie a jejího obratu na jaře 1941. To nás v rozporu se všemi našimi plány přinutilo zasáhnout na Balkáně, což ve svém důsledku vedlo ke katastrofálnímu zpoždění zahájení našeho útoku na Rusko. Byli jsme nuceni vynaložit tam některé z našich nejlepších divizí. A v konečném důsledku jsme pak byli nuceni obsadit rozsáhlá území, na nichž by nebýt tohoto hloupého představení, byla přítomnost jakýchkoli našich vojsk zcela zbytečná.“*[100]

Britský historik A. J. P. Taylor souhlasí s tím, že Hitler neusiloval o vyvolání války nebo dobytí světa. Taylor uvádí: *„Hitler nevytvářel plány na dobytí světa ani na nic jiného. Předpokládal, že mu jiní poskytnou příležitosti a on se jich chopí.“*[101]

Mohlo Německo předejít druhé světové válce?

Z přehledu historických událostí vyplývá, že pro Německo by bylo nesmírně obtížné odvrátit druhou světovou válku. Adolf Hitler se v roce 1933

dostal k moci s odhodláním osvobodit Německo od tíživých ustanovení Versailleské smlouvy. Versailleská smlouva byla záměrným porušením předvstupní smlouvy, která měla být založena na Čtrnácti bodech Woodrowa Wilsona. Německo bylo nuceno podepsat Versailleskou smlouvu proti své vůli a přiznat výhradní odpovědnost za vznik první světové války. V důsledku toho muselo Německo zaplatit Spojencům tíživé reparace, ztratilo velké množství svého území včetně všech svých kolonií a zůstalo bezbranné vůči potenciálním nepřátelům. Do roku 1928 historici doložili, že Německo nebylo primárně odpovědné za vznik první světové války.[102] Spojenci však odmítli vypovědět nebo změnit Versailleskou smlouvu.

Hitlerovo odhodlání osvobodit Německo od Versailleské smlouvy bylo zcela oprávněné. Žádný zodpovědný vůdce by nedovolil, aby jeho národ navždy podléhal ustanovením Versailleské smlouvy. Hitler začal od března 1935 Německo znovu vyzbrojovat. Dne 7. března 1936 Hitler vyslal vojáky do Porýní, aby výstavbou Siegfriedovy linie ochránili západní hranice Německa před invazí. Velká Británie a Francie Hitlerův krok nezpochybnily, protože panoval všeobecný pocit, že Německo si pouze prosazuje právo na suverenitu v rámci vlastních hranic.

Impulsem k druhé světové válce byl Anšlus v březnu 1938. Dr. Kurt von Schuschnigg z Rakouska 9. března 1938 oznámil, že Rakousko o čtyři dny později uspořádá plebiscit, v němž se rozhodne, zda Rakousko zůstane navždy nezávislé na Německu. Navrhovaný plebiscit byl "úplnou fraškou", mimo jiné i proto, že vláda vydala pouze hlasovací lístek „ano“ pro nezávislost. Každý, kdo chtěl hlasovat proti, si musel opatřit vlastní hlasovací lístek, stejně velký jako lístky s ano, na kterém nebylo nic jiného než slovo ne. Hitler vpochodoval se svou armádou do Rakouska, aby falešný plebiscit zastavil.

Anšlus s Německem byl mezi Rakušany velmi populární. Rakousko bylo součástí Německa více než 1 000 let před první světovou válkou. rakouští zákonodárci hlasovali po první světové válce pro připojení k Německu, ale tvůrci Versailleské smlouvy odmítli přání rakouských zákonodárců respektovat. Většina Rakušanů považovala anšlus za akt osvobození od nenáviděného loutkového režimu.[103] Přestože však nepadl jediný výstřel, Hitler pomocí své armády ztratil výhodu poškozené národní morálky. Hitler se poprvé ukázal světu jako dobyvatel spoléhající na sílu.

Později došlo ke krizi, když se česká vláda a vojenské vedení rozhodly 20. května 1938 nařídit částečnou mobilizaci českých ozbrojených sil. Tato

částečná mobilizace byla založena na lži, že se na českých hranicích soustřeďují německá vojska. Prezident Beneš a další čeští představitelé pak lhali světovému tisku, že Československo donutilo Německo ustoupit. Hitler byl popuzen a rozhodl, že touha sudetských Němců v Československu vrátit se k Německu by nyní měla být naplněna.

Hrozba války skončila, když Velká Británie, Německo, Francie a Itálie podepsaly 30. září 1938 Mnichovskou dohodu. Hitler dostal v podstatě vše, co chtěl, a sudetští Němci se vrátili do Říše. Podobně jako anšlus Rakouska považovali sudetští Němci Mnichovskou dohodu za akt osvobození od nenáviděného režimu. Britští váleční příznivci však Mnichovskou dohodu odsoudili jako nevhodný ústupek Německu. Ve Velké Británii začalo narůstat válečné štvaní, které vedlo k druhé světové válce.

Po Mnichovské dohodě došlo v Československu ke krizi, když Slovensko 14. března 1939 vyhlásilo nezávislost na české vládě. Rozpad Československa, který následoval, proběhl bez záměru nebo podpory ze strany Německa. Protektorát Čechy a Morava, zřízený 16. března 1939, byl legalizován dohodami podepsanými s českými a slovenskými představiteli. Německá vojska obsadila Prahu na více než měsíc, aby podle těchto dohod zajistila stabilitu. Hitler jednal až poté, co události již zničily mnichovské vyrovnání. Většina lidí mimo Německo si však myslela, že Hitler záměrně naplánoval rozpad Československa.

Halifax se pokrytecky vyjadřoval nepřátelsky k německé okupaci Prahy a sliboval, že příště bude Hitler nucen prolít krev. Britští představitelé prohlásili, že Hitler překročil meze a že jeho slovu už nikdy nelze věřit. Pravdou je, že Halifaxovi a dalším britským představitelům na Československu nezáleželo. Pouze využívali českou krizi jako prostředek k vyvolání nepřátelství vůči Německu mezi britskou veřejností.[104]

Zpětně se ukazuje, že Hitlerovo zřízení Protektorátu Čechy a Morava bylo taktickou chybou. Pro Hitlera by bylo pravděpodobně lepší, kdyby se Německo do řešení české krize nezapojovalo. Tím by zabránil tomu, aby britští váleční štváči tvrdili, že Hitler porušil Mnichovskou dohodu.

Halifax také podporoval mystifikaci, že Německo usiluje o získání kontroly nad celým rumunským hospodářstvím a že Německo vyděsilo rumunské představitele ultimátem. Halifax tato tvrzení podporoval i poté, co byla odhalena jejich nepravdivost. Halifax tato a další nepravdivá tvrzení

uváděl proto, aby ještě více poštval britskou veřejnost proti Německu. Je zřejmé, že Hitler nemohl zabránit tomu, aby Halifax tyto lži proti němu vyslovil.

Podnět k válce pokračoval, když Velká Británie 31. března 1939 oznámila bezpodmínečnou jednostrannou garanci nezávislosti Polska. Tento bezprecedentní bianko šek Polsku zavazoval Velkou Británii jít do války, pokud se Poláci rozhodnou, že je válka nutná. Polské úřady začaly podněcovat četné vraždy, bití, deportace a diskriminaci polských a gdaňských Němců. Na Němce v Polsku byla „lovecká sezóna“. Hitler měl brzy více než dostatečné ospravedlnění pro válku s Polskem na základě tradičních zvyklostí mezi národy.

Britský velvyslanec Nevile Henderson se snažil Halifaxe o těchto polských zvěrstvech informovat, ale Halifax ho odmítl vyslechnout. Halifax se o Polsko zajímal pouze jako o prostředek k rozpoutání války proti Německu. Polské noviny bezstarostně přiznávaly, že polské jednotky neustále překračují německé hranice, aby ničily německá vojenská zařízení a převážely do Polska zabavenou německou vojenskou techniku. Józef Beck také odmítal jakákoli mírová jednání s Německem.

Představitelé německé menšiny v Polsku v tomto období opakovaně žádali polskou vládu o milost, ale bezvýsledně. Do 20. srpna 1939 bylo nuceno opustit Polsko více než 80 000 německých uprchlíků a prakticky všichni ostatní etničtí Němci v Polsku se dožadovali odchodu, aby unikli polským zvěrstvům.[105]

Hitler byl nucen napadnout Polsko, aby ukončil tato zvěrstva páchaná na polské etnické německé menšině. Hitler doufal, že dohoda Molotov-Ribbentrop přesvědčí Velkou Británii, aby nevyhlásila Německu válku. Velká Británie a Francie však vyhlásily Německu válku dva dny po německé invazi do Polska.

Hitler plánoval v rámci mírového návrhu Velké Británii a Francii nabídnout obnovení suverenity českého státu a západního Polska. Joachim von Ribbentrop informoval sovětské představitele o Hitlerově záměru v nótě z 15. září 1939. Stalin a Molotov se snažili potlačit jakoukoli akci, která by mohla přivést Německo a spojence k jednacímu stolu. Sdělili Ribbentropovi, že nesouhlasí se znovuobnovením polského státu. Hitler, vědom si závislosti Německa na sovětském obchodu, upustil od svého plánu obnovit polskou státnost.[106]

Řada historiků, kteří viní Hitlera ze zahájení druhé světové války, tvrdí, že kdyby Hitler chtěl mír, neusiloval by tak netrpělivě o zrušení Versailleské smlouvy. Ve skutečnosti Hitler reagoval na jednání rakouských, českých a polských vůdců. Americký historik David Hoggan píše: *„Schuschnigg vyzval Německo podvodným protiněmeckým plebiscitním plánem a Hitler reagoval intervencí v Rakousku. Beneš vyzval Německo českou mobilizací založenou na falešném tvrzení o koncentraci německých vojsk na českých hranicích. Hitler reagoval rozhodnutím osvobodit Sudety od české nadvlády v roce 1938. Beck vyzval Německo částečnou mobilizací a hrozbou války a Hitler, který si hluboce přál přátelství s Polskem, se zdržel jakékoliv odpovědi. Teprve když se Beck připojil k britské obkličovací frontě, přijal Hitler preventivní vojenská opatření proti polské hrozbě. Po vytvoření nepřátelské anglo-polské kombinace by bylo neslučitelné s bezpečností Německa od toho upustit. Obvinění, že Hitler neuměl vyčkávat, lze vhodněji vztáhnout na rakouské, české a polské vůdce.“*[107]

Harry Elmer Barnes s Hogganovou analýzou souhlasil. Barnes prohlásil: *„Hlavní odpovědnost za vypuknutí německo-polské války nesly Polsko a Velká Británie, zatímco za přerod německo-polského konfliktu v evropskou válku byla téměř výhradně odpovědná Velká Británie vedená Halifaxem.“*[108] Barnes dále prohlásil: *„Nyní bylo na základě dokumentů nezvratně zjištěno, že Hitler nebyl za válku v roce 1939 zodpovědný o nic víc než císař v roce 1914, pokud byl skutečně stejně zodpovědný. Hitlerova odpovědnost v roce 1939 byla mnohem menší než odpovědnost Becka v Polsku, Halifaxe v Anglii nebo dokonce Daladiera ve Francii.“*[109]

Dr. Barnes také zpochybnil obecně přijímanou teorii o Hitlerově diabolismu Barnes uvedl, že někteří velmi dobře informovaní lidé tvrdí, že Hitler byl spíše příliš měkký, velkorysý a čestný než příliš tvrdý a bezohledný. Poukazují na následující úvahy: *„[Hitler] učinil 25. srpna 1939 Británii upřímnou a liberální mírovou nabídku; dovolil Britům útěk u Dunkirku, aby povzbudil Británii k uzavření míru, což ho později stálo válku v severní Africe; nepodařilo se mu obsadit celou Francii, zabrat severní Afriku najednou a rozdělit britské impérium; prohrál bitvu o Británii, protože neschválil divoké saturované bombardování civilistů a nepostavil ozbrojené bombardéry, které by tento typ vojenského barbarství, jež hrálo tak velkou roli ve vítězství Spojenců, prováděly; odložil útok na Rusko a v listopadu 1940 nabídl Molotovovi štědré ústupky, aby udržel mír mezi Německem a Ruskem; prohrál válku s Ruskem tím, že odložil invazi, aby vykoupil Mussoliniho z jeho*

idiotského útoku na Řecko; a vyhlásil válku Spojeným státům, aby dodržel slovo dané Japonsku, které už dávno předtím dalo najevo, že si od Hitlera nezaslouží takové ohledy a loajalitu.“[110]

Spojenci plánovali dlouhou a ničivou válku, která měla vést k úplnému zničení Německa. Naznačuje to rozhovor mezi Williamem Bullittem a polským velvyslancem Jerzym Potockým z 21. listopadu 1938. Podle toho, co Bullittovi během podzimní krize roku 1938 řekli vojenští experti, vypukne v Evropě válka trvající nejméně šest let. Podle názoru vojenských expertů by válka vedla k úplnému zničení Evropy a ve všech evropských státech by zavládl komunismus. Výhody by po skončení války připadly Sovětskému svazu. Bullitt, který se těšil zvláštní důvěře prezidenta Roosevelta, také Potockimu řekl, že Spojené státy se zúčastní války poté, co Velká Británie a Francie učiní první krok. K úplnému zničení Německa a ovládnutí východní Evropy komunisty došlo přesně tak, jak Bullitt předpověděl.[111]

Je těžké si představit, jak by se Hitler mohl vyhnout válce v Evropě bez ohledu na to, jakou politiku by přijal. I kdyby Hitler pasivně přijal okovy Versailleské smlouvy a neudělal nic pro zbrojení, Sovětský svaz by nakonec Německo napadl a ovládl celou Evropu.

Bezprávné spojenecké spiknutí proti moderní civilizaci

Hermann Göring ve své závěrečné řeči před norimberským soudem prohlásil, že „válku nechtěl“ a „nevyvolal ji“. Franz von Papen byl bez sebe. O polední přestávce se do Göringa zuřivě pustil: „Kdo na světě je zodpovědný za všechnu tu zkázu, když ne vy? Vždyť vy jste nepřevzal odpovědnost za nic! Jediné, co děláte, jsou bombastické projevy. Je to ostudné!“ Göring se Papenovi v reakci vysmál.[112]

Göring měl pravdu v tom, že Německo nebylo primárně zodpovědné za rozpoutání druhé světové války. Adolf Hitler a nacionálněsocialistické Německo válku nechtěli. Historické záznamy naopak jasně ukazují, že spojenečtí vůdci intrikovali, aby druhou světovou válku vyvolali a prodloužili. Byli to spojenečtí vůdci, kteří se zapojili do bezprávného spiknutí proti slušnosti moderní civilizace.

Kromě spojeneckých vůdců se západní tisk nijak neomezoval v rozdmýchávání nenávisti vůči Německu. Německo bylo neustále vykreslováno jako hrozba pro ostatní národy. Hitler v této souvislosti poznamenal ve svém

projevu v Říšském sněmu 28. dubna 1939: *„Pokud jde o Německo, nevím o tom, že by se podobné hrozby objevovaly na adresu jiných národů, ale v demokratických novinách čtu každý den lži o těchto hrozbách. Denně čtu o německé mobilizaci, o vylodění, o vydírání, a to proti zemím, s nimiž žijeme nejen v naprostém klidu, ale s nimiž máme v mnoha případech hluboké přátelství. Pak je to zločinná nedbalost, abych nepoužil silnějšího výrazu, když hlavy národů, které mají k dispozici moc, nejsou schopny sevřít otěže válkychtivého tisku a uchránit tak svět před hrozící katastrofou válečného konfliktu.“*[113]

Spojenecké národy a západní tisk se více než jen spikly, aby rozpoutaly světovou válku vedoucí k úplnému zničení Německa. Historické záznamy ukazují, že Spojenci plánovali po skončení války zničující zacházení s Německem. V následujících třech kapitolách se budeme zabývat hrůznými zločiny Spojenců spáchanými na německém národě po skončení druhé světové války.

Poznámky

[1] 26. srpna 1944, memorandum od Roosevelta Stimsonovi, v Morgenthau Diary (Germany), sv. I, Washington, D.C.: Senátní justiční výbor, 1967, s. 445. Citováno v Hitchcock, William I., The Bitter Road to Freedom: A New History of the Liberation of Europe, New York: Free Press, 2008, s. 171.

[2] Stinnett, Robert B., Day of Deceit: the Truth about FDR and Pearl Harbor, New York: The Free Press, 2000, s. 83.

[3] Greaves, Percy L. Jr., „The Pearl Harbor Investigations," in Barnes, Harry Elmer (ed.), Perpetual War for Perpetual Peace, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993, s. 410.

[4] 12. února 1946, rozhovor mezi Williamem Bullittem a Henrym Wallacem, z Henry Wallace Diary, Henry Wallace Papers, rukopisy Kongresové knihovny, Washington, D.C. Citováno v Tzouliadis, Tim, The Forsaken: An American Tragedy in Stalin's Russia, New York: The Penguin Press, 2008, s. 240.

[5] Stinnett, Robert B., Day of Deceit: the Truth about FDR and Pearl Harbor, New York: The Free Press, 2000, s. 254-255.

[6] Greaves, Percy L. Jr., „The Pearl Harbor Investigations," in Barnes, Harry Elmer (ed.), Perpetual War for Perpetual Peace, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993, s. 409.

[7] Beard, Charles A., President Roosevelt and the Coming of the War 1941, New Haven: Yale University Press, 1948, s. 306-307.

[8] Greaves, Percy L. Jr., „The Pearl Harbor Investigations," in Barnes, Harry Elmer (ed.), Perpetual War for Perpetual Peace, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993, s. 409, 466.

[9] Stinnett, Robert B., Day of Deceit: the Truth about FDR and Pearl Harbor, New York: The Free Press, 2000, s. 255-257.

[10] Tamtéž, Předmluva, s. XIII-XIV.

[11] Tamtéž, s. 203-204.

[12] Theobald, Robert A., The Final Secret of Pearl Harbor, Old Greenwich, CT: The Devin-Adair Company, 1954, s. 192, 198, 201.

[13] Tamtéž, s. 193-195.

[14] Tamtéž, Předmluva, s. vii-viii.

[15] Kimmel, Husband E., Admiral Kimmel's Story, Chicago: Henry Regnery Company, 1955, s. 110.

[16] Tamtéž, s. 186.

[17] Richardson, James O., On the Treadmill to Pearl Harbor: The Memoirs of Admiral James O. Richardson, Washington, D.C.: Naval History Division, Department of the Navy, 1973, s. 450.

[18] Kimmel, Thomas K. Jr., „Kimmel and Short: Vindicated," THE BARNES REVIEW, sv. IX, č. 2, březen/duben 2003, s. 42.

[19] Fleming, Thomas, The New Dealers' War: FDR and the War Within World War II, New York: Basic Books, 2001, s. 26.

[20] Barnes, Harry Elmer, Barnes Against the Blackout, Costa Mesa, CA: The Institute for Historical Review, 1991, s. 285-286.

[21] Chamberlain, William Henry, America's Second Crusade, Chicago: Regnery, 1950, s. 352.

[22] Tamtéž, s. 364.

[23] Fischer, Klaus P., Hitler and America, Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 2011, s. 140.

[24] Fish, Hamilton, FDR The Other Side of the Coin: How We Were Tricked into World War II, New York: Vantage Press, 1976, s. xi-xii.

[25] Tamtéž, s. 139, 149-150.

[26] Tamtéž, s. 150.

[27] Tamtéž, s. 76.

[28] Tamtéž, s. 116.

[29] Suvorov, Viktor, The Chief Culprit: Stalin's Grand Design to Start World War II, Annapolis, MD: Naval Institute Press, 2008, s. 106-108.

[30] Hitler, Adolf, Mein Kampf, přeložil James Murphy, Londýn: Hurst and Blackett Ltd., 1939, s. 364.

[31] Tamtéž.

[32] Henderson, Sir Nevile, Failure of a Mission, New York: G. P. Putnam's Sons, 1940, s. 115.

[33] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, s. 472.

[34] Walendy, Udo, Truth for Germany: The Guilt Question of the Second World War, Washington, D.C.: THE BARNES REVIEW, 2013, s. 385-386.

[35] Davies, Norman, No Simple Victory: World War II in Europe, New York: Viking Penguin, 2007, s. 483.

[36] Degrelle, Leon Gen., Hitler Democrat, Washington, D.C.: THE BARNES REVIEW, 2012, s. 11.

[37] Koster, John, Operation Snow, Washington, D.C.: Regnery Publishing, Inc., 2012, s. 135-137, 169.

[38] Tamtéž, s. 215.

[39] Wilcox, Robert K., Target: Patton, Washington, D.C.: Regnery Publishing, Inc., 2008, s. 250-251.

[40] Folsom, Burton W. Jr. a Anita, FDR Goes to War, New York: Threshold Editions, 2011, s. 242, 245.

[41] Irving, David, Hitler's War, New York: Avon Books, 1990, s. 3.

[42] Taylor, A.J.P., The Origins of the Second World War, New York: Simon & Schuster, 1961, s. xxi.

[43] Tamtéž, s. 217-218.

[44] Buchanan, Patrick J., Churchill, Hitler, and the Unnecessary War, New York: Crown Publishers, 2008, s. 331.

[45] Bullock, Alan, Hitler: A Study in Tyranny, New York: Harper & Row, 1962, s. 337.

[46] Hart, B. H. Liddell, The Other Side of the Hill, Londýn: Papermac, 1970, s. 200-201; viz také Chamberlain, William Henry, America's Second Crusade, Chicago: Regnery, 1950, s. 76.

[47] Tamtéž.

[48] Fraser, L. Craig, The Testament of Adolf Hitler: The Hitler-Bormann Documents, s. 72-73.

[49] Bradberry, Benton L., The Myth of German Villainy, Bloomington, IN: AuthorHouse, 2012, s. 369.

[50] Ciano, hrabě Galeazzo, Ciano's Diplomatic Papers, Londýn: Odhams Press, 1948, s. 373.

[51] Hinsley, F.H., Hitler's Strategy, Cambridge: Cambridge University Press, 1951, s. 81.

[52] Ferguson, Niall, Empire: The Rise and Demise of the British World Power Order and the Lessons of Global Power, New York: Basic, 2003, s. 330-331.

[53] Hitler, Adolf, My New Order, upraveno s komentářem Raoul de Roussy de Sales, New York: Reynal and Hitchcock, 1941, s. 837.

[54] Chamberlain, William Henry, America's Second Crusade, Chicago: Regnery, 1950, s. 84.

[55] Hinsley, F.H., Hitler's Strategy, Cambridge: Cambridge University Press, 1951, s. 82.

[56] Clark, Alan, „A Reputation Ripe for Revision," London Times, 2. ledna 1993.

[57] Denman, Roy, Missed Chances: Britain and Europe in the Twentieth Century, Londýn: Indigo, 1997, s. 130.

[58] Langer, Howard J., World War II: An Encyclopedia of Quotations, Westport, CT: Greenwood Press, 1999, s. 142.

[59] Hess, Wolf Ruediger, „The Life and Death of My Father, Rudolf Hess," The Journal of Historical Review, sv. 13, č. 1, leden/únor 1993, s. 29, 31.

[60] Hankey, Maurice Pascal Alers, Politics, Trials and Errors, Chicago: Regnery, 1950, s. 125-126.

[61] Fischer, Klaus P., Hitler and America, Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 2011, s. 2.

[62] Fish, Hamilton, FDR The Other Side of the Coin: How We Were Tricked into World War II, New York: Vantage Press, 1976, s. 115.

[63] Ibid., s. 87.

[64] Irving, David, Hitler's War, New York: Avon Books, 1990, s. 236.

[65] Walendy, Udo, Truth for Germany: The Guilt Question of the Second World War, Washington, D.C.: THE BARNES REVIEW, 2013, s. 272.

[66] Fish, Hamilton, FDR The Other Side of the Coin: How We Were Tricked into World War II, New York: Vantage Press, 1976, s. 51.

[67] Walsh, Michael, Hidden Truths About the Second World War, Spojené království: The Historical Review Press, 2012, s. 15.

[68] Walendy, Udo, The Methods of Reeducation, Vlotho/Weser, Německo: Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, 1979, s. 3.

[69] Fish, Hamilton, FDR The Other Side of the Coin: How We Were Tricked into World War II, New York: Vantage Press, 1976, s. 115-116.

[70] Tedor, Richard, Hitler's Revolution, Chicago: 2013, s. 257.

[71] Fischer, Klaus P., Hitler and America, Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 2011, s. 122-123.

[72] Bird, Vivian, „An Examination of British War Crimes During World War II," THE BARNES REVIEW, sv. VI, č. 6, listopad/prosinec 2000, s. 56.

[73] Veale, Frederick J. P., Advance to Barbarism, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993, s. 182-183.

[74] Ibid., s. 183.

[75] Ibid., s. 184-185.

[76] Ibid., s. 185-186, 192-193.

[77] Bird, Vivian, „An Examination of British War Crimes During World War II," THE BARNES REVIEW, sv. VI, č. 6, listopad/prosinec 2000, s. 59.

[78] Goodrich, Thomas, Hellstorm: The Death of Nazi Germany 1944-1947, Sheridan, CO: Aberdeen Books, 2010, s. 36-37.

[79] Ibid., s. 37-38.

[80] Ibid., s. 124.

[81] Veale, Frederick J.P., Advance to Barbarism, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993, s. 194.

[82] „The 1945 Sinking of the Cap Arcona and the Thielbek," The Journal of Historical Review, sv. 19, č. 4, červenec/srpen 2000, s. 2-3; viz také Schmidt, Hans, Hitler Boys in America: Re-Education Exposed, Pensacola, FL: Hans Schmidt Publications, 2003, s. 231-232.

[83] Goodrich, Thomas, Hellstorm: The Death of Nazi Germany 1944-1947, Sheridan, CO: Aberdeen Books, 2010, s. 126-127.

[84] Ibid., s. 344-345.

[85] Nadaeu, Remi, Stalin, Churchill, and Roosevelt Divide Europe, New York: Praeger, 1990, s. 163.

[86] Fleming, Thomas, The New Dealers' War: FDR and the War within World War II, New York: Basic Books, 2001, s. 318.

[87] Folsom, Burton W. Jr. a Anita, FDR Goes to War, New York: Threshold Editions, 2011, s. 237-238.

[88] Ibid., s. 238-239.

[89] Wilcox, Robert K., Target: Patton, Washington, D.C.: Regnery Publishing, Inc., 2008, s. 284-288.

[90] Blumenson, Martin, ed., The Patton Papers, 1940-1945, Boston: Houghton Mifflin, 1974, s. 508, 511.

[91] Wilcox, Robert K., Target: Patton, Washington, D.C.: Regnery Publishing, Inc., 2008, s. 288.

[92] Ibid., s. 290-298.

[93] Ibid., s. 300-301.

[94] Ibid., s. 313.

[95] Lucas, James, Last Days of the Reich—The Collapse of Nazi Germany, May 1945, Londýn: Arms and Armour Press, 1986, s. 196.

[96] Wilcox, Robert K., Target: Patton, Washington, D.C.: Regnery Publishing, Inc., 2008, s. 331-332.

[97] Ibid., s. 333.

[98] Ibid., s. 342, 391.

[99] Marshall, George C., General Marshall's Report—The Winning of the War in Europe and the Pacific. Vydáno pro Ministerstvo války ve spolupráci s Council on Books in Wartime, New York: Simon and Schuster, 1945, s. 1-3. Citováno v Chamberlain, William Henry, America's Second Crusade, Chicago: Regnery, 1950, s. 351.

[100] Fraser, L. Craig, The Testament of Adolf Hitler: The Hitler-Bormann Documents, s. 46-47.

[101] Taylor, A.J.P., The Origins of the Second World War, New York: Simon & Schuster, 1961, s. 134.

[102] Chamberlain, William Henry, America's Second Crusade, Chicago: Regnery, 1950, s. 6.

[103] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, s. 98.

[104] Taylor, A.J.P., The Origins of the Second World War, New York: Simon & Schuster, 1961, s. 204-205.

[105] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, s. 358, 382, 388, 391-392, 479.

[106] Tedor, Richard, Hitler's Revolution, Chicago: 2013, s. 160-161.

[107] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, s. 312.

[108] Barnes, Harry Elmer, Barnes Against the Blackout, Costa Mesa, CA: The Institute for Historical Review, 1991, s. 222.

[109] Ibid., s. 227, 249.

[110] Ibid., s. 251-252.

[111] Count Jerzy Potocki to Polish Foreign Minister in Warsaw, The German White Paper: Full Text of the Polish Documents Issued by the Berlin Foreign Office; with a forward by C. Hartley Grattan, New York: Howell, Soskin & Company, 1940, s. 19-21.

[112] Taylor, Telford, The Anatomy of the Nuremberg Trials: A Personal Memoir, New York: Alfred A. Knopf, 1992, s. 535-536.

[113] Walendy, Udo, Truth for Germany: The Guilt Question of the Second World War, Washington, D.C.: THE BARNES REVIEW, 2013, s. 34-35.

Část II - Poválečné zločiny Spojenců vůči Němcům

Kapitola pátá - Spojenecké tábory pro válečné zajatce

Druhá světová válka je často označována jako „dobrá válka“, morálně jednoznačný konflikt mezi dobrem a zlem.**[1]** O „dobré válce“ se také tvrdí, že vedla k dobrému míru. Po období přizpůsobování se Spojené státy velkoryse přijaly Marshallův plán a postavily Německo zpět na nohy. Německo se s pomocí Spojenců brzy stalo prosperující demokracií, která zaujala místo v rodině dobrých národů. Výše uvedený zavádějící popis neodráží strašlivé zacházení s Němci po skončení druhé světové války. V této kapitole se budeme zabývat masovým vražděním zajatých německých vojáků ve spojeneckých zajateckých táborech.

Úvod k americkým a francouzským zajateckým táborům

Dne 27. července 1929 spojenci rozšířili ochranné předpisy Ženevské úmluvy pro zraněné vojáky i na válečné zajatce. V těchto předpisech se uvádí: *„Všechna ubytovací zařízení by měla odpovídat standardu jejich jednotek. Červený kříž na to dohlíží. Po skončení válečných akcí by měli být váleční zajatci okamžitě propuštěni.“* Dne 10. března 1945 Dwight Eisenhower, vrchní velitel spojeneckých expedičních sil, tyto předpisy nerespektoval a německé zajatce zajaté na německém území klasifikoval jako „odzbrojené nepřátelské síly“ (Disarmed Enemy Forces - DEF). Němečtí zajatci tak byli vydáni na milost a nemilost Spojencům a nebyli chráněni mezinárodním právem.**[2]**

Západní spojenci záměrně vyvraždili přibližně 1 milion odzbrojených německých válečných zajatců hladem, vystavováním nebezpečí a nemocemi. Tato spojenecká zvěrstva byla poprvé veřejně odhalena v roce 1989 v knize Other Losses od Jamese Bacquea. Dr. Ernest F. Fisher, Jr., plukovník americké armády ve výslužbě a významný armádní historik, napsal předmluvu k aktualizované verzi knihy Other Losses. Předmluvu Dr. Fishera z knihy Jiné ztráty cituji v plném znění: ***„Na většině západní fronty koncem dubna 1945 hřmění dělostřelectva vystřídal klapot milionů párů bot, jak kolony odzbrojených německých vojáků unaveně kráčely k ohradám z ostnatého drátu Spojenců. Rozptýlené nepřátelské oddíly vypálily několik salv, než se ztratily v krajině a nakonec je zajali spojenečtí vojáci.***

Hromadná kapitulace na západě výrazně kontrastovala s posledními týdny na východní frontě, kde přeživší jednotky Wehrmachtu stále bojovaly s postupující Rudou armádou, aby umožnily co největšímu počtu svých kamarádů vyhnout se zajetí Rusy.

Taková byla konečná strategie německého vrchního velení, tehdy pod velkoadmirálem Dönitzem, který byl Adolfem Hitlerem jmenován vrchním velitelem poté, co říšský maršál Göring kapituloval na západě.

Z německého pohledu tato strategie vydala miliony německých vojáků do rukou západních spojenců pod vedením vrchního velitele generála Dwighta Eisenhowera, o nichž se domnívali, že budou milosrdnější. Avšak vzhledem k zuřivé a posedlé nenávisti generála Eisenhowera nejen k nacistickému režimu, ale vlastně ke všemu německému, byla tato víra přinejlepším zoufalým hazardem. Více než 5 milionů německých vojáků v americké a francouzské zóně se tísnilo v klecích z ostnatého drátu, mnozí z nich doslova rameno na rameni. Půda pod nimi se brzy stala bažinou špíny a nemocí. Otevřeni povětrnostním vlivům, bez byť jen primitivních hygienických zařízení, podvyživení, začali zajatci brzy umírat hlady a na nemoci. Počínaje dubnem 1945 armáda Spojených států a francouzská armáda bezstarostně vyhladily asi 1 milion mužů, většinu z nich v amerických táborech. Od dob hrůz věznice v Andersonville spravované Konfederací během americké občanské války nedošlo pod kontrolou americké armády k takovým krutostem. Více než čtyři desetiletí ležela tato bezprecedentní tragédie skryta ve spojeneckých archivech.

Jak se nakonec tento obrovský válečný zločin dostal na světlo? První stopy odhalil v roce 1986 spisovatel James Bacque se svým asistentem. Při výzkumu knihy o Raoulu Laporteriem, hrdinovi francouzského odboje, který před nacisty zachránil asi 1 600 uprchlíků, vyzpovídali bývalého německého vojáka, který se v roce 1946 stal Laporteriovým přítelem. Laporterie vzal tohoto muže, Hanse Goertze, a ještě jednoho muže v roce 1946 z francouzského zajateckého tábora, aby jim dal práci krejčích ve své síti obchodů. Goertz prohlásil, že „Laporterie mi zachránil život, protože 25 % mužů v tom táboře zemřelo během jednoho měsíce". Na co zemřeli? „Hladem, úplavicí, nemocemi."

Když Bacque v rámci možností prověřil záznamy o táborech, kde byl Goertz zavřený, zjistil, že to byl jeden ze skupiny tří táborů v systému 1600 táborů, které byly podle zpráv Mezinárodního výboru Červeného kříže ve

francouzském armádním archivu ve Vincennes u Paříže všechny stejně špatné. Brzy narazili na první nezvratné důkazy o masových úmrtích v táborech kontrolovaných USA. Tyto důkazy se nacházely v armádních hlášeních pod nevýraznou hlavičkou Ostatní ztráty. Hrůzný význam tohoto termínu nám s Bacquem brzy vysvětlil plukovník Philip S. Lauben, bývalý šéf oddělení pro záležitosti Německa v SHAEF.

Na jaře 1987 jsme se s panem Bacquem setkali ve Washingtonu. V následujících měsících jsme společně pracovali v Národním archivu a v Nadaci George C. Marshalla v Lexingtonu ve Virginii a dávali dohromady důkazy, které jsme objevili. Plány vypracované na nejvyšších úrovních americké a britské vlády v roce 1944 vyjadřovaly odhodlání zničit Německo jako světovou velmoc jednou provždy tím, že ho zredukujeme na rolnické hospodářství, ačkoli by to znamenalo vyhladovění milionů civilistů. Až dosud se historici shodovali, že spojenečtí vůdci své ničivé plány brzy zrušili kvůli odporu veřejnosti.

Eisenhowerova nenávist, přenesená přes optiku poddajné vojenské byrokracie, vyústila v hrůzu táborů smrti, která nemá v americké vojenské historii obdoby. Tváří v tvář katastrofálním důsledkům této nenávisti je ležérní lhostejnost, kterou projevili důstojníci SHAEF, nejbolestivějším aspektem zapojení americké armády.

Nic nebylo v roce 1945 vzdálenější záměru velké většiny Američanů než po válce zabít tolik neozbrojených Němců. Určitou představu o rozsahu této hrůzy si lze udělat, když si uvědomíme, že tyto ztráty na životech zdaleka převyšují všechny ztráty, které utrpěla německá armáda na západě v období od června 1941 do dubna 1945. V následujícím vyprávění je z této tragédie poodhalena opona."[3]

Plukovník Fisher byl členem komise americké armády, která vyšetřovala obvinění z válečných zločinů spáchaných americkými vojáky v roce 1945. Později prohlásil, že tato komise byla „zametáním pod koberec".[4]

James Bacque si po svém výzkumu ve Francii uvědomil, že v amerických a francouzských zajateckých táborech došlo ke katastrofě. V Národním archivu Spojených států na Pennsylvania Avenue Bacque našel dokumenty s nadpisem Weekly Prisoner of War and Disarmed Enemy Forces Report (Týdenní zpráva o válečných zajatcích a odzbrojených nepřátelských silách). V každé zprávě byla rubrika Ostatní ztráty, která se shodovala se statistikami, jež viděl ve Francii. Bacque si tyto zprávy prohlédl s plukovníkem Philipem S.

Laubenem, který byl náčelníkem oddělení pro německé záležitosti vrchního velitelství spojeneckých expedičních sil (SHAEF) a měl na starosti přesuny a repatriace zajatců. Bacque a Lauben postupně procházeli rubriky v hlášeních, až se dostali k rubrice Ostatní ztráty. Lauben řekl: „Znamená to úmrtí a útěky." Když se Bacque zeptal, kolik je útěků, Lauben odpověděl: „Velmi, velmi málo." Bacque se později dozvěděl, že útěků bylo méně než jedna desetina procenta.[5]

Bacque uvádí, že vzhledem k tomu, že některé dokumenty o vězních byly při jejich pořizování klamavé a že mnoho záznamů bylo v 50. letech 20. století zničeno nebo skryto v eufemismech, bude počet mrtvých vždy sporný. Není však pochyb o tom, že v amerických a francouzských zajateckých táborech v Německu a Francii zemřelo od dubna 1945 obrovské množství mužů všech věkových kategorií a navíc i některé ženy a děti na následky hladu, vystavení, nehygienických podmínek a nemocí.

Bacque v knize Other Losses odhaduje, že počet obětí nepochybně přesahuje 790 000, téměř jistě přes 900 000 a dost pravděpodobně přes milion. Smrt vězňů vědomě způsobili armádní důstojníci, kteří měli dostatek prostředků, aby tyto vězně udrželi při životě. Organizacím poskytujícím pomoc, jako byl Červený kříž, které se pokoušely pomoci vězňům v amerických táborech, armáda odmítla vydat povolení.[6]

Američtí svědci v amerických a francouzských zajateckých táborech

Někteří američtí dozorci zveřejnili své zážitky ze spojeneckých zajateckých táborů. Jednou z nejvěrohodnějších a nejinformativnějších je ta od Martina Brecha. Následující text je hlavní částí jeho vyprávění: *„V říjnu 1944, když mi bylo 18 let, jsem byl odveden do americké armády. ...Koncem března nebo začátkem dubna 1945 jsem byl poslán střežit zajatecký tábor u Andernachu podél Rýna. Měl jsem čtyři roky středoškolské němčiny, takže jsem mohl mluvit se zajatci, i když to bylo zakázáno. Postupně jsem však byl využíván jako tlumočník a byl jsem požádán, abych vypátral příslušníky SS. (žádné jsem nenašel).*

V Andernachu bylo na otevřeném poli obehnaném ostnatým drátem drženo asi 50 000 vězňů všech věkových kategorií. Ženy byly drženy v odděleném prostoru, který jsem viděl až později. Muži, které jsem hlídal, neměli žádný přístřešek ani přikrývky; mnozí neměli ani kabáty. Spali v blátě, mokří a

promrzlí, s nedostatečně upravenými zákopy na výkaly. Bylo studené, vlhké jaro a jejich bída ze samotného vystavování se počasí byla zřejmá.

Ještě otřesnější bylo vidět vězně, jak házejí trávu a plevel do plechovky s řídkou polévkou. Řekli mi, že to dělali, aby si ulevili od bolestí z hladu. Rychle začali být vyhublí. Zuřila úplavice a brzy spali ve vlastních výkalech, příliš zesláblí a stísnění, než aby se dostali do rozříznutých zákopů.

Mnozí žebrali o jídlo, churavěli a umírali před našima očima. Měli jsme dostatek jídla a zásob, ale neudělali jsme nic, abychom jim pomohli, včetně žádné lékařské pomoci.

Rozhořčeně jsem protestoval u svých nadřízených, ale setkal jsem se s nepřátelstvím nebo nezájmem. Na nátlak mi vysvětlili, že mají přísné rozkazy „z vyšších míst". Žádný důstojník by si to nedovolil udělat 50 000 mužům, kdyby měl pocit, že je to „přes čáru", čímž by se vystavil obvinění. Když jsem si uvědomil, že mé protesty jsou zbytečné, požádal jsem přítele pracujícího v kuchyni, zda by mi mohl podstrčit nějaké jídlo navíc pro vězně. I on řekl, že mají přísný rozkaz přísně rozdělovat jídlo vězňům a že tyto rozkazy přicházejí „shora". Ale on řekl, že mají víc jídla, než vědí, co s ním, a že mi nějaké propašuje.

Když jsem toto jídlo vězňům přehodil přes ostnatý drát, byl jsem chycen a hrozilo mi vězení. Zopakoval jsem „přestupek" a jeden důstojník mi rozzlobeně pohrozil zastřelením. Domníval jsem se, že jde o blaf, dokud jsem na kopci nad Rýnem nepotkal kapitána, který z pistole ráže 45 střílel dolů na skupinu německých civilistek. Když jsem se zeptal: „Proč?", zamumlal: „Cvičný cíl" a střílel, dokud jeho pistole nebyla prázdná. Viděl jsem, jak se ženy utíkají krýt, ale na tu vzdálenost jsem nedokázal říct, jestli byla některá zasažena.

Tehdy jsem si uvědomil, že mám co do činění s chladnokrevnými vrahy plnými moralistické nenávisti. Považovali Němce za podlidi a hodné vyhlazení; další projev sestupné spirály rasismu. Články v novinách pro vojáky z povolání, Stars and Stripes, vyzdvihovaly německé koncentrační tábory, doplněné fotografiemi vyhublých těl; to posilovalo naši samolibou krutost a usnadňovalo napodobování chování, proti němuž jsme měli vystupovat. Také si myslím, že vojáci, kteří nebyli vystaveni boji, se snažili dokázat, jak jsou tvrdí, tím, že si to vybíjeli na vězních a civilistech.

Zjistil jsem, že tito vězni byli většinou zemědělci a dělníci, stejně prostí a nevzdělaní jako mnozí z našich vlastních vojáků. Postupem času jich stále

více upadalo do stavu apatie podobného zombie, zatímco jiní se pokoušeli o útěk dementním nebo sebevražedným způsobem a za bílého dne utíkali přes otevřená pole směrem k Rýnu, aby uhasili žízeň. Byli zkoseni.

Někteří vězni toužili po cigaretách stejně jako po jídle a tvrdili, že je zbavují hladu. Podnikaví „Yankee obchodníci" z řad vojáků proto získávali hordy hodinek a prstenů výměnou za hrst cigaret nebo méně. Když jsem začal vězňům házet kartony cigaret, abych tento obchod překazil, vyhrožovali mi i řadoví příslušníci, že je to pro ně nebezpečné.

Jediný světlý bod v tomto pochmurném obrazu přišel jednou v noci, kdy jsem dostal „hřbitovní směnu", od dvou do čtyř hodin ráno. Ve skutečnosti byl hřbitov na horní straně této ohrady, ne mnoho metrů daleko. Moji nadřízení mi zapomněli dát baterku a já jsem se neobtěžoval si o ni říct, znechucený celou situací, jakou jsem v té době měl. Byla poměrně jasná noc a já si brzy všiml, že se pod dráty směrem ke hřbitovu plazí nějaký vězeň. Měli jsme uprchlíky střílet na potkání, a tak jsem se začal zvedat ze země, abych ho varoval, ať se vrátí. Najednou jsem si všiml dalšího vězně, který se plazil od hřbitova zpátky k ohradě. Riskovali život, aby se pro něco dostali na hřbitov; musel jsem to prozkoumat.

Když jsem vstoupil do šera tohoto křovím a stromy zastíněného hřbitova, cítil jsem se naprosto zranitelný, ale zvědavost mě nějak nutila jít dál. Navzdory své opatrnosti jsem zakopl o nohy někoho, kdo ležel na zemi. Máchal jsem kolem sebe puškou, zatímco jsem klopýtal a snažil se znovu získat duševní i tělesnou rovnováhu, a brzy se mi ulevilo, že jsem reflexivně nevystřelil. Postava se posadila. Postupně jsem spatřil krásnou, ale vyděšenou tvář ženy s piknikovým košem opodál. Němečtí civilisté nesměli krmit, ba ani se přibližovat k vězňům, takže jsem ji rychle ujistil, že to, co dělá, schvaluju, ať se nebojí, a že opustím hřbitov, abych jí nepřekážel.

Okamžitě jsem tak učinil a posadil se, opřený o strom na okraji hřbitova, abych byl nenápadný a nepolekal vězně. Představoval jsem si tehdy, a představuji si to i teď, jaké by to bylo potkat jako vězeň krásnou ženu s piknikovým košem, a to za takových podmínek. Na její tvář jsem nikdy nezapomněl.

Nakonec se do ohrady doplazili další vězni. Viděl jsem, že táhnou jídlo svým kamarádům, a mohl jsem jen obdivovat jejich odvahu a oddanost.

Dne 8. května, v Den Vítězství v Evropě, jsem se rozhodl oslavit s několika vězni, které jsem hlídal a kteří pekli chléb, který ostatní vězni příležitostně

dostávali. Tato skupina měla všechen chléb, který mohla sníst, a sdílela veselou náladu vyvolanou koncem války. Všichni jsme si mysleli, že se brzy vrátíme domů, což byla z jejich strany žalostná naděje. Byli jsme v oblasti, která se měla stát francouzskou zónou, kde jsem se brzy stal svědkem brutality francouzských vojáků, když jsme jim předávali naše zajatce do jejich otrockých pracovních táborů. V tento den jsme však byli šťastní.

Jako gesto přátelství jsem vyprázdnil pušku a postavil ji do rohu, dokonce jsem jim na jejich žádost dovolil, aby si s ní pohráli. Tím se důkladně „prolomily ledy" a brzy jsme si zpívali písničky, které jsme se navzájem učili nebo které jsem se naučil na střední škole německy („Du du liegst mir im Herzen"). Z vděčnosti mi upekli speciální malý bochník sladkého chleba, jediný možný dárek, který jim zbyl. Nacpal jsem si ho do svého „eisenhowerovského saka" a propašoval jsem ho do kasáren, kde jsem ho snědl, až když jsem měl soukromí. Nikdy jsem neochutnal chutnější chléb a nikdy jsem při jeho konzumaci nepocítil hlubší pocit společenství. Věřím, že mi při té příležitosti vesmírný pocit Krista (Jednoty všeho bytí) odhalil svou obvykle skrytou přítomnost a ovlivnil mé pozdější rozhodnutí studovat filozofii a náboženství.

Krátce poté francouzští vojáci odvedli některé z našich slabých a nemocných zajatců do svého tábora. Jeli jsme na nákladním autě za touto kolonou. Dočasně zpomalil a couvl, možná proto, že řidič byl stejně šokován jako já. Kdykoli se německý zajatec zapotácel nebo upadl, byl udeřen obuškem do hlavy, dokud nezemřel. Těla byla odvalena na kraj silnice, aby je vyzvedl jiný náklaďák. Pro mnohé mohla být tato rychlá smrt lepší než pomalé umírání hladem na našich „vražedných polích".

Když jsem konečně uviděl Němky v odděleném prostoru, zeptal jsem se, proč je vězníme. Bylo mi řečeno, že jsou to „táborové následovnice", vybrané jako rozmnožovací materiál pro SS k vytvoření superrasy. S některými jsem mluvil a musím říct, že jsem nikdy nepotkal temperamentnější a přitažlivější skupinu žen. Rozhodně jsem si nemyslel, že si zaslouží vězení.

Stále častěji jsem byl využíván jako tlumočník a dokázal jsem zabránit některým obzvlášť nešťastným zatčením. Jedna docela zábavná příhoda se týkala starého sedláka, kterého odvádělo několik vojenských policistů řekli mi, že má „parádní nacistickou medaili", kterou mi ukázali. Naštěstí jsem měl tabulku, podle které se takové medaile poznají. Dostal ji za to, že měl pět dětí! Možná se jeho ženě poněkud ulevilo, že ho má „z krku", ale nemyslím si, že by jeden z našich táborů smrti byl spravedlivým trestem za jeho zásluhy pro

Německo. Vojenští policisté souhlasili a propustili ho, aby pokračoval ve své "špinavé práci".

Hladomor se začal šířit i mezi německými civilisty. Bylo běžné vidět německé ženy po lokty v našich popelnicích, jak hledají něco poživatelného - tedy pokud nebyly vyhnány.

Když jsem vedl rozhovory se starosty malých měst a vesnic, dozvěděl jsem se, že jejich zásoby potravin odvezli „vysídlenci“ (cizinci, kteří pracovali v Německu), naložili je na nákladní auta a odjeli. Když jsem jim to oznámil, odpověděli mi jen pokrčením ramen. Nikdy jsem neviděl žádný Červený kříž v táboře ani pomáhat civilistům, ačkoli jejich stánky s kávou a koblihami byly pro nás k dispozici všude jinde. Mezitím se Němci museli spoléhat na sdílení ukrytých zásob až do příští sklizně.

Německé ženy byly díky hladu více „k dispozici“, ale i přesto bylo znásilňování rozšířené a často doprovázené dalším násilím. Vzpomínám si zejména na jednu osmnáctiletou ženu, která měla pažbou pušky rozbitý bok obličeje a poté byla znásilněna dvěma vojáky. Dokonce i Francouzi si stěžovali, že znásilňování, rabování a opilecká destruktivita ze strany našich vojáků byla přehnaná. V Le Havru jsme dostali brožury, které nás upozorňovaly, že němečtí vojáci zachovávali vysoký standard chování k francouzským civilistům, kteří byli mírumilovní, a že my bychom měli dělat totéž. V tom jsme žalostně selhali. „No a co?“ řekli by někteří. „Zvěrstva nepřítele byla horší než ta naše.“ Je pravda, že jsem zažil až konec války, kdy už jsme byli vítězi. Německá příležitost ke krutostem vyprchala, naše byla na dosah ruky. Ale dvě křivdy nedělají dobro. Spíše než kopírovat zločiny našeho nepřítele bychom měli usilovat o to, abychom jednou provždy přerušili kruh nenávisti a pomsty, který sužuje a pokřivuje lidské dějiny. Proto se ozývám nyní, 45 let po zločinu. Nikdy nemůžeme zabránit jednotlivým válečným zločinům, ale můžeme, pokud nás bude mluvit dost, ovlivnit vládní politiku. Můžeme odmítnout vládní propagandu, která líčí naše nepřátele jako podlidi a podporuje takové nehoráznosti, jakých jsem byl svědkem. Můžeme protestovat proti bombardování civilních cílů, které probíhá dodnes. A můžeme odmítnout, aby naše vláda kdykoli schvalovala vraždění neozbrojených a poražených válečných zajatců.

Chápu, že pro běžného občana je těžké přiznat, že byl svědkem takového zločinu, zejména pokud je do něj sám zapleten. Dokonce i vojáci sympatizující s oběťmi se báli stěžovat si a dostat se do problémů, jak mi řekli. A nebezpečí

nepřestalo hrozit. Od té doby, co jsem před několika týdny promluvil, mi volali a vyhrožovali a rozbili mi poštovní schránku. Ale stálo to za to. Psaní o těchto krutostech bylo katarzí pocitu, že jsem byl příliš dlouho potlačován, osvobozením a možná připomene dalším svědkům, že „pravda nás osvobodí, nebojte se". Možná si z toho všeho odneseme i nejvyšší ponaučení: jen láska může zvítězit nad vším."[7]

Martin Brech viděl, jak z tábora odjíždějí mrtvoly po náklaďácích, ale nikdy se nedozvěděl, kolik jich bylo a kde a jak byly pohřbeny.[8] Brech v roce 1995 na adresu americké armády řekl: ***„Je jasné, že ve skutečnosti bylo politikou střílet všechny civilisty, kteří se pokoušeli vězně nakrmit."*** Brech také potvrdil, že Eisenhowerova politika hladovění byla tvrdě prosazována až na nejnižší úroveň táborové stráže.[9]

Mnoho dalších důstojníků a poddůstojníků americké armády přiznalo, že podmínky ve spojeneckých zajateckých táborech byly pro Němce smrtící. Korporál Daniel McConnell trpěl posttraumatickou stresovou poruchou způsobenou zážitky z tábora americké armády v Heilbronnu. McConnell dostal rozkaz, aby navzdory své neznalosti medicíny převzal Baker č. 4, „nemocniční" stan v Heilbronnu. McConnell píše: ***„Jednoho dne, když jsem pracoval na uhelném úseku, jsem byl předvolán do kanceláře prvního seržanta, který mi řekl: ‚Z tvojí složky 201 vidíme, že umíte německy - ten chlap venku v zajateckém táboře dělá bordel. Posíláme tě tam, abys to dal do pořádku.'"*** „Nemocnice" neměla žádné lékařské vybavení kromě lahviček s aspirinem. McConnell píše: ***„Po prohlídce jsem zjistil, že Baker č. 4 je nemocnicí jen podle jména. Nebyly dodržovány ani ty nejzákladnější normy čistoty, ani nebyly vymahatelné. Čisticí prostředky a dezinfekční prostředky nebyly k dispozici, nemluvě o lékařských a chirurgických [potřebách],... Zápach byl nesnesitelný....Operace se prováděly bez anestezie... V noci bylo slyšet rachot kulometu nebo praskot pušky, když se válečný zajatec vydal za plot, aby unikl."***[10]

Stan s blátivou podlahou byl jen prostředkem, jak shromáždit umírající vězně, aby se dostali k nákladním autům, která měla brzy odvézt jejich mrtvoly. McConnell viděl, jak vězni v tomto táboře hromadně umírají, a viděl, jak je buldozery pohřbívají do hromadných hrobů. McConnell uvádí: ***„Když válečný zajatec zemřel, jeho ostatky byly v pytli odneseny do stanu poblíž hlavní brány. Tam lékař podepisoval úmrtní list, čehož jsem byl svědkem. Několik těl by bylo odvezeno do dlouhého příkopu mimo tábor k hromadnému***

pohřbu. Pokud byli přítomni nejbližší příbuzní (což byl vzácný případ), pronesl duchovní několik slov, pak se rozjel buldozer a zasypal těla zeminou." Vzhledem k tomu, že McConnell dostal příkaz na to všechno dohlížet, aniž by tomu mohl zabránit, pocit viny ho nikdy neopustil. Po padesáti letech McConnellův duševní stav nakonec způsobil, že fyzicky onemocněl. Správa veteránů, která v roce 1998 přiznala McConnellovi 100% zdravotní důchod, uznala, že McConnell byl doživotně poškozen hrůzami, jichž byl v táboře svědkem, ale kterým nemohl zabránit.[11]

Pravděpodobně nejvýznamnějším americkým očitým svědkem táborů je generálmajor Richard Steinbach (tehdy plukovník), který dostal rozkaz převzít správu několika zajateckých táborů americké armády poblíž Heilbronnu. Steinbach ve svých pamětech uvádí, že při inspekční cestě zjistil, že podmínky v amerických táborech jsou hrozné. Velká většina vězňů neměla žádné přístřeší. Většina vězňů zhubla, někteří trpěli nemocemi a někteří pomalu přicházeli o rozum. Vězni často dostávali mnohem méně než oficiální příděl jídla, který činil 1 000 kalorií denně, i když Steinbach brzy zjistil, že jídla je k dispozici dostatek.[12]

Steinbach věděl, co způsobilo hrozné podmínky v amerických zajateckých táborech: *„Způsobil to Morgenthauův plán. Morgenthau si hladověním těchto mužů vybíjel své nahromaděné pocity vůči Německu... Jeho cílem byla spíše pomsta než podpora amerických národních cílů. Za to byl samozřejmě zodpovědný i Franklin D. Roosevelt, prezident, který tento plán schválil. Ještě horší než hladovění byla nečinnost, která byla těmto lidem vnucena. Byl jsem ohromen a znechucen zároveň. Takhle se Američané chovají k lidem, i když někteří z nich mohou být zločinci? Očividně ne. Nařídil jsem veliteli amerického tábora, aby poslal na přední nádraží a vyzvedl doplňkové příděly."* Steinbach uvedl, že potraviny a stany byly okamžitě dodány ze zásob v okolí.[13]

Generál Withers Alexander Burress, stejně jako Steinbach příslušník velitelství 6. armády, našel ve svých táborech stejné podmínky. Steinbach tvrdí, že stejné věci viděl i jinde*: „Provedl jsem inspekci dalších táborů a zjistil jsem stejnou situaci a nařídil stejná nápravná opatření. Jakmile jsem se vrátil na naše velitelství, setkal jsem se s generálem Burressem. Řekl mi, že německý zajatecký tábor je něco, co se vymyká jeho chápání."* Bohužel Steinbach byl počátkem následujícího roku převelen a podmínky v Heilbronnu se podle kpt. Daniela McConnella opět zhoršily.[14]

Americké zajatecké tábory ve Francii také zdaleka nesplňovaly standardy stanovené Ženevskou konvencí. Podplukovník Henry W. Allard, který velel některým táborům ve Francii od konce roku 1944 do května 1945, říká, že do táborů byly posílány pouze příděly potravin. Zásoby jako léky, oblečení, palivo, jídelní soupravy a kamna byly vězňům odepřeny. Allard popisuje podmínky v táborech: *„Úroveň táborů PW [válečných zajatců] v ComZ [týlové zóně americké armády] v Evropě se dá srovnat jako jen o něco lepší nebo dokonce srovnatelné s životními podmínkami táborů pro japonské zajatce, o kterých nám vyprávějí naši muži, a nepříznivě s podmínkami pro Němce.“*[15]

Po válce se podmínky v amerických táborech neustále zhoršovaly. Plukovník Philip Lauben později řekl, že americké a francouzské tábory v oblasti Vogéz ve Francii byly tak špatné, že *„Vogézy byly jen jeden velký tábor smrti.“*[16]

V amerických táborech v Německu od roku 1945 panovala katastrofální přeplněnost, nemoci, podvýživa a vystavení nebezpečí. Plukovníci americké armády plk. James B. Mason a Charles H. Beasley pozorovali podmínky v amerických táborech podél Rýna v dubnu 1945: *„20. dubna byl bouřlivý den se střídavým deštěm, sněhem a mrholením a s větrem mrazivým na kost, který se snášel ze severu do údolí Rýna nad roviny, kde se nacházel tábor. Tísnili se těsně u sebe, aby se zahřáli, a za ostnatým drátem se jim naskytl ten nejúžasnější pohled - téměř 100 000 uštvaných, apatických, špinavých, vychrtlých, bledě zírajících mužů oblečených do špinavých polních šedých uniforem a stojících po kotníky v blátě. Tu a tam se objevily špinavé bílé šmouhy, které při bližším pohledu bylo vidět jako muže s ovázanými hlavami nebo rukama nebo stojící v košili! Velitel německé divize hlásil, že muži nejméně dva dny nejedli a že velkým problémem je zásobování vodou - přitom jen 200 metrů od nich tekl Rýn.“*[17]

Pohled zevnitř tábora byl ještě horší. Vězni trpěli úmorným hladem a žízní a velké množství jich zemřelo na hlad, úplavici a vystavení působení počasí. Kapitán Ben H. Jackson uvedl, že když se přiblížil k jednomu z táborů podél Rýna: *„Cítil jsem to na míli daleko. Bylo to barbarství.“*[18]

Židovský zpravodajský poručík v Bad Kreuznachu prohlásil: *„Když jsem je našel napůl vyhladovělé k smrti přímo v našich klecích a zacházelo se s nimi jako se psem, položil jsem si několik otázek. Někdy je musím nechat nakrmit a hospitalizovat, než z nich dostanu souvislou výpověď... Všechny ty*

směrnice o tom, že si Němce nemáme hýčkat, otevřely bránu všem zločineckým sklonům, které v sobě máme.“[19]

Generál Mark Clark, politický komisař USA v Rakousku, byl po příjezdu do Rakouska zděšen podmínkami v amerických táborech. Clark učinil neobvyklý krok a napsal memorandum „do spisu“. Pravděpodobně se tak chtěl před historií ospravedlnit, aniž by urazil svého šéfa, generála Dwighta Eisenhowera. Clark napsal: *„Když jsem poprvé přijel z Itálie do Rakouska, generál Keyes mi řekl o žalostných podmínkách, které panovaly v táboře Ebensee, především kvůli přeplněnosti a nedostatku řádné stravy. Řekl mi, že podniká kroky k nápravě... Poslal jsem pro plukovníka Lloyda, svého generálního inspektora, a řekl mu, aby v tomto táboře provedl inspekci. Později přišel generál Hume s podrobnou zprávou, která ukazovala, jak kritická situace tam panuje. Okamžitě jsem nařídil, aby bylo rozvolněno přeplnění a aby byla zvýšena kalorická hodnota přídělu na přibližně 2800 kalorií. Nejsem si jistý, zda k tomu mám pravomoc, ale přesto to udělám, protože je třeba přijmout nějaká okamžitá opatření. Zaráží mě, že o tomto táboře nemám od svých štábních důstojníků dostatek informací.“*[20]

Žalostný stav rakouských táborů potvrdilo zvláštní vyšetřování, které se konalo v září 1945 pod vedením amerického podplukovníka Herberta Pollacka. Pollack zjistil u mnoha vězňů v amerických táborech v Rakousku podmínky hladovění a vážné problémy s podvýživou.[21]

Americký seržant Merrill W. Campbell píše o masovém zvěrstvu, jehož byl svědkem v jižním Německu: *„Na tomto otevřeném poli [bylo] 10 000 nebo více německých zajatců, kteří stáli bok po boku.Tato skupina zajatců [tam] byla tři dny nebo déle bez jídla a vody, bez přístřeší. O ty lidi bylo málo starostí. V okolí [nebyli] žádní němečtí civilisté. Co se týče jídla a vody, osobně si myslím, že jim mohla být poskytnuta. Většina dozorců byla velmi brutální. Protože jsem tento tábor neměl na starosti, nemohl jsem s tím moc dělat. Ráno, když byli vězni přesunuti, měla moje rota rozkaz odejít a odjet do Garmische, protože moje rota opouštěla tuto oblast. Ohlédl jsem se, kam stěhovali vězně; kam až jsem dohlédl, bylo hluboké bahno. Z bahna trčely hlavy, ruce a nohy mrtvých. Bylo mi z toho zle a hnusilo se mi to.“*[22]

Americký kapitán Frederick Siegfriedt byl v prosinci 1945 nasazen ve východní Francii poblíž Zimmingu, kde bylo asi 17 000 německých zajatců. Kapitán L., Siegfriedtův celoživotní přítel, byl zdravotníkem oddílu. Siegfriedt píše: *„Kapitán L. byl celý život nesmírně pracovitý a svědomitý člověk. Bylo*

zřejmé, že je v extrémním stresu, když se snaží vyrovnat s podmínkami v CCE 27 a nedostává se mu žádné spolupráce, pomoci, pochopení, je bezradný a nemá si ani s kým promluvit. Mohl jsem posloužit k naplnění [poslední] potřeby. Vysvětlil mi, že většina mužů má úplavici a trpí podvýživou. Někteří muži v klecích měli až 17 krvavých stolic denně, řekl. Zavedl mě do jednoho z bývalých francouzských kasáren, které sloužily jako nemocnice. Všude v něm leželo 800 mužů, na studené betonové podlaze i na postelích. Když to člověk viděl, rvalo mu to srdce... Téměř bez výjimky byli ostatní [američtí] důstojníci přeřazeni kvůli alkoholismu nebo psychickým problémům....Provoz CCE 27 se zdál být typický pro celý systém. Když se do nějakého prostoru dostala hromada vězňů, se kterými si nevěděli rady, nebo si s nimi jinak nedokázali poradit, byli bez ohlášení převezeni do jiného prostoru... Netuším, kolik jich zemřelo nebo kde byli pohřbeni. Jsem si jistý, že Američané je nepohřbívali, a my jsme neměli nic takového jako buldozer. Mohu se jen domnívat, že je pohřbil oddíl německých zajatců. Mohl jsem se podívat z okna své kanceláře a poznat, jestli nesené tělo je živé, nebo mrtvé, podle toho, jestli za ním šel pátý muž s jeho osobními věcmi, nebo ne. Denně jich mohlo být od pěti do pětadvaceti.“[23]

Siegfriedt dochází k závěru, že *„[americký] personál se mnohem více staral o luxusní život než o chod vězeňských táborů“.*[24]

Jeden americký důstojník, který si přál zůstat v anonymitě kvůli obavám z represí, řekl: *„Podmínky, které jste tak výstižně popsal, byly přesně takové, jaké byly v Regensburgu, Moosburgu a dalších táborech po celém Dolním Bavorsku a Rakousku. Smrt byla běžná a polští dozorci pod vedením amerických důstojníků s nimi krutě zacházeli.“*[25]

Mnoho německých válečných zajatců se *„nešťastnou náhodou udusilo“ ve spojeneckých vagonech při přepravě. Americký poručík Arthur W. von Fange viděl v březnu 1945 na vlečce poblíž Remagenu asi 12 zamčených dobytčích vagonů plných mužů. Slyšel zevnitř výkřiky, které postupně utichaly. Von Fange řekl: „Nedokážu si představit, že by vydrželi tři dny.“*[26]

V březnu 1945 američtí strážní otevřeli železniční vagony se zajatci přijíždějícími z Německa a několikrát našli uvnitř mrtvé vězně. V Mailly le Camp bylo 16. března 1945 nalezeno 104 mrtvých vězňů. Dalších 27 německých vězňů bylo nalezeno mrtvých v Attichy.[27]

Krátce po kapitulaci Německa 8. května 1945 vyslal generál Eisenhower naléhavý kurýrní rozkaz po celé obrovské oblasti, které velel. Část

zprávy zněla takto: *„Vojenská vláda mě požádala, abych dal na vědomí, že za žádných okolností nesmí být mezi místními obyvateli shromažďovány zásoby potravin, aby je bylo možné dodat německým válečným zajatcům. Ti, kteří tento příkaz poruší a přesto se pokusí tuto blokádu obejít, aby se k zajatcům něco dostalo, se vystavují nebezpečí zastřelení....“*[28] Kopie tohoto rozkazu byly nalezeny v mnoha městech a vesnicích v Německu.[29]

Americký seržant (který si přál zůstat v anonymitě) viděl tento rozkaz pro civilisty vyvěšený v němčině a angličtině na nástěnce vojenského velitelství americké armády v Bavorsku, podepsaný náčelníkem štábu vojenského guvernéra Bavorska. Ve Straubingu a Regensburgu byl rozkaz vyvěšen dokonce v polštině, protože v těchto táborech bylo mnoho polských dozorců. Americký seržant uvedl, že záměrem armádního velení od května 1945 do konce roku 1947 bylo vyhladit tolik německých válečných zajatců v americké zóně, kolik provoz snese bez mezinárodní kontroly. Tento seržant, který v té době působil ve vojenské rozvědce americké okupační armády, byl svědkem smrtících podmínek, které byly způsobeny německým zajatcům v několika táborech, včetně Regensburgu u Mnichova.[30]

Oscar E. Plummer z Clintonu ve státě Illinois píše o smrtících podmínkách, které pozoroval v amerických zajateckých táborech: *„Za druhé světové války jsem sloužil v americké armádě a byl jsem zraněn v Belgii. Během války a po ní jsem strávil hodně času v Německu. Mnoho lidí se zdráhá uvěřit, že by Spojené státy mohly s německými zajatci zacházet tak špatně, jak o tom vypráví James Bacque ve své knize Other Losses. Mohu potvrdit, že americká armáda skutečně měla tyto nelidské vězeňské kotce pro německé zajatce: Viděl jsem je! Byly to hlídané, oplocené prostory s tisíci německých válečných zajatců uvnitř a nebyly v nich žádné budovy ani úkryty uvnitř. Zajatci vypadali velmi vyhuble a vyčerpaně. Bylo to několik měsíců po skončení války. Měli být propuštěni, až válka skončí.“*[31]

Další svědci amerických a francouzských zajateckých táborů

O strašlivých podmínkách ve spojeneckých zajateckých táborech vědělo mnoho dalších svědků a vládních úředníků. Dr. Konrad Adenauer v rozhovoru, který vedl v červnu 1945 s americkou armádou, velmi ostře odsoudil americké tábory smrti podél Rýna. Adenauer řekl: *„Někteří němečtí váleční zajatci jsou drženi v táborech v rozporu se všemi humanitárními zásadami a v hrubém rozporu s haagskými [a ženevskými] konvencemi. Po celé délce Rýna od*

Remagenu-Sinzigu až po Ludwigshafen jsou němečtí zajatci po celé týdny zavřeni bez jakékoliv ochrany před povětrnostními vlivy, bez pitné vody, bez lékařské péče a jen s několika krajíci chleba k jídlu. Nemohli si ani lehnout na zem. Bylo jich mnoho set tisíc. Totéž prý platí i ve vnitrozemí Německa. Tito lidé umírali po tisících. Stáli ve dne v noci v mokrém blátě po kotníky! V posledních týdnech se podmínky zlepšily. Samozřejmě, že obrovský počet vězňů je jednou z příčin těchto podmínek, ale je pozoruhodné, že pokud je mi známo, trvalo mnoho týdnů, než se zlepšily alespoň ty nejhorší podmínky. Dojem, který na Němce udělalo zveřejnění faktů o koncentračních táborech, byl touto skutečností značně oslaben... Vím, že v zimě 1941-1942 Němci s ruskými vězni zacházeli velmi špatně, a měli bychom se za to stydět, ale mám pocit, že vy byste neměli dělat totéž. I němečtí zajatci v táborech jedli trávu a trhali listí ze stromů, protože měli hlad, přesně tak, jak to bohužel dělali Rusové.“[32]

Popis Dr. Adenauera o německých mužích, kteří „stáli ve dne v noci po kotníky v mokrém blátě“ a umírali po tisících, je podobný popisu zajatců v amerických táborech podél Rýna, který v dubnu 1945 učinili plk. Beasley a Mason, kteří uvedli, že vězni „stáli po kotníky v bahně“.

Dr. Joseph Kirsch, francouzský dobrovolný lékař, který pracoval v evakuační nemocnici pro umírající válečné zajatce, píše: *„Dobrovolně jsem se přihlásil k vojenské správě 21. [francouzského] vojenského okruhu [u Metz].Byl jsem přidělen do francouzské vojenské nemocnice v malém semináři v Montigny. ...V květnu 1945 nám Američané, kteří obsadili nemocnici v Legouestu, přiváželi každou noc sanitkami nosítka naložená umírajícími zajatci v německých uniformách....Tyto sanitky přijížděly zadním vchodem....Nosítka jsme řadili do centrální haly. K ošetření jsme neměli k dispozici nic. Mohli jsme provádět jen elementární povrchová vyšetření (auskultace), abychom v noci zjistili předpokládanou příčinu smrti... ráno totiž přijely další sanitky s rakvemi a nehašeným vápnem... Tito vězni byli v tak extrémně špatném stavu, že se moje role omezila na utěšování umírajících. Toto drama mě od války pronásleduje, považuji ho za hrůzu.“*[33]

Podobně jako americký vojín Daniel McConnell i Dr. Kirsch zjistil, že tyto „nemocnice“ jsou spíše jen místem, kam se umírající vězni dopravují, než místem, které by jim pomohlo se uzdravit.

Vězni převezení z amerických táborů do francouzských táborů dál hladověli. Novinář Jacques Fauvet napsal v deníku *Le Monde*: *„Tak jako se*

dnes mluví o Dachau, budou za deset let lidé na celém světě mluvit o táborech jako Saint Paul d'EyJeaux," kde 17 000 vězňů převzatých koncem července od Američanů umíralo tak rychle, že během několika týdnů byly zaplněny dva hřbitovy, každý o 200 hrobech. Úmrtnost do konce září činila 10 osob denně, tedy více než 21 % za rok.

Fauvet zpochybnil myšlenku pomsty: *„Lidé mohou namítnout, že Němci nebyli příliš pečliví, pokud jde o stravování našich mužů, ale i kdyby porušili Ženevskou konvenci, sotva to ospravedlňuje, abychom následovali jejich příklad.... Lidé často říkali, že nejlepší službou, kterou bychom mohli Němcům prokázat, by bylo napodobovat je, aby nás jednoho dne našli před soudem dějin, ale ideálu vyššímu než pouhá důstojnost by Francie měla zůstat věrná; je třeba litovat, že nám to zahraniční tisk musel připomínat... Netrpěli jsme a nebojovali, abychom zvěčňovali zločiny jiných dob a míst."*[34]

Jean-Pierre Pradervand, vedoucí delegace Mezinárodního výboru Červeného kříže (ICRC) ve Francii, se koncem léta 1945 vydal na inspekci francouzského tábora v *Thoree les Pins*. Tento tábor byl již v nedaleké vesnici známý jako „Buchenwald" podle nechvalně známého německého tábora. Dva tisíce mužů v táboře už byly na tom tak špatně, že je nemohlo nic zachránit. Dvacet vězňů toho dne zemřelo, když tam Pradervand byl. Přibližně 6 000 vězňů by brzy zemřelo, pokud by jim nebylo okamžitě poskytnuto jídlo, oblečení, přístřeší a lékařská péče. Všichni zbývající vězni byli podvyživení. Pradervand se nejprve obrátil přímo na de Gaulla, který ho opakovaně ignoroval. Pradervand se proto obrátil na ICRC v Ženevě a požádal ho, aby jednal. Dne 14. září 1945 zaslal Mezinárodní výbor Červeného kříže v Ženevě ministerstvu zahraničí ve Washingtonu zdrcující dokument založený na Pradervandově zprávě o podmínkách v táboře. Dokument požadoval, aby vláda USA přijala mimořádná opatření a dodala vězňům potraviny, léky, oblečení, boty, přikrývky a mýdlo. ICRC doporučil, aby Spojené státy zvýšily příděly potravin v amerických táborech v Evropě, aby se zabránilo dlouhodobému podvýživě německých zajatců.[35]

Henry W. Dunning, který pracoval v oddělení pro válečné zajatce Amerického červeného kříže, napsal 5. září 1945 do ústředí Amerického červeného kříže ve Washingtonu, D.C., kde uvedl: *„Situace německých válečných zajatců ve Francii se stala zoufalou a brzy se stane otevřeným skandálem. Během minulého týdne se na mě obrátilo několik Francouzů, kteří byli dříve německými zajatci, s protestem proti tomu, jak francouzská vláda*

zachází s německými válečnými zajatci. Generál Thrasher, velící mezispojeneckému sektoru v Oise, požádal jednoho z našich polních pracovníků, aby za mnou v téže věci přijel do Paříže. Paní Dunningová, která se vrátila z Bourges, hlásí, že tam týdně umírají desítky německých zajatců. Viděl jsem Pradervanda, který mi řekl, že situace německých vězňů ve Francii je v mnoha případech horší než v bývalých německých koncentračních táborech. Ukázal mi fotografie lidských koster a dopisy francouzských velitelů táborů, kteří žádají o uvolnění z funkce, protože se jim nedostává pomoci od francouzské vlády a nemohou se dívat na to, jak vězni umírají na nedostatek jídla. Pradervand se obrátil na všechny členy francouzské vlády, ale bezvýsledně.“[36]

Francouzský deník *Le Figaro* v září 1945 informoval o otřesných podmínkách v zajateckých táborech. Noviny byly přesvědčeny výpověďmi nepochybných svědků, například kněze otce Le Meura, který skutečně viděl, jak vězni v táborech hladovějí. Reportér listu Le Figaro Serge Bromberger napsal: *„Nejserióznější zdroj potvrdil, že fyzický stav vězňů je horší než žalostný. Lidé hovořili o děsivé úmrtnosti, nikoli na nemoci, ale na hlad, a o mužích, kteří vážili v průměru 35-45 kilogramů. Zpočátku jsme o pravdivosti toho všeho pochybovali, ale přicházely k nám apely z mnoha zdrojů a my jsme nemohli přehlédnout svědectví otce Le Meura, pomocníka generálního kaplana vězňů.“* Deník *Le Figaro* vyzpovídal francouzského generála Louise Buissona, vedoucího služby pro válečné zajatce, který připustil, že vězni dostávali pouze 900 až 1 000 kalorií denně. Buisson řekl: *„Lékaři nám řekli, že je to tak akorát, aby člověk, který leží v posteli a nehýbe se, nezemřel příliš rychle.“*[37]

Louis Clair psal v časopise *The Progressive* o strašlivých podmínkách ve francouzských táborech pro německé válečné zajatce. Uváděl: *„V táboře pro 20 000 vězňů v okrese Sarthe dostávají vězni 900 kalorií denně, a tak jich v nemocnici každý den zemře 12.*

Čtyři až pět tisíc jich už není schopno vůbec pracovat. Nedávno do tábora přijely vlaky s novými vězni: několik vězňů zemřelo během cesty, několik dalších se snažilo udržet při životě tím, že jedli uhlí, které leželo v nákladním vlaku, jímž přijeli.

V orleánském táboře dostával velitel 16 franků denně na hlavu nebo vězně na nákup potravin, ale utratil jen devět franků, takže vězni hladověli. V okrese Charentes bylo 2 500 z 12 000 vězňů v táboře nemocných. Jeden mladý

francouzský voják napsal svému příteli, který se právě vrátil z nacistického tábora: „Dívám se na ty, kvůli kterým jsi tolik trpěl, jak umírají hlady, spí na studené cementové podlaze, nijak nechráněni před deštěm a větrem. Vidím devatenáctileté děti, které mě prosí, abych jim dal potvrzení, že jsou dostatečně zdravé, aby mohly vstoupit do francouzské cizinecké legie... Ano, já, který jsem je tolik nenáviděl, dnes mohu cítit jen lítost nad nimi."

Svědek podal zprávu o táboře v Langres: „Viděl jsem, jak je mlátili pažbami pušek a kopali do nich na ulicích města, protože se zhroutili z přepracování. Každý týden dva nebo tři z nich zemřou vyčerpáním."

V jiném táboře poblíž Langres pomalu umírá hlady 700 vězňů, kteří neměli téměř žádné přikrývky a ani dostatek slámy na spaní; v táboře řádí epidemie tyfu, která se již rozšířila i do sousední vesnice. V jiném táboře dostávali vězni jen jedno jídlo denně, ale mají dál pracovat. Jinde jich nedávno zemřelo tolik, že prostor hřbitova byl vypotřebován a musel být vytvořen další hřbitov.

V táboře, kde vězni pracují na odstraňování min, přicházejí pravidelné dodávky jídla jen každý druhý den, takže „vězni si vaří polévku z trávy a nějaké ukradené zeleniny". Všichni vězni tohoto tábora onemocněli tuberkulózou. Zde i jinde se zacházení v ničem neliší od brutality nacistických SS. Bylo zaznamenáno mnoho případů, kdy byli muži tak strašlivě zbiti, že měli polámané končetiny. V jednom táboře byli muži v noci probuzeni, vylezli z ubikací a pak byli zastřeleni „kvůli pokusu o útěk".

Existují písemná místopřísežná prohlášení, která dokazují, že v některých táborech velící důstojníci prodali na černém trhu veškeré zásoby, které jim poskytly americké armádní úřady; v jiných místopřísežných prohlášeních se uvádí, že vězni byli nuceni zout si boty a jít na špalír. A tak dále, a tak dále. To jsou fakta."[38]

Mezinárodní výbor Červeného kříže při inspekcích francouzských táborů v letech 1945 a 1946 opakovaně hlásil, že podmínky jsou „neuspokojivé", „znepokojivé", „alarmující", ale jen velmi zřídka, že jsou uspokojivé. Koncem října 1946 1. MVČK konstatoval, že *„situace je v současné době více než znepokojivá. Více než polovina pracujících německých válečných zajatců není dostatečně oblečena a nebude schopna obstát v náročných zimních podmínkách, aniž by se vystavila nejvážnějšímu riziku onemocnění. V takových podmínkách je třeba očekávat vysoký počet úmrtí v průběhu zimy"*. Stejně hrozivá varování se opakovala ve zprávě 1. výboru pro výzkum a vývoj v roce 1947.[39]

Náhodné střílení vězňů bylo ve francouzských táborech běžné. Podplukovník Barnes hlásil, že opilí francouzští důstojníci v Andernachu jedné noci projížděli se svým džípem táborem a se smíchem a křikem stříleli do vězňů z pistolí Sten. Výsledkem bylo 47 mrtvých a 55 zraněných zajatců. Francouzské stráže, které předstíraly, že si všimly pokusu o útěk v jiném táboře, zastřelily 10 vězňů v jejich klecích. Násilnosti dosáhly u 108. pěšího pluku takových rozměrů, že generál Billotte, velitel regionu, doporučil pluk rozpustit. Billotteovo doporučení vycházelo z rady podplukovníka de Champvalliera, velitele pluku, který se přestal pokoušet své muže ukáznit.[40]

Francouzský kapitán Julien si při procházce bývalým americkým táborem s 32 000 vězni v Dietersheimu v červenci 1945 pomyslel: „Tohle je jako Buchenwald a Dachau."

Bahnitá půda byla „plná živých koster", z nichž některé umíraly, zatímco je pozoroval, a jiné se choulily pod kusy kartonů. Ženy ležící v dírách v zemi na něj hleděly s vypouklými břichy od hladového edému, staří muži s dlouhými šedivými vlasy ho slabě pozorovali a hladovějící šesti či sedmileté děti na něj hleděly očima bez života. Julien v tomto táboře nenašel vůbec žádné jídlo. Dva němečtí lékaři v „nemocnici" se pokoušeli postarat o mnoho umírajících pacientů natažených na špinavých dekách na zemi mezi pozůstatky stanů, které si Američané vzali s sebou.

Těchto 103 500 vězňů v pěti táborech poblíž Dietersheimu mělo být součástí pracovní síly, kterou Američané předali Francouzům jako reparace. Z těchto zajatců však Francouzi napočítali 32 640, kteří nemohli pracovat, protože to byli staří muži, ženy, děti mladší osmi let, chlapci ve věku od osmi do 14 let, nevyléčitelně nemocní nebo mrzáci. Všichni tito vězni byli okamžitě propuštěni. Vězni nalezení v dalším bývalém americkém táboře v Hechtsheimu byli rovněž v žalostném stavu. Vyhublí vězni v Hechtsheimu oblečení v hadrech opět připomínali kapitánu Julienovi oběti v německých koncentračních táborech. Julien ve své zprávě nazval tyto tábory *bagnes de mort lents* neboli „tábory pomalé smrti".

Kapitán Julien okamžitě přijal opatření ke zlepšení podmínek v táborech. Oficiální armádní příděl byl pouze 800 kalorií na osobu a den. Tato hladomorná úroveň, která byla stejná jako v německém koncentračním táboře v Belsenu při jeho osvobození, byla vším, co francouzská armáda přidělovala válečným zajatcům ze svých vlastních zásob. Kapitán Julien shromáždil ženy z vesnice, které okamžitě přinesly jídlo do tábora. Julienovi v jeho úsilí o

zlepšení podmínek v táboře pomohly navíc „německé úřady“ a MVČK. K 1. srpnu 1945 bylo více než 90 % vězňů ubytováno ve stanech, příděly potravin byly výrazně zvýšeny a úmrtnost se snížila o více než polovinu. Systém kapitána Juliena na zlepšení táborů fungoval. Americká armáda mohla přijmout Julienovy humanitární metody, ale místo toho se rozhodla nechat německé válečné zajatce umírat na následky působení počasí a pomalého hladovění.[41]

Robert Murphy, který byl Eisenhowerovým civilním politickým poradcem a zároveň několik měsíců zastával funkci vojenského guvernéra, při návštěvě jednoho zajateckého tábora „s údivem zjistil, že naši vězni jsou téměř stejně slabí a vyhublí jako ti, které jsem pozoroval v nacistických zajateckých táborech“. Velitel tábora Murphymu řekl, že vězně záměrně držel na hladové dietě. Velitel vysvětlil: „Tito nacisté dostávají dávku své vlastní medicíny.“ Murphymu se později podařilo dosáhnout přeložení velitele na jiné místo. Není jisté, nakolik se podmínky v táboře po přeložení velitele zlepšily.[42]

Přeživší svědci amerických a francouzských zajateckých táborů

Přeživší němečtí zajatci poskytli další svědectví o strašlivých podmínkách a špatném zacházení, kterému byli vystaveni ve spojeneckých zajateckých táborech. S mnoha přeživšími německými zajatci bylo špatně zacházeno ještě před příchodem do spojeneckých táborů. Werner Wilhelm Laska, německý válečný zajatec, vypráví o svém převozu do amerického zajateckého tábora: *„Američtí strážci, kteří přijeli s náklaďákem, byli od začátku nepříjemní a krutí. Donutili mě nastoupit kopanci a údery do zad. Na palubě už byli další němečtí vojáci. Po hodině nebo dvou jízdy jsme dorazili na otevřené pole, na kterém už bylo shromážděno mnoho vojáků v řadách. Když jsme vystoupili z náklaďáku, čekala na nás velká skupina Američanů. Přivítali nás výkřiky a pokřiky, jako např: „Ty Hitlere, ty nacisto, atd.“. Mlátili nás, kopali a strkali do nás; jeden z těch gaunerů mi surově strhl ze zápěstí hodinky. Každý z těchto banditů už vlastnil deset nebo dvacet hodinek, prstenů a dalších věcí. Bití pokračovalo, dokud jsem nedošel k řadě, kde stáli moji kamarádi. Většina našich lahví s vodou (čutory), batohů atd. byla rozstříhána, a dokonce i kabáty jsme museli nechat ležet na zemi. Přicházeli další a další zajatci, mezi nimiž byli i chlapci a staří muži. Po několika hodinách se seřadily velké nákladní vozy s přívěsy - obvykle používané k přepravě dobytka - k naložení lidským dobytkem.*

Museli jsme projít špalírem, abychom se do náklaďáků dostali; byli jsme biti a kopáni. Pak nás tam nacpali tak těsně, že ani nemohli zavřít poklopy. Nemohli jsme ani dýchat. Vojáci jeli s vozidly velkou rychlostí po silnicích a přes vesnice a města; za každým nákladním autem s přívěsem jel vždy džíp s namontovaným kulometem.

Pozdě odpoledne jsme opět zastavili na otevřeném poli a byli vyloženi stejným způsobem, s bitím a kopáním. Museli jsme se postavit do pozoru stejně jako rekruti při základním výcviku. Rychle nás Američané ohradili rolemi ostnatého drátu, takže tu noc nebylo místo k sezení ani k ležení. Dokonce jsme museli vykonávat potřebu ve stoje. Protože jsme nedostali žádnou vodu ani potraviny, naše žízeň a hlad se staly akutními a naléhavými. Někteří muži měli v mísách ještě čaj, ale sotva ho bylo dost pro všechny.

Druhý den začal postup jako den předtím; absolvování špalíru do dobytčáků, pak transport na další volné pole. Žádné pití a žádné jídlo, ale vždycky ohrazení - na to se zpívá americká písnička: „Don't fence me in." - stejně jako dětinské chování většiny Američanů: Trestání nacistů! Po první noci, kdy jsme byli znovu naloženi, někteří z nás zůstali na tom poli buď mrtví, nebo tak slabí a nemocní, že se už nemohli hýbat. Blížili jsme se k Rýnu, jak jsme si všimli, ale ještě jsme měli jednu noc prožít podobným způsobem. Bylo to strašné!

To všechno nemohla být náhoda. Musel to být plán, protože, jak jsme se později dozvěděli, ve všech táborech vedených americkými jednotkami se zacházelo téměř stejně. Během války jsme slyšeli o „Morgenthauově plánu" a „Kaufmanově plánu" a přesně to se nám v těch chvílích zdálo: vyhlazování celého národa!"[43]

Laska byl nakonec poslán do Francie, kde pracoval v uhelných dolech a na dalších nepříjemných místech. Dne 7. ledna 1950 Francouzi nakonec propustili Lasku do Německa.[44]

James Bacque píše, že ohlas, který se mu dostalo po původním vydání knihy Other Losses, byl úžasný. Bacque uvádí: *„Nejvíce mě potěšila obrovská odezva tisíců bývalých vězňů, kteří mi psali, telefonovali, posílali faxy nebo e-maily, nebo dokonce zvonili u mých dveří, aby mi poděkovali za to, že jsem vyprávěl příběh, o němž se obávali, že zemře s nimi. Stále mi posílají paměti, dopisy, Tagebucher, knihy vydané vlastním nákladem, strojopisy vzpomínek, a to ve třech nebo čtyřech jazycích, spolu s fotografiemi, mapami, kresbami, obrazy a dokonce i několika artefakty."*[45]

Několik vězňů z Heilbronnu napsalo Bacqueovi, aby potvrdili hrozné podmínky, jichž byli svědky kpl. Daniel McConnell a genmjr. Richard Steinbach. Jedním z nich je Anton Pfarrer, kterému bylo v době zajetí a věznění v Heilbronnu 16 let. Pfarrer píše: ***„Vzpomínám si téměř na každý den utrpení, ale dostal jsem se zpět, ačkoli tolik tisíc lidí se nikdy nevrátilo. V květnu bylo v mé cele 3 000 mužů, ale koncem srpna jich zůstalo jen 1 500, kteří se mohli dostavit svolání. Všichni ostatní zemřeli.“*** V té době nedošlo k žádnému propuštění z jeho cely. V roce 1998 Pfarrer telefonoval generálu Steinbachovi, aby mu poděkoval za záchranu života.[46]

Rudi Buchal dostal rozkaz sloužit jako německý zdravotnický sanitář v zajatecké „nemocnici“ v Bretzenheimu, stanu se zemitou podlahou uvnitř tábora. Nemocnice neměla žádná lůžka, žádný zdravotnický materiál, žádné přikrývky a první měsíc nebo déle dostávala příděly potravin na úrovni hladovění. Několik málo zásob později získaly americké týmy z nedalekých německých měst. Řidiči 560. sanitní roty Buchalovi sdělili, že v šesti táborech v okolí Bretzenheimu zemřelo za deset týdnů americké kontroly 18 100 válečných zajatců. Buchal se údaj o 18 100 mrtvých dozvěděl také od Němců, kteří měli na starosti nemocniční statistiku, a od dalšího amerického nemocničního personálu. Těchto šest táborů se jmenovalo Bretzenheim, Biebelsheim, Bad Kreuznach, Dietersheim, Hechtsheim a Heidesheim.[47]

Spolehlivost Rudiho Buchala potvrdila sama americká armáda. Při propuštění obdržel Buchal papír, v němž se uvádí, že podle názoru důstojníků americké armády, kteří mu veleli, *„se během výše uvedeného období [duben-červenec 1945] osvědčil jako spolupracovník, schopný, pracovitý a spolehlivý“*. Podobně jako americký desátník Daniel McConnell a francouzský doktor Joseph Kirsch Buchal zjistil, že tyto „nemocnice“ jsou spíše jen místem, kam se umírající zajatci odkládají, než místem, které by jim pomáhalo uzdravit se. Buchal vzpomíná, že mnoho smrtelně nemocných evakuovaných bylo převezeno do Idsteinu severně od Wiesbadenu. Buchal uvádí*: „A vzpomínám si, že se odtamtud žádný vězeň nevrátil.“*[48]

Němečtí vězni, kteří přežili Bretzenheim, popsali, že tam dorazili 9. května 1945. Vězni viděli tři řady mrtvol podél silnice před táborem. Celkem 135 mrtvých z Bretzenheimu bylo Američany uznáno za pohřbené ve Strombergu 9. a 10. května. Ne všichni mrtví v Bretzenheimu zahynuli obvyklým hladem, nemocemi a vlivem počasí.[49]

Johannes Heising, bývalý opat kláštera na Rýně, vydal v 90. letech knihu o svých zážitcích z amerického tábora v Remagenu. Franz-Josef Plemper, další bývalý vězeň v Remagenu, Heisingovi připomněl událost, která v Heisingově knize není popsána: jedné noci Američané buldozerem zaházeli živé muže pod zem v jejich zákopech. Plemper tuto scénu Heisingovi popsal: ***„Jedné noci v dubnu 1945 mě v dešti a blátě vylekaly pronikavé výkřiky a hlasité úpění. Vyskočil jsem a v dálce (asi 30 až 50 metrů) uviděl reflektor buldozeru. Pak jsem viděl, jak se tento buldozer pohybuje vpřed skrz dav vězňů, kteří tam leželi. Vpředu měl lopatku, která dělala cestičku. Kolik vězňů bylo pohřbeno zaživa v těch jámách, nevím. To už nebylo možné zjistit. Zřetelně jsem slyšel výkřiky: „Vy vrazi!“.“***Hrůza této události byla tak bolestná, že ji Heising vytěsnil z paměti. Heising si na tuto událost vzpomněl až poté, co mu ji Plemper připomněl.[50]

K podobnému incidentu došlo v americkém táboře v Rheinbergu v polovině června 1945. Podle zpráv několika bývalých vězňů bylo posledním činem Američanů v Rheinbergu před převzetím moci Brity zbuldozerování jedné části pláně tábora v době, kdy v dírách v zemi byli ještě živí muži.[51]

Vězeň Wolfgang Iff uvedl, že v jeho oddíle, kde bylo asi 10 000 lidí, bylo každý den odvezeno 30 až 40 mrtvých. Jako člen pohřebního komanda měl Iff dobrou pozici, aby viděl, co se děje. Iff viděl, že v jiných celách podobné velikosti odcházelo denně asi 60 až 70 těl.[52]

Padesátiletý seržant s doktorátem si v Rheinbergu vedl inkoustem na toaletním papíře deník. Píše v něm 20. května 1945: ***„Jak dlouho budeme muset být bez přístřeší, bez přikrývek a stanů? Každý německý voják měl kdysi úkryt před počasím. Dokonce i pes má boudu, do které si může zalézt, když prší. Naším jediným přáním je konečně po šesti týdnech získat střechu nad hlavou. I divoch má lepší bydlení. Diogene, Diogene, ty jsi měl alespoň svůj sud.“***[53]

Součástí problému v Rheinbergu bylo, že byl dlouho přeplněný. Do cely o rozměrech 300 krát 300 metrů se mělo vejít maximálně 10 000 lidí. Zpočátku se do ní však vtěsnalo až 30 000 vězňů, takže na jednoho člověka připadaly asi tři metry čtvereční. Vězeň Thelen řekl svému synovi přes ostnatý drát, že v Rheinbergu denně umírá přibližně 330 až 770 vězňů. V táboře se tehdy nacházelo 100 000 až 120 000 vězňů.[54]

Charles von Luttichau o svém zajateckém táboře v Krippu u Remagenu na Rýně řekl: ***„Latríny byly jen klády přehozené přes příkopy vedle plotů z***

ostnatého drátu. Abychom mohli spát, stačilo vyhrabat rukama díru v zemi a pak se v ní k sobě přitisknout. Byli jsme namačkáni velmi blízko u sebe. Kvůli nemocem museli muži kálit na zem. Brzy byli mnozí z nás příliš slabí na to, aby si nejprve sundali kalhoty. Takže naše oblečení bylo infikované a stejně tak bláto, po kterém jsme museli chodit, sedět a ležet. Zpočátku nebyla vůbec žádná voda, kromě deště, pak jsme po několika týdnech mohli dostat trochu vody ze stojaté roury. Ale většina z nás ji neměla v čem nosit, takže jsme mohli dostat jen pár doušků po hodinách ve frontě, někdy i po celou noc. Museli jsme chodit mezi dírami po měkké hlíně vyvržené při kopání, takže bylo snadné do díry spadnout, ale těžké z ní vylézt. Toho jara podél této části Rýna téměř neustále pršelo. Více než polovinu dní nám pršelo. Více než polovinu dní jsme neměli vůbec žádné jídlo. Ve zbylých dnech jsme dostávali malý příděl K ration. Z balíčku jsem viděl, že nám dávají desetinu přídělu, který vydávali vlastním mužům. Takže nakonec jsme dostali snad 5 % normálního přídělu americké armády. Stěžoval jsem si americkému veliteli tábora, že porušuje Ženevskou konvenci, ale on jen řekl: „Zapomeňte na konvenci. Nemáte žádná práva." Během několika dní někteří z mužů, kteří šli do tábora zdraví, zemřeli. Viděl jsem, jak naši muži táhli mnoho mrtvých těl k bráně tábora, kde je volně naházeli jedno na druhé na nákladní auta, která je odvezla."[55]

Jeden sedmnáctiletý chlapec, který viděl svou vesnici v dálce, byl jednoho rána nalezen zastřelený u úpatí plotu z ostnatého drátu. Jeho tělo dozorci pověsili a nechali viset na drátech jako výstrahu pro ostatní vězně. Mnoho vězňů křičelo: *„Moerder, moerder [vrazi, vrazi]!"*. Jako odvetu zadržel velitel tábora vězňům na tři dny skromné příděly jídla. Pro vězně, kteří již hladověli a kvůli slabosti se sotva pohybovali, to bylo strašné; pro mnohé to znamenalo smrt. Velitel zadržoval příděly i jindy, aby vězně potrestal.[56]

George Weiss, německý opravář tanků, řekl, že jeho tábor na Rýně byl tak přeplněný, že *„jsme si nemohli ani pořádně lehnout. Celou noc jsme museli sedět namačkaní jeden na druhého. Ale nejhorší byl nedostatek vody. Tři a půl dne jsme neměli vůbec žádnou vodu. Pili jsme vlastní moč. Chutnala hrozně, ale co jsme mohli dělat? Někteří muži si lehli na zem a olizovali zem, aby získali trochu vláhy. Byl jsem tak slabý, že jsem sotva klečel na kolenou, když jsme konečně dostali trochu vody k pití. Myslím, že bez té vody bych umřel. Ale Rýn byl hned za dráty. Stráže nám přes dráty prodávaly vodu a cigarety. Jedna cigareta stála 900 marek. Viděl jsem tisíce umírajících. Těla odváželi na náklaďácích."*[57]

Německý desátník Helmut Liebich byl 17. dubna 1945 zajat Američany poblíž Gothy ve středním Německu. V táboře Gotha pro DEF (Disarmed Enemy Forces) byly pouze obvyklé ploty z ostnatého drátu bez stanů. Vězni byli nuceni projít špalírem mezi řadami strážných, kteří je bili klacky, aby dostali malý příděl jídla. Dne 27. dubna 1945 byli vězni převezeni do amerického tábora v Heidesheimu dále na západ, kde několik dní nebylo vůbec žádné jídlo a pak jen velmi málo. Vězni začali ve velkém umírat na následky vlivu počasí, hladu a žízně. Liebich viděl, jak z jeho oddílu, tábora B, v němž bylo asi 5 200 vězňů, denně vytahují asi 10 až 30 těl.

13. května 1945 byl Liebich převezen do dalšího amerického tábora v Bingen-Buedesheimu u Bad Kreuznachu. Liebich brzy onemocněl úplavicí a tyfem. Byl znovu převezen v polobezvědomí v železničním vagonu s otevřenou střechou spolu s dalšími asi 60 vězni. Na okružní cestě přes Holandsko stáli Holanďané na mostech, aby vězňům rozbíjeli hlavy kameny. Po třech nocích pomohli Liebichovi spoluvězni dopotácet se do amerického tábora v Rheinbergu, opět bez přístřeší a bez většího množství jídla. Jednoho dne v červnu 1945 Liebich přes halucinace způsobené horečkou uviděl přicházet Brity. Britové mu zachránili život ve své nemocnici v Lintfortu. Na život zachraňující péči, které se mu od Britů dostalo, Liebich s vděčností vzpomínal do konce života. Liebich uvádí: ***„Bylo úžasné být pod střechou na opravdové posteli. Znovu se k nám chovali jako k lidským bytostem. Tomíci se k nám chovali jako ke kamarádům.“***[58]

Bývalí vězni také hlásili četné případy, kdy byli vězni a civilisté zastřeleni americkými a francouzskými strážemi. Paul Kaps, německý voják, který byl v americkém táboře v Bad Kreuznachu, píše: *„Během jediné noci, 8. května 1945, bylo v cele č. 9 zastřeleno 48 vězňů.“* Vězeň Hanns Scharf byl svědkem obzvlášť hrůzného zabití, když německá žena se dvěma dětmi požádala amerického dozorce v Bad Kreuznachu, aby předal láhev vína jejímu manželovi, který byl právě za dráty. Strážný se sám napil vína, a když byla láhev prázdná, strážný vězně pěti výstřely zabil. Ostatní vězni protestovali a poručík americké armády Holtsman řekl: ***„To je strašné. Postarám se o to, aby se konal tvrdý vojenský soud.“*** Žádný záznam o vojenském soudu k tomuto ani k jiným podobným incidentům se nikdy nenašel.[59]

Vězni a civilistky byli zastřeleni, přestože Eisenhowerův rozkaz dával jednotlivým velitelům táborů možnost zprostit rodinné příslušníky, kteří se snažili přes dráty nakrmit své příbuzné. Německý vězeň Paul Schmitt byl

zastřelen v americkém táboře v Bretzenheimu, když se přiblížil k drátům, aby dostal košík s jídlem od své manželky a malého syna. Dr. Helmut von Frizberg viděl, jak americký dozorce v Remagenu zastřelil německého vězně za to, že přes dráty mluvil se svou ženou. Frau Agnes Spira byla v červenci 1945 zastřelena francouzskými strážemi v Dietersheimu za to, že nesla vězňům jídlo. Na jejím pomníku v nedalekém Buedesheimu stojí: ***„Dne 31. července 1945 mi byla matka náhle a nečekaně odňata kvůli jejímu dobrému skutku vůči uvězněným vojákům.“***[60]

Francouzský kapitán Julien se dostal do vážných problémů kvůli hádce s kolegou kapitánem Rousseauem. Rousseau v Julienově přítomnosti střílel na německé ženy, a to přibližně ve stejnou dobu a na stejném místě, jako francouzský důstojník zastřelil Frau Spira. V Bad Kreuznachu William Sellner uvedl, že v noci strážní stříleli náhodně do tábora kulkami ze samopalu, zřejmě pro zábavu. Ernst Richard Krische v Bad Kreuznachu si 4. května 1945 zapsal do svého deníku: ***„Divoká noční střelba, absolutní ohňostroj. To musí být ten domnělý mír. Druhý den ráno 40 mrtvých jako ‚oběti ohňostroje‘ jen v naší cele, mnoho zraněných.“***[61]

Spojenci měli možnost vězně živit a poskytnout jim přístřeší

Záznamy jasně ukazují, že Spojenci měli možnost své válečné zajatce živit a ubytovat. Spojenci zabránili přísunu potravin do Německa. James Bacque píše: ***„Dokonce i v době, kdy šibenice v Norimberku ukazovaly své strašné varování, Spojenci připravovali muže, ženy a děti v Německu o dostupné potraviny. Zahraničním humanitárním agenturám bylo znemožněno posílat potraviny ze zahraničí, vlaky s potravinami Červeného kříže byly posílány plné zpět do Švýcarska, všem zahraničním vládám bylo odepřeno povolení posílat potraviny německým civilistům, byla prudce omezena výroba hnojiv a během prvního roku byly potraviny zabavovány, zejména ve francouzské zóně. Rybářské loďstvo bylo drženo v přístavu, zatímco lidé hladověli. Britští vojáci skutečně vyhodili do povětří jednu rybářskou loď před očima užaslých Němců. „Lidé říkají, že moře je plné ryb, ale nás chtějí nechat vyhladovět,“ řekl purkmistr Petersen.“***[62]

Někteří historici tvrdí, že Eisenhowerův rozkaz zakazující zásobování táborů civilními potravinami byl vyvolán celkovou hrozbou nedostatku potravin. Mnozí němečtí vězni a civilisté však viděli, jak američtí dozorci spalují potraviny, které přinášely civilistky. Ernst Kraemer, vězeň v Buederichu a

Rheinbergu, uvádí: ***„Zpočátku nosily jídlo do tábora ženy z blízkého města. Američtí vojáci ženám všechno sebrali, naházeli to na hromadu, polili benzínem a spálili.“*** Spisovatel Karl Vogel, německý velitel tábora jmenovaný Američany v táboře 8 v Garmisch-Partenkirchenu, uvádí, že Eisenhower sám nařídil jídlo zničit. Američané ničili jídlo za vstupní branou, přestože vězni dostávali jen 800 kalorií denně.[63]

Německý vězeň Herbert Peters uvádí k podmínkám v obrovském americkém táboře v Rheinbergu následující: ***„I když jsme měli málo jídla, ohrada se zásobami byla obrovská. Hromady kartonů jako bungalovy s protínajícími se ulicemi po celé ploše.“***[64]

Deset vězňů a několik civilistů popisuje hladové podmínky v Bretzenheimu během přibližně 70 dní, kdy byl tábor pod kontrolou USA. Oficiální přídělový lístek americké armády uvádí, že vězni v Bretzenheimu dostávali 600 až 850 kalorií denně. Podle kapitána Lee Berwicka ze 424. pěšího pluku vězni v Bretzenheimu hladověli, přestože jídlo bylo naskládáno podél celého táborového plotu. Kapitán Berwick nedokázal vysvětlit, proč vězni dostávali pouze 600 až 850 kalorií denně. Během nejhoršího období tábora, které trvalo asi 16 dní, Berwick odhaduje, že v Bretzenheimu bylo z každé z 20 cel v rámci většího prostoru vyneseno tři až pět těl denně.[65]

Němečtí vězni hladověli dál, přestože v Evropě byl dostatek jídla. Americká armáda měla v armádních skladech v Evropě, převzatých od MVČK v květnu 1945, uloženo 13 500 000 vysokoproteinových potravinových balíčků Červeného kříže. Ještě 17. listopadu 1945 armáda přemýšlela, co s těmito balíčky udělat. Každý balík obsahoval v průměru 12 000 kalorií. Bylo v nich dost jídla na to, aby přibližně 700 000 německých zajatců, kteří do té doby zemřeli, dostávalo denně navíc 1 000 kalorií po dobu asi osmi měsíců. Samotné balíčky MVČK by pravděpodobně udržely většinu německých zajatců naživu až do začátku roku 1946.[66]

Jeden z prvních signálů spojenecké hladomorné politiky přišel ze Severní Ameriky, kde delegace MVČK oznámila, že příděly německým zajatcům byly sníženy, jakmile Německo propustilo své spojenecké válečné zajatce. Koncem května nebo začátkem června 1945 pak MVČK naložil dva nákladní vlaky s potravinami ze svých skladů ve Švýcarsku, kde měl uskladněno přes 100 000 tun potravin. Vlaky cestovaly na místo určení v americkém sektoru běžnou trasou, kterou během války předepsala německá vláda. Když vlaky dorazily na místo určení, americká armáda informovala

úředníky MVČK doprovázející vlaky, že sklady jsou plné. Vlaky se musely vrátit do Švýcarska.[67]

Max Huber, šéf MVČK, zahájil vyšetřování jednání americké armády. Po dlouhém vyšetřování napsal Huber dopis americkému ministerstvu zahraničí. Huber se odvolával na potravinové vlaky Červeného kříže, které se na jaře 1945 vrátily plné do Švýcarska. Huber píše: *„Po ukončení válečných akcí v Evropě se Mezinárodní výbor Červeného kříže snažil zlepšit situaci zajatců všech kategorií, jejichž status se po osvobození spojeneckými armádami stal „bývalým válečným zajatcem“. V předtuše obtíží, které z těchto okolností vyplynou, výbor doufal, že se mu podaří co nejvíce zmírnit útrapy bývalých internovaných tím, že se spojeneckými vojenskými úřady vypracuje program pomoci, který sice přinese značnou míru pomoci, ale zároveň se ukáže jako racionální prostředek k vypořádání nahromaděných zásob ve Švýcarsku a dalších zemích.*

...Mezitím četná sdělení spojeneckých důstojníků, kteří mají na starosti shromaždiště a tábory pro vysídlené osoby, zprávy našich delegátů o zdravotnických misích v Německu a zejména mnoho přímých žádostí, které nám adresovali sami tábory, svědčí o tom, že desítky, ne-li stovky tisíc vysídlených osob v Německu stále naléhavě potřebují pomoc. Z toho všeho jsme nuceni uznat, že požadavky, které na anglo-americký fond kladou příslušné oddíly spojeneckých armád, nejsou úměrné převažující potřebě... V důsledku toho hrozí, že se humanitární činnost Mezinárodního výboru zdiskredituje. Naše odpovědnost za řádné využití zásob pomoci, které nám byly svěřeny do péče, je neslučitelná s omezením na plnění rozkazů, které nás činí bezmocnými při poskytování pomoci, kterou sami považujeme za nezbytnou.

Předpokládané požadavky nebyly buď vůbec podány, nebo přišly s velkým zpožděním. Poté, co jsme v Německu uskutečnili dodávky našimi vlaky, které nám spojenecké armády v Německu slíbily, ale nikdy nám je nedaly k dispozici, jsme zjistili, že přijímací personál v různých místech určení nemá řádné instrukce, jak s těmito zásilkami nakládat. Pokud byl sklad náhodou plný, naše vlaky tam byly zase odmítnuty. To, že sklady byly stále plné až po okraj, bylo jasným důkazem, že distribuce, s ohledem na které byly provedeny předchozí rekvizice, stále zůstávají v nedohlednu....Rozdělování... angloamerických zásob... spojeneckými úřady... nedosáhlo úlevy v rozumném poměru k rozsahu těchto zásob a stupni dostupných dopravních prostředků.

Praktické zkušenosti ukázaly, že v důsledku všeobecného nedostatku potravin způsobeného běžnými rekvizicemi okupační armády a dislokací dopravy nebyla [armáda] schopna přidělit Baltům, Bulharům, Maďarům, Italům, Rumunům a apatridům [osobám bez státní příslušnosti] na území Německa ani minimální příděl. A tak, uvádějíce plně náš případ dotčeným vládám a společnostem Červeného kříže, chceme zdůraznit skutečnost, že výše uvedené podmínky nám nedávají jinou možnost než vyjádřit naše vážné obavy o nejbližší budoucnost. Pasivně přihlížet, když máme v držení velké množství okamžitě dostupných humanitárních zásob a když víme, že osud mnoha táborů vysídlených osob všech kategorií v Německu je stále znepokojivější, se neslučuje s tradicí naší instituce."[68]

United States Force, European Theater (USFET) na základě Eisenhowerova podpisu klidně ignorovalo vše, co Huber ve svém dopise uvedl. Huber byl nucen vrátit potraviny původním dárcům, protože armáda je odmítla distribuovat. Potravin k vrácení bylo tolik, že k jejich navrácení ke zdrojům v Paříži a Bruselu bylo zapotřebí tisíce vlakových vagónů. Huber se omluvil za to, že touto zbytečnou prací zahltil železniční systém ve Francii. Huber také musel získat další nákladní automobily nad rámec 500, které patřily MVČK v Ženevě, aby mohl vrátit více než 30 000 tun potravin původním dárcům.[69]

Pomoc do Německa se snažily posílat také humanitární organizace, jako například *YMCA*, unitáři, *American Friends Service Committee* (kvakeři) a různé další církevní skupiny. Po rozhodující měsíce až do listopadu 1945, kdy byl Eisenhower vojenským guvernérem americké zóny v Německu, armáda ztěžovala, ne-li znemožňovala, aby se sociální pomoc od humanitárních organizací dostala k Němcům. Například američtí kvakeři dostali příkaz nevstupovat do americké zóny. Také YMCA nedostala od americké armády povolení krmit německé zajatce v amerických táborech ve Francii, přestože YMCA nabídla, že zaplatí veškeré zboží, které od armády obdrží. Obecný postoj americké armády k civilním humanitárním organizacím je zřejmý z názoru Stephena Caryho, evropského komisaře American Friends Service Committee, který řekl: *„Byli jsme velmi nespokojeni s jejich těžkopádným a restriktivním zacházením."*[70]

Zprávy *Quartermaster Progress Reports* z dubna až června 1945 rovněž potvrzují, že v americké armádě byl obrovský přebytek potravin. Každý měsíc vykazoval obrovský přebytek, který činil více než 100 dní na skladě pro celou

armádu. Tento přebytek potravin existoval i přesto, že v amerických zajateckých táborech docházelo k masovému hladovění.[71]

Americká armáda měla také dostatek stanů, ostnatého drátu, zdravotnického a dalšího materiálu pro německé zajatce. Těchto položek bylo v táborech málo ne proto, že by armáda měla nedostatek zásob, ale proto, že žádosti o dodávky byly zamítány. Generál Everett S. Hughes prohlásil 19. března 1945 poté, co navštívil obrovské zásobovací sklady v Neapoli a Marseille: ***„Marseille je znovu Neapol. Více zásob, než můžeme kdy použít. Táhnou se, kam až oko dohlédne.“***[72]

Generál Robert Littlejohn, který měl jako proviantní důstojník USFET na starosti Eisenhowerovo zásobování, se snažil dosáhnout dohody o tom, jak naložit s přebytečnými zásobami armády. Littlejohn napsal Eisenhowerovi 10. října 1945: ***„V tomto divadle je značný přebytek zásob v některých položkách v důsledku rychlého propuštění válečných zajatců po dni vítězství v Evropě, urychleného nasazení americké armády, prudkého snížení zaměstnávání spojeneckých osvobozených občanů americkými silami a ukončení zásobovací odpovědnosti francouzské armády....“***[73]

Příděly, které americká armáda nashromáždila v říjnu 1945, představovaly zásoby potravin na 139 dní v evropském operačním prostoru. To bylo o 39 dní více než 100denní zásoba potravin, kterou armáda ráda udržovala v zásobě. Přebytek ve Spojených státech byl tak velký, že generál Littlejohn poznamenal, že ***„jsme byli vyzváni, abychom zvýšili naše příděly ovocných šťáv, a bylo nám doporučeno, že naše požadavky na čerstvá vejce, čerstvé ovoce, brambory a máslo mohou a měly by být uspokojeny z amerických zdrojů.“*** Littlejohnův dopis dále pojednává o politice, jak se zbavit přebytků, které někteří důstojníci chtěli poslat do Spojených států. Navzdory tomuto přebytku němečtí zajatci v amerických táborech stále hladověli.[74]

Z důkazů také vyplývá, že Francie měla dostatek potravin, aby své německé válečné zajatce uživila. Celkový počet zajatců, kteří byli ve Francii k dispozici, představoval v době svého největšího rozmachu asi 800 000 zajatců, což byla asi 2 % z celkového počtu obyvatel Francie, který v roce 1945 činil asi 40 milionů. Pokud, jak tvrdí mnozí němečtí zajatci, byl jejich příděl asi poloviční než minimum pro přežití, pak pouhé 1 % z celkové spotřeby potravin ve Francii by je všechny zachránilo před hladomorem. Tyto potraviny mohly z německých zajatců udělat produktivní pracovníky, kteří by přispěli k hospodářské obnově Francie.[75]

Neúspěch Červeného kříže a dalších humanitárních organizací při zásobování německých válečných zajatců potravinami je v ostrém kontrastu s úspěchem Červeného kříže během války. Když francouzští, američtí, britští a kanadští zajatci na konci druhé světové války opouštěli německé zajetí, Červený kříž je přivítal balíčky s potravinami, které vybíral z milionů potravin uložených ve svých skladech ve Švýcarsku. Vracející se zajatci dostávali od Němců asi 1 500 kalorií denně. Dalších životně důležitých 2 000 kalorií denně přicházely poštou, především z Francie, Kanady a Spojených států. O účinnosti péče Červeného kříže svědčí skutečnost, že podle tiskové zprávy Amerického červeného kříže z května 1945 se více než 98 % spojeneckých zajatců vracelo domů v pořádku. Propuštění zajatci byli v dobrém zdravotním stavu nejen díky potravinám, ale také díky oblečení a lékům, které bezpečně dorazily poštou.[76]

Sovětské, britské a kanadské zajatecké tábory

Otevření archivů KGB po pádu komunistického režimu v Sovětském svazu poskytlo přesné a podrobné informace o tom, kolik Němců zahynulo v sovětských táborech. Německých vojáků zajatých Sověty mezi 22. červnem 1941 a 9. zářím 1945 bylo celkem 2 389 560, z toho 450 587 zemřelo v sovětském zajetí. Z těchto 450 587 zemřelých zemřelo 356 687 v týlových táborech řízených NKVD a 93 900 zemřelo mezi zajetím na frontě a příchodem do týlových táborů. Dalších 271 672 německých civilistů bylo uvězněno, z nichž 66 481 zemřelo. Celkový počet německých zajatců, kteří zemřeli v sovětském zajetí, a to jak civilních, tak vojenských, je tedy 517 068.[77]

KGB vytvářela miliony stran podrobných záznamů o svých vězních. Ke každému vězni byl veden osobní spis, v němž bylo zaznamenáno jeho jméno, jednotka, pořadové číslo, data zajetí a propuštění, zdravotní a právní údaje. Průměrný rozsah těchto spisů je asi 20 stran na jednoho vězně. Sovětské archivy nade vší pochybnost dokazují, že Sověti se na svých vydaných zajatcích dopouštěli obrovských zločinů. Sovětští zajatci umírali za podmínek, které byly v rozporu s pravidly války, proti Ženevské konvenci, proti sovětské ústavě a dokonce proti sovětským vlastním zájmům. Dovednosti a práce těchto zajatců, kteří mohli po válce přispět k obnově Ruska, byly obětovány zbytečně.[78]

Sovětští zajatci otročili v rozsáhlém systému 6 000 táborů rozmístěných po celém území SSSR. Tábory se nacházely od Minsku na západě přes Karagandu na jihu, Vorkutu na severu až po Magadan na severovýchodě. Na Západě panuje všeobecný dojem, že život vězňů v gulagu spočíval v nepřehledném utrpení za nelítostné krutosti. To je sice většinou pravda, ale Sověti občas přijali opatření ke zlepšení podmínek v táboře. Například mezi 10. lednem a 22. únorem 1943 u Stalingradu Rudá armáda zajala 91 545 německých válečných zajatců. Většina těchto zajatců byla převezena do Beketovky, kde byly podmínky tak špatné, že během několika týdnů zemřelo 42 000 z 55 000 zajatců. Sověti provedli ve dnech 22. až 25. března 1943 vyšetřování podmínek v Beketovce. Lékaři uvedli, že 71 % vězňů bylo nemocných, mnozí byli napadeni vešmi a měli nedostatečné oblečení. Sověti brzy zajistili německým zajatcům více jídla a lepší ubytování a na konci války měl tábor vlastní zeleninové zahrady.[79]

Na rozdíl od ostatních spojenců se Britové a Kanaďané o své válečné zajatce starali zodpovědně. Brzy po Dni vítězství v Evropě dosáhl celkový počet zajatců pod britskou a kanadskou kontrolou více než 2 milionů. Britové a Kanaďané měli zpočátku nedostatek jídla a přístřeší pro své německé zajatce. S výjimkou britského tábora v Overijsche však britské a kanadské tábory brzy poskytovaly dostatek jídla a přístřeší, aby zajatci přežili ve zdraví. Britští členové Kombinovaného výboru náčelníků štábů také odmítli přijmout americké označení statusu DEF pro své německé zajatce. Místo toho používali termín „kapitulovaný nepřátelský personál“ (Surrendered Enemy Personnel - SEP), aby odlišili své válečné zajatce, s nimiž nemuseli zacházet podle litery Ženevské úmluvy.[80]

Zkušenosti německého zajatce Wernera Heyneho jsou typické pro zacházení se zajatci v britských a kanadských táborech. Heyne byl v táboře poblíž Dieppe, kde bylo „mnoho tisíc mužů namačkáno v klecích postavených v polích“. Zajatci byli okamžitě nakrmeni, dostali dostatek pití a během několika dní dostali stany. V tomto táboře nedošlo k žádným úmrtím a po měsíci byli němečtí váleční zajatci převezeni do lepších táborů v Anglii.[81] V britském a kanadském zajetí zemřelo pravděpodobně méně než 10 000 německých válečných zajatců.[82]

Jak mohla být taková zvěrstva utajena?

Po porážce Německa Spojenci v roce 1945 byl tisk v Německu přímo licencován a cenzurován vítězi. Eisenhower nebo jeho zástupci řídili vše uvnitř Německa, takže cenzuru bylo velmi snadné udržet. Spojenci vytvořili klientskou vládu, v níž novináři, spisovatelé, umělci a akademici podporovali „Západ“.[83] Německý i spojenecký tisk odmítal publikovat cokoli, co se týkalo spojeneckých zvěrstev, zatímco příběhy o německých zvěrstvech byly často zveřejňovány.

Například Gens. George Patton, Omar Bradley a Dwight Eisenhower navštívili 12. dubna 1945 německý koncentrační tábor v Ohrdrufu. Viděli více než 3 200 nahých, vyhublých mrtvých těl naházených do mělkých hrobů a mnoho dalších mrtvých těl leželo na ulicích, kde padla. Krátce po prohlídce Ohrdrufu nařídil Eisenhower všem jednotkám v okolí, které nebyly v první linii, aby tábor navštívily. Eisenhower prohlásil: *„Říká se nám, že americký voják neví, za co bojuje. Nyní se alespoň dozví, proti čemu bojuje.“* Eisenhower také telegramem vyzval Londýn a Washington, aby se delegace úředníků a novinářů staly očitými svědky táborů. Eisenhowerova zpráva do Washingtonu zněla: *„Neustále nacházíme německé tábory, do kterých umístili politické vězně a kde panují nevýslovné podmínky. Na základě vlastního pozorování mohu jednoznačně prohlásit, že všechna dosavadní písemná prohlášení nevystihují všechny hrůzy.“*[84]

Prohlídka osvobozených koncentračních táborů se v okupovaném Německu na přelomu dubna a května stala rituálem. Američtí důstojníci nutili místní občany a německé válečné zajatce, aby si tábory prohlédli. Němečtí civilisté se proti své vůli účastnili přehlídek před haldami mrtvých těl, které se v německých táborech nacházely. Na Eisenhowerovu výzvu k získání svědků hrůz v táborech začala také reagovat dlouhá řada oficiálních návštěvníků. Kongres vybral dvoustrannou společnou komisi, aby si prohlédla místa táborů, a všichni kongresmani byli šokováni podmínkami v táborech. Kromě kongresové prohlídky Eisenhower zařídil, aby podobnou inspekci táborů provedl výbor složený z významných amerických novinářů. Všichni američtí novináři poslušně informovali o hrůzách, jichž byli v táborech svědky.[85]

Joseph Pulitzer, Američan německé národnosti, žijící v silně německo-americkém městě St. Louis, byl natolik rozhořčen tím, co viděl v táborech, že zahájil osvětovou kampaň. Pulitzer chtěl v Americe rozptýlit přesvědčení, že řeči o německých zvěrstvech jsou převážně propagandou. Ve spolupráci s

federální vládou uspořádal Pulitzerův deník St. Louis Post-Dispatch výstavu fotomaleb v životní velikosti, které byly zhotoveny z fotografií táborů pořízených Signálním sborem. Výstava fotografií byla spojena s promítáním hodinového filmového dokumentu o táborech z produkce Signálního sboru.[86] Brzy viděl fotografie hrůzných podmínek v německých koncentračních táborech prakticky každý v civilizovaném světě.

Dwight Eisenhower mohl schválit stejné veřejné odhalení táborů DEF, které vedl v Německu. Ze zřejmých důvodů se rozhodl tak neučinit. Cenzura ze strany SHAEF pod Eisenhowerovým velením byla přísnější než během skutečných bojů. Deník *New York Times* proti této politice důrazně argumentoval ve zprávě na titulní straně 27. května 1945: ***„Američané jsou připravováni o informace, na které mají právo..... Zdá se, jako by teď, když už není nepřítel, proti kterému by bylo třeba bojovat, trávili vysocí armádní důstojníci velkou část svého času psaním směrnic, které mají omezit pohyb a činnost válečných zpravodajů.“***[87]

Americká armáda bedlivě sledovala, co se píše v tisku. Eisenhower a jeho štáb pečlivě sledovali a kontrolovali, jak tisk zachází s jejich pověstí. Eisenhower dokonce na setkání redaktorů amerických novin řekl: ***„Vždy jsem považoval za kvazi-štábní důstojníky zpravodaje akreditované pod mým velitelstvím“***. Podle generála Pattona Eisenhower očekával naprostou loajalitu a solidaritu v případě, že by byl některý z nich předvolán před kongresový výbor. Proč byl Eisenhower tak opatrný vůči veřejnému mínění? Generál Patton naznačuje odpověď: protože Eisenhower používal proti Německu „prakticky gestapácké metody“.[88]

Vláda Spojených států také odmítla povolit MVČK návštěvu německých válečných zajatců, což bylo v přímém rozporu s americkými závazky vyplývajícími z Ženevské úmluvy. MVČK měl podle Ženevské úmluvy navštěvovat válečné zajatce v táborech a poté podávat tajné zprávy držící a chránící moci. Dne 8. května 1945, v den Velikonoc, americké ministerstvo zahraničí informovalo švýcarskou vládu, že její role ochranné moci pro rozpadlou německou vládu byla zrušena. Tímto způsobem americké ministerstvo zahraničí informovalo MVČK, že není třeba pokračovat v návštěvách v Německu, protože ochranná moc byla zrušena. Americké ministerstvo zahraničí sice ignorovalo požadavky Ženevské úmluvy, ale informovalo Švýcary, že USA budou i nadále zacházet se zajatci „v souladu s ustanoveními Ženevské úmluvy.“[89]

Vyřazení MVČK a švýcarské vlády měla pro německé válečné zajatce katastrofální důsledky. Němečtí váleční zajatci ztratili právo sdělit nestranným pozorovatelům v soukromí, co se s nimi děje. Se Švýcary zmizelo i právo posílat a přijímat poštu. Americké ministerstvo války zavedlo nejškodlivější zákaz ze všech, který se týkal všech amerických táborů, když zakázalo zasílání balíčků Červeného kříže zajatcům. Tím byla zlikvidována možnost německých válečných zajatců získat dostatek potravin a také posílat zprávy o svém zacházení ostatním a přijímat zprávy z domova. K nestranným pozorovatelům nemohly proniknout žádné zprávy z táborů. To umožnilo, že zacházení s německými válečnými zajatci probíhalo po mnoho let v utajení, které bylo zachováno vůči všem kromě obětí.[90]

Jediný důležitý protest na straně Spojenců proti odsunu MVČK z Německa podal kanadský premiér William Lyon Mackenzie King. Kingův protest byl rychle potlačen Brity, kteří poukázali na to, že ostatní spojenci se shodli na tom, že německá vláda má být zrušena, a že ponechání provizorního zastupování zájmů válečných zajatců Švýcary by mohlo být nebezpečné. Nebezpečné by to ovšem bylo pro francouzskou a americkou vládu. Masové vraždění německých válečných zajatců by nemohlo pokračovat, kdyby MVČK mohl navštěvovat spojenecké zajatecké tábory.[91]

Němcům bylo povoleno vykopat masové hroby vězňů v bývalých ruských táborech, ale německá vláda někdy bránila odhalení důkazů z francouzských a amerických zajateckých táborů. Například Otto Tullius, německý zajatec, který přežil Bretzenheim, byl farmář, který vlastnil část pozemků, na nichž byl vězněn. Po uzavření tábora byla půda Tulliusovi vrácena a on na ní začal znovu hospodařit. Když Tullius půdu obdělával, stále objevoval zbytky po vězních v táboře, například baňky, přezky na opasky a plechové nádobí. V 80. letech 20. století začal Otto Schmitt na pozemku vedle Tulliova domu provádět vykopávky a hledat další artefakty nebo dokonce těla z tábora. Schmitt byl nucen své výkopové práce zastavit, když mu policie pohrozila pokutou 250 000 RM.[92]

Na Rheinbergu objevili němečtí stavební dělníci v 50. letech 20. století a hrobníci v 80. letech 20. století lidské ostatky se psími známkami německé armády z druhé světové války. Tyto lidské ostatky byly těsně vedle sebe ve společných hrobech bez známky rakve nebo označení hrobu.[93] Další důkazy o hromadných hrobech německých válečných zajatců v táborech provozovaných Američany byly nalezeny v Lambachu v Rakousku počátkem

roku 1996. Horst Littmann, odborník doporučený rakouským ministerstvem vnitra, dospěl k závěru, že těla pocházejí z amerických zajateckých táborů v Hofau, Grueberfeldu a Kuhweide.[94] O těchto důkazech hromadné smrti německých válečných zajatců však média veřejnost neinformovala.

Dalším příkladem spojenecké cenzury je situace, kdy Jean-Pierre Pradervand z Mezinárodního výboru Červeného kříže předal generálu Bedellu Smithovi, náčelníkovi Eisenhowerova štábu, fotografie hladovějících a umírajících německých zajatců v Thoree les Pins. Tito zajatci byli nedávno převezeni od Američanů k Francouzům. Pradervandovy fotografie zmizely v Eisenhowerově kanceláři, aby se znovu objevily až jako důkaz zvěrstev ve francouzských zajateckých táborech. Pak fotografie zmizely navždy. Mezi mnoha fotografiemi ve Smithově sbírce v Abilene se nedochovaly. Světový tisk vydal zprávu očišťující americkou armádu a němečtí váleční zajatci umírali dál.[95]

Kolik německých válečných zajatců zemřelo v amerických a francouzských táborech?

Rodiny mrtvých německých válečných zajatců nakonec ovlivnily vládní úředníky, aby se zabývali osudem jejich pohřešovaných rodinných příslušníků. Ministerstvo pro uprchlíky (západoněmecké) vlády pod vedením kancléře Konrada Adenauera nechalo Němce vyplnit dotazník. Průzkum byl ve třech západních zónách dokončen asi z 94 %, ale v sovětské zóně jen asi z 30 %. Průzkum 31. března 1950 oznámil, že je stále pohřešováno, jejich osud není znám, asi 1 407 000 osob. Předpokládalo se, že 69 000 bývalých vojáků je stále ve vězení, 1 148 000 vojáků je považováno za nezvěstné a 190 000 nezvěstných civilistů.[96] Pokud by průzkum vyplnili všichni, odhaduje se, že chybějících válečných zajatců by bylo asi 1,7 milionu.[97]

Protože sovětské archivy dokládají, že v sovětském zajetí zemřelo přibližně 517 000 německých válečných zajatců, můžeme se přibližně dozvědět, kolik německých válečných zajatců zemřelo ve francouzských a amerických táborech. Odečteme-li 517 000 německých zajatců, kteří zemřeli v sovětském zajetí, od celkového počtu 1 407 000 německých zajatců, kteří jsou v průzkumu pohřešováni, získáme celkové množství 890 000 pohřešovaných zajatců. Pokud pak od tohoto celkového počtu odečteme 100 000, abychom zohlednili odhadovaný počet německých válečných zajatců, kteří zemřeli v Jugoslávii, Polsku a dalších zemích, činí počet německých

válečných zajatců, kteří zemřeli v americkém a francouzském zajetí, 790 000. Pokud se jako odhad celkového počtu zemřelých německých válečných zajatců použije realističtější celkový počet 1,7 milionu, bude celkový počet zemřelých německých válečných zajatců ve francouzském a americkém zajetí činit 1 083 000. Tyto částky potvrzují původní odhad Jamese Bacquea o počtu mrtvých německých válečných zajatců z roku 1989, než Sověti otevřeli své archivy.

Většina historiků stále zpochybňuje, že by v amerických a francouzských zajateckých táborech zemřel tak velký počet německých válečných zajatců. Někteří historici používají oficiální údaje Maschkeho komise, aby vyvrátili Bacqueho odhady. Maschkeho komise, která byla zřízena německou vládou za účelem prošetření osudů německých válečných zajatců, oficiálně ukončila svou práci na konci roku 1972. Skromné množství z její série 22 knih bylo prodáno, především univerzitám a vědeckým knihovnám. Willy Brandt přiznal, že knihy, které vydal Dr. Erich Maschke, byly financovány a cenzurovány západoněmeckým ministerstvem zahraničí, aby sloužily německé zahraniční politice. Údaje Dr. Maschkeho jsou prokazatelně nesprávné. Například Maschkeho údaj o amerických válečných zajetích ve výši 3 761 431 je o více než 2 000 000 nižší než skutečný celkový počet amerických zajetí v severní Africe, Itálii a severní Evropě.[98] Odhad Maschkeho komise, která uvádí 1 094 250 mrtvých německých válečných zajatců v sovětských táborech, je rovněž mnohem vyšší než počet mrtvých zaznamenaný v sovětských archivech.[99]

Jiní historici tvrdí, že Bacque špatně interpretoval slova „ostatní ztráty“ v týdenních hlášeních o válečných zajatcích a odzbrojených nepřátelských silách. Tvrdí, že tato kategorie zahrnuje mnohem více než jen úmrtí a útěky. Plukovník Philip S. Lauben v roce 1987 Jamesi Bacqueovi řekl, že rubrika Ostatní ztráty znamená úmrtí a útěky, přičemž útěků je jen velmi malé množství. Lauben byl vedoucím oddělení pro německé záležitosti SHAEF. Byl důstojníkem odpovědným za repatriace a transfery, který pomáhal připravovat týdenní formuláře, v nichž se používal termín *Other Losses* (Ostatní ztráty).

Lauben dal Bacqueovi svolení k nahrání jejich rozhovoru a podepsal přepis svého prohlášení Bacqueovi, že Other Losses znamená úmrtí a útěky. O více než měsíc později a s vědomím, že plukovník Ernest F. Fisher byl armádním historikem, Lauben také Fisherovi řekl, že *Other Losses* znamená úmrtí a útěky. Protože Lauben s těmito dokumenty pracoval pravidelně, mohl

vědět, co Other Losses znamená.[100] Dokud někdo nenajde chyby v německém průzkumu pod vedením Adenauera nebo v uvolněných sovětských archivech, Bacqueho odhad německých válečných zajatců, kteří zemřeli v americkém a francouzském zajetí, se zdá být rozumný. Bacque uvádí: ***„Mezi všemi těmi mnoha redaktory, spisovateli, televizními producenty a profesory po celé Evropě a Severní Americe, kteří autora knihy Other Losses od roku 1989 zuřivě odsuzují, se nikdo nikdy nevyjádřil k jeho následným ohromujícím objevům v sovětských archivech.“***[101]

Závěrečné poznámky k Ostatním ztrátám

Jeden z kritiků knihy *Other Losses* se ptá: *„Jak mohla těla zmizet, aniž by se za téměř 50 let nepřihlásil jediný voják, který by ulevil svému svědomí?“*[102] Odpověď na tuto otázku zní, že se přihlásilo mnoho amerických vojáků a důstojníků, kteří podali svědectví o kruté úmrtnosti v amerických a francouzských zajateckých táborech. Američané popsali smrtící podmínky v amerických a francouzských zajateckých táborech od vojáků nižšího stupně, jako byli Martin Brech, Daniel McConnell a Merrill W. Campbell, přes důstojníky středního stupně, jako byli Ben H. Jackson, Frederick Siegfriedt a Lee Berwick, až po vysoké důstojníky, jako byli Richard Steinbach, Henry W. Allard, James B. Mason, Charles H. Beasley, Mark Clark a Herbert Pollack. Všechny zprávy amerických očitých svědků jsou rozšířeny a potvrzeny tisíci Němců, kteří napsali dopisy, knihy a články, jež nade vší pochybnost prokazují vysokou úmrtnost ve spojeneckých zajateckých táborech.

Generál Eisenhower na konci druhé světové války litoval zbytečné obrany Němců kvůli ztrátám na životech. Němci však po kapitulaci umírali ve francouzských a amerických zajateckých táborech rychleji než během války. Podle jednoho odhadu zemřelo ve francouzských a amerických zajateckých táborech desetkrát více Němců, než kolik jich bylo zabito ve všech bojích na západní frontě v severozápadní Evropě od června 1941 do dubna 1945.[103]

James Bacque končí svou vynikající knihu výzvou k otevřenosti a porozumění. Bacque konstatuje: ***„Je jistě načase, aby se přestalo s dohady a lhaním. Jistě je načase brát vážně to, co se nám očití svědkové na obou stranách snaží sdělit o naší historii. Po celém západním světě jsou známa krutá zvěrstva páchaná na Arménech, Ukrajincích a Židech. Pouze zvěrstva vůči Němcům jsou popírána. Copak Němci nejsou v našich očích lidé?“***[104]

Kdykoli nějaký historik popírá, že západní spojenci masově vraždili německé válečné zajatce, vzpomenu si na rozhovor, který jsem vedl s jedním starším německým párem koncem 90. let. Poté, co mi paní řekla, že byla v Berlíně, když město obsadila Rudá armáda, jsem jim položil následující otázku: Víte, že západní spojenci v čele se Spojenými státy americkými po skončení války úmyslně nechali vyhladovět přibližně milion německých válečných zajatců?

Oba manžele přepadl trýznivý bolestný výraz, zatímco oba řekli „ano“. Mučivá bolest v manželově tváři nebyla důsledkem toho, že si manžel pouze četl knihu. Jeho bolest byla způsobena něčím, co prožil. Bohužel vzhledem k tomu, že je Němec, většinu historiků jeho bolest a utrpení nezajímá.

Poznámky

[1] Terkel, Studs, The Good War, New York: Pantheon, 1984, s. vi.

[2] Gruettner, Maria, „Real Death Camps of World War II," THE BARNES REVIEW, sv. XVIII, č. 4, červenec/srpen 2012, s. 28-29.

[3] Bacque, James, Other Losses: An Investigation into the Mass Deaths of German Prisoners at the Hands of the French and Americans after World War II, 3. vydání, Vancouver: Talonbooks, 2011, s. xv-xvii.

[4] Bacque, James, Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians under Allied Occupation, 144-130, 2. vydání, Vancouver, Britská Kolumbie: Talonbooks, 2007, s. xiii.

[5] Bacque, James, Other Losses: An Investigation into the Mass Deaths of German Prisoners at the Hands of the French and Americans after World War II, 3. vydání, Vancouver: Talonbooks, 2011, s. lxv-lxvi.

[6] Tamtéž, s. lxvi-lxvii.

[7] Brech, Martin, „In 'Eisenhower's Death Camps': A U.S. Prison Guard's Story," The Journal of Historical Review, sv. 10, č. 2, léto 1990, s. 161-166.

[8] Bacque, James, Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians under Allied Occupation, 144-130, 2. vydání, Vancouver, Britská Kolumbie: Talonbooks, 2007, s. 41, 44.

[9] Tamtéž, s. 45-46.

[10] Bacque, James, Other Losses: An Investigation into the Mass Deaths of German Prisoners at the Hands of the French and Americans after World War II, 3. vydání, Vancouver: Talonbooks, 2011, s. xx.

[11] Tamtéž, s. xx-xxi.

[12] Tamtéž, s. xviii-xix.

[13] Tamtéž, s. xix-xx.

[14] Tamtéž.

[15] Tamtéž, s. 190. Viz také Bacque, James, Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians under Allied Occupation, 1944-1950, 2. vydání, Vancouver, Britská Kolumbie: Talonbooks, 2007, s. 29.

[16] Tamtéž, s. 100.

[17] Tamtéž, s. 31.

[18] Tamtéž, s. 194.

[19] Dos Passos, John, Tour of Duty, Westport, CT: Greenwood Press, 1945, s. 251-252.

[20] Bacque, James, Other Losses: An Investigation into the Mass Deaths of German Prisoners at the Hands of the French and Americans after World War II, 3. vydání, Vancouver: Talonbooks, 2011, s. 184-185.

[21] Tamtéž, s. 184.

[22] Tamtéž, s. 191-192.

[23] Tamtéž, s. 192-193.

[24] Tamtéž, s. 193.

[25] Tamtéž, s. 192.

[26] Tamtéž, s. 194.

[27] Tamtéž, s. 18.

[28] Bacque, James, Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians under Allied Occupation, 1944-1950, 2. vydání, Vancouver, Britská Kolumbie: Talonbooks, 2007, s. 40-43.

[29] Tamtéž, s. 49-50.

[30] Bacque, James, Other Losses: An Investigation into the Mass Deaths of German Prisoners at the Hands of the French and Americans after World War II, 3. vydání, Vancouver: Talonbooks, 2011, s. xxxi.

[31] The Journal of Historical Review, sv. 14, č. 4, červenec/srpen 1994, s. 48.

[32] Bacque, James, Other Losses: An Investigation into the Mass Deaths of German Prisoners at the Hands of the French and Americans after World War II, 3. vydání, Vancouver: Talonbooks, 2011, s. 186-187.

[33] Tamtéž, s. xxxix.

[34] Tamtéž, s. 97-98.

[35] Tamtéž, s. 87-88.

[36] Tamtéž, s. 89.

[37] Tamtéž, s. 91.

[38] Clair, Louis, The Progressive, 14. ledna 1946, s. 4. Citováno v Keeling, Ralph Franklin, Gruesome Harvest: The Allies' Postwar War Against the German People, Torrance, CA: Institute for Historical Review, 1992, s. 22-23.

[39] Bacque, James, Other Losses: An Investigation into the Mass Deaths of German Prisoners at the Hands of the French and Americans after World War II, 3. vydání, Vancouver: Talonbooks, 2011, s. 107.

[40] Tamtéž, s. 85-86.

[41] Tamtéž, s. 81-83.

[42] Tamtéž, s. 144-145.

[43] Laska, Werner Wilhelm, „In a U.S. Death Camp—1945," The Journal of Historical Review, sv. 10, č. 2, léto 1990, s. 169-170.

[44] Tamtéž, s. 175.

[45] Bacque, James, Other Losses: An Investigation into the Mass Deaths of German Prisoners at the Hands of the French and Americans after World War II, 3. vydání, Vancouver: Talonbooks, 2011, s. xxiii.

[46] Tamtéž, s. xxii.

[47] Bacque, James, Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians under Allied Occupation, 1944-1930, 2. vydání, Vancouver, Britská Kolumbie: Talonbooks, 2007, s. 49-50.

[48] Tamtéž, s. 50-51, 53.

[49] Bacque, James, Other Losses: An Investigation into the Mass Deaths of German Prisoners at the Hands of the French and Americans after World War II, 3. vydání, Vancouver: Talonbooks, 2011, s. xxxiv-xxxv.

[50] Tamtéž, s. lxiii.

[51] Tamtéž, s. 130.

[52] Tamtéž, s. 40-41.

[53] Tamtéž, s. 37, 39.

[54] Tamtéž, s. 41.

[55] Tamtéž, s. 33-34.

[56] Tamtéž, s. 34.

[57] Tamtéž, s. 36.

[58] Tamtéž, s. 128-130.

[59] Tamtéž, s. xxxiv, 239.

[60] Tamtéž, s. xxxii-xxxiv.

[61] Bacque, James, Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians under Allied Occupation, 1944-1950, 2. vydání, Vancouver, Britská Kolumbie: Talonbooks, 2007, s. 46.

[62] Tamtéž, s. 88.

[63] Tamtéž, s. 91, 231 (poznámka pod čarou 13).

[64] Bacque, James, Other Losses: An Investigation into the Mass Deaths of German Prisoners at the Hands of the French and Americans after World War II, 3. vydání, Vancouver: Talonbooks, 2011, s. xxxvii.

[65] Tamtéž, s. xxxi, xxxvi-xxxvii.

[66] Tamtéž, s. 102.

[67] Tamtéž, s. 69.

[68] Tamtéž, s. 69-71.

[69] Tamtéž, s. 73.

[70] Tamtéž, s. 68, 73, 75-76.

[71] Tamtéž, s. 54, 274 (poznámka pod čarou 32).

[72] Tamtéž, s. 28.

[73] Tamtéž, s. 17, 97.

[74] Tamtéž, s. 97.

[75] Tamtéž, s. 110.

[76] Tamtéž, s. 67-68.

[77] Tamtéž, s. xlii, lx.

[78] Tamtéž, s. xliii, xliv.

[79] Tamtéž, s. xlvi-xlvii.

[80] Tamtéž, s. 23-24, 128.

[81] Tamtéž, s. 127-128.

[82] Tamtéž, s. lxi.

[83] Tamtéž, s. 142, 177.

[84] Abzug, Robert H., Inside the Vicious Heart: Americans and the Liberation of Nazi Concentration Camps, New York a Oxford: Oxford University Press, 1985, s. 27, 30.

[85] Tamtéž, s. 69, 128-132.

[86] Tamtéž, s. 134.

[87] Bacque, James, Other Losses: An Investigation into the Mass Deaths of German Prisoners at the Hands of the French and Americans after World War II, 3. vydání, Vancouver: Talonbooks, 2011, s. 62.

[88] Tamtéž, s. 62, 142-143. Citát „prakticky gestapácké metody“ pochází z Blumenson, Martin, (ed.), The Patton Papers, 1940-1945, Boston: Houghton-Mifflin, 1974, s. 742.

[89] Tamtéž, s. 63-64.

[90] Tamtéž, s. 57, 64.

[91] Tamtéž, s. 64-65.

[92] Tamtéž, s. xxxv.

[93] Tamtéž, s. 41.

[94] Bacque, James, Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians under Allied Occupation, 1144-1930, 2. vydání, Vancouver, Britská Kolumbie: Talonbooks, 2007, s. 45.

[95] Bacque, James, Other Losses: An Investigation into the Mass Deaths of German Prisoners at the Hands of the French and Americans after World War II, 3. vydání, Vancouver: Talonbooks, 2011, s. 96, 243-244.

[96] Tamtéž, s. xli, 148.

[97] Tamtéž, s. 293 (poznámka pod čarou 26).

[98] Tamtéž, s. xxiv, lvi-lvii, 149-150, 177.

[99] Počet 1 094 250 úmrtí německých válečných zajatců podle komise Maschke uvádí Lowe, Keith, Savage Continent: Europe in the Aftermath of World War II, New York: St. Martin's Press, 2012, s. 122.

[100] Bacque, James, Other Losses: An Investigation into the Mass Deaths of German Prisoners at the Hands of the French and Americans after World War II, 3. vydání, Vancouver: Talonbooks, 2011, s. 181-183.

[101] Tamtéž, s. lxii-lxiii.

[102] Bischof, Guenter, „Bacque and Historical Evidence," in Bischof, Guenter a Ambrose, Stephen E., (eds.), Eisenhower and the German POWs: Facts Against Falsehood, Baton Rouge a Londýn: Louisiana State University Press, 1992, s. 201.

[103] Bacque, James, Other Losses: An Investigation into the Mass Deaths of German Prisoners at the Hands of the French and Americans after World War II, 3. vydání, Vancouver: Talonbooks, 2011, s. 59.

[104] Tamtéž, s. 196.

Kapitola šestá - Němečtí vyhnanci

Jednou z největších tragédií 20. století byl nucený odsun etnických Němců z jejich domovů po skončení druhé světové války. Spojenci provedli největší nucený přesun obyvatelstva - a možná největší jednorázový přesun lidí v dějinách lidstva. Minimálně 12 milionů a možná až 18,1 milionu Němců bylo vyhnáno ze svých domovů kvůli svému etnickému původu. Pravděpodobně 2,1 milionu nebo více z těchto vyhnaných Němců, většinou žen a dětí, zemřelo při odsunu, který měl být „spořádaný a humánní".[1]

Jeden z odhadů počtu vyhnaných Němců dosahuje 16,5 milionu: 9,3 milionu v hranicích Říše z roku 1937 a 7,2 milionu mimo ni. Mezi Němce v hranicích Říše z roku 1937 patří 2 382 000 Východních Prusů, 1 822 000 Východních Pomořanů, 614 000 v Braniborsku na východ od Odry a 4 469 000 Slezanů. Mezi Němce mimo hranice Říše z roku 1937 patří 240 000 v Memelu a Pobaltí, 373 000 v Gdaňsku, 1 293 000 v Polsku, 3 493 000 v Československu, 601 000 v Maďarsku, 509 000 v Jugoslávii a 785 000 v Rumunsku. Rusové mnoho z 1,8 milionu volžských Němců nevyhnali, místo toho byli volžští Němci převážně přesídleni v rámci Sovětského svazu.[2]

Historický a právní základ odsunu Němců

Masové odsuny celých populací na konci ozbrojených konfliktů nebyly v evropské tradici. S výjimkou Lausannské smlouvy z července 1923, která schválila vzájemné vysídlování po řecko-turecké válce v letech 1921-1922, evropské národy před druhou světovou válkou o přesídlení neuvažovaly ani ho neprováděly. Poláci a Češi však byli odhodláni násilně přesídlit své menšinové obyvatelstvo pod záštitou mezinárodních organizací. Tyto dvě exilové vlády, sídlící po většinu války v Londýně, se snažily získat souhlas spojenců s nuceným odsunem svých německých menšin.[3]

Polská a československá exilová vláda zjistily, že Spojenci se zcela shodují v tom, že Němci by měli být odsunuti jak z poválečného Polska, tak z bývalých Sudet. Dokumenty z ruských archivů jasně ukazují, že Stalin a Molotov byli plně informováni o polských a českých plánech na odsun svých Němců. Sovětští představitelé Čechům a Polákům sdělili, že proti deportacím nejenže nemají v zásadě námitky, ale že o nich smýšlejí pozitivně. Stalin odsun jednoznačně podpořil v rozhovoru s československým premiérem a náměstkem ministra zahraničí 28. června 1945: ***„Nebudeme vás rušit.***

Vyhoďte je. Teď sami poznají, co to znamená panovat nad druhými.“ Stalin dal polskému komunistickému vůdci Wladyslawu Gomulkovi radu, jak Němce přimět k odchodu: *„Měli byste Němcům připravit takové podmínky, aby sami chtěli odejít.“*[4]

Na konferenci v Teheránu v prosinci 1943 byla přijata některá předběžná rozhodnutí týkající se odsunu Němců. Stalin si chtěl ponechat východní polovinu Polska, kterou získal na základě podmínek paktu Molotov-Ribbentrop uzavřeného s Německem. Jako kompenzace za ztracené území mělo být Polsku postoupeno Východní Prusko a možná i Horní Slezsko. Polsko by získalo zpět na západě stejné množství území, které ztratilo na východě. Churchill demonstroval Stalinovi své úvahy o Polsku posunutém na západ třemi sirkami. Stalin byl Churchillovou demonstrací potěšen.[5]

Prezident československé vlády Edvard Beneš oprávněně tvrdil, že k odsunu dostal požehnání od Roosevelta a Churchilla. Americká i britská vláda měly pro československý a polský případ odsunu Němců pochopení a stejně jako Sověti neměly v zásadě námitky. Zvláště Churchill byl v otázce odsunu Němců bezcitný. Dne 9. října 1944 Churchill Stalinovi poznamenal, že ve válce bude zabito 7 milionů Němců, takže pro Němce vyhnané ze Slezska a Východního Pruska zůstane dostatek prostoru k přesunu do zbytkového Německa. Dne 23. února 1945 Churchill odmítl obtíže spojené s přesunem německého obyvatelstva na západ. Churchill trval na tom, že přesuny budou snadné, protože většina Němců z území, která nyní zabrali Rusové, již odešla.[6]

Otázka zní: Jaký morální nebo právní základ by Spojencům umožnil vyhnat etnické Němce z jejich domovů? Násilné vyhnání milionů Němců bylo jasným porušením Atlantické charty podepsané Spojenými státy a Velkou Británií v srpnu 1941. Atlantická charta ve svém druhém bodě slibovala, že nedojde k žádným územním změnám, které by nebyly v souladu se svobodně vyjádřeným přáním dotčeného obyvatelstva. Sudetských Němců, Východních Prusů a Slezanů se však nikdo neptal, zda chtějí zůstat ve své 700 let staré vlasti. Byli vyhnáni proti své vůli.[7]

Britští státníci se rozhodli zavrhnout ušlechtilé zásady Atlantické charty. V březnu 1944 prohlásil hrabě z Mansfieldu před britskou Sněmovnou lordů: *„Atlantická charta se nebude vztahovat na Německo, a proto není žádný důvod, proč bychom neměli, když ne s klidem, tak alespoň bez zděšení,*

přihlížet jakémukoli nevyhnutelnému utrpení, které může být způsobeno německým menšinám v průběhu jejich přesunu.“[8]

Podobně se vyjádřili i další britští státníci včetně Churchilla, podle nichž se Atlantická charta na Německo nevztahovala. Během debaty v Dolní sněmovně 23. února 1944 vyjádřil Anthony Eden svůj názor na Atlantickou chartu: „Existují určité části Atlantické charty, které se vztahují jak na vítěze, tak na poražené. Článek čtyři tak činí. Nemůžeme však připustit, že by Německo mohlo ze své strany, bez ohledu na naše závazky, tvrdit, že se na něj vztahuje jakákoli část Charty.“ Britský labouristický poslanec později 1. března 1945 před Dolní sněmovnou přiznal: ***„Začali jsme tuto válku s velkými motivy a vysokými ideály. Vydali jsme Atlantickou chartu a pak jsme na ni plivli, pošlapali ji a spálili, jak se říká, na hranici, a teď z ní nezbylo nic.“***[9]

Odsun etnických Němců lze ve Spojených státech považovat za odmítnutí Atlantické charty i za přijetí Morgenthauova plánu. Druhý oddíl Morgenthauova plánu, který se týkal „nových hranic Německa“, uvádí: ***„Polsko by mělo dostat tu část Východního Pruska, která nepřipadne SSSR, a jižní část Slezska.“*** Drastické územní změny dokončené na Postupimské konferenci 2. srpna 1945 však přesáhly rámec toho, co si představoval i Morgenthau. Na Postupimské konferenci bylo dohodnuto, že veškeré německé území na východ od řek Odry a Nisy, které nebylo pod sovětskou správou, „přejde pod správu polského státu“.[10]

Postupimská konference se konala od 17. července do 2. srpna 1945 a měla rozhodnout o způsobu správy Německa po jeho bezpodmínečné kapitulaci Spojencům. Mezi cíle konference patřilo nastolení poválečného pořádku, otázky mírových smluv a potírání následků války. Zúčastnily se jí Spojené státy zastoupené prezidentem Harrym S. Trumanem, Sovětský svaz reprezentovaný Josefem Stalinem a Velká Británie zastoupená Winstonem Churchillem a později Clementem Attleem. Trpkou ranou pro francouzskou hrdost bylo, že Francie nebyla na Postupimskou konferenci pozvána. Ačkoli se spojenci nezávisle na sobě shodli na nutnosti odsunu Němců z východní Evropy, jednání v Postupimi naznačila, že Američané a Britové o odsunu Němců váhali.[11]

Prezident Truman v Postupimi vyjádřil obavy, kam půjde 9 milionů Němců. Stalin Trumana ujistil, že většina Němců již odešla. Stalin později poznamenal, že Poláci si ponechali některé Němce na práci na polích, ale že je Poláci vyženou, jakmile bude úroda. Churchill také poněkud neupřímně

prohlásil, že *„mám vážné morální zábrany, pokud jde o velké přesuny a odsuny obyvatelstva“*. Churchill pak dodal, že by snad Němcům, kteří opustili Slezsko, mělo být umožněno vrátit se zpět. Stalin Churchillovi řekl, že Poláci by Němce pověsili, kdyby se vrátili. Stalin také řekl, že Němci již byli z Československa vyhnáni a že není třeba kontaktovat prezidenta Beneše ohledně odsunu Němců.[12]

Navzdory výhradám západních spojenců souhlasily na závěr Postupimské konference všechny strany s odsunem východních Němců. Západní spojenci mohli říci ne, ale chtěli se vyhnout jakémukoli rozporu se Sověty. Sir Denis Allen, člen britské delegace, vzpomíná: ***„Tehdy jsme si byli až příliš dobře vědomi - a při zpětném pohledu si to lze jen těžko představit - naší nevědomosti o tom, co se ve východní Evropě skutečně děje, a ještě více naší neschopnosti ovlivnit tamní události. Jestliže zkušenost s nacistickou érou a válkou vyvolala určitou otupělost a lhostejnost k lidskému utrpení, pak zároveň vzbudila novou naději, že navzdory všem předpokladům se válečné spojenectví podaří upevnit do funkčního systému poválečné spolupráce v Evropě i ve světě vůbec. Proto panovalo všeobecně sdílené odhodlání netlačit na pilu znepokojení nad událostmi na Východě, kterým jsme nemohli zabránit, až do té míry, že by to mohlo ochromit při zrodu Kontrolní rady a Organizace spojených národů; pokud měly být naděje zmařeny, ať jsou to Rusové, a ne my, kdo je považován za zodpovědného.“***[13]

Postupimská konference přijala článek IX Postupimského protokolu o německo-polské hranici a článek XIII o odsunu východních Němců do zbytkového Německa. První odstavec článku XIII zní: ***„Vlády tří zemí, zváživše tuto otázku ve všech jejích aspektech, uznávají, že bude nutno provést přesun německého obyvatelstva nebo jeho částí, které zůstaly v Polsku, Československu a Maďarsku, do Německa. Souhlasí s tím, že veškeré transfery, které se uskuteční, by měly být provedeny spořádaným a humánním způsobem.“***[14]

Článek XIII Postupimského protokolu měl za cíl podřídit tehdy probíhající odsuny regulovanému postupu. Podle druhého a třetího odstavce článku XIII měla Spojenecká kontrolní rada v Berlíně určit, kolik Němců má být přesídleno. Do té doby mělo platit moratorium na vyhánění Němců. Moratorium však bylo ignorováno a vyhánění pokračovalo stejně jako předtím i během samotné konference.[15]

V Norimberku byly masové deportace páchané nacisty zahrnuty mezi zločiny, které údajně spáchala německá nacionálněsocialistická vláda. Dne 20. listopadu 1945 Pierre Mounier, asistent prokurátora pro Francii, vytkl obžalovaným, že nařídili masové deportace. Mounier prohlásil: ***„Tyto deportace byly v rozporu s mezinárodními úmluvami, zejména s článkem 46 Haagského řádu z roku 1907, s válečnými zákony a zvyklostmi, s obecnými zásadami trestního práva, jak vyplývají z trestních zákonů všech civilizovaných národů, s vnitřními trestními zákony zemí, v nichž byly tyto zločiny spáchány, a s článkem 6 písm. b) charty.“*** Francouzský hlavní prokurátor v Norimberku rovněž odsoudil masové deportace páchané nacisty jako „jednu z hrůz našeho století“.[16]

Norimberský soud byl toho názoru, že i v totální válce, kdy země musí bojovat o svou existenci, občanská práva a zejména Haagská úmluva a její Řád pozemní války kladou na ty, kdo vedou válku, omezení. Masové deportace, kterých se dopouštělo nacionálněsocialistické Německo, byly považovány za válečný zločin i zločin proti lidskosti. Ironií je, že zatímco probíhaly norimberské procesy, docházelo k masovým deportacím milionů Němců pod sankcí týchž mocností, jejichž žalobci a soudci odsuzovali masové deportace páchané Němci.[17]

Bertrand Russell kritizoval odsun Němců v dopise pro *London Times*: ***„Ve východní Evropě nyní naši spojenci provádějí masové deportace v nebývalém měřítku a zjevně se záměrně pokoušejí vyhladit mnoho milionů Němců, nikoli však plynem, ale tím, že je připraví o domovy a potraviny a nechají je zemřít pomalým a trýznivým hladem. To se neděje jako válečný akt, ale jako součást záměrné „mírové“ politiky. Jsou masové deportace zločiny, když je páchají naši nepřátelé za války, a ospravedlnitelná opatření sociální úpravy, když je provádějí naši spojenci v době míru? Je humánnější vydávat staré ženy a děti na smrt na vzdáleně než dusit Židy v plynových komorách? Mohou být ti, kdo jsou zodpovědní za smrt těch, kteří zemřeli po vyhnání, považováni za méně vinné, protože neviděli nebo neslyšeli utrpení svých obětí? Mají budoucí válečné zákony ospravedlňovat zabíjení nepřátelských státních příslušníků poté, co nepřátelský odpor ustal?“***[18]

Americký historik Ralph Franklin Keeling se vyjádřil k pokrytectví Postupimské dohody: ***„Postupimská dohoda vyzývá ke zrušení všech nacistických zákonů, které zaváděly diskriminaci na základě rasy, a prohlašuje: „Žádná taková diskriminace, ať už právní, administrativní nebo***

jiná, nesmí být tolerována." Přesto jsou tyto nucené migrace německého obyvatelstva založeny přímo na rasové diskriminaci. Postiženými jsou většinou manželky a děti prostých rolníků, dělníků a řemeslníků, jejichž rodiny žily po staletí v domech, z nichž byly nyní vyhnány, a jejichž jediným proviněním je německá krev. Jak „spořádané a humánní" bylo jejich vyhnání, je nyní předmětem záznamu."[19]

První odsuny Němců

Více než tři měsíce před Postupimskou dohodou polská vláda vyháněla německé občany z území, která nyní nazývá „znovuzískaná území" - což je odkaz na skutečnost, že Polsko kdysi vládlo Slezsku a Pomořansku pod vládou dynastie Piastovců před 600 lety. Československo odsunovalo německé civilisty od poloviny května 1945. Ačkoli Jugoslávie a Rumunsko nepožádaly o povolení k vyhnání svých německých občanů ani je od Spojenců nedostaly, obě tyto země brzy zahájily rozsáhlé deportace svého německého obyvatelstva. Vyhánění Němců bylo sice hrubé a neorganizované, ale nebylo ani spontánní, ani náhodné. Naopak, vyhánění probíhalo podle předem promyšlené strategie, kterou každá z dotčených vlád vypracovala dlouho před koncem války.[20]

Vyhánějící národy spoléhaly téměř výhradně na použití teroru při převádění německých menšin přes hranice. Až na několik málo případů nebyly deportace v důsledku davových útoků příčinou vyhánění Němců. Takzvané „divoké odsuny" prováděla spíše především vojska, policie a milice jednající na základě rozkazů a politiky pocházející z nejvyšších úrovní vyhánějících vlád. Proces odsunu německých menšin byl tak chaotický, že mnozí zahraniční pozorovatelé, a dokonce i mnozí lidé v samotných vyhánějících zemích, mylně považovali násilné události z konce jara a léta [1945] za spontánní proces zdola. Vyhánějící vlády s radostí umožnily, aby se mýtus o „divokém odsunu" šířil, protože jim umožnil zříci se odpovědnosti za zvěrstva, která byla podstatnou součástí vyhánění.[21]

K nejhorším násilnostem v Polsku docházelo od poloviny června do poloviny července 1945, zejména v okresech na demarkační linii Odra-Nisa, které velení polské armády označilo za vojenskou sídelní oblast. Velitel polské 2. armády vyjádřil 24. června 1945 polské stanovisko k rychlému odsunu Němců: *„Odsunujeme Němce z polského území a jednáme tak v souladu se směrnicemi z Moskvy. Chováme se k Němcům tak, jak se oni chovali k nám.*

Mnozí již zapomněli, jak se chovali k našim dětem, ženám a starým lidem. Češi se uměli chovat tak, že Němci z jejich území utíkali z vlastní vůle. Je třeba plnit své úkoly tak tvrdě a rozhodně, aby se germánská havěť neschovávala ve svých domech, ale aby od nás z vlastní vůle utekla a pak [až] bude ve své zemi, děkovala Bohu, že měla to štěstí a zachránila si život. Nezapomínáme, že Němci budou vždycky Němci.“[22]

Němci, kteří byli nuceni se přesídlit, si obvykle směli vzít s sebou pouze 20 kg zavazadel a na hranice je doprovázely oddíly polských vojáků. Koncem června 1945 bylo během několika dní vyhnáno nejméně 40 000 Němců. Jeden z komentátorů popisuje, co to znamenalo pro Němce žijící v blízkosti linie Odra-Nisa: *„Evakuace jednotlivých lokalit obvykle začínala v časných ranních hodinách. Obyvatelstvo vytržené ze spánku mělo sotva 15 až 20 minut na to, aby si popadlo nejnutnější věci, jinak bylo bez jakýchkoli formalit vyhnáno přímo na ulici. Menší lokality a vesnice byly evakuovány pod výhružkou zbraní v malým počtem vojáků, často jen družstvem nebo četou. Vzhledem k blízkosti hranic byli Němci pro zjednodušení pěšky napochodováni k nejbližšímu mostu přes řeku, převezeni na sovětskou stranu [tj. do sovětské okupační zóny Německa] a tam ponecháni svému osudu.“*[23]

Vyhnaní Němci byli často okrádáni příslušníky polské domobrany a vojenských jednotek, které prováděly odsun. Akutním problémem se stalo zásobování potravinami a vyhnaní Němci byli po příjezdu do sovětské okupační zóny často bez prostředků a vyčerpaní. Vyhnaní Němci se stali snadnou kořistí sovětských okupačních jednotek, které často ukradly i to málo věcí, které si Němci přivezli s sebou. Někteří Němci byli biti a znásilňováni, nuceni k ponižujícím úkonům a někteří byli náhodně zabiti.[24]

Ne veškerý přeshraniční pohyb Němců probíhal v jednom směru. Na konci války se do svých domovů vrátilo mnoho set tisíc Němců z obnovených území, kteří uprchli před postupem Rudé armády na západ. Vracející se Němci nechápali, že návrat domů nebude možný. Alarmující podívaná na to, že v týdnech po Dni vítězství v Evropě počet obyvatel na znovuzískaných územích v Polsku skutečně vzrostl, byla jedním z faktorů, které podnítily místní úřady, aby rychle přistoupily k „divokému odsunu“ Němců. Polští vojáci a vládní úředníci používali agresivní a často násilná opatření, aby zabránili nechtěným Němcům v návratu do jejich domovů.[25]

Ať už bylo nebezpečí a útrapy života na cestách pro německé vyhnance jakkoli velké, většinou byly lepší než vyhnanecké vlaky, které začaly

provozovat polské úřady. Do Berlína dojížděly vlaky někdy až do dvou týdnů, obvykle nebyly zásobovány a postrádaly nejzákladnější vybavení. V důsledku toho ve vlacích prudce stoupala úmrtnost. Jeden z cestujících píše: *„V našem nákladním vagonu bylo asi 98 lidí a bez nadsázky se dá říct, že jsme byli namačkáni jeden na druhého jako sardinky v plechovce. Když jsme dojeli do Allensteinu, začali lidé umírat a museli být odkládáni podél kolejí. Každé ráno naší cesty nás pak vítalo jedno nebo více mrtvých těl, která jsme prostě museli nechat na náspu. Podél trati muselo zůstat ležet mnoho a mnoho těl... Vlak více času strávil zastavováním než jízdou. Trvalo nám více než 14 dní, než jsme se dostali do ruské okupační zóny. Málokdy jsme jeli v noci... Po několika dnech jsme už neměli co jíst. Někdy se nám podařilo prosbou u polského strojvedoucího získat trochu teplé vody natočené z lokomotivy... Noci byly kvůli přeplněnosti nesnesitelné. Nemohli jsme se udržet na nohou ani si sednout, natož si lehnout. Byli jsme namačkáni tak těsně na sebe, že bylo nemožné, abychom do sebe občas nestrčili. Vypukly výčitky a hádky, dokonce i pokusy o rvačky uprostřed této lidské tlačenice. Nejhůře trpěli ti velmi nemocní. Tyfus byl rozšířen po celém transportu a počet úmrtí rostl s každým dalším dnem. Dovedete si dobře představit, jaký hygienický stav ve vagonu panoval."*[26]

Německý kněz, který byl svědkem příchodu německých vyhnanců na hranice, popsal, co viděl: *„Lidé, muži, ženy a děti, všichni promíchaní dohromady, byli těsně namačkáni v železničních vagonech, které byly zvenčí zamčené. Takto byli lidé převáženi několik dní po sobě a v Goerlitz byly vagony poprvé otevřeny. Na vlastní oči jsem viděl, že jen z jednoho vagonu bylo vyjmuto 10 mrtvol a naházeno do rakví, které byly opodál. Dále jsem si všiml, že několik osob zešílelo... Lidé byli pokryti výkaly, což mě vedlo k domněnce, že byli namačkáni na sebe tak těsně, že již neměli možnost si na určeném místě ulevit."*[27]

Zdá se, že nejhorší násilnosti byly páchány na německé menšině v Československu. V květnu a červnu 1945 došlo v celém Československu ke krátkému, ale intenzivnímu výbuchu msty, který byl reakcí na odhodlání německých sil pokračovat v bojích až do Dne vítězství v Evropě, a dokonce i po něm. Zahraniční pozorovatelé i někteří Češi sami byli šokováni rozsahem, intenzitou a absencí rozlišování odvetných akcí proti německému civilnímu obyvatelstvu. Jeden z autorů uvádí*: „Konec okupace byl začátkem vyhánění německých civilistů, pokud přežili první hodiny a dny brutality. Odveta byla slepá. Stará žena byla defenestrována, člen hostujícího německého orchestru byl na ulici ubit k smrti, protože neuměl česky, jiní, ne všichni příslušníci*

gestapa, byli oběšeni, polití benzínem a zapáleni, jako živé pochodně. Rozzuřené davy obcházely nemocnice, aby si tam našly snadné oběti. Jedním [ze zavražděných] byl český pacient, který byl shodou okolností otcem spisovatele Michaela Mareše, ale v jeho dokladech bylo uvedeno sudetské rodiště. Od května do poloviny října oficiální statistiky uváděly 3795 sebevražd Němců v Čechách.“[28]

Jako věznice pro německé civilisty byly vyčleněny ministerstvo školství, vojenská věznice, jízdárna, sportovní stadion a burza práce v Praze. V Scharnhorstově škole došlo k masakru, při němž byly skupiny deseti Němců odvedeny na dvůr a zastřeleny. Na Strahově bylo na fotbalový stadion nahnáno až 10 000 až 15 000 Němců. Zde Češi donutili 5 000 vězňů utíkat jako o život, když na ně stráže střílely ze samopalů. Někteří Němci byli zastřeleni na latrínách. Zpravidla byli všichni esesmani zastřeleni, a to buď ranou do týla, nebo do břicha. I po 16. květnu 1945, kdy měl být obnoven pořádek, umíralo na strahovském stadionu denně 12 až 20 Němců. Většina obětí byla nejprve umučena.[29]

Nejhorších zvěrstev se v tomto období v Československu dopouštěli vojáci, policisté a další osoby jednající pod ochranou státní moci. V areálu v Postoloprtech v severních Čechách byly 5. a 6. června československými vojáky odsunuty a zastřeleny skupiny až 250 Němců najednou. Přesný počet zabitých Němců se pohybuje od nejnižšího počtu 763 (počet těl vykopaných v roce 1947) až po nejvyšší počet 2000. Při podobném incidentu v Kounicově koleji v Brně československé vyšetřování zjistilo, že v květnu a červnu 1945 zemřelo v důsledku mučení, zastřelení nebo oběšení nejméně 300 Němců. Dne 18. června 1945 československé jednotky zastřelily 265 německých civilistů do týla a pohřbily je v hromadném hrobě, který byli Němci nejprve nuceni vykopat vedle železniční stanice. V Lanškrouně se konal dvoudenní „lidový tribunál“ vedený významným členem Benešovy strany, jehož výsledkem bylo 20 zastřelených, dva oběšení, další umučení a další utopení v městském požárním bazénu. V Chomutově bylo 9. června ráno umučeno k smrti až dvanáct Němců při „očistné akci“, kterou na sportovním hřišti před zraky znechucených českých kolemjdoucích provedl štábní kapitán Karel Prášil.[30]

30. května 1945 pod pohrůžkou odborů v čele s komunistickým aktivistou Josefem Kapounem souhlasil brněnský starosta s vyháněním německých civilistů ještě téhož večera. První kolona vyhnaných byla

vypravena všeobecným směrem k rakouským hranicím. Druhá skupina německých vyhnanců, shromážděná z okolních obcí a měst, je následovala o několik hodin později. Německým vyhnancům, kterých bylo v té době asi 28 000, spojenecké okupační úřady odepřely povolení k přechodu do Rakouska. Místo aby Němcům umožnili návrat domů, brněnští aktivisté odpovědní za vyhnání je uzavřeli do souboru improvizovaných táborů v pohraniční obci Pohořelice. Odhaduje se, že v táborech zemřelo 1 700 Němců, kteří neměli dostatek jídla, vody ani hygienických zařízení.[31] Zdravotní sestra Červeného kříže odhaduje, že dalších 1 000 vyhnaných zemřelo při pochodu do táborů.[32]

Ve světle eufemisticky nazvaných „excesů“ z května a června začali někteří českoslovenští politici a západní korespondenti kritizovat české kroky. Například F. A. Voigt, dlouholetý diplomatický korespondent *Manchester Guardian*, napsal, že Češi sami přijímají *„rasovou doktrínu podobnou Hitlerově … a metody, které se jen stěží odlišují od metod fašismu. Ve skutečnosti se z nich stali slovanští nacionální socialisté“*.[33]

Československá vláda se však nikdy vážněji nepokusila omezit agentury, nad nimiž vykonávala kontrolu. Čeští představitelé si uvědomovali, že nic jiného než použití síly v masovém měřítku nemůže Československo zbavit německého obyvatelstva. Příliš mnoho teroru by mohlo vést přinejhorším k určitým rozpakům v zahraničí; příliš málo teroru by zabránilo úspěchu operace. Beneš to nepřímo uznal v projevu vysílaném v pražském rozhlase: ***„Jsme obviňováni z toho, že prostě napodobujeme nacisty a jejich kruté a necivilizované metody. I kdyby tyto výtky měly být v jednotlivých případech pravdivé, prohlašuji kategoricky: Naši Němci musí jít do Říše a půjdou tam za všech okolností.“***[34]

Československá vláda zavedla četná diskriminační opatření vůči německé menšině. Němci mohli vycházet ven jen v určitou denní dobu, museli nosit bílé pásky, někdy s vyraženým „N“ jako Němec, nesměli používat veřejnou dopravu ani chodit po chodníku, nesměli posílat dopisy, chodit do kina, divadla nebo hospody, nesměli vlastnit šperky, zlato, stříbro, drahé kameny a další předměty. Byly jim vydány potravinové lístky, ale nesměli si kupovat maso, vejce, mléko, sýry a ovoce a měli omezené časy pro nákup potravin. Němci byli také někdy nuceni pracovat jako otroci na farmách, v průmyslu nebo v dolech.[35]

Pro mnoho Němců byla aspektem odsunu zjevná krádež. Cituje se výrok českého prezidenta Edvarda Beneše***: „Vezměte Němcům všechno. Nechte jim jen kapesník, do kterého mohou vzlykat.“***[36] Beneš prohlásil všechny Němce a Maďary za politicky nespolehlivé, a jejich majetek měl proto připadnout českému státu.[37]

Čeští partyzáni si často brali vše, co se jim líbilo, a někdy se prostě nastěhovali do německého domu a převzali majetek bývalého majitele. V roce 1945 bylo mnoho případů, kdy si zemědělští dělníci přivlastňovali německé farmy, mladí lékaři přebírali německé lékařské ordinace a mladí manažeři přebírali německé podniky. Byly i případy čirého oportunismu: Češi, kteří se dříve pohybovali v německých kruzích, se náhle stali apoštoly českého nacionalismu a lovili své bývalé německé známé. Jakmile skončily divočejší časy, nová Česká republika přistoupila k regulaci drancování německého majetku tak, aby kořist připadla státu.[38]

Během léta 1945 pokračoval příliv vlaků s německými vyhnanci do Berlína a dalších německých a rakouských měst. Západní novináři, kteří přijeli do Berlína informovat o Postupimské konferenci, byli zděšeni scénami, s nimiž se setkali na nádražích, kde se na nástupištích povalovali mrtví a umírající. Charles Bray, německý dopisovatel londýnského deníku *Daily Herald*, popsal, že při návštěvě štětínského nádraží našel čtyři mrtvé Němce a *„dalších pět nebo šest... leželo vedle nich, které lékař označil za beznadějné a nechal je prostě zemřít“*. Bray zjistil, že utrpení německých vyhnanců *„mi nepřinášelo žádné uspokojení, ačkoli jsem po léta doufal, že Němci sklidí to, co zaseli“*.[39]

Někteří pozorovatelé přirovnávali osud vyhnaných Němců k obětem německých koncentračních táborů. Major Stephen Terrell z výsadkového pluku prohlásil: ***„I zběžná návštěva nemocnic v Berlíně, kam se někteří z těchto lidí dovlekli, je zážitek, vedle kterého by se pohledy na koncentrační tábory zdály být normální.“***[40]

Adrian Kanaar, britský vojenský lékař pracující v berlínském zdravotnickém zařízení, podal zprávu o vlaku vyhnanců z Polska, v němž 75 osob zemřelo během cesty kvůli přeplnění. Přestože Kanaar právě dokončil službu lékaře v koncentračním táboře Bergen-Belsen, to, čeho byl svědkem o těžkém osudu vyhnanců, ho natolik rozrušilo, že prohlásil, že je ochoten čelit vojenskému soudu, bude-li to nutné, za to, že o těchto skutečnostech informoval tisk. Kanaar prohlásil, že *„nestrávil šest let v armádě, aby viděl, jak se zavádí tyranie, která je stejně špatná jako nacistická“*.[41]

Gerald Gardiner, pozdější britský lord kancléř, byl členem dobrovolnické záchranné jednotky, která pracovala s přeživšími z koncentračních táborů. Gardiner v souvislosti s vlaky vyhnanců, které přijížděly koncem léta a na podzim 1945 z znovuzískaných území, prohlásil: *„Odvoz mrtvých na vozících z nádraží byl ponurou připomínkou toho, co jsem viděl v prvních dnech v Belsenu.“*[42]

Robert Murphy, kariérní diplomat, který působil jako politický poradce generála Eisenhowera a nyní byl vysokým představitelem ministerstva zahraničí v Německu v hodnosti velvyslance, byl znepokojen špatným zacházením Spojenců s německými vyhnanci. Murphy v souvislosti s německými vyhnanci uvádí: *„Při pohledu na utrpení a zoufalství těchto nešťastníků, při pohledu na zápach jejich špinavého stavu se člověku okamžitě vybaví Dachau a Buchenwald. Tady je odplata ve velkém měřítku, ale nepraktikuje se na Parteibonzen [stranických vůdcích], nýbrž na ženách a dětech, chudých a nemohoucích. Drtivá většina z nich jsou ženy a děti.... Naše psychologie se nějak přizpůsobuje myšlence, že utrpení je součástí smlouvy vojáka... Tato psychologie však ztrácí část své pružnosti při pohledu na hloupou tragédii, která nyní postihuje tisíce nevinných dětí, žen a starých lidí... V mysli se vracíme k jiným nedávným masovým deportacím, které vyděsily svět a přinesly nacistům odium, které si tak zasloužili. Tyto masové deportace zosnované nacisty byly součástí morálního základu, na němž jsme vedli válku a který dodával sílu naší věci. Nyní je situace opačná. Ocitli jsme se v nepříjemné pozici partnerů tohoto německého počinu a jako partneři se nevyhnutelně podílíme na odpovědnosti.“*[43]

V jedné zprávě očitého svědka o příjezdu vlaku s tisícovkou německých vyhnanců z Polska do Berlína se píše: *„Devět set devět mužů, žen a dětí dnes na nádraží Leherte vyvleklo sebe a svá zavazadla z ruského vlaku, který jel jedenáct dní ve vagónech z Polska. Vojáci Rudé armády vyzdvihli z vlaku 91 mrtvých, zatímco příbuzní s křikem a vzlyky nakládali jejich těla do amerických nákladních aut a odváželi je k pohřbení do jámy poblíž koncentračního tábora. Vlak s uprchlíky připomínal strašidelnou Noemovu archu. Každý vagon byl nacpaný Němci... Rodiny vezou všechny své pozemské věci v pytlích, taškách a plechových kufrech... Nejvíce trpí kojenci, protože jejich matky je nemohou krmit a často se zblázní, když vidí, jak jim potomci pomalu umírají před očima. Dnes byly čtyři křičící, prudce nepříčetné matky svázány provazem, aby nemohly drápat ostatní cestující. „Mnoho žen se snaží odnést své mrtvé děti s sebou,“ řekl jeden z ruských železničních úředníků. „Kdykoli objevíme plačící*

ženu, prohledáváme balíky, abychom se ujistili, že s sebou neveze mrtvolku dítěte.""[44]

Během války bylo důvodem pro transfery odstranění skupiny nebezpečných Němců - především mužů ve vojenském věku -, kteří by mohli ohrozit bezpečnost zemí, v nichž žili. Místo toho byly deportovány ženy, děti a staří muži, zatímco zdatní muži byli zadržováni na otrocké práce. Earl Ziemke o vyhnaných Němcích napsal: *„Pouze 12 % z nich bylo možné klasifikovat jako plně zaměstnatelné, 65 % potřebovalo výpomoc. V rozporu s dohodami uzavřenými před odsunem o zachování rodin pohromadě zadržovaly země vyhánějící Němce mladé, práceschopné muže. Z příchozích bylo 54 % žen, 21 % dětí do 14 let a pouze 25 % mužů, z nichž mnozí byli staří nebo nemohoucí."*[45]

Období „divokého odsunu" zahrnovalo masivní státem podporované programy násilí, které měly za následek smrt mnoha set tisíc Němců. Přesto šlo o epizodu, která unikla pozornosti mnoha Evropanů a prakticky všech Američanů. Nyní se spojenci pokusí provést odsun spořádaným a humánním způsobem, jak to stanovila Postupimská dohoda. Jak uvidíme, takzvané organizované vyhánění bylo sotva spořádanější a humánnější než „divoké odsuny".

Organizované odsuny Němců

Mezinárodní veřejné mínění obecně přijalo s úlevou oznámení v Postupimi, že Spojenci navrhují převzít kontrolu nad procesem odsunu. Mnoho lidí však bylo zaskočeno počtem Němců navržených k odsunu v tak krátké době. Redakční článek v *New York Times* poznamenal, že počet Němců, kteří měli být odsunuti ze svých domovů během sedmi měsíců, se *„zhruba rovná počtu přistěhovalců, kteří přišli do Spojených států za posledních 40 let"*.[46] O podobné transfery se lidstvo v historii ještě nikdy nepokusilo.

Jednání o tom, kdy, kolik a do kterých destinací budou vyhnanci odsunuti, probíhala mezi zástupci polské a československé vlády a Spojených států, Sovětského svazu, Francie a Velké Británie. Konečnou dohodu schválila 20. listopadu 1945 Spojenecká kontrolní rada (ACC), dočasný řídící orgán okupačních zemí pro Německo. Takzvaná dohoda ACC, kostrbatá dohoda o rozsahu necelých dvou stran, určovala přibližný termín odsunu a počet

odsunutých, kteří měli být posláni do jednotlivých okupačních zón. Dohoda ACC nevytvořila žádný mezinárodní mechanismus pro provádění přesunů ani pro dohled nad jejich realizací. Ve skutečnosti byla dohoda ACC téměř bezvýznamným dokumentem.[47]

Při seriózním pokusu o vyřešení problému vyhnání by se očekávalo jmenování výkonného orgánu, který by operaci řídil a dohlížel na ni, popis prostředků, které mají být použity, a určení odpovědnosti za provedení nezbytných příprav na shromáždění, naložení, přijetí a asimilaci německých vyhnanců. Dohoda ACC neobsahovala žádné z těchto ustanovení. Hlavním účelem dohody ACC bylo ujistit stále více znepokojenou veřejnost, že Spojenci konečně řeší problém odsunu, a odvrátit další kritiku veřejnosti a médií. V tomto ohledu dohoda ACC zabránila Robertu Murphymu, aby vyvolal oficiální protest USA proti způsobu, jakým zejména Poláci zbavují ze znovuzískaných území německé obyvatelstvo.[48]

ACC však 1. října 1945 zřídila agenturu s názvem *Combined Repatriation Executive* (CRX). CRX měla za úkol zavést pořádek v procesu odsunu a stala se nejbližším mezinárodním aparátem, který měl zvládnout obrovské dopravní problémy spojené s odsunem. CRX narazil na problémy, když se pokoušel stanovit data zahájení organizovaného vyhánění a minimální standardy sociálního zabezpečení, které měly být dodržovány během celé operace. Zájmy odsunujících a přijímajících zemí se v obou ohledech rozcházely, přičemž odsunující země si přály jak co nejrychlejší zahájení odsunu, tak i zachování co největšího množství německého majetku odsunutých. Organizované odsuny se rychle zvrhly v závod s časem. Vyhánějící vlády se snažily zbavit co největšího počtu nežádoucích Němců dříve, než přijímající země vyzvou k zastavení dalších přesunů. Vzhledem k minimálním prostředkům vyčleněným na vyháněcí akce, k závratnému tempu, jakým probíhaly, a k rozpolcenosti vyhánějících zemí v otázce, zda má mít efektivní odsun vyhnanců přednost před jejich kolektivním potrestáním, se dalo jen stěží očekávat, že proces vyhánění bude „spořádaný a humánní“.[49]

Řada novinářů, vojenských a vládních představitelů nadále informovala o problémech s procesem odsunu. Generál Dwight D. Eisenhower 18. října 1945 telegrafoval do Washingtonu, aby varoval před nebezpečím spojeným s odsunem Němců: ***„Ve Slezsku způsobuje polská správa a metody masový odchod německého obyvatelstva na západ. Němcům je nařizováno opustit své domovy a vystěhovat se z Nového Polska. Mnozí, kteří se nemohou***

přestěhovat, jsou umisťováni do táborů s nuznými příděly a ve špatných hygienických podmínkách. Úmrtnost a výskyt nemocí v táborech [jsou] extrémně vysoké... Metody používané Poláky rozhodně neodpovídají Postupimské dohodě. Úmrtnost v Breslau se zvýšila desetinásobně a uvádí se, že úmrtnost činí 75 % všech narozených dětí. Šíří se břišní tyfus, tyfus, úplavice a záškrt. Celkový počet osob potenciálně zapojených do odsunu na západ do ruské zóny Německa z Polska a Československa se pohybuje kolem 10 milionů... Zatím nebyla přijata žádná koordinovaná opatření k usměrnění proudu uprchlíků do konkrétních oblastí nebo k zajištění potravin a přístřeší.... [Existuje] vážné nebezpečí epidemie takového rozsahu, že by mohla ohrozit celou Evropu včetně našich vojsk, a pravděpodobnost masového hladomoru v bezprecedentním měřítku.“[50]

Eisenhower se při odesílání tohoto telegrafu pravděpodobně obával především nebezpečí epidemií v takovém rozsahu, že by mohly ohrozit celou Evropu včetně spojeneckých vojsk. Eisenhower opakovaně prohlašoval, že Němce nenávidí a chce na ně být po válce nesmírně tvrdý.[51]

Donald Mackenzie, dopisovatel deníku *New York Daily News*, přináší reportáž z Berlína: *„Na větrem profukovaném nádvoří nádraží Stettiner Bahnhof seděla ve skupinkách pod prudkým deštěm skupina německých uprchlíků, kteří byli součástí 12 000 000 až 19 000 000 vyhnaných z Východního Pruska a Slezska, a vyprávěla o své strastiplné pouti, během níž více než 25 % z nich zemřelo podél cesty a zbytek byl tak vyhladovělý, že měl sotva sílu jít.*

Špinaví, vyhublí a s několika málo zbývajícími věcmi zabalenými do kusů látek se krčili, když se k nim někdo přiblížil na železniční stanici, a očekávali, že budou zbiti, okradeni nebo něco horšího. Na to si totiž zvykli a očekávali to.

Zdravotní sestra ze Štětína, mladá pohledná blondýna, vyprávěla, jak jejího otce ubodali ruští vojáci, kteří se po znásilnění její matky a sestry pokusili vniknout do jejího vlastního pokoje. Ona utekla a čtyři dny se schovávala v kupce sena s dalšími čtyřmi ženami.

Ve vlaku do Berlína ji jednou přepadli ruští vojáci a dvakrát Poláci....Ženy, které kladly odpor, byly zastřeleny, uvedla, a jednou viděla, jak strážný vzal kojence za nohy a rozbil mu lebku o sloup, protože dítě plakalo, zatímco strážný znásilňoval jeho matku. Starý sedlák ze Slezska řekl, že oběti byly okradeny o všechno, co měly, dokonce i o boty. Kojenci byli okradeni o plenky,

takže umrzli. Všechny zdravé dívky a ženy, dokonce i 65leté, byly ve vlaku znásilněny a pak okradeny, řekl sedlák."[52]

Kanadský poručík Robert Greer píše o své návštěvě Berlína koncem roku 1945: *„Když jsme v neděli ráno projížděli [Berlínem], přijeli jsme na nádraží Stettiner Bahnhof. Je to samozřejmě úplná troska, velký klenutý skleněný průjezd je rozbitý a pokroucený. Sešel jsem na úroveň terénu a podíval se. Byli tam lidé. Seděli na balících oblečení, krčili se u ručních vozíků a malých vagónků, byli to lidé... všichni byli vyčerpaní, vyhladovělí a zubožení. Viděli jste dítě sedící na balíku dek, snad čtyřletou nebo pětiletou holčičku, která měla oči otevřené jen napůl, občas se jí zakymácela hlava a oči pomalu mrkaly, jako by byla živá jen napůl. Vedle ní zřejmě její matka, žena s hlavou na natažené ruce v tom nejstrašnějším obraze zoufalství, vyčerpání a zhroucení, jaký jsem kdy viděl. V linii jejího těla bylo vidět všechnu bídu, kterou mohla cítit... žádný domov, žádný manžel, žádné jídlo, žádné místo, kam jít, nikdo, kdo by se staral, nic, vůbec nic, jen kus podlahy na Stettiner Bahnhof a noc vyčerpávajícího hladu. Na jiném místě seděla jiná žena s hlavou v dlaních... můj Bože, kolikrát jsem takhle seděl s žaludeční nevolností a cítil se mizerně, bezmocně a beznadějně... a přitom jsem vždycky měl někoho, kdo mi pomohl, nebo postel, na které jsem si mohl odpočinout, jídlo a místo, kam jsem mohl jít. Pro ni nebylo nic. I když to člověk vidí, je nemožné tomu uvěřit. Co můžete dělat, když nemáte nic? Kam můžete jít, co můžete dělat, když už nemáte sílu a hlad je pro vás nemocí v břiše? Bože, bylo to strašné."*[53]

Greer neviděl žádné muže, jen ženy a děti. Lidé, které Greer popisoval, přežili odsun ve svých východních domovinách, kde byly podmínky často ještě horší. Byli to vyčerpaní, polomrtví lidé.[54]

Anne O'Hare McCormicková, zvláštní zpravodajka deníku The New York Times, podala 4. února 1946 reportáž z Německa: *„V Postupimi bylo také dohodnuto, že nucená migrace by měla být prováděna 'humánním a spořádaným způsobem'. Ve skutečnosti, jak ví každý, kdo viděl hrůzné pohledy na přijímací střediska v Berlíně a Mnichově, probíhá exodus v nočních můrách, bez jakéhokoli mezinárodního dohledu nebo předstírání humánního zacházení. Jsme spoluodpovědní za hrůzy srovnatelné pouze s nacistickými krutostmi...."*[55]

8. prosince 1945 Bertrand Russell v listu New Leader znovu protestoval proti německému odsunu: *„V Postupimi bylo dohodnuto, že toto vyhánění bude probíhat „humánním a spořádaným způsobem", ale toto ustanovení*

bylo porušeno. Ženy a děti jsou v jednom okamžiku nahnány do vlaků, každý s jedním kufrem, a cestou jsou obvykle okradeny o jeho obsah. Cesta do Berlína trvá mnoho dní, během nichž není zajištěno žádné jídlo. Mnozí jsou po příjezdu do Berlína mrtví; děti, které cestou zemřou, jsou vyhozeny z okna. Jeden z členů záchranné jednotky Friends' Ambulance Unit popisuje berlínské nádraží, na které tyto vlaky přijíždějí, jako „znovu Belsen - vozíky odvážející mrtvé z nástupiště atd.“. Velká část vyhnaných z domovů není naložena do vlaků, ale je ponechána na cestě na západ pěšky. Přesné statistiky o počtu takto vyhnaných nejsou k dispozici, protože je mohli poskytnout pouze Rusové. Odhad Ernesta Bevina je 9 000 000. Podle britské kanceláře, která je nyní v Berlíně, obyvatelstvo umírá a v berlínských nemocnicích „se pohledy na koncentrační tábory zdají být ještě normální.“[56]

V Československu a Polsku byli zahraniční diplomaté a zástupci médií pozváni, aby se stali svědky zinscenovaných podmínek prvního organizovaného odsunu. Československá vláda byla nejúspěšnější v tom, že pro pozorovatele připravila náležitě uklidňující podívanou. Zahraniční hodnostáři, kteří byli přítomni prvnímu organizovanému odsunu 25. ledna 1946, žasli nad úsilím, které československé úřady vynaložily na zajištění bezpečného průchodu německých vyhnanců. Každému vyhnanému byl okamžitě vydán týdenní příděl potravin a další třídenní zásoba potravin byla držena v rezervě. Všichni cestující byli nejprve lékařsky vyšetřeni a součástí vlaku bylo i oddělení „Červeného kříže“ obsazené německými zdravotními sestrami. Český velitel, který na průběh akce dohlížel, potvrdil, že vyhnancům nebyl zabaven žádný majetek, a těm, kteří přijeli bez odpovídajícího oblečení, poskytli potřebné věci sami Čechoslováci. Britský novinář, který byl svědkem dalšího zinscenovaného československého transportu, shledal tuto scénu *„spíše jako konec vesnické zahradní slavnosti než jako součást velkého přesunu obyvatelstva“*.[57]

Skutečnost organizovaných odsunů z Československa nebyla zdaleka tak příznivá, jak naznačovaly zinscenované transporty. Velký počet německých vyhnanců byl transportován v době, kdy trpěli infekčními chorobami, kterými se nakazili v táborech. Rudá armáda si opakovaně stěžovala, že vlaky z Československa byly důsledně vypravovány s nedostatečnými příděly potravin pro cestu. Vlaky byly často zásobovány nepoužitelnými, nekompatibilními nebo zastaralými vagony, což znemožňovalo přepravu zavazadel vyhnanců. Oficiální zprávy hovořily o systematickém drancování vyhnanců vojenským i civilním personálem a místní úřady pokračovaly v nepovoleném vyhánění pod

záminkou „dobrovolných přesunů“. V Československu byli také zadržováni produktivní jedinci v rozporu s požadavkem, aby rodiny nebyly rozdělovány. Počet práceschopných a kvalifikovaných pracovníků zahrnutých do odsunu byl velmi nízký.[58]

Polsko nebylo zdaleka tak úspěšné v přesvědčování zahraničních pozorovatelů, že jeho organizované vyhánění je řádné a humánní. Vyhánění ze znovuzískaných území v Polsku do britské zóny Německa dostalo označení „Operace Swallow“. Zpravodaj listu Manchester Guardian, který se 3. března 1946 setkal s transportem z Polska, zjistil, že 250 vyhnanců je tak vážně nemocných, že vyžadují okamžitou hospitalizaci; dva z vyhnanců byli po příjezdu mrtví. Konstatoval: *„V následujících transportech byla tato čísla vyšší.“* Značná část vyhnanců z Polska nejedla jídlo až týden. Ženy nesly stopy dlouhodobého systematického špatného zacházení, jizvy po fyzickém a sexuálním zneužívání byly velmi patrné. Britský lékař, který německé vyhnankyně vyšetřoval, zjistil, že *„většina žen byla znásilněna, mezi nimi i desetiletá a šestnáctiletá dívka“*.[59]

Ze spojeneckých přijímacích středisek začaly přicházet zprávy o systematickém týrání německých vyhnanců z Polska. Ze 4 100 vyhnanců ve třech vlacích operace Swallow bylo 524 přijato přímo do nemocnice. Velitel tábora hlásil, že většina žen v těchto transportech byla několikanásobnými oběťmi znásilnění, stejně jako některé děti. Plukovník britské armády, který se v dubnu 1946 setkal s polským vlakem vyhnanců, uvedl, že téměř všichni cestující byli „těžce týráni“ a vykazovali *„hluboké jizvy v lebečních kostech, prsty zmrzačené špatným zacházením, zlomeniny žeber, které byly více či méně zahojené, a částečně velké [sic] krvavé skvrny na zádech a nohách. Ty byly pozorovány i u žen“*. Britové také uváděli, že polské úřady důsledně neposkytovaly vyhnancům příděly potravin během cesty ani v den jejich příjezdu do Německa, jak je k tomu zavazovala dohoda s CRX.[60]

Po pouhých dvou měsících polsky organizovaného vyhošťování se tato operace stala natolik chaotickou, že úředníci v přijímacích oblastech začali požadovat její okamžité zastavení. Úředníci v Londýně konstatovali, že žalostný stav, v němž vyhnanci přicházejí, je pozorovatelnou skutečností, s níž se britské úřady v přijímacích oblastech jen těžko vyrovnávají. Britští zástupci v CRX však neusilovali o omezení příjmu vyhnanců na úroveň, kterou by bylo možné přijmout, protože taková politika by prodloužila přesunovou operaci do neurčité budoucnosti. Místo toho představitelé CRX koncem dubna 1946

souhlasili s polskou žádostí o zvýšení denního počtu přesunů z 5 000 na 8 000 osob. Toto rozhodnutí eliminovalo vyhlídky na zavedení určitého stupně kontroly nad podmínkami, za nichž odsuny probíhaly. Výsledkem byla neustálá krizová atmosféra, zvýšené utrpení a vyšší úmrtnost německých vyhnanců ze znovuzískaných území.[61]

Problém přeplněnosti táborů, vlaků a přijímacích prostor byl po celý rok trvání operace Swallow aktuální. Vyhánění z Polska se téměř nikdy nedělo podle řádného schématu. Sovětští a polští zaměstnavatelé se často nechtěli vzdát své levné nebo bezplatné německé pracovní síly a často své německé pracovníky skrývali, aby nebyli odsunuti podle plánu. Častějším problémem byli Němci, kteří se ve sběrných táborech objevili před plánovaným termínem. Někdy byli tito Němci do táborů přinuceni místními polskými úřady nebo jednotkami domobrany, které vzaly situaci do svých rukou a vyklidily své okresy od Němců. Jiní Němci, kterým chyběly potravinové lístky nebo prostředky na obživu, se objevili ve sběrných táborech jako jediná alternativa k hladovění. Stejně často se však Němci, kteří se již smířili s odchodem z Polska, rozhodli, že čím dříve dorazí do poválečného Německa, tím lépe.[62]

Samotné sběrné tábory nebyly pro vyhnané Němce bezpečným útočištěm. Britský velvyslanec, který v říjnu 1946 navštívil sběrný tábor ve Štětíně, prohlásil: *„Od doby, kdy jsem byl povýšen na velvyslance, jsem cítil mnoho odporných pachů, ale nic se nevyrovnalo obrovskému a přetěžkému zápachu tohoto tábora.“* Velvyslanec doporučil veliteli tábora, aby byl tento sběrný tábor ve Štětíně uzavřen, vydezinfikován a opraven.[63]

Sběrné tábory se staly centry hladu a nemocí a výsledná úmrtnost byla značného rozsahu. Jen během ledna 1947 zemřelo v táboře Gumience ve Štětíně 52 vězňů *„hlavně v důsledku podvýživy, ale v jednom nebo dvou případech ... také na omrzliny“*. V dantovském zařízení ve Swidwinu, kde chyběla voda, teplo, lůžkoviny, nepoškozená střecha a zdravotnický materiál, zemřelo během jednoho měsíce na nemoci 95 vězňů.[64]

Odsuny z Maďarska, Rumunska a Jugoslávie

Vzhledem k tomu, že Maďarsko bylo bývalým nepřátelským státem, vydala ACC směrnice týkající se odsunu, místo aby se zapojila do jednání s prozatímní budapešťskou vládou. První odsun Němců z Maďarska, tzv. Švábů, byl nařízen 15. prosince 1945 do americké zóny. V rozporu s plány vlády byla

první skupina deportovaných z Maďarska v některých případech o svém odsunu informována maximálně 10 minut předem. Systém lékařských prohlídek před odjezdem se zhroutil a byl zavržen a vlaku trvalo téměř tři dny, než překonal 160 mil mezi Budapeští a první zastávkou ve Vídni. Vzhledem k tomu, že na cestu nebylo zajištěno žádné jídlo, byli cestující vážně sužováni hladem. S ohledem na všechna různá pochybení dospěli inspektoři, kteří se s vlakem setkali v americké zóně, k závěru, že přeprava probíhala za nelidských podmínek.[65]

Vyhánění z Maďarska pokračovalo neorganizovaně a nelidsky. Slibované tranzitní tábory nebyly nikdy vybudovány, místo toho byly vesnice určeny jako shromaždiště, odkud mohli být vyhnanci posíláni. Vlaky byly běžně vypravovány bez jídla pro cestující a před příjezdem mnoha transportů do americké zóny nebylo poskytnuto žádné oznámení. Pro operaci bylo k dispozici pouze 15 vlaků, z nichž mnohé byly v žalostném stavu. Generál Lucius Clay uvedl, že *„většina Švábů přijíždějících do americké zóny je po všech stránkách zubožená a bez prostředků“*. V rezoluci z března 1990 maďarský parlament uznal, že vyhoštění Švábů z Maďarska bylo „nespravedlivou akcí“.[66]

Pro dvě nejmenší vyhánějící země, Rumunsko a Jugoslávii, byly všechny odsuny Němců podle definice „divokým odsunem“, protože Spojenci tyto země nikdy nepožádali, aby vyhnaly své etnické Němce do okupovaného Německa nebo Rakouska. Výjimečné je, že rumunská vláda nikdy oficiálně nepožádala o odsun ani nevydala dekret o vyhnání své německé menšiny. Ve skutečnosti rumunská vláda v lednu 1945 formálně protestovala proti prvnímu kroku sovětských vojenských úřadů k vyhnání rumunských etnických Němců. Sovětská armáda však požadovala, aby rumunská vláda shromáždila všechny etnické Němce ve věku 18 až 45 let a ženy ve věku 18 až 30 let k transportu do Sovětského svazu jako otrocké pracovníky. V předvečer 11. ledna 1945 zahájily kombinované sovětské a rumunské hlídky obchůzky, které vyžadovaly, aby deportovaní byli do 15 minut připraveni s dostatkem jídla a oblečení na 10 dní. Tímto způsobem bylo z Rumunska odsunuto až 75 000 Němců. Další Němci byli odvezeni do internačních táborů, aby se usnadnilo přerozdělení jejich majetku.[67]

Poté, co Sověti v březnu 1945 převzali kontrolu nad rumunskou vládou, propadl na základě několika dekretů nemovitý majetek etnických Němců ve prospěch státu a většina etnických Němců byla zbavena rumunského občanství. Nová rumunská vláda odepřela Červenému kříži právo poskytovat

Němcům charitativní pomoc „s odůvodněním, že tito lidé ztratili rumunskou státní příslušnost“. Rumunští Němci byli oficiálně klasifikováni jako nelegální přistěhovalci a v bývalých domovech Němců začali žít etničtí Rumuni. MVČK informoval, že navrátivší se němečtí deportovaní *„obvykle táboří pod širým nebem nebo ve sklepích a někdy nemají k jídlu nic jiného než to, co si vypěstují na polích“*. MVČK rovněž uvedl, že Němci, kteří unikli odsunu, *„byli doslova vyhozeni na ulici....Obvykle byly jejich domy předány Cikánům, kteří často zaměstnávají bývalé majitele jako domácí služebnictvo“*. Němci, zbavení existenčních prostředků, byli v situaci, kdy byli z Rumunska konstruktivně vyhnáni. Do srpna 1945 se značný počet Němců z Rumunska dostal do Německa a Rakouska, přičemž většina z nich dorazila ve velmi špatném zdravotním stavu.[68]

Rumunsko bylo první vyhánějící zemí, která internovala svou německou menšinu. Do června 1946 bylo vyhnáno tolik Němců, že Rumunsko oznámilo Červenému kříži, že všechny rumunské internační tábory byly uzavřeny. Vyhnání Němců mělo nepříznivý dopad na rumunskou zemědělskou produkci. Spojenecký důstojník, který objížděl rumunský venkov, kam byli Němci odsunuti, zjistil, že *„velké plochy cenné zemědělské půdy ... leží ladem. Skleníky produkující rajčata, saláty a další plodiny byly rovněž v dezolátním stavu a v některých případech by potřebovaly nemalý kapitál na obnovu a nápravu škod způsobených zimními mrazy“*. Novinář agentury *Reuters*, který v roce 1946 dělal rozhovory s rodilými Rumuny v regionu, uvedl: ***„Všichni říkali, že sympatizují se Sasy [Němci] a litují, že jim byl v rámci agrární reformy zkonfiskován pozemkový majetek, protože tato půda byla přidělena Cikánům, aby si za ni vláda koupila podporu, a Cikáni byli velmi líní a nechávali půdu neobdělávanou.“***[69]

Němci v Jugoslávii byli vystaveni mimořádně brutálnímu zacházení a vyhánění. Na základě zákona byli zbaveni veškerého majetku. Internační tábory, které pro Němce v Jugoslávii vybudovala Titova vláda, rozhodně nebyly pouhými shromaždišti pro skupinové vyhánění, ale byly vědomě a oficiálně uznány jako vyhlazovací centra pro mnoho tisíc etnických Němců. V internačních táborech nebylo téměř žádné jídlo ani lékařská péče a internovaní byli ponecháni napospas smrti hladem nebo smrti v důsledku řádění nemocí. Zdá se, že hlavním účelem těchto internačních táborů bylo způsobit utrpení a smrt co největšímu počtu etnických Němců.[70]

Titův režim vydal v listopadu 1944 dekret, který stanovil internaci všech jugoslávských Němců s výjimkou těch, kteří se aktivně účastnili boje proti nacistické okupaci. Internační tábory pro Němce v Jugoslávii jsou všeobecně považovány za nejhorší ze všech vyhánějících národů. Britské velvyslanectví v Bělehradě, které v létě 1946 zajistilo propuštění jedné Kanaďanky s dvojím občanstvím, uvedlo, že její příděl jídla v pracovním táboře Ridica ***„sestával z vodnaté polévky a 200 gramů kukuřičného chleba, který měl tak kamenitou konzistenci, že se musel namočit do vody, aby byl poživatelný. ...Koncem ledna [byla] převezena do internačního tábora v Krusevlje, kde nebyla povinná práce, a tudíž se strava skládala ze dvou lžic kukuřičné kaše denně a ničeho jiného. V tomto táboře byla úmrtnost, zejména dětí, až dvě stě denně.“*** Velvyslanectví poznamenalo, že tato zpráva se shoduje s dalšími zprávami o jugoslávských internačních táborech pro Němce, které obdrželo z různých zdrojů.[71]

V depeši, která byla rozeslána Attleeho kabinetu, britské velvyslanectví v Bělehradě v roce 1946 uvedlo, že *„podmínky, v nichž Němci v Jugoslávii žijí, se zdají být na úrovni Dachau“*. Pracovníci velvyslanectví dodali, že předložením těchto skutečností veřejnosti se dá jen málo ztratit, *„protože se tím sotva může zhoršit postavení těch, kteří v táborech zůstali“*. Britské velvyslanectví dále uvedlo, že ***„nerozlišující vyhlazování a hladovění“*** jugoslávských *Volksdeutsche* ***„musí být jistě považováno za urážku lidskosti“***, a varovalo, že ***„pokud zde budou muset podstoupit další zimu, zůstane jich jen velmi málo.“***[72]

Jugoslávie musela rozpustit několik táborů, zejména Bački Jarak, Sekič a Filipovo, protože jejich úmrtnost byla tak vysoká, že již nebyly životaschopné. Jugoslávská vláda podnikla první kroky k ukončení internace počátkem roku 1947. Jugoslávská vláda přitom začala nutit zbývající německé vězně, aby platili jugoslávské vládě peníze za své propuštění z táborů. Podle britských zpravodajských důstojníků si někteří němečtí vězni vykupovali cestu z jugoslávských táborů tím, že využívali služeb sítí obchodníků s lidmi, které vyplácely táborové úřady. Jiní němečtí vězni platili vyšší cenu 1000 dinárů za osobu personálu tábora, který v noci odváděl skupiny asi 60 vězňů k hranicím. V létě 1947 tyto operace způsobily, že se počet jugoslávských Němců ilegálně přecházejících do Rakouska přes Maďarsko více než zdvojnásobil. Rudolfsgnad, poslední zbývající tábor pro etnické Němce v Jugoslávii, byl uzavřen v březnu 1948, ačkoli mnoho bývalých vězňů muselo stále vykonávat otrockou práci ve státních „podnicích“ nebo hospodářstvích.[73]

Odsun jugoslávských etnických Němců měl dlouhodobě nepříznivý dopad na jugoslávské hospodářství. Titův vicepremiér Edvard Kardelj později Milovanu Djilasovi poznamenal, že vyhnáním etnických Němců se Jugoslávie připravila o *„naše nejproduktivnější obyvatele.“*[74]

Osud německých dětí ve východní Evropě

Německé děti ve východní Evropě trpěly před odsunem a během něj velkými útrapami a strádáním. Od srpna 1945 přidělovala česká vláda německým dětem mladším šesti let pouze poloviční příděl mléka a méně než poloviční příděl ječmene, který dostávaly jejich české protějšky. Německé děti nedostávaly vůbec žádné maso, vejce, marmeládu ani ovocný sirup, ty byly přidělovány výhradně dětem české většiny. Příkladem převládající nálady v Československu vůči německým dětem byly pražské noviny *Mladá fronta*, které vedly zuřivou kampaň proti britským návrhům na poskytnutí dočasného útočiště tisícům hladovějících německých dětí v zimě 1945-1946. Když bylo oznámeno, že se projekt neuskuteční, noviny na titulní straně napsaly: ***„Britové nebudou krmit malé hitlerovce: Naše iniciativa byla korunována úspěchem.“***[75]

Na znovuzískaných územích byly potravinové lístky postupně odebírány všem německým obyvatelům. Německé děti stejně jako jejich rodiče zjistily, že nemají nárok na žádné příděly. Vedoucí komisariátu Szczecin-Stolczyn tak hrdě hlásil, že od konce listopadu 1945 byl i německým dětem mladším dvou let odebrán příděl mléka. Polské zákony, které měly chránit německé děti, se obvykle nikdy neprosazovaly. Například směrnice vydaná v dubnu 1945 polským ministerstvem veřejné bezpečnosti, která stanovila, že nikdo mladší 13 let nesmí být zadržován, nebyla nikdy dodržována. O více než dva roky později si polské ministerstvo práce a sociální péče stěžovalo, že nařízení proti věznění dětí v táborech jsou nadále „zcela ignorována“. Německé děti byly v polských internačních táborech nezákonně zadržovány ještě v srpnu 1949.[76]

Nejhorší podmínky v detenčních centrech zažily německé děti. Pražský sociální pracovník Přemysl Pitter při návštěvách čechoslovakistických detenčních zařízení rychle zjistil, že drtivá většina těch, kteří potřebují jeho pomoc, jsou etničtí Němci. V provizorním internačním táboře v Praze objevil Pitter koncem července 1945 ***„peklo, o kterém kolemjdoucí neměli nejmenší tušení“.*** Více než tisíc Němců, z velké většiny žen a dětí, se ***„tísnilo v***

nepopsatelné změti. Když jsme vyhublé a apatické děti vynášeli ven a pokládali je na trávu, věřil jsem, že jen málo z nich přežije. Náš lékař, doktor E. Vogl, sám Žid, který prošel peklem Osvětimi a Mauthausenu, se málem rozplakal, když viděl ta malá tělíčka. ‚A my Češi jsme to tady zvládli za dva a půl měsíce!' zvolal." Pracovníci Červeného kříže zjistili, že podmínky v dalších pražských táborech nebyly o nic lepší.[77]

Podmínky v detenčních centrech nejvíce ohrožovaly nejmladší německé děti. Jejich nevyvinutý imunitní systém a nedostatek fyzických rezerv je činily obzvláště zranitelnými vůči hladu a s ním spojeným nemocem. Věrohodné svědectví jedné ze zadržených žen v polské Potulce zaznamenalo, že ze 110 dětí, které se v táboře narodily od začátku roku 1945 do jejího konečného odsunu v prosinci 1946, bylo k pozdějšímu datu naživu pouze 11 dětí. Vysoká kojenecká úmrtnost v táborech byla způsobena také četnými případy, kdy byla německým dětem odepřena lékařská péče kvůli jejich etnickému původu. Vyšetřování MVČK zjistilo, že vysoká míra kojenecké úmrtnosti způsobená podvýživou byla v Československu velmi rozšířená. Když MVČK koncem roku 1945 navštívil detenční centrum v Bratislavě, zjistil, že každý z vyhublých kojenců a dětí *„trpí ohavnými kožními vyrážkami"* a že podmínky jsou *„obecně tak zoufalé, že je těžké najít slova"*, kterými by bylo možné zadržené utěšit. Novinář z Obzorů, který na podzim 1945 navštívil jedno z pražských detenčních zařízení, přiznal, že *„úmrtnost dětí se zvýšila do děsivé míry"*. Vysokou úmrtnost kojenců přičítal novinář naprosté absenci kojenecké výživy a skutečnosti, že většina kojících matek byla příliš vyhublá na to, aby své novorozence kojila.[78]

Úřady se obecně příliš nesnažily chránit děti před drsnějšími aspekty táborového života. Němci v Československu se obvykle stávali nuceně nasazenými v den svých 14. narozenin, přičemž některé okresy vyžadovaly pracovní služby od deseti let. V Mirošově v Československu se definice „dospělého" pro nucené práce skládala ze všech vězňů starších šesti let. V Jugoslávii byly jako nuceně nasazení pracovníci běžně využívány také děti od 10 let. V září 1945 si MVČK stěžoval, že v československých táborech zacházeli mladí mužští dozorci se zadrženými „s největší krutostí", přičemž docházelo k rozsáhlému bití dětí i dospělých. Mnoho dětí bylo také vystaveno psychickému týrání a některé děti byly nuceny - jako v Krusevlje v Jugoslávii - přihlížet mučení nebo popravám svých rodičů z rukou táborových dozorců.[79]

Západní spojenci nezasáhli na pomoc etnickým německým dětem ve východní Evropě, protože považovali všechny Němce za viníky druhé světové války. Politika západních spojenců a vyhánějících národů byla porušením jejich podpisu k Mezinárodní deklaraci práv dítěte z roku 1926, která stanovila, že dětem má být *„v době nouze poskytnuta pomoc jako prvním“* bez ohledu na *„ohledy na rasu, národnost nebo vyznání“*. Německým dětem byla také zásadně odepřena pomoc od mezinárodních humanitárních organizací, jako je UNRRA a Mezinárodní organizace pro uprchlíky (IRO). Dokonce i Mezinárodní dětský fond OSN pro mimořádné události (UNICEF) zastával vůči německým dětem diskriminační postoj a při poskytování pomoci dával přednost dětem „obětí agrese“. Osud dětí ve vyhnaných zemích navíc zhoršilo vyvlastnění německých náboženských a charitativních organizací, v důsledku čehož německé děti v sirotčincích a zařízeních pro postižené děti přišly o domov. Z dlouhodobého hlediska byl jedinou nadějí pro většinu německých dětí ve vyhánějících zemích jejich urychlený odsun do Německa.[80]

Přesídlení odsunutých Němců v Německu

Přeživší vyhnaní Němci se v Německu nadále potýkali s nepředstavitelnými útrapami a utrpením. Totální válečná devastace Německa zničila jeho prostředky k zajištění života. Průmyslová výroba v americké zóně po válce postupně stoupala, až dosáhla zhruba 12 % starého normálu. Se snížením přídělů potravin však index průmyslové výroby začal opět klesat. Dne 4. května 1946 brigádní generál William H. Draper Jr., ředitel ekonomického oddělení spojenecké vojenské vlády, oznámil, že průmyslová výroba v americké zóně je *„hluboko pod úrovní nezbytnou k udržení minimální životní úrovně.“*[81]

Do srpna 1945 se denní počet mrtvých v Berlíně zvýšil z předválečných 150 na 4 000, přestože počet obyvatel Berlína byl v srpnu [1945] výrazně nižší než před válkou. V americkém sektoru Berlína činila úmrtnost kojenců narozených v létě 1945 95 %. Německo se po válce potýkalo také s akutním nedostatkem bytů. I tam, kde domy existovaly, vyvolávalo nedostatečné vodovodní nebo kanalizační zařízení v nich vážné nebezpečí epidemií. Kvůli vysokému podílu nemocných, týraných nebo nemohoucích vyhnanců byly nemocnice a azylové domy v Německu přeplněné. Do tohoto prostředí Spojenci navrhovali přesunout dalších 7 až 8 milionů lidí.[82]

Do září 1945 bylo v Berlíně zřízeno 45 provizorních přijímacích táborů, v nichž se využívaly kasárny, školy a všechny budovy, které ještě nesloužily jiným účelům. Počet vyhnanců, kteří žádali o přijetí do těchto táborů, značně převyšoval dostupná místa. Tisíce vyhnanců nikdy neopustily nádraží, kam přijely, zatímco další tisíce si zřídily improvizované stanové vesničky v městských parcích nebo v lesích na okraji Berlína. Mnoho vyhnanců zemřelo na podchlazení, když se ochladilo, a pohled na mrtvoly lidí, kteří strávili svou poslední noc venku, se stal běžnou podívanou během první mírové zimy v Německu. Do konce roku 1945 bylo ve východním Německu zřízeno 625 táborů různých typů s celkovým počtem více než 480 000 obyvatel. Počet táborů v západních zónách Německa se počítal na tisíce.[83]

Podmínky ve většině vyhnaneckých táborů byly velmi neutěšené. Záznamy okupačních úřadů a humanitárních organizací jsou plné popisů přeplněných, nevytápěných, nemocemi prolezlých zařízení, v nichž vyhnanci živořili celé měsíce či roky. Problémem vyhnanců byla také nezaměstnanost. Pokud němečtí vyhnanci práci vůbec našli, byla zpravidla špatně placená, ne-li přímo vykořisťující. Když se rok 1946 začal chýlit ke konci, Německo nadále pociťovalo zátěž způsobenou tzv. organizovaným vyháněním. Plukovník Ralph Thicknesse, vysoký důstojník řídící operaci Swallow, varoval: ***„V současné době máme tendenci považovat okupované Německo za odpadkový koš s neomezenou kapacitou pro nechtěný odpad světa. Nejsme přesvědčeni, že tento postoj je správný, ať už z ekonomického, nebo politického hlediska.“***[84]

Západní demokracie se obecně zříkaly jakékoli odpovědnosti za utrpení, které bylo důsledkem vyhnání Němců, a tvrdily, že je výhradně věcí vyhánějících států nebo Němců samotných. Někteří důstojníci přidružení ke spojenecké vojenské vládě v Německu dokonce prohlašovali, že masová úmrtí mezi vyhnanými byla záležitostí bez většího významu ve srovnání s prvořadým cílem neurazit Sovětský svaz. Například Goronwy Rees 2. listopadu 1945 prohlásil: ***„Je nevyhnutelné, že v nadcházející zimě zemřou miliony Němců. Je nevyhnutelné, že miliony kočovníků, kteří bezcílně putují všemi směry napříč Německem, nenajdou jiné místo odpočinku než hrob....Tyto skutečnosti by mohlo změnit pouze všeobecné úsilí filantropie, které by zvrátilo výsledek války. Skutečným nebezpečím pro Německo v tuto chvíli není to, že miliony Němců musí v zimě hladovět, mrznout a umírat, ale to, že si Němci ze své bídy vytvoří příležitost ke zničení jednoty spojenců, kteří je porazili.”***[85] Takové názory sice nebyly většinové, ale zdaleka ne neobvyklé.

Přestože většina německých vyhnanců byli katolíci, Vatikán se zjevně zdržel protestů proti jejich hromadnému vyhánění. Zatímco jednotliví kněží a biskupové ve Spojených státech a střední Evropě masové vyhánění důrazně odsoudili jako neslučitelné s Božími zákony, papež tak nikdy veřejně neučinil. Proti masovým deportacím etnických Němců neprotestoval ani řídící orgán žádné jiné křesťanské denominace. Křesťanské církve byly připraveny poskytnout vyhnaným pouze drobnou pomoc z existujících prostředků. Větší výzva ve prospěch vyhnaných Němců by vyžadovala přinejmenším veřejné prohlášení v jejich prospěch, a to žádná z křesťanských církví nebyla ochotna učinit.[86]

Jednotlivci a nevládní organizace, kteří se snažili zmírnit neblahé důsledky vyhnání Němců, mohli dosáhnout jen malého pokroku. Spojenci trvali na tom, aby byli němečtí vyhnanci vyloučeni z jakékoli formy mezinárodní ochrany nebo pomoci. V důsledku toho bylo humanitárním organizacím, jako je Červený kříž, často znemožněno poskytnout německým vyhnancům i minimální pomoc. Kromě odepření potravin, ošacení a přístřeší německým vyhnancům spojenecká politika znemožňovala jakékoli organizaci zastupovat vyhnance před vyhnaneckými státy nebo spojeneckými vládami v Německu. Neexistovala ani žádná agentura nebo organizace, na kterou by se němečtí vyhnanci vystavení nelidskému zacházení mohli obrátit. Kvůli této spojenecké politice nemohli obhájci vyhnaných dělat nic víc než se pokoušet zvyšovat povědomí veřejnosti. Obhájci vyhnaných sice v tomto ohledu zaznamenali omezený úspěch, ale nikdy to nestačilo k tomu, aby se změnil způsob, jakým se vyhánění provádělo. Žádná z vlád vyhánějících nebo přijímajících zemí nebyla pod tlakem veřejného mínění donucena opustit nebo změnit politiku, o níž dříve rozhodla.[87]

Freda Utleyová popisuje zacházení s německými vyhnanci v Německu: *„Mnozí staří, mladí a nemocní zemřeli hladem, zimou nebo působením počasí během dlouhého pochodu do zbytků Německa nebo zahynuli hladem, žízní a nemocemi v přeplněných dobytčích vagonech, v nichž byli někteří uprchlíci přepravováni. Ti, kteří cestu přežili, byli odkázáni na skromné zdroje hladovějícího okupovaného Německa. Organizace spojených národů nedovolila nikomu z německé rasy žádnou pomoc. Tábory pro vysídlence byly pro ně uzavřeny a nejprve Správa OSN pro pomoc a obnovu (UNRRA) a poté Mezinárodní organizace pro uprchlíky (IRO) [jim] nesměly poskytnout pomoc. Noví nedotknutelní byli vrženi do Německa, aby tam zemřeli, nebo přežívali jako chudáci v nuzných ubytovacích zařízeních, která rozbombardovaná*

německá města mohla poskytnout těm, kdo byli ještě zuboženější než jejich původní obyvatelé.

Kolik jich bylo zabito nebo kolik jich zemřelo, se nikdy nedozvíme. Z celkového počtu 12 až 13 milionů lidí, kteří se dopustili zločinu příslušnosti k německé rase, jsou 4 až 5 milionů nezvěstných. Nikdo však neví, kolik z nich je mrtvých a kolik otroků.

Odhad počtu vyhnaných Němců, neboli Fluchtlinge, jak jim Němci říkají, v zadluženém Německu je nyní 8 nebo 9 milionů. Mezinárodní organizace pro uprchlíky (IRO) na ně nebere žádný ohled a zákonem Kongresu jí bylo výslovně zakázáno poskytovat jim jakoukoli pomoc. Pro hustě přelidněné západní Německo je zjevně nemožné je zaopatřit. Několik jich bylo začleněno do průmyslu nebo pracují na německých farmách, ale většinou žijí v nelidských podmínkách bez naděje na získání domova nebo práce."[88]

Americká pomoc v podobě Marshallova plánu nakonec pomohla zlepšit podmínky v Německu. Slavný „hospodářský zázrak", který Marshallův plán umožnil, dosáhl dvou důležitých cílů: rychlé hospodářské obnovy a integrace milionů vyhnanců do německého hospodářství. Vyhnanci měli za sebou mnoho let bolesti; nyní mohli znovu vybudovat své životy a mít šanci začít znovu. Bohužel ještě v roce 1949 muselo mnoho německých vyhnanců žít ve hromadných ubytovnách.[89]

Freda Utleyová píše o diskriminaci, s níž se vyhnanci potýkali při získávání odpovídajícího bydlení: *„Přestože se počet vysídlenců v Německu neustále snižuje a mnohé tábory jsou poloprázdné, Němci nemohou získat zpět do svého vlastnictví mnoho domů, kasáren a dalších budov, které obývají vysídlení lidé, ani do nich umístit své vlastní uprchlíky. Přesné informace nejsou k dispozici, protože německé úřady nesmějí do táborů pro vysídlené osoby vstupovat, ale podle odhadu bavorského ministra pro uprchlíky je nyní neobsazeno 24 000 až 28 000 lůžek. Zatímco tato místa jsou nevyužita, němečtí uprchlíci se tísní v nehygienických chatrčích a jiných ubytovacích zařízeních, která nejsou vybavena nejzákladnějším komfortem a slušností, a často musí spát na podlaze.*

V táboře Dachau nedaleko Mnichova jsem našla 50 nebo více lidí - mužů, žen a dětí - v každé dřevěné chatrči o rozměrech 26 x 65 stop. Nebyly tam žádné přepážky, ale vězni používali některé ze svých drahocenných přikrývek k zastínění svých ubikací. V chatrčích byla zima a vlhko. Pršelo a jedna žena s

malou holčičkou trpící silnou rýmou mi ukázala zeď za jejich postelí, kudy prosakoval déšť.

Čtyři sta lidí v Dachau sdílelo jednu umývárnu a jednu venkovní latrínu a netekla tam teplá voda. Nikdo neměl žádné povlečení ani prostěradlo a někteří neměli ani boty, ani svršky."[90]

Jedním z pozitivních důsledků odsunu je skutečnost, že během neuvěřitelných několika let se vyhnaní Němci účinně začlenili do širší společnosti jak v západním, tak ve východním Německu. Místo toho, aby se vyhnaní stali teroristy s cílem vynutit si návrat do své vlasti, dali přednost cestě míru a obnovy. Zřekli se pomsty a odplaty a tvrdou prací a obětavostí rozhodujícím způsobem přispěli k západoněmeckému hospodářskému zázraku. Je třeba poznamenat, že veřejné vyjádření vyhnanců proti pomstě nevycházelo pouze ze stavu slabosti. Trvá dodnes a trvá i v době, kdy se Německo stalo respektovanou politickou a hospodářskou velmocí.[91]

Tvrdou práci a oběti německých vyhnanců zopakovali Němci, kteří již v Německu žili. S neuvěřitelnou vůlí a energií se Němci pustili do obnovy své země. Při obdivu k tvrdé práci německých žen jeden Američan zvolal: *„Viděli jste někdy něco takového? Nejsou ty německé ženy úžasné?"* Jiný Američan řekl: *„Dříve jsem si myslel, že takhle pracovat mohou ženy jen v Číně, nikdy jsem si nepředstavoval, že by to dokázali běloši. Obdivuji jejich odvahu."*[92]

Skutečnost, že se němečtí vyhnanci rychle začlenili do německé společnosti, by však neměla být považována za jakési zpětné ospravedlnění spojenecké politiky. Náklady na vyhnání byly až příliš zřejmé. Mnoho set tisíc německých vyhnanců, z nichž většinu tvořily ženy a děti, přišlo o život. Další miliony vyhnanců byly ožebračeny, přičemž majetek, o který přišli ve vyhnaných zemích, rozhodně obohatil ty, kteří se ho zmocnili. Ekonomika celých regionů byla narušena a přeživší vyhnanci trpěli během vyhánění i po něm obrovskými útrapami. Desetitisíce německých žen, které byly opakovaně znásilněny, si musely nést fyzické a psychické jizvy po celý život. Dědictví hořkosti, obviňování a vzájemné nedůvěry mezi Německem a jeho sousedy z vyhnání přetrvává dodnes.[93]

Závěrečné myšlenky k německým odsunům

Vzhledem k tomu, že odsun Němců nebyl dostatečně medializován, většina lidí ve Spojených státech a Velké Británii nevěděla, že k nějakému

odsunu vůbec došlo. Nicméně to bylo nepochybně právě angloamerické dodržování principu přesunů obyvatelstva, které umožnilo katastrofu německých odsunů. Spojenci vědomě prováděli politiku, která vyhnaným způsobovala velké utrpení, aby vyvolala „výchovný“ účinek na poražené německé obyvatelstvo. Koncem roku 1947 se ACC zeptala amerických úředníků, kteří zajišťovali přesuny, jak by tyto přesuny mohly být v budoucnu lépe řízeny. Američtí úředníci uvedli, že na základě svých zkušeností s masovým vyháněním: *„Doporučujeme, aby Kontrolní rada vyjádřila svůj nesouhlas se všemi budoucími nucenými přesuny obyvatelstva, zejména s násilným odsunem osob z míst, která byla po generace jejich domovem, a aby Kontrolní rada v budoucnu odmítla přijímat do Německa takto přesunuté osoby, s výjimkou repatriovaných německých válečných zajatců a osob, které měly dříve v Německu bydliště. Při formulování tohoto doporučení... jsme vzali v úvahu morální a humanitární aspekt nespravedlnosti páchané na masách lidí, když je určitá složka obyvatelstva násilně vytržena z dlouholetých domovů, je jí bez náhrady vyvlastněn majetek a je navrstvena na jiné obyvatelstvo, které již trpí hladem, nedostatkem přístřeší, nedostatkem produktivního zaměstnání a nedostatkem sociálních, zdravotnických a vzdělávacích institucí. Měli jsme za to, že jakýkoli jiný postup než ten, který je doporučen výše, by znamenal spravedlivé odsouzení z důvodu hospodářské, sociální a náboženské nespravedlnosti vůči přesouvaným osobám, současnému obyvatelstvu Německa a obyvatelstvu národů, které Německo obklopují.”*[94]

Albert Schweitzer také vyjádřil silný nesouhlas s vyháněním Němců. Při přebírání Nobelovy ceny míru v Oslu 4. listopadu 1954 apeloval na svědomí lidstva, aby odmítlo zločin masového odsunu: *„Nejtěžším porušením práva založeného na historickém vývoji a jakéhokoli lidského práva obecně je zbavit obyvatelstvo práva obývat zemi, kde žije, tím, že je donutíme usadit se jinde. Skutečnost, že se vítězné mocnosti na konci druhé světové války rozhodly uvalit tento osud na statisíce lidských bytostí, a to navíc tím nejkrutějším způsobem, ukazuje, jak málo si byly vědomy úkolu, který před nimi stál, totiž obnovit prosperitu a pokud možno právní stát.“*[95]

Osud vyhnaných Němců byl na většině univerzit a středních škol ignorován. Extrémní útrapy a utrpení, které vyhnanci zažili, byly potlačeny, ne-li zcela zapomenuty. Lidé tak byli ochuzeni o důležitou lekci z dějin: masové odsuny jsou téměř vždy nespravedlivé a nelidské. Historik R. M. Douglas uvádí: *„Nejdůležitějším poučením z vyhnání Němců je tedy to, že pokud tyto*

operace nelze provádět za okolností, kdy jsou brutalita, nespravedlnost a zbytečné utrpení nevyhnutelné, nelze je provádět vůbec. Pevné uvědomění si této pravdy a odhodlání řídit se jí za všech okolností a v každé situaci, jakkoli se alternativa může momentálně zdát lákavá, je tím nejvhodnějším pomníkem, který lze této tragické, zbytečné a - musíme si předsevzít - nikdy neopakovatelné epizodě v nedávné historii Evropy a světa postavit."[96]

Poznámky

[1] Dietrich, John, The Morgenthau Plan: Soviet Influence on American Postwar Policy, New York: Algora Publishing, 2002, s. 137.

[2] MacDonogh, Giles, After the Reich: The Brutal History of the Allied Occupation, New York: Basic Books, 2007, s. 162.

[3] Naimark, Norman M., Fires of Hatred: Ethnic Cleansing in Twentieth-Century Europe, Cambridge, MA a Londýn: Harvard University Press, 2001, s. 108.

[4] Tamtéž, s. 108-109.

[5] De Zayas, Alfred-Maurice, A Terrible Revenge: The Ethnic Cleansing of the East European Germans, 2. vydání, New York: Palgrave Macmillan, 2006, s. 83.

[6] Naimark, Norman M., Fires of Hatred: Ethnic Cleansing in Twentieth-Century Europe, Cambridge, MA a Londýn: Harvard University Press, 2001, s. 109-110.

[7] De Zayas, Alfred-Maurice, A Terrible Revenge: The Ethnic Cleansing of the East European Germans, 2. vydání, New York: Palgrave Macmillan, 2006, s. 88.

[8] Dietrich, John, The Morgenthau Plan: Soviet Influence on American Postwar Policy, New York: Algora Publishing, 2002, s. 145.

[9] De Zayas, Alfred-Maurice, A Terrible Revenge: The Ethnic Cleansing of the East European Germans, 2. vydání, New York: Palgrave Macmillan, 2006, s. 88.

[10] Dietrich, John, The Morgenthau Plan: Soviet Influence on American Postwar Policy, New York: Algora Publishing, 2002, s. 137.

[11] Naimark, Norman M., Fires of Hatred: Ethnic Cleansing in Twentieth-Century Europe, Cambridge, MA a Londýn: Harvard University Press, 2001, s. 110.

[12] Tamtéž, s. 110-111.

[13] De Zayas, Alfred-Maurice, A Terrible Revenge: The Ethnic Cleansing of the East European Germans, 2. vydání, New York: Palgrave Macmillan, 2006, s. 86.

[14] Tamtéž, s. 87.

[15] Tamtéž.

[16] Tamtéž, s. 35.

[17] Tamtéž, s. 37.

[18] Russell, Bertrand, The London Times, 23. října 1945, s. 5.

[19] Keeling, Ralph F., Gruesome Harvest: The Allies' Postwar War against the German People, Torrance, CA: Institute for Historical Review, 1992, s. 13.

[20] Douglas, R. M., Orderly and Humane: The Expulsion of the Germans after the Second World War, New Haven & Londýn: Yale University Press, 2012, s. 93.

[21] Tamtéž, s. 94-95.

[22] Bessel, Richard, Germany 1945: From War to Peace, Londýn: Harper Perennial, 2010, s. 214-215.

[23] Tamtéž, s. 215.

[24] Tamtéž, s. 216-217.

[25] Douglas, R. M., Orderly and Humane: The Expulsion of the Germans after the Second World War, New Haven & Londýn: Yale University Press, 2012, s. 103.

[26] Tamtéž, s. 109-110.

[27] Davies, Norman a Moorhouse, Roger, Microcosm, Londýn: Pimlico, 2003, s. 422.

[28] Demetz, Peter, Prague in Danger: The Years of German Occupation, 1939-1945, New York: Farrar, Straus and Giroux, 2008, s. 235.

[29] MacDonogh, Giles, After the Reich: The Brutal History of the Allied Occupation, New York: Basic Books, 2007, s. 134.

[30] Douglas, R. M., Orderly and Humane: The Expulsion of the Germans after the Second World War, New Haven & Londýn: Yale University Press, 2012, s. 96.

[31] Tamtéž, s. 98-99. Viz také MacDonogh, Giles, After the Reich: The Brutal History of the Allied Occupation, New York: Basic Books, 2007, s. 139.

[32] MacDonogh, Giles, After the Reich: The Brutal History of the Allied Occupation, New York: Basic Books, 2007, s. 139.

[33] Douglas, R. M., Orderly and Humane: The Expulsion of the Germans after the Second World War, New Haven & Londýn: Yale University Press, 2012, s. 97.

[34] Tamtéž, s. 97-98.

[35] MacDonogh, Giles, After the Reich: The Brutal History of the Allied Occupation, New York: Basic Books, 2007, s. 131.

[36] Goodrich, Thomas, Hellstorm: The Death of Nazi Germany 1944-1947, Sheridan, CO: Aberdeen Books, 2010, s. 241.

[37] MacDonogh, Giles, After the Reich: The Brutal History of the Allied Occupation, New York: Basic Books, 2007, s. 128.

[38] Tamtéž, s. 126-127, 131.

[39] London Daily Herald, 24. srpna 1945.

[40] Douglas, R. M., Orderly and Humane: The Expulsion of the Germans after the Second World War, New Haven & Londýn: Yale University Press, 2012, s. 117.

[41] Tamtéž, s. 117-118.

[42] Tamtéž, s. 118.

[43] Tamtéž, s. 118-119.

[44] Wales, Henry, Chicago Tribune Press Service, 18. listopadu 1945.

[45] Ziemke, Earl, U.S. Army in the Occupation of Germany, Washington, D.C.: Center of Military History, United States Army, 1975, s. 435.

[46] New York Times, 16. prosince 1945.

[47] Douglas, R. M., Orderly and Humane: The Expulsion of the Germans after the Second World War, New Haven & Londýn: Yale University Press, 2012, s. 124-125.

[48] Tamtéž, s. 125-127.

[49] Tamtéž, s. 159-161.

[50] De Zayas, Alfred-Maurice, A Terrible Revenge: The Ethnic Cleansing of the East European Germans, 2. vydání, New York: Palgrave Macmillan, 2006, s. 115.

[51] Bacque, James, Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians Under Allied Occupation, 1944-1950, 2. vydání, Vancouver, British Columbia: Talonbooks, 2007, s. 25-26.

[52] Congressional Record, 4. prosince 1945, s. 11554, a New York Daily News, 8. října 1945.

[53] Bacque, James, Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians Under Allied Occupation, 1944-1950, 2. vydání, Vancouver, British Columbia: Talonbooks, 2007, s. 94-95.

[54] Tamtéž, s. 95.

[55] New York Times, pondělí, 4. února 1946, „Abroad: As UNO Prepares to Settle in this Neighborhood."

[56] De Zayas, Alfred-Maurice, Nemesis at Potsdam: The Anglo-Americans and the Expulsion of the Germans, Londýn: Routledge & Kegan Paul, 1977, s. 109.

[57] Douglas, R. M., Orderly and Humane: The Expulsion of the Germans after the Second World War, New Haven & Londýn: Yale University Press, 2012, s. 166-167.

[58] Tamtéž, s. 188-189.

[59] Tamtéž, s. 167-168.

[60] Tamtéž, s. 168-169.

[61] Tamtéž, s. 171, 174.

[62] Tamtéž, s. 174-176.

[63] Tamtéž, s. 178-179.

[64] Tamtéž, s. 179.

[65] Tamtéž, s. 166-167.

[66] Tamtéž, s. 210-211, 356.

[67] Tamtéž, s. 110-112.

[68] Tamtéž, s. 112-113.

[69] Tamtéž, s. 153, 278-279.

[70] De Zayas, Alfred-Maurice, A Terrible Revenge: The Ethnic Cleansing of the East European Germans, 2. vydání, New York: Palgrave Macmillan, 2006, s. 99-100.

[71] Douglas, R. M., Orderly and Humane: The Expulsion of the Germans after the Second World War, New Haven & Londýn: Yale University Press, 2012, s. 136, 145.

[72] Tamtéž, s. 151.

[73] Tamtéž, s. 153-154.

[74] Djilas, Milovan, Wartime, New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1977, s. 423.

[75] Douglas, R. M., Orderly and Humane: The Expulsion of the Germans after the Second World War, New Haven & Londýn: Yale University Press, 2012, s. 233-234.

[76] Tamtéž, s. 234, 236.

[77] Tamtéž, s. 234-235.

[78] Tamtéž, s. 234, 238-239.

[79] Tamtéž, s. 234, 236-238.

[80] Tamtéž, s. 240-241, 244.

[81] Keeling, Ralph Franklin, Gruesome Harvest: The Allies' Postwar War against the German People, Torrance, CA: Institute for Historical Review, 1992, s. 84.

[82] Douglas, R. M., Orderly and Humane: The Expulsion of the Germans after the Second World War, New Haven & Londýn: Yale University Press, 2012, s. 198, 303.

[83] Tamtéž, s. 303-304, 309.

[84] Tamtéž, s. 185, 192, 310-312.

[85] Tamtéž, s. 286-287.

[86] Tamtéž, s. 297.

[87] Tamtéž, s. 286.

[88] Utley, Freda, The High Cost of Vengeance, Chicago: Regnery, 1949, s. 202-203.

[89] De Zayas, Alfred-Maurice, A Terrible Revenge: The Ethnic Cleansing of the East European Germans, 2. vydání, New York: Palgrave Macmillan, 2006, s. 130.

[90] Utley, Freda, The High Cost of Vengeance, Chicago: Regnery, 1949, s. 203-204.

[91] De Zayas, Alfred-Maurice, A Terrible Revenge: The Ethnic Cleansing of the East European Germans, 2. vydání, New York: Palgrave Macmillan, 2006, s. 135-137.

[92] Utley, Freda, The High Cost of Vengeance, Chicago: Regnery, 1949, s. 37.

[93] Douglas, R. M., Orderly and Humane: The Expulsion of the Germans after the Second World War, New Haven & Londýn: Yale University Press, 2012, s. 302, 364.

[94] Tamtéž, s. 363.

[95] De Zayas, Alfred-Maurice, A Terrible Revenge: The Ethnic Cleansing of the East European Germans, 2. vydání, New York: Palgrave Macmillan, 2006, s. 149.

Kapitola sedmá - Nejděsivější mír v dějinách

Řada autorů varovala před strašnými následky, které Němce čekají, pokud Německo válku prohraje. Theodore Kaufman ve své hojně čtené knize *Germany Must Perish* napsal: ***„Tentokrát si Německo vynutilo totální válku. V důsledku toho musí být připraveno zaplatit totální trest. A takový totální trest je jen jeden: Německo musí navždy zahynout! Ve skutečnosti - ne ve fantazii!... Cíl světovlády musí být odstraněn z dosahu Německa a jediný způsob, jak toho dosáhnout, je odstranit Němce ze světa....Zbývá tedy jen jeden způsob, jak navždy zbavit svět germanismu - a to zastavit zdroj, z něhož vycházejí tyto válkou zkažené duše, tím, že zabráníme německému národu, aby ještě někdy rozmnožil svůj druh.“***[2]

Kaufman dospěl k závěru, že všichni němečtí muži a ženy by měli být sterilizováni, aby se odstranil germanismus a jeho nositelé.[3] Mnoho předních amerických časopisů, například časopis Time a The Washington Post, vyjádřilo této genocidní koncepci silnou podporu.[4] Na konferenci v Quebecu v září 1944 mezi Rooseveltem a Churchillem spojenečtí vůdci oznámili přijetí Morgenthauova plánu. Morgenthauův plán, pojmenovaný po americkém ministru financí Henrym Morgenthauovi, měl za cíl po vyhrané válce deindustrializovat Německo a snížit počet jeho obyvatel na úroveň pastevecké existence. Morgenthauův plán měl navždy snížit vojensko-průmyslovou sílu Němců, aby Německo již nikdy nemohlo ohrozit mír.[5] Jak mnozí zastánci Morgenthauova plánu věděli, přijetí tohoto plánu by vedlo k vyhladovění mnoha milionů německých obyvatel.

Únik Morgenthauova plánu poskytl Josephu Goebbelsovi, Hitlerovu ministru propagandy, silné argumenty pro tvrdý odpor Němců. Hrůzné vyhlídky na věčné otroctví, deindustrializaci, vyhnání na Sibiř, hladomor, rozpad Německa a dokonce sterilizaci líčili německému národu jeho vůdci. Strach z následků bezpodmínečné kapitulace značně posílil německý odpor. Němci bojovali, i když jejich země byla rozpůlena a neměli reálnou vyhlídku na vítězství ve válce.[6]

Až do vyhlášení Morgenthauova plánu existovala reálná možnost, že Německo kapituluje před americkými a britskými silami a zároveň udrží Rusy na uzdě na východě. To mohlo zkrátit válku o několik měsíců a odvrátit převzetí východního Německa komunistickými silami. Jeden komentátor poznamenal, že skrytým motivem Morgenthauova plánu byla potenciální komunizace poraženého národa. Nejlepším způsobem, jak vehnat německý

národ do náruče Sovětského svazu, bylo, aby Spojené státy a Velká Británie vystupovaly jako zastánci smrti a bídy v Německu.[7]

Genocidní politika vyhlášená Morgenthauovým plánem byla také politikou Sovětského svazu. Vzhledem k masivnímu počtu mrtvých a ničení způsobenému Německem v Sovětském svazu bylo Němcům zaručeno, že v případě vítězství Rudé armády ve válce nebudou mít žádné slitování. Ilja Ehrenburg, hlavní sovětský propagandista, nabádal sovětské vojáky, aby přijali politiku totálního a úplného vyhlazení. Ehrenburg prohlásil: *„Němci nejsou lidské bytosti. Pokud jste denně nezabili alespoň jednoho Němce, promarnili jste ten den....Pokud nemůžete Němce zabít kulkou, zabijte ho bajonetem. Zabijete-li jednoho Němce, zabijte dalšího - není pro nás nic zábavnějšího než hromada německých mrtvol. Nepočítejte dny, počítejte jen počet vámi zabitých Němců. Zabijte Němce - to je žádost vaší babičky. Zabij Němce - to je modlitba vašich dětí. Zabijte Němce - to je hlasitá žádost vaší vlasti. Nepřehlédněte. Nepropouštějte. Zabíjejte.“*[8]

Ehrenburg zůstal věrný své nekompromisní linii nenávisti a pomsty, když sovětská vojska zaplavila Německo. Dne 30. ledna 1945 Ehrenburg napsal: *„Vojáci, kteří nyní vtrhávají do německých měst, nezapomenou, jak leningradské matky tahaly na saních své mrtvé děti....Berlín ještě nezaplatil za utrpení Leningradu.“*[9]

Ehrenburgovy výzvy k pomstě opakovali sovětští generálové v rozkazech svým jednotkám, které se připravovaly na závěrečný útok na Německo. Když maršál Žukov v předvečer sovětské ofenzívy v lednu 1945 vydával rozkazy, napsal, že „se nám dostane strašlivé odplaty za všechno“. Prohlášení, které vydal sovětský generál Ivan Čerňachovskij svým vojákům, bylo ještě jednoznačnější: *„Nebude žádné slitování - pro nikoho, stejně jako nebylo slitování pro nás. Je zbytečné očekávat, že vojáci Rudé armády budou projevovat milosrdenství....Země fašistů musí být proměněna v poušť, stejně jako naše země, kterou zpustošili. Fašisté musí zemřít, jako zemřeli naši vojáci.“*[10]

Nacionálněsocialistická propaganda opakovaně varovala před hrozivými důsledky bezpodmínečné kapitulace Spojencům. Jak bylo uvedeno v předchozích dvou kapitolách, osud německých válečných zajatců na Západě a německých vyhnanců na Východě byl ještě horší, než většina Němců očekávala. Dalším případem, kdy nacionálněsocialistická propaganda

podcenila hrozbu bezpodmínečné kapitulace, bylo zacházení spojeneckých vojáků s německými ženami.

Znásilňování německých žen

Stalin se snažil zmírnit obavy západních spojenců ze sovětských zvěrstev vůči německému obyvatelstvu tím, že vydal následující rozkaz svým vojákům: ***„Občas se mluví o tom, že cílem Rudé armády je vyhladit německý národ… Bylo by pošetilé ztotožňovat německý národ a německý stát s Hitlerovou klikou. Poučení z dějin nám říká, že Hitlerové přicházejí a odcházejí, ale německý národ, německý stát, ti zůstanou.“***[11]

Stalinova rozumně znějící slova jeho vojáci nenásledovali. Ve skutečnosti Stalin znásilňování německých žen nepřímo schvaloval. Stalin se zeptal jugoslávského komunistického vůdce Milovana Djilase: „Copak to nechápe, když se voják, který prošel tisíce kilometrů krví, ohněm a smrtí, zabaví se ženou nebo si vezme nějakou maličkost?“ Rudá armáda, jejíž většina vojáků byla po čtyřech letech bojů lačnící po sexu, znásilňovala, kudy prošla.[12]

Alexandr Solženicyn, tehdy mladý kapitán Rudé armády, popisuje vstup svého pluku do Východního Pruska v lednu 1945: ***„Už tři týdny probíhala válka uvnitř Německa a všichni jsme dobře věděli, že pokud jsou dívky Němky, mohou být znásilněny a pak zastřeleny. To bylo téměř bojové vyznamenání.“***[13] Solženicyn byl přesvědčeným odpůrcem podobných zvěrstev a hlasitě vystupoval proti znásilňování německých žen. V důsledku toho byl zatčen a vypovězen do gulagu.

Někteří z dalších sovětských frontových vojáků sdíleli Solženicynův postoj ke slušnému zacházení s německými ženami. Mnohým z těchto sovětských vojáků z první řady šlo spíše o boj a přežití než o znásilnění a pomstu. Většina sovětských vojáků druhého stupně však pocházela z asijského Ruska a přinesla si s sebou postoje k podrobeným lidem zděděné po Čingischánovi. Další vojáci druhého stupně byli příslušníky trestných praporů nebo to byli vězni z německých koncentračních táborů, které Rudá armáda osvobodila a poslala na frontu. Tito vojáci, kteří tvořili druhou vlnu vojsk, byli i svými soudruhy považováni za zcela nelítostné.[14]

Krutost sovětských vojáků přiznal ve svých pamětech i britský polní maršál Bernard Montgomery. Montgomery uvádí: ***„Z jejich chování bylo brzy***

jasné, že Rusové, ačkoli jsou skvělou bojovou rasou, jsou ve skutečnosti barbarští Asiaté, kteří se nikdy netěšili civilizaci srovnatelné se zbytkem Evropy. Jejich přístup ke každému problému byl naprosto odlišný od našeho a jejich chování, zejména v zacházení se ženami, nám bylo odporné.“[15]

Ruští vojáci při postupu Rudé armády Slezskem a Pomořanskem směrem k Berlínu neustále znásilňovali německé ženy. Německé ženy byly často znásilňovány hromadně, často opakovaně během několika nocí po sobě. Jedna žena, s níž byl veden rozhovor ve Schwerinu, uvedla, že *„dnes ji znásilnilo již deset mužů“*. Německý důstojník ve Východním Prusku tvrdí, že zachránil několik desítek žen z vily, kde *„byly v průměru znásilněny 60 až 70krát denně“*. Jiná žena v Berlíně prohlásila: *„Dvacet tři vojáků po sobě. Museli mě zašít v nemocnici. Už nikdy nechci mít nic společného s žádným mužem.“*[16]

Kostely byly často využívány ruskými vojáky ke znásilňování německých žen. Kněz z Nisy uvádí: *„Dívky, ženy a jeptišky byly znásilňovány nepřetržitě celé hodiny, vojáci stáli ve frontách, důstojníci v čele front, před zraky svých obětí. Během první noci bylo mnoho jeptišek a dalších žen znásilněno až padesátkrát. Některé z jeptišek, které se vší silou bránily, byly zastřeleny, s jinými bylo zacházeno strašlivým způsobem, dokud nebyly příliš vyčerpané na to, aby kladly jakýkoli odpor. Rusové je sráželi k zemi, kopali do nich, bili je pažbami revolverů a pušek do hlavy a do obličeje, až nakonec upadly do bezvědomí a v tomto stavu se staly bezmocnými oběťmi brutální vášně, která byla tak nelidská, až byla nepředstavitelná. Stejně hrůzné scény se odehrávaly v nemocnicích, domovech důchodců a dalších podobných zařízeních. Dokonce i sedmdesátileté a osmdesátileté jeptišky, které byly nemocné a upoutané na lůžko, byly těmito barbary znásilňovány a bylo s nimi špatně zacházeno.“*[17]

V dopise kněze, který byl 3. září 1945 propašován z Breslau v Německu, se píše: *„V nekonečném sledu byly znásilňovány dívky, ženy a jeptišky. Nejen tajně, ve skrytých zákoutích, ale všem na očích, dokonce i v kostelech, na ulicích a na veřejných místech byly jeptišky, ženy a dokonce i osmileté dívky znovu a znovu napadány. Matky byly znásilňovány před očima svých dětí, dívky v přítomnosti svých bratrů, jeptišky před zraky žáků byly znovu a znovu zneuctívány až do smrti, a dokonce jako mrtvoly.“*[18]

Když ruští vojáci „osvobodili“ Danzig, okamžitě zbavili všechny ženy jejich ctnosti a cudnosti. Jeden ruský voják řekl danzigským ženám, aby

hledaly úkryt v katolické katedrále, která je měla ochránit před znásilňováním. Poté, co byly stovky žen a dívek bezpečně uvnitř, vešli ruští vojáci dovnitř a *„hrajíce na varhany a zvoníce na zvony, pokračovali v odporných orgiích po celou noc a znásilnili všechny ženy, některé více než 30krát.“* Katolický farář v Gdaňsku uvádí: ***„Znásilňovali i osmileté dívky a stříleli chlapce, kteří se snažili chránit své matky.“***[19]

Jeden farář z Milzigu o sovětských vojácích řekl: ***„Bestiálnost a zhýralost těchto vojáků neznala mezí. Dívky a ženy byly vyháněny ze svých úkrytů, z příkopů a houštin, kde hledaly úkryt před ruskými vojáky, a byly bity a znásilňovány. Starší ženy, které odmítly Rusům prozradit, kde se ukryly ty mladší, byly rovněž bity a znásilňovány.“***[20]

Následující text je částí očitého svědectví amerického novináře. Byl zajat Němci v Paříži a později osvobozen Rusy, s nimiž cestoval přes východní Německo do Berlína a dále: ***„V okolí našeho internačního tábora - na území měst Schlawe, Lauenburg a Buckow a stovek větších vesnic - znásilnili rudí vojáci během prvních týdnů okupace všechny ženy a dívky ve věku od 12 do 60 let. Zní to přehnaně, ale je to prostá pravda.***

Jedinou výjimkou byly dívky, kterým se podařilo zůstat v úkrytu v lesích nebo které měly tu drzost předstírat nemoc - tyfus, záškrt nebo jinou infekční chorobu. Spláchnuti vítězstvím - a často i vínem nalezeným ve sklepech bohatých pomořanských statkářů - rudí prohledávali každý dům, hledali ženy, kosili je pistolemi nebo samopaly a odváželi je do svých tanků nebo nákladních aut.

Manželé a otcové, kteří se pokoušeli chránit své ženy, byli zastřeleni a dívky kladoucí mimořádný odpor byly zavražděny.

Několik týdnů po invazi začaly rudé „politické komise“ objíždět venkov údajně s cílem hledat členy nacistické strany. V každé vesnici se ženy měly hlásit k nahlédnutí do dokladů těmto komisím, které si je prohlédly a zadržely ty, které byly sexuálně přitažlivé. Nejmladší a nejhezčí si odváděli důstojníci a ostatní nechávali na pospas vojínům.

Tato hrůzovláda trvala, dokud jsem byl u rudých v Pomořanech. Několik dívek, které jsem během svého zajetí poznal, spáchalo sebevraždu. Jiné zemřely poté, co je znásilnilo 10 vojáků v pořadí....Kdykoli to bylo možné, dívky se přimkly k osvobozeným angloamerickým nebo francouzským zajatcům, aby je ochránili před Rusy. Zajímavé je, že Rudí měli v tomto ohledu zřejmě zvláštní

kodex cti - vezmou spojeneckému zajatci hodinky, ale jeho dívky se nedotknou."[21]

Když německý protiútok dočasně dobyl město Neustettin, popisuje německý voják, co viděl v domech, kde ruští vojáci znásilňovali německé ženy: *„V mnoha místnostech ležely nahé mrtvé ženy. Do břicha měly vyřezané hákové kříže, některé měly vyhřezlá střeva, rozřezaná ňadra, obličeje rozbité na kaši a oteklé opuchlé. Jiné byly přivázány za ruce a nohy k nábytku a zmasakrovány. Z vagíny jedné z nich trčela násada od koštěte, z vagíny jiné zase koště...*

Matky musely přihlížet, jak jejich desetileté a dvanáctileté dcery znásilňuje asi dvacet mužů; dcery zase viděly, jak znásilňují jejich matky, dokonce i jejich babičky. Ženy, které se pokusily klást odpor, byly brutálně umučeny k smrti. Nebylo žádné slitování..

Ženy, které jsme osvobodili, byly ve stavu, který se téměř nedá popsat....Jejich tváře měly nechápavý, prázdný výraz. S některými se nedalo mluvit, pobíhaly sem a tam a naříkaly stále stejné věty. Když jsme viděli následky těchto bestiálních zvěrstev, byli jsme strašně rozrušení a odhodlaní bojovat. Věděli jsme, že válku už nelze vyhrát, ale bylo naší povinností a svatou povinností bojovat do posledního náboje."[22]

Jedna z matek dvou malých dětí v hornoslezském městě Steinau popsala své utrpení v rukou Rudé armády: *„Přišel si pro mě mladý Rus s pistolí v ruce. Musím se přiznat, že jsem byla tak vyděšená (a nejen z pistole), že jsem neudržela močový měchýř. To ho ani v nejmenším nevyvedlo z míry. Člověk si na to brzy zvykl a pochopil, že nemá smysl se bránit."* Žena se později vydala se svou těhotnou sestrou k ruskému lékaři v domnění, že lékař bude civilizovaný muž. Obě ženy byly lékařem a poručíkem znásilněny. Od znásilnění je neodradila ani skutečnost, že žena měla menstruaci.[23]

Německé ženy se často snažily, aby jejich vzhled nebyl pro sovětské vojáky atraktivní. Německé ženy se někdy pokrývaly popelem, aby vypadaly staře, malovaly si červené skvrny, aby předstíraly nemoc, nebo chodily o berlích, aby vypadaly jako postižené. Jedna žena ve Východním Pomořansku se rozhodla odstranit si umělý přední zub, aby vypadala starší. Taková opatření fungovala jen zřídka a věk obětí znásilnění se pohyboval od malých dětí až po prababičky. Některé německé ženy měly své malé děti neustále u sebe a někdy tyto děti představovaly odrazující prostředek proti ruským atakům.[24]

Ruská znásilnění vedla mnoho německých žen k sebevraždě. Nejpreferovanější formou sebevraždy byl jed a zdá se, že většina berlínských žen byla jedem vybavena ještě před příchodem Rudé armády. I když berlínské ženy nebyly dohnány tak daleko, aby si vzaly život, znásilnění nevyhnutelně způsobilo nemoci a nechtěné děti. Vysoké procento žen se nakazilo pohlavními chorobami. Protože antibiotika byla často nedostupná, rozhodli se nakonec Rusové léčit místní obyvatelstvo sami. Potraty byly běžným jevem a mnoho potratů bylo prováděno bez anestetik. I přes vysoký výskyt potratů se odhaduje, že se německým ženám narodilo 150 000 až 200 000 „ruských dětí".[25]

Sovětští vojáci nebyli jediní, kdo znásilňoval německé ženy. Znásilňováním prosluli francouzští senegalští a maročtí vojáci. Policejní záznamy ze Stuttgartu uvádějí, že během francouzské okupace bylo francouzskými vojáky znásilněno 1198 německých žen. Dr. Karl Hartenstein, prelát evangelické církve ve městě, odhadl vyšší počet obětí znásilnění ve Stuttgartu, a to na 5000. Ve městě Vaihingen s 12 000 obyvateli bylo zaznamenáno 500 případů znásilnění. Stejně tomu bylo i v dalších německých městech a obcích obsazených francouzskými vojsky.[26]

Charles Lindbergh se od jednoho armádního důstojníka dozvěděl, že ve Stuttgartu bylo nahlášeno přes 6 000 případů znásilnění a že Němci volají po tom, aby přišli Američané a nahradili Francouze. Lindbergh píše: ***„Bylo mi řečeno, že na území obsazeném Francouzi se vyžaduje, aby byl venku na dveřích vyvěšen seznam obyvatel každého domu spolu s jejich věkem, a že senegalští i francouzští vojáci, opilí v noci, chodí od dveří ke dveřím, dokud nenajdou na seznamu jména dívek jakéhokoli věku, které chtějí znásilnit. Když jsme projížděli Stuttgartem, viděli jsme, že každé hlavní dveře obytných budov obsahují takový seznam - bílé listy papíru připevněné na panelu - sloupec se jmény, sloupec s daty narození. A na většině stuttgartských žen je vidět, že si prošly peklem."***[27]

Odhaduje se, že v celém Německu byly po druhé světové válce znásilněny přibližně 2 miliony německých žen. To představuje více znásilnění poraženého nepřítele než v jakékoli jiné válce v dějinách.[28]

Příchod Rudé armády do Rakouska provázelo také rozsáhlé sexuální násilí. Stalin informoval své vojáky, že Rakušané byli prvními oběťmi německé agrese, a stanovil, že sovětské jednotky se mají k Rakušanům chovat korektně. Sovětská NKVD v Rakousku však připustila, že *„došlo k případům*

excesů jednotlivých příslušníků jednotek Rudé armády vůči místnímu obyvatelstvu“. Například ve Štýrsku vyhledaly lékařskou pomoc tisíce žen, které byly znásilněny sovětskými vojáky. Ve Štýrském Hradci bylo policii nahlášeno více než 600 případů znásilnění - což je pravděpodobně jen zlomek celkového počtu sexuálních útoků, ke kterým ve městě došlo.[29] Ve Vídni bylo lékaři a klinikami nahlášeno 87 000 znásilněných žen.[30]

Zatímco velké procento amerických vojáků se řádně odstěhovalo, bilance amerických vojáků jako celku ve vztahu k německým ženám je sotva příkladná. Počet obvinění ze znásilnění v americké armádě vzrostl v březnu na 402 a v dubnu 1945 na 501, což bylo důsledkem polevení vojenského odporu.[31] Celkem bylo v Německu souzeno 487 amerických vojáků za znásilnění údajně spáchaná v březnu a dubnu 1945.[32]

Jedním z důvodů, proč bylo méně hlášení o znásilnění americkými vojáky, je to, že zoufale hladové německé ženy měly dobrovolný sex výměnou za jídlo nebo cigarety. Navzdory Eisenhowerovu nařízení zakazujícímu sbližování s Němkami nemohl žádný rozkaz shora zbrzdit touhu amerických vojáků po sexu s německými ženami. Americká novinářka Freda Utleyová uvádí: ***„Ani armádní nařízení, ani nenávistná propaganda v americkém tisku nemohly zabránit tomu, aby se americkým vojákům líbily německé ženy a stýkali se s nimi, které, ačkoli je hlad hnal k tomu, aby se staly prostitutkami, si zachovaly jistou vrozenou slušnost.“***[33]

Američtí vojáci nabízeli košík s jídlem nebo jiné dárky, aby mohli mít sex s bezpodmínečně se vzdávajícími německými ženami. List *The Christian Century* 5. prosince 1945 přinesl zprávu: ***„Americký proviantní maršál podplukovník Gerald F. Beane prohlásil, že znásilnění nepředstavuje pro vojenskou policii žádný problém, protože 'kousek jídla, tabulka čokolády nebo kostka mýdla zřejmě činí znásilnění zbytečným'. Zamyslete se nad tím, chcete-li pochopit, jaká je situace v Německu.“***[34]

Dr. George N. Schuster, prezident Hunter College, po návštěvě americké zóny prohlásil: ***„Řekl jste vše, když jste řekl, že Evropa je nyní místem, kde žena prohrála svůj věčný boj za slušnost, protože žijí jen neslušní lidé. Kromě těch, kteří dokáží navázat kontakty s příslušníky ozbrojených sil, si Němci nemohou pořídit nic od mýdla po boty.“***[35]

L. F. Filewood v londýnském týdeníku Weekly Review z 5. října 1945 uvedl: ***„Mladé dívky, které nejsou vázány, se potulují a nabízejí se za jídlo nebo postel... Velmi jednoduše jim zbývá jediná věc, kterou mohou prodat, a prodají***

ji....Jako způsob smrti je to možná horší než hladovění, ale oddálí to umírání o měsíce - nebo dokonce roky.“[36]

Německé ženy, z nichž mnohé musely živit děti, byly často nuceny stát se otrokyněmi spojeneckých vojáků, aby přežily. Jeden britský voják přiznal: *„Občas mi bylo trochu špatně z toho, jakou mám nad tou dívkou moc. Když jsem jí dal třípencovou tabulku čokolády, málem se zbláznila. Byla jako můj otrok. Zašívala mi ponožky a spravovala mi věci. O svatbě nemohla být řeč. Věděla, že to není možné.“*[37]

Naproti tomu německá armáda se chovala velmi korektně k obyvatelům okupovaných území, jejichž vlády byly signatáři Haagské a Ženevské konvence. Znásilňování německými vojáky na těchto územích bylo přísně zakázáno. To bylo potvrzeno mnoha prameny a je to nezpochybnitelné. Například Frederick C. Crawford po inspekční cestě, během níž navštívil oblasti, kde Němci působili čtyři roky v okupaci, ve své *„Report From the War Front“* , uvedl: *„Bylo nám řečeno, že pokud se občan věnoval výhradně obchodním záležitostem a nepodnikal žádné politické nebo odbojové akce proti okupační armádě, bylo s ním zacházeno korektně.“*[38]

Vyhladovění Němců

Kapitán Albert R. Behnke, lékař amerického námořnictva, prohlásil o Německu: *„Od roku 1945 do poloviny roku 1948 bylo možné pozorovat pravděpodobný kolaps, rozpad a destrukci celého národa... Německo bylo vystaveno fyzickému a psychickému traumatu, které nemá v dějinách obdoby.“* Behnke dospěl k závěru, že Němci pod vládou Spojenců dopadli mnohem hůře než Nizozemci pod vládou Němců, a to po mnohem delší dobu.[39]

Normální dospělí Němci v americké a britské zóně dostávali příděl pouze 1550 kalorií denně. Průměrný oficiální příděl kalorií pro Němce ve francouzské zóně činil pouze 1 400 kalorií denně. Skutečné množství kalorií přijímaných v americké, britské a francouzské zóně bylo často mnohem nižší než tato oficiální množství a bylo dobře známo, že tato oficiální množství přídělu nestačí k udržení zdravého obyvatelstva. Herbert Hoover řekl prezidentu Trumanovi, že *„příděl 1 550 kalorií je zcela neschopný udržet zdraví.“*[40] Hoover odhadoval, že 2 200 kalorií denně *„je v národě minimum pro zdravé lidské bytosti“*.[41]

Zničení německé infrastruktury během války způsobilo, že někteří Němci nevyhnutelně zemřeli hlady, než se podařilo obnovit silnice, železnice, kanály a mosty. Avšak i když byla velká část německé infrastruktury opravena, Spojenci Německu záměrně zadržovali potraviny. Americký prezident Harry Truman a britský premiér Clement Attlee pokračovali v politice svých předchůdců a dovolili, aby jim politiku vůči Německu diktoval duch Henryho Morgenthaua a jaltské konference. Výsledkem bylo, že miliony Němců byly odsouzeny k pomalé smrti hladem.[42]

Spojenci během války studovali německou produkci potravin, takže věděli, co mohou po porážce Německa očekávat. Spojenci věděli, že odejmutí bohaté zemědělské půdy na východě a její předání Polákům a Rusům připraví Německo o více než 25 % jeho orné půdy. Němci na východě v roce 1945 také hladověli, protože Rusové zabavili tolik potravin a prakticky všechny továrny. Francouzi si zabavením potravin a bytů vynutili hladomor ve své zóně. Hladomor ve francouzské zóně trval několik let.[43]

Nebezpečí hladu a hladomoru v celém Německu pomalu ustupovalo. Hladomor, který začal v Německu v roce 1945, se rozšířil na celé okupované Německo a pokračoval až do roku 1948. Tento hladomor byl spojeneckými armádami a vládami co nejvíce maskován.[44]

Mnozí Němci byli zpočátku ochotni považovat Spojence za osvobozující anděly, ale brzy si uvědomili, že Spojenci provádějí politiku, jejímž cílem je poškodit obnovu Německa. Například drastické omezení výroby hnojiv v rámci Morgenthauova plánu poškodilo schopnost Německa pěstovat vlastní potraviny. Využívání německých vězňů jako otrocké pracovní síly ve spojeneckých zemích ubíralo pracovní sílu potřebnou ke sklizni snížené úrody. Němečtí zajatci, kteří pracovali jako otročtí dělníci ve Velké Británii a Francii, byli po příjezdu domů zděšeni, když zjistili, že jejich rodiny hladoví.[45]

Němci nebyli schopni se dostatečně uživit z domácí produkce, a proto se zoufale snažili zvýšit produkci na vývoz. Němcům však vážně bránila spojenecká reparační politika, která jim znemožňovala vyvážet zboží, aby navýšili omezené německé zásoby potravin. Spojenci se rozhodli odebrat obrovské reparace ve výši nejméně 20 miliard dolarů. Ještě v roce 1949 bylo z Německa zcela nebo částečně vyvezeno 268 továren. Snížení vývozu potravin zajistilo, že německý lid bude dál hladovět.[46]

Spojenci nejenže bránili MVČK v distribuci potravin německým válečným zajatcům, ale také odmítali žádosti MVČK o dovoz zásob pro civilisty

do Německa. V zimě 1945 byly dary MVČK do Německa vráceny s doporučením, aby byly použity v jiných částech válkou zničené Evropy. K vrácení darů MVČK došlo i v případě irských a švýcarských příspěvků, které byly vybrány speciálně ve prospěch Německa. Teprve v březnu 1946 bylo povoleno, aby se dary MVČK dostaly do americké zóny v Německu.[47]

Spojenci také znemožnili různým soukromým humanitárním organizacím poskytovat potraviny německým civilistům. Například Švýcarský fond pomoci zahájil charitativní akci, jejímž cílem bylo po dobu dvou měsíců jednou denně podávat jídlo tisícovce bavorských dětí. Americké okupační úřady rozhodly, že tato pomoc nesmí být přijata. Jeden kvaker, který se pokoušel poskytovat pomoc Němcům, řekl: *„Americká armáda ztížila poskytování pomoci."* Ve Spojeném království v říjnu 1945 ***„dokonce i představa dobrovolné pomoci prostřednictvím potravinových balíčků od britských civilistů byla pro Whitehall anathemou."*** Taková pomoc Německu byla přísně zakázána.[48]

Spojenci přijali další opatření, která v Německu způsobila hladomor. Produkce a dovoz potravin se staly předmětem konkrétního útoku, když bylo německému rybářskému loďstvu na rok znemožněno vyplout na moře. Spojenci také používali lživé účtování, aby hodnotu některých německých vývozů nepřipsali na německý účet, čímž Němcům znemožnili vydělat si zahraniční měnu na nákup potravin. Jednoduše řečeno, Němcům bylo ukradeno mnoho cenného zboží nad rámec reparací dohodnutých Spojenci.[49]

Německý národ navzdory drsným podmínkám statečně bojoval za svou existenci. Malcolm Muir, vydavatel časopisu Business Week, po pětitýdenní cestě po Evropě včetně Německa prohlásil: *„Není neobvyklé vidět dojnou krávu zapřaženou za pluh, ženu, která krávu vede, a malého chlapce, který pluh vede."* Přes veškerou snahu německých zemědělců se však potravinová situace stala kritickou a posléze katastrofální.[50]

Úředník potravinového oddělení americké vojenské vlády podal následující zprávu o poměrech v Německu: ***„Ve střední Evropě se blíží největší hladová katastrofa posledních staletí. Naše vláda zklamala naši vojenskou vládu v dodávkách potravin, které slíbila, ačkoli to, o co generálové Clay, Draper a Hester žádali a co jim bylo slíbeno, bylo nejnutnější minimum pro přežití lidí. Budeme nuceni snížit příděly z 1 550 kalorií na 1 000 nebo méně kalorií.***

Těch několik poupat demokracie shoří v agónii smrti starců, žen a dětí. Britové a my se zapíšeme jako ti, kdo nechali Němce hladovět. Rusové uvolní v době vrcholícího hladomoru značné zásoby potravin, které uzamkli (300 000 až 400 000 tun cukru, velké množství brambor).

Když pomineme nelidskost, která s tím souvisí, je to tak trestuhodně hloupé, předvádět před očima celého světa takové představení neuvěřitelného přehmatu. Stydí se za to všichni mnozí pracovití důstojníci Úřadu vojenské správy, potravinářského a zemědělského oddělení."[51]

Americká novinářka a rozhlasová hlasatelka Dorothy Thompsonová napsala: *„Děti v Evropě hladoví. Šest let války, nepopsatelné ničení a šílená politika, která přispěla k rozkladu zděděnému po pádu nacistického režimu, vykonaly své. Německo a s ním i Evropa se řítí do propasti. Fakta konečně vycházejí najevo díky tomu, co se zde rovnalo spiknutí mlčení....Tuto válku vedl Západ ve jménu křesťanské civilizace, čtyř svobod a důstojnosti člověka proti těm, kdo se dopouštěli zločinů proti lidskosti. Ale politika, která musí nevyhnutelně vést k poválečnému vyhlazení desítek tisíc dětí, je také zločinem proti lidskosti."*[52]

Zoufalou nouzi německého obyvatelstva o potraviny pozorovala Kathryn Hulmeová, zástupkyně ředitele jednoho z mnoha bavorských táborů pro vysídlené osoby. Psala o tom, jak se v táboře Wildflecken bojovalo o balíčky Červeného kříže: *„Je těžké uvěřit, že několik lesklých malých konzerv masové pasty a sardinek může v táboře vyvolat téměř vzpouru, že sáčky čaje Lipton a konzervy kávy Varrington House a tabulky vitaminizované čokolády mohou muže přivést téměř k šílenství touhou. Ale je to tak. Je to stejná součást zkázy Evropy jako ty hrůzostrašné ruiny Frankfurtu. Jenže to je zkáza lidské duše. Pohled na ni je tisíckrát bolestnější."*[53]

Jeden z průzkumů v americké zóně dospěl k závěru, že 60 % Němců se stravuje způsobem, který vede k nemocem a podvýživě. V říjnu 1945 náhodné vážení dospělých Němců odhalilo pokles tělesné hmotnosti o 13-15 %. Nejvíce trpěly děti, těhotné ženy a starší lidé. Jejich strava postrádala dostatek bílkovin a vitaminů a mezi německými kojenci byly běžné případy křivice.[54]

Německá ústřední zdravotní správa informovala o smrtelných následcích podvýživy: *„Jsou vyhublí až na kost. Šaty jim visí volně na těle, dolní končetiny jsou jako kosti kostlivce, ruce se jim třesou jako při ochrnutí, svaly paží jsou seschlé, kůže leží v záhybech a je bez pružnosti, klouby vybočují, jako by byly zlomené. Hmotnost žen průměrné výšky a postavy klesla hluboko*

pod 110 liber. Ženy v plodném věku často neváží více než 65 liber. Počet mrtvě narozených dětí se blíží počtu živě narozených dětí a stále větší část z nich umírá během několika dnů. I když přijdou na svět s normální váhou, začnou okamžitě hubnout a brzy zemřou. Matky velmi často nevydrží ztrátu krve při porodu a zahynou. Kojenecká úmrtnost dosáhla děsivých 90 %.“[55]

Němci hladověli, zatímco Američané kolem nich žili v přepychu. Americký historik Ralph Franklin Keeling napsal: *„Zatímco Němci kolem nich hladoví, nosí hadry a žijí v chatrčích, američtí aristokraté žijí v často nezvyklé pohodě a přepychu. Jejich manželky musí být speciálně označeny, aby je ochránily před chlípnými návrhy; žijí v nejlepších domech, z nichž vyhnali Němce; prohánějí se v nádherných livrejích a cpou se třikrát většími dietami, než jaké si dopřávají Němci, a „vysídlencům“ dopřávají diety dvakrát větší. Když Němcům řekneme, že jejich nízké příděly jsou nutné, protože je nedostatek potravin, přirozeně si buď myslí, že jim lžeme, nebo nás považují za nelidi, protože si bereme královský podíl z nedostatkových zásob, zatímco oni a jejich děti hladoví.“*[56]

George Kennan byl také pobouřen rozdílnými životními podmínkami Němců a Američanů v Německu. Kennan uvádí: *„Pokaždé jsem odcházel s pocitem čiré hrůzy při pohledu na hordu mých krajanů a na nich závislých osob, kteří v přepychu tábořili uprostřed trosek rozvráceného národního společenství, neznali minulost, nevnímali hojné důkazy tragédie kolem sebe, obývali tytéž odlehlé vily, které právě opustilo gestapo a SS, a užívali stejných privilegií, honosili se hloupým luxusem supermarketů tváří v tvář skutečnému oceánu nouze, hladu a bídy a předváděli příklad prázdného materialismu a kulturní chudoby před lidmi, kteří zoufale potřebovali duchovní a intelektuální vedení.“*[57]

Američtí senátoři a britští humanitární aktivisté protestující proti politikám

Někteří informovaní političtí představitelé se vyslovili proti spojenecké politice masového vyhladovění německého národa. V projevu před americkým Senátem 5. února 1946 senátor Homer E. Capehart z Indiany řekl: *„Skutečnost již nelze dále potlačovat, totiž fakt, že bylo a je záměrnou politikou důvěrné a spiklenecké kliky v politických kruzích této vlády přitáhnout a rozčtvrtit národ, který je nyní přiveden do krajní bídy.*

Přitom je tato klika, podobná smečce hyen zápasících o krvavé vnitřnosti mrtvoly a inspirovaná sadistickou a fanatickou nenávistí, odhodlána zničit německý národ a německý lid bez ohledu na následky.

V Postupimi zástupci Spojených států, Spojeného království a Svazu sovětských socialistických republik slavnostně podepsali následující prohlášení o zásadách a cílech: „Spojenci nemají v úmyslu zničit nebo zotročit německý národ."

Pane prezidente, cynické a divoké odmítnutí těchto slavnostních prohlášení, které vyústilo ve velkou katastrofu, nelze vysvětlit neznalostí nebo neschopností. Toto odmítnutí nejen Postupimské deklarace, ale i všech zákonů božích a lidských bylo záměrně vykonstruováno s tak zlovolnou lstivostí a s tak ďábelskou obratností, že se sám americký národ chytil do mezinárodní smrtící pasti.

Již devět měsíců provádí tato administrativa záměrnou politiku masového vyhladovění bez jakéhokoli rozdílu mezi nevinnými a bezmocnými i viníky.

První otázka byla a je čistě humanitární. Tato zlovolná klika v této administrativě, která je zodpovědná za politiku a praktiky, jež ze střední Evropy udělaly blázinec, nejenže zradila naše americké zásady, ale zradila i vojáky, kteří trpěli a umírali, a nadále zrazuje americké vojáky, kteří pro ně musí pokračovat ve špinavé práci.

Druhým problémem je dopad, který tato tragédie v Německu již měla na ostatní evropské země. Ti, kdo jsou za toto záměrné zničení německého státu a zločinné masové vyhladovění německého národa zodpovědní, byli ve své nenávisti tak horliví, že všechny ostatní zájmy a starosti podřídili této jediné posedlosti pomstou. Aby toho dosáhli, nezáleželo na tom, zda osvobozené země v Evropě budou trpět a hladovět. Tomuto bodu se tato klika spiklenců věnovala: „Německo má být zničeno. Co se při tom stane s ostatními zeměmi Evropy, je druhořadé"." Výroky senátora Capeharta byly prokládány množstvím podpůrných důkazů.[58]

V projevu v americkém Senátu 3. prosince 1945 vyprávěl senátor James Eastland z Mississippi o velkých obtížích, s nimiž se setkal při získávání přístupu k oficiální zprávě o poměrech v Německu. Senátor Eastland ve svém projevu uvedl: *„Zdá se, že existuje spiknutí mlčení, jehož cílem je utajit před našimi lidmi skutečný obraz poměrů v Evropě, utajit před námi fakta týkající se poměrů na kontinentu a informace o naší politice vůči německému lidu...*

Jsou skutečná fakta zatajována proto, že naše politika je tak krutá, že by ji americký lid nepodpořil?

Co máme tajit, pane prezidente? Proč by měla být tato fakta před lidem Spojených států zatajována? Pro utajování nemůže být žádný pádný důvod. Sledujeme snad politiku mstivé nenávisti, politiku, kterou by americký lid jako celek neschvaloval, kdyby znal skutečné poměry?

Pane prezidente, nebyl bych upřímný, kdybych otevřeně neřekl, že situace je mnohem horší a zmatenější, než Američané tuší, a že neznám žádný zdroj, který by byl schopen podat úplnou faktickou zprávu o skutečné situaci, do níž naše politika americký lid přivedla. Pravdou je, že národy střední, jižní a východní Evropy jsou unášeny záplavou anarchie a zmatku."[59]

Senátor William Langer ze Severní Dakoty v Senátu USA prohlásil: *„Historie již zaznamenala, že divoká menšina krvelačných zatvrzelců v této vládě si vynutila přijetí brutálního Morgenthauova plánu současnou administrativou. Ptám se, pane prezidente, proč ho proboha administrativa přijala? Poslední vývoj jen potvrdil desítky dřívějších obvinění, že tento zvrácený a krutý Morgenthauův plán rozpoltil Evropu a polovinu Německa začlenil do stále se rozšiřující sféry vlivu orientálního totalitního spiknutí. Pokračováním v politice, která udržuje Německo rozdělené proti sobě, rozdělujeme svět proti sobě a pouštíme po celé Evropě sílu a zotročující a ponižující krutost, která předčí i Hitlera."*[60] Projev senátora Langera sklidil v Senátu vřelý potlesk.

Senát schválil rezoluci navrženou senátorem Kennethem Wherrym z Nebrasky, aby byla zřízena skupina s rozpočtem, která by podrobně prozkoumala poměry v Německu a podala o nich zprávu. Wherry prohlásil: *„Z britské, francouzské a americké okupační zóny přicházejí děsivé zprávy a z ruské okupační zóny ještě děsivější zprávy, které odhalují děsivý obraz záměrného a masového hladovění."* Wherry kritizoval Trumanovu administrativu za to, že navzdory prosbám o přímluvu neudělala nic, aby zabránila velké tragédii. Wherry také vyslechl guvernéra Lehmana, pověřeného vedením Správy OSN pro pomoc a obnovu (UNRRA), který přiznal, že pomoc OSN se k hladovějícím Němcům nedostala. Nakonec Wherry prohlásil: *„Pravdou je, že v našich přebytečných zásobách jsou tisíce a tisíce tun vojenských přídělů, které se kazí přímo uprostřed hladovějícího obyvatelstva."*[61]

Senátor Langer obdržel nové informace, na jejichž základě vystoupil 29. března 1946 v Senátu s následujícím projevem: *„Jsme zapleteni do toho, co se nyní rozvinulo jako divoké a fanatické spiknutí s cílem zničit německý národ tím, že na něm bude vykonán věcný trest za krutosti jeho vůdců. Nejenže vůdci tohoto spiknutí dovolili, aby se jim celá světová situace vymkla z rukou..., ale jejich odhodlání zničit německý lid a německý národ bez ohledu na to, jaké to bude mít důsledky pro naše vlastní morální zásady, pro naše vedoucí postavení ve světových záležitostech, pro naši křesťanskou víru, pro naše spojence nebo pro celý budoucí mír ve světě, se stalo světovým skandálem. Všichni jsme viděli ponuré záběry hromadících se těl odkrytých americkou a britskou armádou a naše srdce se svírá lítostí při pohledu na takovou vyhublost, která dospělé a dokonce i malé děti mění v pouhé kostry. Nyní však k našemu naprostému zděšení zjišťujeme, že naše vlastní politika jen ještě více rozšířila tytéž podmínky mezi naše bývalé nepřátele.“*[62]

Britští intelektuálové jako Bertrand Russell a Victor Gollancz se také snažili zveřejnit utrpení a masové hladovění německého národa. Gollanczovi vadil kontrast, který viděl mezi ubytováním a stravou v britské důstojnické jídelně a ubohými, napůl vyhladovělými chatrčemi venku. V březnu 1946 se průměrný počet kalorií na den v britské zóně pohyboval mezi 1050 a 1591. Britské úřady v Německu navrhovaly snížit příděly na 1 000 kalorií denně. Gollancz upozornil, že vězni v Bergen-Belsenu ke konci války měli jen 800 kalorií na den, což nebylo o mnoho méně než britský návrh.[63]

V říjnu a listopadu 1946 podnikl Gollancz šestitýdenní cestu po britské zóně. V lednu 1947 vydal Gollancz knihu In Darkest Germany, která dokumentuje, co během této cesty viděl. Za asistence fotografa přiložil Gollancz řadu fotografií, aby rozptýlil skepsi ohledně pravdivosti svých zpráv. Na snímcích Gollancz stojí za nahými chlapci trpícími podvýživou; nebo drží zcela obnošenou a nepoužitelnou dětskou botu; nebo utěšuje zmrzačeného, napůl vyhladovělého dospělého v jeho chatrči. Smyslem bylo ukázat, že Gollancz tyto věci viděl na vlastní oči a nepřevzal pouze zprávy jiných lidí. Gollancz také napsal jednomu redaktorovi novin: *„Mládež [v Německu] je otrávená a znovu re-nacifikovaná: máme vše, jen ne mír.“*[64]

Konec politiky hladovění

Navzdory úsilí amerických senátorů a britských humanitárních pracovníků pokračovala spojenecká hladová politika v roce 1946 a v roce

1947. Skupina německých lékařů v roce 1947 oznámila, že skutečný denní příděl kalorií vydaný na tři měsíce v porúrské části britské zóny činil v průměru pouze 800 kalorií na osobu. Dr. Gustav Stolper, člen vyšetřovacího týmu Hooverovy komise, uvedl, že příděl v britské i americké zóně na *„dlouhou dobu v letech 1946 a 1947 klesl na 700 až 1 200 kalorií na den“*.[65]

Ministr války USA Robert Patterson napsal ministru zahraničí USA Georgi C. Marshallovi ohledně hladomoru v Německu v roce 1947: ***„[Naše] okupace nemá šanci na úspěch, pokud budou tyto podmínky [hladomoru] pokračovat. Tento stav byl předvídán a já jsem opakovaně naléhal, aby byla uznána priorita dodávek potravin do Německa. Základem priority je zabránění hladomoru v americko-britských zónách v Německu.“***[66]

Německo stále fungovalo podle Morgenthauova plánu a Postupimské dohody. Tyto dva programy měly společnou zásadní koncepční chybu: ústředním bodem obou programů byla paradoxní politika přeměny Německa na zemědělskou ekonomiku a zároveň zbavení Německa jeho nejcennějších zemědělských regionů a vysídlení obyvatelstva těchto regionů do zbytkového Německa. Tato politika znemožnila Německu uživit své obyvatelstvo. Německo by se muselo industrializovat, aby mohlo vyvážet něco, za co by si mohlo pořídit minimální stravu pro své obyvatele. Tím, že Spojenci odebrali Německu čtvrtinu orné půdy, vytvořili situaci, v níž by existence Německa nutně závisela na industrializaci ještě více než před válkou.[67]

Hospodářský rozvrat způsobený zónovým rozdělením Německa poškodil i německou ekonomiku. Sovětská zóna se stále více orientovala na východ a pokračovala ve vymáhání maximálních reparací ze své zóny. Francouzská zóna stagnovala kvůli neochotě Francie spolupracovat na jakémkoli celoněmeckém programu, dokud nebude otázka Sárska vyřešena ve prospěch Francie. Francie se také obávala oživení hospodářské síly Německa.[68]

To, co nakonec vedlo západní spojence k revizi okupační politiky v Německu, byl strach z komunistického převratu v Evropě. Západní spojenci se obávali, že pokud Německo zůstane evropským slumem, sociální nepokoje ho donutí přejít do komunistického ohniska a zbytek Evropy ho bude následovat. V Polsku již byli antikomunisté vytlačeni od moci a jen několik málo antikomunistů uniklo do bezpečí. Podobný nedemokratický vývoj rozvracel Rumunsko, Maďarsko a Československo. Komunistické strany ve Francii a Itálii nabývaly na síle a vyvolaly několik generálních stávek. Evropa byla zralá

na komunistický převrat a západní spojenci si uvědomovali, že je třeba něco udělat, aby ho zastavili.[69]

Hrozbu komunistického převratu v Evropě si spojenečtí vůdci uvědomovali již dlouho. Francouzský maršál Alphonse Juin prohlásil generálu Georgi Pattonovi na večeři v Paříži v srpnu 1945: ***„Je skutečně nešťastné, že Angličané a Američané zničili jedinou zdravou zemi v Evropě - a tím nemyslím Francii - proto je nyní otevřena cesta pro nástup ruského komunismu.“***[70] Sám Patton varoval před nebezpečím ruského komunismu v důsledku zničení Německa. Patton prohlásil: ***„To, co děláme, je naprosté zničení jediného polomoderního státu v Evropě, aby ho Rusko mohlo celé pohltit.“***[71]

Po neúspěšném moskevském zasedání Rady ministrů zahraničních věcí v březnu 1947 si západní spojenci uvědomili nutnost stanovit nový kurz nezávislý na Sovětském svazu. George F. Kennan poznamenal: ***„Bylo zřejmé, že sovětští vůdci mají politický zájem na tom, aby ekonomiky západoevropských národů selhaly pod jiným než komunistickým vedením.“*** Vzhledem k hrozícímu úplnému hospodářskému rozpadu v Evropě bylo třeba vypracovat nový plán na podporu churavějících evropských ekonomik.[72]

Program evropské obnovy, známý spíše jako Marshallův plán, původně plánoval americký ministr zahraničí George Marshall, aby podpořil hospodářskou obnovu Evropy na obou stranách železné opony. Sovětský svaz však podnikl kroky, které zabránily tomu, aby se Marshallova plánu zúčastnila některá z východoevropských zemí. Sovětský svaz zorganizoval konkurenční program obnovy východní Evropy známý jako Molotovův plán. Kominform ovládaný Sovětským svazem vyzýval komunisty na celém světě, aby pomohli porazit Marshallův plán, který označoval za nástroj „světové nadvlády amerického imperialismu“.[73]

Marshallův plán odolal sovětské výzvě. V období od 3. dubna 1948 do 30. června 1952 poskytl Marshallův plán 3,176 miliardy dolarů Spojenému království, 2,706 miliardy dolarů Francii a 1,474 miliardy dolarů Itálii. Pouze 1,389 miliardy dolarů dostalo západní Německo, z čehož Německo později splatilo přibližně 1 miliardu dolarů. Německé ekonomice však pomoc pomohla nejvíce. Jeden komentátor popsal vliv Marshallova plánu na západní Německo: ***„Účinky byly ohromné a nevyrovnaly se žádné jiné evropské zemi, přestože Německo dostalo jen relativně malou část pomoci v rámci Marshallova plánu. Evropa dostala od Spojených států celkem 20 miliard dolarů; v roce 1954 činila částka na obyvatele pro Německo 39 dolarů oproti***

72 dolarům pro Francii, 77 dolarům pro Anglii, 33 dolarům pro Itálii a 104 dolarům pro Rakousko. V Německu však pomoc přišla v pravý čas, kdy nahromaděné tlaky na fyzickou i psychickou obnovu dosáhly bodu prasknutí.“[74]

Účinek Marshallova plánu v Německu byl téměř magický. Německá ekonomika během několika měsíců zřetelně ožila, do roka rostla rychleji než kterákoli jiná ekonomika v Evropě a do deseti let se Německo přiblížilo pozici nejbohatší země v Evropě. Růst německé ekonomiky ukončil hladovění německého národa. Podle generála Maurice Popea, který v roce 1948 působil v kanadské vojenské misi v Německu, se *„podmínky přes noc zlepšily…[brzy] byly ve skromném obchodě s potravinami na rohu vystaveny lahůdky všeho druhu a za docela rozumné ceny“*.[75]

Drancování a ničení Německa

Devastace Německa totální válkou vyvolala vážné pochybnosti o jeho poválečné schopnosti přežít. Ještě nikdy v dějinách nebyly tak důkladně zničeny životní zdroje národa. Po návratu z vítězství v Evropě generál Omar Bradley prohlásil: *„Mohu vám říci, že Německo bylo zcela a úplně zničeno.“*[76]

Navzdory uklidňujícím slovům spojeneckých vůdců na Jaltě a v Postupimi bylo Němcům brzy jasné, že Spojenci nepřijeli jako osvoboditelé. Naopak, Spojenci přišli jako dobyvatelé, stejně pomstychtiví, chamtiví a bezohlední jako všichni, kdo kdy vyhráli válku. Drancování a ničení Německa pokračovalo i po skončení druhé světové války. Rudá armáda začala drancovat Evropu hned po svém vstupu do Německa v roce 1944. Po skončení války se sovětské drancování v ruské zóně stalo ohromným. Továrny, rafinerie, zpracovatelské závody a další podniky těžkého průmyslu byly rozebrány a poslány na východ do Sovětského svazu, kde byly znovu sestaveny. Do Sovětského svazu byly odeslány všechny sekundární železniční tratě, elektrické a parní lokomotivy a jejich vozový park. Závody, které zůstaly v Německu, provozovali Němci výhradně ve prospěch Sovětského svazu.[77]

Vojáci Rudé armády se připojili k sovětské vládě a masivně drancovali Německo. Jistá žena ze Slezska napsala: *„Rusové systematicky vyklízeli všechno, co pro ně mělo nějakou cenu, například všechny šicí stroje, klavíry, pianina, vany, vodovodní kohoutky, elektrocentrály, postele, matrace,*

koberce atd. Zničili i to, co si nemohli odnést s sebou. Nákladní auta často stála celé dny na dešti a v nich ty nejcennější koberce a předměty z nábytku, až bylo všechno úplně zničené a zničené. Pokud bylo potřeba palivo, pak se zpravidla kácely celé lesy nebo se z prázdných domů vytrhávaly okenní rámy a dveře, které se na místě rozbíjely a ihned používaly k rozdělání ohně. Rusové a Poláci dokonce používali schodiště a zábradlí jako dříví na oheň. Časem byly odstraněny i střechy domů a použity na topení....Prázdné domy, otevřené, bez okenních tabulí, zarostlé plevelem a špínou, krysy a myši v neuvěřitelném množství, nesklizená pole, půda, která byla dříve úrodná, nyní zcela zarostlá plevelem a ležící ladem. Ani v jedné vesnici nebylo vidět krávu, koně nebo prase....Rusové všechno odvezli na východ, nebo spotřebovali.“[78]

Rusové zničili většinu toho, co nebylo uloupeno. Německá žena popisuje, co viděla, když na konci války našla cestu domů: *„Byli jsme varováni ostatními, kteří byli svědky známek ruské okupace, abychom očekávali zmatek a zcela opustili naši beznadějnou misi. Očekávali jsme tedy nejhorší, ale naše představa nejhoršího nás dostatečně nepřipravila na skutečnost. Otřeseni na pokraji zhroucení si prohlížíme bojiště - hromady odpadků, mezi nimiž se jako útesy tyčí rozbité kusy nábytku; zápach nás dusí a téměř nás nutí k odchodu. Otrhané zbytky oblečení, rozdrcené nádobí, knihy, obrazy vytržené z rámů se válejí v každé místnosti. Do jídelny se nemůžeme podívat, protože je zamčená. A především ten odporný zápach, který se line z největšího a totálně zdemolovaného obývacího pokoje! Z rozbitých zavařovacích sklenic vytéká zkažený obsah, odpadky nedefinovatelného původu se mísí s nezaměnitelnými lidskými výkaly a zaschlá skvrna od moči odbarvuje zmuchlané papíry a hadry. Opatrně se brodíme skládkou a šťouráme se v některých věcech, které jsou cokoliv, jenom ne rozpoznatelné. Překonáme znechucení, pronikneme do spodních vrstev a objevíme nepoškozené knihy, volné fotografie, svazky starých dopisů, podivné kusy stříbra, občas nerozbitý talíř.“*[79]

Sovětští vojáci byli ohromeni množstvím materiálních statků v Německu. Velké množství automobilů, traktorů, motocyklů, jízdních kol, sporáků, rádií a dalšího běžného zboží bylo pro mnohé sovětské vojáky nepochopitelné. Jeden ruský voják poznamenal, že z jednoho domu v Německu se toho dalo odvézt více než v typické vesnici v Sovětském svazu. Jiný sovětský voják přiznal: *„Všichni, důstojníci i mužstvo, jsme viděli bohatství a prosperitu kapitalistické země a nemohli jsme uvěřit vlastním očím. Nikdy*

jsme nevěřili, že by mohla existovat taková hojnost zboží.“ Tuto německou materiální hojnost Rudá armáda buď vyrabovala, nebo zničila.[80]

I ve zničeném stavu byl Berlín pro Rusy obrazem kultivovanosti. Rusové ukradli všechna jízdní kola, která našli. Gramofony, náramkové hodinky, žárovky a zapalovače byly pro většinu ruských vojáků nejen novinkou, ale i cenným majetkem, který bylo třeba sbírat. Zabavovali také veškerý alkohol, který jim přišel pod ruku. Vše, co Rudá armáda neukradla, zničila, včetně cenných starožitností, hudebních nástrojů a elegantního oblečení.[81]

Američtí vojáci také okrádali německý obyvatelstvo a nechávali německé děti hladovět. Americký letecký hrdina Charles Lindbergh napsal: *„Doma naše noviny přinášejí články o tom, jak „osvobozujeme“ utlačované země a národy. U nás naši vojáci používají slovo „osvobozovat“ k popisu způsobu získávání kořisti. Cokoli, co bylo odňato nepřátelskému domu nebo osobě, je v jazyce vojáků „osvobozeno“. „Osvobozeny“ jsou fotoaparáty Leica (pravděpodobně nejžádanější položka); zbraně, potraviny, umění. Cokoli, co se vezme, aniž by se za to zaplatilo, je „osvobozeno“. Voják, který znásilní německou ženu, ji „osvobodil“... Německé děti se dívají oknem dovnitř. Máme více jídla, než potřebujeme, ale předpisy brání tomu, abychom jim ho dali. Je těžké se na ně dívat. Stydím se, za sebe, za svůj národ, když jím a dívám se na ty děti. Ony za válku nemohou. Jsou to hladové děti. Jakým právem se můžeme cpát, zatímco ony se na to dívají - dobře živení muži jedí, nechávají na talířích nechtěné jídlo, zatímco hladové děti se na to dívají?... V americké armádě je jídla nadbytek a zdá se, že málokoho zajímá, jak hladové jsou německé děti za dveřmi.“*[82]

Reportér William Stoneman z deníku *Chicago Daily News* byl šokován vandalismem a rabováním amerických vojáků. Stoneman, který sloužil u 3. americké armády, napsal v květnu 1945: *„Byl jsem ohromen neopatrným zacházením s kořistí a způsobem, jakým byly velké zásoby potravin ponechány napospas bezohledným nájezdům rabujících. Vzácné věci za miliony dolarů, od složitých objektivů Zeiss přes máslo a sýry až po drahé automobily, jsou ničeny, protože armáda nezorganizovala systém pro získávání cenného nepřátelského materiálu. Frontoví vojáci se k nepřátelskému majetku chovají hrubě a drsně. Přirozeně si berou, co najdou, pokud to vypadá zajímavě, a protože jsou v první linii, nikdo nic neříká... Ale to, co si frontové jednotky vezmou, není nic ve srovnání se škodami způsobenými bezohledným vandalismem některých následujících jednotek.*

Zdá se, že ničí všechno, včetně nejprostších osobních věcí lidí, v jejichž domech jsou ubytováni.“[83]

Americký proviantní maršál podplukovník Gerald F. Beane byl pověřen řešením zločinů spáchaných americkými vojáky. V oficiální zprávě vydané v Berlíně koncem roku 1945 Beane uvedl, že krádeže a loupeže byly nejčastějšími zločiny páchanými našimi vojáky. Jeho zprávu komentoval list *Chicago Tribune*: ***„Pokud jde o zločiny spáchané proti majetku, vysvětlení je poměrně zřejmé. V průběhu války nebyla přijata žádná účinná opatření, která by invazním armádám bránila v rabování. Této trestné činnosti se dopouštěli důstojníci i mužstvo a z velké části zůstala nepotrestána. Bylo tolerováno pod nějakým eufemismem, jako je sbírání suvenýrů. Jednou vytvořený zvyk krást se těžko odbourává. Vina je samozřejmě na straně vrchního velení, které toto zneužívání umožňovalo. Prohlášení plukovníka Beana naznačuje, že armáda se opožděně snaží svou chybu napravit.“***[84]

Zahraniční dělníci a vysídlenci také po válce často rabovali německý majetek. Němci stáli ve strachu, když zahraniční dělníci *„procházeli zemí a rabovali, loupili a vraždili“*. Spojenečtí vojáci často přihlíželi, jak zahraniční dělníci rabují německé obchody - což bylo snazší, když byl pro Němce uvalen zákaz vycházení, ale pro zahraniční dělníky nikoli. Vystěhovaní zahraniční dělníci v Mnichově, kteří tvořili 4 % obyvatelstva, byli zodpovědní za tři čtvrtiny zločinů spáchaných ve městě. Jeden kněz z Goerlitz napsal, že po skončení války zanechaly hordy zahraničních dělníků město plné trosek po svém rabování.[85]

Krádeže v Německu se po válce neomezovaly jen na drobné krádeže. Na okrádání Německa o vše, co mělo nějakou hodnotu, se podílely celé vlády. Jednou ze sovětských priorit bylo zabavování významných uměleckých děl nalezených v Berlíně a po celém Německu. Jednalo se o plně plánovanou operaci, přičemž umělecká díla ukradená sovětskými vojsky měla být původně vystavena v obrovském muzeu válečných trofejí. Protože se po válce změnilo světové mínění v neprospěch Sovětů, rozhodli se umělecká díla ukrýt ve speciálních uzavřených galeriích po celém Sovětském svazu. Mnohé z obrazů zůstávají ukryty dodnes.[86]

Svůj podíl na německé kořisti zabavila i britská královská rodina. Například jachta Hermanna Göringa Carin II skončila v rukou britské královské rodiny.[87] Britská královská rodina pověřila Anthonyho Blunta, sovětského špiona, aby odcestoval do Hannoveru a zmocnil se německých korunovačních

klenotů. Přestože později musely být klenoty vráceny právoplatným majitelům, některé klenoty nebyly nikdy vráceny.[88]

Spojené státy sice nezabraly německé továrny a závody, ale vzaly si svůj podíl na německém pokladu. Miliardy dolarů ve zlatě, stříbře, měně, neocenitelných obrazech a uměleckých dílech byly ukradeny z úkrytů v jeskyních, tunelech a solných dolech po celém Německu a převezeny do Spojených států.[89]

Drancování německých mozků a pracovní síly

Německo zažilo také „mentální demontáž“, neboť stovky německých vědců byly vítězi donuceny emigrovat. Jedna americká vládní agentura tiše přiznala, že operace *Paperclip* byla prvním případem v historii, kdy se dobyvatelé pokusili zabavit vynálezeckou sílu národa. Časopis *Life* dodal, že skutečným ziskem reparací této války nebyly zabavené továrny, zlato nebo umělecká díla, ale německé mozky a výsledky německého výzkumu.[90]

Sověti se také pokoušeli unést nebo zlákat vědce a techniky, kteří by pro ně mohli být užiteční. Německý fyzik Gustav Hertz, nositel Nobelovy ceny, byl odvezen do Sovětského svazu, aby jim pomohl s vývojem jaderných zbraní. Dne 21. října 1945 bylo vlakem do Sovětského svazu posláno velké množství kvalifikovaných německých dělníků, techniků a vědců. Západní spojenci vyjádřili chabý protest, který Rusové jednoduše ignorovali.[91]

Miliony Němců byly také poslány do Sovětského svazu na otrockou práci. Následující zpráva byla zveřejněna 29. června 1945: ***„Počet německých zajatců v ruských rukou se odhaduje na 4 až 5 milionů. Když se Berlín a Breslau vzdaly, dlouhé šedozelené kolony zajatců pochodovaly na východ skleslé a vystrašené směrem k obrovským skladištím u Leningradu, Moskvy, Minsku, Stalingradu, Kyjeva, Charkova a Sevastopolu. Všichni zdatní muži museli denně urazit asi 22 mil. Ti tělesně postižení se vezli na ručních vozících nebo na vozech tažených náhradními zvířaty....Budou nuceni obnovovat ruská města a vesnice, které zničili. Domů se nevrátí, dokud nebude práce dokončena.“***[92]

Někteří zmrzačení a nemocní Němci, kteří přežili ruské otrocké pracovní tábory, se vrátili do Berlína, kde s nimi američtí zpravodajové vedli rozhovory. Německé ženy z Červeného kříže se 10. září 1946 setkaly s dvacetivozovým

s vlakem vracejících se nuceně nasazených ze Sovětského svazu. Jejich příběh vyprávěla profesionální zdravotní sestra: *„Byli ve vlaku téměř týden a cestovali asi 60 mil od Frankfurtu nad Odrou. Docházelo k úmrtím hladem, ne však jen během jízdy, ale z útrap cesty po měsících podvýživy v ruských pracovních táborech. Téměř všichni z 800 nebo 900 lidí ve vlaku byli nemocní nebo zmrzačení. Dalo by se říci, že všichni byli invalidé. V každém z těchto malých nákladních vagónů jich bylo nacpáno 40 až 50. Nemocní museli na cestě domů spát vedle mrtvých. Nepočítala jsem je, ale jsem si jistá, že jsme odvezli více než 25 mrtvol. Ostatní museli být odvezeni do nemocnic. Zeptala jsem se několika mužů, zda ruští strážní nebo lékaři udělali během cesty něco pro to, aby se o nemocné postarali. Odpověděli: „Ne."*

V depu jsem potkala jen jednoho čilého, zdravého muže a od té doby jsem ho neviděla. Byl to teprve sedmnáctiletý kluk. Ten kluk mi řekl, že vězně, kteří odcházejí z ruských táborů do Německa, prohledávají, aby nikdo z nich nepřevážel poštu pro své kamarády. Proto když je některý z nich diagnostikován jako beznadějný invalida, v očekávání propuštění si zapamatuje jména a adresy příbuzných, u nichž se může hlásit pro své spoluvězně. Řekl, že pouze vězni ve zvláštní přízni mohou posílat pohlednice svým nejbližším příbuzným. Tento sedmnáctiletý kluk si zapamatoval 80 jmen a adres příbuzných svých přátel z vězení v Berlíně. Budovy na většině adres našel v troskách, o současném pobytu bývalých obyvatel není nic známo, ale během prvních šesti dnů pobytu v Berlíně navštívil všech 80 adres."[93]

Pokud se vězni, které Rusové propustili jako neschopné další nucené práce, uzdravili, byli zpravidla posláni zpět do Sovětského svazu na další otrockou práci. Schopní Němci propuštění v britské nebo americké zóně a navrácení do svých domovů v sovětské zóně byli také obvykle posíláni do Sovětského svazu na otrocké práce. Sebemenší neposlušnost byla v ruských táborech trestána tak těžkou prací, že třetina neposlušných zemřela do tří týdnů vyčerpáním. Němečtí zajatci předávaní Rusům často páchali sebevraždy nebo se snažili sami sebe zneschopnit, aby se vyhnuli poslání do sovětských táborů otrocké práce.[94]

Podle MVČK pro Francii v srpnu 1946 otročilo 680 000 bývalých německých vojáků. Z tohoto počtu bylo 475 000 zajato Spojenými státy a předáno Francouzům na nucené práce. Po předání 320 000 německých zajatců jich Francouzi 2 474 vrátili Spojeným státům, protože byli silně podvyživení a nezpůsobilí k práci. Fotograf agentury *Associated Press* Henry

Griffin, který pořídil snímky mrtvol nahromaděných v Buchenwaldu a Dachau, o těchto navrácených Němcích řekl: *„Jediný rozdíl mezi těmito muži a těmi mrtvolami vidím v tom, že tady ještě dýchají.“*[95]

MVČK uvedl, že v srpnu 1946 využívala Velká Británie 460 000 Němců jako otrocké pracovní síly, Spojené státy 284 000, Jugoslávie 80 000, Belgie 48 000, Československo 45 000, Lucembursko 4 000 a Holandsko 1 300. Držení tak velkého počtu Němců mimo jejich rodiny bylo přímým útokem proti německým domovům a rodinám. MVČK odsoudil spojenecký systém otrocké práce: *„Spojené státy, Británie a Francie téměř rok po uzavření míru porušují dohody Mezinárodního červeného kříže, které slavnostně podepsaly v roce 1929.*

Vyšetřování v ženevském ústředí dnes odhalilo, že předávání německých válečných zajatců zajatých americkou armádou francouzským a britským úřadům na nucené práce není nikde ve stanovách Mezinárodního červeného kříže, který je v této věci nejvyšší autoritou na světě, povoleno.

Přestože jsou tisíce bývalých německých vojáků využívány k nebezpečným pracím při odminovávání minových polí, zametání námořních min, ničení přebytečné munice a demolici rozbitých budov, Ženevská úmluva výslovně zakazuje zaměstnávat zajatce „jakoukoli nebezpečnou prací nebo přepravou jakéhokoli materiálu používaného ve válečných akcích....“

„Američané již předávají německé zajatce Francouzům a Britům na nucené práce, což Rusové uvádějí jako důvod, proč si ponechávají zajatce německé armády tak dlouho, dokud jsou schopni pracovat,“ připustil jeden z úředníků Mezinárodního červeného kříže. ‚Směna zajatých nepřátelských vojáků vítězi vrhá svět zpět do temného středověku - kdy feudální baroni přepadávali sousední vévodství, aby doplnili svůj lidský dobytek.‘“[96]

Spojenci nutili k nuceným pracím také ženy, děti a staré lidi. Žádná práce nebyla pro podmaněné Němce příliš odporná nebo ponižující. Některé pracovní úkoly byly obzvláště nepříjemné, jak jasně uvádí jedna žena: *„V důsledku válečných škod... byly záchody ucpané a špinavé. Tuto špínu jsme museli odklízet rukama, aniž bychom k tomu měli nějaké náčiní. Exkrementy se vynášely na dvůr, lopatou se dávaly do vozíků, které jsme museli vozit do odpadních jam. Hrozné na tom bylo, že jsme se ušpinili od exkrementů, které vytryskly, ale sami jsme se očistit nemohli.“*[97]

Jiná Němka ze sovětské zóny dodává: ***„Musely jsme stavět přistávací dráhy a lámat kameny. Ve sněhu a dešti, od šesti ráno do devíti večer, jsme pracovali podél cest. Každý Rus, který měl potřebu, si nás vzal stranou. Ráno a večer jsme dostávali studenou vodu a kus chleba, v poledne polévku z rozdrcených neloupaných brambor bez soli. V noci jsme spaly na podlahách statků nebo ve stájích, k smrti unavené, schoulené k sobě. Každou chvíli jsme se však probudily, když sténání a naříkání v černé místnosti ohlásilo přítomnost některého ze strážných.“***[98] Jak tato žena a další ženy uvádějí, německé ženy mohly být znásilněny i při nucených pracích pro Spojence. Jak řekla jedna Němka, která pracovala při sázení brambor: *„Když chtěli nějakou holku, prostě přišli na pole a vzali si ji.“*[99]

Denacifikace Němců

Denacifikace byla spojeneckým programem, který byl po válce zahájen s cílem potrestat členy nacionálněsocialistické strany a odstranit je z veřejných a poloveřejných funkcí. Spojenci pokrytecky přehlíželi strašlivé zločiny, kterých se dopustili na Němcích, a rozhodli, že nacionálněsocialistická strana je natolik zločinná, že musí být zlikvidována.

Němečtí představitelé všech společenských vrstev považovali za nutné nebo účelné vstoupit do nacionálněsocialistické strany nebo do jedné či více s ní spojených organizací, jakmile převzala kontrolu nad Německem. Členství v nacionálněsocialistické straně se bezprostředně před válkou a během ní rychle rozšiřovalo. Strana a národ se během války natolik ztotožnily, že vstoupit do ní znamenalo projevovat vlastenectví; odmítnout členství znamenalo přivolat si postih za neloajalitu. Spojenecký program denacifikace si kladl za cíl zničit životy milionů Němců jen proto, že se Spojenci domnívali, že Němci, kteří vstoupili do nacionálněsocialistické strany, udělali politickou chybu.[100]

Denacifikační dekrety schválené Postupimskou dohodou byly v rozporu s Postupimskou deklarací, podle níž *„bude zrušena diskriminace na základě… politického přesvědčení“*. Postupimská dohoda trvale rozpustila nacionálněsocialistickou stranu a její přidružené organizace a instituce. Postupimská dohoda přikazovala, že *„nacističtí vůdci, vlivní příznivci nacismu a vysocí funkcionáři nacistických organizací a institucí budou zatčeni a internováni“* a že všichni méně významní nacisté *„budou odstraněni z*

veřejných a poloveřejných funkcí a bývalých odpovědných míst v soukromých podnicích“.[101]

Hlavním nástrojem denacifikace byl dvanáctistránkový dotazník sestávající ze 133 otázek. Až 13 milionů těchto dotazníků bylo vytištěno a rozdáno buď Němcům s pochybnou minulostí, nebo těm, kteří hledali zaměstnání. Ačkoli mnohým Němcům připadaly otázky absurdní a komické, dotazník musel být přesto řádně vyplněn a vrácen, aby se Němec mohl vrátit do normálního života. Němec musel formulář s „někdy hloupými otázkami“ řádně vyplnit, aby přežil. Jinak byl bez práce a zbaven přídělových lístků. Pokud si nedal pozor, mohl být také zatčen a prohlášen za válečného zločince.[102]

Američané se snažili vyčistit německou politiku od členů nacionálněsocialistické strany. Američané vedli v denacifikaci, když projednali 169 282 případů, zatímco Rusové a Francouzi projednali celkem 18 328, resp. 17 353 případů. Britové projevili o denacifikaci menší zájem, ve své zóně řešili pouze 2 296 případů. Spojenecký proces denacifikace byl chybný, protože případů bylo příliš mnoho a svědci byli nespolehliví. Svědci věděli, že budou sami pod drobnohledem, takže pro ně bylo nejdůležitější popřít jakékoli pochybení z jejich strany.[103]

Vysoký počet zatčení a tvrdá denacifikační politika vytvářely vážné překážky pro hladký chod poválečného Německa. Jak hlásil jeden americký major v červenci 1945, *„velké potíže se vyskytly při hledání kompetentního a politicky čistého personálu civilní správy“*. Velkoplošné propouštění v důsledku denacifikace ztěžovalo městům a obcím v celém Německu řádný chod jejich činnosti. Mezery, které propouštění zanechalo, byly obzvláště velké v německém veřejném školství. V americké zóně bylo odvoláno 65 % všech učitelů základních škol a většina zbývajících učitelů se blížila k důchodu.[104]

Četné problémy, které vznikly v důsledku procesu denacifikace, přiměly generála George Pattona, v té době vojenského guvernéra Bavorska, aby požadoval méně přísný přístup. Tvrdil, že vycvičený personál byl odvoláván z administrativních pozic a nahrazován méně zkušeným a méně schopným personálem. Patton prohlašoval: ***„Není možné, aby člověk byl státním úředníkem v Německu a nemusel sloužit nacismu, stejně jako není možné, aby člověk byl poštovním úředníkem v Americe a nemusel sloužit alespoň slovně Demokratické nebo Republikánské straně, když je u moci.“***[105] Patton byl převelen poté, co se jeho názory objevily v New York Times. Generál Eisenhower se držel tvrdého denacifikačního programu.[106]

Pro miliony Němců přišla nejhorší část denacifikace po ukončení dotazníku. Po přezkoumání dotazníku spojenečtí zpravodajští důstojníci často navštěvovali německé domácnosti, aby je dodatečně vyšetřili a vyslechli. Mnozí z těchto zpravodajských důstojníků byli židovští emigranti, kteří koncem 30. let unikli před nacistickou perzekucí a chtěli si vyřídit staré účty. Dodatečné výslechy byly často sestaveny tak, aby způsobily co nejvíce bolesti a utrpení, a často končily internací nebo dokonce smrtí.[107]

Výslechy v ruské zóně byly typicky brutální a nelidské. Německý lékař uvádí své zkušenosti z výslechů v ruském táboře: ***„Sklepy všech baráků jsou přeplněné lidmi, asi 4 000 mužů a žen, z nichž mnozí jsou každou noc vyslýcháni příslušníky NKVD. Účelem těchto výslechů není vymámit z lidí to, co věděli - což by stejně nebylo zajímavé -, ale vymámit z nich zvláštní doznání. Používané metody jsou velmi primitivní: lidé jsou biti, dokud se nepřiznají, že byli členy nacistické strany. Výsledek je však téměř opačný, než většina lidí pravděpodobně očekává, tedy že ti, kteří členy strany nebyli, z toho vyjdou lépe. Autority prostě předpokládají, že v podstatě všichni byli členy strany. Mnoho lidí při těchto výsleších a po nich umírá, zatímco s jinými, kteří se k členství ve straně hned přiznají, se zachází mírněji.“***[108]

Dokonce i známí antinacisté jako Freddy a Lali Horstmannovi se v ruské zóně setkali s problémy. Lali zaznamenala, že po válce jejich dům nečekaně navštívili ruští důstojníci a prohledali jeho obsah. Jejího manžela Freddyho odvedli na velitelství NKVD, kde mu položili několik otázek týkajících se jeho práce na ministerstvu zahraničí. Lali bylo řečeno, že nemůže svého muže k výslechu doprovázet. Policisté Lali opakovaně sdělili, že se nemá čeho bát. Lali uvádí, že svého manžela již nikdy neviděla.[109]

Mnoho Němců také hlásilo zneužívání v americké zóně. Anna Festová se krátce po skončení války udala k Američanům. Festová uvedla, že po šesti týdnech k ní domů přijeli v autě příslušníci amerických okupačních sil, řekli jí, aby si sbalila pár věcí a za půl hodiny byla připravena. Festová prohlásila: ***„Pak to začalo. Takový pocit bezmoci, když před vámi stojí tři nebo čtyři těžce ozbrojení vojenští policisté. Člověk prostě zpanikaří. Strašně jsem brečela. Moje matka byla úplně bez sebe a říkala: ‚To nemůžete udělat. Zaregistrovala se přesně tak, jak měla.‘ Pak řekla: ‚Kdybys raději šla někam jinam a schovala se.‘ Ale já to považuji za nesmyslné, protože jsem se necítila provinile.“***[110]

Festová uvedla, že jí nikdy nebylo sděleno, proč byla zatčena, a nedostala nic písemně. *„Tak to bylo se všemi, bez udání důvodu.“* V týdnech

po zatčení byla Festová přemístěna do několika různých zařízení, než byla převezena do internačního tábora v Ludwigsburgu, kde měla stanout před soudem. Mezitím byla vyslýchána a hovořila o *„velmi, velmi špatných zážitcích“*. Festová uvedla, že ji odvedli do malé boudy, v níž byli dva policisté a pár německých ovčáků. Jeden z policistů na ni vykřikoval různá obvinění a kladl jí otázky. Když Festová neodpověděla, *„jak si přál, kopl mě do zad a druhý mě udeřil“* pěstí. Dveře boudy zůstaly otevřené, takže němečtí muži stojící venku a čekající na výslech museli vše vidět a slyšet. *„To pro ně muselo být hrozné,“* vzpomíná Festová. *„Když jsem vyšla ven, několik z nich tam stálo a po tvářích jim tekly slzy. Co mohli udělat? Nemohli nic dělat.“*[111] Fest se krátce po pobytu v Dachau nervově zhroutila. Když se zotavila, byla poslána zpět do tábora v Ludwigsburgu, kde čekala na soud. Festová byla nakonec zproštěna viny a 28. srpna 1947 propuštěna. Více než dva roky byla vězněna Spojenci.[112]

Ernst von Salomon byl zatčen a spolu se svou židovskou přítelkyní a dalšími vězni uvržen do internačního tábora severně od Mnichova. Muži byli okamžitě zbiti a ženy znásilněny vojenskou policií, zatímco je z okna sledovalo vzrušené publikum amerických vojáků. Von Salomonovi byly při bití vyraženy zuby. Když se zvedal z podlahy a obličej měl zalitý krví, von Salomon jednomu důstojníkovi řekl: *„Vy nejste žádný gentleman.“* Útočníci při této poznámce hulákali smíchy. *„Ne, ne, ne! Jsme chlapci z Mississippi!“* odpověděl hrdě důstojník.[113] Von Salomon byl 18 měsíců vězněn v táboře, aniž by proti němu bylo vzneseno jakékoli obvinění nebo proveden výslech. Když byl konečně propuštěn, byl tak vyhublý, že vypadal jako kostra. Další vězni von Salomonův popis amerických internačních táborů potvrdili. Například Karl Blessing, pozdější prezident Bundesbanky, uvedl, že s ním bylo zacházeno naprosto stejně.[114]

Zatímco v britské zóně byly snahy o denacifikaci méně přísné, Britové vydávali svým vojákům pokyny, aby Němce udrželi na uzdě. V jednom poválečném letáku vydaném pro britské vojáky se píše: *„Hrajte svou roli jako představitelé vítězné mocnosti a držte Němce na uzdě. Vydávejte rozkazy - neptejte se na otázky. Projevujte chladnou, korektní, důstojnou zdrženlivost a odstup. Nesnažte se být laskaví - bude to považováno za slabost. Těžce shazujte jakékoli pokusy o převzetí velení nebo jiné formy drzosti. Nebuďte příliš ochotni naslouchat příběhům atraktivních žen - mohou jednat na základě rozkazů. Nedávejte najevo nechuť k další válce, pokud se Německo tentokrát nepoučí.“*[115]

Židovská brigáda, která byla součástí britské 8. armády, v rámci spojeneckého denacifikačního programu zavraždila také mnoho odzbrojených a bezbranných německých důstojníků. Židovská brigáda nebyla založena proto, aby bojovala ve válce, ale aby následovala britskou armádu a zabíjela vyšší německé důstojníky, kteří se obvykle neprovinili ničím jiným než tím, že sloužili obraně své země. Morris Beckman ve své knize *The Jewish Brigade* uvádí: ***„Jednalo se o první poválečné popravy vybraných špičkových nacistů. Fungovalo několik desítek oddílů pomsty; nejvyšší odhad počtu poprav byl 1 500. Přesné číslo nebude nikdy známo.“***[116]

Spojenecký program denacifikace byl v praxi programem pomsty vůči Německu, který vyvolal zášť vůči Spojencům. Dokonce i mnozí Němci, kteří nikdy nevstoupili do nacionálněsocialistické strany, měli k denacifikaci odpor. Někteří Němci po válce opakovali následující vtip: Muž přijde na policejní stanici a řekne policistovi, že se chce zaregistrovat jako nacista. Policista mu odpoví, že to měl udělat už před rokem a půl. Muž policistovi řekne: „Před osmnácti měsíci jsem ještě nebyl nacista!“[117]

Takzvaná denacifikace Německa byla ve skutečnosti odhodlaným pokusem odstranit z Němců všechny zbytky hrdosti na vlastní národ a kulturu. Program byl pokrytecky řízen spojenci s naprostým nezájmem o spravedlnost. Hans Schmidt k denacifikaci uvádí: ***„Pokud někdo vezme národu a lidu jeho suverenitu, nezávislost, právo na sebeurčení, právo na spravedlnost a pravdu, právo na nezávislé, nestranné a spravedlivé soudnictví, právo na vládu osob (politiků nebo panovníků), které mají vždy na zřeteli nejlepší zájmy vlastní země, právo na zachování vlastní kultury, sebeúcty, a dokonce i vlastní měny, právo na obranu svého pokrevního rodu a konečně i své identity, pak je tento lid a národ odsouzen k záhubě z této Země.“***[118]

Zhodnocení nejděsivějšího míru v dějinách

Poválečné zacházení Spojenců s Německem mělo pravděpodobně za následek více mrtvých Němců než během druhé světové války. Ačkoli přesný počet obětí nebude nikdy znám, počet německých vojáků a civilistů, kteří zahynuli během druhé světové války, je pravděpodobně nejvýše 6,5 milionu.[119] Celkový počet německých poválečných úmrtí v letech 1945 až 1950 toto číslo téměř jistě přesahuje.

Spojencům se dařilo svou vražednou politiku vůči Němcům skrývat, protože v Německu kontrolovali vše podstatné. Statistiky německých úmrtí po válce byly všechny pod kontrolou Spojenců. Neexistovala žádná nezávislá německá vláda, která by mohla spojenecké údaje zpochybnit. Zprávy amerických vojenských guvernérů byly navrženy tak, aby příznivě odrážely poválečné zacházení Spojenců s Německem, a od té doby jsou široce používány k určení našeho pohledu na poválečné dějiny Německa. Tyto zprávy uváděly údaje, podle nichž v letech 1945 až 1950 nezemřel žádný velký počet Němců ani mezi odsunutými, ani mezi Němci žijícími ve třech západních zónách.[120]

Poválečná úmrtí Němců lze rozdělit do tří skupin. První skupinou jsou němečtí váleční zajatci v Evropě i v Sovětském svazu. Druhou skupinou jsou němečtí vyhnanci a třetí skupinou jsou Němci, kteří již pobývali v Německu. Ačkoli nikdo nikdy přesně nezjistí, kolik Němců zemřelo v letech 1945 až 1950, je jisté, že počet mrtvých daleko přesahuje většinu obecně tradovaných odhadů. Velká většina těchto úmrtí byla způsobena smrtící politikou, kterou Spojenci po válce Německu vnutili.

Jak je doloženo v páté kapitole, konzervativní odhad počtu mrtvých Němců ve spojeneckých zajateckých táborech je 1,5 milionu. To zahrnuje více než 517 000 mrtvých válečných zajatců v Sovětském svazu, 100 000 mrtvých válečných zajatců v Jugoslávii, Polsku a dalších zemích a zbývající mrtvé válečné zajatce v amerických a francouzských táborech. Němci, kteří zemřeli v těchto spojeneckých zajateckých táborech, trpěli bídně kvůli vlivu počasí, nemocem a pomalému hladovění. Americké a francouzské zapojení do tohoto dobře zdokumentovaného spojeneckého zvěrstva většina historiků dodnes popírá.

Jak je uvedeno v šesté kapitole, pravděpodobně minimálně 2,1 milionu německých vyhnanců zemřelo při přesunu, který měl být „spořádaný a humánní“. Odhad 2,1 milionu mrtvých německých vyhnanců uznává za platný většina tradičních historiků.

Významné autority odhadují mnohem vyšší počet mrtvých německých vyhnanců.[121] Například Konrad Adenauer, první kancléř západního Německa, odhadoval, že zemřelo 6 milionů německých vyhnanců. Adenauer uvádí: ***„Podle amerických údajů bylo z východních částí Německa, z Polska, Československa, Maďarska atd. vyhnáno celkem 13,3 milionu Němců. Do východní zóny a tří západních zón přišlo 7,3 milionu [německých vyhnanců], většina z nich do posledně jmenovaných. Šest milionů Němců zmizelo z***

povrchu Země. Jsou mrtví, zmizeli. Většina z těch 7,3 milionu, kteří zůstali naživu, jsou ženy, děti a staří lidé.“[122]

Odhaduje se, že v důsledku spojenecké hladomorné politiky zemřelo 5,7 milionu Němců, kteří již žili v Německu. James Bacque podrobně vysvětluje, jak se tento počet 5,7 milionu mrtvých vypočítal: *„Počet obyvatel celého okupovaného Německa v říjnu 1946 činil podle sčítání lidu připraveného v rámci ACC 65 milionů. Vracejících se zajatců, kteří byli k tomuto počtu obyvatel přidáni v období od října 1946 do září 1950, bylo podle záznamů v archivech čtyř hlavních spojenců 2 600 000 (zaokrouhleno). Narození podle oficiálního německého statistického úřadu Statistisches Bundesamt přidali Německu dalších 4 176 430 nových obyvatel. Příchozích vyhnanců bylo celkem 6 milionů. Celkový počet obyvatel v roce 1950 před ztrátami by tak podle samotných spojenců činil 77 776 430. Podle ročenky OSN a německé vlády bylo v letech 1946-50 oficiálně zaznamenáno 3 235 539 úmrtí. Emigrace činila podle německé vlády přibližně 600 000 osob. Zjištěný počet obyvatel by tedy měl být 73 940 891. Při sčítání lidu v roce 1950, které provedla německá vláda pod dohledem Spojenců, však bylo zjištěno pouze 68 230 796 osob. Podle oficiálních spojeneckých údajů chybělo 5 710 095 osob (zaokrouhleno na 5 700 000).“*[123]

Bacqueho výpočty potvrdil Dr. Anthony B. Miller, který je světoznámým epidemiologem a vedoucím katedry preventivní medicíny a biostatistiky na Torontské univerzitě. Miller přečetl celou práci včetně dokumentů a zkontroloval statistiky, které podle něj *„potvrzují platnost [Bacqueho] výpočtů“*. Miller uvádí: *„Zdá se, že tato úmrtí byla přímo či nepřímo důsledkem hladomorných potravinových dávek, které byly jediné, jež měla většina německého obyvatelstva v tomto období k dispozici.“*[124]

Součet 1,5 milionu německých válečných zajatců, 2,1 milionu německých vyhnanců a 5,7 milionu německých obyvatel se rovná minimálnímu odhadu 9,3 milionu Němců, kteří po válce zbytečně zemřeli. To je mnohem více Němců, než kolik jich zemřelo během druhé světové války. Miliony těchto Němců pomalu umíraly hlady, zatímco Spojenci zadržovali dostupné potraviny. Většinu těchto poválečných mrtvých Němců tvořily ženy, děti a velmi staří muži. Jejich smrt nebyla nikdy poctivě zaznamenána Spojenci, německou vládou ani většinou historiků.

Mrtví Němci nevypovídají o celé tragédii, která postihla Německo po druhé světové válce. Miliony německých žen, které byly opakovaně

znásilněny, si musely nést fyzické a psychické újmy po zbytek života. Miliony německých vyhnanců, kteří přišli o veškeré nemovitosti a většinu osobního majetku, nebyly Spojenci nikdy odškodněny. Místo toho museli po vyhnání ze svých domovů žít v Německu v naprosté chudobě. Milionům dalších Němců spojenečtí vojáci jejich majetek ukradli nebo zničili. Poválečné zacházení Spojenců s Německem je jistě jednou z nejbrutálnějších, nejzločinnějších a nejohroženějších tragédií ve světových dějinách. Těch několik málo historiků, kteří uznávají zvěrstva Spojenců vůči Německu, je obvykle omlouvá zuřivou nenávistí, kterou vyvolaly Hitlerovy rasové zločiny.[125]

V následujících třech kapitolách se budeme zabývat skutečnými i domnělými zločiny, kterých se Německo za války dopustilo. Prozkoumáme také některé další zločiny spáchané Spojenci během druhé světové války a po ní.

Poznámky

[1] Keeling, Ralph Franklin, Gruesome Harvest: The Allies' Postwar War against the German People, Torrance, CA: Institute for Historical Review, 1992, s. XII.

[2] Kaufman, Theodore N., Germany Must Perish!, Newark, NJ: Argyle Press, 1941, s. 6-7, 28, 86.

[3] Tamtéž, s. 88-89.

[4] Goodrich, Thomas, Hellstorm: The Death of Nazi Germany 1944-1947, Sheridan, CO: Aberdeen Books, 2010, s. 7-8.

[5] Morgenthau, Henry C., Germany Is Our Problem, New York a Londýn: Harper & Brothers, 1945.

[6] Bacque, James, Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians under Allied Occupation, 1944-1950, 2. vydání, Vancouver, Britská Kolumbie: Talonbooks, 2007, s. 28.

[7] Kubek, Anthony, „The Morgenthau Plan and the Problem of Policy Perversion," The Journal of Historical Review, sv. 9, č. 3, podzim 1989, s. 289, 294.

[8] De Zayas, Alfred-Maurice, Nemesis at Potsdam: The Anglo-Americans and the Expulsion of the Germans, Londýn: Routledge & Kegan Paul, 1977, s. 65-66.

[9] Citováno v: Bessel, Richard, Germany 1945: From War to Peace, Londýn: Harper Perennial, 2010, s. 151.

[10] Tamtéž.

[11] De Zayas, Alfred-Maurice, A Terrible Revenge: The Ethnic Cleansing of the East European Germans, 2. vydání, New York: Palgrave Macmillan, 2006, s. 41.

[12] MacDonogh, Giles, After the Reich: The Brutal History of the Allied Occupation, New York: Basic Books, 2007, s. 25-26.

[13] Solženicyn, Alexandr I., The Gulag Archipelago, 1918-1936: An Experiment in Literary Investigation (Vol. I), New York: Harper & Row, Publishers, 1974, s. 21.

[14] Botting, Douglas, From the Ruins of the Reich—Germany 1945—1949, New York: Crown Publishers, 1985, s. 68.

[15] De Zayas, Alfred-Maurice, Nemesis at Potsdam: The Anglo-Americans and the Expulsion of the Germans, Londýn: Routledge & Kegan Paul, 1977, s. 71-72.

[16] Lowe, Keith, Savage Continent: Europe in the Aftermath of World War II, New York: St. Martin's Press, 2012, s. 54.

[17] Goodrich, Thomas, Hellstorm: The Death of Nazi Germany 1944-1947, Sheridan, CO: Aberdeen Books, 2010, s. 84.

[18] Keeling, Ralph Franklin, Gruesome Harvest: The Allies' Postwar War Against the German People, Torrance, CA: Institute for Historical Review, 1992, s. 58.

[19] Tamtéž.

[20] Goodrich, Thomas, Hellstorm: The Death of Nazi Germany 1944-1947, Sheridan, CO: Aberdeen Books, 2010, s. 237.

[21] Keeling, Ralph Franklin, Gruesome Harvest: The Allies' Postwar War against the German People, Torrance, CA: Institute for Historical Review, 1992, s. 59-60.

[22] Goodrich, Thomas, Hellstorm: The Death of Nazi Germany 1944-1947, Sheridan, CO: Aberdeen Books, 2010, s. 159.

[23] MacDonogh, Giles, After the Reich: The Brutal History of the Allied Occupation, New York: Basic Books, 2007, s. 57.

[24] Tamtéž, s. 52.

[25] Tamtéž, s. 99, 102.

[26] Keeling, Ralph Franklin, Gruesome Harvest: The Allies' Postwar War against the German People, Torrance, CA: Institute for Historical Review, 1992, s. 57, 61.

[27] Lindbergh, Charles, The Wartime Journals of Charles A. Lindbergh, New York: Harcourt Brace Jovanovich, Inc., 1970, s. 945, 967-968.

[28] Lowe, Keith, Savage Continent: Europe in the Aftermath of World War II, New York: St. Martin's Press, 2012, s. 51, 55.

[29] Bessel, Richard, Germany 1945: From War to Peace, London: Harper Perennial, 2010, s. 154-155.

[30] Lowe, Keith, Savage Continent: Europe in the Aftermath of World War II, New York: St. Martin's Press, 2012, s. 55.

[31] MacDonogh, Giles, After the Reich: The Brutal History of the Allied Occupation, New York: Basic Books, 2007, s. 240.

[32] Bessel, Richard, Germany 1945: From War to Peace, London: Harper Perennial, 2010, s. 161.

[33] Utley, Freda, The High Cost of Vengeance, Chicago: Regenery, 1949, s. 17.

[34] Keeling, Ralph Franklin, Gruesome Harvest: The Allies' Postwar War against the German People, Torrance, CA: Institute for Historical Review, 1992, s. 64.

[35] Tamtéž.

[36] Tamtéž.

[37] Botting, Douglas, From the Ruins of the Reich—Germany 1945-1949, New York: Crown Publishers, 1985, s. 294.

[38] Keeling, Ralph Franklin, Gruesome Harvest: The Allies' Postwar War against the German People, Torrance, CA: Institute for Historical Review, 1992, s. 64-65.

[39] Behnke, Capt. Albert R., USN, MC, „Physiological and Psychological Factors in Individual and Group Survival," červen 1958 (Behnke Papers, Box 1, HIA). Citováno v Bacque, James, Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians under Allied Occupation, 1944-1950, 2. vydání, Vancouver, British Columbia: Talonbooks, 2007, s. 89.

[40] Bacque, James, Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians under Allied Occupation, 1944-1950, 2. vydání, Vancouver, British Columbia: Talonbooks, 2007, s. 89-90.

[41] Chicago Daily Tribune, 10. října 1945.

[42] Goodrich, Thomas, Hellstorm: The Death of Nazi Germany 1944-1947, Sheridan, CO: Aberdeen Books, 2010, s. 287.

[43] Bacque, James, Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians under Allied Occupation, 1944-1950, 2. vydání, Vancouver, British Columbia: Talonbooks, 2007, s. 90-91.

[44] Tamtéž, s. 93.

[45] Tamtéž, s. 92.

[46] Tamtéž, s. 91-92.

[47] MacDonogh, Giles, After the Reich: The Brutal History of the Allied Occupation, New York: Basic Books, 2007, s. 362.

[48] Bacque, James, Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians under Allied Occupation, 1944-1950, 2. vydání, Vancouver, British Columbia: Talonbooks, 2007, s. 157-158.

[49] Tamtéž, s. 149.

[50] Keeling, Ralph Franklin, Gruesome Harvest: The Allies' Postwar War against the German People, Torrance, CA: Institute for Historical Review, 1992, s. 67-68.

[51] Tamtéž, s. 70-71. Citováno z Congressional Record, 29. března 1946, s. 2858-2859.

[52] Tamtéž, s. 73-74. Citováno z Congressional Record, 4. prosince 1945, s. 11561.

[53] Hitchcock, William I., The Bitter Road to Freedom: A New History of the Liberation of Europe, New York: Free Press, 2008, s. 277.

[54] Tamtéž, s. 206-207.

[55] Keeling, Ralph Franklin, Gruesome Harvest: The Allies' Postwar War against the German People, Torrance, CA: Institute for Historical Review, 1992, s. 71-72.

[56] Tamtéž, s. 101.

[57] Botting, Douglas, From the Ruins of the Reich—Germany 1945-1949, New York: Crown Publishers, 1985, s. 215.

[58] Keeling, Ralph Franklin, Gruesome Harvest: The Allies' Postwar War against the German People, Torrance, CA: Institute for Historical Review, 1992, s. 75-76.

[59] Tamtéž, s. 76.

[60] Langer, William, Congressional Record of the Senate, 29. března 1946. Citováno v Bacque, James, Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians under Allied Occupation, 1944-1950, 2. vydání, Vancouver, British Columbia: Talonbooks, 2007, s. 30.

[61] Bacque, James, Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians under Allied Occupation, 1944-1950, 2. vydání, Vancouver, British Columbia: Talonbooks, 2007, s. 31-32.

[62] Tamtéž, s. 38.

[63] MacDonogh, Giles, After the Reich: The Brutal History of the Allied Occupation, New York: Basic Books, 2007, s. 253, 363.

[64] Tamtéž, s. 364-365.

[65] Bacque, James, Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians under Allied Occupation, 1944-1950, 2. vydání, Vancouver, British Columbia: Talonbooks, 2007, s. 110, 210.

[66] Tamtéž, s. 125.

[67] De Zayas, Alfred-Maurice, Nemesis at Potsdam: The Anglo-Americans and the Expulsion of the Germans, London: Routledge & Kegan Paul, 1977, s. 134-135.

[68] Tamtéž, s. 139.

[69] Tamtéž, s. 136.

[70] Bacque, James, Other Losses: An Investigation into the Mass Deaths of German Prisoners at the Hands of the French and Americans after World War II, 1944-1950, 3. vydání, Vancouver: Talonbooks, 2011, s. 172-173.

[70] Bacque, James, Other Losses: An Investigation into the Mass Deaths of German Prisoners at the Hands of the French and Americans after World War II, 1944-1950, 3. vydání, Vancouver: Talonbooks, 2011, s. 172-173.

[71] Goodrich, Thomas, Hellstorm: The Death of Nazi Germany 1944-1947, Sheridan, CO: Aberdeen Books, 2010, s. 321.

[72] De Zayas, Alfred-Maurice, Nemesis at Potsdam: The Anglo-Americans and the Expulsion of the Germans, Londýn: Routledge & Kegan Paul, 1977, s. 136-137.

[73] Tamtéž, s. 137.

[74] Tamtéž, s. 139-140.

[75] Bacque, James, Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians under Allied Occupation, 1944-1950, 2. vydání, Vancouver, Britská Kolumbie: Talonbooks, 2007, s. 163.

[76] Keeling, Ralph Franklin, Gruesome Harvest: The Allies' Postwar War against the German People, Torrance, CA: Institute for Historical Review, 1992, s. 1.

[77] Goodrich, Thomas, Hellstorm: The Death of Nazi Germany 1944-1947, Sheridan, CO: Aberdeen Books, 2010, s. 280.

[78] Tamtéž, s. 280-281.

[79] Shelton, Regina Maria, To Lose a War—Memories of a German Girl, Carbondale, IL: Southern Illinois University Press, 1982, s. 138.

[80] Goodrich, Thomas, Hellstorm: The Death of Nazi Germany 1944-1947, Sheridan, CO: Aberdeen Books, 2010, s. 152-154.

[81] MacDonogh, Giles, After the Reich: The Brutal History of the Allied Occupation, New York: Basic Books, 2007, s. 96-98.

[82] Lindbergh, Charles, The Wartime Journals of Charles A. Lindbergh, New York: Harcourt Brace Jovanovich, Inc., 1970, s. 953, 960-961, 989-990.

[83] Keeling, Ralph Franklin, Gruesome Harvest: The Allies' Postwar War against the German People, Torrance, CA: Institute for Historical Review, 1992, s. 42-43.

[84] Tamtéž, s. 43-44. Citováno z Chicago Sunday Tribune, 18. listopadu 1945, s. 22.

[85] Bessel, Richard, Germany 1945: From War to Peace, Londýn: Harper Perennial, 2010, s. 165-166.

[86] MacDonogh, Giles, After the Reich: The Brutal History of the Allied Occupation, New York: Basic Books, 2007, s. 381.

[87] Tamtéž.

[88] Walsh, Michael, The Battle for Europe: Hidden Truths about the Second World War, East Sussex, Spojené království: The Historical Review Press, 2012, s. 93.

[89] Goodrich, Thomas, Hellstorm: The Death of Nazi Germany 1944-1947, Sheridan, CO: Aberdeen Books, 2010, s. 282.

[90] Tamtéž.

[91] MacDonogh, Giles, After the Reich: The Brutal History of the Allied Occupation, New York: Basic Books, 2007, s. 391.

[92] Keeling, Ralph Franklin, Gruesome Harvest: The Allies' Postwar War against the German People, Torrance, CA: Institute for Historical Review, 1992, s. 19-20.

[93] Tamtéž, s. 20-21.

[94] Tamtéž, s. 21-22.

[95] Tamtéž, s. 22-24.

[96] Tamtéž, s. 25-28.

[97] Goodrich, Thomas, Hellstorm: The Death of Nazi Germany 1944-1947, Sheridan, CO: Aberdeen Books, 2010, s. 297-298.

[98] Tamtéž, s. 298.

[99] Tamtéž.

[100] Keeling, Ralph Franklin, Gruesome Harvest: The Allies' Postwar War against the German People, Torrance, CA: Institute for Historical Review, 1992, s. 31-32.

[101] Tamtéž, s. 32.

[102] MacDonogh, Giles, After the Reich: The Brutal History of the Allied Occupation, New York: Basic Books, 2007, s. 344-348.

[103] Tamtéž, s. 344, 351, 355.

[104] Bessel, Richard, Germany 1945: From War to Peace, Londýn: Harper Perennial, 2010, s. 194-195.

[105] Blumenson, Martin (ed.), The Patton Papers, 1940-1945, Boston: Houghton-Mifflin, 1974, s. 738.

[106] Bessel, Richard, Germany 1945: From War to Peace, Londýn: Harper Perennial, 2010, s. 196.

[107] Goodrich, Thomas, Hellstorm: The Death of Nazi Germany 1944-1947, Sheridan, CO: Aberdeen Books, 2010, s. 299-303.

[108] Von Lehndorff, Hans Graf, Token of a Covenant—Diary of an East Prussian Surgeon, 1945-47, Chicago: Henry Regnery Co., 1964, s. 127.

[109] Horstmann, Lali, We Chose to Stay, Boston: Houghton Mifflin, 1954, s. 198-200.

[110] Owings, Alison, Frauen—German Women Recall the Third Reich, New Brunswick, NJ: Rutgers University Press, 1994, s. 334.

[111] Tamtéž, s. 334-336.

[112] Tamtéž, s. 337-338.

[113] Botting, Douglas, From the Ruins of the Reich—Germany 1945-1949, New York: Crown Publishers, 1985, s. 263.

[114] Tamtéž, s. 263-264.

[115] Tamtéž, s. 206.

[116] Beckman Morris, The Jewish Brigade: An Army with Two Masters, 1944-45, Rockville Centre, NY: Sarpedon, 1998, s. xiii.

[117] MacDonogh, Giles, After the Reich: The Brutal History of the Allied Occupation, New York: Basic Books, 2007, s. 350.

[118] Schmidt, Hans, Hitler Boys in America: Re-Education Exposed, Pensacola, FL: Hans Schmidt Publications, 2003, s. 26, 48.

[119] Bessel, Richard, Germany 1945: From War to Peace, Londýn: Harper Perennial, 2010, s. 388.

[120] Bacque, James, Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians under Allied Occupation, 1944-1950, 2. vydání, Vancouver, Britská Kolumbie: Talonbooks, 2007, s. 107-109.

[121] Tamtéž, s. 124.

[122] Adenauer, Konrad, Memoirs, 1945-1953, přeložila Beate Ruhm von Oppen, Chicago: Henry Regnery Co., 1966, s. 148.

[123] Bacque, James, Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians under Allied Occupation, 1944-1950, 2. vydání, Vancouver, Britská Kolumbie: Talonbooks, 2007, s. 115-116.

[124] Tamtéž, s. xvii-xviii.

[125] Tamtéž, s. 127.

Část III - Skutečná a údajná německá zvěrstva

Kapitola osmá - Údajná genocida evropského židovstva

Genocida evropského židovstva prováděná nacionálněsocialistickým Německem je všeobecně považována za nejdůkladněji zdokumentovanou událost v dějinách lidstva. Byly napsány desetitisíce knih, článků v časopisech a novinách a vedeny četné soudní procesy, které dokumentují masové vyhlazování evropských Židů. Zločiny Německa proti Židům jsou považovány za tak jedinečně zlé, že pro označení údajné genocidy evropských Židů byl vynalezen termín „holocaust“.

Navzdory rozsáhlé pozornosti, která je této události věnována, revizionističtí historici zpochybnili mnoho aspektů příběhu o holocaustu. Zejména se ukázalo, že 1) v žádném z německých koncentračních táborů nebyly vražedné plynové komory; 2) Německo nemělo program na genocidu Židů; a 3) standardní odhad 6 milionů Židů, kteří zahynuli během druhé světové války, je směšně přehnaný.

Vědecké důkazy vyvracející existenci vražedných plynových komor

V každém soudním řízení o vraždě nese důkazní břemeno obžaloba, která musí prokázat příčinu smrti. Vědecké důkazy jsou obvykle nejpřesvědčivějším důkazem prokazujícím příčinu smrti, protože vědecké důkazy lze objektivně ověřit. Je neuvěřitelné, že v největším a nejvíce medializovaném procesu s vrahy všech dob nepředložila obžaloba u Mezinárodního vojenského tribunálu žádné pitevní zprávy ani znalecké posudky o existenci a fungování údajných vražedných plynových komor. Dokonce ani v osvětimském procesu ve Frankfurtu v polovině 60. let a v majdaneckém procesu v Düsseldorfu na konci 70. let obhajobu nenapadlo vyžádat si zprávu o údajných vražedných zbraních, které se zčásti dochovaly dodnes. Ve všech těchto procesech se obžaloba při usvědčování obžalovaných z vraždy opírala téměř výhradně o výpovědi očitých svědků.[1]

Teprve v roce 1988 byla provedena vědecká studie o vražedných plynových komorách, které se údajně používaly v německých koncentračních táborech. V roce 1988 kanadská vláda stíhala Ernsta Zündela pro trestný čin vědomého šíření nepravdivých zpráv o „holocaustu“. V rámci své obhajoby v tomto procesu pověřil Zündel amerického odborníka na plynové komory Freda

Leuchtera, aby provedl vědecké zkoumání údajných vražedných plynových komor v Osvětimi, Birkenau a Majdanku. Výsledná *Leuchterova zpráva* je první vědeckou studií údajných německých vražedných plynových komor.[2]

Leuchter, který před tímto úkolem věřil v existenci plynových komor a v německou genocidu evropských Židů, byl pravděpodobně předním odborníkem ve Spojených státech na konstrukci a používání popravčích zařízení. Leuchter před tímto úkolem navrhoval a vyráběl popravčí zařízení všech typů, včetně systémů pro popravy elektrickým proudem, zařízení pro smrtící injekce, šibenic a vybavení plynových komor. Spolupracoval s většinou, ne-li se všemi státy Spojených států, které vykonávají trest smrti.[3] Jako výsledek svého zkoumání údajných plynových komor na místě Fred Leuchter uvádí: ***„Konstrukce těchto zařízení dále ukazuje, že nikdy nebyly používány jako plynové komory. Žádné z těchto zařízení nebylo zapečetěno ani utěsněno. Nikdy nebylo provedeno žádné opatření, které by zabránilo kondenzaci plynu na stěnách, podlaze nebo stropě. Nikdy neexistovalo žádné opatření k odsávání směsi vzduchu a plynu z těchto budov. Nikdy neexistovalo žádné opatření, které by umožňovalo zavést nebo rozvést plyn po celé komoře. Neexistovalo žádné nevýbušné osvětlení a nikdy nebyl učiněn žádný pokus zabránit vniknutí plynu do krematorií, přestože je tento plyn vysoce výbušný. Nebyl učiněn žádný pokus o ochranu obsluhujícího personálu před působením plynu ani o ochranu ostatních nezúčastněných osob před působením plynu. Konkrétně v Osvětimi byl podlahový odpad v údajné plynové komoře napojen přímo na táborovou dešťovou kanalizaci. V Majdanku by prohloubený chodník kolem údajné plynové komory zachycoval prosakující plyn a vedl by ke smrtelné pasti pro personál tábora. Žádné odsávací komíny nikdy neexistovaly. Plynný kyanovodík je mimořádně nebezpečný a smrtící plyn a nikde neexistovala žádná opatření, která by umožňovala jakoukoli míru bezpečného zacházení. Komory byly příliš malé na to, aby pojaly více než pouhý zlomek údajného počtu osob. Prostě a jednoduše, tato zařízení nemohla fungovat jako popravčí plynové komory.”***[4]

Kromě toho, že Leuchter uvedl, že údajné vražedné plynové komory v Osvětimi, Birkenau a Majdanku byly konstrukčně nevhodné pro zplynování, zkoumal chemické vlastnosti fumigantu Cyklon B. Leuchter zjistil, že cyklon B je vysoce toxická sloučenina, která při působení vzduchu o teplotě vyšší než 25,7 °C uvolňuje smrtící plynný kyanovodík. Uvolněný kyanovodík ulpívá na povrchu a chemicky reaguje s materiály obsahujícími železo za vzniku sloučenin kyanovodíku, které mají výraznou modrou barvu zvanou pruská

modř. Protože stavební materiály běžně obsahují určité množství rzi (oxid železitý, obvykle 1 až 4 %), opakované vystavení kyanovodíku by mělo za následek zabarvení stěn údajných plynových komor do pruské modři.[5]

Leuchter odebral forenzní vzorky z údajných plynových komor na navštívených místech a kontrolní vzorek z odplyňovacího zařízení v Birkenau. Vzorky byly analyzovány nezávislou laboratoří ve Spojených státech. Laboratoř nezjistila ve vzorcích odebraných z údajných vražedných plynových komor žádné významné stopy sloučenin ferrokyanidu, ale vzorky ze stěn dezinfekční komory vykazovaly silné koncentrace sloučenin ferrokyanidu. Leuchter dospěl k závěru, že tento výsledek by nebyl možný, pokud by údajné vražedné plynové komory byly opakovaně vystaveny působení kyanovodíkového plynu.

Leuchter rovněž poznamenal, že dezinfekční komory byly vzduchotěsné, dobře vyrobené a navržené z hlediska bezpečnosti. Oproti tomu údajné vražedné plynové komory nebyly vzduchotěsné, byly špatně zkonstruované a pro obsluhu nebezpečné. Proč by plynové komory určené k zabíjení vší byly řádně zkonstruovány a technicky provedeny, zatímco plynové komory určené k zabíjení milionů lidí byly špatně zkonstruovány a technicky provedeny a pro obsluhu nebezpečné? Leuchter dochází k závěru: ***„Po důkladném prozkoumání údajných popravčích zařízení v Polsku a s nimi spojených krematorií může racionální a odpovědný člověk dojít k jedinému závěru: je absurdní představa, že některé z těchto zařízení bylo kdy schopno sloužit jako popravčí plynové komory nebo že bylo jako takové využíváno.“***[6]

Germar Rudolf, diplomovaný chemik, navázal na Leuchterovu práci a na jaře 1992 sepsal Rudolfovu zprávu. *Rudolfova zpráva*, která byla několikrát aktualizována a revidována, se zaměřila na technické a chemické aspekty údajných vražedných plynových komor v Osvětimi a Birkenau. Rudolf při svých šetřeních na místě zjistil, že všechna odvšivovací zařízení v Osvětimi, Birkenau a Majdanku mají jedno společné: jejich stěny jsou prostoupeny pruskou modří. Pruskou modří jsou zbarveny nejen vnitřní povrchy, ale i vnější stěny a malta mezi cihlami odmořovacích komor. Nic takového nelze pozorovat v žádné z údajných vražedných plynových komor v Osvětimi a Birkenau.

Rudolf také odebral vzorky z údajných vražedných plynových komor a odvšivovacích zařízení v Osvětimi a Birkenau. Podobně jako Leuchterovy vzorky vykazují údajné vražedné plynové komory pouze nepatrné stopy zbytků ferrokyanidu, které se řádově blíží hodnotám zjištěným v jakékoli jiné budově. Vzorky z odvšivovacích komor však všechny vykazovaly velmi vysoké hodnoty

reziduí ferrokyanidu. Rudolf určil, že pokud by v údajných vražedných plynových komorách došlo k hromadným popravám plynem s kyselinou kyanovodíkovou, vykazovaly by místnosti v údajných vražedných plynových komorách podobná rezidua ferrokyanidu jako delusovací komory. Rudolf proto dospěl k závěru, že v údajných vražedných plynových komorách v Osvětimi a Birkenau nemohlo dojít k masovému zplynování cyklonem B.[7]

V březnu 1992 se významný rakouský inženýr Walter Lueftl dostal na titulní stránky novin, když ve své zprávě uvedl, že příběhy o masovém vyhlazování Židů v plynových komorách v Osvětimi a Mauthausenu jsou z technických důvodů nemožné, protože neodpovídají pozorovatelným přírodním zákonům. V době, kdy Lueftl zprávu vypracoval, byl soudem uznaným znalcem, který vedl velkou inženýrskou firmu ve Vídni.

Lueftl uvedl, že ačkoli kyselina kyanovodíková obsažená v cyklonu B může rychle a jistě usmrtit, požadavky na zacházení s cyklonem B vylučují jakékoli významné použití cyklonu B k hromadnému zabíjení lidí. Lueftl uvedl, že během procesu odvětrávání po zplynování by si Cyklon B stále zachoval přibližně 92 % obsahu kyseliny kyanovodíkové, a proto by nadále uvolňoval plynnou kyselinu kyanovodíkovou. Lueftl se ptal: Jak by se obsluha plynových komor mohla zbavit zbývajícího Cyklonu B uprostřed mrtvých těl, aniž by došlo k dlouhému odvětrávání a aniž by došlo k hromadnému úmrtí mimo plynové komory? Lueftl dospěl k závěru, že z provozních a časových důvodů by kvaziindustriální usmrcování pomocí cyklonu B nebylo možné.[8]

Lueftl ve své zprávě rovněž uvedl, že masové vraždění pomocí výfukových plynů z dieselových motorů je z časových důvodů naprosto nemožné. Lueftl uvedl, že to lze snadno experimentálně dokázat, a to i dnes, s několika odvážlivci. Proto Lueftl dospěl k závěru, že příběhy o plynových komorách s dieselovými motory a plynových vozech na místech, jako je Treblinka, mohou být pouze dezinformací. Lueftl ve své zprávě uvádí: ***„Přírodní zákony platí jak pro nacisty, tak pro antifašisty. Nikdo nemůže být zabit výfukovými plyny z dieselových motorů způsobem, který je popsán [v literatuře o holocaustu].“***[9]

Americký inženýr Friedrich Paul Berg souhlasí s Lueftlem, že plynové komory s dieselovými motory nejsou účinným prostředkem k masovému vraždění. Berg uvádí, že k tomu, aby bylo jakékoli uspořádání dieselových plynů pro masové vraždění byť jen okrajově účinné, by bylo zapotřebí mimořádně dobře informovaného týmu odborníků, kteří by věděli a udělali

vše, co je zapotřebí. Berg zmiňuje, že i kdyby se někdo nějakou dobu pokoušel spáchat vraždu pomocí výfukových plynů Diesel, po několika pokusech by bylo zřejmé, že je zapotřebí něco lepšího. Berg dochází k závěru, že důkazy o zplynování dieselovými plyny v německých koncentračních táborech nesplňují ani ty nejzákladnější standardy, kterými musí věrohodné důkazy projít, aby uspokojily rozumné lidi.[10]

Jiní vědci dospěli k závěru, že v německých koncentračních táborech nebyly žádné vražedné plynové komory. Například Dr. William B. Lindsey, výzkumný chemik, který byl 33 let zaměstnán u společnosti DuPont Corporation, v roce 1985 v procesu s Ernstem Zündelem vypověděl, že masové vražedné zplynování v táborech považuje za technicky nemožné. Na základě svého zkoumání údajných vražedných plynových komor v Osvětimi, Birkenau a Majdanku Dr. Lindsey prohlásil: ***„Dospěl jsem k závěru, že nikdo nebyl tímto způsobem úmyslně nebo cíleně usmrcen cyklonem B. Považuji to za naprosto nemožné.“***[11]

Obhájci příběhu o holocaustu se několikrát pokusili vyvrátit revizionistické vědecké studie o údajných vražedných plynových komorách. Například francouzský lékárník Jean-Claude Pressac napsal knihu vydanou Nadací Beate Klarsfeldové s názvem *Auschwitz: Techniques and Operation of the Gas Chambers*. Pressacova kniha ve skutečnosti posiluje revizionistický pohled na příběh holocaustu. Pressac explicitně i implicitně diskredituje nespočet tvrzení a svědectví o holocaustu. Pressac píše: ***„Již tato studie ukazuje naprostý bankrot tradiční historie [holocaustu] … historie založené z velké části na svědectvích, sestavených podle momentální potřeby, zkrácených tak, aby odpovídala libovolné pravdě, a posypaných několika německými dokumenty rozdílné hodnoty a bez jakéhokoli vzájemného propojení.“***[12]

Pressacova kniha, vytištěná na 564 stranách, obsahuje stovky kvalitních reprodukcí původních německých architektonických plánů a schémat, fotografií pořízených během války i po ní a mnoho dokumentů s překlady. Pozoruhodné je, že Pressac se v celé knize nezmiňuje o technice a provozu německých plynových komor. Název jeho knihy je zcela nepravdivý. Revizionisté tvrdí, že vzhledem k tomu, že v německých koncentračních táborech žádné vražedné plynové komory nikdy neexistovaly, Pressac o technice a provozu plynových komor nepsal, protože nebylo o čem.[13]

Krakovský institut forenzního výzkumu také v roce 1994 zveřejnil výsledky, které se snaží Leuchterovu zprávu vyvrátit. Tým z forenzního ústavu tvrdí, že nepochopil, jak je možné, že se ve stěnách vytvořila pruská modř v důsledku jejich vystavení plynnému kyanovodíku. Výzkumníci proto vyloučili pruskou modř a podobné sloučeniny kyanidu železa ze svých analýz, což vedlo k mnohem nižším stopám kyanidu v odvšivovacích komorách. Jejich analýza prakticky znemožnila rozlišit mezi místnostmi, které byly masivně vystaveny kyanovodíku, a těmi, které mu vystaveny nebyly: ve všech by se rezidua kyanidu blížila nule. Krakovští vědci na základě své analýzy dospěli k závěru, že vzhledem k tomu, že plynové komory a odmořovací prostory měly všechny stejné množství zbytků kyanidu, byli lidé zplynováni v plynových komorách. Germar Rudolf poskytl krakovským badatelům nezvratný důkaz, že pruská modř může vznikat ve stěnách vystavených působení kyanovodíku, a odkázal na případ z odborné literatury.[14] Autoři krakovské zprávy odmítli svou zprávu změnit a přiznat, že se dopustili chyby. Rudolf uvádí: ***„Jediný ‚vědecký' pokus vyvrátit nejzajímavější tezi Fredericka A. Leuchtera se ukazuje jako jeden z největších vědeckých podvodů 20. století. Jak zoufalí musejí být - ti, kdo se snaží obhájit zavedenou verzi holocaustu, tj. údajné systematické vyhlazování Židů ve vražedných ‚plynových komorách' -, že se uchylují k tak zjevně podvodným metodám?"***[15]

Další důkazy vyvracející vražedné plynové komory

V roce 1979 zveřejnila americká vláda válečné letecké fotografie táborů Osvětim a Birkenau pořízené v několika náhodných dnech roku 1944 v době údajného vyhlazování. Tyto fotografie jsou tak pozoruhodné svou zřetelností, že na nich lze rozeznat vozidla a dokonce i lidi. Mnohé z těchto fotografií byly pořízeny uprostřed dopoledne v typické pracovní dny. Na žádné z těchto fotografií nejsou vidět obrovské jámy nebo hromady těl, kouřící komíny krematorií, masy Židů čekajících na smrt před údajnými plynovými komorami ani hory koksu používaného k pohonu krematorií. To vše by bylo vidět, kdyby Osvětim a Birkenau byly vyhlazovacími centry, jak se o nich tvrdí.

Ve své knize Auschwitz: The End of a Legend, Carlo Mattogno uvádí v souvislosti se spojeneckými leteckými fotografiemi pořízenými v Birkenau 31. května 1944: ***„Poukazuje se také na to, že letecké snímky pořízené spojeneckou armádou 31. května 1944, v rozhodující době předpokládaného vyhlazování, v den příjezdu asi 15 000 deportovaných do Birkenau a po 14***

dnech intenzivních příjezdů (184 000 deportovaných, v průměru 13 000 denně) a s počtem vyhlazených (podle Pressacovy hypotézy) nejméně 110 000 zplynovaných, což by muselo být v průměru 7 800 denně, každý den po dobu 14 po sobě jdoucích dnů; po tom všem fotografie neukazují sebemenší důkaz tohoto údajného obrovského vyhlazování: Žádné stopy po kouři, žádné stopy po jámách, kremačních či jiných, hořících či nikoliv, žádné stopy po hlíně vytěžené z jam, žádné stopy po dřevě odloženém pro použití v jámách, žádné stopy po vozidlech nebo jakémkoliv jiném druhu činnosti v rozhodujících zónách nádvoří krematoria V ani v zemi Bunkru 2, ani v krematoriích II a III. Tyto fotografie představují nezvratný důkaz, že historka o vyhlazování maďarských Židů je historicky nepodložená.“[16]

Německé letecké průzkumné fotografie tábora Treblinka pořízené v roce 1944 rovněž vážně zpochybňují obecně přijímanou verzi, že Treblinka byla masovým vyhlazovacím centrem. Tyto fotografie, které byly objeveny v roce 1989 v Národním archivu ve Washingtonu, potvrzují další důkazy o tom, že Treblinka byla ve skutečnosti tranzitním táborem. Fotografie ukazují, že Treblinka byla mimořádně malý tábor. Pohřební areál tábora se zdá být příliš malý na to, aby pojal statisíce těl, která zde byla údajně pohřbena. Treblinka nebyla nijak zvlášť dobře střežená ani izolovaná. Letecké snímky ukazují, že pole, na nichž polští zemědělci sázeli a pěstovali plodiny, přímo sousedila s obvodem tábora a byla obdělávána až k jeho okraji.[17]

John C. Ball, geolog se zkušenostmi s interpretací leteckých snímků, prošel válečné letecké snímky pořízené v Osvětimi-Birkenau, Treblince, Belzecu, Sobiboru, Majdanku a Babím Jaru. Ball dochází k závěru: *„Dodnes neexistují žádné letecké snímky, které by potvrzovaly údajné masové vraždění Židů na jakémkoli místě v Evropě okupované Němci během druhé světové války. Analýza leteckých snímků navíc vyvrací tvrzení, že 'nacisté' měli v úmyslu, ať už v jakékoli době, utajit události v údajných vyhlazovacích táborech. V mnoha případech poskytují letecké snímky jasný důkaz, že některé události, o nichž vypovídají svědci, jako například likvidace maďarských Židů nebo masové popravy v Babím Jaru, se ve skutečnosti neodehrály.“*[18]

Podrobné forenzní zkoumání v táboře Treblinka pomocí sofistikovaného elektronického pozemního radaru rovněž nenašlo žádné stopy po masových hrobech. Australský tým pod vedením Richarda Kregeho, kvalifikovaného inženýra elektroniky, provedl průzkum v místě tábora Treblinka. Kregeho tým

použil zařízení Ground Penetration Radar (GPR) za 80 000 dolarů, které vysílá vertikální signály viditelné na monitoru počítače. Georadary běžně používají geologové, archeologové a policie po celém světě. Georadar odhalí jakékoli větší narušení půdy do běžné efektivní hloubky čtyř až pěti metrů. Po šest dní v říjnu 1999 tým pečlivě zkoumal celou lokalitu Treblinky, zejména část s údajnými „masovými hroby“, a prováděl kontrolní průzkumy okolí. Kregeho tým rovněž prováděl vizuální prohlídky půdy a pomocí vrtáku odebíral četné vzorky půdy. Nenašli žádné narušení půdy odpovídající pohřbení statisíců těl, ani žádné důkazy o tom, že by půda byla někdy narušena. Kromě toho tým nenašel žádné důkazy o jednotlivých hrobech, kostních pozůstatcích, lidském popelu nebo dřevěném popelu. Richard Krege na základě zkoumání místa dospěl k závěru, že Treblinka nikdy nebyla vyhlazovacím táborem.[19]

Překvapivé důkazy se objevily také v roce 1989, kdy Sověti zveřejnili některé svazky osvětimského registru smrti, které se dostaly do sovětských rukou v lednu 1945, když Rudá armáda obsadila Osvětim. Úmrtní listy obsažené v těchto svazcích byly oficiálními německými dokumenty, které vystavovali lékaři osvětimského tábora při úmrtí vězně. Každý úmrtní list obsahuje celé jméno zemřelého, jeho povolání a náboženství, datum a místo narození, bydliště před příchodem do Osvětimi, jména rodičů, čas úmrtí, příčinu smrti a podpis táborového lékaře. Ve svazcích matrik zemřelých bylo zaznamenáno úmrtí přibližně 69 000 osvětimských vězňů, z toho přibližně 30 000 Židů. Většina úmrtí byla způsobena nemocí, i když v některých úmrtních listech byly zaznamenány popravy zastřelením nebo oběšením. Žádný z úmrtních listů nezaznamenal smrt v důsledku usmrcení zplynováním.[20]

Svazky osvětimského registru smrti zpochybňují existenci vražedných plynových komor. Proč by německé úřady zaznamenávaly popravy zastřelením nebo oběšením a nezaznamenávaly popravy plynem? Proč také Sověti 44 let potlačovali zveřejnění těchto svazků? Svazky osvětimské evidence úmrtí jsou zcela v rozporu s tím, že Osvětim byla centrem masového vyhlazování pomocí vražedných plynových komor.[21]

Dalším důležitým důkazem proti existenci vražedných plynových komor je skutečnost, že Britové prolomili přísně tajný kód Enigma, který Němci používali k přenosu tajných zpráv. V letech 1942 a 1943 zachycovala britská rozvědka denně kódované zprávy z Osvětimi, Buchenwaldu, Dachau a sedmi dalších táborů. Němci každý den zaznamenávali počty mrtvých a způsob smrti v jednotlivých táborech. Ve zprávách z Osvětimi byla jako hlavní příčina smrti

uváděna nemoc, ale také úmrtí způsobená zastřelením a oběšením. V žádném z dekódovaných hlášení nebyla zmínka o usmrcení zplynováním jako o příčině smrti.[22] Počty mrtvých v dekódovaných zprávách z Osvětimi zhruba odpovídají počtům mrtvých zaznamenaných ve svazcích osvětimské matriky zemřelých. Vzhledem k tomu, že Němci podávali svá hlášení v přísně tajných zprávách za použití údajně nerozluštitelného kódu, proč by hlásili úmrtí při zastřelení a oběšení, ale ne při usmrcení zplynováním? Němci by neměli žádný důvod skrývat ve svých tajných zprávách úmrtí způsobená zplynováním, kdyby k takovým úmrtím skutečně došlo.

David Cole, americký Žid, natočil také velmi objevné video, které vzniklo na základě jeho návštěvy Osvětimi v září 1992. Cole, který měl na sobě jarmulku a předstíral, že je „spravedlivý“ Žid, který chce odpovědět těm, kdo zpochybňují příběh holocaustu, si připlatil za osobního průvodce v angličtině. Video ukazuje četné nedostatky údajné vražedné plynové komory v Osvětimi: 1) zjevné stopy na stěnách a podlaze, kde byly zřejmě stěny vybourány; 2) stejně zjevné díry v podlaze, kde byly koupelny; 3) chatrné dřevěné dveře s velkou skleněnou tabulí; 4) dveřní průchod bez dveří a bez trámu pro dveře vedoucí ke kremačním pecím; 5) velká šachta přímo uprostřed plynové komory; 6) žádné skvrny od cyklonu B ve stěnách. Každý rozumný člověk může říci, že údajná plynová komora zobrazená na videu nemohla fungovat jako vražedná plynová komora.

V odpovědi na otázky Davida Colea jeho průvodce opakovaně uvádí, že plynová komora v Osvětimi byla v původním stavu. Neschopna odpovědět na všechny Coleovy otázky, odešla Coleova průvodkyně pro ženu, která byla představena jako vedoucí průvodců Státního muzea Osvětim. V odpovědi na Coleovu otázku vedoucí prohlídky Osvětimi uvádí, že otvory ve stropě údajné plynové komory v Osvětimi byly po válce znovu vybudovány. V rozporu s tvrzením Coleova průvodce tedy vedoucí prohlídky Osvětimi uznává, že údajná plynová komora v Osvětimi není v původním stavu.

David Cole dále vedl rozhovor s Dr. Franciszkem Piperem, vedoucím archivu a vedoucím kurátorem Státního muzea Osvětim. Dr. Piper v rozhovoru vysvětlil, že plynová komora, která je v Osvětimi ukazována turistům, je podobná té, která existovala v letech 1941-1942, ale ne všechny detaily jsou stejné, takže například chybí plynotěsné dveře. Jinými slovy, plynová komora není v původním stavu, ale jedná se o poválečnou rekonstrukci. Coleovo video dokumentuje, že úředníci muzea klamou turisty tím, že prezentují, že plynová

komora v Osvětimi je v původním stavu, ačkoli úředníci muzea vědí, že ne. Poválečná rekonstrukce, kterou turistům v Osvětimi ukazují, je jako důkaz čehokoli bezcenná. Neexistuje také jediný válečný dokument nebo fotografie, které by potvrzovaly, jak údajná vražedná plynová komora v Osvětimi vypadala.[23]

Další závadou údajné vražedné plynové komory v Osvětimi je, že nemá žádný mechanismus, který by umožňoval vytápění místnosti na teplotu vyšší než 25,7 °C. Krystaly cyklonu B se změní na plyn až při teplotě nejméně 25,7 °C. Vzhledem k tomu, že teplota v Osvětimi je po většinu roku nižší než 25,7 °C, je pro úspěšnou činnost plynové komory nezbytná metoda vytápění komory na teplotu vyšší než 25,7 °C. Zejména v zimě, ale i v jiných ročních obdobích, by zvýšené teplo vznikající v důsledku shromáždění desítek lidí v plynové komoře obvykle neohřálo teplotu v plynové komoře na více než 25,7 °C.[24]

Obhájci příběhu o holocaustu někdy ustupují revizionistickým badatelům. V knize *Auschwitz: 170 to Present* od Roberta Jana van Pelta a Deborah Dworkové oba židovští autoři přiznávají, že plynová komora, která je turistům ukazována v hlavním osvětimském táboře, je z velké části poválečnou rekonstrukcí vybudovanou polskou vládou. Autoři však stále tvrdí, že v Birkenau plynové komory byly.[25]

Objevuje se také tendence bagatelizovat význam plynových komor v příběhu holocaustu. Ve své knize *Why Did the Heavens Not Darken?: The "Final Solution" in History* Arno J. Mayer, profesor Princetonské univerzity, uvádí, že: ***„V letech 1942-1945, jistě v Osvětimi, ale pravděpodobně i celkově, bylo více Židů zabito takzvanými ‚přirozenými' příčinami než těmi ‚nepřirozenými'".***[26] V téže knize Dr. Mayer přiznává, že ***„prameny ke studiu plynových komor jsou zároveň vzácné a nespolehlivé".***[27]

Daniel Jonah Goldhagen ve své knize *Worse Than War: Genocide, Eliminationism and the Ongoing Assault on Humanity* z roku 2009 uvádí: ***„Vyhlazování Židů Němci je nechvalně proslulé právě kvůli plynovým komorám a takzvanému vraždění jak na běžícím pásu. Ať už jsou však tyto továrny na smrt jakkoli existenciálně hrůzné a významné, nebyla tato zařízení pro masové vraždění nezbytná. To je tak zřejmé, že je až s podivem, že se z plynových komor udělal ústřední aspekt této hrůzy, přičemž se dlouho zanedbávalo a vylučovalo mnoho dalšího (zejména pachatelé a oběti), jako by plynové komory a technologie samy způsobily zabíjení, místo aby byly***

náhodným nástrojem lidí, kteří chtěli zabíjet. Moderní technologie byly zbytečné a Němci to věděli. Své oběti zabíjeli v drtivé většině bez použití plynu…"[28]

Vzhledem k tomu, že existence vražedných plynových komor v německých koncentračních táborech byla vědecky vyvrácena, je pochopitelné, že Goldhagen a Mayer chtějí význam vražedných plynových komor pro údajnou genocidu evropských Židů minimalizovat.

Svědectví očitých svědků německé genocidy Židů

Když někdo zpochybňuje genocidu evropských Židů, nevyhnutelně se jako důkaz uvádí svědectví očitých svědků, že ke genocidě došlo. Většina očitých svědectví o příběhu holocaustu se však ukázala jako extrémně nespolehlivá.

Například John Demjanjuk, naturalizovaný americký občan, byl očitými svědky obviněn jako vražedný dozorce v Treblince jménem Ivan Hrozný. Demjanjuk byl deportován do Izraele a izraelský soud ho soudil a odsoudil především na základě očitých svědectví pěti Židů, kteří přežili Treblinku. Demjanjukův obhájce nakonec objevil nové důkazy, které dokazovaly, že sovětská KGB Demjanjuka falešně obvinila a že dokumenty, které měly prokazovat, že byl dozorcem v Treblince, byly sovětské padělky. Izraelský nejvyšší soud rozhodl, že výpovědi očitých svědků nejsou věrohodné a že Demjanjuk je nevinný.[29]

Dalším příkladem falešného svědectví o holocaustu byl případ Franka Waluse, vysloužilého chicagského továrníka, který byl obviněn z vraždění Židů v rodném Polsku během války. Obvinění Simona Wiesenthala, že Walus pracoval pro gestapo, podnítilo americkou vládu k soudnímu řízení. Během Walusova procesu vypovídalo pod přísahou 11 Židů, že Walus za války vraždil Židy. Po nákladné čtyřleté právní bitvě se Walusovi nakonec podařilo prokázat, že válečná léta strávil jako mladík pracující na německých farmách. V článku Americké advokátní komory zveřejněném v roce 1981 se v souvislosti s Walusovým procesem uvádí, že *„v atmosféře nenávisti a odporu hraničící s hysterií vláda pronásledovala nevinného člověka"*.[30]

Nebylo by možné, abych se věnoval všem očitým svědkům holocaustu. Abych ilustroval nespolehlivost očitých svědectví o příběhu holocaustu, budu analyzovat očitá svědectví pravděpodobně tří nejznámějších přeživších: Elieho

Wiesela, Simona Wiesenthala a Viktora Frankla. Elie Wiesel, jehož autobiografie *Night* napsaná v roce 1956 mu pomohla získat Nobelovu cenu míru, se ve své knize nikdy nezmiňuje o vražedných plynových komorách. Místo toho Wiesel píše, že Židé byli hromadně zabíjeni házením zaživa do hořících jam.[31] Pokud by v Birkenau skutečně existovaly vražedné plynové komory, člověk by si myslel, že by se Wiesel o nich ve své autobiografii zmínil. Kdyby v Birkenau existovaly spalovací jámy, byly by také vidět na některých leteckých snímcích Birkenau pořízených Spojenci v roce 1944. Wiesel se v knize *Night* také zmiňuje o tom, že v lednu 1945 podstoupil operaci infikované nohy. Německé úřady v Birkenau daly Wieselovi a dalším nemocničním pacientům neschopným cestovat možnost zůstat v táboře. Wiesel a jeho otec se rozhodli raději evakuovat Birkenau a odcestovat s Němci do Buchenwaldu, než aby je osvobodila ruská armáda.[32]

Pokud byla Birkenau místem masového vyhlazování, proč se Wiesel rozhodl cestovat se svými údajnými vrahy? Proč by také německé úřady v Birkenau zanechaly tisíce svědků své genocidy, kdyby v Birkenau skutečně probíhala politika genocidy? To, že Wiesel přežil internaci v Buchenwaldu, je samozřejmě dle něho zázrak. Wiesel uvádí: *„V Buchenwaldu posílali denně na smrt 10 000 lidí. Byl jsem vždy mezi poslední stovkou poblíž brány. Zastavili. Proč?“*[33] Dnes už žádný věrohodný historik nevěří, že v Buchenwaldu bylo denně popraveno 10 000 Židů.

Wiesel, sám významný svědek, nás ujišťuje, že se setkal s dalšími pozoruhodnými svědky. Wiesel v jedné ze svých knih uvádí, že poté, co byli Židé popraveni v Babím Jaru na Ukrajině: *„Očití svědkové tvrdí, že ještě několik měsíců po vraždění ze země stříkaly gejzíry krve. Člověk stále šlapal po mrtvolách.“*[34] Wiesel toto tvrzení později s jistým přikrášlením opakuje: *„Později jsem se od jednoho svědka dozvěděl, že měsíc po měsíci se země nepřestávala třást a že z ní čas od času tryskaly gejzíry krve.“*[35] Tato historka postrádá jakoukoli věrohodnost. Wiesel zřejmě neví, že fotografie pořízené v Babím Jaru krátce po údajných masových popravách Židů neukazují žádný náznak místa hromadného hrobu ani narušení zeleně či půdního pokryvu.[36]

Proslulý lovec nacistů Simon Wiesenthal ve své knize *The Murderers Among Us* rovněž referuje o návštěvě německé táborové nemocnice. Wiesenthal napsal, že se v německém vězení pokusil spáchat sebevraždu podřezáním žil. Místo aby ho Němci nechali zemřít, poslali ho do nemocnice,

kde ho ošetřili.[37] Pokud by Němci měli v úmyslu spáchat genocidu evropských Židů, proč by se snažili poslat Wiesela i Wiesenthala do nemocnice, aby se jim navrátilo zdraví?

Kniha Viktora *Frankla Man's Search for Meaning* byla Knihovnou Kongresu USA zařazena mezi deset nejvlivnějších knih 20. století. Frankl v ní popisuje své zážitky z Osvětimi, jako by tam strávil mnoho měsíců. Ve skutečnosti byl Frankl v Osvětimi jen několik dní v říjnu 1944 při převozu z Terezína do pobočného tábora Dachau. Frankl to přiznal americkému evangelistovi Robertu Schullerovi: ***„V Osvětimi jsem byl jen tři nebo čtyři dny....byl jsem poslán do kasáren a všichni jsme byli převezeni do tábora v Bavorsku.“***[38] Franklova krátká doba pobytu v Osvětimi je doložena vězeňským deníkem z pobočného tábora Dachau, Kaufering III, kde je uveden Franklův příjezd 25. října 1944, šest dní po jeho odjezdu z Terezína.[39] Franklovy popisy jeho dlouhého pobytu v Osvětimi v knize *Man's Search for Meaning* jsou tedy nepravdivé a nepřesné.

K nespolehlivosti očitých svědectví o příběhu holocaustu se vyjadřují i někteří historici. Židovský historik Samuel Gringauz kritizoval to, co nazval „hyperhistoričností“ většiny výpovědí židovských přeživších. Gringauz napsal, že ***„většina vzpomínek a zpráv je plná absurdní mnohomluvnosti, grafomanského přehánění, dramatických efektů, přehnaného sebepřeceňování, diletantského filozofování, rádoby lyrismu, nekontrolovaných fám, zaujatosti, zaujatého napadání a omlouvání.“***[40]

Shmuel Krakowski, ředitel archivu izraelského Centra holocaustu Jad Vašem, v roce 1986 potvrdil, že více než polovina svědectví židovských přeživších, která jsou tam uložena, je nevěrohodná. Krakowski uvedl, že mnozí přeživší se v touze zapsat se do historie možná nechali unést svou fantazií. Uvedl, že mnoho svědectví uložených v databázi Jad Vašem se později ukázalo jako nepřesných, když místa a data nemohla projít posouzením odborného historika. Svědectví přeživších Židů Krakowski komentoval slovy: ***„Mnozí z nich nikdy nebyli na místech, kde tvrdili, že byli svědky zvěrstev, zatímco jiní se spoléhali na informace z druhé ruky, které jim poskytli přátelé nebo kolemjdoucí cizinci.“***[41]

Ačkoli se o tom tisk zmiňuje jen zřídka, řada očitých svědků uvedla, že v německých koncentračních táborech neviděli žádné důkazy genocidy. Jedním z prvních, kdo zpochybnil zprávy o německé genocidě, byl Paul Rassinier. Rassinier byl francouzský profesor historie, který byl za války zatčen za

odbojovou činnost, mimo jiné za pomoc při pašování Židů do neutrálního Švýcarska. Rassinier prohlásil, že ačkoli za války velmi trpěl v koncentračních táborech Buchenwald a Dora, nikdy neviděl žádné důkazy o vražedných plynových komorách nebo o programu vyhlazování Židů. Poté, co si přečetl senzacechtivé zprávy, o nichž věděl, že jsou nepravdivé, považoval Rassinier za svou etickou povinnost říci o táborech pravdu a vyvrátit nepravdivá tvrzení, která se objevila ve světovém tisku. Rassinier obsáhle psal o svých vlastních zážitcích a pozorováních z německých táborů. Začal také zkoumat celou problematiku německé genocidy Židů během války. Rassinier došel k závěru, že počet obětí v táborech byl mnohem nižší, než se tvrdilo. Došel také k závěru, že úmrtí v táborech nebyla způsobena německým programem genocidy[42], ale především špatnými podmínkami v táborech, které lze přičíst hospodářskému kolapsu Německa během zničující války. Rassinier ze svého nepopulárního postoje osobně nic nezískával a poté, co v německých koncentračních táborech velmi trpěl, byl po válce za své odvážné spisy v poválečné Francii intenzivně pronásledován.

Thies Christophersen byl dalším svědkem, který uvedl, že k údajné genocidě Židů během války nikdy nedošlo. Christophersen od ledna do prosince 1944 dohlížel v Osvětimi na přibližně 300 pracovníků, z nichž mnozí byli Židé. V tomto období několikrát navštívil Birkenau, kde byly údajně zplynovány statisíce Židů. Ve svých pamětech, které poprvé vyšly v Německu v roce 1973 pod názvem *Die Auschwitz-Lüge* (Osvětimská lež), Christophersen napsal, že během svého pobytu v Osvětimi nezaznamenal sebemenší důkaz o masovém zplynování. V březnu 1988 při soudním procesu s Ernstem Zündelem v Torontu také úspěšně odpověděl na četné konkrétní otázky žalobce týkající se jeho zážitků z Osvětimi. Po vydání knihy *Die Auschwitz-Lüge* obdržel Christophersen tisíce dopisů a telefonátů. V reakci na tyto dopisy a telefonáty napsal: ***„Mnozí z těch, kteří mě kontaktovali, mohou moje tvrzení potvrdit, ale bojí se to udělat veřejně. Někteří z nich jsou esesmani, kteří byli ve spojeneckém zajetí brutálně týráni a dokonce mučeni. Okamžitě jsem kontaktoval i ty, kteří tvrdili, že o hromadném zplynování vědí více. Moje zkušenosti byly naprosto stejné jako zkušenosti francouzského profesora Paula Rassiniera. Žádné očité svědky jsem nenašel. Místo toho mi lidé říkali, že znají někoho, kdo zná někoho jiného, kdo o tom mluvil. Ve většině případů údajní očití svědci zemřeli. Jiní údajní očití svědci se rychle začali zadrhávat a koktat, když jsem jim položil několik přesných otázek. Dokonce i Simon Wiesenthal musel nakonec před frankfurtským okresním soudem***

přiznat, že v Osvětimi ve skutečnosti nikdy nebyl. Všechny zprávy, o kterých jsem slyšel, si protiřečí. Zdálo se, že každý vypráví o plynových komorách něco jiného. Nemohli se shodnout ani na tom, kde se měly nacházet. To platí i o takzvané odborné literatuře, která je plná rozporů...“[43]

Dalším očitým svědkem, který neviděl žádné důkazy o genocidě Židů, je Dr. Wilhelm Staeglich. Dr. Staeglich, německý soudce, navštívil Osvětim během druhé světové války několikrát jako německý ordonanční důstojník protiletadlového oddílu. Dr. Staeglich publikoval následující zprávu o svých návštěvách Osvětimi: *„Při žádné z těchto návštěv jsem neviděl plynová zařízení, krematoria, mučicí nástroje ani podobné hrůzy. Tábor působil dojmem, že je dobře udržovaný a velmi dobře organizovaný. Tábor mi připomínal tábor německé pracovní fronty, ve kterém jsem si odsloužil půlroční službu v rámci pracovní služby, s tím rozdílem, že Osvětim byla samozřejmě podstatně větší..... Nikdo z vězňů se nechoval, jako by se bál špatného zacházení, natož smrti. Co se týče posledního bodu, jedno setkání s vězni mi obzvlášť utkvělo v paměti. Když jsme jednou večer stáli s několika soudruhy poblíž tábora, zahlédli jsme velkou partu vězňů, kteří se vraceli do tábora z práce v průmyslových závodech. Doprovázel je poměrně malý kontingent esesmanů - většinou starších lidí - a vězni vypadali naprosto neukázněně. Hlasitě se mezi sebou bavili a přitom se smáli. Dva nebo tři vězni vykročili z řady, když nás spatřili, rozepnuli si poklopec a vymočili se. Přestože toto gesto mohlo být vykládáno jako projev pohrdání německými muži v uniformách, esesmani je zcela ignorovali. Kdykoli jsem později slyšel, že v koncentračních táborech vládne smrtelný teror, musel jsem si na tuto příhodu vzpomenout. Takto se sotva chovají lidé, kteří mají neustálý strach ze smrti.”*[44]

Dalším věrohodným svědkem je Kanaďanka rakouského původu Maria Van Herwaardenová, která byla od roku 1942 internována v Birkenau. Van Herwaardenová v roce 1988 v procesu s Ernstem Zündelem vypověděla, že v Birkenau neviděla nic, co by připomínalo masové vraždění. Vypověděla však, že mnoho vězňů v Birkenau zemřelo na tyfus a někteří vězni spáchali sebevraždu.[45] Během tohoto procesu nebyli předvoláni žádní svědci obžaloby, protože obžaloba nevěděla o žádných přeživších, kteří by obstáli při křížovém výslechu Zündelova obhájce.

Norimberské procesy

Příběhu o genocidě evropských Židů měly dodat legitimitu četné soudní procesy vedené Spojenci po druhé světové válce. První proces konaný v Norimberku v letech 1945-1946, oficiálně známý jako Mezinárodní vojenský tribunál (IMT), je z těchto procesů zdaleka nejdůležitější. Vlády Spojených států, Sovětského svazu, Velké Británie a Francie v tomto procesu soudily nejvýznamnější přeživší německé vůdce jako válečné zločince. Kromě toho jen vláda Spojených států vedla v letech 1946-1949 12 vedlejších norimberských procesů. Podobné procesy vedly na jiných místech také Velká Británie, západní Německo, Spojené státy a Izrael, včetně velmi medializovaného procesu s Adolfem Eichmannem v Izraeli.

Spojenci věnovali údajnému vyhlazení 6 milionů Židů v Norimberském procesu zvláštní pozornost. Například hlavní americký žalobce Robert H. Jackson ve své úvodní řeči před tribunálem prohlásil: *„Nejbrutálnější a nejpočetnější zločiny, které nacisté naplánovali a spáchali, byly zločiny proti Židům....Mým cílem je ukázat plán a záměr, kterému byli všichni nacisté fanaticky oddáni, a to vyhladit všechen židovský národ.....Historie nezaznamenává zločin, který by byl kdy spáchán na tolika obětech nebo který by byl kdy proveden s takovou promyšlenou krutostí.“*[46]

Sir Hartley Shawcross, hlavní britský žalobce na norimberském procesu, ve své závěrečné řeči před tribunálem zopakoval pocity soudce Jacksona: *„Existuje jedna skupina, na kterou byla metoda vyhlazování použita v tak obrovském měřítku, že je mou povinností zmínit se o důkazech zvlášť. Mám na mysli vyhlazování Židů. Kdyby se na nich nepáchaly žádné jiné zločiny, stačil by jen tento, do něhož byli zapleteni všichni. Historie nemá s těmito hrůzami obdoby.“*[47] Shawcross ve své závěrečné řeči také uvedl, že Němci zabili *„více než 6 milionů“* Židů a že *„vraždění [bylo] prováděno jako nějaká masová výroba v plynových komorách a pecích v Osvětimi, Dachau, Treblince, Buchenwaldu, Mauthausenu, Majdanku a Oranienburgu.“*[48]

Ačkoli norimberské procesy působily v soudní síni dojmem spravedlnosti, nebyly organizovány za účelem nestranného výkonu spravedlnosti, ale pro politické účely. Vítězní Spojenci měli kontrolu nad soudci, obžalobou, obhajobou a popravou přeživších německých vůdců. Naše západní pojetí spravedlnosti se opírá o nestranný výkon práva. Taková spravedlnost není možná, když jsou soudci političtí nepřátelé obviněných a když jsou obvinění stíháni za válečné činy, které spáchali sami Spojenci.

Někteří přední spojenečtí představitelé přiznali, že norimberské procesy byly organizovány především pro politické účely. Norman Birkett, britský náhradní soudce norimberského tribunálu, v dubnu 1946 v soukromém dopise uvedl, že ***„proces je pouze formálně soudním procesem a jeho hlavní význam je politický“***.[49] Hlavní americký žalobce Robert H. Jackson prohlásil, že Norimberský tribunál ***„je pokračováním válečného úsilí Spojenců proti Německu“***.[50] Soudce Iola T. Nikitčenko vysvětlil sovětský pohled na Norimberský tribunál: ***„Skutečnost, že nacističtí vůdci jsou zločinci, již byla zjištěna. Úkolem tribunálu je pouze určit míru viny každé konkrétní osoby a vyměřit nezbytný trest - rozsudky.“***[51]

Na převážně politickou povahu norimberských procesů poukazuje také Nahum Goldmann ve své knize *The Jewish Paradox*. Goldmann, předseda Světového židovského kongresu (WJC), přiznává, že myšlenka norimberského tribunálu a německých reparací pochází od představitelů WJC. Teprve po vytrvalém úsilí představitelů WJC byli spojenečtí představitelé přesvědčeni, aby myšlenku norimberského procesu přijali.[52] WJC také dbal na to, aby se hlavní pozornost v procesech soustředila na vyhlazování evropských Židů Německem a aby byli obžalovaní potrestáni za svůj podíl na německém vyhlazovacím procesu.[53] Soudce Nejvyššího soudu státu Iowa Charles F. Wennerstrum, který působil jako předseda norimberského procesu s německými generály, ze znechucení nad průběhem procesu rezignoval na své jmenování. Kritizoval jednostranné nakládání s důkazy v procesech. Wennerstrum uvedl, že výběr důkazů v procesech prováděla obžaloba z velkého množství ukořistěných německých záznamů. Wennerstrum prohlásil: ***„Kdybych před sedmi měsíci věděl to, co vím dnes, nikdy bych sem nepřišel. Vznešené ideály, které byly ohlášeny jako motivy pro vytvoření těchto tribunálů, se neprojevily.“***[54]

Soudce Wennerstrum také uvedl, že Židé ovládali personál norimberského soudu a zajímala je spíše pomsta než spravedlnost. Uvedl, že: ***„Celá atmosféra je nepříjemná....Právníci, úředníci, tlumočníci a výzkumníci, kteří byli zaměstnáni, se stali Američany teprve v posledních letech a jejichž původ byl zakořeněn v nenávisti a předsudcích vůči Evropě.“***[55] Wennerstrum opouštěl norimberské procesy *„s pocitem, že spravedlnost byla odepřena“*.

Předseda Nejvyššího soudu USA Harlan Fiske Stone řekl o soudci Robertu Jacksonovi, který opustil Nejvyšší soud USA, aby vedl soud IMT:

„Jackson je pryč a pořádá svůj lynčovací večírek v Norimberku. Nevadí mi, co dělá s nacisty, ale vadí mi předstírání, že vede soud a postupuje podle obecného práva. To je příliš svatouškovský podvod, než aby odpovídal mým staromódním představám." Při jiné příležitosti Stone uvažoval, *„zda by podle této nové [norimberské] doktríny mezinárodního práva, kdybychom byli poraženi, mohli vítězové věrohodně tvrdit, že naše dodání 50 torpédoborců Británii bylo aktem agrese...."*[56]

Americký senátor Robert A. Taft odvážně odsoudil norimberské procesy ve svém projevu v říjnu 1946: „Soud nad poraženými vítězi nemůže být nestranný, ať už se ohrazuje jakýmikoli formami spravedlnosti." Taft dále prohlásil: *„Celý tento soud se nese v duchu pomsty a pomsta je zřídkakdy spravedlností. Oběšení jedenácti odsouzených mužů bude skvrnou na americkém rejstříku, které budeme dlouho litovat. V těchto procesech jsme přijali ruskou představu o účelu soudů - vládní politiku, a nikoli spravedlnost - s malým vztahem k anglosaskému dědictví. Oděním politiky do forem soudního řízení můžeme na dlouhá léta zdiskreditovat celou myšlenku spravedlnosti v Evropě."*[57]

Norimberské procesy odsoudilo i několik amerických kongresmanů. Například John Rankin z Mississippi prohlásil: *„Jako zástupce amerického lidu chci říci, že to, co se odehrává v německém Norimberku, je ostudou Spojených států... Rasová menšina dva a půl roku po skončení války v Norimberku nejen věší německé vojáky, ale jménem Spojených států soudí i německé podnikatele."*[58] Reprezentant Lawrence H. Smith z Wisconsinu prohlásil: *„Norimberské procesy jsou natolik odporné anglosaským zásadám spravedlnosti, že se za tuto stránku našich dějin musíme navždy stydět....Norimberská fraška představuje politiku pomsty v té nejhorší podobě."*[59]

Proti procesům s válečnými zločinci se postavil i generál George Patton. V dopise své ženě napsal: *„Jsem upřímně proti těmto věcem o válečných zločincích. Není to správné a je to semitské. Jsem také proti posílání válečných zajatců na otrocké práce do cizích zemí, kde mnozí zemřou hlady."[60]* Mezi mnoha dalšími, kteří vyjadřovali podobné názory, byl i soudce Nejvyššího soudu USA William O. Douglas, který napsal*: „Tehdy jsem si myslel a stále si myslím, že norimberské procesy byly bezzásadové. Právo bylo vytvořeno ex post facto, aby vyhovovalo vášním a křiku doby."*[61]

Americký kontradmirál H. Lamont Pugh, bývalý generální chirurg námořnictva a velitel Národního námořního zdravotnického centra, napsal o norimberských procesech: *„Myslím, že procesy obecně hraničily s mezinárodním šílenstvím.“* Dokonce i Robert Jackson v dopise z 12. října 1945 prezidentu Harrymu Trumanovi napsal: ***„Spojenci dělali nebo dělají některé z věcí, za které stíháme Němce. Francouzi natolik porušují Ženevskou konvenci při zacházení s [německými] válečnými zajatci, že naše velení bere zpět zajatce, které k nim poslalo. Stíháme rabování a naši spojenci ho praktikují. Říkáme, že agresivní válka je zločin, a jeden z našich spojenců uplatňuje svrchovanost nad pobaltskými státy na základě žádného jiného nároku než dobytí.“***[62]

Spojenečtí prokurátoři používali mučení také k usvědčení obžalovaných v Norimberku a dalších poválečných procesech. Hlavním příkladem použití mučení k získání důkazů v norimberských procesech je přiznání Rudolfa Hösse, bývalého velitele v Osvětimi. Hössovo svědectví v norimberském procesu bylo pravděpodobně nejdůležitějším a nejvýraznějším důkazem o německém vyhlazovacím programu, který zde byl předložen. Hoess uvedl, že v osvětimských plynových komorách bylo vyhlazeno více než dva a půl milionu lidí a dalších 500 000 vězňů tam zemřelo z jiných příčin.[63] Žádný obhájce příběhu o holocaustu dnes tyto nadsazené údaje neuznává a i další klíčové části Hössovy výpovědi v Norimberku jsou všeobecně považovány za nepravdivé.

V roce 1983 vyšla protinacistická kniha Ruperta Butlera *Legions of Death*, která ukázala, že seržant Bernard Clarke a další britští důstojníci mučili Rudolfa Hösse, aby se přiznal. Mučení Hösse bylo mimořádně brutální. Clarke ani Butler neshledávají na mučení Hoesse nic špatného ani nemorálního. Zdá se, že ani jeden z nich nechápe význam svých odhalení. Clarke a Butler dokazují, že Hössovo svědectví v Norimberku bylo získáno mučením, a proto není věrohodným důkazem při dokazování programu německé genocidy evropských Židů.[64]

Rozšířené zprávy o mučení během Američany vedených procesů v Dachau vedly k oficiálnímu vyšetřování údajného zneužívání. Simpsonova armádní komise oficiálně potvrdila obvinění německých obžalovaných z hrubého týrání. Zjistila, že němečtí obžalovaní byli v Dachau běžně mučeni surovým bitím, kopáním do varlat, několikaměsíčním vězněním na samotce, pálením třísek pod nehty, hladověním a hrozbami represí vůči rodině. K

získání falešných přiznání byli využíváni vyšetřovatelé, kteří se vydávali za kněze. Nízko postaveným obviněným bylo slíbeno, že jejich „přiznání“ budou použita pouze proti jejich bývalým nadřízeným; tito obvinění však zjistili, že jejich „přiznání“ byla použita proti nim, když byli později souzeni. Vysoce postavení obžalovaní byli rovněž falešně ujišťováni, že když sami přijmou odpovědnost, ochrání své bývalé podřízené před trestním stíháním.[65]

Pensylvánský soudce Edward Van Roden byl členem Simpsonovy armádní komise, která vyšetřovala metody mučení používané při procesech v Dachau. V deníku *Washington Daily News* z 9. ledna 1949 a v londýnském nedělníku *Sunday Pictorial* z 23. ledna 1949 uvedl některé příklady použití mučení v Dachau: ***„Vyšetřovatelé obviněnému nasadili na hlavu černou kuklu a pak ho bili mosaznými boxery do obličeje, kopali do něj a bili ho gumovými hadicemi....Všichni Němci, kromě dvou, ve 139 případech, které jsme vyšetřovali, byli kopáni do varlat tak moc, že se to již nedalo napravit.“***[66] Velkou část důkazů o genocidě evropských Židů, které dnes historici nabízejí, tvoří „přiznání“ získaná mučením při procesech s válečnými zločinci. Mezi nejznámější případy patří Rudolf Höss, Hans Frank, Julius Streicher, Hans Fritsche, Oswald Pohl, Franz Ziereis a Josef Kramer, kteří byli podrobeni mučení. Je očividné, že žádné „přiznání“ získané mučením by u soudu nebylo považováno za věrohodný důkaz.

Kromě toho, že obžalovaní byli mučeni, aby se přiznali, se někteří obžalovaní nedožili začátku soudního procesu. Například Richard Baer, poslední velitel Osvětimi, rezolutně odmítl potvrdit existenci vražedných plynových komor v Osvětimi. Baer zemřel v červnu 1963 za záhadných okolností, když byl držen ve vyšetřovací vazbě. Pitva provedená na Lékařské fakultě Univerzity ve Frankfurtu nad Mohanem konstatovala, že jako příčinu Baerovy smrti nelze vyloučit požití nekorozivního jedu bez zápachu. Osvětimský proces ve Frankfurtu nad Mohanem začal téměř okamžitě po Baerově smrti. Díky Baerově smrti mohli žalobci v osvětimském procesu dosáhnout svého hlavního cíle - posílit mýtus o plynových komorách a vytvořit z něj nezpochybnitelný historický fakt.[67]

Nyní také víme, že mnoho svědků v hlavním procesu s IMT vypovídalo nepravdivě. Jedním z nejlepších příkladů jsou tři svědci v Norimberku, kteří vypověděli, že Němci byli zodpovědní za masové popravy polských důstojníků v Katyni. Dnes se všichni shodují na tom, že za masakr v Katyňském lese byl odpovědný Sovětský svaz, a nikoli Německo.[68] Falešní svědci byli použiti i

ve většině pozdějších spojeneckých procesů s válečnými zločinci. Stephen F. Pinter působil jako žalobce americké armády při amerických procesech s Němci v Dachau. V místopřísežném prohlášení z roku 1960 Pinter uvedl, že k obvinění Němců z falešných a nepodložených zločinů byli používáni *„notoricky křivá svědectví“*. Pinter prohlásil: ***„Bohužel v důsledku těchto justičních omylů bylo odsouzeno mnoho nevinných osob a některé z nich byly popraveny.“***[69]

Joseph Halow, mladý americký soudní zpravodaj při procesech v Dachau v roce 1947, později popsal některé falešné svědky při procesech v Dachau: ***„Hlavní část svědků obžaloby v případech koncentračních táborů tvořili takzvaní profesionální svědci a všichni, kdo v Dachau pracovali, je za ně považovali. „Profesionální“ proto, že byli placeni za každý den, kdy svědčili. Kromě toho jim bylo poskytnuto bezplatné ubytování a strava, a to v době, kdy to bylo v Německu často obtížně dostupné. Někteří z nich zůstali v Dachau celé měsíce a svědčili v každém z případů v koncentračním táboře. Jinými slovy, tito svědci si svědectvím pro obžalobu vydělávali na živobytí. Obvykle se jednalo o bývalé vězně z táborů a jejich silná nenávist k Němcům měla jejich svědectví přinejmenším zpochybňovat.“***[70]

Trapný příklad křivé výpovědi svědků se objevil v procesu v Dachau. Americký vyšetřovatel Josef Kirschbaum přivedl k soudu bývalého vězně koncentračního tábora jménem Einstein, aby vypověděl, že obžalovaný Menzel zavraždil Einsteinova bratra. Menzel však toto svědectví zmařil - stačilo ukázat na Einsteinova bratra, který seděl v soudní síni a poslouchal příběh o své vlastní vraždě. Kirschbaum se poté obrátil na Einsteina a zvolal: *„Jak můžeme přivést tohle prase na šibenici, když jsi tak hloupý, že jsi přivedl svého bratra k soudu?“*[71] Mnozí obhájci příběhu holocaustu nicméně tvrdí, že 42 svazků *Trial of the Major War Criminals (The Blue Series)* poskytuje rozsáhlou kompilaci usvědčujících důkazů proti německému nacionálněsocialistickému režimu. Ve své knize *Made in Russia: The Holocaust*, Carlos Porter se s těmito důkazy přímo konfrontuje a reprodukuje stránku za stránkou z *The Blue Series*. Porter ukazuje, že mnohá obvinění vznesená v Norimberku jsou natolik bizarní, že je většina obhájců příběhu o holocaustu již dávno nechala vyšumět. Kromě zabíjení Židů ve vražedných plynových komorách byli Němci v Norimberku obviněni ze:

- Sestrojení speciálních elektrických přístrojů k usmrcení vězňů hromadnými elektrickými výboji;
- Vyvraždění 20 000 Židů ve vesnici poblíž Osvětimi atomovou bombou;

- Nucení vězňů lézt na stromy a jejich následné usmrcení pokácením stromů;
- Zabití 840 000 ruských vězňů v koncentračním táboře Sachsenhausen pomocí šlapacího stroje na mlácení hlavy a následné spálení těl ve čtyřech mobilních krematoriích;
- Mučení a popravy lidí v ruském táboře Yanov za doprovodu hudby speciálního orchestru vybraného z vězňů a následné zastřelení všech členů orchestru;
- Rozemletí kostí 200 lidí najednou, jak je popsáno v dokumentech a fotografiích, které se údajně ztratily;
- Výroba stínidel na lampy, kabelek, řidičských rukavic pro důstojníky SS, knižních vazeb, sedel, domácích pantoflí atd. z lidské kůže;
- Zabíjení zajatců a vězňů z koncentračních táborů za cokoli, od špinavého spodního prádla po chlupy v podpaží; a
- Vaření lidí v páře jako humry v parních komorách v Treblince.

Po tomto neuvěřitelném přehledu důkazů o norimberských zvěrstvech uvádí Carlos Porter řadu příkladů nesprávné taktiky obžaloby v Norimberku. Obžalovaní v Norimberku měli jen zřídkakdy možnost konfrontovat své žalobce, protože stačila místopřísežná prohlášení svědků, kteří byli předvoláni několik měsíců předtím. Obžaloba ztěžovala obhájcům včasný přístup k dokumentům, které obžaloba předkládala jako důkazy. Také fotokopie a přepisy byly obvykle předkládány jako důkazy namísto originálních německých dokumentů, které v mnoha případech zdánlivě zmizely. A konečně, obhajoba měla přístup pouze k těm dokumentům, které obžaloba považovala za podstatné pro případ. Obhajoba neměla právo nahlížet do tuny zbývajících dokumentů, které by jí mohly pomoci při obhajobě jejích klientů.[72]

Obžalovaní v Norimberku byli často šokováni důkazy předloženými k prokázání genocidy evropských Židů. Například Hans Frank, guvernér Německem ovládaného Polska, vypověděl, že o programu masového vyvražďování Židů za války nevěděl. Na otázku, zda se podílel na vyhlazování Židů, však Hans Frank prohlásil: *„Říkám ano... zvláště po výpovědi svědka Hösse mi svědomí nedovoluje svalit odpovědnost na tyto drobné lidi... Uplyne tisíc let, a přesto tato vina Německa nebude vymazána.“*[73] Tato poslední věta byla opakovaně citována v knihách a článcích o období nacionálního socialismu. Nedokazuje však, že Německo mělo program genocidy Židů.

Pouze dokazuje, že Hans Frank uvěřil falešnému svědectví Rudolfa Hösse, které bylo zločinně získáno za použití mučení.

V rozporu s tím, co se často tvrdí nebo naznačuje, žádný z obžalovaných v norimberském procesu neuvedl, že by za války věděl o plánu na vyhlazování Židů. Hermann Göring, Hans Frank, Ernst Kaltenbrunner, Albert Speer, generál Alfred Jodl a další obžalovaní v Norimberku popřeli, že by věděli cokoli o vyhlazovací politice vůči evropským Židům. Ačkoli jsou takové výpovědi často odmítány jako lživé, kategoričnost a důslednost jejich výpovědí, které někdy učinili muži, kteří předpokládali, že budou oběšeni, naznačuje, že mluvili pravdu.[74]

Žádný řád, plán, rozpočet ani organizace genocidy

Původně se v příběhu o holocaustu předpokládalo, že Německo mělo plán nebo program na vyhlazení Židů. Raul Hilberg ve vydání své knihy *The Destruction of European Jews* z roku 1961 napsal, že v roce 1941 vydal Hitler dva rozkazy k vyhlazení Židů.[75] Avšak i když Spojenci ukořistili většinu německých vládních záznamů a záznamů z koncentračních táborů v neporušeném stavu, žádný rozkaz nebo plán na vyhlazení evropských Židů se nikdy nenašel.

V revidovaném vydání Hilbergovy knihy z roku 1985 byly všechny zmínky o těchto Hitlerových vyhlazovacích rozkazech odstraněny. Historik vyhlazovací teorie Christopher Browning v recenzi revidovaného vydání knihy *The Destruction of European Jews* napsal: ***„V novém vydání byly z textu systematicky vyškrtnuty všechny odkazy na Hitlerovo rozhodnutí nebo Hitlerův rozkaz ke ‚konečnému řešení'. V novém vydání se rozhodnutí neuskutečnilo a rozkaz nebyl vydán."***[76]

Na otázku, jak je možné, že k vyhlazování evropských Židů docházelo bez rozkazu, odpověděl Raul Hilberg v roce 1983: *„To, co začalo v roce 1941, byl proces ničení, který nebyl předem naplánován, nebyl centrálně organizován žádnou agenturou. Neexistoval žádný plán ani rozpočet na ničivá opatření. Byly prováděny krok za krokem, jeden po druhém. Tak vznikl ani ne tak plán, který byl prováděn, ale neuvěřitelné setkání myslí, konsenzuální čtení mysli vzdálenou byrokracií."*[77]

16. ledna 1985 při křížovém výslechu v prvním procesu s Ernstem Zündelem v Torontu Raul Hilberg potvrdil, že tato slova řekl.[78] Hilberg tedy

tvrdí, že genocida evropských Židů nebyla provedena na základě plánu nebo rozkazu, ale spíše neuvěřitelným čtením myšlenek mezi vzdálenými německými byrokraty. Jiní historici připouštějí, že žádný dokument o německém plánu na vyhlazení evropských Židů nebyl nikdy nalezen. Francouzsko-židovský historik Leon Poliakov ve své známé knize o holocaustu uvádí, že *„kampaň za vyhlazení Židů, pokud jde o její koncepci i mnoho dalších podstatných aspektů, zůstává zahalena temnotou“*. Poliakov dodává, že žádné dokumenty o plánu vyhlazení Židů nebyly nikdy nalezeny, protože *„možná nikdy žádné neexistovaly“*.[79] Britský historik Ian Kershaw uvádí, že když byly počátkem 90. let otevřeny sovětské archivy: ***„Předvídatelně nebyl nalezen písemný Hitlerův rozkaz ke 'konečnému řešení'. Předpoklad, že by kdy byl vydán jediný výslovný písemný rozkaz, většina historiků již dávno odmítla.“***[80]

Absence Hitlerova rozkazu k vyhlazení evropských Židů rozdělila historiky holocaustu na „ intencionalisty“ a „funkcionalisty“. Intencionalisté se domnívají, že existovala promyšlená politika vyhlazování, kterou tajně nařídil Hitler, zatímco funkcionalisté věří, že německá válečná vyhlazovací politika se vyvíjela na nižších úrovních v průběhu války. Zásadním bodem, který je třeba si v tomto sporu uvědomit, je skutečnost, že navzdory tomu, že Spojenci ukořistili mnoho tun německých dokumentů, nikdo nenašel žádný dokumentární důkaz o válečném rozkazu, plánu nebo programu Německa na vyhlazení evropských Židů. Existují také důkazy o tom, že německé úřady odpovědné za tábory nařídily opatření ke snížení počtu úmrtí vězňů v důsledku nemocí. Dne 28. prosince 1942 zaslal důstojník SS Richard Gluecks, který byl vedoucím kanceláře správy táborů, velitelům koncentračních táborů směrnici. Nařizovala, že ***„táboroví lékaři musí využít všech prostředků, které mají k dispozici, aby výrazně snížili úmrtnost v jednotlivých táborech..... Táboroví lékaři mají dbát na to, aby se pracovní podmínky na různých pracovištích co nejvíce zlepšily“***. Směrnice také zdůrazňovala, že ***„říšský vůdce SS [Heinrich Himmler] nařídil, že úmrtnost musí být bezpodmínečně snížena“***.[81] Na tuto směrnici navázal Gluecks v lednu 1943, kdy informoval velitele koncentračních táborů: ***„Jak jsem již zdůraznil, je třeba využít všech prostředků ke snížení úmrtnosti v táborech.“***[82]

Německý správce táborů Oswald Pohl vydal v příkazu z 26. října 1943 konkrétní opatření k zajištění zdraví a produktivity internovaných v táborech. Kopie příkazu byla zaslána Himmlerovi. Pohl začal konstatováním významu táborů pro válečné úsilí. Kromě zdůraznění důležitosti správné výživy, oblečení

a odpočinku Pohl upřesnil, že nemocní vězni mají dostávat speciální stravu, která jim pomůže navrátit zdraví.[83] Ačkoli tyto směrnice nebyly vždy prováděny tak, jak bylo nařízeno, přispěly ke snížení úmrtnosti v táborech. Takové příkazy se neslučují s plánem spáchat genocidu evropských Židů.

Mnozí obhájci příběhu holocaustu tvrdí, že konference ve Wannsee, která se konala 20. ledna 1942, byla začátkem programu systematického vyhlazování evropských Židů. Dokumenty z této schůzky ukazují, že žádný vyhlazovací program neexistoval; místo toho německá politika spočívala v evakuaci Židů na východ. Izraelský historik holocaustu Jehuda Bauer prohlásil: ***„Veřejnost stále znovu a znovu opakuje hloupou historku o tom, že ve Wannsee se dospělo k rozhodnutí k vyhlazení Židů.“***[84] Stejně tak izraelská historička holocaustu Leni Yahilová v souvislosti s konferencí ve Wannsee prohlásila: ***„Často se předpokládá, že rozhodnutí o zahájení konečného řešení bylo přijato právě při této příležitosti, ale není tomu tak…“***[85]

Obhájci příběhu o holocaustu také nevyhnutelně citují projevy Adolfa Hitlera, Josepha Goebbelse a Heinricha Himmlera nebo spisy Hitlera, Goebbelse a Hanse Franka, aby dokázali, že Německo za války provádělo vyhlazovací program proti Židům. Citují se Hitlerovy výroky jako *„…Světová válka je tady, vyhlazení židovstva musí být nutným důsledkem“* a *„Nyní, když německý národ ztratil na východní frontě dalších 160 000 mrtvých, budou za to muset původci tohoto krvavého konfliktu zaplatit svými životy“*, aby dokázali, že Německo mělo program vyhlazování evropských Židů.[86]

V této souvislosti je třeba poznamenat, že krvežíznivá a podněcující prohlášení během války pronesli i Spojenci. Ve válce, v níž zahynulo mnoho milionů lidí, se emoce rozhořely a údajně odpovědné osoby na obou stranách války pronášely velmi provokativní a vyhrocené výroky. Taková prohlášení nedokazují, že Německo mělo vyhlazovací program vůči Židům. Naopak, tato prohlášení odrážejí přesvědčení německých vůdců, že druhou světovou válku rozpoutalo světové židovstvo a že musí být poraženo.

Je třeba také poznamenat, že obhájci příběhu o holocaustu tvrdí, že Němci přijali extrémní opatření, aby zachovali utajení svého vyhlazovacího programu. To je důvod, proč nikdo nikdy nenašel příkaz, plán, rozpočet nebo organizaci Německa na vyhlazení evropských Židů. Je neudržitelné a absurdní si myslet, že by němečtí představitelé byli natolik hloupí, aby vydávali písemná a veřejná prohlášení o své genocidě evropských Židů, když by měli přijímat extrémní opatření k utajení svého vyhlazování Židů.

Hrůzné scény v německých koncentračních táborech

Když na konci druhé světové války vstoupily americké a britské jednotky do německých koncentračních táborů, objevily obrovské hromady mrtvých těl a vyhublých a nemocných přeživších vězňů. Hrůzné scény byly natočeny a vyfotografovány příslušníky amerického armádního signálního sboru pro pozdější generace. Do Německa byli letecky dopraveni významní novináři a politici, aby se na vlastní oči přesvědčili o otřesných důkazech v táborech. Filmy s hrůznými scénami z táborů se staly povinnou podívanou pro poražené obyvatelstvo Německa, aby byla zničena jeho národní hrdost a nahrazena pocitem kolektivní viny.

Nic nedokázalo v myslích Američanů upevnit realitu příběhu holocaustu tak účinně jako tyto hrůzné scény, s nimiž se vojáci setkávali v německých koncentračních táborech. Dnes mnoho státních zákonů ukládá školákům povinné sledování filmů s těmito hrůznými scénami z německých táborů. Zastánci promítání těchto názorných filmů školákům tvrdí, že trauma vyvolané sledováním těchto filmů je nezbytné k tomu, aby se naše děti dozvěděly o nebezpečí rasismu a antisemitismu.

Školákům a veřejnosti se neříká, že většina vězňů v těchto táborech zemřela přirozenou smrtí. Když americké a britské jednotky převzaly kontrolu nad německými koncentračními tábory, následoval je vojenský personál, který měl za úkol zdokumentovat důkazy o německých válečných zločinech. Jedním z nich byl Dr. Charles P. Larson, přední americký forenzní patolog, který prováděl pitvy v Dachau a jeho pobočných táborech. V Dachau Dr. Larson prováděl po dobu 10 dnů přibližně 25 pitev denně a povrchově prohlédl dalších 300 až 1 000 těl. Pitval pouze ta těla, která se jevila jako pochybná. Dr. Larson k těmto pitvám v Dachau uvedl, že: *„Mnoho z nich zemřelo na tyfus. Krematoria v Dachau nestíhala spalovat těla. Neměly dostatek oleje, aby udržely spalovací pece v chodu. Zjistil jsem, že řada obětí zemřela také na tuberkulózu. Všechny byly podvyživené. Zdravotnické zařízení bylo velmi nedostatečné. Nebyla tam žádná hygiena... Po Dachau se po našem příjezdu šířila fáma, že mnoho vězňů bylo otráveno. Provedl jsem spoustu toxikologických analýz, abych zjistil fakta, a odebral jsem orgány z průřezu asi 30 až 40 těl a poslal je do Paříže do první armádní lékařské laboratoře k analýze, protože jsem neměl v terénu odpovídající vybavení. Zprávy se vrátily negativní. Nepodařilo se mi zjistit, jak byl některý z těchto lidí otráven. Většina z nich zemřela na přirozené nemoci toho či onoho druhu..."*[87]

Dr. Larson informoval, že v některých německých táborech bylo zastřeleno několik vězňů a že životní podmínky v táborech byly hrozné. Průměrný denní příjem kalorií vězňů zdaleka neodpovídal požadavkům, což bylo příčinou extrémní vyhublosti mnoha vězňů. Protože však pitevní zprávy doktora Larsona neodpovídaly teorii o programu vyhlazování nebo genocidy, nebyly v norimberském procesu předloženy jako důkaz.

Dr. John E. Gordon, M.D., Ph.D., profesor preventivní medicíny a epidemiologie na Škole veřejného zdraví Harvardovy univerzity, působil na konci druhé světové války v amerických ozbrojených silách. Dr. Gordon zjistil, že nemoci, zejména tyfus, byly v německých táborech příčinou smrti číslo jedna. Dr. Gordon vysvětlil příčiny propuknutí nemocí a tyfu následovně: *„Německo bylo v jarních měsících dubna a května [1945] ohromující podívanou, směs lidí putujících sem a tam, bez domova, často hladových a nesoucích si s sebou tyfus... Německo bylo v naprostém zmatku. Zničení celých měst a cesta, kterou po sobě zanechala postupující vojska, způsobily rozvrat životních podmínek přispívající k šíření nemocí. Hygienické podmínky byly na nízké úrovni, veřejné služby byly vážně narušeny, zásobování potravinami a jejich distribuce byla špatná, bydlení nedostatečné a všude chyběl pořádek a disciplína. Ještě důležitější však bylo, že docházelo k přesunům obyvatelstva, jaké málokdo zažil."*[88]

Dr. Russell Barton, anglický lékař, který se později stal americkým psychiatrem, vstoupil 2. května 1945 jako mladý student medicíny s britskými jednotkami do Bergen-Belsenu. První dojem z tábora byl pro doktora Bartona hrůzný; někteří vězni byli mrtví a nahromadění před chatrčemi, jiní byli v různém stádiu umírání, nemocí a dehydratace. Barton prozkoumal dobře vybavené táborové kuchyně a našel knihy se záznamy o vařené a distribuované stravě sahající až do roku 1942. Dr. Barton na základě zkoumání táborových záznamů zjistil, že v Bergen-Belsenu neprobíhala žádná záměrná politika hladovění. Dr. Barton se vyptával vězňů, včetně židovských lékařů, kteří mu řekli, že v Bergen-Belsenu nebylo až do podzimu 1944 příliš zle. Tehdy, když ruská vojska postupovala, dostali podle vězňů na výběr, zda zůstanou v táboře, který Sověti brzy obsadí, nebo budou přesunuti zpět do Německa. Mnozí si vybrali návrat do Německa. Výsledkem bylo, že od podzimu 1944 do začátku roku 1945 bylo do Bergen-Belsenu, který měl místo pouze pro 3 000 vězňů, přesunuto přibližně 53 000 osob. Přeplněnost byla extrémní a zaměstnanci tábora ji nesli s nelibostí. Josef Kramer, velitel Bergen-Belsenu, a Dr. Fritz Klein, lékař tábora, nevěděli, co si s obrovským přílivem vězňů počít.

Dr. Barton dospěl k závěru, že za otřesné podmínky v Bergen-Belsenu může spíše přeplněnost a kolaps německého hospodářství na konci války než nějaký záměrný vyhlazovací program.[89]

Svědectví Dr. Bartona je v souladu s výpovědí Violette Fintzové, židovské ženy, která byla v polovině roku 1944 deportována do Osvětimi, poté do Dachau a nakonec na začátku roku 1945 do Bergen-Belsenu. Fintzová srovnávala podmínky v jednotlivých táborech*: „Belsen byl zpočátku snesitelný, měli jsme lůžka na spaní a malý příděl polévky a chleba. Ale jak se tábor plnil, dostala naše skupina a mnoho dalších ubikace, kam se vešlo asi 700 ležících na podlaze bez přikrývek a bez jídla a bez ničeho. Byla to žalostná podívaná, protože tábor napadly vši a většina lidí měla tyfus a choleru. Mnoho lidí mluví o Osvětimi - byl to strašný tábor. Ale Belsen, to se nedá popsat žádnými slovy... Podle mých zkušeností a utrpení byl Belsen nejhorší.“*[90]

Bergen-Belsen je typický pro ostatní německé tábory. Prudký nárůst počtu úmrtí v táborech v roce 1945 byl způsoben spíše nemocemi a přeplněností než vyhlazovacím programem. Žalostné scenérie při osvobození táborů nebyly typické pro podmínky v táborech po celou dobu jejich existence. Na konci války spali v přeplněných dřevěných ubikacích až dva nebo tři vězni na jednom prkně, tři patra na palandě. Špatně oblečení, špatně živení a vystavení virózám umírali vězni v táborech v posledních měsících války v děsivých počtech.[91]

Osud Anny Frankové, která je známá po celém světě díky svému slavnému deníku, je typický pro mnoho Židů, kteří za války zemřeli v německých táborech. Anne a její otec byli poprvé deportováni z Nizozemska do Osvětimi v září 1944. Annin otec se v Osvětimi nakazil tyfem a byl poslán do táborové nemocnice, aby se zotavil. Byl jedním z tisíců Židů, kteří v Osvětimi zůstali, když Němci v lednu 1945 tábor opustili. Válku přežil a zemřel v roce 1980 ve Švýcarsku.Tváří v tvář postupující sovětské armádě byla Anna Franková evakuována do Bergen-Belsenu, kde v březnu 1945 zemřela na tyfus. Přestože osud Anny Frankové byl tragický, její příběh neodpovídá německému plánu na vyhlazení Židů. Spolu s tisíci dalšími lidmi v Bergen-Belsenu zemřela Anna na tyfovou epidemii, nikoli na následky německého plánu genocidy evropských Židů.

Spojenci nebyli při zastavování úmrtí v táborech o nic účinnější než Němci. Například v Bergen-Belsenu bylo v době, kdy Britové převzali kontrolu nad táborem, přibližně 55 000 až 60 000 vězňů. Přes veškerou snahu Britů

zemřelo v Bergen-Belsenu v měsících následujících po převzetí tábora Brity téměř 14 000 vězňů.[92] Stejně tak v Dachau zůstala úmrtnost vysoká i měsíc po osvobození tábora Američany.[93] Vysoká úmrtnost v těchto táborech byla způsobena především tyfem a dalšími nemocemi, nikoli vyhlazovacím programem Spojenců.

Po válce se tvrdilo, že Dachau a další tábory osvobozené Spojenci v západním Německu měly vražedné plynové komory. Americká armáda dokonce natočila propagandistický film podporující domněnku, že v Dachau byla plynová komora. Armádní vypravěč v tomto filmu uvádí: *„V uspořádaných řadách visely šaty vězňů, kteří byli udušeni ve smrtící plynové komoře. Pod záminkou osprchování, k němuž byly k dispozici ručníky a mýdlo, byli přesvědčeni, aby se svlékli.“*[94] Dnes se již netvrdí, že v plynové komoře v Dachau někdy někdo zemřel.

Obhájci holocaustu připouštějí, že v Německu neexistovaly plynové komory ani vyhlazovací tábory. Nyní se dozvídáme, že vražedné plynové komory a vyhlazovací tábory se nacházely výhradně v Polsku, v oblastech, které obsadil Sovětský svaz a které byly západním vyšetřovatelům nepřístupné. Jak uvedl Dr. Martin Broszat z Ústavu pro soudobé dějiny v dopise německému týdeníku *Die Zeit* v roce 1960: ***„Ani v Dachau, ani v Bergen-Belsenu, ani v Buchenwaldu nebyli Židé nebo jiní vězni zplynováni.“***[96] Také Simon Wiesenthal v roce 1975 a znovu v roce 1993 prohlásil, že ***„na německém území neexistovaly žádné vyhlazovací tábory.“***[97]

Historický kontext a perspektiva údajné genocidy

Židovští představitelé se hněvají na MVČK, Vatikán a spojenecké vlády a jejich úředníky, že neudělali nic pro zastavení údajné genocidy evropských Židů. Přehled historických záznamů ukazuje, že tyto organizace nic nepodnikly, protože si nebyly vědomy programu masového vyhlazování evropských Židů.

MVČK navštěvoval a kontroloval všechny hlavní německé koncentrační tábory až do konce války. Němci dokonce požádali Červený kříž o pomoc při zvládání epidemií v táborech a nechali MVČK doručit jednotlivým vězňům přibližně 1 112 000 balíčků o celkové hmotnosti 4 500 tun. Na žádost amerického ministerstva zahraničí odpověděl MVČK ve formálním dopise

ministerstvu zahraničí z 22. listopadu 1944, že MVČK nenašel žádné důkazy o masovém vraždění vězňů koncentračních táborů.[98]

MVČK také dvakrát navštívil Terezín v Československu, což bylo velmi medializováno. Zprávy MVČK byly v obou případech poměrně příznivé. MVČK uvedl, že v tomto židovském koncentračním táboře byly obchody, kulturní střediska, orchestr, jazzové hudební soubory, banka pro lidi, a dokonce i kavárny, které mohli vězni navštěvovat. Delegátem MVČK, který navštívil Terezín podruhé na jaře 1945, byl George Dunant, který byl v úzkém kontaktu s židovskými představiteli. Dunant by byl ochoten podat zprávu o politice vyhlazování Židů, pokud by takový program v táboře existoval.[99]

Vatikán a papež Pius XII. byli také kritizováni za to, že se proti vyhlazování Židů otevřeně nepostavili. Dalekosáhlý charakter působení katolické církve by zaručil, že by se Vatikán o genocidě Židů dozvěděl, kdyby k ní došlo. Navzdory silnému tlaku, který na Vatikán vyvíjeli Spojenci, Vatikán nikdy jednoznačně nevyjádřil odsouzení vyhlazování Židů, a to ani po vyhnání Němců z Říma a dokonce ani po porážce Německa.[100] Vatikán takové jednoznačné odsouzení nevyslovil, protože nevěřil, že Německo má program masového vyhlazování evropských Židů.

Bylo také napsáno mnoho knih kritizujících Spojence za to, že se nepokusili zastavit masové vyhlazování Židů v německých koncentračních táborech. Spojenci v tomto ohledu nevyvíjeli žádné úsilí, protože jejich zpravodajské zdroje neodhalily žádné důkazy o vyhlazovacím programu evropských Židů. Jak již bylo řečeno, v letech 1942 a 1943 zachycovala britská rozvědka denně kódované zprávy z Osvětimi, Buchenwaldu, Dachau a sedmi dalších německých táborů. Žádná z těchto zpráv se nezmiňovala o vyhlazovacím programu proti Židům. Také fotografie z pozorování Osvětimi-Birkenau pořízené v roce 1944 během údajného vyhlazování maďarských Židů neukazovaly žádné vizuální důkazy o probíhajícím vyhlazovacím programu. Spojenci tedy tvrzením o masovém vyhlazování nevěřili, a proto se nesnažili do provozu německých koncentračních táborů zasahovat.

Židovské organizace v USA a dalších spojeneckých zemích také nikdy nevyvinuly trvalé a jednotné úsilí na záchranu evropských Židů během války.[101] Také Židé v Evropě se během války příliš nebránili deportacím do německých koncentračních táborů. Židovské organizace a Židé v Evropě tedy stejně jako MVČK, Vatikán a spojenecké vlády nejednali tak, jako kdyby věděli o německém programu genocidy evropských Židů. Je zřejmé, že k masovému

vyvraždění milionů Židů, k němuž by docházelo po dobu několika let, by nemohlo dojít, aniž by tyto organizace o vyhlazovacím programu věděly. Tyto organizace neudělaly nic pro zastavení údajné genocidy evropských Židů, protože během války žádný německý program genocidy neprobíhal.

Příběh o holocaustu také tvrdí, že prakticky všichni Židé, kteří byli příliš nemocní na to, aby mohli pracovat, byli okamžitě zabiti. Dokumenty však ukazují, že vysoké procento vězňů v Birkenau bylo invalidní. Oswald Pohl v tajné zprávě Heinrichu Himmlerovi z 5. dubna 1944 uvedl, že v celém táborovém komplexu Auschwitz-Birkenau bylo 67 000 vězňů, z nichž 18 000 nebylo schopno práce. V Birkenau bylo celkem 36 000 vězňů, z nichž *„přibližně 15 000 není schopno práce“*.[102] Takto vysoké procento invalidních vězňů v táboře Auschwitz-Birkenau neodpovídá programu masového vyhlazování.

Od mnoha nejobludnějších tvrzení obhájci příběhu o holocaustu také v tichosti upustili. Například při norimberských procesech se tvrdilo, že Němci vyráběli z těl Židů mýdlo. Soudci v Norimberku ve svém rozsudku uvedli, že *„v některých případech byly učiněny pokusy využít tuk z těl obětí při komerční výrobě mýdla“*.[103] V dubnu 1990 představitelé izraelského centra holocaustu Jad Vašem přiznali, že historky o lidském mýdle nejsou pravdivé. Ředitel archivu Jad Vašem Shmuel Krakowski prohlásil: ***„Historici dospěli k závěru, že mýdlo se nevyrábělo z lidského tuku. Když tolik lidí popírá, že se holocaust vůbec stal, proč jim dávat něco, co mohou použít proti pravdě?“***[104]

Obhájci příběhu o holocaustu v tichosti upustili i od historky o stínidlech vyrobených z lidské kůže. Generál Lucius Clay, vojenský guvernér americké zóny okupovaného Německa, v souvislosti s případem Ilse Kochové prohlásil: ***„Neexistuje žádný přesvědčivý důkaz, že by vybírala vězně k likvidaci, aby si zajistila potetovanou kůži, nebo že by vlastnila nějaké předměty z lidské kůže.“***[105] O mnoho let později v jednom rozhovoru generál Clay o materiálu použitém na stínidla prohlásil: *„No, ve skutečnosti se ukázalo, že to byla kozí kůže. Ale pro soud to bylo lidská kůže. Bylo téměř nemožné, aby se jí dostalo spravedlivého soudu.“*[106]

Zemřelo za druhé světové války 6 milionů Židů?

Tvrzení, že za druhé světové války zahynulo 6 milionů Židů, je dnes všeobecně považováno za prokázaný historický fakt. Například *Encyclopedia Judaica* uvádí: *„O odhadovaném počtu přibližně 6 milionů obětí nemůže být pochyb.“*[107] Americké Muzeum holocaustu ve Washingtonu je ve svém informačním listu označováno jako *„živý památník 6 milionů Židů a milionů dalších obětí nacistického fanatismu, kteří zahynuli během holocaustu“*. Analýza 6 milionů židovských obětí války však ukazuje, že tento údaj není výsledkem žádného pečlivého šetření, výzkumu ani výpočtu.

Číslo 6 milionů židovských válečných obětí zřejmě poprvé použil Martin H. Glynn, guvernér státu New York. Glynn pronesl projev s názvem *„Ukřižování Židů musí přestat!“*, který byl otištěn v časopise *The American Hebrew* vydávaném Americkým židovským výborem. V tomto projevu Glynn informoval o holocaustu 6 milionů židovských mužů a žen, kteří umírali v důsledku strašlivé válečné tyranie a bigotní touhy po židovské krvi. Glynnův projev byl otištěn 31. října 1919. Tvrdil, že ve Velké válce zahynulo 6 milionů Židů.[108]

Číslo 6 milionů se znovu objevilo 4. ledna 1945, kdy židovský šéf sovětské očerňovací propagandy Ilja Ehrenburg prohlásil, že to je počet Židů, kteří zahynuli za druhé světové války.[109] Jak Ehrenburg na toto číslo přišel celé čtyři měsíce před koncem války, se můžeme jen dohadovat. Bezprostředně po skončení války v červnu 1945 byli někteří sionističtí představitelé rovněž schopni uvést, že během války zahynulo 6 milionů Židů. Tito sionističtí vůdci toto prohlášení učinili i přesto, že chaos v tehdejší Evropě znemožňoval jakékoli definitivní demografické studie.[110]

Údaj o 6 milionech Židů, kteří zahynuli za druhé světové války, se znovu objevil na IMT v Norimberku. Číslo 6 milionů použité na IMT je založeno především na svědectví z doslechu, které podává písemná výpověď německého SS-byrokrata Wilhelma Hottla.[111] K doložení čísla 6 milionů se používá také ústní, ale nikdy nepřezkoumané svědectví Dietera Wislicenyho, který uvedl, že zemřelo 5 milionů Židů.[112] Tito dva muži tvrdili, že tyto výroky slyšeli od Adolfa Eichmanna, ten však později popřel, že by tyto výroky kdy pronesl.[113] Tvrzení obžaloby v IMT, že za druhé světové války zemřelo 6 milionů Židů, je tedy založeno pouze na důkazech z doslechu od dvou německých esesmanských byrokratů usilujících o zproštění od trestu, jejichž jediný zdroj později uvedl, že toto prohlášení nikdy nepronesl.

Stephen F. Pinter, který byl po válce právníkem amerického ministerstva války v Německu, zpochybnil tvrzení, že Německo vyvraždilo miliony Židů. Ve svém prohlášení z roku 1959 napsal: ***„Z toho, co jsem byl schopen zjistit během šesti poválečných let v Německu a Rakousku, bylo zabito určité množství Židů, ale čísla milionu určitě nikdy nebylo dosaženo. Vyslechl jsem tisíce Židů, bývalých vězňů koncentračních táborů v Německu a Rakousku, a považuji se za člověka, který je na toto téma stejně kvalifikovaný jako kdokoli jiný.“***[114]

Očitá svědectví Židů, kteří přežili německé koncentrační tábory, jsou často uváděna jako důkaz genocidy 6 milionů evropských Židů ze strany Německa. Newyorská židovská publikace *Aufbau* však dokládá, že k 30. červnu 1965 přežilo německé tábory 3 375 000 vězňů, z nichž naprostá většina byli Židé, a dostávali od Německa reparace.[115] Jak mohlo být 3 375 000 přeživších z německých koncentračních táborů, kteří 20 let po skončení války dostávají od Německa reparace, když Německo masově vyvraždilo 6 milionů Židů? Norman Finkelstein, autor knihy *The Holocaust Industry*, cituje svou matku, která se ptá: ***„Pokud každý, kdo tvrdí, že je přeživší holocaustu, jím skutečně je, koho Hitler vlastně zabil?“***[116]

K lednu 1984 bylo na základě německého spolkového zákona o odškodnění (BEG) z let 1953 a 1956 úspěšně uplatněno 4,39 milionu individuálních restitučních nároků. Tento zákon poskytuje peněžní odškodnění jednotlivcům, kteří byli *„pronásledováni z politických, rasových, náboženských nebo ideologických důvodů“* válečnou německou vládou. Velká většina těchto úspěšných restitučních nároků byla od Židů. Raul Hilberg odhaduje, že přibližně dvě třetiny povolených nároků pocházely od Židů.[117] Při použití Hilbergova konzervativního odhadu by to znamenalo, že do ledna 1984 obdrželo restituční nároky BEG více než 2,9 milionu Židů.

Počet 2,9 milionu židovských žadatelů je nižší než počet Židů, kteří přežili druhou světovou válku, protože od roku 1985 neměli Židé v Polsku, Sovětském svazu, Maďarsku, Rumunsku a Československu nárok na restituce BEG. Někteří evropští Židé, kteří přežili druhou světovou válku, také zemřeli před přijetím německého restitučního zákona BEG v roce 1953. Deník *Atlanta Journal and Constitution* odhaduje, že v roce 1985 obdržela restituci podle BEG pouze polovina židovských „přeživších holocaustu“ z celého světa.[118] Pokud je tento 50% odhad přesný, znamenalo by to, že německou perzekuci během druhé světové války přežilo přibližně 5,8 milionu evropských

Židů. Tak velký počet přeživších Židů neodpovídá německému programu na genocidu evropských Židů.

Příběh o holocaustu také původně tvrdil, že v Osvětimi-Birkenau zahynuly asi 4 miliony Židů. Ještě v roce 1988 je na straně 19 oficiálního průvodce Státního muzea Osvětim oficiálně potvrzen údaj o 4 milionech Židů zabitých v Osvětimi-Birkenau. Ze 4 milionů Židů, kteří zahynuli v Osvětimi-Birkenau, vycházela také sovětská Státní mimořádná komise pro vyšetřování nacistických zločinů, Nejvyšší národní tribunál v Polsku a Mezinárodní vojenský tribunál v Norimberku. Odhad 4 milionů Židů, kteří zahynuli v Osvětimi-Birkenau, byl založen na svědectví stovek přeživších vězňů a na posudcích odborníků.

Učenci jako izraelský odborník na holocaust Jehuda Bauer a Dr. Franciszek Piper se kolem roku 1989 rozhodli snížit počet mrtvých v Osvětimi-Birkenau. Dr. Piper ve své knize Auschwitz: How Many Perished uvádí: *„Celkem v letech 1940-1945 skončilo v Osvětimi-Březince asi 1 100 000 Židů.“*[119] Počet přibližně 1 milionu Židů, kteří zahynuli v Osvětimi-Birkenau, se dnes nejčastěji používá jako oficiální údaj, i když někteří badatelé, jako například Jean-Claude Pressac, používají mnohem nižší odhady. Dramatickým snížením čísel kurátoři tábora v podstatě přiznali, že komunisté a další úředníci si vymysleli čísla, která byla příliš nadsazená na to, aby byla věrohodná. Čtyři miliony mrtvých Židů v Osvětimi-Birkenau musely být sníženy na přibližně jeden milion, aby byla zachována věrohodnost příběhu o holocaustu.

Vzhledem k tomu, že údaj o 6 milionech Židů, kteří zemřeli v německých táborech, vychází ze 4 milionů Židů, kteří údajně zemřeli v Osvětimi-Birkenau, dalo by se předpokládat, že počet 6 milionů Židů, kteří zemřeli v německých táborech, by měl být snížen na přibližně 3 miliony. Oficiální počet Židů, kteří zemřeli v německých koncentračních táborech, však zůstává na 6 milionech, přestože se nyní jedná o prokazatelně nadhodnocené číslo.[120]

Dalším faktorem znemožňujícím oficiální počet 6 milionů Židů zemřelých v německých táborech je skutečnost, že v Osvětimi-Birkenau nemohly být denně zpopelněny tisíce těl, jak se běžně tvrdí. Ivan Lagace, vedoucí velkého krematoria v kanadském Calgary, v procesu s Ernstem Zündelem v roce 1988 vypověděl, že na základě jeho zkušeností by v Birkenau bylo možné zpopelnit maximálně 184 těl denně. Lagace prohlásil, že tvrzení,

že 46 retort v Birkenau mohlo zpopelnit více než 4 400 těl za den, je „směšné“, „absurdní“ a „mimo realitu“.[121]

Kniha *The Dissolution of Eastern European Jewry* od Waltera Sanninga je pravděpodobně nejodbornější studií, která kdy byla napsána o židovské demografii 20. století, zejména pokud jde o analýzu změn židovské populace v souvislosti s druhou světovou válkou. Sanning svou studii zakládá téměř výhradně na spojeneckých, sionistických a prosionistických západoněmeckých pramenech. Jeho analýza zahrnuje důkazy poskytnuté válečným náměstkem amerického ministra zahraničí, Institutem pro židovské záležitosti, Americkou židovskou ročenkou, oficiálními publikacemi o sčítání lidu a prosionistickým Institutem pro soudobé dějiny v Mnichově. Sanning se ve své knize snaží co nejvíce oprostit od emocí, aby přispěl ke skutečné diskusi, která je základem obvinění z německé genocidy. Ačkoli by bylo nemožné, aby kdokoli uvedl přesný počet Židů, kteří zahynuli v německých táborech během druhé světové války, kniha *The Dissolution of Eastern European Jewry* dokazuje, že během války nezemřelo ani zdaleka 6 milionů Židů. Sanning vypočítal, že celosvětové ztráty, které Židé utrpěli během druhé světové války, se pohybují kolem 1,25 milionu.[122] Odhaduje, že v roce 1941 před německou invazí do Sovětského svazu žilo 15 967 000 Židů a že po válce se počet židovské populace snížil na přibližně 14 730 000 osob.[123]

Důležité je, že Sanning ukazuje, že mnohé z těchto židovských ztrát nebyly způsobeny přímým dopadem války nebo údajným německým programem genocidy, ale sovětským barbarstvím. Sanning uvádí, že statisíce Židů přišly o život během sovětských deportací na východ nebo v sibiřských pracovních a koncentračních táborech. Sanning dochází k závěru, že zásobování židovských vězňů v sovětských táborech potravinami, přístřeším a ošacením bylo žalostně nedostatečné a že téměř zcela chyběla lékařská péče.[124] Sanningův závěr podporuje i židovský historik Gerald Reitlinger, který uvádí: *„Na jižní Sibiři byla úmrtnost Židů velmi vysoká“*.[125] Podle Sanningovy analýzy zemřelo během druhé světové války v sovětských táborech více Židů než v německých.

Závěrečné úvahy o údajné genocidě evropských Židů

Revizionističtí historici se shodují, že Německo za druhé světové války pronásledovalo Židy. Nacionálněsocialistické Německo považovalo Židy za vlivnou sílu mezinárodního komunismu, a proto je považovalo za potenciální

nebezpečí pro válečné úsilí. V důsledku toho byli Židé posíláni do koncentračních táborů, nuceni žít v ghettech, odváděni na práci, zbavováni svých práv a trpěli extrémními útrapami. Bohužel mnoho Židů v německých koncentračních táborech během druhé světové války zemřelo.

Německo však během války neuskutečnilo program genocidy evropských Židů. Jak jsme již mohli vidět, existence vražedných plynových komor v německých koncentračních táborech byla vyvrácena vědeckými důkazy. Spojenci ukořistili tuny německých válečných dokumentů a ani jeden z nich se nezmiňuje o politice nebo programu vyhlazování. Stejně tak Britové prolomili přísně tajný kód Enigma, který Němci používali k přenosu tajných zpráv. V letech 1942 a 1943 britská rozvědka denně zachycovala kódované zprávy z Osvětimi, Buchenwaldu, Dachau a sedmi dalších táborů. Žádný z těchto tajných přenosů se netýkal vražedných plynových komor ani německého programu genocidy.

Hrůzné scény, s nimiž se setkali američtí a britští vojáci, když na konci druhé světové války vstoupili do německých koncentračních táborů, se používají jako důkaz německé politiky vyhlazování Židů. Jakkoli byly tyto scény hrůzné, brzy se zjistilo, že většina úmrtí v německých táborech byla způsobena nemocemi a jinými přirozenými příčinami. Žádná z pitevních zpráv neukazuje, že by někdo zemřel na otravu jedovatým plynem. V rozporu se zveřejněnými tvrzeními se také žádnému badateli nepodařilo doložit německou politiku vyhlazování hladem v německých táborech. Faktický kolaps německého potravinového, dopravního a zdravotnického systému a extrémní přelidnění německých táborů na konci války vedly ke katastrofě, s níž se spojenecká vojska setkala, když do táborů vstoupila.

Přestože se norimberské a pozdější procesy snažily prokázat německou politiku genocidy evropských Židů, nebyly organizovány za účelem nestranné spravedlnosti, ale pro politické účely. Klíčoví svědci, jako například Rudolf Höss, byli mučeni, aby se přiznali, a svědci byli najímáni, aby křivě vypovídali. Důkazy předložené v norimberském procesu k prokázání počtu 6 milionů Židů, kteří zahynuli během druhé světové války, jsou založeny pouze na svědectví z doslechu od dvou německých byrokratů SS. Jak jsme si ukázali, počet Židů, kteří přežili německé tábory, znemožňuje buď počet 6 milionů Židů, kteří zahynuli během války, nebo německou politiku genocidy evropských Židů.

Někteří židovští učenci měli odvahu kritizovat zjevné výmysly obhájců příběhu o holocaustu. Dr. Norman Finkelstein, jehož rodiče trpěli v německých

koncentračních táborech, prohlašuje, že ***„většina literatury o Hitlerově konečném řešení je vědecky bezcenná. Ve skutečnosti je obor studií o holocaustu plný nesmyslů, ne-li přímo podvodů.“***[126] Finkelstein také uvádí: ***„Vzhledem k nesmyslům, které denně chrlí průmysl zabývající se holocaustem, je s podivem, proč je tak málo skeptiků.“***[127] I když vím, že Německo nemělo žádný program genocidy evropských Židů, jsem si stejně tak jistý, že vězni v táborech trpěli obrovskými útrapami. To se mi potvrdilo v roce 1999, kdy jsem se setkal s jednou Židovkou, která prožila svá raná dětská léta ve čtyřech různých německých táborech během války. Sotva přežila Bergen-Belsen, kde se nakazila tyfem a byla velmi blízko smrti, když nad táborem převzala kontrolu britská armáda. Její zážitky z táborů byly tak traumatizující, že ještě 54 let po skončení války měla z internace velké psychické následky. Kdyby však Německo provádělo program genocidy evropských Židů, byla by popravena, protože jako malá židovská dívka byla příliš mladá na to, aby mohla přispět k německému pracovnímu úsilí. Byla živým důkazem toho, že Německo neprovádělo žádný program genocidy evropských Židů a že životní podmínky v německých koncentračních táborech byly mimořádně náročné.

Poznámky

[1] Rudolf, Germar, „Some Technical and Chemical Considerations about the 'Gas Chambers' of Auschwitz and Birkenau," in Gauss, Ernst (ed.), Dissecting the Holocaust: The Growing Critique of Truth and Memory, Capshaw, AL: Thesis and Dissertations Press, 2000, s. 337.

[2] Tamtéž.

[3] Leuchter, Fred A., „The Leuchter Report: The How and the Why," The Journal of Historical Review, sv. 9, č. 2, léto 1989, s. 133.

[4] Tamtéž, s. 139.

[5] Rudolf, Germar, „A Brief History of Forensic Examinations of Auschwitz," The Journal of Historical Review, sv. 20, č. 2, březen/duben 2001, s. 7.

[6] Leuchter, Fred A., „The Leuchter Report: The How and the Why," The Journal of Historical Review, sv. 9, č. 2, léto 1989, s. 139.

[7] Rudolf, Germar, „Some Technical and Chemical Considerations about the 'Gas Chambers' of Auschwitz and Birkenau," in Gauss, Ernst (ed.), Dissecting the Holocaust: The Growing Critique of Truth and Memory, Capshaw, AL: Thesis and Dissertations Press, 2000, s. 363–371.

[8] Lueftl, Walter, „The Luftl Report," The Journal of Historical Review, sv. 12, č. 4, zima 1992–1993, s. 395–401.

[9] Tamtéž, s. 403–406, 419.

[10] Berg, Friedrich Paul, „The Diesel Gas Chamber: Ideal for Torture—Absurd For Murder," in Gauss, Ernst (ed.), Dissecting the Holocaust: The Growing Critique of Truth and Memory, Capshaw, AL: Thesis and Dissertations Press, 2000, s. 454–456.

[11] The Globe and Mail, Toronto, 12. února 1986, s. M3.

[12] Pressac, Jean-Claude, Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers, New York: Beate Klarsfeld Foundation, 1989, s. 264.

[13] Faurisson, Robert, „Auschwitz: Technique & Operation of the Gas Chambers—Part I," The Journal of Historical Review, sv. 11, č. 1, jaro 1991, s. 29.

[14] Rudolf, Germar, „A Brief History of Forensic Examinations of Auschwitz," The Journal of Historical Review, sv. 20, č. 2, březen/duben 2001, s. 9.

[15] Rudolf, Germar, „Some Technical and Chemical Considerations about the 'Gas Chambers' of Auschwitz and Birkenau," in Gauss, Ernst (ed.), Dissecting the Holocaust: The Growing Critique of Truth and Memory, Capshaw, AL: Thesis and Dissertations Press, 2000, s. 369.

[16] Mattogno, Carlo, Auschwitz: The End of a Legend, Newport Beach, CA: The Institute for Historical Review, 1994, s. 32.

[17] „Treblinka," The Journal of Historical Review, sv. 12, č. 2, léto 1992, s. 134.

[18] Ball, John Clive, „Air Photo Evidence," in Gauss, Ernst (ed.), Dissecting the Holocaust: The Growing Critique of Truth and Memory, Capshaw, AL: Thesis and Dissertations Press, 2000, s. 284.

[19] The Journal of Historical Review, sv. 19, č. 3, květen/červen 2000, s. 20.

[20] „Pages From the Auschwitz Death Registry Volumes," The Journal of Historical Review, sv. 12, č. 3, podzim 1992, s. 265–267.

[21] Duke, David, Jewish Supremacism: My Awakening to the Jewish Question, 2. vydání, Mandeville, LA: Free Speech Press, 2007, s. 288.

[22] Hinsley, Frank H., British Intelligence in the Second World War: Its Influence on Strategy and Operations, New York: Cambridge University Press, 1984, sv. 2, dodatek 5, „The German Police Cyphers," s. 673.

[23] David Cole Interviews Dr. Franciszek Piper, Director, Auschwitz State Museum. Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1992.

[24] Kulaszka, Barbara, (ed.), Did Six Million Really Die: Report of Evidence in the Canadian 'False News" Trial of Ernst Zündel, Toronto: Samisdat Publishers Ltd., 1992, s. 355, 473.

[25] Van Pelt, Robert Jan a Dwork, Deborah, Auschwitz: 1270 to Present, New York a Londýn: W.W. Norton & Company, 1996, s. 363–364.

[26] Mayer, Arno J., Why Did the Heavens Not Darken?: The "Final Solution" in History, New York: Pantheon Books, 1988, s. 365.

[27] Tamtéž, s. 362.

[28] Goldhagen, Daniel Jonah, Worse Than War: Genocide, Eliminationism, and the Ongoing Assault on Humanity, New York: Public Affairs, 2009, s. 123.

[29] Výborný popis soudního procesu s Johnem Demjanjukem lze nalézt v Sheftel, Yoram, Defending “Ivan the Terrible” The Conspiracy to Convict John Demjanjuk, Washington, D.C.: Regnery Publishing, Inc., 1996.

[30] “The Nazi Who Never Was,” The Washington Post, 10. května 1981, s. B5, B8.

[31] Wiesel, Elie, Night Trilogy, New York: Hill and Wang, 2008, s. 51-52.

[32] Tamtéž, s. 98-100.

[33] “Author, Teacher, Witness,” Time Magazine, 18. března 1985, s. 79.

[34] Wiesel, Elie, The Jews of Silence, Londýn: Vallentine Mitchell, 1968, s. 37.

[35] Wiesel, Elie, Paroles d’étranger, Paris: Editions du Seuil, 1982, s. 86.

[36] Ball, John C., Air Photo Evidence, Delta, Britská Kolumbie: Ball Resources Services Limited, 1992, s. 108.

[37] Wiesenthal, Simon, The Murderers Among Us, New York: McGraw-Hill, 1967, s. 37-38.

[38] Frankl, Viktor, “Dr. Robert Schuller Interviews Viktor Frankl: How to Find Meaning In Life,” Possibilities: The Magazine of Hope, březen/duben 1991, s. 10.

[39] Pytell, Timothy, “Extreme Experience, Psychological Insight, and Holocaust Perception; Reflections of Bettelheim and Frankl,” Psychoanalytic Psychology, roč. 24, č. 4, říjen 2007, s. 646.

[40] Jewish Social Studies, New York: Conference on Jewish Relations, leden 1950, roč. 12, s. 65-66.

[41] Amouyal, Barbara, “Doubts over Evidence of Camp Survivors,” Jerusalem Post, Izrael, 17. srpna 1986, s. 1.

[42] Rassinier, Paul, The Holocaust Story and the Lies of Ulysses, Costa Mesa, CA: The Institute for Historical Review, 1978.

[43] Christophersen, Thies, “Reflections on Auschwitz and West German Justice,” The Journal of Historical Review, roč. 6, č. 1, jaro 1985, s. 118.

[44] Staeglich, Wilhelm, Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence, Institute for Historical Review, 1990, s. 293.

[45] Kulaszka, Barbara (ed.), Did Six Million Really Die: Report of Evidence in the Canadian 'False News" Trial of Ernst Zündel, Toronto: Samisdat Publishers Ltd., 1992, s. 253-255.

[46] Office of the United States Chief of Counsel for the Prosecution of Axis Criminality, Nazi Conspiracy and Aggression (11 sv.), Washington, D.C.: U.S. Govt., 1946-1948. („The Red series") / NC&A, sv. 1, s. 134-135.

[47] International Military Tribunal, Trial of the Major War Criminals Before the International Military Tribunal, 42 sv., Norimberk: 1947-1949. („The Blue series") / IMT, sv. 19, s. 501.

[48] Tamtéž, s. 434.

[49] Maser, Werner, Nuremberg: A Nation on Trial, New York: Scribner's, 1979, s. 281-282.

[50] International Military Tribunal, Trial of the Major War Criminals Before the International Military Tribunal, 42 sv., Norimberk: 1947-1949. („The Blue series") / IMT, sv. 19, s. 398.

[51] Harris, Whitney R., Tyranny on Trial: The Evidence at Nuremberg, Dallas: S.M.U. Press, 1954, s. 16-17; Kahn, Leo, Nuremberg Trials, New York: Ballantine, 1972, s. 26; Taylor, Telford, The Anatomy of the Nuremberg Trials: A Personal Memoir, New York: Alfred A. Knopf, 1992, s. 59.

[51] Harris, Whitney R., Tyranny on Trial: The Evidence at Nuremberg, Dallas: S.M.U. Press, 1954, s. 16-17; Kahn, Leo, Nuremberg Trials, New York: Ballantine, 1972, s. 26; Taylor, Telford, The Anatomy of the Nuremberg Trials: A Personal Memoir, New York: Alfred A. Knopf, 1992, s. 59.

[52] Goldmann, Nahum, The Jewish Paradox, New York: Grosset & Dunlap, 1978, s. 122-123.

[53] World Jewish Congress, Unity in Dispersion, New York: WJC, 1948, s. 141, 264, 266, 267.

[54] Foust, Hal, „Nazi Trial Judge Rips Injustice," Chicago Tribune, 23. února 1948, s. 1-2.

[55] Tamtéž.

[56] Mason, Alpheus T., Harlan Fiske Stone: Pillar of the Law, New York: Viking, 1956, s. 716.

[57] Předneseno na Kenyon College, Ohio, 5. října 1946. Vital Speeches of the Day, 1. listopadu 1946, s. 47.

[58] Congressional Record-House, sv. 93, sekce 9, 28. listopadu 1947, s. 10938.

[59] Congressional Record-Appendix, sv. 95, sekce 14, 15. června 1949, s. A 3741.

[60] Blumenson, Martin, (ed.), The Patton Papers, 1140-1945, Boston: Houghton Mifflin, 1974, s. 750.

[61] Thompson, H. K. a Strutz, H. (eds.), Doenitz at Nuremberg: A Reappraisal, Institute for Historical Review, 1983, s. 196. Viz také Martin, James J., Revisionist Viewpoints: Essays in a Dissident Historical Tradition, Colorado Springs, CO: Ralph Myles Publishers, 1977, s. 140.

[62] Hoggan, David L., „The Unvarnished Truth About the Nuremberg War Crimes Trials," THE BARNES REVIEW, speciální aktualizované „All-Holocaust" vydání, 2009, s. 52.

[63] Taylor, Telford, The Anatomy of the Nuremberg Trials: A Personal Memoir, New York: Alfred A. Knopf, 1992, s. 363.

[64] Faurisson, Robert, „How the British Obtained the Confessions of Rudolf Hoess," The Journal of Historical Review, sv. 7, č. 4, zima 1986-87, s. 392-399.

[65] Utley, Freda, The High Cost of Vengeance, Chicago: Regnery, 1949, s. 185-200.

[66] Washington Daily News, Washington, D.C., 9. ledna 1949 a Sunday Pictorial, Londýn, 23. ledna 1949.

[67] Staeglich, Wilhelm, Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence, Institute for Historical Review, 1990, s. 238-239.

[68] Conot, Robert E., Justice at Nuremberg, New York: Harper & Row, 1983, s. 454; de Zayas, Alfred-Maurice, The Wehrmacht War Crimes Bureau, Lincoln: 1990, s. 230-235.

[69] Přísahané a notářsky ověřené prohlášení Stephena F. Pintera, 9. února 1960. Faksimile v Erich Kern, ed., Verheimlichte Dokumente, Mnichov: 1988, s. 429.

[70] Halow, Joseph, Innocent at Dachau, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1992, s. 61.

[71] Tamtéž, s. 312-313; viz také Utley, Freda, The High Cost of Vengeance, Chicago: Henry Regnery Company, 1949, s. 195.

[72] Porter, Carlos Whitlock, Made in Russia: The Holocaust, Historical Review Press, 1988.

[73] Taylor, Telford, The Anatomy of the Nuremberg Trials: A Personal Memoir, New York: Alfred A. Knopf, 1992, s. 368.

[74] „The Nuremberg Trials and the Holocaust," The Journal of Historical Review, sv. 12, č. 2, léto 1992, s. 197-199.

[75] Hilberg, Raul, The Destruction of European Jews, New York: Harper & Row, 1986.

[76] The Revised Hilberg, Simon Wiesenthal Annual, sv. 3, 1986, s. 294.

[77] De Wan, George, „The Holocaust in Perspective," Newsday: Long Island, NY, 23. února 1983, část II, s. 3.

[78] Viz soudní přepis, s. 846-848. Také Kulaszka, Barbara, (ed.), Did Six Million Really Die: Report of Evidence in the Canadian "False News" Trial of Ernst Zündel, Toronto: Samisdat Publishers Ltd., 1992, s. 24.

[79] Poliakov, Leon, Harvest of Hate, New York: Holocaust Library, 1979, s. 108.

[80] Kershaw, Ian, Hitler, the Germans, and the Final Solution, New Haven & Londýn: Yale University Press, 2008, s. 96.

[81] Norimberský dokument PS-2171, příloha 2, NC&A (The "red series"), sv. 4, s. 833-834.

[82] Dokument NO-1523, NMT (The "green series"), sv. 5, s. 372-373.

[83] Pohlův rozkaz velitelům táborů, 26. října 1943. Bundesarchiv (Koblenz), Bestand SS-Wirtschafts-Verwaltungshauptamt. Signatura NS 3/386. Sammlung von Verwaltungsanordnungen, insbes. KL.

[84] Canadian Jewish News, Toronto, 30. ledna 1992, s. 8.

[85] Yahil, Leni, The Holocaust: The Fate of European Jewry, 1932-1945, Oxford University Press, 1990, s. 312.

[86] Evans, Richard J., The Third Reich at War, 1939-1945, Londýn: Penguin Books, 2008, s. 261.

[87] McCallum, John Dennis, Crime Doctor, Mercer Island, WA: The Writing Works, Inc., 1978, s. 60-61.

[88] Gordon, John E., „Louse-Borne Typhus Fever in the European Theater of Operations, U.S. Army, 1945“, in Moulton, Forest Ray, (ed.), Rickettsial Diseases of Man, Washington, D.C.: American Academy for the Advancement of Science, 1948, s. 16-27. Citováno v Berg, Friedrich P., „Typhus and the Jews,“ The Journal of Historical Review, Winter 1988-89 s. 444-447, a v Butz, Robert, The Hoax of the Twentieth Century, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993, s. 46-47.

[89] Kulaszka, Barbara, (ed.), Did Six Million Really Die: Report of Evidence in the Canadian 'False News" Trial of Ernst Zündel, Toronto: Samisdat Publishers Ltd., 1992, s. 175-176.

[90] Gilbert, Martin, The Holocaust, New York: Holt, Rinehart and Winston, 1986, s. 722, 785f.

[91] Halow, Joseph, Innocent at Dachau, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1992, s. 146.

[92] "Holocaust," Encyclopedia Judaica, New York and Jerusalem: Macmillan and Keter, 1971, Sv. 8, s. 859.

[93] Berben, Paul, Dachau: 1933—1945, The Official History, Comite International de Dachau, 1975, s. 281.

[94] David Cole Interviews Dr. Franciszek Piper, Director, Auschwitz State Museum, Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1992.

[95] Berben, Paul, Dachau: 1933—1945, The Official History, Comite International de Dachau, 1975, s. 8.

[96] "Keine Vergasung in Dachau," Die Zeit (Hamburg), 19. srpna 1960. Facsimile reprint, and English-language translation, in The Journal of Historical Review, Sv. 13, č. 3, květen-červen 1993, s. 12.

[97] Letters in Books & Bookmen (London), duben 1975, s. 5, and in The Stars and Stripes (European edition), 24. ledna 1993, s. 14. Wiesenthal's [1993] Stars and Stripes letter is reprinted in facsimile in The Journal of Historical Review, Sv. 13, č. 3, květen-červen 1993, s. 10.

[98] Kelley, J., Eisler, P., Kelly, K., Silent Witness, USA Today, 2. května 1997, s. 13A.

[99] Bauer, Yehuda, American Jewry and the Holocaust, Detroit: Wayne State University Press, 1981, s. 430, 448-450.

[100] Laqueur, Walter, The Terrible Secret, Boston: Little, Brown & Co., 1980, s. 55-58.

[101] Gilbert, Martin, Auschwitz and the Allies, New York: Holt, Reinhart and Winston, 1981, s. 5.

[102] Nuremberg document NO-021, NMT (The "green series"), Sv. 5, s. 384-385.

[103] IMT (The "blue series"), Sv. 22, s. 496.

[104] "A Holocaust Belief Cleared Up," Chicago Tribune, 25. dubna 1990. Also Globe and Mail, Toronto, 25. dubna 1990. Also Hutman, Bill, "Nazis never made human-fat soap," The Jerusalem Post International Edition, week ending 5. května 1990.

[105] "Clay Explains Cut in Ilse Koch Term," The New York Times, 24. září 1948, s. 3.

[106] Interview with Lucius Clay, 1976, Official Proceeding of the George C. Marshall Research Foundation. Quoted in "Buchenwald: Legend and Reality," The Journal of Historical Review, zima 1986-87, Sv. 7, č. 4, s. 406-407. See also Smith, Arthur Lee, Lucius D. Clay, An American Life, New York: Henry Holt and Company, 1990, s. 301.

[107] Encyclopedia Judaica, 1971 edition, s.v. "Holocaust."

[108] "The Crucifixion of the Jews Must Stop," The American Hebrew, Sv. 105, č. 22, New York, 31. října 1919, s. 582.

[109] Hoffmann, Joachim, Stalins Vernichtungskrieg 141-1945, Munich: Herbig, 1999, s. 390-393, and in Hoffman, Joachim, Stalin's War of Extermination 1941-1945, Capshaw, AL: Thesis and Dissertations Press, 2001, s. 189-190, 402-405.

[110] Irving, David, Nuremberg: The Last Battle, London: Focal Point, 1996, s. 61-62.

[111] Rudolf, Germar, “Holocaust Victims: A Statistical Analysis W. Benz and W.N. Sanning—A Comparison,” in Gauss, Ernst (ed.), Dissecting the Holocaust: The Growing Critique of Truth and Memory, Capshaw, AL: Thesis and Dissertations Press, 2000, s. 183.

[112] Turly, Mark, Inconvenient History, Sv. 1, č. 3, zima 2009; see also Taylor, Telford, The Anatomy of the Nuremberg Trials: A Personal Memoir, New York: Alfred A. Knopf, 1992, s. 248.

[113] Aschenauer, Rudolf (ed.), Ich, Adolf Eichmann, Leoni, Bavaria: Druffel, 1980, s. 460-461, 473-474, 494.

[114] Pinter letter in the national Catholic weekly, Our Sunday Visitor, 14. června 1959, s. 15.

[115] Staeglich, Wilhelm, Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence, Institute for Historical Review, 1990, s. 31.

[116] Interview with Norman Finkelstein, by Viktor Frolke, in Salon.com, “Shoah business,” 30. srpna 2000. Viz také Finkelstein, Norman, The Holocaust Industry, New York: Verso, 2000, s. 81.

[117] Hilberg testimony in Zündel case, Toronto District Court, 18. ledna 1985. Transcript s. 1229.

[118] Atlanta Journal and Constitution, neděle, 31. března 1985, s. 15A. See also “Wilhelm Hottl and the Elusive ‘Six Million’,” The Journal of Historical Review, Sv. 20, č. 5/6, září/prosinec 2001, s. 29-30.

[119] Piper, Franciszek, Auschwitz: How Many Perished, Krakow, 1994, s. 37.

[120] Duke, David, Jewish Supremacism: My Awakening to the Jewish Question, 2. vydání, Mandeville, LA: Free Speech Press, 2007, s. 287.

[121] Canadian Jewish News, Toronto, 12. února 1985, s. M3. See also Kulaszka, Barbara, (ed.), Did Six Million Really Die: Report of Evidence in the Canadian ‘False News’ Trial of Ernst Zündel, Toronto: Samisdat Publishers Ltd., 1992, s. 270.

[122] Sanning, Walter N., The Dissolution of Eastern European Jewry, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1990, s. 198.

[123] Ibid., s. 199.

[124] Ibid., s. 106-109.

[125] Reitlinger, Gerald, The Final Solution, New York: A. S. Barnes & Company, Inc., 1961, s. 499.

[126] Finkelstein, Norman, The Holocaust Industry, New York: Verso, 2000, s. 55.

[127] Ibid., s. 68.

Kapitola devátá - Zločiny spáchané v německých koncentračních táborech

Nacionálněsocialistické Německo vytvořilo před druhou světovou válkou a během ní rozsáhlý systém táborů, který zahrnoval nejméně 43 různých typů táborů. Na konci války existovalo více než 1 000 táborů s odhadovaným maximálním počtem 715 000 vězňů v táborovém systému.[1] V předchozí kapitole jsme zjistili, že Německo během druhé světové války nepoužívalo koncentrační tábory ke genocidě evropských Židů. V této kapitole se budeme zabývat některými zločiny, které byly spáchány v německých koncentračních táborech během druhé světové války a po ní.

Je zřejmé, že by nebylo možné znát a uvést všechny zločiny, které byly v německých koncentračních táborech spáchány. Místo toho se pokusím zahrnout podstatnou reprezentativní část zločinů, které byly spáchány, včetně zločinů spáchaných Němci, Spojenci a vězni v táborech. Naše zkoumání ukáže, že ačkoli Německo ve svých koncentračních táborech spáchalo řadu zločinů, většina úmrtí vězňů táborů nastala z přirozených příčin.

Lékařské pokusy v Dachau

Začátek a eskalace druhé světové války byly důvodem pro většinu německých nezákonných lékařských pokusů na lidech. Bylo známo, že pokusy na zvířatech jsou špatnou náhradou pokusů na lidech. Protože z pokusů na zvířatech bylo možné vyvodit pouze analogické závěry, bylo použití pokusů na lidech během války považováno za nezbytné, aby pomohlo německému válečnému úsilí. Žádosti o lékařské pokusy na trestancích byly obvykle schvalovány s odůvodněním, že pokusy na zvířatech dovedly výzkumníka jen k určitému výsledku. Lepších výsledků by bylo možné dosáhnout použitím lidí při lékařských pokusech.[2]

Koncentrační tábor Dachau byl využíván jako centrum pro lékařské pokusy na trestancích zahrnující malárii, vysokou nadmořskou výšku, mráz a další experimenty. To bylo zdokumentováno v takzvaném Norimberském procesu s lékaři, který byl zahájen 9. prosince 1946 a skončil 19. července 1947. V Dachau byl také Dr. Charles P. Larson, jeden z předních amerických forenzních patologů, který provedl pitvy, rozhovory a prozkoumal zbývající lékařské záznamy, aby zjistil rozsah lékařských experimentů v táboře.

Pokusy s malárií v Dachau prováděl Dr. Klaus Karl Schilling, mezinárodně proslulý parazitolog. Dr. Schilling dostal v roce 1936 od Heinricha Himmlera příkaz, aby v Dachau prováděl lékařský výzkum za účelem specifické imunizace osob proti malárii. Dr. Schilling přiznal Dr. Larsonovi, že v letech 1936-1945 naočkoval malárií přibližně 2000 vězňů. Lékařský dozor v Dachau vybíral osoby, které měly být naočkovány, a tento seznam osob pak posílal do Berlína ke schválení nadřízeným orgánem. Ti, kteří byli vybráni, pak byli předáni doktoru Schillingovi, aby provedl lékařské pokusy.[3]

Během soudního procesu s lékaři v roce 1947 bylo zjištěno, že experimenty doktora Schillinga byly přímo zodpovědné za smrt deseti vězňů.[4] Dr. Charles Larson ve své zprávě o Dr. Schillingovi uvedl: *„Bylo velmi obtížné zjistit, kde je hranice, zda byl Dr. Schilling válečným zločincem, či nikoliv. Určitě do této kategorie spadal, protože nedobrovolně podroboval lidi experimentálnímu očkování proti malárii, které sice nepřineslo mnoho úmrtí, ale u mnoha pacientů mohlo velmi dobře vyvolat vážné onemocnění. Hájil se tím, že všechnu tuto práci dělal na příkaz vyšší autority; ve skutečnosti samotného Himmlera.*

Ve své zprávě jsem napsal: „Vzhledem ke všemu, co mi řekl, by měl být tento muž podle mého názoru považován za válečného zločince, ale mělo by mu být dovoleno sepsat výsledky svých pokusů a předat je spojeneckému zdravotnickému personálu, aby zjistil, jakou mají cenu. Dr. Schilling je vynikající vědec světového jména, který provedl velmi důležitou skupinu experimentů; jejich hodnotu nelze řádně zjistit, dokud je nepředloží písemně k prostudování lékařským autoritám. Zločinné činy již byly spáchány, a protože byly spáchány, pokud by z nich bylo možné vyvodit nějaké nové poznatky týkající se imunity vůči malárii, bylo by ještě dalším zločinem nedovolit tomuto muži dokončit zdokumentování výsledků jeho dlouholetého výzkumu.“

Můj pokus o záchranu života doktora Schillinga však selhal. Naše vrchní velení mělo pocit, že z něj musí udělat veřejný exemplární případ - většina ostatních vysoce postavených nacistů spojených s Dachau již byla popravena - a přimělo jeho ženu, aby se na popravu dívala. Udělal jsem vše, co jsem mohl, abych tomu zabránil. Prosil jsem naši vojenskou vládu, aby nad ním nevynášela rozsudek, dokud nebude spravedlivě vyslechnut, protože jsem si právě začínal získávat jeho důvěru a pronikat k němu. Když se ohlédnu zpět, jsem si jistý, že poprava doktora Schillinga připravila svět o velmi cenné

vědecké informace - bez ohledu na to, jak nechutné jeho výzkumy a experimenty byly."[5]

Dr. Charles Larson uzavřel na adresu Dr. Schillinga: ***„Schilling, kterému bylo 72 let [ve skutečnosti 74], měl žít. Nikdy se nepokusil o útěk. Zůstal v Dachau a podal mi úplnou výpověď o své práci; spolupracoval ve všech směrech a jako jediný mluvil pravdu."***[6] Obhajoba v Norimberském procesu s lékaři předložila důkazy o tom, že lékaři ve Spojených státech prováděli za války lékařské pokusy na vězních a vědomých odpůrcích. Důkazy ukázaly, že na 800 amerických vězních, z nichž mnozí byli černoši, z federální věznice v Atlantě a státních věznic v Illinois a New Jersey byly prováděny rozsáhlé pokusy s malárií. Američtí lékaři prováděli pokusy na lidech s malárií tropica, jedním z nejnebezpečnějších kmenů malárie, aby pomohli americkému válečnému úsilí v jihovýchodní Asii.[7] Přestože pokusy s malárií, které prováděl Dr. Schilling, nebyly o nic nebezpečnější nebo nezákonnější než pokusy s malárií prováděné americkými lékaři, musel Dr. Schilling za své pokusy s malárií zaplatit smrtí oběšením, kterému přihlížela jeho manželka. Američtí lékaři, kteří prováděli pokusy s malárií na lidech, nebyli nikdy obviněni ze zločinu.

Německo také provádělo výškové pokusy v Dachau. Dr. Sigmund Rascher prováděl tyto experimenty od 22. února 1942 do začátku července 1942.[8] Pokusy byly prováděny s cílem zjistit, co se stane s posádkami letadel po zničení jejich přetlakových kabin ve velmi velkých výškách. V tomto případě by letci byli během několika sekund vystaveni poklesu tlaku a nedostatku kyslíku. Experimenty byly prováděny za účelem zkoumání různých možných metod záchrany života. Za tímto účelem byla v Dachau zřízena nízkotlaká komora, v níž se pozorovaly reakce člověka vyvrženého v extrémní výšce a zkoumaly se způsoby jeho záchrany.[9] Oběti byly v komoře zavřeny a tlak v komoře byl poté snížen na úroveň odpovídající velmi vysokým nadmořským výškám. Tlak bylo možné velmi rychle měnit, což Dr. Rascherovi umožnilo simulovat podmínky, které by zažil pilot padající z výšky bez kyslíku.

Dr. Rascher získal pověření k provádění těchto výškových experimentů, když napsal Heinrichu Himmlerovi a bylo mu sděleno, že mu budou vězni dáni k dispozici. Dr. Rascher ve svém dopise uvedl, že věděl, že experimenty mohou mít fatální následky. Podle Waltera Neffa, vězně, který vypovídal v Norimberském procesu s lékaři, bylo k výškovým pokusům použito přibližně 180 až 200 vězňů. Přibližně 10 z těchto vězňů byli dobrovolníci a asi 40 vězňů

byli muži neodsouzeni k trestu smrti. Podle Neffovy výpovědi zemřelo během těchto pokusů přibližně 70 nebo 80 vězňů.[10] Po válce byl v domě doktora Raschera v Dachau objeven film zachycující kompletní průběh experimentu včetně pitvy.[11]

Po ukončení výškových pokusů prováděl Dr. Rascher v Dachau také tzv. mrazicí pokusy. Tyto mrazicí pokusy probíhaly od srpna 1942 přibližně do května 1943.[12] Účelem těchto experimentů bylo zjistit, jak nejlépe zahřát německé piloty, kteří byli nuceně vysazeni v Severním moři a utrpěli podchlazení. Pokusné osoby Dr. Raschera byly nuceny zůstat venku nahé v mrazivém počasí po dobu až 14 hodin, nebo byly oběti po dobu tří hodin drženy v nádrži s ledovou vodou, přičemž jim byl pomocí řady elektrod měřen puls a vnitřní teplota. Poté se pokoušeli oběti zahřát různými metodami, nejčastěji a úspěšně ponořením do velmi horké vody. Odhaduje se, že tyto pokusy způsobily smrt až 80 nebo 90 vězňů.[13]

Dr. Charles Larson tyto zmrazovací pokusy důrazně odsoudil. Dr. Larson prohlásil: *„Raschau [sic] byl pověřen touto prací a... našli jsme záznamy o jeho pokusech. Ve srovnání s pokusy doktora Schillinga byly nanejvýš neodborné, mnohem méně vědecké. Dělali to tak, že vězně svázali a ponořili do studené vody, dokud se jeho tělesná teplota nesnížila na 28 stupňů Celsia, kdy ubohá duše samozřejmě zemřela. Tyto pokusy byly zahájeny v srpnu 1942, ale Raschauova [sic] technika se zlepšila. V únoru 1943 už mohl hlásit, že 30 osob bylo zchlazeno na 27 a 29 stupňů Celsia, jejich ruce a nohy zbělely mrazem a jejich těla byla znovu zahřáta horkou lázní... Před vložením do mrazivé vody také oblékli pokusné osoby do různých typů izolovaného oblečení, aby zjistili, za jak dlouho zemřou.“*[14]

Dr. Rascher a jeho pokusy s podchlazením v Dachau nebyly dobře hodnoceny ani německými lékaři. Dr. Robert L. Berger v článku nazvaném *„Nazi Science - The Dachau Hypothermia Experiments“* uvádí: ***„Rascher nebyl v odborných kruzích dobře hodnocen... a jeho nadřízení opakovaně vyjadřovali výhrady k jeho výkonu. Při jednom setkání řekl profesor Karl Gebhardt, generál SS a Himmlerův osobní lékař, Rascherovi v souvislosti s jeho pokusy o podchlazení působením chladného vzduchu, že „zpráva je nevědecká; kdyby se student druhého semestru odvážil předložit pojednání tohoto druhu, [Gebhardt] by ho vyhodil“. Navzdory Himmlerově silné podpoře byl Rascher odmítnut pro místa vyučujících na několika univerzitách. Kniha německých vědců o úspěších německé letecké medicíny za války věnovala***

celou kapitolu podchlazení, ale Rascherovo jméno ani jeho práci nezmínila.“[15]

Dr. Rascher také experimentoval s účinky Polygalu, látky vyrobené z řepného a jablečného pektinu, která napomáhala srážení krve. Předpokládal, že preventivní užívání tablet Polygalu sníží krvácení při operacích a střelných zraněních v boji. Pokusné osoby dostaly tabletu Polygalu a buď jim byl prostřelen krk nebo hrudník, nebo jim byly amputovány končetiny bez anestezie. Dr. Rascher publikoval článek o svých zkušenostech s používáním přípravku Polygal, aniž by podrobně popsal povahu pokusů na lidech. Dr. Rascher také založil společnost, v níž pracovali vězni a která látku vyráběla.[16] Synovec Dr. Raschera, hamburský lékař, pod přísahou vypověděl, že ví o čtyřech vězních, kteří zemřeli na následky testování Polygalu Dr. Rascherem v Dachau.[17] Je zřejmé, že lékařské experimenty Dr. Raschera představují závažné válečné zločiny. Dr. Rascher byl krátce před koncem války německými úřady v Dachau zatčen a popraven.[18]

Flegmóna byla vyvolána také u vězňů v Dachau intravenózní a intramuskulární injekcí hnisu v letech 1942 a 1943. K vyléčení vzniklých infekcí se pak zkoušely různé přírodní, alopatické a biochemické prostředky. Pokusy s flegmónou byly zřejmě pokusem nacionálněsocialistického Německa najít antibiotikum podobné penicilinu na infekce.[19] Všichni lékaři, kteří se těchto pokusů zúčastnili, byli v době norimberského procesu s lékaři mrtví nebo nezvěstní. Jediné informace o počtu použitých vězňů a počtu obětí poskytl ošetřovatel Heinrich Stohr, který byl politickým vězněm. Stohr uvedl, že při jednom experimentu zemřelo sedm ze skupiny deseti německých subjektů a při jiném experimentu zemřelo 12 ze skupiny 40 duchovních.[20]

Z úředních dokumentů i osobních svědectví vyplývá, že lékaři v Dachau prováděli mnoho jaterních biopsií, i když nebyly potřeba. Dr. Rudolf Brachtl prováděl jaterní biopsie zdravým lidem i lidem, kteří měli onemocnění žaludku a žlučníku. Přestože je biopsie jater uznávaným a často používaným diagnostickým postupem, měla by být prováděna pouze v případě, že existují jednoznačné indikace a jiné metody selhávají. Někteří lékaři v Dachau zřejmě prováděli jaterní biopsie jen proto, aby získali zkušenosti s jejími technikami. Tyto biopsie v Dachau porušovaly profesní a etické normy, protože byly často prováděny bez skutečné lékařské indikace.[21]

Forenzní práce Dr. Charlese Larsona v Dachau ukázala, že jen malé procento úmrtí v táboře bylo způsobeno lékařskými experimenty na lidech.

Profil vězeňské populace, který jeho pitvy promítly, ukázal, že většina obětí zemřela z přirozených příčin; tedy na nemoci způsobené podvýživou a nečistotou způsobenou válkou. Ve svých výpovědích armádním právníkům dal doktor Larson jasně najevo, že nemůže obvinit celý německý národ z lékařských zločinů nacionálních socialistů. Dr. Larson upřímně věřil, že ačkoli se Dachau nacházelo jen kousek od Mnichova, většina lidí ve městě neměla tušení, co se děje uvnitř Dachau.[22]

Závěry doktora Larsona posiluje kniha *Dachau, 1933-1945: The Official History* od Paula Berbena. V této knize se uvádí, že celkový počet lidí, kteří prošli Dachau během jeho existence, značně přesahuje 200 tisíc.[23] Autor dochází k závěru, že ačkoli přesný počet mrtvých v Dachau nikdo nikdy nezjistí, je pravděpodobné, že počet mrtvých je o několik tisíc vyšší než uváděný počet 31 951.[24] Tato kniha dokládá, že přibližně 66 % všech mrtvých v Dachau bylo zaznamenáno během posledních sedmi měsíců války. Nárůst počtu úmrtí v Dachau byl způsoben především ničivou epidemií skvrnitého tyfu, která se navzdory úsilí zdravotnického personálu během posledních sedmi měsíců války nadále šířila po celém táboře. Počet úmrtí v Dachau zahrnuje 2 226 osob, které zemřely v květnu 1945 po osvobození tábora Spojenci, a také smrt 223 vězňů v březnu 1944 v důsledku spojeneckého bombardování.[25] Ačkoli tedy byly na trestancích v Dachau prováděny nezákonné lékařské experimenty, Berbenovo *Dachau* jasně ukazuje, že drtivá většina úmrtí vězňů v Dachau byla způsobena přirozenou smrtí.

Lékařské pokusy v dalších německých táborech

Nacionálněsocialistické Německo provádělo během války řadu ilegálních lékařských pokusů i v jiných koncentračních táborech. Experimenty se sulfonamidovými léky byly prováděny na vězních v táborech kvůli velkým německým ztrátám na východní frontě v důsledku plynové gangrény a smrti Reinharda Heydricha na infekci plynovou gangrénou, která se projevila po pokusu o atentát na něj. Cílem pokusů bylo otestovat účinnost sulfonamidových léků. Mužem, který měl tyto experimenty na starosti, byl Dr. Karl Gebhardt, který byl vedoucím kliniky SS v Hohenlychenu.[26] Dr. Gebhardt uvedl, že tyto experimenty provedl, aby se očistil od podezření, že přispěl k Heydrichově smrti tím, že neléčil Heydrichovu infekci v ráně sulfonamidy.[27]

Na konci července 1942 byly na 20 mužských vězních ze Sachsenhausenu provedeny experimenty se sulfonamidy. Od 20. července 1942 do srpna 1943 byly experimenty se sulfonamidovými drogami prováděny také na 74 polských ženách v ženském koncentračním táboře v Ravensbrücku. Všechny ženy v Ravensbrücku zažívaly při těchto pokusech extrémní bolest. Pět žen na následky pokusů zemřelo a šest žen bylo později popraveno zastřelením. Téměř všechny ženy, které přežily, utrpěly tělesná zranění a traumata, ať už jako přímý důsledek experimentů, nebo kvůli naprosté absenci pooperační péče v té době. Experimenty zanechaly na většině žen dobře zdokumentované jizvy.[28] Experimenty se sulfonamidy nebyly úspěšné a nebyly nutné, protože podobných výsledků bylo možné dosáhnout léčbou infekcí ran, které německým vojákům vznikly v běžném průběhu války.[29]

Stejné polské ženy v Ravensbrücku, které se podrobily pokusům se sulfonamidy, byly také nuceny podstoupit pokusy zaměřené na zlepšení rychlosti rehabilitace zraněných vojáků. Tyto pokusy zahrnovaly regeneraci svalů a nervů a také transplantaci kostí. Zdravým vězňům z koncentračních táborů byly odebrány svaly a nervy, části kostí, paže a lopatky a nohy odříznuté v kyčli. Poté byl učiněn pokus transplantovat tyto části těla dalším obětem. Tyto pokusy často končily smrtí, u těch, kteří přežili, docházelo ke zmrzačení, postižení a extrémním bolestem.[30]

Dr. Fritz Fischer, obžalovaný v Norimberském procesu s lékaři, ve svém místopřísežném prohlášení uvedl, že po aplikaci anestetik byly provedeny řezy na vnější straně horní části nohy. Byl odstraněn sval, rána byla uzavřena a poté přiložena sádra. Po týdnu byla rána rozříznuta a odstraněn další sval.[31] Vězeňská doktorka Zofia Maczka vypověděla, že svalové experimenty spočívaly v mnoha operacích vždy na stejném místě na horní nebo dolní části nohy. Protože po každé operaci byly vyříznuty další kusy svalu, nohy byly tenčí a slabší. Dr. Maczka rovněž uvedla, že při operacích nervů byly odstraňovány části nervů.[32]

Dr. Maczka u soudu s lékaři vypověděla, že na duševně nemocných vězních byly prováděny „speciální operace“. Uvedla, že: *„U jiných byla provedena amputace celé nohy (v kyčelním kloubu) nebo amputace celé paže (i s lopatkou). Poté byly oběti (pokud ještě žily) usmrceny injekcí Evipanu a noha nebo ruka byla odvezena do Hohenlychenu. Takových operací bylo provedeno přibližně deset.“* Přísežné prohlášení Gustavy Winkowské potvrdilo

výpověď Dr. Maczky, že vězňům byly transplantovány celé končetiny a že pokusné osoby byly později usmrceny.[33]

Vězeňkyně Dr. Zdeňka Nedvědová-Nejedlá pracovala v Ravensbrücku od 19. srpna 1943 do května 1945. Ve svém čestném prohlášení týkajícím se lékařských operací vězňů uvedla: *„Operace byly provedeny na jedné Jugoslávce, jedné Češce, dvou Ukrajinkách, dvou Němkách a asi 18 Polkách, z nichž šest bylo násilně operováno v bunkru za pomoci esesmanů. Dvě z nich byly po zahojení operačních ran zastřeleny. Po operacích nebyl k operovaným osobám nikdo kromě esesmanských ošetřovatelů připuštěn. Celé noci ležely bez jakékoliv pomoci a nebylo dovoleno podávat sedativa ani proti nejintenzivnějším pooperačním bolestem. Z operovaných osob jich 11 zemřelo nebo bylo usmrceno…“*[34] Tyto experimentální zákroky na ženách v Ravensbrücku způsobovaly během operace a v pooperačním období neuvěřitelné utrpení.[35] Experimenty byly kruté a nelidské a představují závažné válečné zločiny, které se vyrovnají těm, které provedl Dr. Rascher.

Vysoký výskyt žloutenky způsobené epidemickou hepatitidou u německých vojáků během ruského tažení učinil z výzkumu příčiny tohoto onemocnění vojenskou prioritu. Názory na to, zda je žloutenka způsobena bakterií nebo virem, se v té době lišily. Dr. Arnold Dohmen, bakteriolog a lékařský důstojník, chtěl prokázat, že původce žloutenky je stejný jako původce lidské hepatitidy epidemica. Dohmen vybral v Osvětimi 11 židovských dětí a poté odcestoval do koncentračního tábora Sachsenhausen, aby provedl pokusy. Dohmen dětem řekl, že chce otestovat vakcínu proti žloutence, která byla vyrobena v laboratoři, a v říjnu 1943 Dohmen každému z dětí aplikoval injekci. Není známo, zda některé z dětí v tomto okamžiku trpělo nějakými chorobnými účinky.[36]

V září 1944 se Dohmen vrátil do Sachsenhausenu, aby zde provedl své pokusy se žloutenkou. Pokusy byly podstatně intenzivnější než v předchozím roce a Dohmen sledoval a kontroloval všechna vyšetření, injekce a krevní testy. Naštěstí se nezdá, že by děti v přímém důsledku experimentů trpěly střednědobými nebo dlouhodobými organickými následky. Protože však žádné z dětí, jejich rodiče ani zákonný zástupce s testy nesouhlasili, představovaly experimenty porušení občanských svobod a lékařské etiky.[37]

Na podzim roku 1943 způsobily strategické bombardovací nálety západních spojenců na německé civilní obyvatelstvo tisíce mužů, žen a dětí, kteří utrpěli popáleniny různého stupně způsobené fosforem. Aby se zmírnilo

obrovské utrpení německého obyvatelstva, bylo nezbytné vyvinout nové terapeutické léky a metody léčby fosforových popálenin a dalších popáleninových zranění. Dr. Erwin Ding-Schuler prováděl pokusy se zápalnými bombami v Buchenwaldu mezi 19. a 25. listopadem 1943. Cílem těchto pokusů bylo otestovat účinnost léku R-17 na čerstvé fosforové popáleniny. Rovněž byly testovány dvě masti používané jako následná léčba v případech popálenin od fosforu.[38]

Dr. Ding-Schuler vybral pět vězňů z Německa a Nizozemska, kteří byli záměrně popáleni fosforovým materiálem z britské zápalné bomby. Svědci vzpomínali, že popáleniny byly velmi silné a že oběti trpěly nesnesitelnou bolestí a zraněním nejméně dva měsíce. Byly provedeny i další testy, při nichž bylo povoleno hoření po dobu 30 až 60 sekund. Při těchto pokusech trvalo až šest týdnů, než došlo k uzdravení. Všichni obžalovaní v procesu s lékaři byli zproštěni obvinění z účasti na pokusech se zápalnými bombami.[39] Je třeba poznamenat, že zatímco tyto pokusy se spalováním fosforu představují válečný zločin, spojenecké bombardování prováděné na německé civilní obyvatelstvo, které vyvolalo potřebu těchto pokusů, představuje daleko větší válečný zločin.

Na podzim roku 1941 čelilo Německo hrozbě vážné epidemie skvrnitého tyfu. Nejméně 10 000 německých vojáků již trpělo tyfem a tyfus byl do samotného Německa zavlečen od válečných zajatců a vojenských transportů. Zejména v přeplněných koncentračních táborech hrozilo vězňům značné nebezpečí nákazy tyfem. Vzhledem k tomu, že mnoho vězňů koncentračních táborů pracovalo mimo tábory v továrnách, začal se tyfus šířit mezi civilním obyvatelstvem, protože vězni přicházeli do styku s civilisty. Bylo zapotřebí bezpečné a účinné vakcíny proti tyfu, která by zabránila jeho šíření po celém Německu.[40]

Jako vedoucí výzkumu virů v Buchenwaldu vydal Dr. Ding-Schuler od roku 1941 příkaz k provádění pokusů s tyfem na stovkách vězňů. V Buchenwaldu se při pokusech s tyfem testovala účinnost tyfových sér různého původu. Zdraví vězni byli naočkováni a poté infikováni tyfem, aby se zjistila účinnost vakcíny. Současně nebyla očkována kontrolní skupina vězňů, ale byla infikována tyfem. Do konce roku 1944 bylo v Buchenwaldu zdokumentováno 24 sérií pokusů s tyfem. Podle údajů v deníku doktora Ding-Schulera bylo tyfem pokusně naočkováno nejméně 729 vězňů a nejméně 154

vězňů v důsledku těchto pokusů zemřelo. Dr. Ding-Schuler nebyl za své zločiny nikdy souzen, protože po válce spáchal sebevraždu.[41]

Pokusy s tyfem na lidech se prováděly také v koncentračním táboře Natzweiler od listopadu 1943 do dvou měsíců před osvobozením tábora francouzskou armádou v listopadu 1944. Iniciátorem těchto pokusů byl Dr. Eugen Haagen z Říšské univerzity ve Štrasburku. Buchenwaldské pokusy s tyfem prováděla výhradně interní skupina v rámci SS, ale Dr. Haagen měl podporu náčelníka zdravotnické služby letectva, Říšské rady pro výzkum, říšského vedoucího SS, Hlavního hospodářského a správního úřadu SS a Institutu pro vojenský vědecký výzkum Waffen-SS. V Natzweileru nebyl objeven žádný deník srovnatelný s deníkem Dr. Ding-Schulera. Naše znalosti o charakteru a rozsahu tyfových testů v Natzweileru tak zůstávají neúplné.[42]

Německo také využívalo vězňů v koncentračních táborech, aby našlo účinnou farmaceutickou léčbu popálenin způsobených yperitem. Pokusy na lidech se prováděly v Sachsenhausenu, Natzweileru a dalších koncentračních táborech po celou dobu války. V listopadu 1942 prováděli Dr. August Hirt a Wolfram Sievers v koncentračním táboře Natzweiler pokusy, při nichž vězňům úmyslně způsobili zranění a na rány aplikovali yperit. Ostatní vězni byli nuceni plyn vdechovat, užívat jej vnitřně v tekuté formě nebo jim byl plyn aplikován injekčně. Odhaduje se, že k těmto pokusům bylo bez souhlasu použito přibližně 220 ruských, polských, českých a cikánských vězňů a přibližně 50 z nich na následky těchto pokusů zemřelo.[43]

Norimberský proces s lékaři také doložil, že němečtí lékaři prováděli v koncentračním táboře Buchenwald dva pokusy s jedem. Při prvním experimentu v prosinci 1943 přidali jed do nudlové polévky, kterou konzumovali čtyři ruští vězni, aniž by o tom věděli. Němečtí lékaři stáli za oponou a sledovali jejich reakce. Všichni čtyři ruští vězni jed přežili, ale později byli pověšeni poblíž buchenwaldského krematoria, aby mohla být provedena pitva jejich těl. Druhý pokus s jedem se v Buchenwaldu uskutečnil v létě 1944. Při tomto experimentu bylo pět ruských vězňů střeleno do horní části levého stehna kulkami, které obsahovaly krystalický jed. Stehna dvou vězňů byla prostřelena čistě a nebyl pozorován žádný účinek jedu. Ostatní tři vězni zemřeli všichni do 129 minut po vniknutí otrávených kulek do těla. Obhajoba doktora Joachima Mrugowského při procesu s lékaři tvrdila, že Rusové používali otrávené kulky, a proto bylo nutné, aby doktor Mrugowsky provedl tyto pokusy a zjistil, kolik času bude k dispozici na podání protijedů. Dr.

Mrugowsky byl norimberským soudem shledán vinným a odsouzen k trestu smrti oběšením.[44]

Sterilizační pokusy probíhaly od března 1941 do ledna 1945 v Osvětimi, Ravensbrücku a dalších táborech. Rudolf Brandt popsal účel sterilizačních pokusů ve svém místopřísežném prohlášení: *„Himmler měl mimořádný zájem na vývoji levné a rychlé sterilizační metody, kterou by bylo možné použít proti nepřátelům Německa, jako jsou Rusové, Poláci a Židé. Člověk by doufal, že tím nepřítele nejen porazí, ale také vyhladí. Pracovní schopnost sterilizovaných osob by Německo mohlo využít, přičemž by bylo eliminováno nebezpečí rozmnožování. Protože tato masová sterilizace byla součástí Himmlerovy rasové teorie, byl těmto sterilizačním pokusům věnován zvláštní čas a péče. Chirurgická sterilizace byla v Německu samozřejmě známa a uplatňována; patřila k ní i kastrace. Pro masové použití byl však tento postup považován za příliš pomalý a drahý. Dále bylo žádoucí, aby byl nalezen postup, který by vedl ke sterilizaci, jež by nebyla okamžitě patrná.“*[45]

Dr. Clauberg dále vyvinul metodu sterilizace žen. Tato metoda byla založena na vstřikování dráždivého roztoku do dělohy. Clauberg prováděl rozsáhlé pokusy na židovských ženách a cikánech v koncentračním táboře Osvětim. Clauberg v Osvětimi sterilizoval několik tisíc žen.[46] V Osvětimi byly na vězních prováděny také rentgenové pokusy, aby se zjistila jejich účinnost při sterilizaci vězňů. Nejméně 100 Poláků, Rusů, Francouzů a dalších válečných zajatců bylo při těchto pokusech použito jako nedobrovolné subjekty.[47]

Dr. Karl Brandt a další obžalovaní byli během norimberského procesu s lékaři popuzeni morálními výčitkami, které si nárokovala americká obžaloba. Důkazy ukázaly, že Spojenci rovněž prováděli nezákonné lékařské pokusy, včetně pokusů s jedy na odsouzených vězních v jiných zemích a pokusů s cholerou a morem na dětech. Bylo by také nepřesné tvrdit, že američtí lékaři byli morálně nadřazeni německým lékařům. Americká obžaloba povolala doktora Andrewa Ivyho, aby vysvětlil rozdíly v lékařské etice mezi německými a americkými lékařskými experimenty. Zajímavé je, že doktor Ivy se sám podílel na pokusech s malárií na vězních ve státní věznici v Illinois. Když se Dr. Ivy zmínil o tom, že Spojené státy mají specifické výzkumné standardy pro lékařské experimenty na lidech, ukázalo se, že tyto zásady byly poprvé zveřejněny až 28. prosince 1946, tedy 19 dní po zahájení soudního řízení. Dr.

Ivy musel připustit, že americké zásady lékařské etiky při pokusech na lidech vznikly v očekávání výpovědi Dr. Ivyho v Lékařském procesu.[48]

Experimenty s potravinami a slanou vodou v německých táborech

Německé potravinové experimenty v koncentračních táborech se časově shodovaly s postupně se zhoršující vojenskou situací, která měla dopad na zdraví a blahobyt německých vojáků a podkopávala morálku civilního obyvatelstva. Již 6. dubna 1942 došlo v Německu k výraznému snížení přídělů potravin, což vyvolalo neklid mezi civilním obyvatelstvem.[49] Největší šok pro německé obyvatelstvo za celou válku však přinesla kapitulace šesté armády u Stalingradu. Katastrofa u Stalingradu na konci ledna 1943 přiměla Hitlerovo okolí k přehnané snaze zabránit vojenské porážce a nakrmit německé civilní a vězeňské obyvatelstvo.

Dne 12. srpna 1942 pověřil Himmler Oswalda Pohla, aby zorganizoval experimenty s výživou v koncentračních táborech. Cílem pokusů bylo zjistit nejlevnější a nejvýhodnější formu výživy, kterou potřebují aktivní dělníci v táborech. K doplnění stravy vězňů bylo zapotřebí levného a snadno dostupného doplňku stravy. Dr. Ernst- Günther navrhl pivovarské kvasnice, které bylo možné dodávat bez zatížení civilních zásob potravin. Oswald Pohl upřednostňoval vaječný bílek s plísní zapracovaný do rostlinné klobásy údajně vyrobené z celulózy.[50]

Od léta 1943 bylo přibližně 450 vězňů v Mauthausenu krmeno *Ostliche Kostform*, jakousi umělou paštikou ze zbytků celulózy. V důsledku toho trpělo mnoho vězňů vážnými žaludečními a gastrointestinálními problémy. V prosinci 1943 se Oswald Pohl rozhodl provést masivní tříměsíční výživový experiment na vězních v koncentračních táborech Dachau, Buchenwald a Sachsenhausen. Ve stejné době bylo 150 vězňů v Mauthausenu opět krmeno přípravkem *Ostliche Kostform* a 220 vězňů v Mauthausenu bylo použito jako kontrolní skupina. Celkem 116 vězňů účastnících se těchto experimentů nakonec zemřelo. Západoněmecké soudní vyšetřování po válce dospělo k závěru, že nelze určit, zda k úmrtí vězňů došlo v důsledku experimentu, nebo proto, že vězni trpěli celkovým vyčerpáním a podvýživou.[51]

Luftwaffe se také od roku 1941 zabývala problémem sestřelených letců, kteří byli odkázáni na pití slané vody. V Dachau byly prováděny pokusy s mořskou vodou s cílem vyvinout metodu, jak z mořské vody udělat pitnou

pomocí desalinizace. V období od července do září 1944 bylo v Dachau 44 vězňů využito k testování vhodnosti použití dvou různých procesů k výrobě z mořské vody pitnou. Pokusné osoby byly rozděleny do několika skupin a dostávaly různou stravu při použití dvou různých postupů.[52] Během pokusů jedna ze skupin nedostávala po dobu pěti až devíti dnů vůbec žádnou potravu. Mnoho subjektů z těchto pokusů onemocnělo, trpělo průjmy, křečemi, pěnou u úst a někdy i šílenstvím nebo smrtí.[53]

Střílení a popravy v německých táborech

V německých koncentračních táborech bylo zastřeleno a popraveno mnoho vězňů. Mezi nejvýznamnější oběti patřili berlínští bratři Erich Sass a Franz Sass, pravděpodobně nejznámější profesionální zločinci Výmarské republiky. Výmarská policie je opakovaně obvinila ze zločinů, ale znovu a znovu se jim dařilo unikat soudnímu trestu. Dne 27. ledna 1940 byli konečně odsouzeni k 13 a 11 letům vězení za zločiny, které spáchali ve výmarských letech. Heinrich Himmler však s těmito tresty nebyl spokojen a nařídil bratry popravit. Dne 27. března 1940 byli Erich a Franz Sassovi převezeni do koncentračního tábora Sachsenhausen a zastřeleni. O jejich popravě okamžitě informoval německý tisk.[54]

Někdy byli v koncentračních táborech popravováni i němečtí občané, kteří odmítli bojovat ve válce nebo podkopávali válečné úsilí. Dne 3. září 1940 informoval Reinhard Heydrich pobočky gestapa o „Základních zásadách pro udržování vnitřní bezpečnosti během války“, v nichž se mimo jiné uvádělo: *„Každý pokus o podkopání jednoty německého národa a jeho odhodlání bojovat musí být nemilosrdně potlačen. Zejména je třeba zatknout každou osobu, která vysloví pochybnosti o vítězství německého národa nebo zpochybní opodstatněnost války....O tom musí být neprodleně informován šéf bezpečnostní policie a vyžádáno rozhodnutí o dalším postupu vůči zatčeným osobám, neboť může být nařízena bezohledná likvidace takových živlů na vysoké úrovni.“*[55]

Ve svém projevu 11. prosince 1941 vyhlásil Adolf Hitler Spojeným státům válku a dal jasně najevo, že každý, kdo bude podkopávat válečné úsilí, zemře. Hitler v souvislosti s povinností každého Němce bojovat za přežití Německa prohlásil: ***„Kdo se však snaží této povinnosti vyhnout, nemá právo být považován za německého spoluobčana. Stejně jako jsme byli nelítostně tvrdí v boji o moc, budeme stejně nelítostní i v boji o přežití našeho národa. V***

době, kdy tisíce našich nejlepších mužů, otců a synů našeho národa, položily své životy, přijde ve vlasti o život každý, kdo zradí oběť na frontě. Bez ohledu na to, jakou záminkou se pokusí narušit německou frontu, podkopat vůli k odporu našeho národa, oslabit autoritu režimu nebo sabotovat úspěchy vlasti, viník zemře.“[56]

V této souvislosti bylo 9. dubna 1945 v táboře Flossenbürg oběšeno několik známých členů německého odboje, včetně pastora Dietricha Bonhoeffera a admirála Wilhelma Canarise.[57] Max Schlichting, uhelný dělník, který byl ve Výmarské republice krátce členem komunistické strany, byl odsouzen k trestu smrti za to, že na veřejných záchodcích pouze vyjádřil vojákovi své pochybnosti o tom, že Německo vyhraje válku. Schlichting byl rychle odsouzen k trestu smrti a 24. března 1945 popraven.[58]

Některé popravy v koncentračních táborech byly podle německého práva nepochybně legální. Například Georg Elser byl 9. dubna 1945 zastřelen v koncentračním táboře Dachau za pokus o atentát na Adolfa Hitlera z 8. listopadu 1939. Elser se pokusil spáchat atentát na Hitlera pomocí bomby, ale neuspěl, protože Hitler ukončil svůj projev dříve a opustil budovu dříve, než bomba explodovala. Bomba zabila nejméně sedm osob a 63 dalších zranila. Elserova poprava byla na základě masové vraždy sedmi nevinných lidí legální.[59]

Německé koncentrační tábory byly někdy využívány také k popravám účastníků protiněmecké partyzánské činnosti. Například 236 podporovatelů a poskytovatelů úkrytů parašutistům, kteří v roce 1942 spáchali atentát na Reinharda Heydricha, bylo převezeno do koncentračního tábora Mauthausen a popraveno.[60]

Heinrich Himmler také jasně stanovil, že každý vězeň, který se pokusí o útěk z koncentračního tábora, bude zastřelen. Himmler to prohlásil ve svém projevu k důstojníkům wehrmachtu v lednu 1937: *„Tábory jsou obehnány ostnatým drátem a elektrickým plotem. Pokud někdo vstoupí do zakázané zóny nebo půjde tam, kam nemá, bude zastřelen. Pokud se někdo pokusí byť jen o sebemenší útěk z pracoviště, například při práci na vřesovišti nebo na stavbě silnice, bude zastřelen.“*[61]

Himmlerovy pokyny byly přísně dodržovány. Dne 9. března 1944 se skupina 53 sovětských vězňů v Mittelbau-Dora pokusila o útěk poté, co zabila několik strážců SS. Všichni sovětští vězni byli dostiženi a zavražděni. SS poté údajně začaly likvidovat další, převážně ruské a polské vězně při hromadných

popravách: 11. března jich bylo 57, 21. a 22. března po 30 a v dalších dnech menší počty. Přinejmenším jednou byl k oběšení vězňů použit podvěsný jeřáb, který stavěl V-2 pro vertikální kontrolu.[62]

Kniha *Dachau, 133-145: The Official History* od Paula Berbena dokumentuje některé popravy vykonané v Dachau během války. Kniha uvádí jména 31 ruských důstojníků zastřelených 22. února 1944 a 90 ruských důstojníků zastřelených 4. září 1944 v krematoriu v Dachau.[63] Kniha rovněž dokumentuje popravy dalších 135 vězňů v Dachau během války.[64]

Je třeba poznamenat, že sovětští vězni, kteří byli zastřeleni v německých koncentračních táborech, měli být posláni zpět do Sovětského svazu. Na Jaltské konferenci v únoru 1945 se Roosevelt a Churchill dohodli na repatriaci *„bez výjimky a v případě nutnosti i silou“* všech bývalých sovětských válečných zajatců. Sám Stalin veřejně varoval, že *„v Hitlerových táborech nejsou žádní ruští váleční zajatci, pouze ruští zrádci, a s těmi skoncujeme, až válka skončí.“*[65]

Mnozí sovětští zajatci v německých táborech, kteří měli být po válce repatriováni do Sovětského svazu, prosili, aby je raději na místě zastřelili, než aby je vydali do rukou sovětské NKVD. Jiní sovětští vězni v německých táborech spáchali sebevraždu, aby je Sověti nemučili a nepopravili. K násilné repatriaci první skupiny sovětských vězňů do Sovětského svazu byla v Dachau zapotřebí úderná jednotka 500 amerických a polských dozorců. Co následovalo, je popsáno ve zprávě předložené Robertu Murphymu: ***„V souladu s dohodami se Sověty byl v sobotu 19. ledna [1946] učiněn pokus o odvedení 399 bývalých ruských vojáků, kteří byli zajati v německých uniformách, ze sběrného střediska v Dachau. Všichni tito muži odmítli nastoupit. Prosili, aby byli zastřeleni. Bránili se odvedení tím, že se svlékli a odmítali opustit své ubikace. K jejich vyhnání bylo nutné použít slzný plyn a trochu síly. Slzný plyn je vytlačil z budovy do sněhu, kde ti, kteří se pořezali a pobodali, padli vyčerpaní a krvácející do sněhu. Devět mužů se oběsilo a jeden se ubodal k smrti a jeden další, který se pobodal, následně zemřel; zatímco 20 dalších je stále v nemocnici kvůli zraněním, která si sami způsobili. Nakonec došlo k odvlečení 368 mužů, kteří byli v doprovodu ruského styčného důstojníka vysláni vlakem s americkými strážemi. Šest mužů cestou uprchlo.“***[66]

Zpráva končila: *„Incident byl šokující. Američtí důstojníci a mužstvo jsou značně nespokojeni s tím, že po nich americká vláda požaduje repatriaci těchto Rusů.“*[67] Pro většinu sovětských válečných zajatců tak bylo zastřelení

v německém koncentračním táboře mnohem lepší než mučení a poprava po návratu do Sovětského svazu.

Další zločiny spáchané v německých táborech

V říjnu 1940 Hitler nařídil, aby byli vězni a trestanci z koncentračních táborů použiti ke zneškodnění a likvidaci spojeneckých bomb, které nevybuchly. Práce v pyrotechnických četách byla pro převážně nevycvičené vězně velmi nebezpečná a mnoho vězňů bomby roztrhaly na kusy. Není možné zjistit, kolik vězňů bylo během války při těchto operacích zabito. Říšské ministerstvo spravedlnosti uvedlo, že do července 1942 bylo zneškodněno více než 3 000 bomb a že při těchto operacích zemřelo již 27 vězňů. Úmrtnost byla v následujících letech jistě mnohem vyšší, protože letecké útoky Spojenců zesílily. Vzhledem k tomu, že většina vězňů se k tomuto mimořádně nebezpečnému úkolu nepřihlásila dobrovolně, mělo by použití vězňů ke zneškodnění spojeneckých bomb, které nevybuchly, představovat válečný zločin.[68]

Někteří němečtí velitelé byli zkorumpovaní a němečtí představitelé se s nimi vypořádali. Například Karl Koch, první velitel Buchenwaldu, vedl Buchenwald od roku 1937 do začátku roku 1942, kdy byl převelen do Majdanku. Koch byl brutální a chamtivý správce, který se obohacoval cennostmi ukradenými vězňům. Spolu s Dr. Waldemarem Hovenem a komunistickou podzemní táborovou organizací Koch zavraždil mnoho vězňů, aby zakryl své krádeže. Koch byl nakonec soudem SS obviněn ze spáchání vraždy a krádeže, byl shledán vinným a popraven.[69]

SS potrestala mnoho dalších svých členů za jejich chování během služby v koncentračních táborech. Dva němečtí velitelé v Herzogenbuschu, Karl Chmielewski a Adam Gruenewald, byli postaveni před soud a shledáni vinnými ze smrti vězňů v důsledku jejich brutality. Chmielewski skončil válku jako vězeň v koncentračním táboře Dachau a později po válce dostal doživotní trest těžkých prací. Gruenewald dostal trest 15 let, ale poté byl omilostněn a na konci války zemřel v boji. V průběhu Třetí říše bylo kvůli nevhodnému chování k vězňům souzeno celkem 700 zaměstnanců SS.[70]

Kategorie politických vězňů označená NN (zkratka *Nacht und Nebel* - noc a mlha) byla vězněna na základě výnosu ze 7. prosince 1941. Lidé, kteří nebyli souzeni, ale byli považováni za hrozbu pro Německo, byli posíláni do

věznic nebo koncentračních táborů a podrobováni obzvlášť přísnému zacházení. Polní maršál Wilhelm Keitel odůvodnil jejich uvěznění zvýšeným počtem útoků komunistů a dalších Německu nepřátelských živlů v okupované Evropě po zahájení ruského tažení. Těmto vězňům NN byla zakázána jakákoli korespondence s rodinou nebo přáteli; měli zmizet v „noci a mlze“.[71]

Jedním z hlavních táborů NN byl Natzweiler-Struthof v Alsasku, který měl za cíl, aby podezřelí odbojáři zmizeli z povědomí veřejnosti. Němci využívali vězně v celém systému táborů Natzweiler-Struthof jako otrocké dělníky při výrobě zbraní a výstavbě podzemních výrobních zařízení. Dr. August Hirt v táboře také prováděl lékařské pokusy na Židech a cikánech. Tábor byl evakuován počátkem září 1944 a Spojenci jej poprvé objevili 23. listopadu 1944.[72]

Na konci dubna 1944 bylo v německých nápravných zařízeních drženo celkem 5289 vězňů NN.[73] Od konce roku 1944 bylo několik tisíc vězňů NN převezeno do koncentračních táborů. Například od října 1944 bylo z trestních ústavů do koncentračního tábora Gross-Rosen v Dolním Slezsku převezeno asi 1 600 francouzských, belgických a nizozemských vězňů. Vězni z NN dorazili v oslabeném stavu a v době, kdy byl Gross-Rosen počátkem roku 1945 evakuován, bylo údajně velké množství vězňů z NN mrtvých.[74]

Zhroucení německé armády na počátku roku 1945 vedlo k nejhorším podmínkám a zacházení s vězni koncentračních táborů během války. Podmínky v koncentračních táborech se drasticky zhoršovaly s tím, jak rostl počet vězňů a docházelo zásobování. Když spojenecké ozbrojené síly postupovaly do Německa, Němci evakuovali koncentrační tábory a věznice, aby zabránili propuštění vězňů. Obvykle byly tábory evakuovány jen několik týdnů a dokonce dnů předtím, než byly tábory osvobozeny Spojenci. Vězni byli často uprostřed zimy naloženi do vlaků bez odpovídajícího stravovacího a hygienického zázemí a mnoho vězňů bylo nuceno v mrazivém počasí pochodovat na dlouhé vzdálenosti do jiného tábora. Výsledkem byla smrt desítek tisíc vězňů hladem, umrznutím, nemocemi a zastřelením dozorci při těchto přesunech do nových německých koncentračních táborů, které se staly známými jako pochody smrti.[75]

Pracovní podmínky vězňů v německých koncentračních táborech se v posledních měsících války také dramaticky zhoršily. Obzvláště hrozné byly podmínky v táborovém komplexu Mittelbau-Dora u Nordhausenu, kde byli vězni nuceni pracovat v obrovských podzemních tunelech při montáži

létajících bomb V-1 a raket V-2. Od poloviny ledna do poloviny února 1945 se počet vězňů v hlavním táboře Mittelbau-Dora zvýšil o 50 %. Ubytovací zařízení bylo primitivní a smrt v důsledku podvýživy a nemocí byla běžná.[76]

Když americká Třetí armáda 11. dubna 1945 Nordhausen osvobodila, narazila na 3 000 mrtvol a více než 700 sotva přežívajících vězňů. Vězni, kteří již byli vystaveni hladu a nemocem, utrpěli týden předtím také četné ztráty při americkém bombardování.[77]

Albert Speer přiznal, že životní podmínky vězňů pracujících na raketě V-2 byly otřesné. Speer uvádí: *„Podmínky těchto vězňů byly ve skutečnosti barbarské a kdykoli si na ně vzpomenu, zmocní se mě pocit hluboké spoluúčasti a osobní viny. Jak jsem se dozvěděl od dozorců po skončení inspekce, hygienické podmínky byly nedostatečné, řádily tam nemoci; vězni byli ubytováni přímo tam, ve vlhkých jeskyních, a v důsledku toho byla úmrtnost mezi nimi mimořádně vysoká.“*[78]

Mauthausen v Rakousku byl další německý koncentrační tábor, ve kterém panovaly otřesné pracovní podmínky. Tábor se nacházel v blízkosti lomu, který byl hlavním dodavatelem dlažebních kostek pro Vídeň a další města. Těžba a odvoz kamene je za nejlepších okolností namáhavé zaměstnání, ale v Mauthausenu byla práce obzvlášť těžká. Většina práce v lomu se vykonávala krumpáči a sekerami a vězni tahali těžké kusy žuly na zádech po 186 schodech, které spojovaly tábor s lomem. Podmínky v Mauthausenu se ještě zhoršily po evakuaci Osvětimi, kdy byly do Mauthausenu a jeho pobočných táborů poslány tisíce maďarských Židů. Vězni, kteří pochodovali přes zimu bez dostatečného oblečení a jídla a přežili vstup do Mauthausenu, byli obvykle v zoufalém fyzickém a psychickém stavu.[79]

V Mauthausenu vznikl také mimořádně hrubý systém téměř 50 dílčích táborů. Hlavními pobočnými tábory byly Gusen a Ebensee. Kromě práce v kamenolomu vězni v Gusenu budovali podzemní zbrojní továrny na výrobu kulometů a dalších zbraní a také trupů pro letadla Messerschmidt. Ebensee vzniklo v roce 1943 jako zdroj pracovních sil pro stavbu podzemních továrních tunelů. Oba podtábory se v roce 1945 staly konečnými destinacemi pro umírající transportované dělníky z jiných táborů. Na konci války byly podmínky v Mauthausenu a jeho pobočných táborech tak špatné, že každý den umíraly stovky vězňů na vyčerpání, hlad, dehydrataci, tyfus a další nemoci.[80]

Přestože někteří vězni v německých koncentračních táborech byli biti, četnost bití se mohla v jednotlivých táborech značně lišit. Například Anna Festová, která na podzim 1944 nedobrovolně vstoupila do SS, uvedla, že viděla, jak němečtí dozorci bili vězeňkyně v koncentračním táboře Ravensbrück. Byla varována, aby zůstala sedět a dívala se jinam, aby se nedostala do potíží. Festová také říká, že v roce 1945 někteří dozorci v pracovním táboře v Soemmerdě nedovolili místním měšťanům dávat jídlo zjevně hladovým vězňům.[81]

Festová byl koncem roku 1944 převezen z Ravensbrücku do pracovního tábora u Allendorfu, který spadal pod Buchenwald. Velitele tábora v Allendorfu, SS-Hauptscharführera Arthura Wuttkeho, popsala jako velmi humánního člověka. Festové vyprávění je v souladu s protinacistickou knihou *The Work Slaves of Nobel Dynamite*, která Wuttkemu rovněž připisuje „jistou lidskost". S odvoláním na dokumenty poskytnuté Červeným křížem tato kniha uvádí, že *„až na několik výjimek všechny maďarské ženy otrockou práci v Allendorfu přežily"*.[82]

Nacionálněsocialistické Německo také diskriminovalo svědky Jehovovy kvůli jejich pacifistickému náboženskému přesvědčení. Protože svědkové Jehovovi během války vytrvale odmítali vojenskou službu, bylo jich podle odhadů 6 000 zatčeno a nuceně umístěno do koncentračních táborů. Stovky svědků Jehovových zemřely v táborech a věznicích v důsledku týrání, přepracování a někdy i přímé popravy.[83]

V některých německých táborech údajně existovala zařízení používaná k mučení vězňů. Ta byla používána jak Němci během války, tak Spojenci po válce. Robert Murphy uvádí: ***„Při jiné příležitosti jsme byli informováni, že pod americkou záštitou stále funguje nacistický mučící tábor vybavený zařízeními k vynucování přiznání. Horlivý americký zpravodajský důstojník zjistil, jak účinně nacistické přístroje přesvědčují nacisty, aby se přiznali k vlastním prohřeškům, a byl rozhořčen, když dostal rozkaz toto zařízení zavřít."***[84]

Zločiny spáchané komunistickými vězni v Buchenwaldu

Kromě zločinů spáchaných Němci se mnoha zločinů na buchenwaldských vězních dopustila i podzemní komunistická táborová organizace, která po roce 1943 získala nad Buchenwaldem téměř úplnou kontrolu. O této situaci informoval zpravodajský dokument americké armády

z 24. dubna 1945 s názvem *Buchenwald: A Preliminary Report*. V důvěrné zprávě bylo uvedeno, že s tím, jak do Buchenwaldu začalo během války přicházet velké množství vězňů, musely SS s nedostatkem personálu předávat stále větší podíl správy tábora samotným vězňům. Do roku 1943 získala dobře organizovaná a disciplinovaná komunistická organizace vězňů téměř úplnou kontrolu nad vnitřním provozem Buchenwaldu. Ve zprávě se uvádí: *„Důvěrníci měli nad svými spoluvězni široké pravomoci. Zpočátku se rekrutovali téměř výhradně z německých kriminálníků. Toto období trvalo až do roku 1942. Postupně však nad touto organizací začali získávat kontrolu komunisté. Byli to nejstarší obyvatelé, kteří měli za sebou 10-12 let pobytu v koncentračních táborech ... Drželi pohromadě s pozoruhodnou houževnatostí, zatímco kriminálním živlům šlo jen o vlastní individuální prospěch a jejich skupinová soudržnost byla malá. Komunisté udržovali vynikající disciplínu a dostávali určité pokyny zvenčí tábora. Měli mozek a technickou kvalifikaci pro řízení různých průmyslových odvětví zřízených v táboře.*

Jejich postup se neobešel bez odporu zločinců, ale postupně byli zločinci odstaveni od moci, částečně zastrašováním, částečně s pomocí SS. Řada zločinců byla zabita bitím, oběšením nebo injekcemi fenolu [kyseliny karbolové] do srdce nebo vzduchu či mléka do žil. Injekce byly specialitou táborového lékaře, který se stal straníkem komunistické frakce.

Kromě vrcholných pozic v důvěrnické organizaci existovala ve správě tábora řada klíčových komunistických opor. Jednou z nich byla organizace zásobování potravinami, jejímž prostřednictvím dostávaly zvýhodněné skupiny přiměřené příděly, zatímco ostatní byly přivedeny na úroveň hladomoru. Druhou byla nemocnice, jejíž personál tvořili téměř výhradně komunisté. Její zařízení bylo z velké části věnováno péči o členy jejich strany... Další komunistickou baštou byla majetková místnost....Každý německý důvěrník získal dobré oblečení a četné další cennosti. Komunisté z Buchenwaldu jsou po 10 nebo 12 letech v koncentračních táborech oblečeni jako prosperující podnikatelé. Někteří mají vliv kožené bundy a malé kulaté čepice připomínající německé námořnictvo, zřejmě uniformu revoluce.“[85]

V důsledku toho všeho: *„Důvěrníci, z nichž se časem stali téměř výhradně komunističtí Němci, měli nad všemi ostatními vězni moc života a smrti. Mohli odsoudit člověka nebo skupinu k téměř jisté smrti....Komunističtí důvěrníci byli přímo zodpovědní za velkou část brutalit spáchaných v Buchenwaldu.“*[86]

Zpráva uvádí, že buchenwaldský lékař Dr. Waldemar Hoven byl spojencem komunistů, kteří smrtícími injekcemi usmrtili mnoho kriminálních a protikomunistických politických vězňů. SS Dr. Hovena soudily a odsoudily za vraždu, ale kvůli válečnému nedostatku lékařů byl po 18 měsících věznění propuštěn na svobodu. Po válce se komunisté snažili Dr. Hovena chránit, nicméně byl americkým vojenským tribunálem odsouzen k trestu smrti a v roce 1948 popraven.[87]

Zpráva zmiňuje, že komunisté v Buchenwaldu zabili velké množství polských vězňů, kteří se odmítli podřídit jejich vládě. Komunisté také nutili francouzské vězně, aby se vzdali tisíců balíčků Červeného kříže. Komunisté v Buchenwaldu udržovali úzké vztahy s dobře organizovanou podzemní komunistickou stranou navenek. Ve zprávě se uvádí: *„Z Buchenwaldu pravidelně vycházel jeden vězeň, aby navázal kontakt s komunistickým kurýrem, který přinášel zprávy a instrukce. Vázán loajalitou ke straně, kontaktní muž nikdy nevyužil možnosti osobního útěku.“*[88]

Komunističtí vězni v Buchenwaldu měli vojenskou organizaci, která disponovala třemi kulomety, 50 puškami a množstvím ručních granátů. Ernst Federn, bývalý buchenwaldský vězeň židovského původu, po válce vysvětlil, jak komunistická táborová organizace likvidovala odpůrce a nežádoucí osoby. Federn vzpomínal, že Emil Carlebach, vedoucí židovské sekce komunistické táborové organizace, *„zcela otevřeně prohlásil, že pro něj mají význam pouze jeho [komunističtí] přátelé, že všichni ostatní mohou rovnou zahynout“*. Federn uvedl, že byl svědkem toho, jak Carlebach v době, kdy byl Federn vězněm v Buchenwaldu, jednu vraždu nařídil a druhou spáchal.[89]

Podobně Angličan, který strávil v Buchenwaldu 15 měsíců, po válce vypověděl, že komunistická táborová organizace nepovažovala nekomunistické židovské vězně za zvlášť hodné snahy udržet je naživu.[90]

Spojenecké zločiny spáchané při osvobození německých táborů

Dachau bylo osvobozeno 29. dubna 1945 1. rotou 3. praporu 157. pěšího pluku 45. divize (Thunderbird), která byla součástí 7. armády Spojených států.[91] Vojáci, kteří Dachau osvobodili, viděli vlak plný mrtvých těl, hrůzné scény nemocných a umírajících vězňů, hromady mrtvých těl rozházených po táboře a ve vzduchu cítili zápach z hnijících mrtvých těl. Jeden voják píše domů o tom, co v Dachau viděl, a uvádí: *„Bez ohledu na to, jak*

strašné, odporné nebo hrůzné jsou jakékoli novinové zprávy o Dachau; bez ohledu na to, jak neskutečné nebo fantastické se mohou zdát jakékoli jeho obrázky, věřte mi, nikdy nemohou ani z poloviny vypovídat o tomto místě pravdu. Je to něco, na co nikdy nezapomenu.“[92]

V tomto prostředí spáchali američtí vojáci masové vraždy německých dozorců v Dachau. V německém ranním hlášení z 29. dubna 1945 se uvádí, že v den osvobození Dachau americkými jednotkami bylo v táboře umístěno 560 německých dozorců.Tento počet 560 osob nahlásili poručík Heinrich Skodzensky a švýcarský úředník Červeného kříže, když se pokoušeli tábor předat americkým jednotkám. Téměř všech 560 německých dozorců v Dachau bylo do konce dne zavražděno.[93]

Asi 10 dozorcům SS se podařilo uprchnout tak, že se převlékli za vězně. Byli však rychle odhaleni a buď zastřeleni, ubiti k smrti, nebo zajati. Přibližně dalších 10 vojáků v Dachau bylo zastřeleno ve strážních věžích, když se pokoušeli obsadit kulomety. Spolu s dalšími asi 20 dozorci, kteří se pokusili o odpor nebo útěk, jsou to jediní dozorci, které lze klasifikovat jako zabité v boji. Všech zbývajících 520 dozorců v Dachau bylo tak či onak zavražděno.[94]

Uprchlí nebo propuštění vězni toužící po pomstě popravili přibližně 40 dozorců. Vězni používali k zabíjení německých dozorců zbraně získané od amerických vojáků nebo odebrané padlým vojákům SS.[95]

Jack Hallett, jeden z osvoboditelů Dachau, k těmto popravám uvedl: ***„Muži úmyslně zraňovali dozorce, kteří byli k dispozici, a pak je předávali vězňům a nechávali je, aby se jim pomstili. A vlastně jste mohli viděli obrázek, kde jeden z vojáků dal jednomu z vězňů bajonet a sledoval, jak tomu člověku stíná hlavu. Byla to pěkně krvavá záležitost. Hodně dozorců bylo postřeleno do nohou, takže se nemohli hýbat.“***[96]

Přibližně dalších 122 německých dozorců bylo na místě zastřeleno americkými jednotkami. V tomto počtu je zahrnut i poručík Skodzensky, nově příchozí velitel tábora, který byl v Dachau umístěn, zatímco se zotavoval ze zranění utrpěného na ruské frontě. Nakonec se podařilo dostat situaci pod kontrolu a 358 přeživších dozorců bylo shromážděno, nahnáno do uzavřeného prostoru a umístěno pod dohled. Kulometčík z roty M přezdívaný „Birdeye“ však ztratil sebeovládání a kulometem ráže .30 zavraždil dalších 12 německých vojáků. V Dachau tak zůstalo 346 přeživších německých dozorců.[97]

Poručík Jack Bushyhead byl pověřen střežením zbývajících německých zajatců. Bushyhead, který jednal s přesvědčením, že má k tomu pádné důvody, postavil zbývající německé stráže do řady podél vysoké cihlové zdi a zlikvidoval je dávkami z kulometu. Poté dopřál třem nebo čtyřem osvobozeným vězňům satisfakci v podobě dokončení popravy. Nadporučík Howard A. Buechner se později Bushyheada zeptal, proč dovolil hromadnou vraždu zbývajících německých dozorců. Bushyhead, který byl americký indián, odpověděl, že on a jeho předkové vždy poznali diskriminaci, pronásledování a bezpráví bez odplaty. Když v Dachau viděl smrt a zvěrstva daleko přesahující lidské chápání, stal se nástrojem pomsty. Bushyhead se přihlásil k plné odpovědnosti za vraždu německých dozorců v Dachau.[98]

Z vraždy německých dozorců v Dachau byli obviněni nejméně čtyři důstojníci a pět poddůstojníků. Bushyhead byl obviněn z porušení pravidel Ženevské úmluvy, která chrání válečné zajatce bez ohledu na zvěrstva, jichž se dopustili. Následuje zpráva o tom, jak generál Patton postupoval při nezákonné americké popravě dozorců v Dachau: *„Po krátké výměně názorů Patton nařídil všem důstojníkům, kteří se podíleli na vyšetřování v Dachau, aby se dostavili do jeho kanceláře. Požadoval také, aby přinesli všechny dokumenty a fotografie, které shromáždili. Poté se zeptal, zda mu předali do rukou každý kousek důkazu. Když se ujistil, že nic nezatajili, vysypal všechny dokumenty do kovového odpadkového koše, požádal o zapalovač a osobně přiložil plamen k dokumentům. Obvinění proti poručíku Bushyheadovi byla zamítnuta. Ještě důležitější však bylo, že tímto činem byly písemné záznamy o popravách v Dachau navždy vymazány z análů vojenské historie. Událost měla zůstat živá pouze v myslích lidí a zde byla pohřbena na více než 40 let. Oficiálně hodina pomsty nikdy nenastala.“*[99]

Obvinění vojenského soudu byla stažena a všechny záznamy o masovém vraždění německých dozorců v Dachau byly zničeny. Patton se rozhodl, že další pokračování v této záležitosti by vedlo k nepříznivé publicitě. Jednou z tragédií této epizody je, že většina zabitých německých dozorců byla narychlo sestavená skupina náhradníků za dozorce, kteří z Dachau uprchli. Tito náhradní dozorci v Dachau byli nevinní.[100]

Podobně jako v Dachau viděli američtí vojáci, kteří osvobodili Buchenwald, hrůzné scény nemocných a umírajících vězňů s hromadami mrtvých těl rozházených po táboře. Po převzetí Buchenwaldu americkými jednotkami 11. dubna 1945 bylo zavražděno přibližně 80 německých dozorců

a táborových funkcionářů. Většina z těchto úmrtí nastala, když vězni za pomoci a podpory amerických vojáků brutálně ubili Němce k smrti.[101] Přibližně 20 až 30 amerických vojáků se vystřídalo v ubití šesti mladých německých dozorců k smrti.[102] Vězni z Buchenwaldu měli také možnost používat americké džípy k jízdě do Výmaru, kde rabovali a náhodně zabíjeli německé civilisty.[103] Žádný ze zavražděných německých civilistů ve Výmaru nebyl zodpovědný za zločiny spáchané v táboře Buchenwald.

Britští vojáci, kteří 15. dubna 1945 osvobodili Bergen-Belsen, také neztráceli čas špatným zacházením s personálem tábora SS. Většina německých dozorců byla zbita pažbami pušek, zkopána, probodnuta bajonety, zastřelena nebo upracována k smrti.[104] Britští osvoboditelé v aktu pomsty vyhnali obyvatele nedalekého města Bergen a poté dovolili vězňům tábora rabovat domy a budovy. Velká část města Bergen byla zapálena.[105] Stejně jako v případě vandalů a zavražděných civilistů ve Výmaru nebyl nikdo z obyvatel Bergenu zodpovědný za zločiny spáchané v táboře Bergen-Belsen.

Britský novinář Alan Moorehead popsal zacházení s některými zaměstnanci tábora v Bergen-Belsenu krátce po britském převzetí tábora: *„Když jsme se přiblížili k celám esesáckých dozorců, [britský] seržant začal mluvit divoce....Seržant odemkl první dveře a ... vpadl do cely, přičemž před sebe zabodl kovový bodec. „Vstaňte," křikl. „Vstaň. Vstaňte, vy špinaví bastardi." Na podlaze leželo nebo napůl leželo půl tuctu mužů. Jeden nebo dva se dokázali najednou vzpřímit. Muž nejblíže mně, s košilí a obličejem potřísněným krví, se o to pokusil dvakrát, než se dostal na kolena a pak postupně na nohy. Stál s rukama nataženýma před sebou a silně se třásl. „No tak. Vstaň," křičel seržant [ve vedlejší cele]. Muž ležel v krvi na podlaze, mohutná postava s mohutnou hlavou a rozcuchanými vousy.... „Proč mě nezabijete?" zašeptal. „Proč mě nezabijete? Už to nemůžu vydržet." Stejné věty mu kapaly ze rtů znovu a znovu. „Říká to od rána, hajzl jeden špinavej," řekl seržant."*[106] Stejně jako v Dachau nebyl žádný ze spojeneckých vojáků, kteří se dopouštěli zvěrstev v Buchenwaldu nebo Bergen-Belsenu, za své zločiny nikdy potrestán.

Poválečné zločiny spáchané v táborech řízených Spojenci

Spojenci po druhé světové válce pokračovali v provozování stávajících německých koncentračních táborů. Další tábory pro internaci etnických Němců byly zřízeny v Polsku, Československu, Maďarsku, Rumunsku a

Jugoslávii. Existence a provoz těchto poválečných táborů má velký historický význam. Zatímco počet obyvatel systému německých koncentračních táborů vzrostl z přibližně 21 000 na začátku války na rekordní maximum přesahující 700 000 na počátku roku 1945, je možné, že počet Němců uvězněných v podobných táborech po celé Evropě mohl být do konce roku 1945 ještě vyšší.[107]

Koncentrační tábory Buchenwald, Sachsenhausen, Mühlberg, Fürstenwalde, Liebe-Roze, Bautzen a další převzalo ruské souostroví Gulag. Tak byl například tábor v Buchenwaldu přeměněn na „Zvláštní tábor č. 2“ a byl provozován Sovětským svazem až do roku 1950.[108] Podmínky v táborech pod sovětskou kontrolou byly kruté. Tábory byly označeny jako „zvláštní“, protože Sověti trvali na tom, aby internovaní byli zcela odříznuti od civilního obyvatelstva.[109] Dokonce i generál Merkulov, sovětský úředník pověřený řízením koncentračních táborů v Německu, přiznal vážný nedostatek pořádku a čistoty, zejména v Buchenwaldu.[110]

Jeden z bývalých vězňů popsal svých pět let v sovětském táboře Buchenwald těmito slovy: ***„Lidé byli pouhá čísla. Jejich důstojnost byla vědomě pošlapávána. Byli bez milosti vyhladověni a sžíráni tuberkulózou, až z nich byly kostry. Vyhlazovací proces, který byl po desetiletí dobře prověřený, byl systematický. Výkřiky a sténání trpících mi stále zní v uších, kdykoli se mi minulost vrací v bezesných nocích. Museli jsme bezmocně přihlížet, jak lidé hynou podle plánu - jako bytosti obětované vyhlazení. Mnoho bezejmenných lidí se po zhroucení v roce 1945 dostalo do vyhlazovací mašinérie NKVD. Po takzvaném osvobození byli nahnáni jako dobytek a vegetovali v mnoha koncentračních táborech. Mnozí byli systematicky umučeni k smrti. Mrtvým z koncentračního tábora Buchenwald byl postaven památník. Počet obětí smrti byl vybrán na základě fantazie. Záměrně byli uctěni pouze mrtví z let 1937-1945. Proč neexistuje památník, který by uctil mrtvé z let 1945 až 1950? V poválečném období bylo v okolí tábora vykopáno nespočet masových hrobů.“***[111]

Přestože nikdo nemůže znát přesný počet mrtvých a vězňů v Buchenwaldu, je poměrně jisté, že pod sovětskou kontrolou zemřelo větší procento vězňů než pod německou. Viktor Suvorov odhaduje, že Sověti v Buchenwaldu v letech 1945 až 1950 věznili 28 000 osob, z nichž 7 000 (25 %) zemřelo. Pro srovnání odhaduje, že Němci v Buchenwaldu v letech 1937-1945 věznili 250 000 lidí. Z tohoto počtu jich podle jeho odhadu zemřelo 50

000 (20 %). Odhadovaná úmrtnost v sovětském Buchenwaldu byla vyšší než v německém Buchenwaldu.[112]

Suvorovovy odhady počtu úmrtí v Buchenwaldu řízeném Sověty jsou pravděpodobně podhodnocené. Některé zdroje odhadují, že v Buchenwaldu spravovaném Sověty zemřelo nejméně 13 000 a až 21 000 osob.[113] Také podrobná zpráva americké vlády z června 1945 o Buchenwaldu spravovaném Německem uvádí nižší počet obětí, a to 33 462, z nichž více než 20 000 zemřelo v chaotických posledních měsících války. V tomto celkovém počtu mrtvých je zahrnuto nejméně 400 vězňů zabitých při britských náletech.[114] Procento mrtvých v Buchenwaldu řízeném Sověty a ve srovnání s Buchenwaldem řízeným Němci je tedy pravděpodobně podstatně vyšší než Suvorovovy odhady.

Podle ruských odhadů prošlo po skončení války sovětskými tábory v sovětské zóně celkem 122 671 Němců. Z tohoto celkového počtu oficiálně zahynulo 42 889 Němců, tedy přibližně 35 %. Sovětské statistiky pravděpodobně podhodnocují skutečný počet mrtvých v táborech řízených Sověty. Americké vojenské zpravodajské jednotky a skupiny sociálnědemokratické strany na konci 40. a v 50. letech odhadují, že tábory řízenými Sověty v sovětské zóně prošlo mnohem více, celkem 240 000 německých zajatců. Z nich zemřelo odhadem 95 643 osob, tedy téměř 40 %. V těchto revizích bylo 60 000 vězňů v Sachsenhausenu, kde zemřelo 26 143 vězňů, 30 600 vězňů v Buchenwaldu, kde nepřežilo 13 200 vězňů, a 30 000 vězňů v Bautzenu, kde zemřelo 16 700 vězňů. Vyšší počty mrtvých podporují nálezy četných masových hrobů Němců pohřbených v blízkosti táborů řízených Sověty.[115]

Za smrt a špatné zacházení s německými vězni v poválečných táborech řízených Sověty nebyl nikdy nikdo potrestán. Statisíce návštěvníků, kteří každoročně navštíví tábor Buchenwald, vidí pouze muzea a památníky věnované „obětem fašismu“. V Buchenwaldu není nic, co by návštěvníkům připomínalo tisíce Němců, kteří po válce, kdy tábor spravovali sovětští komunisté, v Buchenwaldu bídně zahynuli.[116]

Mnoho Němců v Polsku bylo také posláno do bývalých německých koncentračních táborů. V březnu 1945 polské vojenské velení prohlásilo, že vinu na rozpoutání druhé světové války nese celý německý národ. Více než 105 000 Němců bylo před odsunem z Polska posláno do pracovních táborů v Polsku. Polské úřady brzy přeměnily koncentrační tábory jako Osvětim-

Birkenau, Łambinowice (německými okupanty nazývané Lamsdorf) a další na internační a pracovní tábory. Osvobození posledních přeživších židovských vězňů hlavního tábora Osvětim a příchod prvních etnických Němců dělily ve skutečnosti necelé dva týdny. Když byly tábory v Polsku konečně uzavřeny, odhaduje se, že až 50 % vězňů, většinou žen a dětí, zemřelo na následky špatného zacházení, podvýživy a nemocí.[117]

V důvěrné zprávě o polských koncentračních táborech, která byla uložena na ministerstvu zahraničí, R. W. F. Bashford píše: *„Koncentrační tábory nebyly zrušeny, ale převzali je noví majitelé. Většinou je provozují polské milice. Ve Swietochlowicích jsou vězni, kteří nejsou vyhladověni nebo ubičováni k smrti, nuceni stát noc co noc ve studené vodě až po krk, dokud nezahynou. V Breslau jsou sklepy, z nichž je ve dne v noci slyšet křik obětí.“*[118]

V táboře Lamsdorf v Horním Slezsku bylo 8 064 Němců zlikvidováno hladem, nemocemi, těžkou prací a fyzickým týráním. Lamsdorf byl původně vybudován Německem pro umístění spojeneckých válečných zajatců. Přeživší německý lékař v Lamsdorfu zaznamenal po válce smrt 6 488 německých vězňů v táboře, včetně 628 dětí.[119]

Ve zprávě předložené Senátu USA z 28. srpna 1945 se uvádí: ***„V Horním Slezsku byl připraven evakuační tábor 'Y' [kód pro tábor, z originálu dokumentu], který v současné době pojme 1 000 osob. Velká část lidí trpí příznaky hladovění, jsou zde případy tuberkulózy a stále nové případy tyfu. ...Dva lidé vážně nemocní syfilidou byli vyřízeni velmi jednoduchým způsobem: Byli zastřeleni... Včera byla zastřelena žena z 'K' [jiného tábora] a zraněno dítě.“***[120]

Zgoda, která byla za války satelitním táborem Osvětimi, byla polskou bezpečnostní službou znovu otevřena jako trestní a pracovní tábor. Tisíce Němců v Polsku byly zatčeny a poslány do Zgody na pracovní povinnost. Vězňům byla odepřena odpovídající strava a lékařská péče, přeplněné ubikace se hemžily vešmi a bití bylo na denním pořádku. Ředitel tábora Salomon Morel vězňům u brány řekl, že jim ukáže, co znamenala Osvětim. Muž jménem Guenther Wollny, který měl tu smůlu, že byl vězněm jak v Osvětimi, tak ve Zgodě, později prohlásil: *„Raději bych byl deset let v německém táboře než jeden den v polském.“* V polském táboře byl vězněn deset let.[121]

Pozoruhodným prvkem poválečného polského táborového systému byl výskyt sexuálních útoků i ritualizovaného sexuálního ponižování a trestů, kterým byly vystaveny vězeňkyně. Praxe v Jaworznu, jak uvádí Antoni Bialecki z místního Úřadu veřejné bezpečnosti, spočívala v tom, že *„etnicky německé ženy byly v noci odváděny domů pod hrozbou použití zbraně a znásilňovány.“* Tábor fungoval jako sexuální samoobsluha pro 170členný kontingent milicionářů. Sexuální ponižování vězeňkyň v polském táboře Potulice se do konce roku 1945 stalo institucionální praxí. Mnoho žen bylo sexuálně zneužíváno a bito a některé z trestů vedly k hrozivým zraněním. Sexuální zneužívání žen v táborech řízených Poláky kontrastuje se zkušenostmi žen v koncentračních táborech řízených Němci. Znásilnění nebo jakákoli jiná forma sexuálního zneužívání byla v německých koncentračních táborech extrémně vzácným jevem a v případě odhalení byla úřady přísně trestána.[122]

MVČK se pokusil vyslat delegaci, která by vyšetřila zvěrstva hlášená v polských táborech. Teprve 17. července 1947, kdy většina Němců buď zemřela, nebo byla z táborů vyhnána, bylo představitelům Červeného kříže konečně umožněno prohlédnout si polský tábor. I v tomto pozdním termínu však stále existovalo několik táborů, které Červený kříž nesměl vyšetřit.[123]

Židovský novinář John Sack potvrdil mučení a vraždění německých vězňů v poválečných polských táborech provozovaných Úřadem státní bezpečnosti. Většinu táborů obsluhovali a řídili Židé, kterým pomáhali Poláci, Češi, Rusové a přeživší z koncentračních táborů. Prakticky veškerý personál těchto táborů se toužil pomstít poraženým Němcům. Sack odhaduje, že během tří let po válce zemřelo v táborech úřadu 60 000 až 80 000 Němců.[124]

Snahy postavit pachatele v polských táborech před soud byly většinou neúspěšné. Czeslaw Geborski, ředitel tábora v Lamsdorfu, byl v roce 1956 polskými úřady obviněn z bezohledné brutality vůči německým vězňům. Geborski u soudu přiznal, že jeho jediným cílem při nástupu do funkce bylo „pomstít se“ Němcům. Dne 4. října 1945 nařídil Geborski svým strážím, aby zastřelily každého, kdo se pokusí uniknout před požárem, který zachvátil jednu z kasárenských budov; toho dne bylo zabito nejméně 48 vězňů. Dozorci v Lamsdorfu také běžně bili německé vězně a okrádali je. Němečtí vězni v Lamsdorfu hromadně umírali hlady a na nemoci; dozorci vzpomínali na scény, kdy děti žebraly o zbytky jídla a kůrky chleba. Geborski byl shledán nevinným navzdory pádným důkazům o jeho zločinných činech.[125]

Terezínský koncentrační tábor v Československu využívalo Německo během války k internaci mnoha nejznámějších a nejnadanějších německých, rakouských a československých Židů. Dne 24. května 1945 se česká vláda rozhodla využít terezínský tábor k uvěznění 600 pražských Němců. Během několika prvních hodin po příjezdu bylo 59 až 70 z 600 Němců brutálně ubito k smrti. Dalších dvě stě Němců údajně zemřelo na následky mučení a bití během několika následujících dnů. Velitel tábora Alois Průša měl z bití velké potěšení a údajně využil nejméně jednu ze svých dcer, aby mu při zabíjení německých vězňů pomáhala. Průša a jeho asistent řekli zbývajícím přeživším Němcům, že tábor nikdy neopustí.[126]

Zdá se, že mučení bylo v českém Terezíně pravidlem. Dozorci v Terezíně používali k bití a bičování svých obětí různé nástroje: ocelové tyče potažené kůží, trubky, gumové obušky, železné tyče a dřevěná prkna. Jedna žena v Terezíně pozorovala a dodnes si pamatuje křik příslušnice SS, která byla nucena sedět na dýce SA. Rozsáhlému mučení byl v Terezíně vystaven také Dr. E. Siegel, česky mluvící lékař pracující pro Červený kříž. Dr. Siegel se domníval, že dozorci dostali k mučení příkaz shora, protože metody používané ve všech českých táborech byly vesměs podobné.[127]

Velká část krutostí v Terezíně ustala, když Průšu nahradil major Kálal.[128] Podle jedné tajné sovětské zprávy však němečtí vězni v Terezíně opakovaně prosili Rusy, aby v táboře zůstali. Ve zprávě se píše: *„Nyní vidíme projevy nenávisti k Němcům. Oni [Češi] je nezabíjejí, ale týrají je jako dobytek. Češi se na ně dívají jako na dobytek“*. Hrůzné zacházení ze strany Čechů vedlo u etnických Němců v Československu k zoufalství a beznaději. Podle českých statistik spáchalo jen v roce 1946 sebevraždu 5558 Němců.[129]

Český spisovatel Dr. Hans Günther Adler, Žid, který byl za války vězněn v koncentračním táboře Terezín, potvrzuje, že podmínky v Terezíně, který spravovali Češi, byly pro Němce po válce žalostné. Adler píše: ***„Jistě se mezi nimi našli tací, kteří se v letech okupace provinili tím či oním přestupkem, ale většina, mezi nimi děti a mladiství, byla zavřena jen proto, že byli Němci. Jen proto, že byli Němci? Tato věta je až děsivě povědomá; slovo „Němec“ by se dalo snadno nahradit slovem „Žid“. Hadry, které Němci dostávali jako oblečení, byly potřísněny hákovými kříži. Byli bídně podvyživení, zneužívaní....Tábor vedli Češi, přesto neudělali nic, aby zabránili Rusům, kteří chodili znásilňovat zajaté ženy.“***[130]

Po válce Červený kříž informoval, že sexuální zneužívání vězeňkyň v táborech vedených Čechy bylo všudypřítomné a systematické. Zahraniční pozorovatel jednoho českého tábora poznamenal, že se ženami ***„bylo zacházeno jako se zvířaty. Ruští a čeští vojáci přicházejí hledat ženy za účely, které si lze jen představit. Podmínky jsou tam pro ženy rozhodně nepříznivější než v německých koncentračních táborech, kde byly případy znásilnění vzácné“***. V jiném českém táboře čeští a sovětští vojáci *„odváděli nejhezčí dívky, které často beze stopy mizely“*. Jean Duchosal, generální tajemník MVČK, uvedl, že v táboře Matejovce na Slovensku byly dívky často znásilňovány a bití bylo na denním pořádku. Totéž se týkalo i tábora Patronka, který spravovali Češi. Pražská policejní zpráva z června 1945 zmiňuje, že Revoluční gardy měly ve zvyku *„obnažovat části ženského těla a pálit je zapálenými cigaretami“*.[131]

Společným rysem většiny českých táborů bylo, že vězni dostávali tak málo jídla, že nejen podvýživa, ale i skutečné hladovění do značné míry záviselo na délce věznění. Česká vláda se v letech 1945 a 1946 snažila politicky zajistit, aby se příděly potravin poskytované vězňům z řad etnických Němců nezlepšily, a to bez ohledu na dostupnost potravin. Například žádná ze 4,5 tuny potravin, které Červený kříž dodal do tábora Hagibor krátce před Vánocemi 1945, nebyla vězňům vydána, přestože k úmrtím v důsledku podvýživy docházelo rychlostí tři denně. Richard Stokes, významný člen britského parlamentu, navštívil Hagibor v září 1946 a vypočítal, že denní příděl potravin v Hagiboru činil *„750 kalorií na den, což je pod úrovní Belsenu“*.[132]

Červený kříž zjistil, že zveřejněné předpisy týkající se stravovacích požadavků vězňů v táborech řízených českými úřady byly téměř vždy ignorovány. Pierre W. Mock, vedoucí delegace MVČK v Bratislavě, vypočítal denní kalorický příjem vězňů v táboře Petržalka I na 664 kalorií na osobu během třetího říjnového týdne roku 1945. Když se Mock vrátil do tábora Petržalka I v posledním prosincovém týdnu roku 1945, denní kalorický příjem klesl na 512 kalorií na osobu. V bývalém německém koncentračním táboře Nováky Mock zjistil, že příděl mléka a chleba je žalostně nedostatečný pro nasycení více než 5 000 obyvatel. Návštěvník Červeného kříže v táboře Hradišťko u Prahy byl informován dozorcem, který měl na starosti distribuci potravin, že nedostatečný příděl potravin vydávaný vězňům je stanoven zákonem a je neměnný. Strážný návštěvníkovi Červeného kříže také sdělil, že několik českých dětí v Hradišťku dostává dvakrát více jídla než němečtí vězni. Sociální pracovník, který se pokoušel zmírnit nejhorší prvky československého

táborového systému, v únoru 1946 důvěrně informoval britské ministerstvo zahraničí, že česká vláda nedovolí, aby byly potřebným německým civilním vězňům distribuovány humanitární dodávky.[133]

Němečtí vězni v táboře Svidník v Československu byli také nuceni odminovávat minová pole. Důrazné protesty delegace MVČK v Bratislavě nakonec vedly k tomu, že tato praxe byla zastavena.[134] Kromě toho MVČK zaslal 14. března 1946 pražské vládě obecné memorandum, v němž uvedl, že jeho povinností je provést odsun Němců co nejhumánněji. Vzhledem k neuspokojivému stavu táborů byl MVČK toho názoru, že prozatímní internace Němců v Československu by měla být co nejdříve ukončena.[135]

Němečtí vězni v poválečných sovětských, polských a českých koncentračních táborech tak byli vystaveni brutálnímu zacházení, které mělo za následek ztrátu mnoha desítek tisíc životů. Zacházení s nimi bylo horší než zacházení s vězni v koncentračních táborech řízených Německem za druhé světové války.

Poznámky

[1] MacLean, French L., The Camp Men: The SS Officers Who Ran the Nazi Concentration Camp System, Atglen, PA: Schiffer Military History, 1999, s. 11-12.

[2] Kater, Michael H., Doctors Under Hitler, Chapel Hill: The University of North Carolina Press, 1989, s. 226.

[3] McCallum, John Dennis, Crime Doctor, Mercer Island, WA: The Writing Works, Inc., 1978, s. 64-65.

[4] Berben, Paul, Dachau, 1933-1945, The Official History, Londýn: The Norfolk Press, 1975, s. 125.

[5] McCallum, John Dennis, Crime Doctor, Mercer Island, WA: The Writing Works, Inc., 1978, s. 66-67.

[6] Tamtéž, s. 68.

[7] Schmidt, Ulf, Karl Brandt: The Nazi Doctor, New York: Continuum Books, 2007, s. 376.

[8] Spitz, Vivien, Doctors from Hell: The Horrific Account of Nazi Experiments on Humans, Boulder, CO: Sentient Publications, 2005, s. 74.

[9] Berben, Paul, Dachau, 1933-1945, The Official History, Londýn: The Norfolk Press, 1975, s. 126.

[10] Tamtéž, s. 127-128.

[11] Tamtéž, s. 130.

[12] Spitz, Vivien, Doctors from Hell: The Horrific Account of Nazi Experiments on Humans, Boulder, CO: Sentient Publications, 2005, s. 85.

[13] Berben, Paul, Dachau, 1933-1945, The Official History, Londýn: The Norfolk Press, 1975, s. 133.

[14] McCallum, John Dennis, Crime Doctor, Mercer Island, WA: The Writing Works, Inc., 1978, s. 67-68.

[15] Michalczyk, John J., Medicine, Ethics, and the Third Reich: Historical and Contemporary Issues, Kansas City, MO: Sheed & Ward, 1994, s. 96.

[16] Tamtéž.

[17] Berben, Paul, Dachau, 1933-1945, The Official History, Londýn: The Norfolk Press, 1975, s. 133-134.

[18] Tamtéž, s. 134. Viz také Michalczyk, John J., Medicine, Ethics, and the Third Reich: Historical and Contemporary Issues, Kansas City, MO: Sheed & Ward, 1994, s. 97.

[19] Pasternak, Alfred, Inhuman Research: Medical Experiments in German Concentration Camps, Budapešť, Maďarsko: Akademiai Kiado, 2006, s. 149.

[20] Tamtéž, s. 134-135.

[21] Tamtéž, s. 227.

[22] McCallum, John Dennis, Crime Doctor, Mercer Island, WA: The Writing Works, Inc., 1978, s. 69.

[23] Tamtéž, s. 19.

[24] Tamtéž, s. 202.

[25] Tamtéž, s. 95, 281.

[26] Schmidt, Ulf, Karl Brandt: The Nazi Doctor, New York: Continuum Books, 2007, s. 263.

[27] Mitscherlich, Alexander, Doctors of Infamy: The Story of the Nazi Medical Crimes, New York: Henry Schuman, 1949, s. xxxii.

[28] Schmidt, Ulf, Karl Brandt: The Nazi Doctor, New York: Continuum Books, 2007, s. 263.

[29] Spitz, Vivien, Doctors from Hell: The Horrific Account of Nazi Experiments on Humans, Boulder, CO: Sentient Publications, 2005, s. 156.

[30] Tamtéž, s. 115-116.

[31] Tamtéž.

[32] Tamtéž, s. 117-118.

[33] Tamtéž, s. 118.

[34] Tamtéž, s. 119, 133.

[35] Pasternak, Alfred, Inhuman Research: Medical Experiments in German Concentration Camps, Budapešť, Maďarsko: Akademiai Kiado, 2006, s. 161.

[36] Schmidt, Ulf, Karl Brandt: The Nazi Doctor, New York: Continuum Books, 2007, s. 269, 272-273.

[37] Tamtéž, s. 275-276.

[38] Tamtéž, s. 276-279.

[39] Spitz, Vivien, Doctors from Hell: The Horrific Account of Nazi Experiments on Humans, Boulder, CO: Sentient Publications, 2005, s. 213-217.

[40] Pasternak, Alfred, Inhuman Research: Medical Experiments in German Concentration Camps, Budapešť, Maďarsko: Akademiai Kiado, 2006, s. 34-35.

[41] Baumslag, Naomi, Murderous Medicine: Nazi Doctors, Human Experimentation, and Typhus, Westport, CT: Praeger Publishers, 2005, s. 139–147.

[42] Mitscherlich, Alexander, Doctors of Infamy: The Story of the Nazi Medical Crimes, New York: Henry Schuman, 1949, s. 49–51.

[43] Tamtéž, s. 135–136. Viz také Schmidt, Ulf, Karl Brandt: The Nazi Doctor, New York: Continuum Books, 2007, s. 285.

[44] Tamtéž, s. 209–212.

[45] Spitz, Vivien, Doctors from Hell: The Horrific Account of Nazi Experiments on Humans, Boulder, CO: Sentient Publications, 2005, s. 191–192.

[46] Tamtéž, s. 194.

[47] Tamtéž.

[48] Schmidt, Ulf, Karl Brandt: The Nazi Doctor, New York: Continuum Books, 2007, s. 376–377.

[49] Wachsmann, Nikolaus, Hitler's Prisons: Legal Terror in Nazi Germany, New Haven a Londýn: Yale University Press, 2004, s. 213.

[50] Pasternak, Alfred, Inhuman Research: Medical Experiments in German Concentration Camps, Budapešť, Maďarsko: Akademiai Kiado, 2006, s. 230.

[51] Schmidt, Ulf, Karl Brandt: The Nazi Doctor, New York: Continuum Books, 2007, s. 262.

[52] Berben, Paul, Dachau, 1933–1945, The Official History, Londýn: The Norfolk Press, 1975, s. 136–137.

[53] Spitz, Vivien, Doctors from Hell: The Horrific Account of Nazi Experiments on Humans, Boulder, CO: Sentient Publications, 2005, s. 173.

[54] Wachsmann, Nikolaus, Hitler's Prisons: Legal Terror in Nazi Germany, New Haven a Londýn: Yale University Press, 2004, s. 207.

[55] Longerich, Peter, Heinrich Himmler, Oxford: Oxford University Press, 2012, s. 474.

[56] „The Reichstag Speech of 11 December 1941: Hitler's Declaration of War Against the United States," The Journal of Historical Review, sv. 8, č. 4, zima 1988–1989, s. 414.

[57] Wachsmann, Nikolaus, Hitler's Prisons: Legal Terror in Nazi Germany, New Haven a Londýn: Yale University Press, 2004, s. 321.

[58] Tamtéž, s. 322.

[59] Schmidt, Hans, Hitler Boys in America: Re-Education Exposed, Pensacola, FL: Hans Schmidt Publications, 2003, s. 144.

[60] Gerwarth, Robert, Hitler's Hangman: The Life of Heydrich, New Haven a Londýn: Yale University Press, 2011, s. 285.

[61] Longerich, Peter, Heinrich Himmler, Oxford: Oxford University Press, 2012, s. 245.

[62] Beon, Yves, Planet Dora: A Memoir of the Holocaust and the Birth of the Space Age, Boulder, CO: Westview Press, 1997, úvod, s. XXI.

[63] Berben, Paul, Dachau, 1933–1945, The Official History, Londýn: The Norfolk Press, 1975, s. 269–270.

[64] Tamtéž, s. 271.

[65] Tzouliadis, Tim, The Forsaken: An American Tragedy in Stalin's Russia, New York: The Penguin Press, 2008, s. 244.

[66] Tolstoy, Nikolai, Victims of Yalta: The Secret Betrayal of the Allies 1944–1947, New York a Londýn: Pegasus Books, 1977, s. 354–355.

[67] Tamtéž, s. 355.

[68] Wachsmann, Nikolaus, Hitler's Prisons: Legal Terror in Nazi Germany, New Haven a Londýn: Yale University Press, 2004, s. 232.

[69] Norimberské svědectví Günthera Reineckeho, 7. srpna 1946. Publikováno v IMT „blue series“, sv. 20, s. 438, 441–442.

[70] Raper, Stephen A., „The Facts About the Origins of the Concentration Camps and Their Administration,“ THE BARNES REVIEW, zvláštní aktualizované „All-Holocaust“ vydání, 2009, s. 16.

[71] Berben, Paul, Dachau, 1933-1945, The Official History, Londýn: The Norfolk Press, 1975, s. 12.

[72] Abzug, Robert, Inside the Vicious Heart: Americans and the Liberation of Nazi Concentration Camps, New York a Oxford: Oxford University Press, 1985, s. 34.

[73] Wachsmann, Nikolaus, Hitler's Prisons: Legal Terror in Nazi Germany, New Haven a Londýn: Yale University Press, 2004, s. 273.

[74] Tamtéž, s. 328.

[75] Bessel, Richard, Germany 1945: From War to Peace, Londýn: Harper Perennial, 2010, s. 50.

[76] Tamtéž, s. 51.

[77] Abzug, Robert, Inside the Vicious Heart: Americans and the Liberation of Nazi Concentration Camps, New York a Oxford: Oxford University Press, 1985, s. 31.

[78] Speer, Albert, Inside the Third Reich, New York: Macmillan Publishing Co., Inc., 1970, s. 370-371.

[79] Abzug, Robert, Inside the Vicious Heart: Americans and the Liberation of Nazi Concentration Camps, New York a Oxford: Oxford University Press, 1985, s. 106-107.

[80] Tamtéž, s. 108, 123.

[81] Owings, Alison, Frauen—German Women Recall the Third Reich, New Brunswick, NJ: Rutgers University Press, 1994, s. 317-318, 326-327.

[82] Tamtéž, s. 323, 325.

[83] Gerwarth, Robert, Hitler's Hangman: The Life of Heydrich, New Haven a Londýn: Yale University Press, 2011, s. 105.

[84] Murphy, Robert, Diplomat Among Warriors, Garden City, NY: Doubleday & Company, 1964, s. 294.

[85] Fleck, Egon W. a Tenenbaum, Edward A., Buchenwald: A Preliminary Report, U.S. Army, 12th Army Group, 24. dubna 1945. National Archives, Record Group 331, SHAEF, G-5, 17.11, Jacket 10, Box 151.

[86] Tamtéž.

[87] „Extermination Camps Propaganda Myths," in Gauss, Ernst (ed.), Dissecting the Holocaust: The Growing Critique of Truth and Memory, Capshaw, AL: Theses and Dissertations Press, 2000, s. 294.

[88] Tamtéž, s. 294-295.

[89] Federn, Ernst, „That German", Harper's, srpen 1948, s. 106f.

[90] Burney, Christopher, The Dungeon Democracy, New York: Duell, Sloan and Pearce, 1946, s. 21ff, 28f, 32-34, 44, 46, 49.

[91] Buechner, Howard A., Dachau: The Hour of the Avenger, Metairie, LA: Thunderbird Press, Inc., 1986, s. 29.

[92] Tamtéž, s. 5.

[93] Tamtéž, s. 96.

[94] Tamtéž, s. 97.

[95] Tamtéž.

[96] Abzug, Robert, Inside the Vicious Heart: Americans and the Liberation of Nazi Concentration Camps, New York a Oxford: Oxford University Press, 1985, s. 94.

[97] Buechner, Howard A., Dachau: The Hour of the Avenger, Metairie, LA: Thunderbird Press, Inc., 1986, s. 98-99.

[98] Tamtéž, s. 91-92, 106.

[99] Tamtéž, s. 119.

[100] Tamtéž, s. 107, 120.

[101] Abzug, Robert, Inside the Vicious Heart: Americans and the Liberation of Nazi Concentration Camps, New York a Oxford: Oxford University Press, 1985, s. 49, 52.

[102] Higgins, Marguerite, News Is a Singular Thing, Garden City, NY: Doubleday, 1955, s. 78f.

[103] Hilberg, Raul, The Destruction of European Jews, [3 sv.], New York: Holmes & Meier, 1985, s. 987.

[104] Belgion, Montgomery, Victors' Justice, Hinsdale, IL: Regnery Publishing, Inc., 1949, s. 80-81.

[105] „Bergen-Belsen," Der Spiegel, Hamburg, 30. listopadu 1985, s. 71f.

[106] Moorehead, Alan, „Belsen," in Connolly, Cyril (ed.), The Golden Horizon, Londýn: Weidenfeld & Nicolson, 1953, s. 105f.

[107] Douglas, R. M., Orderly and Humane: The Expulsion of the Germans After the Second World War, New Haven a Londýn: Yale University Press, 2012, s. 136.

[108] Suvorov, Viktor, The Chief Culprit: Stalin's Grand Design to Start World War II, Annapolis, MD: Naval Institute Press, 2008, s. 279.

[109] Naimark, Norman M., The Russians in Germany: A History of the Soviet Zone of Occupation, 1945-1949, Cambridge, MA a Londýn: Harvard University Press, 1995, s. 377.

[110] „Extermination Camps Propaganda Myths," in Gauss, Ernst (ed.), Dissecting the Holocaust: The Growing Critique of Truth and Memory, Capshaw, AL: Theses and Dissertations Press, 2000, s. 299.

[111] Tamtéž.

[112] Suvorov, Viktor, The Chief Culprit: Stalin's Grand Design to Start World War II, Annapolis, MD: Naval Institute Press, 2008, s. 279.

[113] „Extermination Camps Propaganda Myths," in Gauss, Ernst (ed.), Dissecting the Holocaust: The Growing Critique of Truth and Memory, Capshaw, AL: Theses and Dissertations Press, 2000, s. 299.

[114] Tamtéž, s. 298.

[115] Naimark, Norman M., The Russians in Germany: A History of the Soviet Zone of Occupation, 1945-149, Cambridge, MA a Londýn: Harvard University Press, 1995, s. 376, 378.

[116] „Extermination Camp Propaganda Myths," in Gauss, Ernst (ed.), Dissecting the Holocaust: The Growing Critique of Truth and Memory, Capshaw, AL: Theses and Dissertations Press, 2000, s. 299.

[117] Merten, Ulrich, Forgotten Voices: The Expulsion of the Germans from Eastern Europe after World War II, New Brunswick a Londýn: Transaction Publishers, 2012, s. 9, 65.

[118] Public Record Office, FO 371/46990.

[119] De Zayas, Alfred-Maurice, Nemesis at Potsdam: The Anglo-Americans and the Expulsion of the Germans, Londýn: Routledge & Kegan Paul, 1977, s. 125-126.

[120] „Evacuation and Concentration Camps in Silesia" in Congressional Record, Senate, 2. srpna 1945, Annex A-4778/79.

[121] Lowe, Keith, Savage Continent: Europe in the Aftermath of World War II, New York: St. Martin's Press, 2012, s. 135-137.

[122] Douglas, R. M., Orderly and Humane: The Expulsion of the Germans After the Second World War, New Haven a Londýn: Yale University Press, 2012, s. 141-142.

[123] Mezinárodní výbor Červeného kříže, Report of its Activities During the Second World War, Ženeva: 1948, sv. I, s. 334 a násl.

[124] Sack, John, An Eye for an Eye, 4. vydání, New York: Basic Books, 2000, s. 114.

[125] Naimark, Norman M., Fires of Hatred: Ethnic Cleansing in Twentieth-Century Europe, Cambridge, MA a Londýn: Harvard University Press, 2001, s. 130.

[126] MacDonogh, Giles, After the Reich: The Brutal History of the Allied Occupation, New York: Basic Books, 2007, s. 153-154.

[127] Tamtéž, s. 154, 157.

[128] Tamtéž, s. 156.

[129] Naimark, Norman M., Fires of Hatred: Ethnic Cleansing in Twentieth-Century Europe, Cambridge, MA a Londýn: Harvard University Press, 2001, s. 118.

[130] De Zayas, Alfred-Maurice, A Terrible Revenge: The Ethnic Cleansing of the East European Germans, 2. vydání, New York: Palgrave Macmillan, 2006, s. 97.

[131] Douglas, R.M., Orderly and Humane: The Expulsion of the Germans After the Second World War, New Haven a Londýn: Yale University Press, 2012, s. 141-142.

[132] Tamtéž, s. 144, 151-152.

[133] Tamtéž, s. 144, 146.

[134] International Committee of the Red Cross, Reports of its Activities during the Second World War, Ženeva: 1948, sv. 1, s. 334, 675 a násl.

[135] De Zayas, Alfred-Maurice, Nemesis at Potsdam: The Anglo-Americans and the Expulsion of the Germans, Londýn: Routledge & Kegan Paul, 1977, s. 125.

Kapitola desátá - Zločiny spáchané Německem během druhé světové války

Tradiční historici obvykle charakterizují nacionálně socialistické Německo jako barbarský, odporný, necivilizovaný a zločinný režim. Jeden z historiků například uvádí, že v roce 1945: *„Nacismus byl nejen odhalen německému národu jako katastrofální neúspěch v jeho vlastních podmínkách, ale byl také všem odhalen jako útok na civilizované hodnoty.“*[1] Jiný historik uvádí: *„Osvobození Evropy nás bude vždy inspirovat, neboť obsahuje množství hrdinských a ušlechtilých činů a v jádru bylo čestným bojem za osvobození milionů lidí od odporného a barbarského režimu.“*[2]

Vzhledem k tomu, že druhá světová válka byla nejkrvavějším konfliktem v dějinách lidstva, nebylo by možné znát a nahlásit všechny zločiny, které Německo během války spáchalo. Místo toho se pokusím uvést stručný přehled podstatné reprezentativní části zločinů, skutečných i smyšlených, které Němci během války spáchali. Vysvětlím také, proč Německo během druhé světové války napadlo tolik zemí.

Smrt sovětských válečných zajatců v německém zajetí

Sovětský svaz nebyl smluvní stranou Haagských úmluv. Sovětský svaz nebyl ani signatářem Ženevské úmluvy z roku 1929, která přesněji definovala podmínky pro válečné zajatce. Německo se přesto ihned po vypuknutí války se Sovětským svazem obrátilo na MVČK, aby se pokusil upravit podmínky zajatců na obou stranách. MVČK kontaktoval sovětské velvyslance v Londýně a ve Švédsku, ale sovětští představitelé v Moskvě odmítli spolupracovat. Německo také až do září 1941 zasílalo sovětské vládě seznamy svých ruských zajatců. Německá vláda nakonec přestala tyto seznamy zasílat v reakci na odmítnutí Sovětského svazu odpovědět.[3]

Během zimy Německo vyvíjelo další úsilí o navázání vztahů se Sověty ve snaze zavést ustanovení Haagské a Ženevské úmluvy týkající se válečných zajatců. Německo bylo opět odmítnuto. Sám Hitler se obrátil na Stalina s žádostí o poštovní služby pro zajatce a naléhal na inspekci táborů Červeným křížem. Stalin odpověděl: ***„Žádní ruští váleční zajatci neexistují. Ruský voják bojuje dál až do smrti. Pokud se rozhodne stát se zajatcem, je automaticky vyloučen z ruského společenství. Nemáme zájem na poštovní službě pouze pro Němce.“***[4]

Britský historik Robert Conquest potvrzuje, že Stalin rozhodně odmítal spolupracovat při opakovaných německých pokusech o dosažení vzájemné dohody o zacházení se zajatci mezi Německem a Sovětským svazem. Conquest píše: *„Když se Němci prostřednictvím Švédska obrátili na Sověty, aby vyjednali dodržování ustanovení Ženevské úmluvy o válečných zajatcích, Stalin to odmítl. Sovětští vojáci v německých rukou tak nebyli chráněni ani teoreticky. Miliony z nich zemřely v zajetí v důsledku podvýživy nebo špatného zacházení. Kdyby Stalin úmluvu (k níž SSSR nepřistoupil) dodržoval, chovali by se Němci lépe? Soudě podle jejich zacházení s jinými „slovanskými podlidmi“ válečnými zajatci (například i s Poláky, kteří se vzdali po Varšavském povstání), se zdá, že odpověď zní ano. (Stalinovo vlastní chování k [polským] zajatcům zajatým Rudou armádou se projevilo už v Katyni a jinde. Němečtí zajatci zajatí Sověty byli v následujících letech posíláni převážně do táborů nucených prací).“*[5]

MVČK si brzy uvědomil, že sovětská vláda bezcitně opouští sovětské vojáky, kteří padli do německých rukou. V srpnu 1941 Hitler povolil delegaci Červeného kříže navštívit německý tábor pro sovětské válečné zajatce v Hammerstadtu. Na základě této návštěvy Červený kříž požádal sovětskou vládu o zaslání potravinových balíčků sovětským válečným zajatcům. Sovětská vláda to rezolutně odmítla. Odpověděla, že posílat potraviny v této situaci a pod fašistickou kontrolou je totéž jako dávat dárky nepříteli.[6]

V únoru 1942 MVČK sdělil Molotovovi, že Velká Británie dala Sovětskému svazu povolení nakupovat potraviny pro zajaté sovětské zajatce ve svých afrických koloniích. Také kanadský Červený kříž nabízel dar 500 lahviček vitamínů a Německo souhlasilo s kolektivními zásilkami potravin pro válečné zajatce. Červený kříž o tom informoval: *„Všechny tyto nabídky a sdělení MVČK sovětským úřadům zůstaly bez odpovědi, ať už přímé nebo nepřímé.“* Všechny ostatní výzvy MVČK a souběžná jednání, která podnikly neutrální nebo spřátelené země, se nesetkaly s lepší odezvou. [7]

Odmítnutí pomoci ze strany Sovětského svazu bylo pro Červený kříž překvapením. Červený kříž nečetl rozkaz č. 270, který Stalin vydal 16. srpna 1941. V tomto rozkazu se uvádí, že pokud jde o zajaté sovětské válečné zajatce: *„Pokud někteří rudoarmějci místo organizování odporu proti nepříteli dají přednost kapitulaci, budou zničeni všemi možnými pozemními i leteckými prostředky, přičemž rodinám zajatých rudoarmějců bude odňat státní příspěvek a pomoc. Velitelé a političtí důstojníci..., kteří se vzdají nepříteli,*

budou považováni za zákeřné dezertéry, jejichž rodiny podléhají zatčení [stejně] jako rodiny dezertérů, kteří porušili přísahu a zradili vlast.“[8]

Rozkaz č. 270 odhaluje Stalinovu velkou nenávist k sovětským vojákům zajatým německými silami. Odhaluje také nebezpečí, které hrozí nevinným dětem a příbuzným sovětských válečných zajatců. Statisíce ruských žen a dětí byly zavražděny jen proto, že jejich otec nebo syn byli zajati. Vzhledem ke Stalinovu postoji se němečtí představitelé rozhodli, že se sovětskými zajatci nebudou zacházet o nic lépe než sovětští představitelé se zajatými německými zajatci.[9]

Výsledek byl pro vzdané ruské vojáky v německých táborech katastrofální. Zajatí vojáci Rudé armády museli absolvovat dlouhé pochody z bojiště do táborů. Zranění, nemocní nebo vyčerpaní zajatci byli někdy na místě zastřeleni. Když byli sovětští zajatci přepravováni vlakem, Němci obvykle používali otevřené nákladní vagony bez ochrany před povětrnostními vlivy. Tábory také často neposkytovaly žádný úkryt před přírodními živly a příděly potravin byly obvykle nižší, než bylo nutné k živobytí. V důsledku toho ruští váleční zajatci v německých táborech hojně umírali. Mnozí ruští zajatci, kteří přežili německé tábory, je popisovali jako „čisté peklo“.[10]

Jeden německý důstojník popisuje podmínky zajatých ruských válečných zajatců v německých táborech: *„Odporná bída v zajateckých táborech už překročila všechny meze. Na venkově bylo možné narazit na postavy podobné přízrakům, popelavě šedé, hladové, polonahé, žijící snad celé dny z mrtvol a kůry stromů… Navštívil jsem zajatecký tábor u Smolenska, kde denní počet mrtvých dosahoval stovek. Stejné to bylo v tranzitních táborech, ve vesnicích, podél silnic. Děsivý počet mrtvých mohl zastavit jen zcela mimořádný čin.“*[11]

Podle jednoho z odhadů bylo během druhé světové války Německem zajato 5 754 000 Rusů, z nichž 3,7 milionu zemřelo.[12] Jiný zdroj odhaduje, že v německém zajetí zemřelo možná 3,1 milionu sovětských válečných zajatců. Hladovění ruských vojáků v německých táborech utužilo odpor Rudé armády, protože vojáci raději bojovali na život a na smrt, než aby jako němečtí zajatci hladověli. Jak se šířily poznatky o německé politice, někteří sovětští občané si začali myslet, že sovětská kontrola nad jejich zemí je možná lepší než německá.[13]

Smrt milionů ruských válečných zajatců v německém zajetí představuje jeden z největších válečných zločinů druhé světové války. Velkou část viny na

strašlivém osudu těchto sovětských vojáků však nese nepružně krutá politika Josifa Stalina. Velká část sovětských válečných zajatců, kteří zemřeli hladem, mohla být zachráněna, kdyby je Stalin nenazýval zrádci a neupíral jim právo na život. Tím, že Stalin zabránil MVČK v distribuci potravin sovětským válečným zajatcům v německém zajetí, zbytečně způsobil smrt velkého procenta těchto sovětských válečných zajatců.

Seržant Rudé armády, kterého Němci zajali, když jeho tělo v bezvědomí vykopali z trosek Oděsy, se později připojil k Ruské osvobozenecké armádě generála Andreje Vlasova. Seržant si hořce stěžoval na zradu Sovětského svazu na svých válečných zajatcích: *„Řekněte mi, proč nás sovětská vláda opustila? Proč opustila miliony zajatců? Viděli jsme zajatce všech národností a bylo o ně postaráno. Prostřednictvím Červeného kříže dostávali balíčky a dopisy z domova, jen Rusové nedostávali nic. V Kasselu jsem viděl americké černošské vězně a ti se s námi dělili o své koláče a čokoládu. Proč nám tedy sovětská vláda, kterou jsme považovali za svou, neposlala alespoň nějaké obyčejné tvrdé suchary? ...Copak jsme nebojovali? Cožpak jsme nebránili vládu? Nebojovali jsme za svou zemi? Když s námi Stalin odmítl mít cokoli společného, nechtěli jsme mít se Stalinem nic společného my!“*[14]

Alexandr Solženicyn si také stěžoval na hanebnou zradu sovětských vojáků ze strany ruské vlasti. Solženicyn napsal: *„Poprvé je zradila na bojišti, svou neschopností.... Podruhé je bezcitně zradila Vlast, když je nechala zemřít v zajetí. A potřetí je bezohledně zradila, když je s mateřskou láskou přemlouvala k návratu domů frázemi jako „Vlast vám odpustila! Vlast vás volá!“ a lapila je v okamžiku, kdy dosáhli hranic. Zdá se, že za tisíc sto let existence Ruska jako státu se stalo, ach, kolik odporných a strašných činů! Ale byl mezi nimi někdy tak mnohomilionový odporný čin jako tento: zradit vlastní vojáky a prohlásit je za zrádce?“*[15]

Německé represe proti sovětským komisařům a partyzánům

6. června 1941, před napadením Sovětského svazu, vydal Hitler příkaz k popravě politických komisařů zajatých u sovětských jednotek. V jazyce Hitlerova komisařského rozkazu byli sovětští komisaři *„původci barbarských, asijských metod boje“*, které nepřítel praktikoval. Komisaři, kterým byl podle podmínek tohoto rozkazu odepřen bojový status, měli být buď zastřeleni vojáky, nebo předáni SS, aby je stihl stejný osud. Komisaři tedy byli nařízeni k

likvidaci nikoliv kvůli zločinu, který spáchali, ale kvůli své funkci v sovětském politickém systému.[16]

Němci používali speciální mobilní formace zvané Einsatzgruppen určené k provedení komisařského rozkazu a k potlačení partyzánské činnosti v Sovětském svazu. Němci vytvořili čtyři jednotky Einsatzgruppen, z nichž každá měla 500 až 800 mužů na jednotku. Einsatzgruppen měly obecně dobré pracovní vztahy s armádou, protože uvolňovaly armádní bezpečnostní síly pro akce na frontě. Přesný počet lidí zabitých Einsatzgruppen nebude nikdy znám, ale není pochyb o tom, že Einsatzgruppen během války zavraždily velké množství sovětských komisařů a partyzánů.[17]

Partyzánská válka je tradičně považována za nezákonnou, protože narušuje konvenci, podle níž uniformované armády směřují násilí proti sobě navzájem, a nikoli proti civilnímu obyvatelstvu. Sovětská partyzánská válka byla mimořádně brutální a dokázala vážně narušit německé vojenské plánování. Protože německé síly byly na frontě vždy omezené a vždy žádané, německé vojenské a civilní úřady se o to více obávaly narušení, které mohli partyzáni přinést. V důsledku toho byli němečtí armádní důstojníci vycvičeni k tomu, aby proti partyzánské činnosti v Sovětském svazu tvrdě vystupovali.[18]

Boj se sovětskými partyzány v lesích a bažinách považovali němečtí vojáci za nejnebezpečnější ze všech druhů války - spíše ve prospěch loveného než lovce. Partyzáni téměř vždy zabíjeli zajaté německé vojáky, často po brutálním mučení. Německé protipartyzánské jednotky operovaly v mimořádně nepříjemném prostředí, které v německých jednotkách vyvolávalo odpor k partyzánům, kvůli jejichž činnosti se tam ocitly. V létě znepříjemňovala život obrovská hejna much a komárů, v zimě řádily omrzliny a zákopová noha.[19]

Dopisy německých vojáků odhalují nebezpečí partyzánské války. Dopis německého desátníka Hanse Brüninga ilustruje, jak byly lesnaté oblasti Sovětského svazu obzvláště účinnými místy pro partyzánskou válku: ***„[Lesy se hemží nebezpečím.] Každý odstřelovač, který nám padne do rukou, je samozřejmě zastřelen; jejich těla leží všude. Je však smutné, že mnoho našich vlastních soudruhů bylo ztraceno jejich špinavými metodami. Kvůli banditům ztrácíme více mužů než v samotných bojích. Těžko se nám spí. Téměř každou noc jsme vzhůru a ve střehu; musíte být, kdyby náhle zaútočili. Pokud strážný jen jednou poleví v ostražitosti, může to pro nás všechny skončit. Cestování o samotě nepřipadá v úvahu.“***[20] Německý desátník Erich Stahl napsal: ***„Jsou***

to nebezpečné svině a žádný voják před nimi není v bezpečí. Nebezpečí číhá všude, kam jdeš a kde se zdržuješ... a vydechneš si, až když se vrátíš ze svého stanoviště nezraněn... Když není venku Měsíc, zůstaneš na svém stanovišti vzhůru jako vůl." [21]

Německý vojín Hans Schroeder popsal, jak 19. června 1942 sovětští partyzáni zabili dva Němce: *„Dva naši kamarádi z první roty tragicky přišli o život....Přestože jsme drželi hlídku, partyzán se přesto dokázal připlížit k jednomu z našich domů. Granát hodil dovnitř oknem a bylo hotovo....Pomstili jsme se hned, a právem. Dřív jsem si myslel, že člověk by se měl chovat lidsky, ale tahle podlidskost za to prostě nestojí."*[22]

Německé vrchní velení si uvědomovalo důležitost i obtížnost boje s partyzány v průběhu války. Původně se o protipartyzánskou činnost starala armáda, ale v říjnu 1942 byla odpovědnost za protipartyzánskou činnost převedena na SS. V lednu 1943 Hitler prohlásil, že Ženevská konvence a tradiční kavalírská pravidla se při protipartyzánské činnosti neuplatňují. Hitler také nařídil, že němečtí vojáci nemohou být postaveni před soud za zvěrstva spáchaná během protipartyzánských operací. Výsledkem byly mimořádně kruté boje, v nichž se neustupovalo a neočekávaly se žádné ústupky.[23]

Pravděpodobně nejkrutější německou protipartyzánskou jednotkou bylo Sonderkommando Dirlewanger, které neslo jméno Oskara Dirlewangera a bylo jím vedeno. Během protipartyzánských operací Dirlewanger často shromažďoval ženy a děti, které zůstaly v partyzánských vesnicích, a pochodoval s nimi přes minová pole chránící partyzánské pozice. Tato technika zabila a zmrzačila mnoho nevinných lidí. Při jiné taktice Dirlewanger létal s lehkým pozorovacím letadlem nad podezřelými ruskými vesnicemi. Pokud by obdržel střelbu, později by se vrátil v pozemní akci, zapálil celou vesnici a zabil všechny obyvatele. Při těchto trestných operacích nebyli bráni zajatci. Dirlewanger také někdy veřejně věšel zajaté sovětské partyzány, aby je odradil od partyzánské činnosti.[24]

Kozáci, věční nepřátelé bolševiků, poskytli za druhé světové války německé armádě desítky tisíc svých vojáků. Kozáci také pomáhali Němcům při lovu sovětských partyzánů v týlových oblastech jejich operací. Při těchto protipartyzánských akcích byli sovětští partyzáni nemilosrdně zabíjeni.[25]

Také další německé protipartyzánské boje v Sovětském svazu byly nesmírně tvrdé a brutální. Jednou z nejhůře postižených oblastí bylo Bělorusko, které na jednoho amerického novináře působilo jako

„nejzdevastovanější zemi v Evropě“. Německé údaje uvádějí, že v Bělorusku byl průměrný poměr zabitých Bělorusů a Němců 73 ku 1. Tato statistika do jisté míry naznačuje rozsah násilí, kterému bylo civilní obyvatelstvo vystaveno. Odhaduje se, že v důsledku německých protipartyzánských operací zahynulo v Bělorusku celkem 345 000 civilistů a snad 30 000 partyzánů.[26]

Koncem roku 1942 bylo sovětské partyzánské hnutí stále aktivnější, nebezpečnější a rozšířenější. Prakticky žádný civilista bez ohledu na věk nebo pohlaví nebyl mimo podezření. Současně byla německá potřeba potravin a pracovních sil z okupovaných sovětských území stále zoufalejší. Vzhledem k tomu, že partyzáni sami kontrolovali stále větší množství orné půdy, německá protipartyzánská činnost často spočívala v tom, že partyzány připravovala o potraviny a přístřeší. Německá armáda využívala ukořistěné partyzánské potraviny a dobytek ve svůj prospěch, zatímco sovětští občané museli stále častěji vykonávat nucené práce. Výsledkem bylo vykořenění a evakuace velké části sovětského obyvatelstva.[27]

Rostoucí pravděpodobnost konečné německé porážky v roce 1943 způsobila, že aktivita sovětských partyzánů rostla jako houby po dešti. S nárůstem partyzánské aktivity se německý protipartyzánský boj stal ještě tvrdším a zoufalejším. Na partyzány a místní obyvatelstvo, které je podporovalo, bylo třeba tvrdě a rychle udeřit. Výsledkem bylo v mnoha případech hromadné ničení vesnic, vraždění a faktické zotročení velké části civilního obyvatelstva.[28]

Bez ohledu na to, jak ničivé byly německé zásahy v dané oblasti, sovětské partyzánské jednotky se téměř vždy znovu objevily. Většina partyzánských jednotek útoky v nějaké podobě přežila a Němci nikdy nedokázali udržet dostatečný počet jednotek, aby oblast zabezpečili na delší dobu. Metody použité k omezení aktivity sovětských partyzánů měly často opačný účinek, protože přeživší rolníci se přidávali k partyzánům, aby pomstili své rodiny a přátele. Také někteří sovětští občané měli pocit, že nemají jinou možnost než se přidat k partyzánům, pokud chtějí sami zůstat naživu.[29]

Sovětská partyzánská válka proti Německu se stávala stále barbarštější a vražednější. V únoru 1943 bylo v Grišinu partyzány zabito 596 německých zajatců a mnoho z nich zmrzačeno. Německý soudce, který vyslýchal svědky a přeživší tohoto zvěrstva, vzpomíná: *„Nemáte ani ponětí, jakou námahu měli velitelé a velitelé rot..., aby zabránili německým vojákům zabít každého*

ruského zajatce Popovovy armády. Vojsko bylo velmi rozhořčené a rozzlobené. Nedovedete si představit, jak zuřiví byli vojáci poté, co viděli, co se stalo.“[30]

Německá protipartyzánská činnost měla za následek strašlivé ztráty na životech civilistů i partyzánů a zničení mnoha ruských vesnic. Sabotážní operace sovětských partyzánů však účinně vázaly rostoucí počty německých vojáků a znemožňovaly Němcům, aby se na ruském území cítili bezpečně. V době, kdy byla počátkem roku 1944 osvobozena většina ruského území, vzniklo rozsáhlé a účinné sovětské partyzánské hnutí. Stalinova podpora umožnila sovětským partyzánům přežít německé protipartyzánské represe a vyrůst v účinnou bojovou sílu, která pomohla Sovětskému svazu vyhrát válku.[31]

Německé protipartyzánské represe v Československu

27. května 1942 přepadli dva čeští partyzáni vozidlo Reinharda Heydricha, který jel z Prahy do Berlína. Zatímco Heydrich ležel těžce zraněný v nemocnici, nacionálněsocialistické představitele to rozzuřilo a etničtí Němci museli být zadržováni, aby neútočili na české občany a provozovny. Heydrichova smrt 4. června 1942 zajistila, že odvetné akce budou následovat.[32]

Bezprostředně po Heydrichově pohřbu 9. června 1942 Hitler nařídil úplné vyhlazení české obce Lidice. Lidice se staly terčem útoku částečně proto, že atentátníci na Heydricha údajně získali podporu obyvatel obce. Během několika hodin obklíčily vesnici německé policejní jednotky a muži byli nahnáni na statek, kde byli postupně po deseti zastřeleni. Celkem bylo 9. června 1942 v Lidicích zavražděno 172 mužů a všechna stavení byla vypálena. Ženy z Lidic byly deportovány do koncentračního tábora Ravensbrück, zatímco jejich děti prošly rasovou prověrkou, zda jsou poněmčitelné. Později bylo zavražděno dalších 27 mužů z Lidic, celkem tedy bylo z Lidic popraveno 199 mužů.[33]

Vraždění v Lidicích se dostalo na titulní stránky novin po celém světě. Krátce po zničení vesnice přejmenovalo několik obcí ve Spojených státech, Mexiku, Peru a Brazílii svá města a vesnice na počest zavražděných vesničanů na „Lidice“. Na památku mrtvých v Lidicích byly natočeny knihy a filmy a americké válečné plakáty vyzývaly Američany, aby „pamatovali na Pearl

Harbor a Lidice“. Ze všech míst německých represí se Lidice staly pojmem a měly pro Spojence největší propagandistickou hodnotu.[34]

Dva atentátníci na Heydricha byli nakonec obklíčeni a 18. června 1942 zabiti. S pomocí místních informátorů agenti gestapa nakonec shromáždili většinu zbývajících členů komunistického a českého odboje. Všech 33 dospělých obyvatel obce Ležáky bylo také zavražděno, když agenti gestapa našli v Ležácích vysílačku podzemního rozhlasového týmu, který byl do protektorátu vysazen na padácích spolu se dvěma Heydrichovými atentátníky. Děti v Ležácích byly předány německým úřadům a budovy ve vesnici byly proměněny v trosky. Kromě zabitých v Lidicích a Ležákách bylo během represí v létě toho roku zatčeno 3 188 Čechů a 1 327 jich bylo odsouzeno k trestu smrti. Téměř 4 000 lidí, kteří měli příbuzné mezi exulanty, bylo shromážděno a umístěno do koncentračních táborů nebo běžných věznic.[35]

Spiknutí s cílem spáchat atentát na Heydricha zahájily spojenecké zpravodajské služby v Londýně. Atentát na Heydricha nebyl spontánním aktem odporu, jak tvrdila spojenecká propaganda. Vedoucí představitelé domácího českého odboje totiž Edvarda Beneše varovali, že zabití Heydricha by znamenalo katastrofu. Čeští odbojoví vůdci prohlásili: *„Atentát by pro Spojence neměl nejmenší cenu a pro náš národ by měl nedozírné následky. Ohrozil by nejen rukojmí a politické vězně, ale i tisíce dalších životů. Národ by se stal předmětem neslýchaných represí. Zároveň by zničila poslední zbytky jakékoli odbojové organizace. Pak by bylo nemožné, aby byl odboj pro Spojence užitečný. Proto vás prosíme, abyste prostřednictvím Silver A [výsadkového týmu] vydal rozkaz, aby se atentát nekonal. Nebezpečí z prodlení; vydejte rozkaz ihned.“*[36]

Varování českých odbojářů bylo prorocké. Beneš a spojenci doufali, že očekávané brutální německé represe povedou k všeobecnějšímu povstání českého obyvatelstva proti německé nadvládě v Československu. Vlna teroru, která následovala po atentátu na Heydricha, však posloužila jako silný odstrašující prostředek pro odbojovou činnost. Český partyzánský odboj byl v týdnech po Heydrichově smrti téměř úplně zlikvidován a do konce války se již neobnovil. V rozporu s plány zaznamenal *War Office* v Londýně „umírající nadšení“ pro další odboj v řadách českého obyvatelstva. Český zbrojní průmysl zůstal jedním z nejsilnějších a nejspolehlivějších pilířů německého válečného úsilí. Brutální německé represe fakticky ukončily českou partyzánskou činnost až do bezpodmínečné kapitulace Německa na konci války.[37]

Německé represe a krutosti v Polsku

Německo i Sovětský svaz se během dobytí Polska i po něm dopouštěly velkých zvěrstev na polských občanech. V případě Německa však byla mnohá zvěrstva odvetou za zločiny spáchané polskou vládou na etnických Němcích v Polsku. Polská hrůzovláda přiměla Německo k invazi do Polska, aby ukončilo zvěrstva páchaná na etnických Němcích v Polsku.

Němci stříleli civilní rukojmí v Bydhošti, vypalovali synagogy a v mnoha polských vesnicích a městech prováděli podobné operace jako v Lidicích. Německé odvetné akce často zahrnovaly veřejné popravy a věšení polských občanů, aby odradily od partyzánské činnosti. Německo také zahájilo přesídlovací programy, počínaje Západním Pruskem, odkud bylo vyhnáno 750 000 polských občanů, aby uvolnilo místo Němcům přesunutým z pobaltských států. V letech 1942-1943 Německo v rámci dalšího přesídlovacího programu vyklidilo více než 300 vesnic ve středním Polsku.[38]

Německo během války použilo brutální prostředky k potlačení dvou povstání v Polsku. K prvnímu povstání došlo v dubnu 1943 ve varšavském ghettu a dnes se běžně nazývá Povstání ve varšavském ghettu. Povstání ve varšavském ghettu nemělo reálnou šanci na vojenský úspěch a přibližně 40 000 civilistů bylo buď na místě zabito, nebo deportováno do německých koncentračních táborů.[39]

Druhé povstání začalo ve Varšavě 1. srpna 1944 a bylo mnohem větší a krvavější. Běžně se mu říká Varšavské povstání a jednalo se o největší vojenskou akci, kterou podniklo některé z válečných hnutí odporu. Polský povstalecký vůdce generál Bór-Komorowski obdržel zprávy, že na obzoru jsou vidět sovětské tanky, a v domnění, že se blíží osvobození, nasadil do boje proti Němcům ve Varšavě svou 35tisícovou Zemskou armádu. *Armija Krajowa* očekávala pomoc od Rudé armády i západních spojenců; místo toho se jí nedostalo téměř žádné pomoci.[40]

Na ukončení povstání byly nasazeny německé jednotky SS. Německý plán spočíval ve znovudobytí varšavské čtvrti po čtvrti a ve vyvraždění nebo alespoň vyhnání polských občanů z každého bloku a domu. Tímto způsobem by byli povstalci stlačeni do stále se zužujícího perimetru, přičemž po obsazení čtvrti by Němci neměli v týlu žádné povstalce. Svou roli v bojích sehrála i Luftwaffe, útoky štuk způsobily velké škody.

Protože Rudá armáda zůstala stranou a nenabídla žádnou pomoc, bylo 26. září 1944 všem jasné, že Varšavské povstání selhalo. Polští představitelé podepsali 2. října 1944 dohodu o kapitulaci.[41] Někteří se domnívají, že Stalin odmítl polské pomoci, protože byla stejně neústupně antikomunistická jako antifašistická. Pro Sověty bylo výhodné nechat německé a polské jednotky, aby se navzájem pozabíjely, a pak nechat nastoupit Rudou armádu.[42]

Celkové ztráty Varšavského povstání je obtížné odhadnout. Pravděpodobně bylo v boji zabito 9700 mužů Zemské armády a dalších 6000 bylo pohřešováno a považováno za mrtvé. Největší počet obětí byl mezi polskými civilisty - odhaduje se, že během bojů zahynulo více než 150 000 civilistů. Vysoké byly také německé ztráty. Odhaduje se, že bylo zabito 10 000 německých vojáků a 7 000 bylo pohřešováno a považováno za mrtvé.[43]

Německé jednotky SS vyvolaly v polském obyvatelstvu strach a hrůzu v důsledku masakru velkého počtu civilistů během Varšavského povstání. Největším viníkem vraždění nevinných civilistů byla zřejmě jednotka SS Dirlewanger. Dokonce i generál SS generál Hermann Fegelein v rozhovoru s Hitlerem o pluku Dirlewanger během Varšavského povstání řekl: *„Můj Vůdče, jsou to skuteční mizerové.“*[44]

SS-Panzergrenadier Hans Schmidt vyjadřuje svůj názor na počínání Německa během Varšavského povstání: ***„To, že Poláci zahájili povstání ve svém hlavním městě v srpnu 1944 právě v okamžiku, kdy němečtí vojáci na východní frontě sváděli zoufalý obranný boj s Rudou armádou, se ukázalo jako velký omyl. Je třeba si uvědomit, že četná překladiště v okolí Varšavy byla hlavním železničním spojením mezi Říší a východní frontou a tato spojení bylo třeba udržet za každou cenu. V důsledku toho byly německé represe proti partyzánům i proti obyvatelstvu podporujícímu podzemní bojovníky rychlé a brutální. Vnitřní město Varšava bylo během zuřivých bojů, které trvaly dva měsíce, z velké části zničeno. Dělat ze skutečnosti, že Němci během povstání srovnali se zemí vnitřní město Varšavy, zvláštní problém, jak to Poláci zřejmě dělají dodnes, je směšné. Do té doby byla většina německých vnitřních měst zničena a Spojenci dokonce zaútočili na cíle v Římě a Paříži, čemuž se německé vrchní velení vždy vyhýbalo. Vzhledem ke všemu neexistoval důvod, proč by vrchní velení mělo obyvatelům polského hlavního města ulehčovat situaci.“***[45]

Německé protipartyzánské represe v jiných zemích

Německo během války provádělo řadu dalších protipartyzánských aktivit. Italská partyzánská činnost nabyla v severní části Itálie po Mussoliniho pádu v roce 1943 impozantních rozměrů. Italská partyzánská činnost se však rozvíjela v době a na místě, kde měli Němci dobré předpoklady k tomu, aby jejímu růstu čelili. Například v březnu 1944 si partyzánský útok na německou kolonu pochodující Římem vyžádal mnoho německých obětí. V nedalekém opuštěném lomu - takzvaném Fosse Ardeatine - Němci postříleli 335 rukojmích v masakru, který dodnes vyvolává vášnivé debaty.[46]

Německé protipartyzánské represe pokračovaly v Itálii i v létě 1944. Mezi 29. zářím a 5. říjnem 1944 spáchala tanková divize SS „Reichsführer-SS“ masakr v italské vesnici Marzabotto. Odveta v Marzabottu byla několikanásobně větší než ta v Lidicích a byla jedním z nejhorších německých zvěrstev spáchaných v západní Evropě během války. Němci pokračovali v protipartyzánských útocích i v zimních měsících v letech 1944-1945, kdy nasadili celé tři divize, aby sužovaly italské partyzány a ničily jejich infrastrukturu. Odhaduje se, že při těchto protipartyzánských operacích bylo zabito 40 000 partyzánů.[47]

Aktivita francouzského odboje začala ke konci války narůstat. Protože spojenečtí velitelé plánovali invazi do Evropy na pobřeží Francie, francouzští partyzáni obdrželi značné množství zbraní a zásob na pomoc spojenecké invazi. Do 6. června 1944 obdrželi francouzští partyzáni prostřednictvím leteckých výsadků dostatek zbraní, aby plně vybavili 20 000 odbojářů a částečně vybavili dalších 50 000 lidí. Do rukou partyzánů se dostaly velké zásoby zbraní, munice a výbušnin, které měly pomoci spojenecké invazi. Partyzáni zahájili prudkou podvratnou činnost, když se v Normandii vylodila první vlna spojeneckých vojsk. Francouzští partyzáni prováděli zdržovací akce, aby zabránili německým jednotkám dosáhnout Normandie, a získali tak čas, aby se Spojenci mohli na plážích prosadit. Nejvýznamnější zdržovací akce byla namířena proti tankové divizi SS „Das Reich“, která se řítila na sever vstříc invazi. Tato tanková divize byla natolik frustrovaná z partyzánské činnosti, že zahájila odvetné akce, při nichž údajně zmasakrovala všechny muže, ženy a děti ve vesnici Oradour-sur-Glane.[1] Němci poté srovnali se zemí všechny

[1] Příslušník divize „Das Reich“ Fritz Langanke o Oradour-sur-Glane vypověděl: ***„Oradour bylo město, kde se usadilo mnoho komunistů z celé Evropy, aby se vyhnuli okupaci. Spojenci využili tohoto ochotného davu a vybízeli je k akci. Spojenci je vyzbrojili, vycvičili a zaplatili, ale byli to civilisté. Jeden důstojník byl zajat a držen jako výkupné, což bylo velmi běžné. Udělali jsme totéž, abychom mohli provádět výměny. Tentokrát to bylo***

budovy ve vesnici a přidali ji na seznam vesnic vyhlazených v důsledku protipartyzánských represí.[48] Odhaduje se, že při tomto zvěrstvu bylo zavražděno 642 vesničanů.[49]

Když se velitel pluku „Der Führer“ dozvěděl o vraždách v Oradour-sur-Glane, rozzuřil se a hodlal zahájit válečný soud. Velitel praporu, který toto zvěrstvo nařídil, však zahynul v bitvě v Normandii dříve, než mohl být postaven před soud. Zvěrstvo v Oradour-sur-Glane vedlo ke snížení aktivity francouzského odboje, protože mnoho partyzánských vůdců se rozhodlo, že další sabotáže a atentáty jsou příliš nákladné.[50]

Německé represe proti partyzánské činnosti byly brutální i v Řecku. Jelikož Němci v Řecku neměli dostatečně velké okupační síly, aby mohli plně ovládnout všechny oblasti, byl teror proti civilnímu obyvatelstvu považován za

---

jiné, důstojník, který šel dohlížet na výměnu, zjistil, že byl zabit, a viděl sanitku, která byla napadena a všichni byli zabiti. Viděl, že i ženy a děti měly pásky banditů, což ukazovalo, že jsou pod jejich kontrolou. Ostatní jednotky byly předvedeny, aby zjistily, kdo je za to zodpovědný. Všichni byli umístěni do kostela, zatímco vesnice byla prohledána; našlo se mnoho zbraní, výbušnin a peněz. Když lidé začali mluvit, začali prozrazovat vůdce, kteří byli předvedeni a vyslýcháni. Později lidé v kostele ulyšeli výstřely popravovaných vůdců, předpokládá se, že někdo v kostele ve snaze dostat se ke skrytým zbraním spustil výbušniny a kostel zapálil. Hořel rychle a žhavě, protože obsahoval typ výbušniny používané k tavení kolejnic. Normální oheň kostelní zvony ani ocel neroztaví, tento oheň ano. To zabilo všechny uvnitř a Němci se skutečně snažili plameny uhasit a zachránit lidi, ale munice vybuchovala a bylo příliš horko na to, aby se dalo vstoupit. Poté měla Das Reich ještě úkol přesunout se na frontu. Tato oblast byla opuštěna a nastěhovali se sem komunisté, kteří přivedli všechny novináře, které našli, aby to označili za zvěrstvo SS. Navenek to tak určitě vypadalo, ale jako všechno, z čeho jsou SS obviňovány - je třeba provést důkladnější vyšetření. Ve Francii proběhl proces, v němž nebyl žádný z obviněných Němců shledán vinným, a nebo nebylo obvinění staženo; to by mělo o něčem vypovídat.“ Další příslušník divize „Das Reich“ Otto Weidinger vypovídá: *„Byl zahájen útok a Oradour byl obsazen, všichni byli rozděleni, ženy a děti šly do kostela a muži byli seskupeni k vyšetřování. Svědci vypovídali o tom, co se německým vojákům stalo, a pomohli identifikovat vrahy. Viníky bylo nařízeno zastřelit a při domovních prohlídkách byly nalezeny spojenecké zbraně. Byl vydán rozkaz vypálit domy, v nichž byla nalezena ilegální munice. Ukryté nelegální výbušniny a munice, které nebyly nalezeny, se začaly vařit a zapálily domy v blízkosti kostela. Neměli jsme možnost tyto plameny uhasit, i když se o to naši muži snažili. Bylo mi řečeno, že když se muži přiblížili ke kostelu, aby pustili ženy a děti ven, došlo uvnitř k malému výbuchu a bíle žhavé plameny vyšlehly až do zvonice. Musela to být fosforová munice, která byla v kostele ukryta. Ostatní zadržené děti držené poblíž byly vyvedeny a odvedeny do bezpečí. V Tulle někteří z viníků nebyli potrestáni, protože existovaly protichůdné verze a důkazy, že ne všichni obvinění se na orgiích smrti podíleli. Pověsili jsme však ty, kteří se podle svědků podíleli na zabíjení nebo týrání německých vojáků. V Oradouru se zdálo, že celé město pomáhá makistům, komunisté z celé Evropy se sem sjížděli, aby se ukryli a vedli partyzánskou válku proti německým jednotkám. Francouzi tvrdili, že požár v kostele založili němečtí vojáci, ale to není pravda. Kolovala historka, kterou vyprávěl jeden z přeživších Francouzů, že se v kostele ukrýval jeden z makistů, který se pokusil něco udělat a odpálil munici. Můj rozum mi říká, že právě proto došlo k rozruchu. Někdo se snažil shromáždit granáty a zbraně a některé ženy se mu v tom snažily zabránit, čímž způsobily, že něco náhodou vybuchlo a zažehlo to požár. Pozdější zpráva hovořila o tom, že v kostele byly nalezeny úlomky granátu britského původu. Na troskách bylo vidět, že něco velmi žhavého, žhavějšího než oheň, roztavilo zvon na věži, musela to být ilegální fosforová munice, kterou jim dali Spojenci. Němečtí vojáci byli rozzlobení z toho, co se stalo jejich kamarádům, to je pravda, ale nikdy by nevypálili modlitebnu, v níž byly ženy a děti. Jsem přesvědčen, že to bylo způsobeno jednáním někoho, kdo se skrýval a rozhodl se zkusit bojovat. Dalším vysvětlením by mohlo být, že jiskry z ohňů náhodou na něco dopadly a způsobily výbuch. "Očití svědci", kteří tvrdí něco jiného, prostě lžou, aby se jim to hodilo do politiky. Po válce jsme byli všichni postaveni před soud ve Francii, překvapivě to Francouzi řešili většinou spravedlivě. Nedovolili, aby soudní proces diktovaly emoce, jako se to děje dnes. Všichni jsme byli shledáni nevinnými, protože věděli, že to byli jejich pomýlení spoluobčané a komunisté, kteří tyto akce způsobili, ne němečtí vojáci.“*

nezbytný, aby odradil od odporu. V prosinci 1943 německé jednotky shromáždily všechny muže nalezené v horském městečku Kalavryta a zastřelily je. Tento masakr nejméně 500 mužů byl odvetou za únosy a vraždy německých vojáků řeckými partyzány. Vojáci Waffen-SS nešetřili ani ženy a děti při pozdějších odvetných akcích proti partyzánům na jaře následujícího roku ve středním Řecku.[51]

Také v dalších oblastech Balkánu docházelo k tvrdým německým protipartyzánským represím. Například partyzánský útok na německou jednotku v Srbsku přiměl Němce, aby 20. a 21. října 1941 shromáždili ve městě Kragujevac téměř 10 000 mužů a 2 300 z nich hromadně zastřelili. Dalších 1 736 mužů bylo popraveno ve městě Kraljevo. Šok z těchto německých zvěrstev způsobil, že mnoho Srbů ukončilo partyzánské operace, aby se vyhnuli dalším represáliím na civilním obyvatelstvu.[52]

Německé protipartyzánské represe účinně omezily partyzánskou činnost na většině míst západní Evropy během války. Německé represe proti partyzánské činnosti často zabránily tomu, aby se na většině území okupované Evropy objevila opozice, a rozbily opozici, když se stala viditelnou. V západní Evropě bylo jen málo míst, kde Němci byli partyzánskou činností zahlceni na velmi dlouhou dobu. Pouze v Sovětském svazu německé protipartyzánské represe selhaly.[53]

Ačkoli se německé protipartyzánské jednotky během války dopustily mnoha zvěrstev, je třeba poznamenat, že partyzánská činnost proti Německu byla také nezákonná, brutální a barbarská. Generál Alfred Jodl shrnul německý postoj k protipartyzánské válce ve své závěrečné řeči na norimberském procesu: *„Ve válce, jako byla tato, v níž byly statisíce žen a dětí zabity saturačním bombardováním a v níž partyzáni použili všech - a tím myslím všech - prostředků ke svému kýženému cíli, se tvrdé metody, jakkoli z hlediska mezinárodního práva sporné, nepovažují za zločiny morálky nebo svědomí.“*[54]

Proč Německo napadlo Norsko a Dánsko

Často je kladena otázka: Proč Hitler napadl tolik zemí, když chtěl mír? V předchozích kapitolách jsme již analyzovali, proč Německo napadlo nebo ovládlo Rakousko, Československo, Polsko a Sovětský svaz. V případě Sovětského svazu byla invaze Německa jednoznačně preventivním úderem,

který zabránil Sovětskému svazu dobýt celou Evropu. V této části budeme analyzovat, proč Německo 9. dubna 1940 napadlo mírové státy Norsko a Dánsko.

Když začala druhá světová válka, Německo nemělo v plánu napadnout Norsko nebo Dánsko. Hitler považoval za výhodné mít neutrální Skandinávii. Dne 12. srpna 1939 v rozhovoru s italským ministrem zahraničí Cianem Hitler prohlásil, že je přesvědčen, že žádná z válčících stran nezaútočí na skandinávské země a že se tyto země nepřipojí k útoku na Německo. Hitlerovo prohlášení bylo zřejmě upřímné a je potvrzeno směrnicí z 9. října 1939.[55]

Hitler byl nakonec přesvědčen o nutnosti preventivního úderu, který by zabránil britskému postupu proti Norsku. Admirál Erich Raeder při rutinní schůzce s Hitlerem 10. října 1939 upozornil, že zřízení britských námořních a leteckých základen v Norsku by pro Německo znamenalo velmi nebezpečný vývoj. Raeder prohlásil, že Británie by mohla kontrolovat vstup do Baltského moře a byla by schopna bránit německým námořním operacím v Atlantiku a Severním moři. Příliv železné rudy ze Švédska by skončil a Spojenci by mohli Norsko využívat jako základnu pro leteckou válku proti Německu.[56]

Na schůzce 18. prosince 1939 se Hitler nechal slyšet, že dává přednost neutrálnímu Norsku, ale že pokud se nepřítel pokusí rozšířit válku do této oblasti, bude nucen odpovídajícím způsobem reagovat. Hitler měl brzy přesvědčivé důkazy, že Británie nebude norskou neutralitu respektovat. Německá námořní rozvědka v únoru 1940 prolomila britské námořní kódy a získala důležité informace o aktivitách a plánech Spojenců. Odposlechy naznačovaly, že Spojenci se připravují na operace proti Norsku pod záminkou pomoci Finsku. Odposlechy potvrdily obavy admirála Raedera z britských záměrů.[57]

Británie i Francie věřily, že hrozba ztráty Německem tolik potřebné železné rudy vyprovokuje Německo k zahájení vojenských operací ve Skandinávii. Británie a Francie však měly poněkud odlišné cíle. Británie věřila, že německé operace mohou být Spojenci účinně a úspěšně napadeny, což by vedlo k rychlým vojenským vítězstvím Spojenců ve stagnující válce. Francie chtěla otevřít novou frontu, aby odvedla německou pozornost a zdroje od svých hranic. Británie i Francie se domnívaly, že námořní blokáda Německa bude po dobytí Norska účinnější, zejména pokud se jim podaří přerušit tok železné rudy do Německa. Za tímto účelem byly ochotny přijmout velká vojenská a politická rizika.[58] Zprávy německých zpravodajských služeb

nadále naznačovaly, že Spojenci napadnou Norsko i po uzavření míru mezi Finskem a Sovětským svazem. Dne 28. března 1940 se Němci dozvěděli o rozhodnutí spojenecké Nejvyšší válečné rady o zaminování norských vod. Zpráva diplomata z 30. března 1940 naznačovala, že Spojenci zahájí operace v severní Evropě během několika dní. Britské minové operace v norských teritoriálních vodách byly zahájeny 8. dubna 1940. Přestože nedošlo k ozbrojeným střetům s norskými silami, britské minové operace byly jasným porušením neutrality Norska a představovaly válečný akt.[59]

Rozhodnutí Německa napadnout Dánsko vycházelo z plánu generála Nikolause von Falkenhorsta, který dospěl k závěru, že by bylo žádoucí obsadit Dánsko jako „pozemní most" do Norska. Dánsko se 9. dubna 1940 rychle vzdalo německým silám.[60] Tažení v Norsku trvalo 62 dní a bohužel si vyžádalo značný počet obětí. Většina zdrojů uvádí asi 860 zabitých Norů. Jiný zdroj odhaduje počet zabitých nebo zraněných Norů na zhruba 1 700, přičemž se odhaduje, že během kampaně zahynulo dalších 400 civilistů. Norsko také fakticky přišlo o celé své námořnictvo a jeho obyvatelé zažívali během pětileté německé okupace těžkosti.[61]

Německá invaze do Norska 9. dubna 1940 měla předejít britské invazi do Norska. Němci dosáhli většiny svých cílů, což je třeba považovat za ohromující vojenský úspěch. Obsazení Norska zkomplikovalo britská blokádní opatření a otevřelo dveře do Atlantiku pro možné narušení britských dodávek přicházejících ze zámoří. Rovněž se podařilo zabránit leteckému ohrožení Německa britskou přítomností v Norsku, stejně jako možnosti, že by se Švédsko dostalo pod kontrolu Spojenců. A co je nejdůležitější, Německo mělo zajištěn zdroj železné rudy a německé námořnictvo mohlo odstranit některá omezení, která mu ukládala geografie.[62]

Britské naděje, že rychlých vítězství lze dosáhnout tím, že Němce budou vylákáni do oblasti, kde budou čelit obrovské britské námořní převaze, se nenaplnily. Nadějná britská vítězství v Norsku se změnila v ponižující porážku. Francouzský cíl snížit ohrožení své vlasti otevřením nové válečné zóny rovněž nebyl dosažen. Vleklé válčení v Norsku a následné odčerpávání německých zdrojů se neuskutečnilo. Jedinou větší výhodou pro Spojence bylo přitvrzení veřejného mínění proti Německu v neutrálních zemích, zejména ve Spojených státech.[63] Většina lidí nevěděla, že Německo invazí do Norska a Dánska předešlo invazi spojeneckých vojsk do Norska.

Proč Německo napadlo Francii, Belgii, Nizozemsko a Lucembursko?

10. května 1940 Německo napadlo Belgii, Nizozemsko a Lucembursko, což byla jediná schůdná cesta do Francie, která byla jeho hlavním cílem. Velká Británie i Francie od vyhlášení války Německu posilovaly své vojenské síly a připravovaly se na totální ofenzívu proti Německu. Kombinovaná britsko-francouzská armáda o síle 500 000 mužů byla organizována pro invazi do Německa, jakmile bude spojenecké vojenské uskupení připraveno. Británie a Francie rovněž vedly proti Německu neúnavnou námořní kampaň, která zahrnovala námořní blokádu německých přístavů.[64]

Protože silně opevněná francouzská Maginotova linie blokovala německou invazi přes německo-francouzskou hranici, muselo Německo napadnout Nizozemsko, Belgii a Lucembursko, aby se dostalo do Francie. Obsazení Beneluxu Německem bylo tedy důsledkem potřeby obejít Maginotovu linii, nikoliv důsledkem touhy Německa dobýt svět. Německo se snažilo vyhnout válce s Británií i Francií. Británie a Francie však odmítly všechny německé mírové nabídky, a proto bylo nutné, aby Německo napadlo Francii a Benelux.[65]

Invaze Německa do Nizozemska si bohužel vyžádala značné ztráty na životech. Nizozemci se ve čtyřdenní bitvě snažili zlikvidovat německé výsadky a pěchotu na kluzácích, které se vylodily u Rotterdamu a Haagu. Německé bombardovací eskadry vzlétly, aby 14. května 1940 zmírnily tlak na výsadkáře v Rotterdamu, když dorazila zpráva, že Nizozemci kapitulují. Pouze polovina německých bombardérů mohla být odvolána - zbytek shodil na Rotterdam téměř 100 tun bomb, což mělo za následek smrt 900 lidí. Následujícího dne Holandsko formálně kapitulovalo.[66]

Belgická armáda, která měla k dispozici 22 divizí, svedla tvrdší boj než Holanďané. I ona však byla přemožena a Belgie 28. května 1940 formálně kapitulovala Německu, aniž by se poradila s Brity nebo Francouzi. Francouzský premiér Paul Reynaud byl prý „bledý vzteky“, když se dozvěděl o kapitulaci Belgie. Odhaduje se, že v konfliktu zahynulo přibližně 10 500 nizozemských a belgických vojáků. Lucembursko nemělo armádu a proti německé invazi nebojovalo. Francie rychle podlehla Německu především proto, že francouzská rozvědka nedokázala předpovědět, jak bude německá invaze probíhat. Nejsilnější německé síly se protlačily Ardenami, zatímco menší německé jednotky bojovaly se spojeneckými jednotkami na severu. Spojenecké armády byly brzy obklíčeny německými divizemi ze tří stran a ze

čtvrté strany je obklopovalo moře. Philippe Petain, který nahradil Reynauda ve funkci francouzského premiéra, 17. června 1940 oznámil, že nastal čas zastavit boje a požádat o mír. V konfliktu bylo zabito nebo pohřešováno přibližně 120 000 francouzských vojáků a 1,5 milionu francouzských vojáků padlo do německého zajetí.[67]

Podobně jako německá invaze do Norska a Dánska měla i německá invaze do Francie a Beneluxu především preventivní charakter. Německo nemělo žádné záměry vůči Británii nebo Francii a chtělo se především vyhnout válce. Byla to Británie a Francie, které vyhlásily Německu válku, a byla to Británie a Francie, které ignorovaly všechny německé mírové nabídky. Hitler dokonce nabídl německou vojenskou pomoc, pokud by ji britské impérium potřebovalo, a opakovaně se pokoušel navázat s Británií přátelské vztahy, což bylo odmítnuto. Jedinou reálnou možností Německa bylo zaútočit na Francii a pokračovat ve válce, kterou nikdy nechtělo.[68]

Německo napadlo Řecko, Krétu, severní Afriku a Jugoslávii

Udržet pod pokličkou vroucí napětí na Balkáně bylo pro Německo během války prioritou. Hitler 20. července 1940 sdělil italskému ministru zahraničí Cianovi, že přikládá *„největší význam udržení míru v podunajských a balkánských oblastech“*. Němci chtěli zabránit nepokojům v regionu, a to jak kvůli zabránění dalšímu pronikání Sovětů, tak kvůli zachování německého přístupu k ropě z Rumunska. Impulzivní italská akce proti Jugoslávii by mohla vést k sovětské intervenci a italská akce proti Řecku by mohla zadními vrátky vpustit do země Brity.[69]

V srpnu 1940 německý ministr zahraničí Joachim von Ribbentrop dvakrát zopakoval italskému velvyslanci Dinovi Alfierimu, že Hitler chce udržet mír na Balkáně. Navzdory těmto a dalším německým varováním se Mussolini rozhodl 28. října 1940 zaútočit na Řecko z okupované Albánie. Řecká armáda byla považována za slabou a Mussolini očekával rychlé vítězství. Místo toho řecké síly bojovaly statečně, k čemuž jim pomohla dobrá organizace, znalost obtížného terénu a vyšší motivace vojáků chránících svou vlast. Italské tažení se rychle ukázalo jako fiasko a to, co mělo být snadným vítězstvím, se změnilo v ponížení Mussoliniho režimu.[70]

Během necelého týdne byli Italové nuceni zastavit svou ofenzívu v Řecku a po dalším týdnu byli řeckým protiútokem zatlačeni zpět za albánské

hranice. Italská fronta se nakonec stabilizovala asi 30 mil v Albánii. Aby toho nebylo málo, italské loďstvo kotvící v Tarantu na jihu Itálie bylo v listopadu 1940 vážně poškozeno britským torpédovým útokem. Polovina italských válečných lodí byla vyřazena z provozu a spolu s nimi se potopily i italské sny o impériu. Tímto velmi úspěšným útokem se rozhodujícím způsobem změnila rovnováha námořních sil ve Středomoří.[71]

Vojenskou situaci v Řecku bylo možné zlepšit pouze s německou pomocí. Mussolini i Hitler doufali, že se této situaci vyhnou. Hitler si přál, aby na Balkáně zůstal klid, ale nemohl ignorovat hrozbu, kterou nyní představovalo zesílené britské vojenské angažmá v Řecku. Hitler se nakonec v březnu 1941 rozhodl, že k vyhnání Britů z celé řecké pevniny bude nutná rozsáhlá vojenská operace. Německá invaze do Řecka, která měla zachránit Mussoliniho neúspěšnou invazi, vyústila 23. dubna 1941 v kapitulaci Řecka.[72]

Hitler ve svém posledním testamentu z roku 1945 vyjadřuje nespokojenost s italským útokem na Řecko: ***„Nebýt potíží, které nám způsobili Italové a jejich idiotské tažení v Řecku, zaútočil bych na Rusko o několik týdnů dříve.“***[73] Hitler si nepochybně přál, aby Řecko a ostatní balkánské země zůstaly během války neutrální. zbývající řecké, britské a další spojenecké jednotky, stejně jako řecká vláda a král se stáhly na Krétu. Německé výsadkové jednotky se na Krétě vylodily 20. května 1941 a rychle se zmocnily kontroly nad hlavními letišti. Chaotická evakuace britských sil začala 26. května 1941, ale více než 11 000 britských vojáků bylo zajato a téměř 3 000 britských vojáků a námořníků zahynulo. Celá operace byla pro Velkou Británii katastrofou. Churchill a jeho poradci připustili, že bylo chybou vůbec posílat vojáky do Řecka.[74]

Italská vojenská neschopnost byla také důvodem, proč musel Hitler poslat vojáky do severní Afriky. Italský pokus o invazi do Británií drženého Egypta z italské kolonie Libye v prosinci 1940 byl odražen dobře vycvičenou anglo-indickou jednotkou o síle 35 000 mužů. Británie v tomto konfliktu získala 130 000 italských zajatců a ukořistila 380 tanků. V dubnu 1941 byla síla 92 000 italských a 250 000 habešských vojáků poražena u etiopského hlavního města Addis Abeby 40 000 africkými vojáky vedenými Brity. Spojenci po tomto konfliktu převzali kontrolu nad Addis Abebou a celou severovýchodní částí Afriky.

Generál Erwin Rommel dorazil do Afriky 12. února 1941 s úkolem zachránit situaci v severní Africe. Rommel byl jmenován velitelem nově zformovaných Afrika Korps a měl zabránit dalšímu italskému kolapsu v Libyi. Na základě svých předchozích zkušeností s kombinovanou leteckou a obrněnou válkou obsadily Rommelovy jednotky v červnu 1942 klíčový libyjský námořní přístav Tobruk a zatlačily Brity zpět hluboko do Egypta. Rommel se tak dostal na dostřel Suezského průplavu a ohrozil hlavní britskou zásobovací trasu s možností získat přístup k rozsáhlým ropným polím na Blízkém východě.[75]

Potíže se zásobováním vojsk po souši i po moři nakonec oslabily Rommelovu pozici v severní Africe. Britové obstáli u El Alameinu a Spojenci v listopadu 1942 znovu dobyli Tobruk. V březnu 1943 se Rommel vrátil do Německa na nemocenskou. Porážka v severní Africe byla dokonána, když se v květnu 1943 vzdalo Spojencům 250 000 vojáků Osy, z nichž polovina byla německá.[76]

Cílem německé invaze do severní Afriky bylo posílit italské síly a později případně narušit britské dodávky ropy a získat přístup k ropě na Blízkém východě. Cílem německé účasti v severní Africe nebyla německá územní expanze. Německá invaze do Jugoslávie byla reakcí na nečekané vojenské převzetí této země. V noci z 26. na 27. března 1941 provedla skupina srbských důstojníků převrat a zavedla vojenskou kontrolu nad jugoslávskou vládou. Hitler v souvislosti s jugoslávským převratem prohlásil: ***„I když v tomto převratu hrála velkou roli Velká Británie, hlavní roli hrálo sovětské Rusko. To, co jsem odmítl panu Molotovovi při jeho návštěvě Berlína, Stalin věřil, že může získat nepřímo proti naší vůli revoluční činností. Bez ohledu na podepsané smlouvy rozšiřovali bolševičtí vládci své ambice. Smlouva [sovětská] o přátelství s novým revolučním režimem [v Bělehradě] velmi rychle ukázala, jak hrozivé nebezpečí se stalo.“***[77]

Převrat v Jugoslávii rozdělil již tak politicky nestabilní zemi a vyprovokoval Němce k odsouzení nelegitimní nové vlády. Německo zaútočilo na Jugoslávii 6. dubna 1941 a během 12 dnů rychle porazilo jugoslávskou armádu. Porážka Jugoslávie byla snazší, protože Jugoslávie nebyla národnostně jednotnou zemí a velká část jejího obyvatelstva novou vládu nepodporovala. Slabý odpor jugoslávské armády měl během krátkého tažení za následek pouze 151 německých obětí.[78]

Incident v Malmédách

17. prosince 1944 muži 1. tankové divize SS údajně zavraždili více než 80 amerických válečných zajatců u Malmedy během bitvy v Ardenách. Takzvaný masakr v Malmedy byl spojeneckými médii hojně vysílán jako důkaz německé zlovůle. Z přehledu faktů však vyplývá, že Němci se během tohoto incidentu nedopustili ničeho špatného.

První tanková divize SS pod velením plukovníka Jochena Peipera narazila na kolonu téměř 200 amerických vojáků patřících k baterii B 285. polního pozorovacího praporu. Američané se vzdali asi po deseti minutách boje. Američané byli odzbrojeni (ale pravděpodobně ne tělesně prohledáni), bylo jim řečeno, aby se shromáždili na mýtině u silnice, a byli lehce střeženi několika Němci ve dvou vozidlech, polopásovém a pravděpodobně VW Schwimmwagen. Protože plukovník Peiper měl rozkaz dosáhnout určitého cíle v daném čase, pokračovala většina německých sil téměř bez přerušení v cestě.

Jakmile se německé tanky a další vozidla ztratily z dohledu, měli Američané velkou převahu nad hrstkou Němců, kteří je hlídali. Někteří Američané se pokusili uniknout do nedalekého lesa, protože věděli, že Američany obsazené Malmedy je vzdálené jen několik tisíc metrů. V důsledku toho vypukl naprostý chaos. Německé stráže na uprchlíky střílely. Další Američané, kteří slyšeli americké propagandistické historky o esesmanech masakrujících své vězně, se domnívali, že se blíží jejich konec, a také se pokusili o útěk. Několik dalších amerických vězňů vytáhlo ruční zbraně, které měli schované, nebo popadlo pušky, které se ještě povalovaly kolem, a stříleli na německé stráže.[79]

Hlavní německé síly vstoupily do oblasti několik minut poté, co se část Američanů dala na útěk. Američané se po několikaminutové přestřelce Němcům opět vzdali. Tentokrát byli zajatí američtí zajatci přísněji střeženi a pochodovali zpět na východ do zajetí. Ve třech přestřelkách, k nimž došlo během incidentu u Malmedy, přišlo podle dnešních odhadů o život méně než 70 amerických vojáků. Němci se při tomto střetnutí nedopustili ničeho špatného. Německé stráže měly plné právo střílet na americké zajatce, kteří se pokoušeli o útěk, i když vypuklo pandemonium, které způsobilo další americké oběti. Německo se v Malmedy nedopustilo žádného zločinu.[80]

Německé ministerstvo zahraničí vyšetřilo incident v Malmedy a 8. března 1945 předložilo švýcarské legaci oficiální odpověď: *„Německé*

vojenské úřady nařídily, aby bylo provedeno okamžité šetření, jakmile se v nepřátelském rozhlase objevily zprávy o údajném zastřelení 150 amerických válečných zajatců v oblasti Malmedy; šetřením bylo zjištěno, že zpráva není pravdivá. Na základě memoranda švýcarské legace provedly německé jednotky, které se v daném období angažovaly v oblasti Malmedy, nové vyšetřování. Tato vyšetřování obdobně prokázala, že američtí váleční zajatci nebyli popraveni. Zpráva, kterou údajně 15 takzvaných přeživších podalo ministerstvu zahraničí, je tedy nepravdivá.“[81]

Nešťastným důsledkem incidentu v Malmedy byl nárůst počtu německých válečných zajatců zabitých Američany. Ke spojeneckým zvěrstvům, jako bylo vraždění válečných zajatců v italském Biscari na rozkaz generála Pattona, docházelo již během války. V důsledku neuvěřitelné spojenecké nenávistné propagandy týkající se Malmedy však bylo následně americkými vojáky po jejich zajetí zastřeleno nespočetné množství většinou velmi mladých vojáků Waffen-SS. Hans Schmidt po rozhovorech s mnoha bývalými americkými vojáky z roku 1950 odhaduje, že spojenečtí vojáci kvůli incidentu v Malmedy zavraždili tisíce válečných zajatců Waffen-SS.[82]

Vliv spojenecké nenávistné propagandy na zacházení se zajatými německými válečnými zajatci po incidentu v Malmedy potvrzuje i jeden americký voják: *„Americké city vůči Němcům se zatvrdily v pomstychtivou nenávist. Šance na přežití nově dopadených německých válečných zajatců se značně snížily“*.[83] Většina amerických válečných memoárů také zmiňuje, že střílení německých válečných zajatců po incidentu v Malmedy bylo sice oficiálně odsuzováno, ale bylo běžné.[84]

Incident s válečnými zajatci v Saganu

Stalag Luft III byl zajatecký tábor vedený Luftwaffe během druhé světové války, který se nacházel poblíž dolnoslezského města Sagan. Tábor je známý především díky pokusu o útěk vězňů, který se zde odehrál pomocí tunelu. Dne 24. března 1944 v noci uprchlo z tábora na počáteční svobodu 76 spojeneckých vězňů. Nicméně 73 ze 76 uprchlých vězňů bylo později zajato Němci. Hitler chtěl původně všechny znovu dopadené vězně zastřelit jako příklad pro ostatní vězně, aby se nepokoušeli o útěk z tábora. Němečtí vojenští představitelé argumentovali proti popravám jako porušení Ženevské úmluvy. Hitler nakonec nařídil Heinrichu Himmlerovi, aby popravil 50 znovu zajatých vězňů. Incident v Saganu byl jedním z německých válečných zločinů

souzených v norimberském procesu. Britský žalobce David Maxwell Fyfe účinně vyslýchal Hermanna Göringa ohledně popravy 50 spojeneckých letců, kteří uprchli ze zajateckého tábora Sagan. Göring nemohl popřít, že jejich poprava byla porušením Ženevské úmluvy.[85]

Hladovění nizozemských civilistů

Životní podmínky v Holandsku se na začátku roku 1944 staly téměř nesnesitelnými. Holandské hospodářství bylo Německem ochuzeno o válečné prostředky a děti začínaly vykazovat známky podvýživy způsobené nedostatkem potravin. Němci v očekávání spojenecké invaze zaplavili rozsáhlé oblasti země. Spojenecké bombardování hrází v Holandsku také zpustošilo další tisíce hektarů. Bezohledné letecké bombardování nizozemských měst britskými a americkými bombardéry mělo za následek smrt civilistů i ničení majetku. Například při spojeneckém leteckém útoku na Nijmegen 22. února 1944 zahynulo 500 civilistů, několik stovek dalších bylo zraněno a třetina centra města se ocitla v troskách. Britský ministr zahraničí Anthony Eden prohlásil, že takové ztráty na životech a škody na majetku jsou *„součástí ceny za osvobození“*.[86]

V říjnu 1944 se nizozemská ekonomika ocitla na pokraji totálního kolapsu. Jedinou nadějí byly zásilky pomoci ze Švédska nebo shazování potravin letadly do okupovaného Nizozemska. V lednu 1945 byla nakonec zahájena malá švédská pomoc, která znamenala velkou vzpruhu pro morálku hladovějících Nizozemců. Do dubna 1945 se však Švédům podařilo dodat pouze 20 000 tun potravin a zásob. Ačkoli to bylo velmi vítané, nebyla to ani zdaleka dostatečná pomoc, která by nasytila 3,5 milionu hladovějících Nizozemců.[87]

Dne 12. dubna 1945 se německý říšský komisař v Nizozemsku Arthur Seyss-Inquart sešel s vůdci nizozemského odboje, aby vyjednali separátní mír a umožnili pomoc Nizozemsku. To vedlo k setkání spojeneckých zástupců a německých představitelů 28. dubna 1945, na kterém byly stanoveny výsadkové zóny pro letecké dodávky potravin a další pomoci. Následujícího dne nízko letící spojenecká letadla shodila na čtyři výsadkové zóny 500 tun zásob a zahájila tak masivní pomoc. Německá děla utichla a žádné spojenecké letadlo nebylo ztraceno. Dne 30. dubna 1945 byly mezi americkým generálem Walterem Bedellem Smithem a Seyss-Inquartem vyjednány podmínky příměří. Spojenečtí a němečtí důstojníci se rozdělili do

pracovních skupin a pečlivě stanovili přesná opatření, podle kterých se okamžitě otevřou silnice, přístavy a letecké trasy pro konvoje s humanitární pomocí. Spojenecké výsadky v Holandsku dodaly během následujících devíti dnů 7 000 tun potravin a zásob, zatímco nákladní automobily a lodě přivezly tisíce tun další pomoci. Nizozemci konečně dostávali potraviny a zásoby, které tak zoufale potřebovali.[88]

Utrpení nizozemského národa osvobozením neskončilo. Čekalo je dlouhé období obnovy. Důkladný průzkum západního Nizozemska, který po válce provedla sekce G-5 SHAEF, konstatoval: ***„Nemocnice jsou přeplněné pacienty v počátečním stadiu hladovění, tj. trpícími hladovým edémem. Příklady tohoto stavu jsou 15 000 případů v Amsterdamu a 10 000 v Haarlemu. Je však zřejmé, že počet pacientů v nemocnicích, jakkoli je velký, neodráží přesně stav společnosti. Při projížďce chudšími čtvrtěmi Amsterdamu i Rotterdamu bylo zřejmé, že mnoho lidí na ulicích a zejména těch, kteří jsou vidět uvnitř domů, skutečně potřebuje nemocniční léčbu, aby se mohli zotavit z následků dlouhého období podvýživy.“***[89]

Obecně uznávaný údaj o počtu mrtvých v důsledku hladomoru a souvisejících nemocí během války v Nizozemsku je 16 000.[90] Některé zdroje však odhadují, že během války zemřelo hlady 22 000 Nizozemců.[91] Seyss-Inquart byl souzen, odsouzen a oběšen v Norimberku za činy, *„které byly spáchány při okupaci Nizozemska“*. Tribunál uznal, že ***„je také pravda, že v některých případech Seyss-Inquart oponoval extrémním opatřením, která používaly jiné agentury, jako když se mu do značné míry podařilo zabránit [německé] armádě v provádění politiky spálené země“***.[92] Nicméně tribunál odsoudil Seyss-Inquarta za to, že připravil Nizozemce o potraviny, aby podpořil německé válečné úsilí.

Jedním z důvodů nizozemského hladomoru bylo odmítnutí Spojenců přijmout plán Herberta Hoovera na poskytnutí pomoci Holandsku a Belgii. Podle Hooverova plánu měl MVČK posílat potraviny na vlastní lodi, které by během cesty do Belgie hlídali neutrální pozorovatelé, a poté by je děti snědly za přítomnosti dozorců. Němci také souhlasili, že budou dorovnávat libru za libru všeho, co bylo podle Hooverova plánu shromážděno pro Holanďany. Hooverův návrh by Němcům nepřinesl žádný zisk. Churchill a další spojenečtí vůdci Hooverův plán odmítli a připravili obyvatele Belgie a Holandska o tolik potřebné potraviny. Hoover napsal: ***„Pro uskutečnění takové pomoci [Holandsku] neexistovaly žádné nepřekonatelné obtíže kromě postoje britské***

a americké vlády. V zámořských zemích Evropy byl dostatek přebytků potravin. Lodní doprava byla k dispozici, aniž by se snížila přeprava spojenců." Přijetí Hooverova plánu by nepřineslo spojeneckému válečnému úsilí žádnou újmu. Odmítnutím Hooverova plánu pomoci tedy Spojenci nesou hlavní odpovědnost za hladomor, který v Holandsku během války nastal.[93]

Nizozemci byli také připraveni o potraviny, když britské a americké úřady 2. listopadu 1944 odmítly povolit lodím Červeného kříže cestu po Rýnu ze Švýcarska do Nizozemska. Nizozemci o tuto operaci požádali a Němci s ní již souhlasili. Eisenhower to odmítl, protože jeho válečný plán počítal s bombardováním mostů přes Rýn. Eisenhower navíc tvrdil, že *„rychlý způsob, jakým Němci souhlasili s tím, aby se zásoby mohly pohybovat po Rýně, je podle našeho názoru motivován jejich snahou udržet řeku otevřenou pro své vlastní účely"*.[94] Eisenhowerovo odmítnutí povolit pomoc Červeného kříže se souhlasem Německa je dalším důvodem, proč Nizozemci během války hladověli. Eisenhower připravil Nizozemce o potraviny, aby podpořil válečné úsilí Spojenců.

Hladovění řeckých civilistů

Když německá armáda v dubnu 1941 ovládla Řecko, zabavili němečtí zásobovací důstojníci velké množství olivového oleje, rýže, pomerančů, citronů a dalších potravin. Když unavení a hladoví němečtí vojáci vstoupili do Atén, začali se v restauracích dožadovat jídla zdarma a rabovat domy a kolemjdoucí o jejich věci. Brzy v Řecku převládl hlad a podvýživa. Zatímco Italové začali posílat do Řecka další zásoby, aby situaci zmírnili, Německo odmítlo následovat jejich příkladu s odůvodněním, že by to ohrozilo potravinovou situaci v Německu.[95]

Přestože Řecko bylo převážně venkovskou zemí, pěstovalo především tržní plodiny, jako je olivový olej, tabák a rybíz. Řecko bylo z jedné třetiny závislé na ročním dovozu 450 000 tun amerického obilí, ale britská blokáda okupované Evropy odřízla Řecko od veškerého dovozu. V létě 1941 Červený kříž, americká vláda a skupiny ve Velké Británii tvrdily, že je nezbytné, aby britská vláda přehodnotila svou politiku blokády a umožnila Řecku přísun potravinové pomoci. Churchill zpočátku odmítal blokádu zrušit. Hoover označil Churchilla za *„extrémního militaristu, který zastával názor, že příležitostné vyhladovění žen a dětí je ospravedlnitelné"*.[96]

Hladomor v Řecku byl tak rozsáhlý, že Churchill nakonec povolil potravinovou pomoc Řecku přes blokádu. Byla to jediná významná výjimka, kterou Churchill během války z blokády okupované Evropy udělal. V lednu 1942 byly přes blokádu povoleny zásilky obilí a od dubna 1942 byl do řeckých přístavů povolen pravidelný přísun obilí a dalších potravin. Potraviny dovážené od Spojenců nikdy nestačily k nasycení řeckého obyvatelstva. Přestože spojenecký dovoz potravin zastavil rozsáhlý hladomor ve městech, Řekové nadále umírali hlady. Německá armáda odepřela potravinovou pomoc vesničanům v oblastech, kde působili řečtí partyzáni, a v letech 1943 a 1944 velká část řeckého venkova hladověla. Podle jednoho z odhadů zemřelo během druhé světové války na hlad a související nemoci půl milionu Řeků.[97]

Jiný historik odhaduje, že během německé okupace zemřelo hlady 300 000 Řeků.[98] Hladovění tolika řeckých civilistů bylo jednou z největších tragédií druhé světové války. Řecký hladomor byl způsoben kombinací několika faktorů. Za prvé, neuvážená invaze Itálie do Řecka rozšířila válku do oblasti, která měla zůstat po celou dobu války klidná. Za druhé, počáteční konfiskace potravin ze strany Německa a pozdější odmítnutí dodávek potravin znamenaly, že Řeky bude pronásledovat hladomor. A konečně počáteční odmítnutí Velké Británie ukončit blokádu dovozu do Řecka způsobilo zbytečný hladomor v zemi závislé na dovozu potravin.

Hladovění ruských civilistů

Od samého počátku invaze bylo politikou Německa žít z půdy v Sovětském svazu. Němečtí velitelé věděli, že zásobovací linie na východní frontě budou napjaté až k prasknutí. Několik málo dopravních tepen vedoucích na východ by bylo málo užitečných a mnoho hlavních sovětských silnic se rozpadalo na štěrkové cesty. Sovětská železniční síť by byla obtížně využitelná, protože její železniční tratě měly širší rozchod než německé. Také se očekávalo, že sovětská vojska při ústupu způsobí na železničních tratích velké škody. Aby se ulevilo nevyhnutelnému přetížení zbývajících železnic, rozhodla se německá armáda žít ze sovětské půdy s velmi malým množstvím potravin dovážených z Německa.[99]

Nikdy se nepředpokládalo, že by jednotky německé armády běžně plenily sovětské vesnice. Němečtí zásobovací důstojníci si však brzy uvědomili, že se jim politika žití ze sovětské půdy vymyká z rukou. Němečtí vojáci často bez výčitek vybírali potraviny od sovětského civilního obyvatelstva. Sovětští vesničané byli často vyháněni ze svých domovů a jejich majetek byl rozkrádán, přičemž němečtí vojáci se někdy dopouštěli nesmyslného vybíjení hospodářských zvířat. Německá armáda navíc nikdy nebyla schopna získat ze Sovětského svazu dostatečné množství potravin, které by pokrylo všechny jeho potravinové potřeby.[100]

Mnoho rolníků na Ukrajině zpočátku vítalo Němce jako osvoboditele, kteří je mohou osvobodit od tyranie sovětské vlády. Ukrajinští rolníci doufali, že Němci zruší sovětské kolektivy a znovu zavedou soukromé vlastnictví zemědělské půdy. Německo však propáslo cennou příležitost, když se mu nepodařilo zrušit nenáviděné kolektivy, a zemědělská produkce z Ukrajiny a dalších oblastí Sovětského svazu se během války ukázala být zklamáním.[101]

Výsledkem byl nedostatek potravin, které by stačily k nasycení německé armády i sovětského civilního obyvatelstva. V zimě 1941-1942 bojovala německá armáda na stále se prodlužující frontě, jejíž zásobovací linie se táhly až 1000 kilometrů po většinou nezpevněných cestách. Německé zásobovací jednotky nedokázaly dopravit k mužům na frontě dostatek potravin. Podvyživení a oslabení vyčerpáním a podvýživou němečtí vojáci brzy onemocněli tyfem a dalšími chorobami. Nacionálněsocialistické vedení rozhodlo, že okupovaná ruská území musí být donucena uvolnit své zásoby potravin bez ohledu na důsledky pro původní obyvatelstvo. Nyní bylo

důsledkem německé politiky, že ruské civilní obyvatelstvo zemře hlady dříve než německá vojska.[102]

Obléhání Leningradu, které trvalo od srpna 1941 do ledna 1944, je nejznámějším příkladem hladomoru v Sovětském svazu během války. Rozvinulo se proto, že se Sověti odmítli stáhnout z Leningradu na obranyschopnější linie a že Hitler odmítl povolit totální útok na město. Výsledná vojenská patová situace postupně snížila počet civilního obyvatelstva Leningradu hladem, bombardováním, zimou a nemocemi. Odhady počtu mrtvých v Leningradě se pohybují od půl milionu do milionu lidí. Jejich smrt byla způsobena nezájmem Stalina i Hitlera o osud nevinných leningradských civilistů.[103]

Sovětské zemědělství se během války dostalo na pokraj kolapsu. Vzhledem k tomu, že nejlepší zemědělská půda země byla až do roku 1943 ztracena ve prospěch Němců, sovětští zemědělci se snažili uživit obrovskou armádu a lid Sovětského svazu. V sovětských městech, jako byl Kyjev a Charkov, umíralo hlady velké množství civilistů. Kolektivizace v Sovětském svazu však umožnila vládě získat ze sovětských zemědělských podniků prakticky každou unci potravin a během války téměř uživit armádu a průmyslové dělníky. Sovětský svaz měl štěstí, že v období od [1941] do roku 1945 zůstalo klima pro zemědělství příznivé. Sucho, které postihlo Sovětský svaz v roce 1946, by během války způsobilo rozsáhlý hladomor a vážně by podkopalo sovětské válečné úsilí.[104]

Krádeže uměleckých a jiných cenností

Historici druhé světové války správně uvádějí, že nacionálněsocialistické Německo rabovalo obrazy, sochy a další cennosti národů, které si podrobilo. Ke správě kořisti byly zřízeny soukromé nadace, jako například Hitlerův Sonderauftrag Linz, Einsatzstab-Rosenberg Alfreda Rosenberga a Prapor zvláštních služeb Joachima von Ribbentropa. Mezi uloupená muzea patřila například muzea v Praze, Varšavě, Amsterdamu, Paříži, Římě, Kyjevě a Florencii. Čtyři paláce u Leningradu přišly o 34 000 předmětů a jen Varšava hlásila 13 512 chybějících uměleckých děl. Německo také získalo zlaté rezervy v hodnotě 621 milionů dolarů z Rakouska, Československa, Danzigu, Belgie, Nizozemska, Lucemburska a Itálie.[105]

Je důležité si uvědomit, že Německo nebylo v praktikování drancování jediné. Všechny významné spojenecké státy po válce rabovaly německé umělecké předměty a další cennosti. Například mnoho let po válce se německé umělecké poklady a další cennosti objevovaly ve Spojených státech. Rozpad Sovětského svazu v roce 1991 také odhalil kolosální a tajnou skrýš umění umístěnou v Muzeu trofejí na předměstí Moskvy. Toto muzeum, které nebylo nikdy otevřeno veřejnosti, bylo až po strop přeplněno cennými uměleckými a jinými předměty, které byly odepsány jako nezvěstné. Většina předmětů v Muzeu trofejí nebyla nikdy ani vybalena, natož katalogizována.[106]

Hlavním důvodem německé konfiskace francouzského umění byl pocit Německa, že mu Francie ve Versailleské smlouvě a v dřívějších dobách příliš mnoho vzala. Americký novinář William Shirer si do svého deníku poznamenal: „Německo zatím nepovažuje francouzsko-německé účty za vyřízené.“ Němci pořídili podrobný seznam všech uměleckých děl a cenných předmětů, které byly po roce 1919 propašovány z Německa. Hitler se rozhodl vymazat poslední zbytky Versailleské smlouvy a zahájit vymáhání pokladů, které Francie německému národu ukradla.[107]

Je třeba také poznamenat, že Německo legálně zakoupilo velké procento uměleckých děl v Evropě. Hitler a Hermann Göring měli pečlivě rozdělené nákupní operace ve Francii, Itálii, Beneluxu a dalších evropských zemích. Hitler jmenoval Hanse Posseho svým hlavním agentem pro nákup cenných obrazů na celém evropském kontinentu. Hned v prvním roce 1941 zakoupil Posse 475 obrazů a do roku 1945 nakoupil Hitlerovým jménem neuvěřitelných 8 000 obrazů.[108]

Pravděpodobně ještě nikdy v historii neměla umělecká díla pro vůdce politického hnutí takový význam. Hitler se zaměřil především na nákup uměleckých děl pro muzea v Německu a na vybudování centra germánského umění ve svém rodném městě Linci v Rakousku.[109] Göring, který do konce války nashromáždil více než 1 000 obrazů a soch, byl zřejmě motivován především osobní ziskuchtivostí.[110]

Německý program eutanazie

Pod vlivem spisů eugeniků považoval Hitler za nezbytné pro rasové zdraví a vojenskou efektivitu Německa odstranit duševně a geneticky vadné

občany. Dne 14. července 1933 zavedl nacionálněsocialistický režim povinnou sterilizaci Němců, o nichž se domníval, že trpí dědičnými slabostmi. Do vypuknutí druhé světové války bylo sterilizováno přibližně 360 000 Němců. V roce 1935 byly rovněž legalizovány potraty z eugenických důvodů. Teprve po vypuknutí druhé světové války však nacionálněsocialistické Německo plně realizovalo svůj program eutanazie.[111]

K první oficiální německé eutanazii došlo 25. července 1939, kdy byl usmrcen Gerhard Herbert Kretschmar. Tento chlapec se narodil 20. února 1939 a byl slepý, chyběla mu jedna noha a část jedné ruky a zdálo se, že je idiot. Rodiče dítěte se obrátili na Vůdcovo kancléřství a požádali o uspání dítěte. Poté, co Hitler viděl dokumenty a fotografie dítěte, pověřil doktora Karla Brandta, aby celou záležitost prošetřil a konzultoval s pediatry. Jakmile se všichni lékaři shodli, že diagnóza odpovídá podmínkám uvedeným v žádosti rodičů, Brandt povolil usmrcení dítěte.[112] Odhaduje se, že během války bylo eutanazií usmrceno 5 000 německých dětí.[113]

V srpnu 1939 dal Hitler svým blízkým spolupracovníkům najevo, že schvaluje každé opatření, které by mohlo být vnímáno jako zbavení postižených pacientů bolesti a utrpení. Pravděpodobně koncem podzimu nebo v zimě 1939 Hitler zpětně vydal dokument k 1. září 1939, který program eutanazie schvaloval. V oprávnění se uvádí: *„Říšský vůdce Bouhler a Dr. Med Brandt jsou pověřeni rozšířením pravomocí konkrétních jmenovitě určených lékařů tak, aby pacientům, kteří jsou na základě lidského úsudku považováni za nevyléčitelné, mohla být po co nejpečlivějším posouzení jejich stavu udělena smrt z milosti.“*[114]

Němečtí lékaři zjistili, že plynný oxid uhelnatý je nejbezbolestnější a nejhumánnější způsob eutanazie. Použití plynného oxidu uhelnatého se proto stalo standardní technikou usmrcování lidí v programu eutanazie dospělých, přičemž první usmrcení začala pravděpodobně v lednu 1940. Richard von Hegener vypozoroval, že pacienti ztrácejí vědomí do dvou až tří minut po vniknutí plynu do místnosti. Do pěti minut všichni pacienti upadli do „jakéhosi spánku“. Plyn byl ponechán puštěný půl hodiny, než do místnosti vstoupil lékař chráněný plynovou maskou, prohlédl těla a konstatoval, že všichni pacienti jsou mrtví.[115]

Německý program eutanazie s krycím názvem „Akce T-4“ probíhal v bývalých nemocnicích, které byly převzaty výhradně pro účely usmrcování, a v nemocnicích, které pokračovaly ve své předchozí funkci. Každá nemocnice

byla zodpovědná za usmrcování pacientů z určitého regionu Německa. Pacienti byli obvykle usmrcováni ve skupinách po 15 až 20 osobách, i když občas se do plynových komor vešlo mnohem více lidí. Podle jednoho odhadu bylo v šesti různých nemocnicích v Německu během války eutanazií usmrceno 80 000 dospělých osob.[116]

V srpnu 1941 sílil tlak veřejnosti na nacionálněsocialistický režim, aby program eutanazie ukončil. Vědomosti veřejnosti o programu eutanazie a rostoucí kritika ze strany církví, soudnictví a státní byrokracie patřily ke klíčovým faktorům, které vedly k ukončení první fáze eutanazie. Církevní představitelé, zejména biskup Clemens August Graf von Galen, dali mezinárodně najevo, že nacionálněsocialistické Německo zabíjí postižené děti a dospělé v bezprecedentním rozsahu. V kázání 3. srpna 1941 Galen otevřeně napadl pokrytectví a ekonomické zdůvodnění zabíjení postižených lidí. Místo aby Hitler Galena potrestal, nařídil 24. srpna 1941 zastavit program eutanazie.[117]

Navzdory Hitlerovu příkazu zastavit program eutanazie se později během války rozvinula druhá fáze programu. V letech 1941 až 1944 bylo z různých psychiatrických léčeben evakuováno a deportováno odhadem 35 000 pacientů, aby se uvolnilo místo pro tělesně nemocné a zraněné vojáky a civilisty. Tisíce z těchto evakuovaných duševně nemocných byly eutanazovány. Duševně nemocní pacienti byli nyní také zabíjeni ve vlastních ústavech, aniž by byli přemístěni. Počet pacientů, kteří měli být eutanazováni, nebyl centrálně organizován, ale záleželo na uvážení ředitele příslušného ústavu.[118]

V roce 1944 se operace eutanazie zintenzivnila a obětí programu zabíjení se stávalo stále více pacientů. Spojenecké nálety a selhávající komunikační linky ztěžovaly jakoukoli centralizovanou kontrolu operace eutanazie. Německý program eutanazie pokračoval především kvůli nedostatku nemocničních prostor a lůžek. Ve srovnání s miliony německých vojáků a civilistů, kteří zahynuli ve válce, se osud tisíců duševně nemocných, kteří nijak nepřispěli k válečnému úsilí, zdál být málo důležitý. Na rozdíl od let 1940 a 1941 se po pěti letech války odpor církví, soudů a obyvatelstva proti programu eutanazie výrazně zmenšil.[119]

Ačkoli Hitler schválil program eutanazie v dokumentu datovaném k 1. září 1939, neexistoval žádný oficiální zákon, který by eutanazii povoloval, protože Hitler se domníval, že by takový zákon podpořil odpor proti programu. Celý projekt byl v maximální možné míře utajován. V tomto ohledu lékaři

falšovali každý úmrtní list, aby program zabíjení utajili. Klíčovou zásadou při výběru falešné příčiny smrti byla lékařská věrohodnost: přiřazení nemoci odpovídající anamnéze pacienta, kterou se mohl nakazit. Označenými příčinami smrti mohlo být téměř cokoli - infekční onemocnění, zápal plic, mrtvice, infarkt nebo onemocnění jiných důležitých orgánů. Toto falšování lékařských záznamů svědčí o tom, že německý program eutanazie byl nezákonnou operací, kterou bylo třeba v zájmu zachování její existence před veřejností utajit.[120]

Používání plynových komor s oxidem uhelnatým v německém programu eutanazie je dobře zdokumentovanou skutečností. Jejich použití představuje zločin proti německému národu. Tradiční historici však nesprávně uvádějí, že použití plynových komor na oxid uhelnatý v programu eutanazie dospělých bylo předstupněm použití vražedných plynových komor v německých koncentračních táborech. Jak je uvedeno v osmé kapitole, neexistují žádné dokumentární ani forenzní důkazy o tom, že by se v německých koncentračních táborech někdy používaly vražedné plynové komory. Jeden z revizionistických historiků k nedostatku dokumentárních důkazů o existenci vražedných plynových komor v německých koncentračních táborech uvádí: *„Německé úřady vedly překvapivě podrobné záznamy o všech aspektech táborových záležitostí. Je však pozoruhodné, že neexistují žádné soudobé dokumentární důkazy o vražedných plynových komorách nebo o politice masového vyhlazování v táborech. Ani jeden soudobý německý dokument se nezmiňuje o zabíjení Židů v plynových komorách nebo o něm dokonce nemluví. Neexistují ani žádné dobové plány nebo schémata vyhlazovacích plynových komor. Stejně tak neexistuje žádný dokumentární důkaz, že by některá z různých místností nebo budov, o nichž se tvrdí, že sloužily jako popravčí plynová zařízení, byla skutečně někdy jako taková použita.“*[121]

Nacionálněsocialistická diskriminace Židů a rasová diskriminace

Ačkoli se nejedná o trestný čin, je faktem, že Adolf Hitler během své politické kariéry pronesl řadu hanlivých výroků na adresu Židů. Typická je tato pasáž z *Mein Kampf*: *„Život, který Židé žijí jako paraziti prosperující na podstatě jiných národů a států, vedl k rozvoji specifického charakteru, který kdysi popsal Schopenhauer, když o Židech hovořil jako o 'Velkém mistru lží'. Druh existence, který vede, nutí Žida k systematickému používání lži stejně*

přirozeně, jako jsou obyvatelé severního podnebí nuceni nosit teplé oblečení.“[122]

Židovské organizace byly takovými výroky velmi uraženy a neztrácely čas pokusy o podkopání Hitlerova nacionálněsocialistického režimu. V březnu 1933 vyzvaly k celosvětovému bojkotu zboží německé výroby na neomezenou dobu. Německá vláda odpověděla 1. dubna 1933 půldenním bojkotem židovských obchodů uvnitř Německa. Právě tento druhý akt se dostal na titulní stránky novin po celém světě jako důkaz „nacistické brutality“, zatímco o mnohem rozsáhlejším a škodlivějším bojkotu německého zboží ze strany Židů, který trval několik let, se téměř nemluvilo.[123]

Hitler, který obviňoval Židy z mnoha hospodářských problémů Německa, se ujal vlády v zemi, která byla válkou a inflací zcela zbídačena. Byl odhodlán ukončit nepříznivý vliv Židů na německou ekonomiku. V dubnu 1933 vydal Hitler nový zákon, který Židům znemožňoval zastávat pracovní místa státních zaměstnanců. Tento zákon způsobil, že hodně přes 1 000 Židů na akademických postech si začalo hledat místa v zahraničí.[124] Později byly přijaty další zákony diskriminující Židy a zanedlouho byli Židé vytlačeni ze státních úřadů, škol, vysokého školství a dalších veřejných sfér. Tato nacionálněsocialistická politika napomohla rozkvětu německé ekonomiky a na počátku roku 1938 mělo Německo zdaleka nejlepší hospodářství na světě.

Německý hospodářský úspěch byl hlavním důvodem, proč židovští představitelé využili Winstona Churchilla k agitaci za válku proti Německu. Churchilla finančně podporovala protiněmecká skupina „The Focus“, jejímiž členy byli převážně bohatí britští a američtí Židé.[125] Generál Robert E. Wood v senátním výboru prohlásil, že mu Churchill v listopadu 1936 řekl: ***„Německo začíná být příliš silné a my ho musíme rozbít.“*** Churchill také v roce 1936 prohlásil: ***„Donutíme Hitlera k válce, ať už ji chce, nebo ne“***.[126] Churchill byl výjimečným řečníkem a spisovatelem a účinně působil při burcování britského veřejného mínění proti Německu.

Hitler také věřil, že židovští vůdci ovládají amerického prezidenta Franklina D. Roosevelta a Sovětský svaz. Hitler se o židovské kontrole Roosevelta a Sovětského svazu zmiňuje ve svém projevu 11. prosince 1941, kdy vyhlásil Spojeným státům válku: ***„Kruh Židů kolem Roosevelta ho povzbuzoval [k odvádění pozornosti k zahraniční politice]. Se starozákonní pomstychtivostí považovali Spojené státy za nástroj, který by oni i on mohli použít k přípravě druhého Purimu proti národům Evropy, které jsou stále více***

protižidovsky naladěné. Tak se stalo, že se Židé v celé své satanské podlosti shromáždili kolem tohoto muže a on se na ně spoléhal. Víme, jaká síla stojí za Rooseveltem. Je to tentýž věčný Žid, který věří, že přišla jeho hodina, aby na nás uvalil stejný osud, jaký jsme všichni viděli a s hrůzou zažili v sovětském Rusku. Poznali jsme židovský ráj na Zemi z první ruky. Miliony německých vojáků osobně viděly zemi, kde toto mezinárodní židovstvo ničilo a vyhlazovalo lidi i majetek. Možná to prezident Spojených států nechápe. Pokud ano, svědčí to jen o jeho intelektuální omezenosti.“[127]

Hitler má pravdu, že Roosevelt byl obklopen židovskými poradci. Židovská historička Lucy Dawidowiczová poznamenala, že ***„Roosevelt sám přivedl do svého bezprostředního okolí více Židů než kterýkoli jiný prezident před ním nebo po něm“***. Částečný výčet Židů z Rooseveltova okolí zahrnuje např: Bernard Baruch, Felix Frankfurter, David E. Lilienthal, David Niles, Louis Brandeis, Samuel I. Rosenman, Henry Morgenthau, Jr., Benjamin V. Cohen, rabín Stephen Wise, Francis Perkins, Sidney Hillman, Herbert H. Lehman, Jesse I. Straus, Harold J. Laski, Charles E. Wyzanski, Samuel Untermyer, Edward Filene, David Dubinsky, Mordechaj Ezekiel, Abe Fortas, Isador Lubin, Harry Dexter White (Weiss), David Weintraub, Nathan G. Silvermaster, Harold Glasser, Irving Kaplan, Solomon Adler, Benjamin Cardozo, Anna Rosenbergová a řada dalších, téměř s vyloučením nežidovských poradců. V důsledku toho byl Roosevelt obklopen prostředím židovské nenávisti a nepřátelství vůči Německu.[128]

Hitler má také pravdu, že Židé ovládli Sovětský svaz. Kapitán Montgomery Schuyler, zpravodajský důstojník americké armády v Rusku v revolučním období, ve zprávě z 9. června 1919 uvedl: ***„Tabulka, kterou v roce 1918 sestavil Robert Wilton, dopisovatel londýnských Timesů v Rusku, ukazuje, že v té době bylo 384 komisařů, včetně dvou černochů, 13 Rusů, 15 Číňanů, 22 Arménů a více než 300 Židů. Z posledně jmenovaného počtu jich 264 přišlo ze Spojených států po pádu carské vlády“***. „Ruská revoluce“ tedy měla ve svém nejvyšším řídícím orgánu o 384 členech pouze 13 etnických Rusů a více než 300 Židů.[129]

Zprávy britských zpravodajských služeb rovněž potvrzují, že Židé řídili komunistickou revoluci v Sovětském svazu. V první větě obsáhlé zprávy britské rozvědky z 16. července 1919 se uvádí: ***„V současné době existují jednoznačné důkazy o tom, že bolševismus je mezinárodní hnutí řízené Židy“***. Dokonce i Winston Churchill v článku uveřejněném v Illustrated Sunday Herald

8. února 1920 napsal: ***„Není třeba přehánět, jakou roli sehráli tito mezinárodní a z velké části ateističtí Židé při vytváření bolševismu a při skutečném vyvolání ruské revoluce.“***[130]

Hitlerovým konečným řešením židovské otázky bylo donutit všechny Židy opustit Německo. Taková politika byla velmi diskriminační a nespravedlivá vůči většině německých Židů. Protože však Židé byli hnací silou komunismu, Hitler se domníval, že Židy je třeba vyhnat, aby se odstranil jejich podvratný vliv na Německo. Hitler a mnozí komentátoři se také domnívali, že německý hospodářský program by nemohl být úspěšný, pokud by se v Německu ponechala nedotčená židovská mocenská struktura.[131]

Nucené přesuny obyvatelstva byly kodifikovány jako zločin proti lidskosti ve statutu Mezinárodního trestního soudu.[132] Hitlerův nucený odsun Židů z Německa by tak podle současného mezinárodního práva představoval zločin. Je však třeba poznamenat, že v době, kdy se Hitler stal německým kancléřem, bylo po druhé světové válce vyhnáno ze své vlasti více než dvacetkrát více etnických Němců, než kolik bylo v Německu Židů. Tito etničtí Němci také přišli v podstatě o veškerý svůj majetek a byli odsunuti za brutálních podmínek, při nichž miliony z nich zemřely. Osud německých vyhnanců představuje podle současného mezinárodního práva mnohem větší zločin než Hitlerův pokus o nucený odsun Židů z Německa.

Nacionálněsocialistické Německo sice praktikovalo rasovou diskriminaci, ale je mýtem, že se Německo prohlašovalo za „panskou rasu“. Hitler nikdy nic takového netvrdil ani nepoužil žádný termín vzdáleně připomínající „panskou rasu“. Místo toho Hitler používal termín „árijský“, který označoval všechny germánské národy Evropy, včetně Britů, Nizozemců, Švédů, Norů, Švýcarů a všech ostatních evropských národů germánského původu.[2][133] Termín „panská rasa“, tak milovaný protiněmecky smýšlejícími lidmi, nebyl nikdy používán ani při školení SS.[134]

---

[2] Autor zde mylně popsal význam termínu „árijec“, který se neomezuje pouze na (lingvisticky-kulturně) „germánské národy“ Evropy, nýbrž zahrnoval všechny původní národy evropy, jak dokládá říšský matriční dokument *Ahnenpaß*: ***„Pojem árijského původu. Protože dle poznatků rasové nauky vykazuje německý národ vedle určujícího vlivu nordické rasy také v nižším a početně nezachytitelném rozsahu jiné více nebo méně příbuzné rasové komponenty, které jsou také stavebními kameny evropských sousedních národů, zvolil se pro tento nadřazený pojem celku ras, které jsou obsaženy v německém národě, označení „árijský" (lišící se od jazykovědy!), a tím se sdružila německá a této těsně příbuzná krev do rasové jednoty. Přesně ten stejný rozsah má pojem „německá a druhově příbuzná krev" v Zákoně o říšských občanech. Árijského původu (=“deutschblütig“) je podle toho ten člověk,***

Západní tisk se také snažil vymýšlet rasové spory v Německu, i když žádné neexistovaly. Na olympijských hrách v Berlíně v roce 1936 četné noviny psaly, že Hitler po získání zlaté olympijské medaile pohrdl černochem Jessem Owensem. Když se Owense zeptali, jak se cítil, když ho Vůdce pohrdl, Owens odpověděl: ***„Když jsem procházel kolem kancléře, vstal, mávl na mě rukou a já mu mávnutí oplatil. Myslím, že spisovatelé projevili nehezký vkus, když kritizovali muže této hodiny v Německu.“***[135] Jesse Owens měl pocit, že se k němu na olympijských hrách v Berlíně v roce 1936 všichni chovali dobře.

Diskriminaci svých menšin praktikovaly i další národy zapojené do druhé světové války. V letech 1933-1938 opouštělo Polsko v průměru 100 000 Židů ročně, aby unikli diskriminaci. Pro srovnání: Německo ve stejném období opouštělo 25 000 až 28 000 Židů ročně. Polsko přijalo 29. března 1938 velké množství dalších protižidovských zákonů, jejichž extrémnost dobře vypovídala o polské nenávisti vůči Židům. Poláci se snažili podpořit emigraci co největšího počtu Židů z Polska s co nejmenšími náklady.[136] Ve Spojených státech se rovněž uplatňovala rasová diskriminace černochů, přičemž diskriminační byly zejména zákony Jima Crowa na hlubokém Jihu.

---

který je z pohledu německého národa nedotčen cizorasovými prvky. Jako cizí zde především platí krev Židů a Cikánů, žijících také v evropském sídelním prostoru, krev asijských a afrických ras a původních obyvatel Austrálie a Ameriky (Indiáni), zatímco např. Angličan nebo Švéd, Francouz nebo Čech, Polák nebo Ital, pokud je sám nedotčen těmito také jemu cizími krevními prvky, musí být považován za příbuzného, tedy za árijského, ač třeba bydlí ve své vlasti, ve východní Asii nebo v Americe nebo je třeba občanem USA nebo nějakého jihoamerického svobodného státu.“ V souvislosti s otázkou národů „germánského původu“ je rovněž nutno zdůraznit, že toto hojně citované názvosloví v literatuře Třetí říše je převzato z definice Houstona Stewarta Chamberlaina, jež ve své knize *Základy devatenáctého století* o „Germánech“ rozvádí: ***„V této knize rozumím slovem „Germáni“ různé severoevropské národnosti, kteří jako Keltové, Germáni a Slovani vstupují do dějin a z nichž…vznikly národy moderní Evropy. Že původně pocházely z jediné rodiny je jisté; přece se ale Germáni v úzkém, tacitovském smyslu ukázali natolik duševně, mravně a fysicky převyšující své příbuzné, že nás to opravňuje jejich jméno použít jako název celé rodiny… Co nás spojuje v organickou jednotu… je germánská krev… Význam každého národa…závisí na poměru germánské krve v jeho obyvatelstvu.“*** A: ***„Zaměňovat germánské a německé je…nesprávné… Neboť přímé napojení Němců na staré Germány zakrývá skutečnost, že německý sever Evropy je skoro čistě germánský v úzkém smyslu, a přehlíží fakt, že právě Německo, ve středu Evropy, povstalo promíšením tří větví – Keltů, Germánů a Slovanů – jímž nabyl tento národ své zvláštní nacionální zabarvení a bohatství svých schopností.“*** A v předmluvě českého vydání se píše: ***„Jsou to národové severoevropští, potomci Keltů, Slovanů a Germánů, jež autor – právem, neprávem? – pro jejich příbuznost tělesnou i duševní a kvůli zjednodušenému pojmenování shrnuje pod název „germánská rasa“. Netřeba se dát mýlit a svádět pouhým názvem „Germáni“ po vysvětlení, které autor sám na více místech podává.“*** – pozn. překl.

Britští představitelé se také veřejně vyjadřovali extrémně rasisticky. Lord Halifax, hlavní britský architekt války proti Německu, ve svém prvním projevu v Dolní sněmovně prohlásil, že Britové jsou „nadřazenou rasou“ v rámci impéria, které zahrnuje více než čtvrtinu světové populace. Neexistuje žádný záznam o tom, že by Halifax svůj první projev v britském parlamentu odvolal nebo se za něj veřejně omluvil.[137] Winston Churchill v květnu 1943 prohlásil americkému viceprezidentovi Henrymu Wallaceovi, že Amerika a Velká Británie by se neměly omlouvat za anglosaskou nadřazenost, protože Anglosasové jsou nadřazení.[138]

Nakonec se legální sterilizace a eugenika prováděly kromě Německa i v dalších zemích. Ve Spojených státech bylo do roku 1941 provedeno přibližně 36 000 legálních sterilizací a v Dánsku, Norsku a dalších zemích platily zákony umožňující sterilizaci. [139] Spojené státy, Velká Británie, Polsko a další evropské národy tedy neměly žádný legitimní důvod jednat tak, jako by německá rasová a eugenická diskriminace byla ve světě ojedinělá.

Poznámky

[1] Bessel, Richard, Germany 1945: From War to Peace, Londýn: Harper Perennial, 2010, s. 391.

[2] Hitchcock, William I., The Bitter Road to Freedom, A New History of the Liberation of Europe, New York: Free Press, 2008, s. 373.

[3] Tolstoy, Nikolai, Victims of Yalta: The Secret Betrayal of the Allies 1944-1947, New York a Londýn: Pegasus Books, 1977, s. 33-34.

[4] Tamtéž, s. 34.

[5] Conquest, Robert, Stalin: Breaker of Nations, New York: Viking Penguin, 1991, s. 241.

[6] Teplyakov, Yuri, „Stalin's War Against His Own Troops: The Tragic Fate of Soviet Prisoners of War in German Captivity," The Journal of Historical Review, sv. 14, č. 4, červenec/srpen 1994, s. 6.

[7] Tolstoy, Nikolai, Victims of Yalta: The Secret Betrayal of the Allies 1944-1947, New York a Londýn: Pegasus Books, 1977, s. 55.

[8] Teplyakov, Yuri, „Stalin's War Against His Own Troops: The Tragic Fate of Soviet Prisoners of War in German Captivity," The Journal of Historical Review, sv. 14, č. 4, červenec/srpen 1994, s. 4, 6.

[9] Tamtéž, s. 6-7.

[10] Snyder, Timothy, Bloodlands: Europe Between Hitler and Stalin, New York: Basic Books, 2010, s. 176-177, 179.

[11] Strik-Strikfeldt, Wilfried, Against Stalin and Hitler; Memoir of the Russian Liberation Movement 1941-5, Londýn: Macmillan, 1970, s. 49-50.

[12] Tolstoy, Nikolai, Victims of Yalta: The Secret Betrayal of the Allies 1944-1947, New York a Londýn: Pegasus Books, 1977, s. 35.

[13] Snyder, Timothy, Bloodlands: Europe Between Hitler and Stalin, New York: Basic Books, 2010, s. 184.

[14] Tolstoy, Nikolai, Victims of Yalta: The Secret Betrayal of the Allies 1944-1947, New York a Londýn: Pegasus Books, 1977, s. 41.

[15] Solzhenitsyn, Aleksandr I., The Gulag Archipelago, 1918-1956: An Experiment in Literary Investigation (sv. I), New York: Harper & Row, Publishers, 1974, s. 240.

[16] Shepherd, Ben, War in the Wild East: The German Army and Soviet Partisans, Cambridge, MA a Londýn: Harvard University Press, 2004, s. 53.

[17] MacLean, French L., The Cruel Hunters: SS-Sonderkommando Dirlewanger: Hitler's Most Notorious Anti-Partisan Unit, Atglen, PA: Schiffer Military History, 1998, s. 85-87, 91.

[18] Snyder, Timothy, Bloodlands: Europe Between Hitler and Stalin, New York: Basic Books, 2010, s. 233-234.

[19] MacLean, French L., The Cruel Hunters: SS-Sonderkommando Dirlewanger Hitler's Most Notorious Anti-Partisan Unit, Atglen, PA: Schiffer Military History, 1998, s. 69-70.

[20] Shepherd, Ben, War in the Wild East: The German Army and Soviet Partisans, Cambridge, MA a Londýn: Harvard University Press, 2004, s. 77-78.

[21] Tamtéž, s. 188-189.

[22] Tamtéž, s. 189.

[23] MacLean, French L., The Cruel Hunters: SS-Sonderkommando Dirlewanger Hitler's Most Notorious Anti-Partisan Unit, Atglen, PA: Schiffer Military History, 1998, s. 110, 153.

[24] Tamtéž, s. 12, 73.

[25] Hitchcock, William I., The Bitter Road to Freedom: A New History of the Liberation of Europe, New York: Free Press, 2008, s. 260.

[26] Mazower, Mark, Hitler’s Empire: How the Nazis Ruled Europe, New York: The Penguin Press, 2008, s. 487.

[27] Shepherd, Ben, War in the Wild East: The German Army and Soviet Partisans, Cambridge, MA a Londýn: Harvard University Press, 2004, s. 126-128.

[28] Tamtéž, s. 168, 174, 185-186.

[29] Slepyan, Kenneth, Stalin’s Guerrillas: Soviet Partisans in World War II, Lawrence, KS: University Press of Kansas, 2006, s. 65.

[30] De Zayas, Alfred M., The Wehrmacht War Crimes Bureau, 1939-1945, Lincoln: University of Nebraska Press, 1989, s. 106.

[31] Mazower, Mark, Hitler's Empire: How the Nazis Ruled Europe, New York: The Penguin Press, 2008, s. 490-491.

[32] Gerwarth, Robert, Hitler's Hangman: The Life of Heydrich, New Haven a Londýn: Yale University Press, 2011, s. 10-13.

[33] Tamtéž, s. 280-281.

[34] Tamtéž, s. 282.

[35] Tamtéž, s. 284-285.

[36] Burleigh, Michael, Moral Combat: Good and Evil in World War II, New York: HarperCollins Publishers, 2011, s. 305-306.

[37] Gerwarth, Robert, Hitler's Hangman: The Life of Heydrich, New Haven a Londýn: Yale University Press, 2011, s. 4-5, 285.

[38] Davies, Norman, Heart of Europe: The Past in Poland's Present, Oxford: Oxford University Press, 2001, s. 57, 61-62.

[39] Davies, Norman, No Simple Victory: World War II in Europe, 1939-1945, New York: Viking Penguin, 2006, s. 314-315.

[40] Tamtéž, s. 119. Viz též MacLean, French L., The Cruel Hunters: SS-Sonderkommando Dirlewanger Hitler's Most Notorious Anti-Partisan Unit, Atglen, PA: Schiffer Military History, 1998, s. 175.

[41] MacLean, French L., The Cruel Hunters: SS-Sonderkommando Dirlewanger Hitler's Most Notorious Anti-Partisan Unit, Atglen, PA: Schiffer Military History, 1998, s. 176, 181, 196.

[42] Lande, D. A., Resistance!: Occupied Europe and Its Defiance of Hitler, Osceola, WI: MBI Publishing Company, 2000, s. 50.

[43] MacLean, French L., The Cruel Hunters: SS-Sonderkommando Dirlewanger Hitler's Most Notorious Anti-Partisan Unit, Atglen, PA: Schiffer Military History, 1998, s. 196.

[44] Tamtéž, s. 175, 196.

[45] Schmidt, Hans, SS Panzergrenadier: A True Story of World War II, Pensacola, FL: Hans Schmidt Publications, 2001, s. 76.

[46] Mazower, Mark, Hitler's Empire: How the Nazis Ruled Europe, New York: The Penguin Press, 2008, s. 500.

[47] Davies, Norman, No Simple Victory: World War II in Europe, 1939-1945, New York: Viking Penguin, 2006, s. 318.

[48] Lande, D. A., Resistance!: Occupied Europe and Its Defiance of Hitler, Osceola, WI: MBI Publishing Company, 2000, s. 154-155.

[49] Davies, Norman, No Simple Victory: World War II in Europe, 1939-1945, New York: Viking Penguin, 2006, s. 315.

[50] Mattson, Gregory L., SS-Das Reich: The History of the Second SS Division 1939-45, St. Paul, MN: MBI Publishing Company, 2002, s. 135-136.

[51] Mazower, Mark, Hitler's Empire: How the Nazis Ruled Europe, New York: The Penguin Press, 2008, s. 497.

[52] Tamtéž, s. 483-484.

[53] Tamtéž, s. 485, 516.

[54] Irving, David, Nuremberg: The Last Battle, London: Focal Point Publications, 1996, s. 254.

[55] Lunde, Henrik O., Hitler's Pre-Emptive War: The Battle for Norway 1940, Philadelphia a Newbury: Casemate, 2010, s. 44.

[56] Tamtéž, s. 50, 57.

[57] Tamtéž, s. 55, 63.

[58] Tamtéž, s. 80.

[59] Tamtéž, s. 34, 85-86, 95-96.

[60] Keegan, John, The Second World War, New York: Viking Penguin, 1990, s. 50.

[61] Lunde, Henrik O., Hitler's Pre-Emptive War: The Battle for Norway 1940, Philadelphia a Newbury: Casemate, 2010, s. 542-543, 545.

[62] Tamtéž, s. 544.

[63] Tamtéž, s. 545, 551.

[64] Bradberry, Benton L., The Myth of German Villainy, Bloomington, IN: AuthorHouse, 2012, s. 361-362.

[65] Tamtéž, s. 361-363.

[66] Irving, David, Hitler's War, New York: Avon Books, 1990, s. 286.

[67] Evans, Richard J., The Third Reich at War, 1939-1945, London: Penguin Books, 2008, s. 124-125, 127, 131.

[68] Bradberry, Benton L., The Myth of German Villainy, Bloomington, IN: AuthorHouse, 2012, s. 363.

[69] Kershaw, Ian, Fateful Choices: Ten Decisions That Changed the World, 1940-1941, New York: The Penguin Press, 2007, s. 165-166.

[70] Tamtéž, s. 130, 166.

[71] Tamtéž, s. 176.

[72] Tamtéž, s. 177, 180.

[73] Fraser, L. Craig, The Testament of Adolf Hitler: The Hitler-Bormann Documents, s. 39.

[74] Evans, Richard J., The Third Reich at War, 1939-1945, London: Penguin Books, 2008, s. 155.

[75] Tamtéž, s. 148-150.

[76] Tamtéž, s. 467-468.

[77] "The Reichstag Speech of 11 December 1941: Hitler's Declaration of War Against the United States", The Journal of Historical Review, roč. 8, č. 4, zima 1988-1989, s. 394-395.

[78] Keegan, John, The Second World War, New York: Viking Penguin, 1990, s. 151, 155-156.

[79] Schmidt, Hans, SS Panzergrenadier: A True Story of World War II, Pensacola, FL: Hans Schmidt Publications, 2001, s. 134-136.

[80] Tamtéž, s. 136-137.

[81] De Zayas, Alfred M., The Wehrmacht War Crimes Bureau, 1939-1945, Lincoln: University of Nebraska Press, 1989, s. 119.

[82] Schmidt, Hans, SS Panzergrenadier: A True Story of World War II, Pensacola, FL: Hans Schmidt Publications, 2001, s. 141.

[83] Hitchcock, William I., The Bitter Road to Freedom: A New History of the Liberation of Europe, New York: Free Press, 2008, s. 80.

[84] Tamtéž.

[85] Irving, David, Nuremberg: The Last Battle, London: Focal Point Publications, 1996, s. 216, 235.

[86] Hitchcock, William I., The Bitter Road to Freedom: A New History of the Liberation of Europe, New York: Free Press, 2008, s. 101.

[87] Tamtéž, s. 103-105.

[88] Tamtéž, s. 114-117.

[89] Tamtéž, s. 118.

[90] Tamtéž, s. 122.

[91] Collingham, Lizzie, The Taste of War: World War II and the Battle for Food, New York: The Penguin Press, 2012, s. 177.

[92] Taylor, Telford, The Anatomy of the Nuremberg Trials: A Personal Memoir, New York: Alfred A. Knopf, 1992, s. 595-596.

[93] Bacque, James, Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians under Allied Occupation, 1944-1950, 2. vydání, Vancouver, Britská Kolumbie: Talonbooks, 2007, s. 86-88.

[94] Hitchcock, William I., The Bitter Road to Freedom: A New History of the Liberation of Europe, New York: Free Press, 2008, s. 105.

[95] Evans, Richard J., The Third Reich at War, 1939-1945, Londýn: Penguin Books, 2008, s. 156.

[96] Collingham, Lizzie, The Taste of War: World War II and the Battle for Food, New York: The Penguin Press, 2012, s. 166-167.

[97] Tamtéž, s. 167-168.

[98] Burleigh, Michael, The Third Reich: A New History, New York: Hill and Wang, 2000, s. 416-417.

[99] Collingham, Lizzie, The Taste of War: World War II and the Battle for Food, New York: The Penguin Press, 2012, s. 184.

[100] Tamtéž, s. 185-186.

[101] Tamtéž, s. 186-188.

[102] Tamtéž, s. 199-204.

[103] Davies, Norman, No Simple Victory: World War II in Europe, 1939-1945, New York: Viking Penguin, 2006, s. 302.

[104] Collingham, Lizzie, The Taste of War: World War II and the Battle for Food, New York: The Penguin Press, 2012, s. 219, 226-227.

[105] Davies, Norman, No Simple Victory: World War II in Europe, 1939-1945, New York: Viking Penguin, 2006, s. 342.

[106] Tamtéž, s. 343.

[107] Nicholas, Lynn H., The Rape of Europa: The Fate of Europe's Treasures in the Third Reich and the Second World War, New York: Alfred A. Knopf, 1995, s. 116, 121, 143.

[108] Tamtéž, s. 49, 156-157.

[109] Evans, Richard J., The Third Reich at War, 1939-1945, Londýn: Penguin Books, 2008, s. 592.

[110] Nicholas, Lynn H., The Rape of Europa: The Fate of Europe's Treasures in the Third Reich and the Second World War, New York: Alfred A. Knopf, 1995, s. 344-345, 380-381.

[111] Evans, Richard J., The Third Reich at War, 1939-1945, Londýn: Penguin Books, 2008, s. 77-78.

[112] Schmidt, Ulf, Karl Brandt: The Nazi Doctor, New York: Continuum Books, 2007, s. 118-119.

[113] Evans, Richard J., The Third Reich at War, 1939-1945, Londýn: Penguin Books, 2008, s. 81.

[114] Schmidt, Ulf, Karl Brandt: The Nazi Doctor, New York: Continuum Books, 2007, s. 125, 132-133.

[115] Tamtéž, s. 138-139.

[116] Evans, Richard J., The Third Reich at War, 1939-1945, Londýn: Penguin Books, 2008, s. 82, 85, 89-90.

[117] Schmidt, Ulf, Karl Brandt: The Nazi Doctor, New York: Continuum Books, 2007, s. 162-163, 166-167. Viz také Evans, Richard J., The Third Reich at War, 1939-1945, Londýn: Penguin Books, 2008, s. 99-100.

[118] Tamtéž, s. 223, 239.

[119] Tamtéž, s. 222, 242-244, 249.

[120] Lifton, Robert Jay, The Nazi Doctors: Medical Killing and the Psychology of Genocide, New York: Basic Books, Inc., 1986, s. 64, 74.

[121] „Extermination Camp Propaganda Myths," in Gauss, Ernst (ed.), Dissecting the Holocaust: The Growing Critique of Truth and Memory, Capshaw, AL: Theses and Dissertations Press, 2000, s. 287.

[122] Hitler, Adolf, Mein Kampf, přeložil James Murphy, Londýn: Hurst and Blackett Ltd., 1942, s. 173.

[123] Schmidt, Hans, Hitler Boys in America: Re-Education Exposed, Pensacola, FL: Hans Schmidt Publications, 2003, s. 14.

[124] Powers, Thomas, Heisenberg's War: The Secret History of the German Bomb, New York: Alfred A. Knopf, 1993, s. 185.

[125] Bradberry, Benton L., The Myth of German Villainy, Bloomington, IN: AuthorHouse, 2012, s. 322. The Focus se původně jmenovala Anti-Nazi Council. Název byl později v červenci 1936 změněn na The Focus na základě přání Churchilla, který chtěl méně negativní název. Viz Irving, David, Churchill's War (Vol. One), New York: Avon Books, 1987, s. 54, 59. Churchillova pomoc při založení a fungování The Focus je popsána v Gilbert, Martin, Churchill and the Jews: A Lifelong Friendship, New York: Henry Holt and Company, LLC, 2007, s. 136.

[126] Walendy, Udo, Truth for Germany: The Guilt Question of the Second World War, Washington, D.C.: THE BARNES REVIEW, 2013, s. 275-276.

[127] „The Reichstag Speech of 11 December 1941: Hitler's Declaration of War Against the United States," The Journal of Historical Review, sv. 8, č. 4, zima 1988-1989, s. 406, 411.

[128] Bradberry, Benton L., The Myth of German Villainy, Bloomington, IN: AuthorHouse, 2012, s. 321, 339.

[129] Duke, David, Jewish Supremacism: My Awakening to the Jewish Question, 2. vydání, Mandeville, LA: Free Speech Press, 2007, s. 47-48.

[130] Tamtéž, s. 45-46, 48.

[131] Schmidt, Hans, Hitler Boys in America: Re-Education Exposed, Pensacola, FL: Hans Schmidt Publications, 2003, s. 58.

[132] De Zayas, Alfred-Maurice, A Terrible Revenge: The Ethnic Cleansing of the East European Germans, 2. vydání, New York: Palgrave Macmillan, 2006, s. 154.

[133] Bradberry, Benton L., The Myth of German Villainy, Bloomington, IN: AuthorHouse, 2012, s. 268-269.

[134] Schmidt, Hans, SS Panzergrenadier: A True Story of World War II, Pensacola, FL: Hans Schmidt Publications, 2001, s. 52.

[135] Schaap, Jeremy, Triumph: The Untold Story of Jesse Owens and Hitler's Olympics, New York: Houghton Mifflin Company, 2007, s. 193.

[136] Hoggan, David L., The Forced War: When Peaceful Revision Failed, Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989, s. 151-152.

[137] Tamtéž, s. 96, 187.

[138] Toye, Richard, Churchill's Empire: The World That Made Him and the World He Made, New York: Henry Holt and Company, 2010, s. 240-241.

[139] Nicholas, Lynn H., Cruel World: The Children of Europe in the Nazi Web, New York: Alfred A. Knopf, 2005, s. 15-16.

Epilog - Uspořádání moderního světa

Druhá světová válka byla údajně vedena s cílem zastavit fašistickou agresi a vytvořit demokratické instituce v osvobozených evropských zemích. V pozoruhodně krátké době po skončení války však Sovětský svaz bezohledně podrobil východní Evropu své totalitní kontrole. Rudá armáda přivedla do každé sovětské okupované země tajné policisty vycvičené v Moskvě, místní komunisté ovládli národní sdělovací prostředky a zlikvidovali mládežnické skupiny a další občanské organizace. Sověti také brutálně zatýkali, vraždili a deportovali lidi, které považovali za protisovětské, a prosazovali politiku etnických čistek.[1]

Dne 5. března 1946, necelých deset měsíců po porážce Německa, pronesl Winston Churchill ve Fultonu ve státě Missouri svůj dramatický projev o železné oponě. Churchill v tomto projevu prohlásil: ***„Na scény, které byly tak nedávno osvětleny vítězstvím Spojenců, padl stín... Komunistické strany, které byly ve všech těchto východních státech Evropy velmi malé, se dostaly k převaze a moci daleko přesahující jejich počet a všude se snaží získat totalitní kontrolu.“***[2] Churchill tak uznal, že Sovětský svaz získává kontrolu nad východní Evropou. Válka údajně vedená za demokracii a svobodu se pro obyvatele východoevropských národů změnila v noční můru.

Historický odkaz druhé světové války

Konec druhé světové války neúprosně vedl k zahájení studené války. Úhlavní nepřítel Německa během války - Sovětský svaz - se brzy stal nepřítelem všech národů svobodného světa. I po odhalení zlé povahy Sovětského svazu však historici nadále psali, že za rozpoutání druhé světové války nese výhradní odpovědnost Německo. Dějiny píší vítězové a ti dělali vše pro to, aby jejich činy působily dobře. Jak koncem čtyřicátých let slavně prohlásil Churchill: *„Dějiny ke mně budou laskavé, protože je hodlám psát já“*.[3]

Mocné historické zájmy se zorganizovaly tak, aby zmařily a skryly pravdu o počátcích druhé světové války. Metody, které různé skupiny zainteresované na zatemnění historické pravdy používaly, se dělily do čtyř hlavních kategorií: 1) vyloučení revizionistických historiků z přístupu k veřejným dokumentům, které byly volně k dispozici historikům establishmentu; 2) zastrašování vydavatelů před publikováním revizionistických knih a článků; 3) ignorování

nebo zastírání revizionistických publikací; a 4) očerňování revizionistických autorů a jejich knih. V důsledku toho se historie stala hlavní intelektuální obětí druhé světové války.[4]

Na Západě jsou archivy spravovány tak, aby předkládaly verzi historie přijatelnou pro etablovanou autoritu. Dokumenty a fotografie poškozující spojence z archivů pohodlně zmizely. Jak uvádí jeden americký profesor: „Za třicet let, co se zabývám americkými dějinami, jsem nezažil, že by se archivy jevily jako politická agentura výkonné moci v takové míře, jako je tomu nyní. Dříve se o archiváři Spojených států uvažovalo jako o profesionálním vědci. Nyní se z něj stal někdo, kdo plní politické požadavky.“ Utajování pokračuje dodnes. [5]

Historici, kteří zpochybňovali oficiální verzi počátků druhé světové války, ohrožovali svou profesní pověst i živobytí. Harry Elmer Barnes v této souvislosti napsal: *„Ve všech podstatných rysech Spojené státy přešly do vzorce intelektuálního života knihy 1984 Je tu však jeden důležitý a deprimující rozdíl. V knize 1984 Orwell naznačuje, že historici musí být najímáni vládou a nuceni falšovat fakta. V této zemi dnes, a platí to i pro většinu ostatních národů, profesionální historici ochotně falšují historii zcela dobrovolně a bez přímých podnětů vlády. Konečnými a přímými důsledky ovšem může být silný příspěvek k nevyčíslitelným katastrofám... Mezi většinou profesionálních amerických historiků, jejichž názory jsou v otázce odpovědnosti za druhou světovou válku v souladu s fakty, panuje stav naprostého vyděšení a zastrašení. Autor této recenze vydal krátkou brožuru „The Struggle Against the Historical Blackout“, která se snaží uvést několik podstatných faktů o pokusech potlačit pravdu v této věci. Několik předních publicistů autorovi napsalo, že na základě jejich osobních zkušeností se jedná o podceňování faktů. Přesto se většina historiků, jimž byla zaslána a o nichž je autorovi osobně známo, že sdílejí jeho názory, obávala dokonce potvrdit přijetí nebo držení brožury. Jen hrstka se odvážila vyjádřit souhlas a povzbuzení. Bez nadsázky lze říci, že americký Smearbund, působící prostřednictvím novinových sloupkařů, rozhlasových komentátorů, intrik a špionáže nátlakových skupin a akademických tlaků a obav, dosáhl v této zemi v zastrašování poctivých intelektuálů asi tolik, co se podařilo Hitlerovi, Goebbelsovi, Himmlerovi, gestapu a koncentračním táborům v nacistickém Německu.“*[6]

Harry Elmer Barnes napsal, že dogma o Hitlerově výhradní odpovědnosti za rozpoutání druhé světové války nemá v moderních dějinách obdoby. Barnes řekl: ***„Je nepravděpodobné, že by od narození, smrti a zmrtvýchvstání Ježíše Krista existoval v dogmatech, názorech a politice nějaký zájem, který by se svou intenzitou vyrovnal zájmu, který se vytvořil kolem tvrzení, že Hitler nese výhradní odpovědnost za vypuknutí války v roce 1939.“***[7]

Příliš důkladné zkoumání spojeneckých zvěrstev spojených s druhou světovou válkou se také stalo nebezpečným tématem. Pouze zvěrstva spáchaná Němci byla podrobena intenzivnímu vyšetřování a dostalo se jim celosvětové publicity. Historikové zpochybňovali nebo ignorovali mnoho zvěrstev spáchaných Spojenci během druhé světové války a po ní.[8]

Tradiční historici například odmítli výzkum Jamese Bacqueho, který dokládá, že v amerických a francouzských táborech byl po válce zavražděn přibližně 1 milion německých válečných zajatců. Jeden z historiků, který Bacqueho práci zpochybňuje, uvádí: *„Odpovědnost za tato údajná úmrtí kladl pevně k nohám amerického vedení, které obviňoval z toho, že provádělo záměrnou politiku pomsty, a poté skrývalo 'pravdu' pod vrstvami kreativního statistikování. Bacque svými tvrzeními nejen zpochybnil silně zakořeněné americké přesvědčení, že vedli morální válku, ale fakticky obvinil americké vůdce ze zločinů proti lidskosti.“*[9]

Jak bylo uvedeno v páté kapitole, existují přesvědčivé důkazy o tom, že západní spojenci zavraždili v zajateckých táborech mnoho set tisíc Němců. Američtí představitelé se po skončení druhé světové války dopustili obrovských zločinů na německém národě. Spojené státy také nevedly proti Německu morální válku. Prezident Roosevelt uvedl americkou veřejnost v omyl, aby válku podpořila, a svou politikou bezpodmínečné kapitulace válku prodloužil. Eisenhower a američtí vojenští představitelé také záměrně umožnili Sovětskému svazu ovládnout východní Evropu, čímž její obyvatele vystavili strašlivé tyranii sovětské vlády. Naprostou absurditou je, že byl oficiálně ohlášen památník Dwighta Eisenhowera financovaný americkými daňovými poplatníky v hodnotě 120 milionů dolarů. To, že se Eisenhower stal národním hrdinou, je důkazem síly pečlivě připravené historické propagandy. Eisenhower osobně dohlížel na záměrné masové vraždění statisíců německých válečných zajatců, kteří zemřeli hlady nebo na nemoci a působením počasí. Měl by být připomínán spíše jako velký válečný zločinec než jako americký národní hrdina.[10]

Historické zatmění se zhoršuje

Barnes, který zemřel v roce 1968, nepředpokládal, že se historické zatemňování v souvislosti s holocaustem ještě zhorší. Zpočátku se o údajné genocidě evropských Židů psalo poměrně málo. Například tři z nejznámějších děl o dějinách druhé světové války jsou *Crusade in Europe* generála Eisenhowera o 559 stranách, šestisvazková *The Second World War* Winstona Churchilla (celkem 4 448 stran) a třísvazkové *Memoires de guerre* generála de Gaulla (celkem 2 054 stran). Tyto knihy vydané v letech 1948 až 1959 na 7 061 stranách neobsahují žádnou zmínku o čemkoli, co by souviselo s příběhem o holocaustu.[11]

Většina toho, co bylo o příběhu holocaustu napsáno, byla založena především na očitých svědectvích Židů, kteří přežili německé tábory. Síly historického zatemňování se snažily zastrašit německé očité svědky, aby o svých pozorováních v německých koncentračních táborech nepsali. Když Thies Christophersen v roce 1973 vydal knihu The Auschwitz Lie, byl obviněn z „podněcování“, „pohrdání státem“ a hanobení Židů. Christophersen strávil rok ve vězení, i když obvinění z podněcování bylo nakonec staženo. Jediné, čeho se Christophersen dopustil, bylo, že napsal o svých zážitcích z doby, kdy pracoval v Osvětimi v roce 1944.[12]

Německý soudce Wilhelm Staeglich později zveřejnil zprávu o svých pozorováních v Osvětimi v říjnovém čísle časopisu Nation Europa z roku 1973. Staeglichovo veřejné zpochybnění oficiální verze života v Osvětimi vyvolalo tvrdé represe ze strany německé vlády. Staeglich byl donucen rezignovat na svou práci soudce v Hamburku, protože jeho zdraví bylo ovlivněno štvavou kampaní proti němu. Německé úřady se také snažily Staeglicha připravit o důchod a nakonec se dohodly na jeho snížení o 20 % po dobu pěti let. Nakonec, což bylo vrcholem absurdity, byl Staeglichovi odebrán doktorský titul, který získal v roce 1951 na univerzitě v Göttingenu.[13]

Předčasně penzionovaný Staeglich pracoval několik let na rozsáhlé studii o důkazech, které měly údajně dokládat systematické vraždění plynem v Osvětimi. Kniha, která z jeho studie vzešla, *Der Auschwitz Mythos*, zpochybňuje různé „důkazy“ předkládané pro osvětimský mýtus a je usvědčující analýzou poválečných procesů zinscenovaných Spojenci. Vydání knihy *Der Auschwitz Mythos* v západním Německu v roce 1979 přimělo obhájce příběhu o holocaustu Staeglichovu knihu cenzurovat. Přesto bylo

všech 10 000 výtisků prvního vydání knihy *Der Auschwitz Mythos* až na sedm prodáno v době, kdy ji německá vláda nařídila zabavit.[14]

Staeglich napsal v roce 1984 o intelektuální podřízenosti a pocitu viny, které se v Německu vžily od konce druhé světové války: ***„My Němci, navzdory opakovanému ujišťování našich loutkových politiků o opaku, nejsme od porážky ve druhé světové válce politicky ani intelektuálně suverénním národem. Naše politická podřízenost, která se projevuje rozpadem Říše a začleněním jednotlivých částí do existujících mocenských bloků Východu a Západu, má za následek odpovídající intelektuální podřízenost. Úniku z této intelektuální podřízenosti brání především komplex viny vštípený většině Němců prostřednictvím „převýchovy" zavedené v roce 1945. Tento komplex viny je založen především na legendě o holocaustu. Proto je pro nás Němce boj proti tomu, co jsem nazval „osvětimským mýtem", tak strašně důležitý."***[15]

Německo krátce po vydání Staeglichovy knihy přijalo zákony, podle nichž je zpochybňování jakéhokoli aspektu holocaustu trestné. Podobné zákony byly nakonec přijaty i v následujících zemích: Belgie, Bosna a Hercegovina, Česká republika, Francie, Izrael, Lichtenštejnsko, Lucembursko, Maďarsko, Nizozemsko, Polsko, Portugalsko, Rakousko, Rumunsko, Španělsko, Švýcarsko a Evropská unie.[16] Nabízí se zřejmá otázka: Jaký druh historické pravdy potřebuje trestní sankce na svou ochranu? Historie holocaustu by nepotřebovala trestní sankce na svou ochranu, kdyby byla historicky přesná.

Evropští vědci, kteří zpochybnili příběh o holocaustu, utrpěli obrovské útrapy. Například francouzský revizionista Dr. Robert Faurisson přišel v roce 1991 o profesuru, byl surově zbit výtržníky, kteří nikdy nebyli dopadeni ani stíháni, a byl obžalován v mnoha soudních sporech. Faurisson se domnívá, že revizionističtí historici stojí proti náboženství. Faurisson prohlásil: ***„Víra v holocaust je náboženství. Musíme proti tomuto náboženství bojovat, ale nevím, jak bojovat proti náboženství. Revizionisté se mohou zabývat demografickými údaji, historickými dokumenty, forenzními důkazy atd., ale v dějinách neexistuje žádný příklad, kdy by rozum zničil náboženství."***[17]

Revizionisté jsou pronásledováni i v zemích, kde je zpochybňování historie holocaustu stále legální. Kanadský revizionista Ernst Zündel byl v letech 1985 a 1988 souzen v kanadském Torontu za údajný trestný čin vědomého zveřejňování nepravdivých zpráv. Jediné, čeho se Zündel kdy

dopustil, bylo veřejné zpochybňování příběhu o holocaustu. Přestože Zündel oba případy po odvolání vyhrál, byl v Kanadě nadále napadán a pronásledován. V roce 1995 byla jeho torontská rezidence terčem žhářského útoku, který způsobil škodu přes 400 000 dolarů. Zündel byl také obětí balíčkové bomby, kterou zneškodnili pyrotechnici torontské policie. Zündel se později přestěhoval na venkov v Tennessee, kde žil se svou americkou manželkou Ingrid Rimlandovou. V únoru 2003 byl Zündel v Tennessee zatčen pro údajné porušení imigračních předpisů a deportován zpět do Kanady. Zündel byl nucen strávit více než dva roky na samotce v torontské vězeňské cele, přestože nikdy nebyl obviněn z trestného činu. V březnu 2005 byl Zündel deportován do Německa, kde byl souzen a odsouzen za podněcování rasové nenávisti a hanobení památky mrtvých. Zündel strávil v německém vězení pět let.

Zündelovo pronásledování ilustruje sílu sil zatemňování historie. Zündel psal ze své torontské vězeňské cely: ***„Média a vzdělávací systém ohlupují lidi na úroveň, jakou civilizovaný svět doposud neznal. Jsou to novodobé zombie populace, vedené za nos - mentálně natolik zmanipulované, že nedokážou jasně myslet, natož jednat ve vlastním zájmu, ať už jako jednotlivci, nebo jako společnosti a státy. V duši i ve skutečnosti se stali dojnými krávami, které platí daně, a hračkami cizí oligarchie.“***[18]

Někteří lidé ve Spojených státech byli nuceni zanechat své revizionistické práce, přestože občané USA mají podle prvního dodatku právo na svobodu projevu. Například David Cole, jehož oba rodiče jsou Židé, v devadesátých letech velmi účinně propagoval revizionistické názory. Byl tak účinný, že mu *Jewish Defense League* vyhrožovala, aby své názory odvolal. V lednu 1998 si Cole na svou ochranu změnil jméno na David Stein a stal se veřejně známým jako pravicový hollywoodský republikán. V květnu 2013 byl Cole odhalen svým bývalým přítelem a nyní opět používá své původní jméno. Doufejme, že jeho právo na svobodu projevu bude v budoucnu respektováno.

Tradiční historici a akademici jsou nuceni podporovat příběh holocaustu, aby si udrželi své zaměstnání. Většina historiků píše, jako by všechny aspekty příběhu holocaustu byly dobře zdokumentované a nezvratné. Například jeden historik, který lituje, že revizionismus holocaustu byl postaven mimo zákon, uvádí: „Holocaust je nezpochybnitelným faktem“.[19] Jak je však uvedeno v osmé kapitole, hlavní aspekty příběhu holocaustu jsou snadno zpochybnitelné. V mnoha evropských zemích je zpochybňování příběhu o

holocaustu trestným činem, protože hlavní aspekty příběhu o holocaustu jsou snadno vyvratitelné.

Obhájci příběhu o holocaustu také přijali mimořádná opatření k trestnímu stíhání pachatelů údajného vyhlazování. Například John Demjanjuk byl v roce 1993 izraelským Nejvyšším soudem shledán nevinným z toho, že byl „Ivanem Hrozným“ v Treblince. Demjanjuk se vrátil do svého domova v Clevelandu ve státě Ohio a po letech strávených v izraelské cele smrti se těšil na klidný důchod. Bohužel v roce 2001 byl Demjanjuk znovu obviněn s odůvodněním, že místo toho byl údajně dozorcem jménem Ivan Demjanjuk v táboře Sobibor v Polsku.

Dne 11. května 2009 byl Demjanjuk deportován z Clevelandu a souzen v Německu. Dne 12. května 2011 byl Demjanjuk německým trestním soudem odsouzen jako spoluviník vraždy 27 900 lidí v Sobiboru k pěti letům vězení. Během soudního procesu nebyly předloženy žádné důkazy, které by Demjanjuka spojovaly s konkrétními zločiny. Místo toho byl Demjanjuk odsouzen na základě nového směru německého právního myšlení, podle kterého může být osoba, která sloužila v údajném táboře smrti, obviněna jako spoluviník vraždy, protože jedinou funkcí tábora bylo zabíjení lidí. Účast na konkrétním trestném činu není třeba prokazovat. Demjanjuk zemřel v Německu dříve, než jeho odvolání mohl projednat německý odvolací soud.[20]

Tato nová linie německého právního myšlení bere dech svou nespravedlností. Nesprávně předpokládá, že některé německé koncentrační tábory sloužily výhradně k vyhlazování lidí, ačkoli ve skutečnosti žádný z nich takový nebyl. Navíc tento navrhovaný německý zákon shledává vinným člověka jen proto, že byl v určitém táboře. Lidé mohou být shledáni vinnými ze spáchání trestného činu, i když nejsou předloženy žádné důkazy o tom, že se trestného činu dopustili. Centrum Simona Wiesenthala usiluje o stíhání a odsouzení dalších starších německých dozorců podle tohoto směru německého právního myšlení.[21]

Příběh o holocaustu je stále více využíván k omezování svobody slova. Moshe Kantor, předseda Evropského židovského kongresu, promluvil na slavnostním ceremoniálu u příležitosti Mezinárodního dne památky obětí holocaustu v Evropském parlamentu v Bruselu 27. ledna 2014. Kantor odmítl argumenty o svobodě projevu v souvislosti s tím, co označil za celosvětové šíření antisemitismu. Antisemitismus *„není názor - je to zločin“*, řekl. Kantor

chce zřejmě kriminalizovat všechny projevy, symboly a gesta, které Židé považují za antisemitské.[22]

Úspěšná kampaň předhazování viny v Německu

Po bezpodmínečné kapitulaci Německa v květnu 1945 zahájili Spojenci velmi úspěšnou kampaň, jejímž cílem bylo vymýt Němcům mozky a vyvolat v nich pocit viny za jejich činy během druhé světové války. Neustálá negativní kampaň Spojenců zabránila objektivní analýze účasti Německa ve válce. Skutečnost, že Spojenci donutili Německo vstoupit do druhé světové války, byla z veřejné diskuse téměř zcela odstraněna.

Friedrichu Grimmovi, uznávanému německému odborníkovi na mezinárodní právo, byly krátce po válce ukázány vzorky nových letáků vytištěných v němčině, které měli Spojenci distribuovat po celém Německu. Tyto letáky, popisující německé válečné zločiny, byly prvním krokem v převýchovném programu určeném pro Německo. Grimm navrhl jednomu spojeneckému důstojníkovi, že vzhledem k tomu, že válka skončila, je čas s pomlouváním přestat. Spojenecký důstojník odpověděl: ***„Proč ne, právě začínáme. Budeme v této očerňovací kampani pokračovat, budeme ji stupňovat, dokud už o Němcích nebude chtít nikdo slyšet dobré slovo, dokud se úplně nezničí veškeré sympatie, které k vám v jiných zemích panují, a dokud se sami Němci tak nepopletou, že nebudou vědět, co dělají!“***[23]

V důsledku spojenecké propagandistické kampaně proniká do Německa pocit viny. Německá vina je tak silná, že přiměla německou vládu k obrovským reparacím a pokorným omluvám Spojencům, zatímco zvěrstva, kterých se Spojenci po válce dopustili na německém národě, ignoruje. Miliony německých vyhnanců zaplatily reparace těm, kteří přežili německé koncentrační tábory, přestože těmto německým vyhnancům byla ukradena půda a osobní majetek. Němečtí školáci se opakovaně učí o zločinech spáchaných nacionálněsocialistickým Německem, přičemž o tragickém utrpení jejich předků po válce se neučí téměř nic.[24]

Německé děti jsou od útlého dětství vedeny k tomu, aby Třetí říši považovaly za výlučně špatnou, nesprávnou, zločinnou a zavrženíhodnou. Na jaře 2001 poskytla Anna Rauová, sedmnáctiletá dcera německého prezidenta Johannese Raua, rozhovor německé televizi. Anna Rauová hovořila o tom, co se ve škole učilo o historii: ***„Na otázku, co se učíme ve škole při výuce dějepisu,***

mohu odpovědět jednoduše termínem nacionální socialismus. Na ničem jiném zřejmě nezáleží. Všechno, co se týká druhé světové války, mi opravdu leze na nervy. Je to pořád stejné. Začnou Hitlerem, pak se mluví o Anně Frankové a v den, kdy bychom měli jít na procházku do lesa, musíme místo toho jít na film Schindlerův seznam. A pokračuje to, když jdeme do kostela, kde se místo náboženských biřmovacích pokynů učíme spíše o „holocaustu". Konečným výsledkem je zřejmě to, že o těchto věcech už prostě nechceme slyšet. Emocionálně nás to vyčerpává a nakonec to vede k bezcitnosti."[25]

Většina lidí slyšela o pálení knih nacionálními socialisty. Stalo se tak 10. května 1933, kdy byla veřejně zapálena převážně pornografická a protiněmecká literatura. Málokdo si uvědomuje, že Spojenci po dobytí Německa z německých knihoven a knihkupectví odstranili a následně zničili ne méně než 34 635 titulů knih a brožur. To je mnohonásobně více knih zničených Spojenci, než kolik jich zničilo nacionálněsocialistické Německo. I dnes mohou knihy zpochybňující příběh o holocaustu vést k domovní prohlídce a zabavení usvědčující literatury, přičemž majiteli knih hrozí pokuta a vězení.[26]

Zničení velkého množství německé literatury bylo součástí spojeneckého převýchovného programu pro Německo. Hans Schmidt popisuje své zkušenosti se spojeneckým zacházením s Němci po druhé světové válce: *„Co se týče německého národa, vítězové chtěli jen poddajnou masu rozháraných, zubožených, hladových, krčících se a bezbranných Teutonů, kteří věděli, že cesta k fyzickému přežití vede přes vyhovění každému rozmaru vítězů. Stále hrdý Němec byl (vždy!) okamžitě označen za... nacistu; horší než zločinec.....*

Ještě si živě pamatuji, že brzy po naší porážce se vítězové pustili do likvidace všech tradic a institucí, které Německo reprezentovaly. Činili tak pod falešným pojmem zapouzdřeným do ještě falešnějších zákonů „osvobodit německý národ od militarismu a nacionálního socialismu". Absolutně žádná organizace kromě římskokatolické církve nesměla dál fungovat: ani Červený kříž, ani žádná jiná charitativní organizace, žádná veřejná či soukromá správa, žádná banka, žádné noviny či časopisy, žádná rozhlasová stanice - seznam by mohl pokračovat....

Pro mě osobně bylo také znepokojující, že všechny známé tradiční publikace (noviny a časopisy) byly zlikvidovány a na obzoru se objevily nové firmy s novými jmény. Navíc vše, co považujeme za součást historické tradice národa,

bylo v Německu cíleně ničeno, likvidováno nebo zakazováno, obvykle pod záminkou údajné demilitarizace. Zmizely pomníky našich padlých vojáků z dávných válek, pomníky císařů a králů byly odstraněny z podstavců a roztaveny a v nových kalendářích nebylo možné najít časem prověřené památné dny. Místo toho je mnoho současných pamětních dnů ve Spolkové republice dny, kdy se Němci musí poklonit vítězům. Dodnes je vzácností najít na německé půdě památníky padlých hrdinů první a druhé světové války. Místo toho jsou uctíváni zrádci, dezertéři a protiněmečtí Němci a další. Když chtějí Němci vidět a obdivovat střídání stráží u hrobu neznámého vojína nebo vzdát hold válečným obětem, musí cestovat do Paříže, Londýna, Varšavy, Moskvy nebo Washingtonu."[27]

Chválit Třetí říši jakýmkoli způsobem je v současném Německu zakázáno. Zobrazení hákového kříže je v Německu trestným činem. Německé nacionální socialisty, kteří se za druhé světové války chovali obdivuhodně, nelze pochválit a mnoha čestným Němcům byly znesvěceny hroby.[28] Například Rudolf Hess nesměl zůstat pohřben ve svém vybraném bavorském městě Wunsiedel. Hess, který zemřel 17. srpna 1987 ve věznici Spandau, riskoval a odletěl do Skotska vyjednávat o míru s Velkou Británií. Město Wunsiedel se stalo dějištěm poutí lidí, kteří chtěli Hesse za jeho odvážné úsilí uctít. Dne 20. července 2011 byl Hessův hrob znovu otevřen a jeho ostatky byly exhumovány a poté zpopelněny. Jeho popel byl rozptýlen v moři a náhrobní kámen s epitafem „Podstoupil jsem to riziko" byl zničen.[29] Nyní se zřejmě doufá, že Hessova odvážná snaha vyjednat mír s Velkou Británií bude historií zapomenuta.

Existovala řada dalších případů, kdy byly hroby německých válečných hrdinů oficiálně znesvěceny nebo zničeny. V létě 2003 byly ostatky majora Waltera Nowotného odstraněny z čestného hrobu na vídeňském ústředním hřbitově, kam byly uloženy krátce poté, co 24letý pilot v listopadu 1944 havaroval. V článku ve vydání britského nedělníku Sunday Telegraph z 13. července 2003 bylo uvedeno, že ostatky hrdiny Luftwaffe byly z čestného hrobu přemístěny do chudinského hrobu.[30] Spojenecké obvinění z bojovnosti německého národa, které takové znesvěcení ospravedlňuje, neodpovídá faktům. Pitirim Sorokin ve své knize *Social and Cultural Dynamics* ukazuje, že od 12. století do roku 1925 je procento let, kdy byly přední evropské mocnosti ve válce, následující: Španělsko 67 %, Polsko a Litva 58 %, Řecko 57 %, Anglie 56 %, Francie 50 %, Rusko 46 %, Nizozemsko 44 %, Rakousko 40 %, Itálie 36 % a Německo 28 %. Sorokin dochází k závěru, že

Německo mělo ze všech předních evropských zemí nejmenší procento válečných let.[31]

Německo je stále vojensky okupováno

Prezident Truman se 20. července 1945 připojil k Eisenhowerovi a Bradleymu, aby sledoval oficiální vztyčení americké vlajky nad americkým sektorem Berlína. Truman promluvil bez poznámek k americkým vojákům: *„Nebojujeme za dobytí. Z této války nechceme získat ani kousek území, ani jedinou věc peněžní povahy.“*[32]

Je možné, že prezident Truman těmto slovům věřil, když je pronášel. Nicméně z Německa byly ukradeny miliardy dolarů ve zlatě, stříbře, měně, neocenitelných obrazech a uměleckých dílech a odeslány do Spojených států. A co je ještě důležitější, Spojenci ukradli německé patenty a ochranné známky, hotové výkresy německého technologického pokroku a tuny tajných dokumentů. Stovky německých vědců byly nuceny emigrovat do Spojených států. Jak přiznala jedna americká vládní agentura, *„Operace Paperclip“* byla prvním případem v historii, kdy se dobyvatelé pokusili odčerpat vynálezeckou sílu celého národa.[33]

Spojené státy poskytly Německu finanční pomoc prostřednictvím Marshallova plánu. Pomoc v rámci Marshallova plánu však byla převážně půjčkou, která byla v následujících letech v plné výši splacena i s úroky. Podle jednoho odhadu Spojené státy zkonfiskovaly desetkrát více německého národního bohatství, než činila celá částka pomoci v rámci Marshallova plánu.[34] Jiný autor odhaduje, že Američané Německu sebrali nejméně dvacetinásobek částky, kterou Němci obdrželi v rámci Marshallova plánu.[35]

Spojenci si také ponechali kontrolu nad německou vládou. Jen málo Američanů si uvědomuje, že mezi Německem a Spojenci nebyla nikdy podepsána žádná mírová smlouva uzavírající druhou světovou válku. Německá vláda byla od konce druhé světové války až dodnes vždy vazalskou vládou Spojených států. Německo je dodnes také vždy vojensky okupováno Spojenými státy. Desetitisíce amerických vojáků jsou v Německu rozmístěny ani ne tak kvůli strategickým potřebám NATO, ale proto, že mocenské zájmy chtějí zajistit, aby Německo „nešlo svojí cestou“. Američtí vojáci zůstanou v Německu tak dlouho, dokud budou potřeba k udržení kontroly nad Německem.[36]

Ačkoli Německo o sobě tvrdí, že je demokratickou zemí, v níž záleží na vůli lidu, neexistuje reálná šance, že by se v Německu mohla ve volbách dostat k moci skutečně nezávislá strana. Současná německá ústava, kterou Německu v roce 1949 vnutili vítězní spojenci, zaručuje, že se k moci nikdy nedostane skutečně vlastenecká strana, které by ležely na srdci skutečné zájmy německého národa. Smlouvy, které později Spojenci Německu vnutili, rovněž vyžadují, aby Německo přijalo i ty nejhorší okupační zákony jako stále závazné. Německá vláda nemůže vyhnat americká vojska, i kdyby chtěla.[37]

Vymývání mozků a převýchova Němců pravděpodobně neskončí, dokud poslední americký voják a agent CIA neopustí německou půdu. Nejsou v Německu umístěni proto, aby chránili zájmy obyvatel Spojených států nebo Německa. Místo toho jsou tam proto, aby potlačovali svobodu projevu týkající se důležitých témat v Německu. Konečným cílem je zničení velkého kulturního národa Německa prostřednictvím falšování historie a záměrného odcizení německých hodnot v řízeném pseudodemokratickém systému.[38]

Bibliografie

Abzug, Robert H. Inside the Vicious Heart: Americans and the Liberation of Nazi Concentration Camps. New York and Oxford: Oxford University Press, 1985.

Adenauer, Konrad. Memoirs, 145-1933, translated by Beate Ruhm von Oppen. Chicago: Henry Regnery Co., 1966.

Applebaum, Anne. Iron Curtain: The Crushing of Eastern Europe. New York: Doubleday, 2012.

Aschenauer, Rudolf (ed.). Ich, Adolf Eichmann. Leoni, Bavaria: Druffel, 1980.

Bacque, James. Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians under Allied Occupation, 144-1950. 2nd edition, Vancouver, British Columbia: Talonbooks, 2007.

Bacque, James. Other Losses: An Investigation into the Mass Deaths of German Prisoners at the Hands of the French and Americans after World War II. 3rd edition, Vancouver, British Columbia: Talonbooks, 2011.

Ball, John C. Air Photo Evidence. Delta, British Columbia: Ball Resources Services Limited, 1992.

Barnes, Harry Elmer (ed.). Perpetual War for Perpetual Peace. Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993.

Barnes, Harry Elmer. Barnes Against the Blackout. Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1991.

Barnett, Correlli. The Collapse of British Power. New York: William Morrow, 1972.

Bauer, Yehuda. American Jewry and the Holocaust. Detroit: Wayne State University Press, 1981.

Baumslag, Naomi. Murderous Medicine: Nazi Doctors, Human Experimentation, and Typhus. Westport, CT: Praeger Publishers, 2005.

Beard, Charles A. President Roosevelt and the Coming of the War 141. New Haven: Yale University Press, 1948.

Beckman, Morris. The Jewish Brigade: An Army with Two Masters, 144-45. Rockville Centre, NY: Sarpedon, 1998.

Behnke, Capt. Albert R. USN, MC, “Physiological and Psychological Factors in Individual and Group Survival.” June 1958 (Behnke Papers, Box 1, HIA).

Belgion, Montgomery. Victors ’ Justice. Hinsdale, IL: Regnery Publishing, Inc., 1949.

Benes, Edvard. Memoirs of Dr Edvard Benes. London: George Allen & Unwin, 1954.

Beon, Yves. Planet Dora: A Memoir of the Holocaust and the Birth of the Space Age. Boulder, CO: Westview Press, 1997.

Berben, Paul. Dachau: 1933-145, The Official History. Comite International de Dachau, 1975.

Beschloss, Michael R. Kennedy and Roosevelt. New York: Norton, 1980.

Beschloss, Michael R. The Conquerors: Roosevelt, Truman and the Destruction of Hitler’s Germany 141-145. New York: Simon & Schuster, 2002.

Bessel, Richard. Germany 145: From War to Peace. London: Harper Perennial, 2010.

Bird, Vivian. “An Examination of British War Crimes During World War II.” THE BARNES REVIEW, Vol. VI, No. 6, Nov. /Dec. 2000.

Bischof, Guenter. “Bacque and Historical Evidence,” in Bischof, Guenter and Ambrose, Stephen E., (eds.). Eisenhower and the German POWs: Facts Against Falsehood. Baton Rouge and London: Louisiana State University Press, 1992.

Blumenson, Martin, (ed.). The Patton Papers, 140-145. Boston: Houghton Mifflin, 1974.

Bochaca, Joaquin. “Reversing Versailles.” THE BARNES REVIEW, Vol. XVIII, No. 6, Nov. /Dec. 2012.

Botting, Douglas. From the Ruins of the Reich— Germany 145-141. New York: Crown Publishers, 1985.

Bradberry, Benton L. The Myth of German Villainy. Bloomington, IN: AuthorHouse, 2012.

Brech, Martin. “In ‘Eisenhower’s Death Camps’: A U.S. Prison Guard’s Story.” The Journal of Historical Review, Vol. 10, No. 2, summer 1990.

Buchanan, Patrick J. Churchill Hitler, and the Unnecessary War: How Britain Lost Its Empire and the West Lost the World. New York: Crown Publishers, 2008.

Buechner, Howard A. Dachau: The Hour of the Avenger. Metairie, LA: Thunderbird Press, Inc., 1986.

Bullock, Alan. Hitler: A Study in Tyranny. New York: Harper & Row, 1962.

Burckhardt, Carl. Meine Danziger Mission 1937-1939. Munich: Callwey, 1960.

Burleigh, Michael. Moral Combat: Good and Evil in World War II. New York: HarperCollins Publishers, 2011.

Burney, Christopher. The Dungeon Democracy. New York: Duell, Sloan and Pearce, 1946.

Butz, Arthur R. The Hoax of the Twentieth Century. Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993.

Byrnes, James F. Speaking Frankly. New York: Harper & Brothers, 1947.

Chamberlain, William Henry. America's Second Crusade. Chicago: Regnery Publishing, Inc., 1950.

Christophersen, Thies. "Reflections on Auschwitz and West German Justice." The Journal of Historical Review, Vol. 6, No. 1, spring 1985.

Chuev, Felix. Molotov: Master of Half a Domain. Moscow: Olma-Press, 2002.

Churchill, Winston S. The Grand Alliance. Boston: Houghton Mifflin Company, 1950.

Churchill, Winston S. Great Contemporaries. New York: G. P. Putnam's Sons, 1937.

Ciano, Count Galeazzo. Ciano's Diplomatic Papers. London: Odhams Press, 1948. Collingham, Lizzie. The Taste of War: World War II and the Battle for Food. New York: The Penguin Press, 2012.

Conot, Robert E. Justice at Nuremberg. New York: Harper & Row, 1983.

Conquest, Robert. Stalin: Breaker of Nations. New York: Viking Penguin, 1991.

Dallek, Robert. Franklin D. Roosevelt and American Foreign Policy 132-1945. New York: Oxford University Press, 1979.

David Cole Interviews Dr. Franciszek Piper, Director, Auschwitz State Museum. Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1992.

Davies, Joseph E. Mission to Moscow. New York: Simon and Schuster, 1941.

Davies, Norman and Moorhouse, Roger. Microcosm: Portrait of a Central European City. London: Pimlico, 2003.

Davies, Norman. Heart of Europe: The Past in Poland's Present. Oxford: Oxford University Press, 2001.

Davies, Norman. No Simple Victory: World War II in Europe. New York: Viking Penguin, 2007.

Day, Donald. Onward Christian Soldiers. Newport Beach, CA: The Noontide Press, 2002.

De Zayas, Alfred-Maurice. A Terrible Revenge: The Ethnic Cleansing of the East European Germans. 2nd edition, New York: Palgrave Macmillan, 2006.

De Zayas, Alfred-Maurice. Nemesis at Potsdam: The Anglo-Americans and the Expulsion of the Germans—Background, Execution, Consequences. London: Routledge & Kegan Paul, 1977.

De Zayas, Alfred-Maurice. The Wehrmacht War Crimes Bureau, 1939-145. Lincoln: University of Nebraska Press, 1989.

DeConde, Alexander. A History of American Foreign Policy. New York: Charles Scribner's Sons, 1971.

Degrelle, Leon. Hitler Democrat. Washington, D.C.: THE BARNES REVIEW, 2012.

Degrelle, Leon. Hitler: Born at Versailles. Torrance, CA: Institute for Historical Review, 1992.

Demetz, Peter. Prague in Danger: The Years of German Occupation, 1939-1943. New York: Farrar, Straus and Giroux, 2008.

Denman, Roy. Missed Chances: Britain and Europe in the Twentieth Century. London: Indigo, 1997. Dietrich, John. The Morgenthau Plan: Soviet Influence on American Postwar Policy. New York: Algora Publishing, 2002.

DJilas, Milovan. Wartime. New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1977.

Dobbs, Michael. Six Months in 1943. New York: Alfred A. Knopf, 2012.

Dos Passos, John. Tour of Duty. Westport, CT: Greenwood Press, 1945.

Douglas, R.M. Orderly and Humane: The Expulsion of the Germans after the Second World War. New Haven & London: Yale University Press, 2012.

Duke, David. Jewish Supremacism: My Awakening to the Jewish Question. 2nd edition, Mandeville, LA: Free Speech Press, 2007.

Evans, Richard J. The Third Reich at War, 1939-1943. London: Penguin Books, 2008.

Faurisson, Robert. "Auschwitz: Technique & Operation of the Gas Chambers —Part I." The Journal of Historical Review, Vol. 11, No. 1, spring 1991.

Faurisson, Robert. "How the British Obtained the Confessions of Rudolf Hoess." The Journal of Historical Review, Vol. 7, No. 4, winter 1986-87.

Faurisson, Robert. "The Detail." The Journal of Historical Review, Vol. 17, No. 2, March/April 1998.

Fay, Sidney B. The Origins of the World War. New York: Macmillan, 1930-

Feis, Herbert. The Road to Pearl Harbor. Princeton, NJ: Princeton University Press, 1950.

Ferguson, Niall. Empire: The Rise and Demise of the British World Power Order and the Lessons of Global Power. New York: Basic, 2003.

Ferguson, Niall. The War of the World: Twentieth Century Conflict and the Descent of the West. New York: Penguin Press, 2006.

Finkelstein, Norman. The Holocaust Industry. New York: Verso, 2000.

Fischer, Klaus P. Hitler and America. Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 2011.

Fish, Hamilton. FDR The Other Side of the Coin: How We Were Tricked into World War II. New York: Vantage Press, 1976.

Fleck, Egon W. and Tenenbaum, Edward A. Buchenwald: A Preliminary Report. U.S. Army, 12th Army Group, April 24, 1945. National Archives, Record Group 331, SHAEF, G-5, 17.11, Jacket 10, Box 151.

Fleming, Thomas. The New Dealers' War: FDR and the War within World War II New York: Basic Books, 2001.

Folsom, Burton W. Jr. and Anita. FDR Goes to War. New York: Threshold Editions, 2011.

Forrestal, James V. The Forrestal Diaries, edited by Walter Millis and E.S. Duffield. New York: Vanguard Press, 1951.

Frankl, Viktor. "Dr. Robert Schuller Interviews Viktor Frankl: How to Find Meaning In Life." Possibilities: The Magazine of Hope, March/April 1991. Franz-Willing, Georg. "The Origins of the Second World War." The Journal of Historical Review, Vol. 7, No. 1, spring 1986.

Fraser, L. Craig. The Testament of Adolf Hitler: The Hitler-Bormann Documents.

Gauss, Ernst (ed.). Dissecting the Holocaust: The Growing Critique of Truth and Memory. Capshaw, AL: Thesis and Dissertations Press, 2000.

Gedye, George E.R. The Revolver Republic; Frances Bid for the Rhine. London: J. W. Arrowsmith, Ltd., 1930.

Gerwarth, Robert. Hitler's Hangman: The Life of Heydrich. New Haven and London: Yale University Press, 2011.

Gilbert, Gustave M. Nuremberg Diary. New York: Farrar, Straus and Company, 1947.

Gilbert, Martin. Auschwitz and the Allies. New York: Holt, Reinhart and Winston, 1981.

Gilbert, Martin. Churchill and the Jews: A Lifelong Friendship. New York: Henry Holt and Company, LLC, 2007.

Gilbert, Martin. The Holocaust. New York: Holt, Rinehart and Winston, 1986.

Goldhagen, Daniel Jonah. Worse Than War: Genocide, Eliminationism, and the Ongoing Assault on Humanity. New York: Public Affairs, 2009.

Goldmann, Nahum. The Jewish Paradox. New York: Grosset & Dunlap, 1978.

Goodrich, Thomas. Hellstorm: The Death of Nazi Germany 1944-147. Sheridan, CO: Aberdeen Books, 2010.

Grew, Joseph C. Ten Years In Japan. New York: Simon & Schuster, 1944.

Gruettner, Maria. "Real Death Camps of World War II." THE BARNES REVIEW, Vol. XVIII, No. 4, July/Aug. 2012.

Guderian, Heinz. Panzer Leader. New York: E. P. Dutton & Co., Inc., 1952.

Halow, Joseph. Innocent at Dachau. Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1992.

Hankey, Maurice Pascal Alers. Politics, Trials and Errors. Chicago: Regnery Publishing, Inc., 1950.

Harris, Whitney R. Tyranny on Trial: The Evidence at Nuremberg. Dallas: S.M.U. Press, 1954.

Hart, B.H. Liddell. History of the Second World War. New York: G. P. Putnam's Sons, 1970.

Hart, B.H. Liddell. The Other Side of the Hill. London: Papermac, 1970. Hearings Before the Joint Committee on the Investigation of the Pearl Harbor Attack. 79 Cong., 2 sess., 39 parts; Washington, D.C.: Government Printing Office, 1946.

Heinrichs, Waldo. Threshold of War: Franklin D. Roosevelt and American Entry into World War II. New York: Oxford University Press, 1988.

Henderson, Sir Nevile. Failure of a Mission. New York: G. P. Putnam's Sons, 1940.

Hess, Wolf Ruediger. "The Life and Death of My Father, Rudolf Hess." The Journal of Historical Review, Vol. 13, No. 1, Jan. /Feb. 1993.

Higgins, Marguerite. News Is a Singular Thing. Garden City, NY: Doubleday, 1955.

Hilberg, Raul. The Destruction of European Jews. New York: Harper & Row, 1986.

Hinsley, Frank H. Hitler's Strategy. Cambridge: Cambridge University Press, 1951.

Hinsley, Frank H. British Intelligence in the Second World War: Its Influence on Strategy and Operations. New York: Cambridge University Press, 1984, Vol. 2, Appendix 5, "The German Police Cyphers."

Hitchcock, William I. The Bitter Road to Freedom: A New History of the Liberation of Europe. New York: Free Press, 2008.

Hitler, Adolf. Mein Kampf, translated by James Murphy. London: Hurst and Blackett Ltd., 1942.

Hitler, Adolf. My New Order. Edited with commentary by Raoul de Roussy de Sales. New York: Reynal and Hitchcock, 1941.

Hoffmann, Joachim. Stalin's War of Extermination, 1941-1945: Planning, Realization, and Documentation. Capshaw, AL: Theses & Dissertations Press, 2001.

Hoggan, David L. The Forced War: When Peaceful Revision Failed. Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1989.

Hoggan, David L. "The Unvarnished Truth About the Nuremberg War Crimes Trials." THE BARNES REVIEW, Special Updated "All-Holocaust" Issue, 2009.

Hoover, Herbert. Memoirs: Years of Adventure 1874-/920. New York: The Macmillan Company, 1951.

Horstmann, Lali. We Chose to Stay. Boston: Houghton Mifflin, 1954.

International Committee of the Red Cross. Report of its Activities During the Second World War. Geneva: 1948, Vol. 1.

International Military Tribunal. Trial of the Major War Criminals Before the International Military Tribunal. 42 vols. Nuremberg: 1947-1949. (The "blue series") / IMT.

Irving, David. Churchill's War (Vol. One). New York: Avon Books, 1987.

Irving, David. Hitler's War. New York: Avon Books, 1990.

Irving, David. Nuremberg: The Last Battle. London: Focal Point, 1996.

Johnson, Walter. The Battle against Isolation. Chicago: University of Chicago Press, 1944.

Journal of Historical Review, Vol. 12, No. 2, summer 1992.

Journal of Historical Review, Vol. 14, No. 4, July/August 1994.

Journal of Historical Review, "Pages From the Auschwitz Death Registry Volumes." Vol. 12, No. 3, fall 1992.

Journal of Historical Review, "President Roosevelt's Campaign to Incite War in Europe: The Secret Polish Documents." Vol. 4, No. 2, Summer 1983.

Journal of Historical Review, "Roosevelt's 'Secret Map' Speech." The Journal of Historical Review, Vol. 6, No. 1, spring 1985.

Journal of Historical Review, “The 1945 Sinking of the Cap Arcona and the Thielbek.” Vol. 19, No. 4, July/Aug. 2000.

Journal of Historical Review, “The Nuremberg Trials and the Holocaust.” Vol. 12, No. 2, summer 1992.

Journal of Historical Review, “The Reichstag Speech of 11 December 1941: Hitler’s Declaration of War Against the United States.” Vol. 8, No. 4, winter 1988-1989.

Journal of Historical Review, “Wilhelm Hottl and the Elusive ‘Six Million’.” Vol. 20, No. 5/6, September/December 2001.

Kater, Michael H. Doctors under Hitler. Chapel Hill, NC: The University of North Carolina Press, 1989.

Kaufman, Theodore N. Germany Must Perish! Newark, NJ: Argyle Press, 1941.

Keegan, John. The Second World War. New York: Viking Penguin, 1990.

Keeling, Ralph Franklin. Gruesome Harvest: The Allies ’Postwar War against the German People. Torrance, CA: Institute for Historical Review, 1992.

Kershaw, Ian. Fateful Choices: Ten Decisions That Changed the World, 1940¬194!. New York: The Penguin Press, 2007.

Kershaw, Ian. Hitler: 193 6-/945 Nemesis. New York: W. W. Norton, 2000.

Kershaw, Ian. Hitler, the Germans, and the Final Solution. New Haven & London: Yale University Press, 2008.

Kimmel, Husband E. Admiral Kimmel’s Story. Chicago: Henry Regnery Company, Inc., 1955.

Kimmel, Thomas K. Jr. “Kimmel and Short: Vindicated.” THE BARNES REVIEW, Vol. IX, No. 2, March/April 2003.

Koskoff, David E. Joseph P. Kennedy: A Life and Times. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall, 1974.

Koster, John. Operation Snow. Washington, D.C.: Regnery Publishing, Inc., 2012.

Kubek, Anthony. “The Morgenthau Plan and the Problem of Policy Perversion.” The Journal of Historical Review, Vol. 9, No. 3, fall 1989.

Kulaszka, Barbara, (ed.). Did Six Million Really Die: Report of Evidence in the Canadian "False News" Trial of Ernst Zuendel. Toronto: Samisdat Publishers Ltd., 1992.

Lande, D.A., Resistance!: Occupied Europe and Its Defiance of Hitler. Osceola, WI: MBI Publishing Company, 2000.

Langer, Howard J. World War II An Encyclopedia of Quotations. Westport, CT: Greenwood Press, 1999.

Laqueur, Walter. The Terrible Secret. Boston: Little, Brown & Co., 1980.

Laska, Werner Wilhelm. "In a U.S. Death Camp—1945." The Journal of Historical Review. Vol. 10, No. 2, summer 1990.

Leuchter, Fred A. "The Leuchter Report: The How and the Why." The Journal of Historical Review, Vol. 9, No. 2, Summer 1989.

Lifton, Robert Jay. The Nazi Doctors: Medical Killing and the Psychology of Genocide. New York: Basic Books, Inc., 1986.

Lindbergh, Charles. The Wartime Journals of Charles A. Lindbergh. New York: Harcourt Brace Jovanovich, Inc., 1970.

Longerich, Peter. Heinrich Himmler. Oxford: Oxford University Press, 2012.

Lowe, Keith. Savage Continent: Europe in the Aftermath of World War II. New York: St. Martin's Press, 2012.

Lucas, James. Last Days of the Reich: The Collapse of Nazi Germany May 145. London: Arms and Armour Press, 1986.

Luckau, Alma. The German Delegation at the Paris Peace Conference. New York: Columbia University Press, 1941.

Lueftl, Walter. "The Luftl Report." The Journal of Historical Review, Vol. 12, No. 4, winter 1992-1993.

Lunde, Henrik O. Hitler's Pre-Emptive War: The Battle for Norway 140.

Philadelphia and Newbury: Casemate, 2010.

MacDonogh, Giles. After the Reich: The Brutal History of the Allied Occupation. New York: Basic Books, 2007.

MacDonogh, Giles. Hitler's Gamble. New York: Basic Books, 2009.

MacLean, French L. The Camp Men: The SS Officers Who Ran the Nazi Concentration Camp System. Atglen, PA: Schiffer Military History, 1999.

MacLean, French L. The Cruel Hunters: SS-Sonderkommando Dirlewanger: Hitler's Most Notorious Anti-Partisan Unit. Atglen. PA: Schiffer Military History, 1998.

Marshall, George C. General Marshall's Report— The Winning of the War in Europe and the Pacific. Published for the War Department in cooperation with the Council on Books in Wartime. New York: Simon and Schuster, 1945.

Martin, James J. Revisionist Viewpoints: Essays in a Dissident Historical Tradition, Colorado Springs, CO: Ralph Myles Publishers, 1977.

Mason, Alpheus T. Harlan Fiske Stone: Pillar of the Law. New York: Viking, 1956.

Maser, Werner. Nuremberg: A Nation on Trial. New York: Scribner's, 1979.

Mattogno, Carlo. Auschwitz: The End of a Legend. Newport Beach, CA: The Institute for Historical Review, 1994.

Mattson, Gregory L. SS-Das Reich: The History of the Second SS Division 1939-45. St Paul, MN: MBI Publishing Company, 2 0 0 2.

Mayer, Arno J. Why Did the Heavens Not Darken?: The "Final Solution" in History. New York: Pantheon Books, 1988.

Mazower, Mark. Hitler's Empire: How the Nazis Ruled Europe. New York: The Penguin Press, 2008.

McCallum, John Dennis. Crime Doctor. Mercer Island, WA: The Writing Works, Inc., 1978.

Mee, Charles L. The End of Order: Versailles 1919. New York: E.P. Dutton, 1980.

Merten, Ulrich. Forgotten Voices: The Expulsion of the Germans from Eastern Europe after World War II. New Brunswick and London: Transaction Publishers, 2012.

Meskill, Johanna Menzel. Hitler and Japan: The Hollow Alliance. New York: Atherton Press, 1966.

Michaels, Daniel W. “New Evidence on the 1941 ‘Barbarossa’ Attack: Why Hitler Attacked Soviet Russia When He Did.” The Journal of Historical Review, Vol. 18, No. 3, May/June 1999.

Michalczyk, John J. Medicine, Ethics, and the Third Reich: Historical and Contemporary Issues. Kansas City, MO: Sheed & Ward, 1994.

Miller, Edward S. Bankrupting the Enemy: The U.S. Financial Siege of Japan Before Pearl Harbor. Annapolis, MD: Naval Institute Press, 2007.

Mitscherlich, Alexander. Doctors of Infamy: The Story of the Nazi Medical Crimes. New York: Henry Schuman, 1949.

Moffat, Jay P. The Moffat Papers 1919-1943. Cambridge, MA: Harvard University Press, 1956.

Moorehead, Alan. “Belsen,” in Cyril Connolly (ed.). The Golden Horizon London: Weidenfeld & Nicolson, 1953.

Morgenthau, Henry C. Germany is Our Problem. New York and London: Harper & Brothers, 1945.

Murphy, Robert. Diplomat Among Warriors. Garden City, NY: Doubleday & Company, 1964.

Nadaeu, Remi. Stalin, Churchill, and Roosevelt Divide Europe. New York: Praeger, 1990.

Naimark, Norman M. Fires of Hatred: Ethnic Cleansing in Twentieth¬ Century Europe . Cambridge, MA and London: Harvard University Press, 2001.

Naimark, Norman M. The Russians in Germany: A History of the Soviet Zone of Occupation, 1945-1949. Cambridge, MA and London: Belknap Press of Harvard University Press, 1995.

Neilson, Francis. The Makers of War. New Orleans, LA: Flanders Hall Publishers, 1950.

Nicholas, Lynn H. Cruel World: The Children of Europe in the Nazi Web. New York: Alfred A. Knopf, 2005.

Nicholas, Lynn H. The Rape of Europa: The Fate of Europe's Treasures in the Third Reich and the Second World War. New York: Alfred A. Knopf, 1995.

O'Brien, Francis William (ed.). Two Peacemakers in Paris: The Hoover-Wilson Post-Armistice Letters, 1918-1920. College Station, TX: Texas A&M University Press, 1978.

Office of the United States Chief of Counsel for the Prosecution of Axis Criminality. Nazi Conspiracy and Aggression (11 vols.). Washington, D.C.: U.S. Govt., 1946-1948. (The "red series.") / NC&A, Vol. 1.

Owings, Alison. Frauen—German Women Recall the Third Reich. New Brunswick, NJ: Rutgers University Press, 1994. Papers Relating to the Foreign Relations of the United States: Japan, 1931-1941. Department of State Publication 2016, Washington, D.C.: Government Printing Office, 1943.

Pasternak, Alfred. Inhuman Research: Medical Experiments in German Concentration Camps. Budapest, Hungary: Akademiai Kiado, 2006.

Phillips, William. Ventures in Diplomacy. North Beverly, MA: privately published, 1952.

Piper, Franciszek. Auschwitz: How Many Perished. Krakow: Oswiecim, 1994.

Piper, Michael Collins. "Genocidal General Venerated With $120 Million Memorial." THE BARNES REVIEW, Vol. XIX, No. 5, Sept. /Oct. 2013.

Poliakov, Leon. Harvest of Hate. New York: Holocaust Library, 1979.

Ponsonby, Arthur. Falsehood in Wartime. Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1991.

Porter, Carlos Whitlock. Made in Russia: The Holocaust. Historical Review Press, 1988.

Powers, Thomas. Heisenberg's War: The Secret History of the German Bomb New York: Alfred A. Knopf, 1993.

Pressac, Jean-Claude. Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers. New York: Beate Klarsfeld Foundation, 1989.

Pytell, Timothy. "Extreme Experience, Psychological Insight, and Holocaust Perception; Reflections of Bettelheim and Frankl." Psychoanalytic Psychology, Vol. 24, No. 4, Oct. 2007.

Quigley, Carroll. Tragedy and Hope. New York: The Macmillan Company, 1966.

Raczynski, Edward. In Allied London. London: Weidenfeld and Nicolson, 1963.

Raper, Stephen A. “The Facts About the Origins of the Concentration Camps and Their Administration.” THE BARNES REVIEW, Special Updated “AllHolocaust” Issue, 2009.

Rassinier, Paul. The Holocaust Story and the Lies of Ulysses. Costa Mesa, CA: The Institute for Historical Review, 1978.

Record of the International Military Tribunal for the Far East. Washington, D.C.: Department of State, 1946.

Reitlinger, Gerald. The Final Solution. New York: A. S. Barnes & Company, Inc. 1961.

Richardson, James O. On the Treadmill to Pearl Harbor: The Memoirs of Admiral James O. Richardson. Washington, D.C.: Naval History Division, Department of the Navy, 1973.

Roland, Marc. “Poland’s Censored Holocaust.” The Barnes Review in Review: 2008-2010. Washington, D.C.: THE BARNES REVIEW, 2011.

Rosenman, Samuel I. (ed.). The Public Papers and Addresses of Franklin D. Roosevelt. 13 vols., New York: The Macmillan Company, 1941.

Rowland, Peter. David Lloyd George: A Biography. New York: Macmillan Publishing Co., Inc., 1975.

Rudolf, Germar. “A Brief History of Forensic Examinations of Auschwitz.” The Journal of Historical Review, Vol. 20, No. 2, March/April 2001.

Sack, John. An Eye for an Eye: The Story of Jews Who Sought Revenge for the Holocaust. 4th edition, New York: Basic Books, 2000.

Sanborn, Frederic R. [Design for War: A Study of Secret Power Politics, 1937¬1941. New York: The Devin-Adair Company, 1951.

Sanning, Walter N. The Dissolution of Eastern European Jewry. Costa Mesa, CA: Institute for Historical Review, 1990.

Schaap, Jeremy. Triumph: The Untold Story of Jesse Owens and Hitler’s Olympics. New York: Houghton Mifflin Company, 2007.

Schmidt, Hans. Hitler Boys in America: Re-Education Exposed. Pensacola, FL: Hans Schmidt Publications, 2003.

Schmidt, Hans. SS Panzergrenadier: A true story of World War II. Pensacola, FL: Hans Schmidt Publications, 2001.

Schmidt, Ulf. Karl Brandt: The Nazi Doctor. New York: Continuum Books, 2007.

Shadewalt, Hans. Polish Acts of Atrocity Against the German Minority in Poland. Berlin and New York: German Library of Information, 2nd edition, 1940.

Sheftel, Yoram. Defending "/van the Terrible": The Conspiracy to Convict John Demjanjuk. Washington, D.C., Regnery Publishing, Inc., 1996.

Shelton, Regina Maria. To Lose a War—Memories of a German Girl. Carbondale, IL: Southern Illinois University Press, 1982.

Shephard, Ben. After Daybreak: The Liberation of Bergen-Belsen, 145. New York: Schocken Books, 2005.

Shephard, Ben. War in the Wild East: The German Army and Soviet Partisans Cambridge, MA and London: Harvard University Press, 2004.

Sherwood, Robert E. Roosevelt and Hopkins, an intimate History. New York: Harper & Brothers, 1948.

Slepyan, Kenneth. Stalin's Guerrillas: Soviet Partisans in World War ii. Lawrence, KS: University Press of Kansas, 2006.

Smith, Arthur Lee. Lucius D. Clay An American Life. New York: Henry Holt and Company, 1990.

Smith, Gene. The Dark Summer: An intimate History of the Events That Led to World War ii. New York: Macmillan, 1987.

Snyder, Timothy. Bloodlands: Europe Between Hitler and Stalin. New York: Basic Books, 2010.

Solzhenitsyn, Aleksandr I., The Gulag Archipelago, 118-156: An Experiment in Literary investigation (Vol. 1). New York: Harper & Row, Publishers, 1974.

Sorokin, Pitirim. Social and Cultural Dynamics. New Brunswick, NJ: Transaction Books, 1985.

Speer, Albert. inside the Third Reich. New York: Macmillan Publishing Co., Inc., 1970.

Spitz, Vivien. Doctors from Hell: The Horrific Account of Nazi Experiments on Humans. Boulder, CO: Sentient Publications, 2005.

Staeglich, Wilhelm. “Der Auschwitz Mythos: A Book and Its Fate in the German Federal Republic.” The Journal of Historical Review, Vol. 5, No. 1, spring 1984.

Staeglich, Wilhelm. Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence. Institute for Historical Review, 1990. Stinnett, Robert B. Day of Deceit: the Truth about FDR and Pearl Harbor. New York: The Free Press, 2000.

Strik-Strikfeldt, Wilfried. Against Stalin and Hitler; Memoir of the Russian Liberation Movement 1941-1945. London: Macmillan, 1970.

Suvorov, Viktor. The Chief Culprit: Stalin’s Grand Design to Start World War II. Annapolis, MD: Naval Institute Press, 2008.

Tansill, Charles C. Back Door to War—The Roosevelt Foreign Policy 1933-1941. Chicago: Regnery Publishing, Inc., 1952.

Taylor, Telford. The Anatomy of the Nuremberg Trials: A Personal Memoir. New York: Alfred A. Knopf, 1992.

Tedor, Richard. Hitler’s Revolution, Chicago: 2013.

Teplyakov, Yuri. “Stalin’s War Against His Own Troops: The Tragic Fate of Soviet Prisoners of War in German Captivity.” The Journal of Historical Review, Vol. 14, No. 4, July/Aug. 1994.

Terkel, Studs. The Good War. New York: Pantheon, 1984. The German White Paper: Full Text of the Polish Documents Issued by the Berlin Foreign Office; with a forward by C. Hartley Grattan. New York: Howell,

Soskin & Company, 1940. The Revised Hilberg. Simon Wiesenthal Annual.

Vol. 3, 1986, p. 294.

Theobald, Robert A. The Final Secret of Pearl Harbor. Old Greenwich, CT: The Devin-Adair Co., 1954.

Thompson, H. K. and Strutz, H. (eds.). Doenitz at Nuremberg: A Reappraisal. Institute for Historical Review, 1983.

Thorn, Victor. The Holocaust Hoax Exposed: Debunking the 20th Century’s Biggest Lie. Washington, D.C.: THE BARNES REVIEW, 2012.

Tolstoy, Nikolai. Victims of Yalta: The Secret Betrayal of the Allies 1944-1947. New York and London: Pegasus Books, 1977.

Toye, Richard. Churchill's Empire: The World That Made Him and the World He Made. New York: Henry Holt and Company, 2010.

Tzouliadis, Tim. The Forsaken: An American Tragedy in Stalin's Russia. New York: The Penguin Press, 2008.

Utley, Freda. The High Cost of Vengeance. Chicago: Regnery Publishing, Inc., 1949.

Van Pelt, Robert Jan and Dwork, Deborah. Auschwitz: 1270 to Present. New York and London: W.W. Norton & Company, 1996.

Veale, Frederick J.P. Advance to Barbarism. Newport Beach, CA: Institute for Historical Review, 1993.

Von Lehndorff, Hans Graf. Token of a Covenant— Diary of an East Prussian Surgeon, 145-47. Chicago: Henry Regnery Co., 1964.

Wachsmann, Nikolaus. Hitler's Prisons: Legal Terror in Nazi Germany. New Haven and London: Yale University Press, 2004.

Walendy, Udo. The Methods of Reeducation. Vlotho/Weser, Germany: Verlag fur Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, 1979.

Walendy, Udo. Truth for Germany: The Guilt Question of the Second World War. Washington, D.C.: THE BARNES REVIEW, 2013.

Walsh, Michael. Hidden Truths About the Second World War. United Kingdom: The Historical Review Press, 2012.

Watt, David Cameron. How War Came: The Immediate Origins of the Second World War, 138-139. New York: Pantheon, 1989.

Watt, Richard M. Bitter Glory: Poland and Its Fate 1918 to 139. New York: Simon and Schuster, 1979.

Weintraub, Ben. The Holocaust Dogma of Judaism: Keystone of the New World Order. Robert L. Brock, Publisher, 1995.

Wiesel, Elie. Night Trilogy. New York: Hill and Wang, 2008.

Wiesel, Elie. Paroles d'etranger, Editions du Seuil, Paris, 1982.

Wiesel, Elie. The Jews of Silence. London: Vallentine Mitchell, 1968.

Wiesenthal, Simon. The Murderers Among Us. New York: McGraw-Hill, 1967.

Wilcox, Robert K. Target: Patton. Washington, D.C.: Regnery Publishing, Inc., 2008.

World Jewish Congress. Unity in Dispersion. New York: WJC, 1948.

Yahil, Leni. The Holocaust: The Fate of European Jewry 1932-1945. Oxford and New York: Oxford University Press, 1990.

Ziemke, Earl F. The U.S. Army in the Occupation of Germany 1944-1946.

Washington, D.C.: Center of Military History, United States Army, 1975.

Zuendel, Ernst. Setting the Record Straight: Letters from Cell #7. Pigeon Forge, TN: Soaring Eagles Gallery, 2004.